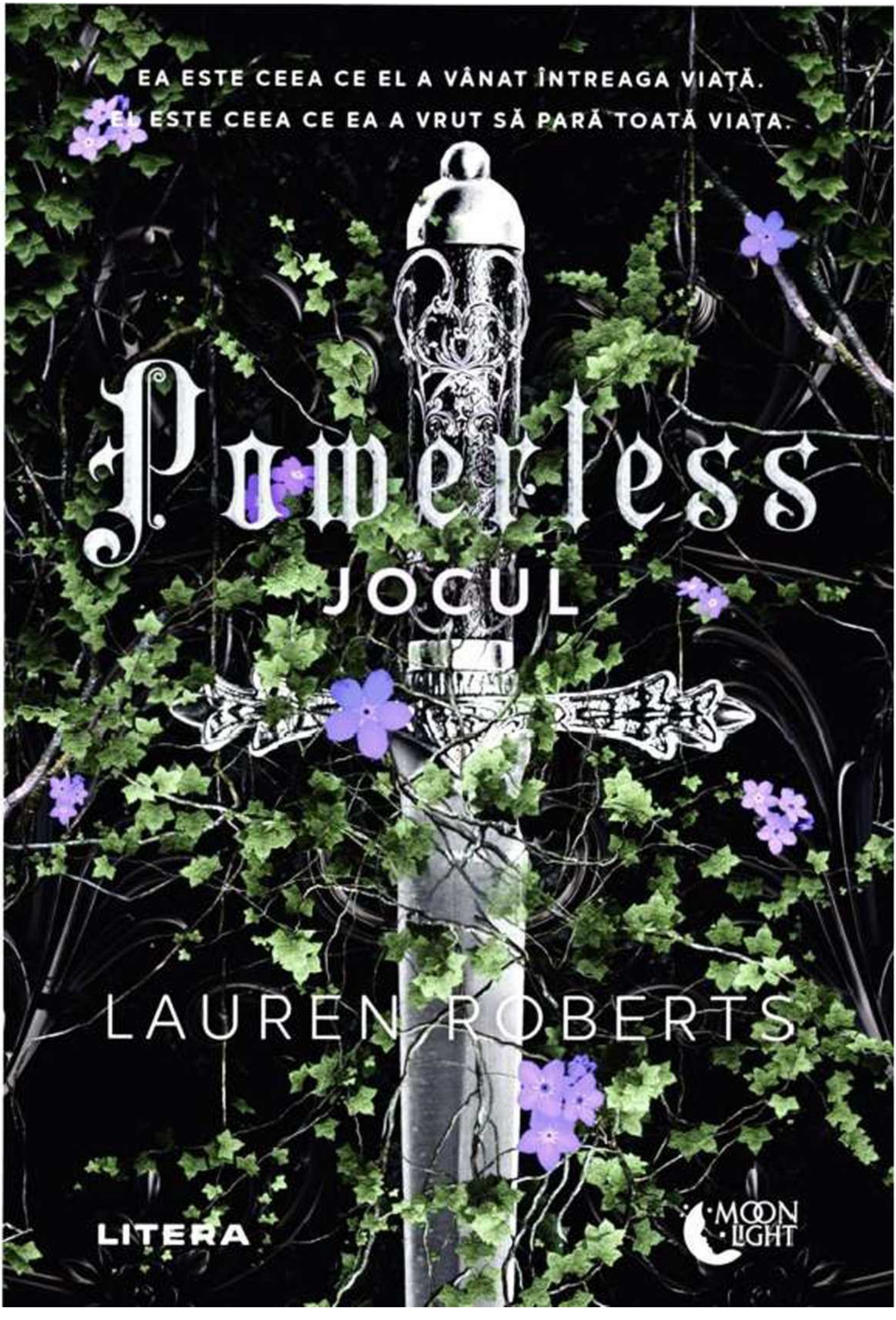

EA ESTE CEEA CE EL A VÂNAT ÎNTREAGA VIAȚĂ.
EL ESTE CEEA CE EA A VRUT SĂ PARĂ TOATĂ VIAȚA.
Powerless
JOCUL
LAUREN ROBERTS
LITERA
MOON LIGHT

UREN ROBERTS

?

M)eF

less

\

• I 1

Traducere din limba englezi
IRINA STOICA

r ..■»

«*

LITERA
București

Powtrieu

Lauren Roberts

uri a

Editura Litera

tel: 0374 82 66 35; 021 319 63 90; 031 425 16 19

c-mail: contact^literxro

www.iitcra.ro

Awer/ess

Lauren Roberts

Editor: Vidraşcu şi fiii

Redactor: Mira Veleta

Corector: Emilia Achim

Copertă: Flori Zahiu-Popescu

Tehnoredactare şi prepress: Ioana Crislea

Seria de ficţiune a Editurii Litera este coordonată de Cristina Vidraşcu Sturza.

ISBN 978.630 319 9702

ISBN EPUB 978-630-338-255-5

Pentru toate fetele care s-au simţit
cândva lipsite de putere.

Izram
Muntele
Plummet
Sanctuarul Sufletelor
Dor
Arena Bolului
Slums
Aleea Loot
Deşertul Pârjol
Marea Puţin Adâncă
Nord
E
V
S
Tando
Pădurea Şoaptelor
Ilya

Mirosul de funingine îmi înţeapă nările, făcându-mă să îmi acopăr tare nasul cu mâna mea murdară ca să înăbuş strănutul.

„Ar fi patetic să fiu prinsă aşa."

Când mă asigur că nasul meu nu va alerta gărzile imperiale care bântuie pe sub ascunzătoarea mea, îmi pun mâna înapoi pe zidul murdar de care sunt lipită cu spatele, în timp ce picioarele-mi sunt bine înfipte de cealaltă parte. După ce respir atât de adânc, că aproape mă înec cu funingine, îmi reiau încet urcuşul. Cu coapsele arzându- mi aproape la fel de tare ca nasul, îmi forţez corpul să continue căţărarea în timp ce-mi înăbuş strănutul.

Urcatul pe un horn nu e tocmai cum mi-am imaginat că o să-mi petrec seara. Spaţiul mic mă face să asud, şi îmi inăbuş frica înainte să mă chinuiesc să ajung la capătul culoarului îngust, dornic să înlocuiesc pereţii glazuraţi cu funingine cu noaptea plină de stele. Când capul mi se iţeşte în sfârşit în vârf, inspir lacomă aerul lipicios, apoi ies şi sunt numaidecât bombardată de un nou amestec de mirosuri mult mai neplăcute decât duhoarea funinginii lipite de trupul meu, de haine şi de păr. Sudoare, peşte, condimente şi sunt sigură că şi un anumit tip de fluid corporal se amestecă şi creează aroma ce împresoară aleea Loot.

Balansându-mă în vârful hornului, îmi forţez ochii înspre acoperişul învăluit în umbră, ca să îmi verific braţul lipicios. Aproape că uitasem să-l verific fără ca obişnuita durere muşcătoare care însoţeşte şuierul săbiei să-mi amintească să o fac.

Smulg o bucată de material din bluza asudată ce-mi atârnă pe lângă trup şi îmi tamponez cu ea tăietura.

„Adena o să mă ucidă că i-am distrus cusăturile. Din nou."

Mă mir că nu simt familiara tresărire de durere când îmi frec braţul cu materialul aspru, ştergându-mi nerăbdătoare lichidul lipicios. Şi atunci simt mirosul.

„Miere."

Aceeaşi miere ce provine de pe melcişorii dulci şi care mi se scurge din numeroasele buzunare ale

vestei mele zdrenţuite şi mi se prelinge pe braţ – am confundat-o cu sângele. Oftez şi-mi dau ochii peste cap.

însă e o surpriză binevenită. Chiar şi mierea în care îmi sunt înmuiate hainele e mai bună decât să încerc să le spăl de sânge.

Trag adânc aer în piept şi privesc înspre clădirile degradate şi gata să se prăbuşească luminate slab de felinarele care pâlpâie, răsfirate de-a lungul străzii. Aici, în mahala, nu prea există electricitate, dar regele, în generozitatea lui, s-a îndurat să ne dea câteva felinare. Mulţumită Volţilor şi învăţaţilor care şi-au folosit abilităţile pentru a crea o reţea electrică rezistentă, trebuie să fac eforturi excepţionale ca să rămân în umbră.

Pe măsură ce te depărtezi de mahalale, rândurile de magazine şi de case încep încetişor să îşi îmbunătăţească starea şi dimensiunea. Cocioabele devin case, casele devin conace, conducând spre cea mai intimidantă clădire dintre toate. Mijindu-mi ochii în beznă, abia dacă detectez contururile turnurilor castelului regal şi cupola înclinată a Arenei Bolului, aflată alături.

Ochii îmi revin asupra străzii largi care se întinde sub mine, studiind clădirile dărăpănate din împrejurimi. Aleea Loot este chiar inima mahalalelor, pompând criminalitate şi bişniţă în tot oraşul. Urmăresc din priviri zecile de alei şi străzi care se ramifică din ea şi mă pierd în labirintul neputincios ce reprezintă oraşul, înainte de a ofta şi de a zâmbi slab înspre strada familiară de sub mine.

Acasă. într-un fel. Tehnic vorbind, acasă implică să ai un acoperiş deasupra capului.

„Dar e mult mai amuzant să priveşti stelele decât să te holbezi la un tavan.“

Ştiu despre ce vorbesc, dacă ţinem cont că aveam un tavan la care să mă holbez în fiecare noapte, pe vremea când nu aveam nevoie de stele ca să îmi ţină companie.

Privirea-mi trădătoare se îndreaptă înspre oraş până în zona unde ştiu că se află fosta mea casă, înghesuită între străzile Merchant şi Elm. Acolo unde membrii unei familii mici şi fericite stau

probabil în jurul mesei, la cină, râzând şi povestindu-şi fiecare cum i-a fost ziua...

Aud o bufnitură, urmată de un murmur de voci care mă smulg din gândurile-mi amare. Mă încordez ca să ascult, dar nu pot să disting decât vocea groasă, înăbuşită aparţinându-i străjerului pe care cu atâta amabilitate l-am eliberat de îndatoriri ceva mai devreme.

- ... A venit chiar în spatele meu, tiptil ca un şoarece, şi pe urmă... mă trezesc cu o bătaie pe umăr şi un pumn în faţă.

De pe coşul de fum urcă o voce de femeie, iritată şi stridentă:

- Eşti un Fulger, pentru numele molimei, n-ar trebui să fii rapid sau ceva de genul? Femeia inspiră adânc. Măcar i- ai văzut faţa înainte să-i îngădui să fure de la mine? Din nou?

- Nu i-am văzut decât ochii, mormăie străjerul. Albaştri. Foarte albaştri.

Femeia pufneşte iritată.

- Că mult mă mai ajută. Stai să opresc fiecare persoană de pe aleea Loot ca să văd dacă se potriveşte descrierii tale foarte grăitoare, gen „foarte albaştri“.

Mă abţin să pufnesc, căci ceva scârţâie în celălalt capăt al camerei, zgomotul fiind urmat de sunetul unui cor de paşi înăbuşiţi. Din geamătul lemnului putrezit ce trosneşte sub greutatea mai multor perechi de cizme, deduc rapid că alţi trei străjeri s-au alăturat căutării.

„Şi ăsta-i semnalul meu.“

Sar din horn şi mă prind de marginea ridicată a acoperişului, trecându-mi picioarele de cealaltă parte, până ajung să atârne deasupra străzii. Expir, mă las să cad şi îmi muşc limba ca să nu icnesc în timp ce forţa gravitaţională mă trage la pământ. Cu o bufnitură uşoară, aterizez deloc elegant în căruţa cu fân a unui neguţător. Paiele tari mă înţeapă prin haine ca una dintre pernele de ace ale Adenei, iar un nor de funingine şi de fân se ridică înspre briza nopţii când sar din căruţă pe stradă.

Scoţându-mi pai după pai din părul încâlcit, ca să-mi omor timpul, îmi încep călătoria înapoi, către

fort, trecând printre care negustoreşti hărtănite, abandonate pe timpul nopţii, iar picioarele-mi dansează peste gunoaie şi cioburi de sticlă. Tâlhari prăbuşiţi pe alei sau îngrămădiţi printre clădiri şuşotesc între ei pe măsură ce trec.

Simt greutatea pumnalului ascuns în cizmă şi mă relaxez datorită confortului pe care mi-l oferă oţelul rece, în timp ce trec pe lângă grupuri de oameni tară adăpost, la fel ca mine, înghesuiţi unii intr-alţii ca să treacă peste noapte. Văd strălucirea slabă a câmpurilor de forţă violet care ii protejează pe unii dintre ei, în timp ce alţii nu au nici măcar o abilitate suficient de puternică pentru a le îngădui să doarmă liniştiţi, iar acesta e fix motivul pentru care mahalalele înseamnă „acasă“ pentru ei.

Continui să păşesc iute şi sigur în timp ce ochii-mi cutreieră înainte şi înapoi pe alei, nelăsând nici o clipă garda jos. Săracii nu fac discriminări. Un bănuţ e un bănuţ, şi nu le pasă dacă atacă pe cineva care o duce mai rău decât ei ca să înhaţe acel bănuţ.

Mai mulţi străjeri îmi taie calea în timp ce mă strecor pe străzi, obligându-mă să încetinesc ca să mă ţin departe de ei. Fiecare magazin, colţ şi stradă au fost cadorisite cu oameni ai legii scotocitori îmbrăcaţi în uniforme albe. Aceste gărzi imperiale brutale au fost plasate peste tot de-a lungul aleii Loot, prin decret regal, ca urmare a creşterii ratei criminalităţii.

E clar că n-are legătură cu mine.

Alunec pe o alee mai mică şi îmi croiesc drum spre fundătură. Acolo, într-un colţ, e o baricadă formată din care negustoreşti stricate, cartoane, aşternuturi vechi şi molima ştie ce altceva. înainte s-ajung la jumătatea drumului spre grămada de gunoi pe care o numim „acasă“, de deasupra fortului se iţeşte o faţă ascunsă de cârlionţi sălbatici care ajung până la umeri.

- Ai adus?

Descolăcindu-şi picioarele lungi de unde stătea, ea se ridică fără nici cel mai mic efort şi trece de baricada de gunoi înaltă de un metru tară să ezite şi vine spre mine atât de plină de speranţă, încât ai

crede că i-am oferit un acoperiş adevărat deasupra capului şi o masă caldă. Şi, cu toate că nu-i pot oferi nici una, nici alta, am ceva care, în opinia ei, este chiar mai bun. Oftez.

- Mă simt jignită că te-ai îndoit de mine, Adena. Credeam că, după atâţia ani, ai avea un pic mai multă încredere în abilităţile mele.

îmi dau jos geanta din spate şi scot din ea mătasea roşie şifonată, neputând să nu zâmbesc la vederea expresiei de uluială care se aşterne pe chipul ei. Ea înşfacă degrabă, cu lăcomie, mătasea din mâinile mele şi îşi trece degetele peste cutele uşoare ale materialului. Ridicând privirea de sub bretonul creţ ce-i atârnă deasupra ochilor căprui precum alunele, se uită la mine de parcă aş fi eradicat de una singură molima, în loc să fi furat material de la o femeie care n-o duce cu mult mai bine decât noi.

De parcă aş fi un erou, nu o netrebnică.

Zâmbetul Adenei ar putea rivaliza cu soarele răsărind deasupra Deşertului Pârjol.

- Pae, tu şi degetele tale lipicioase faceţi minuni, ştiai?

îşi aruncă braţele-n jurul gâtului meu şi mă trage într-o îmbrăţişare care mă zdrobeşte şi face ca şi mai multă miere să mi se prelingă pe vestă şi să-mi aterizeze în buzunare.

- Că veni vorba despre lipicios...

Mă desprind din îmbrăţişarea ei ca să pescuiesc ce ani prin buzunare. Recuperez şase melcişori dulci aproape storciţi, dar doar un pic neapetisanţi din cauza paielor care le ornează acum. Adena face ochii mari când ii vede, apoi îmi smulge unul din mână cu aceeaşi lăcomie cu care îmi smulsese şi materialul. La jumătatea muşcăturii, se răsuceşte şi pleacă spre fortul nostru, iară ezitare, şi se lasă să cadă pe covoarele aspre şi decolorate pe care le-am întins în spatele baricadei. Bate cu mâna în locul de alături, aşteptând, iar eu, spre deosebire de ea, sar fără pic de graţie peste zid înainte să iau loc.

- Pun pariu că Maria n-a fost prea încântată că i s-a dat iama în magazin. Din nou. Biata de ea, chiar ar trebui să-şi întărească paza, zice Adena între

muşcături, iar un zâmbet strâmb li se alătură firimiturilor de pe faţa ei.

Cu toate că am ajuns să calc în magazinul acelei femei cel puţin o dată pe lună în ultimii ani, ea tot n-a reuşit să tragă altă concluzie decât că sunt un „el“. Măcar încearcă.

- De fapt, zic eu ridicând din umeri, avea două gărzi imperiale în plus plasate pe lângă magazin. Probabil s-a săturat, de-a lungul timpului, de câţi melcişori dulci i-au fost furaţi.

Adena mijeşte ochii de culoarea alunelor la vederea zâmbetului meu.

- Slavă molimei că n-ai fost prinsă, Pae! Imediat ce cuvintele atât de cunoscute îi ies de pe buze, maxilarul mi se încordează instinctiv, în timp ce ea rămâne cu gura căscată în timpul muşcăturii. Se tensionează vizibil, fruntea i se încreţeşte, şi îşi drege vocea. Scuze! M-am obişnuit prost.

Degetele mi-au rătăcit înspre inelul gros de pe degetul meu mare, învârtindu-l fără noimă în timp ce reuşesc să afişez un zâmbet slab. Subiectul acesta e unul pe care, de regulă, îl evităm, deşi e vina mea că de la bun început el a devenit jenant de abordat. Totul din pricina unui moment de slăbiciune pentru care mi-aş dori să nu mă simt atât de uşurată.

- Ştii bine că nu cuvintele sunt cele care mă deranjează, ci...
- Semnificaţia din spatele lor, mă întrerupe ea zâmbind şi imitându-mi şocant de bine vocea.

Aproape că mă înec de râs şi de la o bucată de aluat dulce.

- Mă citezi, A?

Drept răspuns, ea ia o muşcătură de melcişor înainte de a declara, între molfăieli:

- Şi nu molima e cea care îţi face rău, ci ceea ce vine după ea.

încuviinţez încet din cap în timp ce trasez absentă modelul uzat al covorului de sub noi, iar senzaţia pe care mi-o oferă atingerea este una familiară. Ideea de a fi recunoscătoare molimei care a ucis mii de ilyeni îmi taie apetitul chiar şi pentru melcişori dulci.

Dar, acum, tuturor le pasă doar de cei pe care molima nu i-a ucis. Regatul a fost izolat ani la rând pentru ca boala să nu se răspândească în oraşele din jur şi numai cei mai puternici din Ilya au supravieţuit bolii care altera însăşi structura oamenilor. Cei rapizi au devenit excepţional de rapizi, cei puternici au devenit de neînfrânt, iar cei care pândeau în umbre au putut deveni ei înşişi umbrele. Zeci de puteri supranaturale s-au abătut doar asupra ilyenilor, diverse în forţă, scop şi putere. Daruri oferite ca recompensă pentru că au supravieţuit. Ei sunt Elita. Sunt extraordinari. Sunt excepţionali.

- Numai...

Adena tărăgănează, ciupind din melcişor, în timp ce, pentru prima dată, se chinuieşte să formeze cuvintele.

- Numai să ai grijă, Pae! Dacă eşti prinsă şi nu reuşeşti să îi duci cu vorba şi să scapi...

- O să fiu bine, îi zic, mult prea degajat, ignorând îngrijorarea ce se pogoară asupra mea. Cu asta mă ocup, A. Cu asta m-am ocupat ¿întotdeauna.

Ea oftează în timp ce zâmbeşte, fluturând din mână.

- Ştiu, ştiu. Te descurci în faţa Elitelor.

Simt din nou acel val de uşurare care mă face să mă simt deopotrivă vinovată şi recunoscătoare că ea mă cunoaşte cu adevărat. Pentru că nu toţi cei care au supravieţuit molimei au fost suficient de norocoşi să fie blagosloviţi cu anumite abilităţi. Nu, Obişnuiţii erau exact cum le spune şi numele – obişnuiţi. Şi, în cele câteva decenii de după molimă, Obişnuiţii şi Elitele trăiseră în pace.

Asta până când regele Edric a decretat că Obişnuiţii nu mai sunt demni de regatul lui.

S-a întâmplat acum mai bine de trei decenii, când boala s-a abătut asupra ţinutului. Din cauza izbucnirii a ceea ce semăna cu o boală obişnuită, Tămăduitorii regelui au folosit prilejul pentru a susţine că Obişnuiţii erau purtători ai unei boli indetectabile, spunând că acesta era, probabil, motivul pentru care nu căpătaseră abilităţi. Expunerea prelungită la ei avea să dăuneze Elitelor

şi puterilor acestora şi, în timp, Obişnuiţii aveau să reducă puterile pe care Elitele şi le protejau într-atât.

încerc să-mi controlez impulsul de a-mi da ochii peste cap la aceste gânduri. Tata credea că erau nişte prostii, iar eu gândesc exact la fel. Dar, şi de-aş avea dovada că regele minte de îngheaţă apele, nu e ca şi cum o fată din mahalale ar fi în postura de a fi crezută.

Dar regele nu putea îngădui ca societatea lui de Elite să fie slăbită sau chiar mai rău de către nişte Obişnuiţi. Uciderea lor nu era o opţiune pentru cei preamăriţi.

Şi-aşa a început Epurarea.

Chiar şi acum, zeci de ani mai târziu, poveşti despre cadavre împrăştiate pe nisip, sub soarele dojenitor, sunt spuse din când în când în jurul focurilor, iar poveşti înspăimântătoare se şoptesc printre copii.

Degete lipicioase le strâng pe ale mele, mierea ce acoperă mâinile Adenei fiind la fel de dulce ca zâmbetul larg pe care ¡1 împărtăşeşte cu mine. Secretul meu e ascuns în sclipirea ochilor ei, în loialitatea ce i se vede pe chip. Mi-am petrecut o atât de mare parte din viaţă obişnuindu- mă cu gândul că nimic nu va fi vreodată real. Fiecare prietenie e falsă, fiecare gest binevoitor e calculat.

„Ascunde-ţi sentimentele, ascunde-ţi frica şi, cel mai important, ascunde-te în spatele faţadei pe care-o afişezi. Nimeni nu trebuie să ştie, Paedyn. Să n-ai încredere în nimeni şi-n nimic, doar în instinctele tale.“

Vocea blândă a tatălui meu e şocant de tunătoare, aşa cum îmi răsună în minte, amintindu-mi că fiecare parte a vieţii mele trebuie să fie o minciună, iar fata din faţa mea trebuie să fie păcălită, la fel ca restul regatului.

Egoismul mi-a luat minţile doar o singură noapte, dar numai de atât a fost nevoie pentru a ne pune în pericol.

- Bine, de-ajuns cât am vorbit despre molimă, zice Adena pe un ton vesel, scrutând aleea înainte de a adăuga: ...Şi despre... situaţia ta.

Pufnesc fără să mă deranjez să maschez asta.

- Pare-se că doi ani n-au fost de ajuns să exersezi subtilitatea, A.

Mă îndoiesc că m-a auzit. Mă îndoiesc că se poate concentra la altceva în afara materialului care îi alunecă acum printre degete. Scrutând cu ochii de culoarea alunelor acareturile noastre pentru cusut, Adena lasă baltă conversaţia ca să îndruge verzi şi uscate despre ce va croi din noua bucată de mătase. Mâinile ei calde şi brune scotocesc printre bucăţi de material, la lumina pâlpâitoare a lămpii, şi încep să împăturească, să prindă capete, să fixeze colţuri cu ace, să se-nţepe, iar ea înjură fără oprire. Alunecăm în genul de conversaţie lejeră la care se ajunge doar după ani întregi petrecuţi împreună, supravieţuind pe străzi, şi-mi e uşor să interpretez cuvintele înăbuşite ale Adenei, rostite în timp ce ţine bolduri între buze. Mă întind pe-o parte, tăcând în sfârşit, în timp ce-i urmăresc degetele sigure şi sprâncenele încruntate, prea concentrată asupra lucrului ca să adoarmă. O durere ascuţită într-o parte mă face să deschid larg ochii împăienjeniţi, şi uit de moţăială. Piatra crestată care se iţeşte din pavajul străzii mă face să mormăi ameţită:

- Ascultă ce-ţi zic, intr-o bună zi, o să fur un pătuţ.

Adena îşi dă ochii peste cap, ca în fiecare noapte când fac aceeaşi promisiune deşartă.

- O să cred când o să simt, Pae, zice ea cu glas cântat.

M-am sucit de pe-o parte pe alta de vreo zece ori înainte ca o pătură aspră, făcută ghem, să mi se lovească de cap.

- Dacă te mai foieşti mult, jur că te cos de afurisitul de pavaj, zice Adena cu dulceaţa unui melcişor insiropat.

- O să cred când o să simt, A.

Capitolul 2

Kai

O minge de foc îmi trece la limită pe lângă faţă, aproape pârlindu-mi părul. Abia am timp să mă feresc când simt un al doilea val de căldură unduindu-se spre mine.

„Pe toate molimele, Kitt e într-o dispoziţie adorabilă azi.“

Dansând pe pingele, privesc cum încă o sferă de foc se îndreaptă zvâcnind în direcţia mea, iar cunoscutul sentiment al exploziei de adrenalină mă inundă. Arunc un scut din apă, auzind focul cum sfârâie înainte de a se topi în nimic mai mult decât un nor de abur. Kitt mijeşte ochii, încercând să mă zărească prin abur, înainte ca ochii să i se facă mari când, brusc, mă izbesc de el. Ne rostogolim la pământ şi îl ţintuiesc, ridicând un pumn în flăcări în dreptul feţei lui.

- Te predai?

Nu pot împiedica zâmbetul care-mi face buzele să zvâcnească. El tuşeşte râzând, iar privirea i se plimbă de la faţa mea la pumnul incandescent ridicat în dreptul ei.

- Dacă zic că nu, chiar o să mă pocneşti, frăţiorul meu mai mic?

în ciuda focului care ardea la câţiva centimetri de el, ochii verzi ai lui Kitt sclipesc de amuzament.

- Cred c-ar trebui să ştii deja răspunsul la întrebarea asta.

Zâmbesc uşor şi-mi trag pumnul mai în spate, ca pentru a lovi.

- Bine, bine, mâ predau! zice Kitt, aproape scuipând cuvintele. Dar numai pentru că nu vreau ca bietul Eli să fie nevoit să-ţi aranjeze încă o dată nasul spart.

Râd întunecat gândindu-mă ce faţă ar face medicul regal dacă ar fi să mă poticnesc înspre el cu încă un os rupt. După ce mă ridic, îi întind o

mână lui Kitt, care încă e răşchirat la pământ. Zâmbetul pe care mi-l oferă nu îi cuprinde şi ochii când, în sfârşit, îmi zice:

- Pe toate molimele, Kai, te foloseşti de puterile mele mai bine decât o fac chiar eu.

- Şi de-asta tu vei conduce ţara, spun eu simplu, în timp ce eu voi lupta pe câmpul de bătălie, distrăgând atenţia inamicului cu înfăţişarea mea superbă.

- Vrei să spui că eu n-aş putea să distrag atenţia inamicului cu propria înfăţişare superbă? mă întreabă Kitt printre hohote groase de râs, prefăcându-se jignit.

- Spun că suntem doar fraţi vitregi, deci mă tem că asta înseamnă că ai doar jumătate din farmecul meu.

Kitt râde din nou zgomotos.

- După logica asta, înseamnă că tu ai doar jumătate din mintea mea.

- Slavă molimei pentru asta!

Abia ce-mi ies cuvintele din gură, că el mă şi înghionteşte, rânjind. Pornim pe poteca bătătorită dintre cercurile de antrenament aflate pe terenul castelului. Gardienii imperiali în pregătire şi alte Elite de rang mai înalt îşi continuă antrenamentele pe măsură ce trecem pe lângă ei, majoritatea folosindu-şi abilităţile şi doar câţiva folosind arme. Capetele se întorc către noi, ochii lor îmi ard pielea, oglindind soarele care bate înspre noi de sus. Ignorând privirile lungi, trag în piept mirosul bine cunoscut al terenului de antrenament – miros de sânge, la propriu, de sudoare şi de lacrimi –, apoi iau o sabie din rastel şi ii arunc una şi lui Kitt, a cărui expresie nu poate fi descrisă decât ca fiind exasperată.

- Ştii că întotdeauna am preferat să lupt mai degrabă cu arme decât cu abilităţi, zic eu, drept răspuns la privirea lui tăioasă, în timp ce verific, din reflex, echilibrul săbiei mele.

Kitt merge mai departe în ringul noroios, aproape dându-şi ochii peste cap.

- Da, ştiu foarte bine cât de mult îţi place să dai cu sabia-n mine.

îmi rotesc încheietura mâinii, balansând tăişul săbiei în timp ce începem să ne învârtim unul în jurul celuilalt.

- Se întâmplă să fie unul dintre hobby-urile mele preferate, da. înaintez brusc, lovindu-mi cu putere sabia de a lui, zdruncinându-mi braţul. Vezi, nu e distractiv?

Kitt strânge din dinţi sub lovitura mea.

- Fermecător!

Intru într-o bine cunoscută transă, lăsându-mi picioarele să danseze pe ring în timp ce ne înfruntăm, pierzându-mă în ritm. Mintea mi se limpezeşte. Trupul îmi vibrează de energie. Dintotdeauna m-am simţit mai viu atunci când lupt. Pentru asta sunt făcut, asta m-a ajutat să îmi păstrez minţile în anii de antrenament şi de luat lecţii.

„Un rege încet la minte e un rege mort.“

Cuvintele tatălui meu îmi răsună în minte, căci mi s-au săpat adânc în creier după fiecare plângere despre lecţiile anoste de pe vremea când eram copil. Totuşi, nu va trebui să-mi fac griji că voi fi un rege mort sau încet la minte, dat fiind că nu voi fi rege deloc. Şi, după ce i-am spus lui tata întocmai acest lucru, el a plăsmuit, cu amabilitate, o altă zicală după care să-mi trăiesc viaţa: „Un Executant încet la minte înseamnă un regat mort“.

încurajator.

O durere ascuţită îmi străbate antebraţul, smulgându- mă din gânduri cu o zvâcnitură.

- Ai face bine să fii cu mintea la joc, Kai, sau chiar s-ar putea să te-nving.

Kitt are pe chip o expresie triumfătoare pe care intenţionez să i-o şterg.

- N-aş vrea ca viitorul meu Executant să se lase pe tânj...

înainte să-şi poată măcar termina remarca, îi împing sabia la pământ şi o ţintuiesc sub a mea, înainte de a trece rapid în spatele lui. Cu o mişcare iute, îmi ridic piciorul şi scot un pumnal din cizmă şi lipesc vârful ascuţit de spatele lui.

- îmi cer scuze, ce spuneaţi, Majestate?

Slăbesc strânsoarea, el se întoarce spre mine, iar

eu fac o plecăciune batjocoritoare în timp ce-mi bag pumnalul la loc în cizmă. Mă aleg cu o îmbrânceală zdravănă care aproape că mă face să mă clatin pe picioare, apoi îi răspund lui Kitt cu aceeaşi monedă, în timp ce el râde. Părul lui de un blond murdar e mai mult murdar decât blond în clipa asta, plin de bucăţi de noroi rămase după tăvăleala din ring. Cămăşile ni le abandonaserăm de mult, sub soarele arzător de vară, şi, la fel ca în cazul meu, pieptul bronzat îi străluceşte de sudoare. E aproape comic cât de evident este faptul că suntem fraţi doar pe jumătate. Dincolo de diferenţele în ce priveşte fizicul, mie îmi lipseşte empatia lui Kitt, aşa cum lui îi lipseşte insensibilitatea mea... El e răbdător, agreabil şi potrivit pentru tron, aşa cum sunt eu potrivit pentru câmpul de luptă.

El, rege, eu, ucigaş.

- Kai, asculţi măcar ce zic? Kitt pare în aceeaşi măsură îngrijorat şi amuzat în timp ce pocneşte din degete în faţa mea. Pe molimă, cât sânge ai pierdut?

îi urmez privirea până la pârâiaşele de sânge ce se scurg din rana de la braţ, iar sângele mi se prelinge printre încheieturile degetelor, picurând de pe vârfurile lor.

- Ei bine, se pare că Eli n-o să aibă, până la urmă, ziua liberă, din cauza ta. Ridic ochii înspre Kitt, aşteptând o replică, dar văd că privirea îi e aţintită spre ceva aflat la distanţă. Uite cine nu-i atent acum!

Ochii mi se-ndreaptă spre silueta care se apropie de noi, cu hainele de antrenament agăţându-i-se de fiecare curbură a corpului şi cu părul violet săltând în bătaia vântului.

- O, ia te uită! Blair cea Afurisită, zic în barbă înainte ca ea să ajungă la noi, facându-l pe Kitt să se înece de râs.

- Bună, băieţi! Vocea îi e precum gheaţa, rece şi netedă. Cum merge antrenamentul? Privirea ii alunecă leneş asupra amândurora, iar un zâmbet abia observabil îi curbează buzele. Te pregăteşti pentru întreceri, Kai?

- Nu e ca şi cum aş avea nevoie de pregătire.

La auzul acelor cuvinte, un zâmbet lent ii răsare pe chip.

- Aş fi zis că un viitor Executant ar vrea să facă o impresie bună în regat, câştigând.

Brusc, devine foarte interesată de unghiile ei, făcând pe indiferenta. îmi trec mâna prin păr cu un oftat plictisit.

- Şi am de gând să fac întocmai asta.

Ea îmi adresează un zâmbet care poate fi catalogat oricum numai dulce nu.

- Aşa şi sper, văzând că eşti cel mai bun dintre Elite din ultimele zeci de ani. Sau, în fine, aşa se spune.

„Pe toate molimele, începem."

Kitt face un pas în faţă şi îşi duce mâna la piept ca şi cum ar fi fost rănit.

- Au, Blair! O să îmi amintesc replica asta când o să fiu rege.

- Vai, ţi-am rănit orgoliul, Kitt? Mimează înduioşarea, apoi îşi întoarce atenţia spre mine. în plus, eu cred că o să câştig întrecerile.

Slobod un râset lipsit de amuzament înainte de a-i măsura din priviri statura minionă.

- Şi ce te face să fii atât de sigură că vei participa? o întreb eu, ştiind foarte bine, în realitate, că într-adevăr va participa la întreceri.

Cu o mişcare iute a încheieturii mâinii ei, un pumnal zboară de pe rastelul cu arme, drept replică la comentariul meu. Până s-apuc să clipesc, pumnalul pluteşte-n aer, ţintindu-mi jugulara.

- în calitate de fiică de general, zice ea apropiindu-se de mine până ajunge la câţiva centimetri, cred că am o şansă bunicică să particip la competiţie. IU nu crezi?

Ea chicoteşte chiar şi în timp ce îmi apasă pumnalul de gât, subliniindu-şi punctul de vedere. Zumzetul a zeci de puteri îmi vibrează în sânge, toate aparţinând celorlalte persoane care se antrenează în curte. Forţez celelalte abilităţi să se reducă la tăcere, concentrându-mă asupra puterii lui Blair şi asupra felului în care îmi vibrează sub piele. îndemnându-mă să o apuc. E o Telechinetică puternică, iar demonstraţia ei cu pumnalul acesta e

cel mai mărunt lucru pe carc-l poate săvârşi cu mintea. Prind acea senzaţie de furnicătură ce reprezintă abilitatea ei şi o las să se reverse asupra mea, să se agaţe de suprafaţă.

Şi apoi devin una cu ea.

La fel cum făcusem cu puterea duală a lui Kitt, de foc şi apă, şi la fel cum pot face cu oricare dintre abilităţile care mă înconjoară. Zâmbetul meu este rece când răsucesc pumnalul în aer şi-l împing, doar cu puterea minţii, spre platoşa tare din piele care îi acoperă inima.

- Păi, ai face bine să te antrenezi, zic încet înainte de a slăbi strânsoarea-n care i-am prins abilitatea, lăsând pumnalul să cadă la pământ cu o bufnitură.

Nu mă obosesc să spun nimic altceva înainte să mă întorc pe călcâie şi să pornesc înspre castel. Kitt păşeşte tăcut alături de mine, aparent la fel de pierdut în gânduri cum sunt şi eu, în timp ce trecem prin porţile castelului. Cum întrecerile sunt peste doar două săptămâni, se pare că nu mai pot să ignor fericit existenţa lor şi rolul meu în cadrul lor.

Mirosul de pui fript şi cartofi care pluteşte dinspre bucătărie e suficient ca să-mi distragă atenţia. Arunc o privire înspre Kitt, care e anormal de tăcut, apoi trec de uşile bucătăriei.

- Ziua bună, doamnelor! Arunc un zâmbet rapid înspre bucătăresele şi servitoarele care se amestecă prin bucătărie, în pregătirea cinei. V-a fost dor de mine? le întreb cu glas cântat, ridicându-mă pe un blat tare şi aplecându-mă în spate, rezemat în palme.

Prind privirea câtorva servitoare tinere care se înroşesc şi revin la treburile lor, schimbând şoapte şi chicoteli.

Căldura din bucătărie mă loveşte ca un val, cuprinzându-mă şi învăluindu-mi pielea deja alunecoasă.

„Pielea mea.“

îmi trec o mână prin păr, apoi o cobor pe faţă, nederanjat de conştientizarea faptului că am umblat de colo-colo fără cămaşă, după ce-am lepădat-o în ringul mizerabil – un obicei de care nici măcar tata

nu m-a putut scăpa. Capul lui Kitt răsare de după colţ, iar pe faţă i se aşterne un rânjet.

- Mi s-a părut mie că miroase a mâncarea mea preferată. Eşti aşa o dulceaţă, Gail!

Se îndreaptă spre bucătăreasa care amestecă într-un vas cu cartofi cremoşi deasupra vetrei, iar pielea închisă la culoare îi străluceşte de sudoare. Ea nu se poate abţine să nu zâmbească văzând expresia de pe chipul lui Kitt.

- O, să nu crezi că i-am făcut pentru tine, Kitty! Cartofii zdrobiţi se-ntâmplă să fie şi felul meu preferat.

Ii zâmbeşte şi-l bate uşor pe obraz, apoi îşi vede-n continuare de amestecat. Ochii ei se întâlnesc cu ai mei, în timp ce stau cocoţat pe blat, apoi privirea i se îndreaptă spre rana despre care uitasem că sângerează în continuare. Clatină din cap şi spune pe un ton sever:

- Ai face bine să nu-mi sângerezi pe blat, Kai.

Zâmbesc la spusele ei.

- Nu c-ar fi prima dată.

Ea clatină din cap din nou înspre mine, infrânându-şi un zâmbet în tot acest timp. Gail ne strecoară mâncare-n plus şi dulciuri de când eram nişte băieţandri care alergau în jurul castelului doar pe jumătate îmbrăcaţi – lucru pe care e clar că-l facem în continuare. A văzut mai mult decât o bătaie desftşurându-se chiar în bucătăria asta pentru vreun melcişor dulce făcut de ea.

- Nu m-aţi mai vizitat de ceva vreme, spune ea, condimentând cartofii. V-aţi săturat de mine, mmm?

- De tine, da. Dar de mâncarea ta, niciodată.

Abia rostesc cuvintele, şi un boţ de cartofi îmi zboară în faţă. Nu am nici timpul, nici energia ca să mă feresc înainte ca piureul să se alăture noroiului şi murdăriei.

- Cu noi nu există nici o clipă de plictiseală, este? cugetă Kitt din locul unde se sprijină, uitându-se la mine cum îmi desprind cartofii din păr.

Sar de pe blat şi mă îndrept spre bucătăreasă şi-i plasez un pupic pe obraz.

- E mereu o plăcere, Gail. Mă dau după ea şi înhaţ un măr din coş şi zic: Aştept cu nerăbdare

următoarea noastră bătaie cu mâncare.

După ce-i arunc unul şi lui Kitt, îmi frec mărul de pantaloni înainte să iau o muşcătură.

- Prinţe Kai?

Mă crispez, oftez şi mă întorc înspre vocea din spatele meu. Un băiat priveşte în sus, agitat, iar mâinile Iui îşi fac de lucru cu poalele cămăşii. Ridic din sprâncene, iar nerăbdarea ¡mie evidentă.

- Regele vă solicită prezenţa în sala tronului.

Capitolul 3

Paedyn

Roţile carului unui negustor îmi trec peste degetele de la picioare. îmi înăbuş un strigăt, dar nu mă deranjez să-mi înfrânez şi replica destul de grosolană îndreptată spre individul neatent care schilodeşte lumea cu carul lui.

„Ei bine, ziua începe grozav.“

Am dormit prost azi-noapte, m-am foit pe toate părţile pe măsură ce picam în şi ieşeam din coşmarurile mele recurente. Crâmpeie de imagini cu tata murind în timp ce eu nu pot face altceva decât să-l ţin de mână, cu mine căţărându-mă pe un horn doar ca să constat la final că e astupat şi cu Adena, singura persoană pe care-o mai am pe lume, fiind târâtă departe de mine, ţipând. La un moment dat, printre numeroasele mele coşmaruri, Adena a făcut o tentativă timidă de a mă trezi. M-am întors pe cealaltă parte, mârâind, încercând să mă agăţ de micul răgaz de somn liniştit pe care reuşisem să-l răpesc. Oi fi eu hoaţă, dar sunt constant jefuită când vine vorba despre odihnă, Insistentă ca întotdeauna, Adena şi-a schimbat apoi strategia şi a decis sâ arunce-n mine cu bucăţi aspre de material, până când, în sfârşit, am ridicat un petic alb în semn că mă predau. Soarele, leneş ca de obicei, se luptă lent să se strecoare printre clădirile dărăpănate, aruncând aleea Loot în umbrele dimineţii, în timp ce eu îmi croiesc drum pe strada pietruită. Pe măsură ce locul prinde viaţă cu

agitaţia provocată de negustori care se târguiesc şi de cerşetori care se milogesc de oricine binevoieşte să le- arunce o privire, mă amestec cu uşurinţă în haosul ce împresoară mahalaua.

Mă mănâncă palmele să înşfac ceva de-ale gurii ca să-mi potolesc stomacul şi să-i duc şi Adenei. Ochii scrutează strada în căutarea următoarei mele victime nefericite pe care-am s-o jefuiesc, când...

„Ceva nu e în regulă.“

Paisprezece. Sunt doar paisprezece gărzi imperiale de-a lungul străzii. Dar azi trebuiau să fie cel puţin şaisprezece.

Chiar sunt în măsură să ştiu, căci le-am reţinut rotaţia. îi zăresc pe Cap de Ou şi pe Nas Coroiat la locurile lor obişnuite în dreptul magazinului Măriei, alături de alţi imperiali cu nume la fel de precise. Cu măştile albe din piele care ascund privirilor jumătate din chipul lor, e destul de greu să găseşti porecle creative pentru nenorociţii ăştia, aşa că mă mândresc cu cele câteva pe care le-am inventat.

în mod normal, ideea unui număr mai mic de gărzi ar fi o uşurare, şi poate că aici intervin abilităţile mele de clarvăzătoare, dar imaginea mă îngrijorează. Stomacul îmi chiorăie nervos, nerăbdător ca de obicei.

„întâi mâncarea şi apoi presentimentele ciudate.“

Mă strecor cu uşurinţă prin mulţime, şterpelind mere din carul care mi-a trecut peste degete, iar răzbunarea c la fel de dulce ca fructul proaspăt din care muşc. Mă reazem de zidul pe cale să se prăbuşească al unui magazin şi detectez ceea ce pare-a fi un tânăr ucenic târguindu-se cu un negustor. Văd cum îi aruncă negustorului o privire aspră înainte să-i azvârl câţiva bănuţi şi să înhaţe un maldăr de ceva ce nu poate fi decât piele neagră. Ochii-mi zboară la bănuţii care se rostogolesc pe car; îi număr rapid şi-mi dau seama că sunt mult prea mulţi pentru piele.

„Se grăbeşte. De-asta e dispus să plătească dublu în loc să îşi ia răgazul de-a negocia un preţ mai bun. Şi are şi bani de aruncat.“

’¡inia perfectă.

Păşesc pe stradă şi mă îndrept spre băiat, înghiontind uşor oamenii în timp ce-mi trag fâşia de piele cu care îmi ţin părul prins ca să nu-mi acopere faţa şi gâtul. Părul mi se desface într-o cascadă de onduleuri murdare argintii în timp ce blestem căldura înăbuşitoare care mi-a făcut deja gâtul lipicios de transpiraţie. Las o perdea de păr să îmi cadă pe umăr şi pe faţă şi mă metamorfozez în imaginea perfectă a nevinovăţiei.

„Fă-i să te subestimeze! Fă-i să nu te observe până când vrei să fii văzută!“

A trecut atât timp de când nu am mai auzit vocea tatălui meu, încât sunetul ei blând ameninţă să-mi dispară din memorie şi să alunece în moarte alături de el. Gândul mi se zdruncină când ne ciocnim. Mă împleticesc, încerc să mă prind de ucenicul ce nu bănuieşte nimic şi mă las să cad. Cu o mână îi prind o parte din cămaşă, în timp ce-mi strecor cealaltă mână în buzunarul vestei, acolo de unde l- am văzut că a scos monedele. Simt acolo şase monede şi rezist tentaţiei de a le înhăţa pe toate, înainte de a palma doar trei.

Lăcomia nu e un sentiment uşor de îmblânzit, dar mă forţez să las acolo celelalte monede, ştiind că cel mai probabil băiatul este îndeajuns de isteţ cât să simtă lipsa greutăţii din buzunar dacă le iau pe toate. Şi chiar nu ani nevoie să adaug şi alte cicatrici pe spate din cauză să sunt prinsă.

Dar, exact când sunt pe cale să-mi extrag mâna şi să bâigui nişte scuze pentru că aproape l-am trântit la pământ pe băiat, degetele ating căptuşeala vestei. Nu, nu doar căptuşeala – un buzunar secret. Simt înăuntru o bucată împăturită de pergament şi, dintr-un impuls pe care nu mi-l pot explica sau justifica, decid să o palmez şi pe ea, după care-mi scot mâna şi privesc timid în sus, la faţa ucenicului. Ochii lui căprui sunt larg deschişi în timp ce mă uit la el printre şuviţele de păr care-mi adie peste faţă. îmi transform expresia într-una de jenă pură şi-mi desfac degrabă pumnul în care-i ţin marginea cămăşii. Suflu o şuviţă de păr care-mi intră în ochi şi fac un pas înapoi, ca să pun distanţă intre noi.

- îmi pare foarte rău, domnule! Mă sforţez să par cu răsuflarea tăiată, ruşinată, inofensivă. Sunt aproape convinsă că sunt singura persoană în toată Ilya capabilă să se-mpiedice de aer.

„Dâ-i bătaie! Subestimează-mă! Trece-mă cu vederea!“

El îşi trece mâna prin părul cârlionţat şi chicoteşte.

- Nici o grijă. însemnă că ai un talent cu totul special.

Afişează un zâmbet, dar privirea îi poposeşte un pic prea mult pentru gustul meu. Aşa că-i ofer un zâmbet şi înclin din cap, după care mă-ntorc pe călcâie şi mă pierd pe strada aglomerată.

Mirosul mieros de melcişori dulci pluteşte pe aleea aglomerată în timp ce trec pe lângă magazinul Măriei şi o iau în lateral pe una dintre numeroasele alei mici care se ramifică din Loot. Biletul pe care l-am şterpelit se umezeşte de transpiraţie de la cât îl strâng în palmă. Oare ce-ar putea sâ scrie pe bucăţica asta de hârtie dacă e nevoie să fie atât de bine ascunsă? Intenţionez să aflu.

îmi lipesc spatele de zidul murdar, din cărămidă, desfac marginile hârtiei şi mi se dezvăluie un bilet mâzgălit:

> *întâlnirea începe la un sfert de ceas după miezul nopţii. Casa albă dintre străzile Merchant şi Elm.*
> *Adu marfa.*

Mă holbez la bilet, clipind confuză în timp ce inima mi- o ia la goană de nerăbdare.

Aceea e casa mea.

„Mă rog, era casa mea.“

îmi dau seama după înclinarea literelor şi a petelor de cerneală că persoana care a scris biletul se grăbea cel mai probabil să-l ascundă de ochi curioşi. Ochi curioşi ca ai mei. Zeci de întrebări îmi inundă mintea, fiecare mai tulburătoare decât cealaltă. De ce, oare, pe tărâmul ăsta oropsit de molimă, au loc întâlniri în casa mea?

„Fosta casă. Ai părăsit-o, mai ştii?“

Şi să se întâlnească nişte oameni acolo, în miez de noapte, cu marfă...?

„Pielea."

Mă împiedic de o piatră ieşită din caldarâm, lucru care mă aduce înapoi la realitate şi mă face să-mi dau seama că, în tot timpul ăsta, m-am plimbat încoace şi-ncolo. Bag biletul mototolit înapoi în vestă, iar mintea încă-mi rătăceşte în timp ce păşesc pe strada aglomerată scăldată acum de lumina soarelui. Clatin din cap, încercând să mi-l limpezesc în timp ce-mi fac loc prin mulţimea de oameni care se tocmesc, bârfesc şi înjură. începând iar să şerpuiesc printre carele negustorilor, revin la ritmul bine cunoscut ce reprezintă şi ocupaţia mea de bază – furtul. Mintea îmi cutreieră în timp ce lucrez, facându-mă să mă întreb dacă Adena are succes la vânzarea hainelor ei, la celălalt capăt al străzii.

Eu fur, ea coase.

Şi asta ne e viaţa de cinci ani încoace. Abia dacă aveam 13 ani şi eram, practic, singură pe lume când Adena a dat peste mine, la propriu. Mă rog, a trecut peste mine. N-am să uit niciodată expresia de pe faţa gărzii imperiale în timp ce gonea după ea, strigând ceva despre nişte dulciuri furate. Şi, fără să mă gândesc de două ori, n-am ezitat înainte să-mi întind piciorul drept în calea lui. Imediat ce-am zărit cum faţa lui face cunoştinţă cu caldarâmul, am luat-o şi eu la goană după fata slăbănoagă şi creaţă care alergase drept în mine.

O alianţă ciudată a luat naştere în acea zi, una care trebuia să rămână aşa.

Mâna îmi îngheaţă brusc în aer, plutind deasupra unui grepfrut rotofei, când un ţipăt înfiorător se distinge ascuţit prin haosul de pe Loot. Mă întorc, uitând de fruct, căutând prin marea de trupuri ca să identific sursa zgomotului. Ochii mei scrutează mulţimea, apoi se opresc asupra unei siluete mici, prăbuşite, ghemuite pe un stâlp de lemn pătat cu roşu, plasat în mijlocul străzii. Un gardian imperial stă aplecat asupra băieţelului, cu biciul în mână, arătând dezgustător de mulţumit de sine, în timp ce se uită în jos înspre copil. Ştiu prea bine acea

căutătură. Am fost de prea multe ori acel copil care sângerează.

A fost prins.

Mă întreb ce a furat, ce anume ar putea justifica o asemenea bătaie. Nişte fructe? Poate câţiva bănuţi de la un negustor? îmi amintesc cum m-am prăbuşit peste stâlpul de lemn, tremurând de durerea provocată de fiecare pocnitură a biciului, în timp ce îmi muşcam limba ca să nu ţip. Durerea dispare, dar cicatricile rămân ca să îţi amintească să te descurci mai bine data viitoare.

Cei tineri sunt mereu prinşi. Sunt nevoiaşi. încă nu au învăţat să-şi controleze lăcomia sau să trăiască cu foamea pe care-o resimt, ceea ce-i face ţinte lejere, pentru ca gărzile imperiale să-i folosească drept exemple.

„Nu poţi face nimic pentru el.“

Trebuie să-mi bag bine-n cap cuvintele astea, ca să mă asigur că picioarele mele nu găsesc drumul spre băiat. Pentru că am încercat asta o dată. Am încercat să intervin şi să ajut o fetiţă care îmi amintea de mine. Atât de speriată, şi totuşi atât de hotărâtă să n-o arate niciodată. Când şi-a ridicat privirea spre mine, focul din ochii ei îl reflecta pe al meu. în cele din urmă, încercarea mea de a ajuta s-a încheiat doar cu lovituri de bici în plus pentru amândouă.

Mă strâmb şi mă întorc repede dinspre scena odioasă, doar ca să simt în gură o uniformă scrobită şi mototolită când mă izbesc de scârba care o poartă.

Garda imperială se uită la mine, iar amuzamentul îi pâlpâie în ochii înconjuraţi de masca aceea albă. Deşi pare cu cel puţin zece ani mai mare ca mine, cu părul blond ţâşnindu-i în unghiuri ciudate, mă măsoară tacticos, plimbându-şi privirea asupra trupului meu. îmi muşc limba înainte să spun ceva ce bărbatul mă va face, foarte probabil, să regret. Se ştie că gărzile imperiale nu sunt tocmai nişte domni cu tinerele fete – sau cu oricine altcineva, de fapt – şi nu intenţionez să aflu dacă el face excepţie de la regulă.

- îmi pare aşa rău, sire. Pare-se că sunt

nebuneşte de stângace azi, zic eu, planificându-mi scăparea în mulţime.

O mână umedă şi lipicioasă îmi cuprinde încheietura şi mă întoarce înapoi cu faţa la el. îmi adun fiecare fărâmă de putere ca să-mi suprim instinctul de luptă care urlă la mine să-i ard un genunchi în vintre şi să-l dau cu capul de pietrele de sub picioarele noastre.

- Unde te grăbeşti aşa?

Rânjetul lui cu toţi dinţii şi ochii negri îmi provoacă fiori reci pe şira spinării, iar duhoarea de alcool din respiraţia lui nu face decât să-mi sporească neliniştea. Zâmbesc şi mă sforţez să fiu politicoasă în timp ce mă trag din strânsoarea lui.

- Doar încerc să fac câteva comisioane înainte să se aglomereze piaţa prea tare, asta-i tot.

- Hmm... mârâie el, privindu-mă neîncrezător, la zi, fato, care-i puterea ta?

Mă lupt cu impulsul de a înţepeni în vreme ce el continuă, rânjind:

- Prin decret al regelui, trebuie să iau la întrebări pe oricine simt că... trebuie luat la întrebări.

„îi place la nebunie să deţină controlul. Să aibă putere.“

- Sunt dintre oamenii de rând, spun eu simplu, afirmându-mi poziţia în lanţul trofic al Elitelor ca să dovedesc că sunt o ameninţare şi o miză mică pentru el. Sunt Clarvăzătoare.

îl privesc drept în ochii negri în timp ce rostesc cuvintele, ademenindu-i inima neagră să mă creadă.

- Adevărat? N-am mai întâlnit până acum o Clarvăzătoare. Râde întunecat şi face un pas spre mine, inclinându-şi capul până ajunge aproape de al meu şi fâcându-mă să simt încă un damf de alcool, la dovedeşte- o!

„încep să mă satur de cererea asta.“

întâlnesc privirea gardianului imperial, refuzând să-i dau satisfacţia de a crede că sunt îngrijorată, cu toate că pulsul care-mi bubuie dovedeşte tocmai contrariul.

- Simt furie şi... regret din partea ta. Tu tocmai.,, tocmai te-ai despărţit de nevasta ta. Mă rog, de fapt, ea te- a părăsit. Expresia de şoc pur de pe

chipul lui îmi aduce zâmbetul pe buze. Şi, dacă intr-adevăr vrei să fiu precisă, pentru că, vezi tu, mi-ai cerut să îţi dovedesc, te-a părăsit pentru că... Mă opresc în mijlocul frazei, inchizându-mi strâns ochii în timp ce-mi apăs tâmplele cu degetele, punând în scenă un spectacol convingător. ... Pentru că ai înşelat-o? Stai, simt încă ceva... Trag cu ochiul inspre faţa lui, acum roşie de furie, în timp ce-mi apăs în continuare tâmplele. Tu... tu o vrei înapoi. Dar ea nu te vrea...

Sunt pregătită pentru dosul de palmă înainte să simt pe faţă usturimea pe care mi-o provoacă. Din gură-mi zboară sânge, şi-mi ţin capul întors în timp ce el mârâie aproape de faţa mea:

- O vrăjitoare afurisită, asta eşti. Dispari din ochii mei!

Mă răsucesc pe călcâie şi zâmbesc, cu sângele umplându-mi gura şi şiroindu-mi pe bărbie. Mă sforţez să mă împiedic de un car, şterpelind pe la spate un material care atârna la marginea carului. Mă întorc rapid, strângând prada la piept, şi rup cu dinţii o fâşie de material ca să îmi şterg gura însângerată şi bărbia. O să folosesc o parte pe post de batistă, iar restul va merge la Adena. Două dintr-o lovitură.

îmi îndes restul de material în buzunarul de-acum plin cu mâncare, monede şi alte bunuri furate, apoi mă îndrept spre fort în timp ce reiau în minte, iar şi iar, ultimele cinci minute.

N-a fost greu să îl calc pe nervi pe gardian şi ştiam că, odată ce reuşesc, avea să mă pocnească şi să mă lase să mă car. N-ar fi prima dată când las să se întâmple asta. Iar sânii dovedesc abilităţile de *Clarvăzătoare* n-a fost deloc o treabă grea, dat fiind că dovezile se vedeau cu ochiul liber. Linia subţire, mai deschisă la culoare, de pe inelarul lui acum gol a fost primul meu indiciu că fusese căsătorit oficial. Apoi faptul că îşi mutase verigheta la cealaltă mână, în loc s-o amaneteze pentru bani, mi-a spus că încă ţine la fosta lui nevastă şi probabil încă e cu gândul la ea. Părul în dezordine, uniforma mototolită şi mirosul de whisky al respiraţiei lui dovedeau mai departe că era, categoric, un bărbat

care trăia singur, care nu mai avea o nevastă care să-l facă să arate prezentabil.

„Bărbaţii ar dispărea, probabil, de pe faţa pământului fără femei care să aibă grijă de ei.“

Cât despre partea cu înşelatul nevestei, ei bine, a fost mai mult o deducţie informată, bazată pe reputaţia stelară pe care şi-au făcut-o gărzile. în mod clar, deducţia mea a atins un punct sensibil înainte ca el să m-atingă pe mine.

Soarele amiezii bate spre mine în timp ce-mi croiesc drum înapoi la fort ca să mă văd cu Adena la prânz, ca de obicei. Merg fără să mă grăbesc, şerpuind pe aleea Loot, ronţăind un măr în timp ce mă roade foamea.

Mirosul sărat al peştelui care zace la soare pe cărucioarele negustorilor persistă în aer. Copiii se năpustesc în calea mea, râzând în timp ce se fugăresc pe stradă. Sunetul vocilor care se tocmesc şi înjură e ca un refren pentru mine, o melodie cu care sunt mai mult decât familiarizată.

Un afiş mare, colorat, îmi atrage atenţia când începe să se ridice deasupra aleii aglomerate, întins între două magazine de un Târâtor. Escaladează rapid zidul, de parcă ar avea lipici pe palme şi picioare, permiţându-i să urce cu uşurinţă pe magazinul neted. în timp ce fixează frânghia care leagă afişul de perete, îmi îndrept atenţia către cuvintele scrijelite cu litere mari şi negre pe pânza verde:

> A şasea ediţie a întrecerilor Epurării este pe cale să înceapă!
>
> Aminteşte-ţi de Epurare! Fii recunoscător molimei. Adu cinste regatului, familiei tale şi ţie însuţi!
>
> Poţi fi următorul membru al Elitei victorioase.

Pufnesc zgomotos, aproape înecându-mâ cu o bucată de măr. Cu toate că nu-i nimic de râs în legătură cu întrecerile Epurării, nu pot sâ nu găsesc comic faptul că ele sunt, teoretic, organizate pentru *a sărbători* ceva. în onoarea Marii Epurări de acum mai bine de trei decenii, întrecerile au fost create

pentru a evidenţia abilităţile supranaturale ale oamenilor şi pentru a face cinste unicului regat al Elitei.

N-aş spune că uciderea oamenilor ne aduce cinste mie, regatului meu sau familiei mele – nu că aş mai avea vreo familie căreia să-i aduc cinste. Şi, cu toate astea, la fiecare cinci ani, tineri membri ai Elitei sunt aleşi să participe la aceste jocuri atât pentru glorie, cât şi pentru suficienţi bani ca să-şi construiască propriul castel confortabil în timp ce încearcă să se scuture de traumele pe care li le-au provocat întrecerile.

Dar partea care mă face să tremur de râs şi de furie deopotrivă este că cei care nu sunt Elite, cei cu abilităţi defensive şi de rând, sunt făcuţi să creadă că au o şansă de a câştiga întrecerile astea demente. Mă simt dintr-odată inertă în timp ce privesc chipurile încântate care mă înconjoară, înghesuindu-se sub afiş, rânjind şi arătând cu degetul.

„Noi suntem primii care mor."

Cei dintre Elite care concurează nu sunt aleşi, ci mai curând sunt născuţi să aibă soarta asta. Sunt mereu cei de sânge regal sau cu statut mai ridicat în ierarhia Elitei. Scrutez mulţimea, iar ochii îmi trec peste chipurile zâmbitoare ale oamenilor de rând care sunt aruncaţi în întreceri pentru distracţie, după ce regele ne îngăduie să ¡1 alegem pe cel care dorim *să ne reprezinte.*

Cu toate că regele insistă că uciderea cuiva din Elite de către altcineva din Elite nu e privită cu ochi buni, nu e nici un secret că Moartea însăşi e printre competitorii de la întreceri. Adolescenţii morţi fac, se pare, ca lucrurile să fie considerabil mai distractive, iar dacă nu Elitele sunt cei care ucid cu mâna lor, regele va trage sforile în arenă.

Mă împing prin mulţimea adunată sub anunţ, unde oamenii vorbesc unii peste ceilalţi despre cine va reprezenta Loot şi ce ar trebui să facă după aceea cu banii câştigaţi drept premiu.

Au fost foarte puţine momente în viaţa mea când nu i- am invidiat pe cei din Elite. Dar, când mă gândesc la participarea la întrecerile Epurării, nu

am fost niciodată mai recunoscătoare că sunt un nimeni şi că sunt lipsită de importanţă.

Complet Obişnuită.

Capitolul 4

Paedyn

- Ai de gând să mănânci aia?

Adena a pus ochii pe jumătatea de portocală din poala mea, în vreme ce stau rezemată de zidul de pe alee, din spatele fortului.

- Dă-i bătaie!

Cuvintele abia mi-au ieşit de pe buze, iar ea deja se apleacă uşor, cu părul creţ adiind în briza blândă, şi înşfacă fructul, băgând o felie în gură. Gardianul cu un dos de palmă impresionant mi-a oferit un cadou minunat sub forma unei buze sparte, cea de jos, aşa că îmi era dificil să înghit mâncare.

- Cum te-ai descurcat azi? o întreb absentă, învârtind verigheta groasă, din argint, pe degetul mare.

Oţelul rece al inelului tatălui meu îmi muşcă pielea, liniştindu-mă, ca de obicei. Cred că am şi verigheta mamei, dacă nu cumva a fost îngropată cu ea, pe când eram bebeluş. A murit de boală, zicea tata. Fusese o Obişnuită, în definitiv, şi cei de teapa noastră sunt, se parc, oameni mai slabi, care cad pradă bolilor.

Dar el tot se însurase cu ea. O iubise în ciuda acestor lucruri. O protejase. îi păstrase secretul, aşa cum făcuse şi cu al meu.

Adena oftează, şi sunt readusă în prezent când ea spune, între îmbucături din portocală:

- Nu mă pot plânge. A, am vândut bluza aia la

care lucrez de-o veşnicie! Şi pentru trei monede! Ştii tu, cea verde cu decolteu adânc şi tiv festonat.

îi arunc aceeaşi privire confuză pe care o am de fiecare dată când începe să vorbească limba „croitorească“.

- Uf, eşti fără speranţă când e vorba despre haine, Pae.

Mă uit în jos la tunica mea ponosită de sub vesta de un verde oliv. Totul s-a schimbat din ziua în care Adena mi-a făcut vesta cu buzunare, ştiind că îmi va servi bine la furtişaguri. Aceea a fost ziua când o alianţă ciudată a înflorit intr-o prietenie degajată. Adena îşi atinge buzele cu degetul, cugetând la ceva.

- Pun pariu că, dacă ai avea ţinuta potrivită, toată lumea ar fi prea ocupată să se holbeze la tine ca să-şi dea măcar seama că furi.

Pufnesc.

- Aş prefera să nu se uite lumea la mine când comit infracţiuni. Mi se pare uşor neproductiv. îmi înhaţ pumnalul şi-l bag în cizmă, trecându-mi degetele peste mânerul curbat, din argint. Este al doilea şi ultimul obiect pe care îl păstrez de la tata, în afară de inelul lui – nu merg nicăieri fără ele două. Admir pentru a suta oară mânerul elaborat înainte să tresar violent când îmi amintesc, brusc, ceva. Ai grijă azi. A! Din nu ştiu ce motiv, sunt mai puţine gărzi decât de obicei, şi nu-mi place deloc. Doar... Mă străduiesc să găsesc cuvintele potrivite. Fii cu ochii-n patru la orice e ieşit din comun, bine?

Pare uşor neliniştită de veşti, dar felul în care mijeşte ochii de culoarea alunelor e unul jucăuş.

- E chestia aia a ta de Clarvăzătoare care te avertizează despre un potenţial pericol?

- Da, clar trebuie să lucrăm un pic la subtilitatea ta, spun eu oftând şi clătinând din cap înspre ea, cu un zâmbet.

Mă ridic să plec, gemând în timp ce-mi întind trupul care mă doare. Adena îşi adună hainele de diverse mărimi şi culori şi-mi face îndoită semn de rămas-bun, după care se îndreaptă înapoi spre aleea Loot cu speranţa că va mai vinde nişte haine până la apusul soarelui. Ies pe strada aglomerată

scăldată acum în soarele amiezii târzii şi mă îndrept spre forfota din piaţă. încep lejer. Mai întâi, şterpelesc nişte fructe şi nişte material textil, după care mă plictisesc şi trec la obiecte mai mari şi mai de soi. Portofele, ceasuri şi bani – asta caut cu adevărat în seara asta. Urmăresc un bărbat cu păr albastru-inchis şi un ceas strălucitor la încheietura mâinii, după care decid rapid să-l transform în următoarea mea ţintă. Mă uit în josul străzii aglomerate şi văd şi alţii cu păr în culori anormale, semn că o molimă ce alterează genetica persoanei vine şi cu alte beneficii în afară de abilităţile supranaturale. Cu toate astea, deşi port pe cap o claie de păr argintiu, tot n-am fost cadorisită cu o putere care să o însoţească.

îmi ia mult prea mult să scap de omul cu păr albastru după ce-i fur ceasul. Nu pentru că m-a prins, ci pentru că nu se mai oprea din vorbit cu mine. După ce m-am împiedicat de el şi i-am desprins cu viclenie accesoriul de la încheietura mâinii, a devenit clar că bietul om era disperat să împrăştie bârfe oricui binevoia să ii zâmbească şi să încuviinţeze din cap.

Sunt aproape gata să închei ziua mai devreme şi să trag linie la capătul unei seri decente, când o siluetă înaltă, îmbrăcată complet în negru, păşeşte pe Loot. Merge cu un aer plin de încredere, atât de neobişnuit în comparaţie cu mersul adus de spate la care oamenii fiîră adăpost s-au adaptat sperând să atragă cât mai puţin atenţia asupra lor.

Dar acest bărbat... acest bărbat face aproape imposibil să te uiţi în altă parte.

Poartă o bluză neagră lejeră, cu nasturi, băgată în nişte pantaloni negri pe picior, cele două articole fiind separate de o curea simplă. Cămaşa cu guler e descheiată până la jumătate, desfacându-se sub adierea brizei şi expunând vederii o parte din pieptul lui bronzat. Trăsăturile nu i se văd bine de la distanţă, dar părul negru ca tăciunele îi pică pe frunte în onduleuri dezordonate. Cu mâinile adânc băgate în buzunare, paşii ampli îl poartă tot mai înspre interiorul pieţei, pârând calm şi cu sânge-rece.

Nu e din partea locului. Văd asta din felul în care se uită în jur, ca şi cum înregistrează totul. E posibil să fie un Ofensiv, o Elită de rang înalt sau de sânge nobil care arareori pune piciorul în mahalale. Din felul în care merge, din strălucirea încălţărilor sale, văd că acest bărbat are asupra lui mai mult de câţiva bănuţi amărâţi. Mijesc ochii, încercând să-mi fac o idee despre locul unde şi-a strecurat arginţii.

„Acolo."

Balansându-i-se în dreptul piciorului, legat de curea cu o cureluşă, atârnă un săculeţ dintre cei pe care mulţi ilyeni ii folosesc ca să ţină mărunţişul. în special cei siguri pe ei, ştiind că un săculeţ nesupravegheat e pradă uşoară pentru un hoţ. Pradă uşoară pentru mine.

„Ultima şi ghinionista mea victimă pe seara asta."

E un lucru bun că e înalt ca o prăjină, altfel l-aş fi pierdut din vedere în mulţimea de oameni. Văd femei de toate vârstele intinzându-şi gâtul când trece el, încercând să-l vadă mai bine pe străinul chipeş, înainte de a se pierde în mulţime. îmi fac loc prin aglomeraţie şi-l urmăresc până când iese de pe traiectoria principală dintre carele negustorilor şi o ia pe o stradă mai puţin aglomerată. îmi scutur părul, lăsând onduleurile lungi să-mi cadă moi pe umeri în timp ce o apuc pe o altă stradă, pregătindu-mă să-i tai calea. Aleea lăturalnică pe care mă strecor mă scoate în aceeaşi stradă pe care merge străinul – iar acum mă îndrept exact spre el.

Am ochii aţintiţi spre caldarâm când ne ciocnim unul de celălalt.

Urmându-mi rutina, mă las să mă clatin pe picioare şi să dau înapoi din cauza impactului, luptându-mă cu instinctul care urlă la mine să-mi înfig picioarele-n pământ şi să nu bat în retragere. Braţe puternice mă cuprind pe după mijloc ca să mă împiedice să cad, lăsând săculeţul cu bani deschis şi expus unor ticăloşi ca mine. Mă prind de partea din faţă a cămăşii lui şi mă prefac a face asta din reflex, ca să-mi păstrez echilibrul. în realitate, doar am nevoie de un motiv ca să-mi ţin mâinile aproape de corpul lui tară să dau de bănuit.

„Băieţii lihniţi de foame de pe Loot nu se simt aşa

la atingere.“
Gândul se dizolvă când îmi strecor mâna în punga din dreptul şoldului său, iar degetele mele deduc că acolo sunt cel puţin douăzeci de şilingi atârnând de cureaua acelui bărbat, ca şi cum n-ar fi mare lucru. Trebuie să fie extrem de încrezător în abilităţile lui ca să se vânture prin Loot cu atâta... bănet.
Sunt tentată să smulg săculeţul şi să fug, ştiind prea bine că m-ar prinde din trei paşi. Dar, neştiind când o să mă mai lovesc la propriu de o asemenea ocazie, refuz să plec fără cel puţin jumătate din ce are în traistă.
„Dar va simţi diferenţa de greutate dacă iau jumătate.“
Mintea-mi lucrează intens.
„Atunci distrage-i atenţia!“
Cum toate uneltirile astea au durat câteva momente, inhaţ discret şi tăcut jumătate dintre monede, le strâng în pumn şi-mi retrag discret mâna din săculeţ în timp ce mă stabilizez cu ajutorul lui. Apoi îmi desprind uşor privirea de la pieptul lui parţial dezgolit, unde marginea unui tatuaj închis la culoare se iţeşte de sub cămaşa lui. Ochii mei îi întâlnesc într-un final pe ai lui.
E ca şi cum m-aş uita direct intr-o furtună.
Ochii lui au culoarea norilor grei aşternuţi asupra Ilyei, a fumului ce pufăie din hornurile de deasupra noastră, a monedelor de argint furate şi ţinute strâns în pumnul meu. Genele lui negre şi prelungi sunt în total contrast cu ochii gri, oţeliţi, care mi se plimbă acum pe chip. Şocul îi face sprâncenele negre să se ridice, îi încordează bărbia fermă, scoţându-i în evidenţă pometţii puternici.
Amândoi stăm şi ne uităm unul la celălalt.
Brusc, devin acut de conştientă de fiecare loc unde mă atinge. Braţele lui puternice îmi cuprind talia şi mă ţin oarecum dreaptă, cu toate că privirea lui se resimte ca o mângâiere în sine. îmi dreg glasul în timp ce-mi desprind mâna de pe cămaşa lui, lăsând la iveală materialul mototolit, dar de calitate, apoi mă deplasez ca să mă eliberez din braţele lui.
Buzele ii zvâcnesc, îngăduindu-mi să zăresc rapid

o gropiţă pe obrazul lui drept. îşi lasă uşor braţele să alunece de pe mijlocul meu şi mă eliberează în timp ce mâinile i se agaţă de marginea aspră a vestei mele.

„Bătături. E un luptător.“

Nu-i nevoie să fii Clarvăzător ca să-ţi dai seama de asta, iar, văzându-i fizicul, situaţia e mai mult decât evidentă. Purtând în minte gândul că e un luptător special pregătit şi că e de două ori cât mine, îmi trag cu nonşalanţă mâinile la spate ca să ascund dovada infracţiunii mele. Monedele alunecă în linişte în buzunarul meu de la spate în timp ce trag adânc aer în piept, încercând să mă adun.

- Obişnuieşti să cazi în braţele necunoscuţilor chipeşi sau e ceva nou pentru tine?

întrebarea îi scoate iar la iveală gropiţa când un rânjet i se întinde pe chip, dezvăluind dinţi albi şi drepţi.

- Nu, doar în braţele celor increzuţi.

Zâmbesc relaxată în timp ce el se uită la mine de parcă aş fi un puzzle pe care încearcă să îl descifreze, iar expresia de amuzament i se citeşte pe întregul chip.

„Distrage-i atenţia!“

El chicoteşte şi îşi trece mâna prin părul ca abanosul, reuşind doar să îşi răvăşească şi mai mult onduleurile. Ochii lui cenuşii îi caută pe ai mei, iar el spune:

- Ei bine, atunci se pare că am fiicut o primă impresie de zile mari.

- Da, zic eu lent, deşi încă nu mi-am dat seama dacă impresia a fost bună sau nu.

„Eă-l să nu se gândească la bani şi să se concentreze asupra ta!“

El ridică din umeri, băgându-şi mâinile în buzunare – imaginea perfectă a indiferenţei calme.

- Dar te-am prins înainte să cazi, nu-i aşa?

Acum, e rândul meu să râd. El îşi înclină uşor capul într-o parte în timp ce se uită în jos înspre mine, cu colţul gurii uşor ridicat. Se apleacă înspre mine şi adaugă:

- Poate-ar fi bine să ţii cont de detaliul ăsta înainte să te hotărăşti, dragă.

„Pe toate molimele, un băiat frumos cu vorbe frumoase.“

Periculos.

Ochii lui fumurii îmi măsoară chipul, uitându-se iar la mine de parcă aş fi o ghicitoare complicată. Refuz să mă foiesc sub căutătura lui şi fac un pas înapoi spre strada aglomerată.

- O să iau în calcul, *dragule.*

Tărăgănez ultimul cuvânt, imitându-l cu un rânjet. Zâmbetul lui devine mai larg, dezvăluind gropiţe în ambii obraji. Mă sforţez să le ignor şi adaug:

- Şi îţi mulţumesc că m-ai scutit de o gură de caldarâm. Se pare că-s blestemată să fiu stângace.

- Ei bine, stângăcia ta m-a găsit pe mine, aşa că n-aş vorbi chiar despre un blestem, zice el simplu, sprijinindu- se de zid, cu mâinile-n buzunare.

Zâmbesc fără să mă pot abţine să îmi dau ochii peste cap. îi prind zâmbetul pentru ultima dată, apoi mă răsucesc pe călcâie şi mă întorc pe Loot, dispărând în aglomeraţie.

Mintea-mi goneşte în timp ce merg pe aleea I.oot, derulându-mi în minte observaţiile pe care le făcusem în privinţa lui. Cicatricile care-i brăzdau braţele şi articulaţiile inflamate ale degetelor, căpătate dintr-o bătaie recentă, m-au intrigat cel mai mult, şi aproape că e păcat că nu o să descopăr povestea din spatele lor. Gândul că un reprezentant al Elitei Ofensive ar avea cicatrici aproape că mă face să zâmbesc. Dovadă de slăbiciune.

Iau monedele din buzunarul de la spate şi le fac să-mi zornăie în palmă, cu un surâs triumfător.

„Mă-ndoiesc că o să-i lipsească.“

Capitolul 5

Kai

Cămaşa cu guler pe care-o azvârl pe mine e aspră

şi deloc confortabilă, făcându-mă să-mi fie brusc dor de zilele în care eram mic şi era acceptabil din punct de vedere social să alerg de colo-colo pe jumătate dezbrăcat.

Deşi asta nu m-a oprit niciodată să umblu la fel şi acum.

După ce m-am băgat în singura mea pereche de încălţări care în prezent nu-i glazurată cu noroi, păşesc înspre uşă. Trec pe lângă rafturi dezordonate care ameninţă să cadă de la mult prea multe cărţi, pe lângă biroul meu acoperit momentan de documente pe care le evit şi patul cu baldachin lipit de perete, vinovat pentru o grămadă de degete lovite şi înjurături neîncetate. Cu un oftat, închid uşa şi las deoparte confortul camerei mele, dorindu-mi cu disperare să mă pot prăbuşi în pat şi să dorm până-n zori. Dar asta e, mă cheamă datoria – şi e mai bine să nu-l las să aştepte.

îmi îndes mâinile în buzunare în timp ce parcurg holurile albe ce duc înspre sala tronului. Soarele amiezii târzii pătrunde prin ferestrele ce mărginesc coridorul, făcând ca tablourile ornamentate de pe pereţi să sclipească în lumina aurie. Mult mai devreme decât mi-ar plăcea, trec pe după colţ şi fac un semn din cap către străjerii care stau în dreptul sălii tronului, înainte de a împinge uşile grele.

- A, Kai. Era şi timpul.

Vocea groasă a tatălui răsună în vastitatea sălii tronului. Pereţii sunt decoraţi cu ferestre mari şi late drapate în mătase verde-închis – culoarea regatului Ilya însoţite de mulaje sculptate ce se înalţă pe pereţi şi pe tavan. în prezent, o masă lungă, din lemn, stă în centrul podelei din marmură lustruită, în timp ce regele ocupă scaunul din capăt.

- Bun, ţi-ai pus o cămaşă pe tine. Oftează, dar sesizez zâmbetul din ochii lui. Mă gândisem să-i zic servitorului să adauge şi acest detaliu când îţi transmite mesajul.

- A, nu-ţi bate capul, tată, n-am să fac greşeala de a apărea în sala tronului fără cămaşă. N-am s-o fac din nou.

îmi întipăresc în memorie urma de zâmbet de pe chipul lui, neştiind când am să mai văd acest

zâmbet. Când am să îl mai merit. E un individ brutal, un Vânjos care este puternic deopotrivă fizic şi mental. E aspru, încăpăţânat şi face numai ca el, aşa că să-l văd oferind până şi cel mai palid zâmbet mă face să i-l întorc, involuntar. Dinamica noastră împreună a fost dintotdeauna cel puţin dificilă, dar, în clipe ca astea, e mai uşor să ignor trecutul nostru neplăcut.

El îşi drege vocea, alungându-şi orice urmă de emoţie de pe chip.

„Şi iată-l pe tatăl cu care sunt obişnuit."

- Am o misiune pentru tine, în calitate de viitor Executant.

- Trăiesc pentru a mă supune, răspund pe un ton plat.

„Trăiesc pentru a ucide."

Viaţa mea înseamnă sfârşitul vieţii altcuiva.

Tipurile de misiuni în care e trimis un Executant sunt oricum numai eroice nu. Am avut parte de zeci de-a lungul anilor, toate făcând parte din pregătirea mea pentru a deveni viitor călău, comandant al armatei şi mâna dreaptă a regelui. Absolut totul, de la strategii de război, execuţii, interogatorii şi torturi, intră în atribuţiile mele, în calitate de următor Executant.

Toate astea sunt frânturi din viitorul meu luminos.

- Informatorii mei ştiu despre o familie care oferă adăpost unui Obişnuit, aproape de aleea Loot, continuă tata, pe un ton ce pare uşor plictisit. Am nevoie să investighezi şi să eradichezi problema.

„Eradicare înseamnă execuţie."

După Epurare, când Obişnuiţii au fost trimişi în Pârjol, pentru a proteja Ilya de boala lor, regele a decretat că orice Obişnuit găsit în regat va fi executat. Acum trei decenii, le- a oferit şansa de a supravieţui dacă traversează Pârjolul şi ajung la oraşele Dor şi Tando, aflate de cealaltă parte, unde vor fi în siguranţă. Dar mila regelui a durat doar în acea zi a Epurării, aşa că acum aduc moartea în numele lui.

- Desigur, spun eu, trecându-mi o mână prin păr şi peste bărbia fermă.

Gestul nu trece neobservat.

-Kai.

Se uită la mine aproape *cu blândeţe.* Nu am mai văzut acea privire de când eram copil, şi chiar şi pe atunci era o raritate rezervată acelor câteva dăţi, rare la număr, când era mulţumit de felul în care mă pregăteam.

- Nimeni nu invidiază misiunea unui Executant. E brutală. E sângeroasă. Dar molima ţi-a dat un dar rar. Abilitatea ta de Mânuitor este foarte puternică, iar, intr-o bună zi, vei servi cu glorie acest regat. Face o pauză înainte de a continua: M-am asigurat de asta.

A făcut-o, într-adevăr.

Antrenamentele au fost constanta vieţii mele, principalul meu scop. în loc să am o singură abilitate pe care să o manifest şi să o perfecţionez, mi-am petrecut ani întregi învăţând cum să mânuiesc duzini de abilităţi. Dar mi-am lucrat trupul odată cu abilităţile, devenind eu însumi o armă. Cum să folosesc orice armă am la dispoziţie şi cum să ucid cu ea îmi fuseseră înrădăcinate în minte – un reflex pe care l-am rafinat. Dar nu-mi pot asuma toate meritele pentru asta. Nu, căci regele este cel care m-a făcut ceea ce sunt azi. Regele care s-a ocupat să mă ajute deopotrivă cu pregătirea fizică şi cu cea mentală. După ce mi-a detectat slăbiciunile, s-a asigurat ca ele să fie eradicate. Şi, în timp ce am învăţat să blochez majoritatea amintirilor despre antrenamentele pe care le-am indurat de când eram copil, nu pot să fac nimic să ignor imaginea chipului calm al tatălui meu, la pachet cu aceleaşi cuvinte dătătoare de fiori reci pe care le-am auzit toată viaţa: „Dacă nu poţi să-nduri suferinţa, eşti incapabil s-o provoci, Executantule“.

Am luptat în bătălii, am iniţiat interogatorii şi am torturat în timp ce Kitt a participat la nenumărate reuniuni, a lucrat la tratate şi şi-a petrecut zilele alături de un rege mai blând decât cel pe care îl cunosc eu. Zilele lui au însemnat educaţie, lecţii private şi timp mult mai plăcut petrecut cu tatăl pe care îl iubeşte atât de mult. în calitate de moştenitor, Kitt a fost întotdeauna păzit, protejat, şi

chiar ieşirile pe terenul de antrenament alături de mine, când eram copii, erau mare lucru.

Când mă uit iar înspre rege, ochii lui verzi mă pironesc deja. Ochii lui Kitt. După ce prima nevastă a tatei a murit dând naştere fiului lui, el s-a căsătorit cu fiica unui sfetnic de încredere. Deloc surprinzător, s-a îndrăgostit repede de blândeţea şi bunătatea mamei mele, de curajul şi frumuseţea ei. Eu arăt ca ea, cu părul meu negru şi ochii deschişi la culoare, la fel cum Kitt îl moşteneşte pe tata, amândoi cu ochii verzi şi părul blond.

îmi limpezesc mintea, dând deoparte gândurile despre trecut până data viitoare când o să-mi îngădui să rătăcesc iar printre ele. Vocea îmi e plată când, intr-un final, îl întreb:

- Când plec?

Aceste cuvinte scot la suprafaţă o amintire, şi rememorez cât de naiv eram când am pus întrebarea de mai devreme înainte de prima mea misiune. Fără să ştiu că aveam să devin un ucigaş în acea zi. Fără să ştiu că aveam să văd un om chircindu-se pe podea intr-o baltă formată din propriul sânge.

- în zori.

Zorii vin mult prea repede pentru gustul meu, şi, până să îmi dau seama, deja mă îndrept spre grajduri.

Grajdul mare şi alb formează o umbră chiar mai mare în soarele dimineţii. Pe fiecare perete sunt boxe în care caii mănâncă fân şi se uită curioşi la mine.

Privirea îmi alunecă înspre cele două gărzi imperiale care stau în stânga mea, alături de trei cai înşeuaţi pentru călătoria care ne aşteaptă. Scrâşnesc din dinţi. Regele a scos doi oameni din rotaţia de pe aleea Loot ca măsură de precauţie, cu toate că sunt mai mult decât capabil să mă ocup singur de situaţie. Dar se pare că, intr-o singură noapte, tata a început brusc să fie preocupat de binele meu. Nu i-au trebuit decât nouăsprezece ani, plus faptul că acum sunt valoros pentru el. Clatin din cap şi încalec calul aflat cel mai aproape de mine, înghiţindu-mi mândria îndeajuns cât să

recunosc că e înţelept să am gărzile cu mine în caz că trebuie trimis cineva în surghiun.

Călătoria către Loot e lungă, şi ne petrecem timpul în tăcere. Străzile devin rapid mahalale pe măsură ce pătrundem mai adânc în oraş, şi pot să simt mirosul aleii ce serveşte şi drept piaţă chiar dinainte de a ajunge la ea.

Mirosul cunoscut de peşte, fum şi alte mistere îmi iese-n cale pe măsură ce ne îndreptăm spre Loot. Ecoul potcoavelor cailor noştri pe caldarâm se răsfrânge în zidurile magazinelor ce mărginesc strada. Câţiva, treziţi mai devreme, se dau laoparte din calea noastră, facându- ne loc, arătând cu degetul şi şuşotind.

Facem stânga pe o străduţă ce se ramifică din cea principală şi ne îndreptăm spre o cocioabă mică, din lemn. Sar de pe cal fără cea mai mică ezitare şi îndes hăţurile în mâna înmănuşată a unui gardian, lăsând în seama lui să lege animalul.

„Dacă tot trebuie să fie aici, măcar să-mi fie utili.“

Păşesc înspre uşă şi-mi scot o mână din buzunar, ca să ciocănesc. Aud o bufnitură dinăuntru, urmată de sunetul unor paşi grei, înainte ca uşa să se deschidă, scârţâind din balamalele ruginite. Un bărbat uriaş, corpolent, cu barbă deasă şi păr chiar şi mai des, se holbează la scena din faţa lui. Mă mir că încape în cadrul uşii. Ochii lui albaştri se fac mari sub sprâncenele stufoase, în timp ce se uită când la mine, când la cele două gărzi care acum mă flanchează.

- Prinţe Kai...? Bărbatul pare deopotrivă uluit şi dezorientat. Bună... ăăăă... dar ce onoare!

Vocea lui prefăcut veselă se aude-n stradă, trezindu-i probabil pe vecini, în timp ce întinde mâna să salute. Strânsoarea îi e fermă şi mâna îi e plină de bătături, cam ca a mea.

- Nathan, corect?

El încuviinţează din cap, iar eu continui:

- Aş avea câteva întrebări să-ţi pun despre un Obişnuit descoperit aici, pe Loot. Sunt convins că n-ar fi o problemă. îl privesc cu atenţie, căutând orice semn că ar şti despre ce vorbesc. Nimic. Eaţa îi rămâne pur şi simplu lipsită de expresie. Te

deranjează dacă intrăm?

Nu e o întrebare, iar el ştie asta. Deja am pus piciorul în prag înainte ca el să se dea în lateralul uşii. Casa nu e mai mare decât dormitorul meu din palat. Pe o parte sunt înghesuite paturi mici, intr-o linie strâmbă, de-a lungul peretelui. Bucătăria se află în cealaltă jumătate a încăperii, dotată cu o chiuvetă jerpelită, un blat de lemn crăpat şi o masă mare în jurul căreia se află doi băieţi şi o femeie. Un covor mare, decolorat face legătura între cele două părţi ale încăperii, fiind singurul element decorativ şi singura pată de culoare din întreaga casă. Nathan îşi drege vocea.

- Aceasta e soţia mea. Layla.

Ea zâmbeşte cu căldură, dinţii ei albi contrastând cu pielea închisă la culoare, în timp ce-i priveşte pe gardienii care se foiesc de pe un picior pe altul în spatele meu.

- Iar ei sunt băieţii noştri, Marcus şi Cal.

Nathan arată spre fiecare copil când le spune numele. Marcus îşi ţine privirea aţintită asupra mesei, neîndrăznind să se uite la mine, în vreme ce fratele lui mai mic, Cal, este mult prea curios ca să nu arunce ocheade înspre mine. îmi activez abilităţile, asigurându-mă că nici unul din ei nu e un Obişnuit care se ascunde chiar în faţa ochilor mei. Abilitatea mea de Mânuitor este de mare ajutor în calitate de Executant, făcându-mi munca mai uşoară şi infinit mai eficientă.

Nathan e un Vânjos, lucru care nu mă surprinde câtuşi de puţin, văzând că e un munte de om. Simt forţa de Tămăduitor a l.aylei bolborosindu-mi în sânge precum şampania, în timp ce Marcus şi Cal posedă amândoi abilităţi de oameni de rând – Marcus având abilitatea de a detecta minciuna, specifică unei Cacealmale, iar Cal e un Amplificator, datorită simţurilor sale ascuţite.

- Ştiţi de ce sunt aici, zic cu calm. Aţi văzut sau aţi auzit ceva despre un Obişnuit care s-ar ascunde prin partea locului?

- Nu. sire.

l.ayla e cea care spune asta, cu voce blândă şi sigură.

Ochii îi cutreieră din nou prin casă şi poposesc asupra chiuvetei. E plină de vase încă lipicioase de la terciul de ovăz, aşteptând să fie spălate. Sunt cinci la număr. Cinci castroane, când sunt doar patru guri de hrănit.

„Interesant!“

- Păi, atunci n-o să vă deranjeze dacă arunc o privire.

Din nou, nu e o întrebare. Merg relaxat prin casa mică, oprindu-mă din când în când să privesc ceva mai îndeaproape. Simt şi ochii gărzilor, şi pe cei ai familiei arzându-mi spatele în timp ce îmi acord tot timpul umblând prin casă, cu mâinile în buzunare, cu o atitudine relaxată.

Nimic nu pare neobişnuit.

Sunt la un pas să consider că am ajuns într-o fundătură şi că totul a fost o pierdere de timp, când păşesc în mijlocul covorului cu model, decolorat de la anii în care a tot fost călcat în picioare. Un scârţâit răsună sub ghetele mele. Mă opresc şi-mi schimb centrul de greutate, ascultând din nou sunetul. Desigur, lemnul geme din nou sub covor.

„Interesant!“

Cu toate că faţa lui Nathan rămâne lipsită de orice expresie, sângele i s-a scurs, făcându-l palid ca o stafie.

- Ridicaţi covorul, le zic gărzilor pe un ton sec, fără să- mi iau vreo clipă privirea de la familie.

Şi acela e momentul în care detectez o emoţie cu care sunt mult prea obişnuit, cea care tinde să-mi însoţească prezenţa.

Frica.

în timp ce covorul e tras, văd conturul unei trape, camuflată aproape perfect în restul podelei murdare, din lemn.

„Bufnitura. Asta am auzit când eram afară.“

Un suspin scapă de pe buzele Laylei când îngenunchez şi deschid trapa, dezvăluind spaţiul mic şi întunecat de dedesubt. Acolo, pitită intr-un colţ, cu genunchii strânşi la piept, stă o fetiţă. Când ridică privirea înspre mine, focul din ochii ei îl reflectă pe cel al pletelor sale lungi şi roşcate.

„Pe toate molimele, e atât de mică!“

N-are cum să aibă mai mult de opt ani, dar nu mi se împotriveşte când cobor şi o ridic din acel loc umed. O aşez pe podea, de unde se uită-n sus la mine, sfidându-mă, Iară urmă de frică pe chipul ei mic şi presărat cu pistrui. Caut orice fel de forţă venind dinspre ea, doar ca să mă asigur. Nimic. Nu e nimic extraordinar la fata asta – pentru că este o Obişnuită. Hohote sugrumate încep să umple încăperea.

- Nu, nu» nu! Strigătele tremurate ale Laylei răsună în cameră. Nu puteţi s-o luaţi! NU puteţi! Este fiica mea, vă rog!

Gardienii se aşază intre mine şi familia furioasă, dar îi dau în lături, enervat. Băieţii plâng amândoi acum, îmbrăţişând picioarele mamei lor, în timp ce Nathan pare uluit, iar lacrimi tăcute îi alunecă pe obraji până-n barba încurcată.

- Liniştiţi-vă şi spuneţi-mi de unde dracu vine şi de cât timp o ţineţi ascunsă.

Vocea mea e joasă şi severă, despicând haosul. Fetiţa din faţa mea nu arată deloc ca restul familiei, cu pistruii şi părul roşu ca focul. Ca să nu mai spun că şi Nathan, şi Layla sunt Elite, deci nu aveau cum să producă un Obişnuit.

- E... e cu noi de trei ani. Vocea Laylei tremură, iar hohotele îi frâng silueta măruntă. Am g-g-găsit-o pe stradă, aşa că am luat-o la noi. Ne doream o fiică. Nu mai pot să am copii... zice ea, ştergându-şi lacrimile de pe faţa. Eu sunt unul dintre Tămăduitorii din mahala, iar ea părea sănătoasă, puternică. Aşadar, când am găsit-o pe Abigail, am... am reuşit, în sfârşit, să avem o fetiţă.

„Abigail."

Preferam să nu ştiu. Preferam să nu fiu nevoit să adaug încă un nume la nesfârşita listă de oameni suficient de ghinionişti să-mi fi ieşit în cale, suficient de ghinionişti sâ- 1 fi supărat pe rege. Scot un oftat.

„începe."

- Ştiţi ce spune legea.

Şi mai multe hohote şi suspine umplu încăperea, obligându-mă să ridic vocea.

- Prin decret al regelui, toţi Obişnuiţii sunt

executaţi. Cât despre cei care ascund Obişnuiţi, ei vor fi surghiuniţi în Pârjol...

Eram la jumătate cu recitarea aceluiaşi text exersat pe care-l rostisem de zeci de ori, când un corp mare, solid se năpusteşte asupra mea. Privirea goală pe care o afişa cu doar câteva clipe în urmă dispăruse, fiind înlocuită de o ură care-i contorsionează de furie trăsăturile. Nathan mă loveşte în zona mijlocului şi mă aruncă-n perete, lăsându- mă fără aer în timp ce capul mi se izbeşte de lemnul tare.

„Mâine o să mă doară ca de la molimă.“

Aud parcă din depărtare un ţipăt de pe buzele Laylei, împreună cu paşii grei ai gărzilor imperiale care dau fuga să intervină.

- Nu! le strig eu, ferindu-mă de un pumn îndreptat spre nasul meu în timp ce gardienii se opresc, nedumeriţi. Mă ocup singur de el.

El loveşte iar, de data asta un pumn menit să-mi sfărâme bărbia. Mă feresc exact la timp ca să văd cum pumnul atinge peretele din lemn în zona unde fusese mai devreme faţa mea, iar în aer zboară aşchii atunci când pumnul lui pătrunde prin perete. Instinctele mele de luptă preiau controlul, şi nici măcar nu mă deranjez să mă conectez la forţa lui Nathan. în vreme ce încă are pumnul îngropat în perete, mă aplec sub braţul lui întins şi-l apuc de încheietură, rotindu-i mâna la spate, facându-l neputincios şi apăsându-l de omoplatul stâng. El icneşte de durere înainte de a mă lovi în rotula genunchiului, tare. Durerea îmi sfâşie piciorul în timp ce el se răsuceşte din strânsoarea mea, ridicându-şi pumnul extrem de puternic.

Ignorând durerea din genunchi, mă las pe vine şi desenez un arc larg cu piciorul, prinzându-i gleznele şi răsturnându-l pe spate pe podea. Apoi sunt deasupra lui, ţintuindu-i braţele cu genunchii, şi în sfârşit las puterea lui de Vârtos să iasă la suprafaţă, ştiind că nu voi putea să-l ţin la podea fără să mă folosesc de propria sa putere împotriva lui. Se zbate, dezvelindu-şi dinţii către mine.

- Taci şi ascultă la mine, zic eu, respirând greu. Puteam s-o facem să fie uşor sau greu. Iar eu,

personal, prefer să fie uşor.
- E fiica mea! răcneşte, cu o expresie de agonie în priviri, în timp ce încearcă să mă dea laoparte.
- Ei bine, se pare că n-ai pic de respect faţă de sentimentele mele, căci vrei să fie greu. Oftez, îmi trag pumnul în spate şi-l izbesc de bărbia lui. Capul i se smuceşte într-o parte, lovitura blocându-l îndeajuns de mult cât să pot vorbi. Dacă nu cooperezi, nici măcar nevasta ta nu va avea puterea să-ţi vindece trupul frânt după ce termin cu tine. Aşa că-ţi sugerez să-mi mulţumeşti că nu te ucid pe loc, în faţa familiei tale, şi să faci întocmai ceea ce-ţi spun.

Nathan înlemneşte sub mine, dorinţa de luptă din priviri părând să ii pălească. Mă dau deoparte, mă aşez pe vine alături de el şi privesc în jos înspre silueta lui învinsă.
- Acum, ridică-te dracului până nu mă răzgândesc, murmur în timp ce mă salt. Cum el nu se clinteşte, adaug: Răbdarea îmi e la fel de străină ca mila, aşa câ-n locul tău nu mi-aş forţa norocul.

Auzind asta, se chinuieşte să se ridice şi păşeşte în faţa membrilor familiei lui, care s-au îngrămădit unii în alţii, separându-l de mine. Făcând scut între ei şi un monstru. îi fixez cu privirea, privind cu atenţie lacrimile care li se preling pe obraji şi ascultând suspinele ce li se desprind de pe buze în timp ce latru ordine către gărzi. Ei se grăbesc să dea ascultare poruncilor mele, legându-i pe prizonieri în timp ce eu adaug nepăsător:
- Luaţi-o pe străzi lăturalnice! Sunt intr-o dispoziţie bună azi, e limpede. Mă simt milostiv, dacă vreţi să spunem aşa, zic eu, pufnind. Aşa că aş prefera să nu avem public.

Gardienii mormăie aprobator, zâmbind uşor la ideea milosteniei mele. în doar câteva minute, Nathan, Layla şi cei doi băieţi ai lor sunt legaţi şi se târâie în spatele cailor, îşi întorc capetele de jur împrejur, cu ura arzându-le în ochi, în timp ce o văd pe Abigail legată şi ţinută ferm de mine. Ei ştiu ce se întâmplă de-acum. Reputaţia mea e bine cunoscută, poveşti despre monstrul ucigaş sunt şoptite pe la colţ de stradă.

Asta e partea unde ucid Obişnuitul în timp ce gărzile îi escortează pe nelegiuîţi în Pârjol, unde cel mai probabil îşi vor găsi şi ei sfârşitul. Cu temperaturile arzătoare din timpul zilei şi cele de îngheţ de peste noapte, nu e chiar joacă de copil să ajungi de cealaltă parte a deşertului, unde se află oraşele Dor şi Tando. Ca să nu mai spunem că tocmai am condamnat această familie la a încerca să facă acest drum fără provizii, fără hrană, fără apă şi fără de speranţă.

E o moarte mult mai dureroasă decât cea de care va avea parte fiica lor cea Obişnuită.

- Vă rog! Vă implor, cruţaţi-o! îmi strigă Layla printre suspine în timp ce se târâie pe caldarâm în urma cailor. E doar un copil...

Un gardian se întoarce înspre ea, de pe cal, şi o loveşte peste faţă, întrerupându-i rugăminţile.

- Tacă-ţi gura, muiere de mahala!

îmi smulg privirea de la acea scenă şi o trag de acolo pe fată în josul străzii. încercările ei slabe de a se zvârcoli să- mi scape din strânsoare ar ii comice dacă situaţia în care ne aflăm nu ar fi cu totul lipsită de amuzament. E ciudat de tăcută pentru un copil care e târât spre moarte. Majoritatea Obişnuiţilor ţipă şi zbiară în punctul ăsta, rugându-se şi tocmindu-se pentru viaţa lor. Dar lupta ei e tăcută, iar privirea ii e ascuţită ca săgeata. îmi ţin privirea fixată asupra aleilor goale pe care înaintăm, întrebându- mă cât de familiarizat ar trebui să fie cineva cu a ascunde mereu ceea ce este pentru a-şi masca emoţiile chiar în apropierea morţii. O iau pe o alee întunecată, care încă n-a fost atinsă de lumina slabă a soarelui care începe să scalde oraşul în auriu. Obişnuita – Abigail – se zvârcoleşte, încercând pentru a nu ştiu câta oară să scape de strânsoarea mea. Mă uit în jos la ea, cu o undă de amuzament în glas, şi spun:

- Mică şi insistentă, aşa-i?

Ea pufneşte, facând ca părul înflăcărat să îi fluture pe faţă, după care mă loveşte tare în fluierul piciorului. Aş fi impresionat dacă nu aş fi atât de frustrat, tot mai frustrat. Mă las pe vine în faţa ei, până când ochii ei mânioşi şi verzi îi pot întâlni pe

ai mei. Doar când îşi ridică piciorul lipsit de putere ca să mă lovească din nou, îi spun încet:

- În locul tău, n-aş face asta.

Ea clipeşte şi, exact când cred că mi-a luat în seamă avertismentul, mă calcă tare pe picior înainte de a încerca să îşi smulgă braţul din mâna mea – fără succes însă. Iar atunci ţipă, luptându-se, în încercarea de a se depărta de mine.

- Ei bine, nu se poate aşa. Scot un cuţit din cizmă şi murmur: N-ai de gând să-mi uşurezi misiunea.

La vederea pumnalului, ea înghite în sec şi devine brusc nemişcată.

- înfige-mi-l în inimă şi gata, zice ea brusc, cu ochii aţintiţi asupra cuţitului, cu vocea delicată aşa cum doar vocea unui copil poate să fie. Am auzit-o pe mama zicând că e mai rapid aşa.

- Chiar aşa zicea? o întreb eu încet. Vezi tu, există şi alte metode rapide.

„Iar eu le ştiu pe absolut toate.“

O văd cum tresare când apropii lama de ea, o văd cum face ochii mari când, într-un final, îşi îngăduie să simtă teroarea pe care a încercat cu atâta disperare să o ascundă. Apoi trage aer în piept, ca şi cum s-ar resemna, şi închide ochii şi ii strânge, în faţa monstrului de lângă ea. Pumnalul pătrunde şi taie uşor. Eata – Abigail – inspiră tremurat. După o clipă prelungă, un ochi verde şi înlăcrimat se întredeschide. Ea clipeşte în timp ce legăturile de la încheieturile mâinilor îi alunecă şi îi cad la picioare. Privirea i se ridică dinspre inima sa teafără înspre faţa mea, apoi se opreşte asupra pumnalului din mâna mea.

- Nu mi-l înfigi în inimă?

Buzele îmi zvâcnesc.

- Ascultă-mă cu luare-aminte, Abigail! Ţi-am tăiat legăturile, aşa că acum trebuie să-mi întorci favorul. Vreau să îţi ţii gura şi să nu te mai zbaţi. îi cercetez faţa înainte să adaug: Ne-am înţeles?

Nu îi aştept răspunsul şi continui drumul în doi care ne duce pe străzi şi alei. Probabil m-a înţeles, pentru că acum merge ţeapănă, în linişte, fără să facă vreo mişcare ca să- mi scape din mână. Când în faţa privirilor ne apare Pârjolul, îi vedem şi pe cei

doi gardieni care stau la marginea lui. Nu sunt deloc atenţi la familia pe care ar trebui să o urmărească pornind la drum în deşert şi care acum e formată din siluete neclare ce marchează nisipul. Scot capul de după zidul ce mărgineşte aleea şi mă uit la gardieni cum stau de vorbă liniştiţi. Apoi ridică amândoi din umeri şi se răsucesc pe călcâie ca să se întoarcă pe străzi.

„Tipic."

Contam pe lenea previzibilă a gărzilor şi pe eşecul lor în a îndeplini ce au de tăcut. Şi nu dorisem ca familia condamnată să fie afişată în văzul tuturor pe străzi, aşa cum se întâmplă de obicei, pentru că aş fi avut un public care să asiste la actul meu de trădare. După ce gărzile trec de locul unde ne ascundem, continuăm drumul pe stradă şi ne îndreptăm spre nisip. Familia e cu mult în faţa noastră şi, cum mă simt destul de leneş, la rândul meu, preiau abilitatea de Fulger a unuia dintre gardienii imperiali. în curând, el va ieşi din zona mea de influenţă, aşa că mă grăbesc să iau fata în braţe şi o iau la goană în deşert.

Aproape că am ajuns la familie, când, din cauza distanţei, abilitatea de Fulger mă părăseşte. Nathan trasare la auzul zgomotului din spatele său şi se întoarce, făcând ochii mari când o vede pe Abigail în braţele mele. Layla aleargă spre noi şi, în câteva clipe, o cuprinde pe fată în braţe, iar întreaga familie vine în jurul lor. Plâng cu toţii în timp ce eu mă dau deoparte, mutându-mi greutatea de pe un picior pe altul pe nisipul care începe să îmi pătrundă în încălţări. Apoi ei se întorc înspre mine, iar ochii le ard mai intens decât soarele care îşi abate razele asupra noastră. Nathan îmi aruncă doar două cuvinte, pe un ton scăzut şi plin de ură:

- De ce?

Scot pumnalul şi tai sforile cu care e legat la mâini, dintr-o mişcare rapidă, şi-i întâlnesc privirea când spun:

- Nu ucid copii.

„Ipocritule."

Ca şi cum asta n-ar fi exact ceea ce fac. în realitate, prelungesc inevitabilul. Dar măcar vor fi

împreună cu toţii la final – o parodie de milostenie pe care n-o manifest decât asupra copiilor.

Trec de la un prizonier uimit la altul, eliberându-le mâinile. îi privesc, rând pe rând, în ochii încă umezi de lacrimi, înainte de a mă întoarce spre fetiţă. Obişnuita.

„Abigail.“

Merg incet spre ea şi mă las într-un genunchi, afundându-mă în nisipul fierbinte, ca să fim la acelaşi nivel. Cu toate că nu zice nimic, ochii ei vorbesc cât se poate de grăitor. E doar un copil, şi, cu toate astea, văd în privirea ei o doză teribilă de ambiţie.

„Poate că nu e nevoie de abilităţi ca să fii puternic.”

Bag mâna în buzunar şi scot de acolo un pumnal mic, de buzunar. Mânerul său alb e gravat cu spirale aurii, dar lama sa mică e ascuţită. l-l întind.

- Orice fată merită ceva la fel de frumos şi de mortal ca ea, ii zic, îndemnând-o să ia pumnalul.

Mă priveşte neîncrezătoare, apoi întinde o mână mică şi-l ia de la mine din palmă.

- Foloseşte ! cu înţelepciune! îmi trec o mână prin păr şi mă ridic, oftând. în conformitate cu legile noastre şi prin decretul regelui Edric, vă interzic să mai puneţi piciorul în regatul Ilya, din cauza actelor voastre de trădare.

Zicând asta, mă uit cum Nathan îşi trece un braţ peste umerii soţiei sale, care, la rândul ei, îşi întinde braţul pentru a-şi adăposti copiii.

Se întorc cu toţii ca unul.

Şi îi privesc cum se îndreaptă spre osânda lor.

Capitolul 6

Kai

Cu toate protestele genunchiului meu umflat, mă

sforţez să păşesc egal. Până ajung înapoi pe aleea I.oot, amiaza târzie deja o învăluie într-o strălucire caldă. Mereu mi-a plăcut aici. Nu e nimic regesc în mahalalele llyei şi, cu toate astea, locul are o prospeţime pe care palatul n-ar putea-o avea vreodată.

Privirea mi se plimbă înainte şi înapoi în timp ce-mi fac loc prin mulţimea care se tocmeşte, înjură şi se târguieşte. îmi îngădui o clipă să savurez priveliştile şi mirosurile de pe I.oot – deşi nici unele nu sunt tocmai plăcute. Totul aici e tern, lipsit de culoare. Afişele, mâncarea, oamenii. Pe la prânz, strada miroase mereu a trupuri asudate şi a mâncare îndoielnică.

Dar, în ciuda acestora, Loot vibrează de *viaţâ.*

Mulţimea mă trage şi mă împinge în diverse direcţii precum un curent uman, şi mă lupt să scap din marea de oameni. într-un final, reuşesc şi o iau pe o stradă mai mică şi mai puţin aglomerată, unde oameni fără adăpost stau ghemuiţi lângă ziduri, unii cerşind bani, alţii folosindu-şi puterile ca să se amuze. Cu toate că mahalalele sunt populate îndeosebi de oameni de rând, zăresc Elite Defensive printre ei. Strălucirea violetă a câmpurilor de forţe care ii împresoară pe unii îmi captează privirea, la fel ca un Lucitor care manipulează lumina din jurul său într-o rază ascuţită, ce îi acoperă pe el şi pe o pisică vagaboandă.

Continui să merg în timp ce privesc în jur, fără să fiu atent la drum.

Şi pare-se că la fel face şi persoana care se izbeşte de pieptul meu, icnind.

Instinctiv, dau să stabilizez persoana înainte să cadă din picioare, în urma impactului, iar braţele mele îi cuprind talia. Talia ei. Trupul pe care îl ţin aparţine, fără doar şi poate, unei femei, deşi claia de păr lung, argintiu care îmi atinge braţele este, în sine, o dovadă clară.

E măruntă, dar puternică, mai musculoasă decât majoritatea fetelor sfrijite din mahalale. Simt asta în curbura taliei, unde mâna mea îşi găseşte perfect loc, cu toate că e evident că malnutriţia a privat-o de cea mai mare parte a musculaturii pe care e

limpede că a avut-o cândva. Ţine palma pe pieptul meu, iar un inel gros îi îmbrăţişează degetul mare, şi, după câteva secunde în care o studiez în timp ce ca încearcă să se repună pe picioare, scoate un oftat tremurat înainte ca privirea să i-o întâlnească pe a mea.

E ca şi cum m-aş îneca intr-un ocean.

Ochii ei au culoarea celui mai adânc ungher al Mării Puţin Adânci, a unui cer senin când începe să alunece în noapte, nuanţa subtila a florii de nu-mă-uita. Şi, precum cea mai fierbinte flacără, ochii ei sunt albaştri şi arzători. Pometţii ei inalţi duc înspre sprâncene la fel de puternice, închise la culoare şi acum uşor ridicate în timp ce mă priveşte pe îndelete.

Ochii ei precum oceanul se fac mari, şi văd cum obrajii i se îmbujorează vag când îşi dă seama de cât de aproape o ţin de mine. îşi lasă jos mâna de pe pieptul meu, şi, ca un mare domn ce sunt, îmi iau mâinile de pe mijlocul ei, cu un surâs în colţul buzelor.

- Obişnuieşti să cazi în braţele necunoscuţilor chipeşi sau e ceva nou pentru tine? o întreb eu, observând cum un mic rânjet care ar putea rivaliza cu al meu îi ridică buzele, deşi cea de jos e spartă.

„Interesant!“

- Nu, răspunde ea, iar sarcasmul îi e evident din fiecare cuvânt. Doar în braţele celor încrezuţi.

Are o anumită încredere care îmi spune că a existat o vreme când numai încrezătoare nu era. Şi uite-aşa sunt, dintr-odată, enervant de intrigat.

„E limpede că nu are idee cine sunt. Perfect.“

Râd la remarca ei şi îmi trec o mână prin păr, gest care nu prea reuşeşte să mi-l aşeze. Ea mă priveşte îndeaproape, intens, părând la fel de interesată de mine pe cât sunt eu de ea. Mă înec în ochii ei albaştri. De fiecare dată când privirile ni se întâlnesc, e ca şi cum gheaţa se întâlneşte cu cel mai arzător foc, ca şi cum ceaţa gri se ridică deasupra oceanului albastru şi adânc. Mă uit rapid în lături înainte să-i spun:

- Ei bine, atunci se pare că am făcut o primă impresie de zile mari.

- Da, deşi încă nu mi-am dat seama dacă impresia a fost bună sau nu.

Buzele i se curbează intr-un zâmbet mic, genul care face un bărbat să întoarcă iute capul doar ca să mai arunce o privire, în speranţa că i-a fost adresat. Iar acel gest mărunt, precis, îmi spune că nu sunt primul cu care îl foloseşte. Mâinile-mi rătăcesc spre buzunare, şi ridic indiferent din umeri, rezemându-mă de zidul murdar al aleii.

- Dar te-am prins înainte să cazi, nu-i aşa?

Ea râde, iar sunetul e cald, dar şi ascuţit. Jucăuş şi, cu toate astea, îndurerat, ca şi cum fericirea n-ar fi o stare obişnuită pentru ea. Capul i se lasă uşor pe spate, onduleurile argintii îi cad până aproape de talie, în timp ce se uită-n sus spre mine, cu ochii mijiţi de râs. Mă aplec uşor spre ea, îndrăznind să reduc din distanţa dintre noi.

- Poate-ar fi bine să ţii cont de detaliul ăsta înainte să te hotărăşti, dragă.

Şi, spunând asta, sunt dintr-odată curios, intrebându- mă ce putere deţine. Aşa că îmi îndrept propria abilitate înspre a ei.

„Nimic. Nu simt nimic.“

îi privesc chipul şi mai fac o încercare să îi simt puterea, în mod normal, ar fi momentul în care ori o arunc pe fată peste umăr şi o duc la temniţă, pentru a fi examinată mai îndeaproape, ori o ucid pe loc, pur şi simplu, doar pentru bănuiala că ar fi o Obişnuită. Şi, cu toate astea, nu fac nici o mişcare.

„Eşti obosit. Rănit. Poate e o greşeală.“

înainte să apuc să-i decid soarta, ea face un pas în spate pe strada aglomerată.

- O să iau în calcul, *dragule.* îmi zâmbeşte uşor, susţinându-mi privirea, în timp ce continuă să se retragă. Şi îţi mulţumesc că m-ai scutit de o gură de caldarâm. Se pare că-s blestemată să fiu stângace.

- Ei bine, stângăcia ta m-a găsit pe mine, aşa că n-aş vorbi chiar despre un blestem.

Rânjesc mai larg când ea îşi dă ochii peste cap înspre mine, apoi se întoarce pe călcâie şi se îndreaptă înapoi pe aleea Loot. îmi îngădui, în sfârşit, să îmi plimb privirea asupra ei, remarcând pantalonii negri, pe picior, şi vesta verde oliv

acoperită momentan de păr argintiu. Nimic din felul în care merge nu-mi lasă impresia că doarme pe străzi, cu toate că hainele jerpelite şi buza de jos spartă îmi spun altceva. îmi trec mâna pe faţă, dându-mi seama că mă uit după ea de mult prea mult timp. Aşa că mă întorc şi o iau pe altă alee lăturalnică, acum liniştită sub soarele la apus, iar gândurile îmi sunt ocupate de faptul că e posibil ca tocmai să fi lăsat liber un Obişnuit.

Dar nu sunt chiar atât de distras cât să-mi scape cele patru umbre mari care apar pe alee în urma mea.

- Ascultă, zice o voce joasă şi aspră aparţinându-i unuia dintre bărbaţii din spatele meu. Nu vrem decât săculeţul acela frumuşel cu bani atârnat la cingătoare. Dă-l încoace, şi nimeni nu păţeşte nimic!

Scot un oftat şi-mi apăs ochii cu încheieturile palmelor.

„Ziua devine tot mai bună."

Şi atunci simt.

Cu atenţia în sfârşit concentrată asupra săculeţului din lateral, observ deodată cât e de uşor faţă de înainte.

înainte de ea.

„Măi, să fie, mica..."

O umbră se mişcă pe perete, aruncându-se asupra mea. Mă întorc, ferindu-mă de pumnul individului înainte de a- i aplica eu un pumn în burtă. Cu un icnet, el se încovoaie tuşind, în timp ce mă ocup de ceilalţi.

„Doi Vânjoşi, un Arzător şi un Târâtor."

Doar cele mai disperate Elite Ofensive şi Defensive iau calea mahalalelor ca să ia la bătaie cerşetorii pentru cei câţiva bănuţi pe care i-ar putea avea. Cu gândul la asta, las puterea Arzătorului să mă cuprindă şi las flăcările să mi se aprindă în dreptul încheieturilor. Un alt Vânjos sare asupra mea, zâmbind.

„întotdeauna sunt atât de plini de ei. Şi o zic tocmai eu."

Mă las pe vine exact înainte să se ciocnească de mine, ceea ce-l face să se rostogolească peste

spatele meu şi să aterizeze cu o bufnitură pe caldarâm. Pumnul meu în flăcări se conectează cu bărbia lui, iar duhoarea scârboasă a cărnii arse îmi înţeapă nările.

Ridic privirea şi îl văd pe Târâtor escaladând peretele, intenţionând să se arunce peste mine şi să mă ţintuiască la pământ. Când sare din locul unde se ţinea de cărămizi, las puterea Arzătorului şi o preiau pe cea a Vânjosului. Pumnul meu de-acum supranatural de puternic întâlneşte în aer abdomenul Târâtorului, care e azvârlit cu spatele la zid, apoi cade la pământ cu o bufnitură puternică.

Arzătorul vine tiptil spre mine, cu gura strâmbată într- un rânjet.

Aruncă o minge de foc în direcţia mea, şi sar în lateral ca să o evit, numai că nu mă mişc suficient de repede, înjur colorat când focul îmi pârleşte partea exterioară a bicepsului, arzându-mi carnea şi facându-mă să încetinesc din cauza durerii. Mintea îmi goneşte aproape la fel de iute ca inima. Nu mă pot apropia de el când mă obligă să fiu în defensivă şi să mă feresc de focul lui, dar ştiu că, dacă încep să i-l întorc, o să ardem cu siguranţă strada din temelii.

„N-am dispoziţia potrivită pentru aşa ceva.“

Las puterea Târâtorului să se caţăre la suprafaţă, după care o preiau. Ferindu-mă de mingile de foc, alerg până la peretele aleii şi pe zidul clădirii, până sunt paralel cu el. Cu o mişcare rapidă, sar de pe zid şi îl culc la pământ pe Arzător, apoi schimb repede puterile şi-i ridic în dreptul ochilor un pumn incandescent.

- Eşti... eşti prinţul Kai, se bâlbâie el. Viitorul... Executant.

Fiind atât de aproape, în sfârşit m-a recunoscut şi mi-a recunoscut abilitatea, iar acum e clar că îşi regretă decizia de a se arunca asupra prinţului.

- Din nefericire pentru tine, da, eu sunt.

îmi trag în spate pumnul înflăcărat şi...

O durere sfredelitoare parcă-mi taie craniul în două ca un cuţit tocit. Puterea Arzătorului păleşte, şi sunt incapabil să fac altceva în afară de a-mi prinde în mâini capul care- mi zvâcneşte, gemând

de durere. De-a lungul anilor, am devenit foarte familiarizat cu tortura, dar asta depăşeşte tot ce am îndurat vreodată.

Prin ceaţa agoniei care imi întunecă vederea, văd o siluetă înaltă apărând pe alee. Are mâna ridicată înspre mine, faţa sumbră, iar buzele subţiri sunt strânse, cu colţurile trase în jos de la încruntare.

„Un Anihilator."

Imposibil.

Gândurile mi se risipesc, şi nu mai simt decât durerea.

Anihilatorul îmi sufocă puterea. Mă sufocă. Ei pot face mai mult decât să te văduvească de abilitate, facându-te nimic mai mult decât unul dintre Obişnuiţi. Mă incapacitează. Mintea, abilitatea, trupul.

Vederea mi se înceţoşează şi în faţa ochilor îmi apar puncte.

„Luptă-te!"

Nu pot. O să-mi pierd cunoştinţa. O să mor. Ambele. Şi nu pot face nimic să-mpiedic asta.

„Luptă-te!"

Cad la pământ, iar capul mi se izbeşte de pietre.

„Dacă m-ar vedea tata acum..."

Mă sting repede. Cu toată pregătirea mea, nu m-am simţit niciodată atât de slab, de lipsit de putere şi de control. Arunc o ultimă privire spre bărbatul care mă stoarce de puteri. Nu-mi dădusem seama că în jurul nostru se formase o mică aglomeraţie până când văd chipuri care parcă îmi înoată în faţa ochilor.

„Ei n-au idee cine sunt."

E un public care nu bănuieşte nimic şi care mă va vedea cum alunec în beznă.

Sau, mai rău, poate că ei ştiu cine sunt. Poate se bucură să vadă cum monstrul e, în sfârşit, doborât, că i se curmă suferinţa.

Şi apoi văd ceva cu coada ochiului.

Clipesc să îndepărtez ceaţa suficient cât să văd ceva sclipind în soare, în spatele Anihilatorului – soarele reflectat dintr-o masă de păr argintiu.

Capitolul 7

Paedyn

Adena o să pice din picioare din cauza şocului. Pe urmă, o să ţipe de încântare, iar eu o să-mi acopăr urechile. N- am furat niciodată atâtea monede de la o singură persoană. Nici n-am avut ocazia, dat fiind că cei mai mulţi dintre noi, cei care trăim pe Loot, nici nu avem mai mult de-o duzină de arginţi, ba să-i mai şi ţinem cu noi.

Mintea îmi goneşte în timp ce păşesc încet pe aleea Loot, acum învăluită în umbră pe măsură ce soarele se cufundă în spatele clădirilor dărăpănate. Clatin din cap, nevenindu-mi a crede, şi merg de-a lungul pieţei, fără să mă grăbesc deloc, ingăduindu-mi să îmi admir marea realizare. Câţiva negustori deja îşi strâng standurile. închizând prăvălia pentru ziua de azi. Mai mulţi copii se fugăresc pe stradă, alegându-se cu priviri otrăvite şi strigăte de la negustorii care încă stau în zonă.

O scurtez pe o alee, nu departe de locul unde l-am jefuit pe tânărul care nu bănuia nimic, şi încep s-o iau către fort.

„De-abia aştept să văd ce faţă o să facă A când...“

Mă opresc brusc, văzând o mică mulţime adunată mai în josul străzii.

„Probabil e un Camuflat.“

Nu-i de mirare că abilitatea de a face lucrurile invizibile reuşeşte, inevitabil, să fie de folos cuiva iute de mână, care îşi foloseşte puterea de a face cărţile de jos să dispară după bunul său plac doar ţinându-le. Admir micile numere de înşelătorie pentru a câştiga câţiva bănuţi.

Sunt gata să mă îndrept în cealaltă direcţie, când aud exclamaţii de uimire dinspre mulţime, generând ecou datorită zidurilor clădirilor dărăpănate. Nu sunt oooo- urile şi aaaa-urile care însoţesc, de obicei, trucurile şi numerele de magie, ci exclamaţii speriate de şoc şi surpriză. Când curiozitatea învinge, mă trezesc în spatele grămezii

de oameni, croindu-mi drum printre trupuri asudate şi împingând până ajung în primul rând. Când ridic privirea înspre scena din faţa ochilor mei, icnesc, ducându-mi o mână la gură.

Este *el.*

L-am văzut acum mai puţin de zece minute, iar acum cămaşa îi e lipită de trup, plină de sudoare, în timp ce se pregăteşte să ¡1 lovească pe omul ţintuit sub el, cu pumnul plin de flăcări. în spatele lui, pe caldarâm sunt alte trei trupuri care se ridică anevoie şi pleacă împleticindu-se.

E limpede ce s-a petrecut aici, e evident că aceşti bărbaţi au avut aceeaşi idee pe care am avut-o şi cu văzând săculeţul ce atârnă la şodul străinului. Doar că au ales o metodă mult mai violentă de a pune mâna pe monede – sau, în fine, pe unele dintre cele care au mai rămas.

îl văd pe străin spunându-i ceva bărbatului înainte să ridice pumnul de foc, gata să lovească. Iar apoi ceva se întâmplă brusc, ceva cumplit de în neregulă. El îşi prinde capul în mâini, şi văd cum expresia lui sigură de sine se transformă într-una de agonie pură atunci când o siluetă păşeşte din umbre. Nu-i pot vedea decât spatele, dar e ¡nalt şi suplu şi ridică o mână subţire spre străinul care geme de durere pe pavajul străzii.

„E imposibil."

Lumea din jur e ia fel de nedumerită şi de uluită ca mine. Cu braţul în continuare întins, Anihilatorul face paşi mici înspre silueta cu păr brunet prăbuşită la pământ.

îi schilodeşte puterile. îl schilodeşte *pe el.*

îl văd pe străin cum încă încearcă să lupte, să se agaţc de senzaţia de conştienţă. Imaginea este, dintr-odată, atât de uimitor de cunoscută şi îmi face atâta rău, că aproape mă împiedic de bărbatul de lângă mine.

Acest străin şi bărbatul care m-a crescut nu seamănă deloc, şi, cu toate astea, imaginea celui chircit la pământ pare să se amestece cu a celuilalt. Brusc mă simt din nou ca fetiţa de odinioară, stând inertă în timp ce tatăl meu murea sub mine.

Mă uit în jur, privind mulţimea stânjenită. Nimeni

nu mişcă. Cu toate puterile lor şmechere, nimeni nu îi vine în ajutor. Ori le e prea frică, ori sunt prea lipsiţi de inimă ca să-l ajute.

Ştiu cum se termină chestia asta. Am trăit-o.

Când mă uit din nou la străin, îl văd pe tatăl meu.

Trag aer în piept şi fac un pas în faţă.

N-o să stau iar inertă. Nu l-am putut salva pe tata, dar îl voi cinsti acum salvând pe cineva de la aceeaşi suferinţă pe care a îndurat-o el.

„Probabil o să regret asta."

Mă strecor la marginea mulţimii şi încep să mă furişez în spatele Anihilatorului. Simt că atenţia mulţimii s-a mutat asupra mea, iar masa de oameni urmăreşte totul în linişte. Mă las pe vine în spatele bărbatului, văd o piatră mare, desprinsă din caldarâm şi o inşfac.

„Acum e-acum."

Mă salt complet în spatele lui şi ridic în tăcere piatra, cu intenţia de a o conecta cu capul lui...

N-am eu norocul ăsta.

El se întoarce pe loc, iar ochii lui negri pătrund în ai mei. Avându-şi atenţia îndreptată asupra mea, strânsoarea lui zdrobitoare asupra străinului slăbeşte, şi îl aud cum face eforturi să-şi recapete suflul.

Anihilatorul îşi ridică mâna subţire către mine, iar părul până la umeri îi flutură în adierea vântului. încearcă să mă anihileze.

Aproape că zâmbesc.

N-are el norocul ăsta.

Nu se întâmplă nimic, desigur, din moment ce nu am nici o putere pe care s-o înăbuşe. El se uită la mâna lui, apoi la mine, derutat. Imaginea e aproape comică, şi acea secundă de ezitare este tot ce am nevoie.

îl prind de încheietură, îi sucesc braţul într-un unghi ciudat şi îl pocnesc cu genunchiul în burtă. Aud aerul părăsindu-î cu zgomot plămânii, iar el îşi îndoaie braţul pe lângă corp. Şi, în acel moment, adrenalina intră-n joc, făcându-mă să tânjesc după o luptă.

îmi aduce aminte de toate acele nopţi târzii şi dimineţi alături de tatăl meu. Ore de antrenament

în ringul improvizat pe pământ în spatele casei noastre.

„Atât mintea, cât şi trupul tău trebuie antrenate. Menţinute“, obişnuia el să spună în timp ce mă feream de loviturile lui de pumn, răspunzând, în tot acest timp, la zecile lui de întrebări care îmi testau perspicacitatea. Eu mânuiam orice armă de care puteam face rost, în vreme *ce* tata îmi antrena fiecare parte a fiinţei – mintea, trupul, abilitatea de Clarvăzător.

Până intr-o zi, când nu a mai fost acolo să mă antreneze. Nu a mai fost acolo să mă protejeze.

Anihilatorul îşi revine rapid, trage un pumn cu braţul teafăr şi mă smulge din gânduri. Mă ghemuiesc sub braţul lui şi-i ţintesc un croşeu de dreapta direct în bărbie. Braţul i se ridică pentru a-mi bloca lovitura, forţându-mă să-mi las braţul jos, apoi mi-l apucă şi mă răsuceşte, aducându- mă cu spatele lipit de pieptul lui. Apoi cârligul celuilalt braţ al lui mă prinde şi încearcă să mă sugrume.

Mă chinuiesc să respir, încercând să rămân calmă. îmi înfrânez impulsul de a mă agăţa în zadar de braţul care îmi zdrobeşte traheea şi, în schimb, îmi dau brusc capul pe spate, izbindu-mi creştetul de nasul lui şi obţinând sunetul tipic atunci când ceva crapă, urmat de sunetul sângelui care curge-n şuvoaie.

„Sânge.“

Era atât de mult sânge pe podeaua micii noastre case dintre străzile Merchant şi Elm. Mă acoperea, îl acoperea pe tata. Nu m-am mai întors acolo din acea noapte în care am fugit. Noaptea în care regele a înfipt o sabie în pieptul tatălui meu.

Strânsoarea Anihilatorului în jurul gâtului meu slăbeşte, iar el se clatină pe picioare şi face paşi înapoi, prinzându- se de nas. Dar n-am terminat cu ei. Nici pe departe.

Scot inelul de pe degetul mare şi îl trec pe degetul din mijloc, apoi îmi înfig pumnul în obrazul Anihilatorului, ignorând împunsătura de durere din mână. Luându-şi mâinile de la nasul din care curge sânge, el mă atacă din nou, dar deja ştiam ce urma să facă.

„Face mereu un pas cu piciorul stâng înainte să lovească.“

Blochez lovitura şi-l prind de umeri în timp ce-l lovesc iar cu genunchiul în burtă. Până să apuce să-şi recapete suflul, capul lui e-n mâinile mele, conducându-i nasul deja spart înspre genunchiul meu, care-l aşteaptă nerăbdător.

îmi canalizez toată furia în fiecare lovitură.

Furia faţă de regele care s-a strecurat în biroul tatălui meu, unde stătea într-un fotoliu pluşat, citind târziu în noapte.

încă un croşeu de dreapta în bărbia Anihilatorului.

Furia care mă cuprinde când îmi amintesc, în tuşe atât de vii, sunetul strigătului tatălui meu când sabia i-a pătruns în piept, smulgându-mă din somn.

Aplic o lovitură în vintrea Anihilatorului.

Furia mea când l-am văzut pe tata alunecând din iubitul lui fotoliu şi căzând pe podea, alunecând în propriul sânge.

Mă las în jos şi-mi mişc piciorul într-un arc amplu, punându-l pe Anihilator la pământ.

Furia mea când îl ţineam pe tata de mână, ţipând şi implorându-l să se trezească.

Am stat acolo toată noaptea, cu pantalonii îmbibaţi de sânge, încercând să înţeleg ce anume ar fi putut să justifice uciderea lui. Dar regele nu are nevoie de un motiv să ucidă, el are nevoie de un motiv să lase oamenii în viaţă.

îl lovesc pe Anihilator, vag conştientă de ceea ce fac, în timp ce mintea-mi goneşte.

Eram inertă. Mâna mea era prinsă de cea rece a tatălui meu, ţinând-o în timp ce mă legănam înainte şi înapoi, iar hohotele de plâns îmi cutremurau trupul. I-am dat laoparte din ochi părul castaniu, i-am îndreptat hainele însângerate, i-am şoptit despre toate amintirile pe care le împărtăşiserăm, implorându-l să vină înapoi ca să ne putem crea şi alte amintiri.

Eram complet şi efectiv singură pe lume.

Iar, când lumina soarelui a pătruns pe fereastră, luminând scena cumplită, nu am putut îndura să fiu în propria casă – nu că mi-aş fi permis să o păstrez,

ia 13 ani, câţi aveam.

Am încercat să îl înmormântez. Am încercat din greu să îl trag afară şi să ii ofer un rămas-bun aşa cum se cuvenea, să ii ofer onorurile pe care le merita. Dar eram atât de mică, iar el era atât de mare, atât de greu, atât de mort. Am alunecat şi am căzut în balta formată de sângele tatălui meu, incapabilă să-i mişc câtuşi de puţin trupul. Aşa că i-am luat verigheta de pe deget, mi-am pus-o pe degetul mare şi am fugit.

E acelaşi inel cu care apăs acum în obrazul Anihilatorului.

„Dacă m-ar vedea tata...“

Mă aplec asupra lui, iar furia începe, în sfârşit, să îmi pălească în timp ce ochii lui negri se măresc. Sângele îi şiroieşte pe faţă, curgând din gură, din nas şi din celelalte tăieturi şi răni pe care, fără vreo putere anume, i le-am provocat. îmi scot pumnalul din cizmă, iar în ochii lui licăreşte ceva.

Frică.

„îi e frică de ceea ce nu poate controla.“

Iar, în clipa asta, acel ceva pe care nu îl poate controla sunt eu. îl lovesc tare peste tâmplă cu mânerul pumnalului, lăsându-l inconştient. Cât încă sunt aplecată asupra lui, privirea mea o găseşte pe cea gri care mă fixează. Emoţii se perindă peste chipul străinului, în timp ce devine conştient de mine, devine conştient de ce am făcut. Şoc, uimire, confuzie şi, culmea, amuzament i se citesc rând pe rând pe faţă. îmi smulg privirea dinspre el şi îmi bag cuţitul la loc în cizmă în timp ce murmure uluite se ridică dinspre mulţime. Mă întorc, şocată să văd un număr mare de oameni care se holbează. Negustori, femei şi copii privesc scena, şoptind şi arătând cu degetul. Trei gărzi imperiale îşi fac brusc loc prin mulţime, îmbrâncind în grabă oamenii să se dea laoparte.

Mă crispez, pregătindu-mă pentru cine ştie ce pedeapsă. Poate încă nişte lovituri de bici care să-mi ornamenteze spatele.

Dar ei trec pe lângă mine, pe lângă Anihilatorul inconştient şi cad în genunchi în faţa străinului.

Astae... interesant.

Şi se pare că nu sunt singura de părerea asta. Zumzetul şoaptelor din mulţime devine tot mai intens, şi reuşesc să prind frânturi din conversaţiile şoptite.

- … Anihilator aici, în llya…
- … Prinţul Kai s-a bătut cu patru bărbaţi…
- … S-a luptat cu Anihilatorul fără să folosească nici măcar o putere!

îngheţ, inima îmi bate cu putere şi abia mai respir.

„Prinţul Kai."

Nu-l văzusem niciodată. Nici nu crezusem că aveam să-l văd.

„Nici că am să fur de la el."

Dar auzisem destule despre reputaţia lui. Cum că ar fi cel mai puternic dintre Elite din ultimii zeci de ani. Cum că c următorul Executant, că ar fi insensibil şi calculat, dar şi carismatic şi fermecător atunci când vrea – atunci când alege să joace acest rol.

Am auzit că e un Mânuitor rar şi puternic, capabil să detecteze puterea altcuiva şi să o folosească dacă celălalt e îndeajuns de aproape de el.

Aducătorul de Moarte, aşa i se spune.

Prinţul stă, de regulă, în confortul palatului său cald şi moale, aşa că cel mai probabil nimeni nu l-a recunoscut pe străin ca fiind cineva important. Iar, când chiar părăseşte castelul, ei bine, oamenii pe care ii vizitează nu prea apucă să supravieţuiască pentru a povesti ce şi cum.

Mă întorc încet înspre gardienii care se înghesuie în jurul prinţului şi mă uit la el cum trece pe lângă ei, iritat de solicitudinea lor. Latră un ordin, spunându-le să ii ducă pe Anihilator în temniţă şi să gonească mulţimea de pe stradă. Prinţul emană autoritate şi putere la fiecare pas, cu fiecare cuvânt. Gărzile se grăbesc să-i dea ascultare, în timp ce adună mulţimea de oameni şi îi împing înapoi pe Loot.

Ochii lui ii găsesc pe ai mei.

Chiar şi cu nenumăratele sale răni, se îndreaptă spre mine, încercând să nu şchioapele. Un prădător care îşi urmăreşte prada.

„Şi acesta este semnalul meu.“

încerc să mă strecor în mulţime neobservată, sperând să fiu dusă de marea de trupuri. Sperând că va uita că I-am salvat şi mă va lăsa să plec în linişte.

Dar n-am eu norocul ăsta.

O mână cu bătături mă prinde de braţ, apoi mă învârte ca să mă {intuiască de zidul aleii. El îmi apăsă ambele încheieturi de cărămidă, cu mâinile lui puternice, înainte de a se apleca spre mine. Mă zvârcolesc sub strânsoarea lui, dar el nu se clinteşte. Nu ştiu sigur ce mă aşteptam să facă, dar cu siguranţă nu asta. Poate să spună un „Mulţumesc“ politicos, nu să mă lipească astfel cu spatele de un zid murdar.

„Nu l-aş fi salvat niciodată dacă aş fi ştiut cine este. Ce este. Ce face.“

Pufnesc iritată, iar părul argintiu îmi intră în ochi, obturându-mi vederea asupra privirii lui pătrunzătoare.

- Aşa ii tratezi pe toţi oamenii care îţi salvează viaţa sau e ceva nou pentru tine? scrâşnesc eu cuvintele printre dinţii strânşi, luând în derâdere primele vorbe pe care mi le adresase el.

- N-am de unde să ştiu, dat fiind că nimeni nu m-a mai salvat vreodată.

Pe faţa lui e umbra unui zâmbet, oferindu-mi o scurtă imagine asupra acelei gropiţe enervante.

- Ei bine, dă-mi voie să te luminez! Când cineva îţi salvează viaţa, o mulţumire politicoasă ar fi suficientă.

- Poate, oftează el şi se apropie, dar nu pentru cei care fură de la mine.

Cred că inima tocmai mi-a încetat să mai bată. Prinţul ştie că am furat de la el.

Prinţul. Viitorul Executant. Aducătorul de Moarte.

„Sunt moartă precum molima.“

Dar frica îmi este rapid înlocuita de o emoţie mult mai binevenită – furia. Sunt supărată pe mine că l-am ajutat pe prinţul care ucide ca şi cum nu ar însemna nimic şi care îndeplineşte dorinţele tatălui său ca şi cum el ar fi totul. Sunt supărată că nu îl găsesc respingător, deşi regatul căruia îi este atât

de loial mă scârbeşte cu valorile şi credinţele sale distorsionate. El este viitorul Executant, călăul nevi novaţi lor, al Obişnuiţilor, al *oamenilor ca mine.* Simţindu-mă nesăbuită şi mai degrabă încurajată de perspectiva foarte apropiată a morţii, îi spun:

- Deci e frumuşel *şi* are şi creier. Doamnele sigur te adoră. Zâmbetul pe care i-l ofer e oricum numai dulce nu. Ştii, ai putea fi un hoţ bun dacă nu ai fi fost deja atât de uşor de prostit de unul.

El zâmbeşte. Amuzat. Arogant ca întotdeauna.

- Ştii cu cine vorbeşti, nu?
- Cu un ticălos îngâmfat? spun nevinovată, înainte de a- mi muşca limba.

E clar că îmi caut moartea.

Dar, spre surprinderea mea, el îşi lasă capul pe spate şi râde, un râs autentic, iar sunetul e plin şi bogat precum ciocolata pe care o fur ocazional şi profund ca Marea Puţin Adâncă.

- Mi s-a spus chiar mai rău de atât, murmură el după ce se adună, cu mâinile încă prinse de încheieturile mele.

Apoi amuzamentul îi dispare din ochi, fiind rapid înlocuit de o evaluare rece.

- Cu toate că m-ai jefuit, presupun că ar trebui să-ţi mulţumesc pentru ajutor.

Aproape că râd la faza asta. Se pare că a-i salva viaţa este comparabil cu a ajuta pur şi simplu.

- Deşi sunt curios de ce Anihilatorul nu ţi-a putut înăbuşi puterea. Şi de ce nu pot să o simt dinspre tine.

Mă priveşte aşa cum mă privea pe alee, când am furat de la el. De parcă aş fi un puzzle pe care încearcă să-l rezolve. Clipesc la el în timp ce înţeleg.

„Are abilitatea rară de a simţi puterea altuia şi de a o folosi el însuşi...“

A încercat să-mi simtă puterea pe alee.

Doar pentru a constata că nu exista nici una.

„Sunt moartă ca molima.“

îmi ridic privirea spre el, eliminându-mi frica din expresie, în ciuda gândurilor frenetice ce-mi zboară prin minte. Ridic din umerii ţepeni, sperând ca gestul să pară mult mai relaxat decât e.

- Sunt dintre oamenii de rând. Clarvăzătoare.

- Clarvăzătoare, repetă el, iar neîncrederea îi picură din fiecare cuvânt. Spune-mi, ce poţi face? Face o pauză. Ridică din umeri. Nu am mai întâlnit vreodată un Clarvăzător. Să zicem că sunt curios.

îmi blochez râsul isteric ce ameninţă să iasă din mine. Viitorul Executant nu este curios, ci calculat. Dar pesemne e destul de amuzat de mine, altfel probabil aş fi murit până acum.

- Puterea mea este un fel de... simţ, spun eu cu uşurinţă, recitând lecţia repetată. Pot simţi doar emoţii puternice de la alţii, obţinând astfel străfulgerări de informaţii.

Mă uit în ochii lui, dorindu-mi să mă creadă. Sperând că va accepta răspunsul şi îşi va vedea de viaţa lui. Sperând că mă va lăsa şi pe mine să-mi văd de viaţa mea. Pare să se străduiască să nu afişeze un zâmbet.

- Chiar aşa?

- Şi de ce n-ar fi aşa?

Ochii zăbovesc intr-ai mei pentru o clipă lungă.

- Atunci de ce nu pot să simt sau să-ţi folosesc puterea? înghit în sec, încercând să nu trădez că mă chinuiesc să

scornesc o minciună credibilă.

- Abilitatea mea este imprevizibilă. Nici măcar eu nu pot controla ceea ce văd sau când. Acest lucru, combinat cu faptul că abilitatea mea are oricum o forţă redusă, trebuie să fie motivul pentru care tu şi Anihilatorul nu o puteţi detecta. E o capacitate mentală. Ridic din umeri. Trebuie să fiu capabilă să-mi protejez capul de cei care încearcă să intre în el.

îmi ţin respiraţia, aşteptând răspunsul lui.

Doar că el nu-mi oferă unul. Pur şi simplu, stă acolo, uitându-se la mine. Pufnesc înainte de a spune în grabă:

- Dă-i drumul! întreabă pe oricine din mahalale despre mine şi despre puterea mea. Ba, şi mai bine, continui şi mă aplec uşor înainte, poţi să-i întrebi pe gardienii tăi. Am avut o conversaţie minunată cu unul dintre ei chiar în această dimineaţă.

Ochii i se îngustează uşor înainte să-mi elibereze încet încheieturile şi să facă un pas înapoi.

- Poate o s-o fac. Apoi nenorocitul zâmbeşte. Dar aş vrea totuşi să văd cu ochii mei aceste abilităţi psihice ale tale. Dovedeşte-mi!

Dacă aş avea un bănuţ pentru fiecare dată când cineva mi-a spus acele cuvinte, nici nu m-aş mai deranja să fur. îşi încrucişează braţele peste pieplu-i lat, cu sprâncenele ridicate în semn de aşteptare, în timp ce insistă:

- Citeşte-mă! Sau ce zici tu că faci. Apoi se apleacă spre mine, cu privirea strălucind de amuzament. Impresionează-mă, dragă!

- Puterea mea nu e un truc de petrecere pentru amuzamentul tău, dar o să intru în joc, *prinţe.* îi ofer un zâmbet sarcastic înainte ca ochii mei să se perinde peste trupul lui. Nici măcar nu sunt sigur că voi putea să prind ceva, la cât de imprevizibilă e abilitatea mea.

- Nu mai spune!

îi ignor tonul batjocoritor şi mă gândesc la bătăturile din palme şi la zecile de cicatrici care îi distrug braţele.

„Ei bine, e, evident, un luptător. Nu trebuie să fii Clarvăzător ca să-ţi dai seama."

Ştiu că trebuie să-i spun ceva valoros dacă e să am vreo speranţă să fiu crezută. Vreo speranţă de a supravieţui acestei conversaţii. O să mă omoare fără să se gândească de două ori doar pentru bănuiala că aş fi unul dintre Obişnuiţi.

- Pot să-ţi văd mâna?

Cuvintele sunt o cerere deghizată în întrebare. întind palma în aşteptare, cu ochii trecând de la chipul lui la mâna de lângă el. Doar cea mai bună reprezentaţie va fi îndeajuns pentru prinţ. Expresia lui este enervant de neutră, iar el nu-şi dezlipeşte ochii dintr-ai mei în timp ce îşi pune mâna în a mea.

- Ştii, nu am întâlnit niciodată un hoţ cu maniere. Şi se pare că tu cu siguranţă nu eşti o excepţie.

Pufnesc la auzul spuselor lui, aplecându-mi capul pentru a-mi îndrepta atenţia asupra mâinii mari şi bătătorite dintr-a mea.

- Există vreun motiv pentru care insişti să mă ţii de mână?

Ochii mei se ridică brusc spre privirea lui calmă.

- Nu-ţi face griji, voi încerca să mă abţin să-ţi sărut degetele, prinţe.

Când pomenesc despre degetele lui, privirea îmi trece peste ele, în timp ce râsul lui mă învăluie. Sunt roşii şi jupuite, nu numai de la lupta asta, ci şi de la o alta anterioară. Sângele îi curge pe degete din rănile redeschise, deşi abia pare deranjat de asta.

- Ai fost implicat într-o luptă, zic eu. Şi...

Râsul lui batjocoritor mă întrerupe.

- Am spus să mă impresionezi, nu să spui ceea ce e evident.

- Nu mă refer la lupta asta, zic eu, lăsându-i mâna şi gesticulând în jurul nostru şi, totodată, luptându-mă cu dorinţa de a-i şterge acel rânjet stupid de pe faţă. Mă refer la cea de *dinainte.*

îl urmăresc cu atenţie, observând că nimic din expresia lui nu indică dacă am dreptate sau nu.

„Pe toate molimele, nu o să-mi uşureze misiunea.“

Privirea îmi coboară pentru scurt timp spre încălţările lui. De aproape, nu mai arată atât de strălucitoare pe cât ini s-au părut atunci când l-am văzut pe aleea Loot. De fapt, nu arată deloc strălucitor.

„Nisip.“

încălţările lui, cândva lustruite, negre, sunt acum acoperite de un praf subţire de nisip, abia vizibil. De parcă ar fi mers prin...

„Pârjol.“ Şi există un singur motiv pentru care un prinţ, în special viitorul Executant, ar pune piciorul în Pârjol.

„A surghiunit pe cineva. Şi cu acel cineva s-a luptat.“

îmi amintesc de cei doi gardieni imperiali care lipsesc din rotaţie astăzi, şi totul începe să se aşeze. Prinţul are nevoie de gărzi pentru a târî prizonierii în Pârjol.

Sentimentul de triumf începe să-mi înflorească în piept, dar îl izgonesc.

Ceva nu e în regulă.

în mod normal, oraşul ar fi bârfit zile întregi despre cine a fost alungat şi de ce. Criminalii ar fi

fost plimbaţi prin oraş, atrăgând o mulţime care să-i privească mergând spre moarte. Dar nu am auzit să se spună nici un cuvânt despre asta. Ciudat, având în vedere că, de obicei, se face paradă cu exilurile, fiind folosite drept exemple, pentru a avertiza regatul despre ce se întâmplă atunci când îl superi pe rege.

„El n-a vrut să ştie nimeni despre asta.“

în câteva secunde, am toate informaţiile de care am nevoie.

- Ai fost undeva... Fierbinte. Nisipos. îmi strâng pleoapele înainte de a adăuga: în Pârjol. Mă uit la el şi descopăr că ochii lui îmi scrutează faţa. Ai surghiunit pe cineva. Sau... un grup de persoane.

Când spun asta, el înţepeneşte, aproape neobservabil. Faţada lui calmă cedează. Şi, doar cu acel mic gest, tocmai a confirmat că am dreptate. Şi că nu ar trebui să ştiu nimic despre întreaga poveste.

- Dar... Fac o pauză. Nu vrei să ştie nimeni asta, nu?

Nu-mi pot înăbuşi zâmbetul subţire în timp ce el se uită la mine, părând deopotrivă impresionat şi confuz.

- Şi din ce emoţie simţi toate astea? mă întreabă el încet.

Expir înainte de a mă aventura să ghicesc ce ar putea simţi viitorul Executant, în cazul în care ar fi capabil de vreo emoţie.

- Oare ceea ce simt e... vinovăţie? îngrijorare?

El pare că înlemneşte, oferindu-mi o confirmare tăcută că am dreptate măcar parţial.

- Ţi-am dovedit îndeajuns, Alteţă?

Sunt foarte conştientă de jocul periculos pe care îl joc. Şi, cu toate astea, nu pot să renunţ la sentimentul de ură faţă de el şi faţă de tot ceea ce reprezintă el. Dar zâmbetul care ii curbează buzele îmi spune că şi lui ii place jocul.

- Din plin. Ei bine, expiră el, băgându-şi mâinile în buzunare, aşa cum ai subliniat cu atâta amabilitate mai devreme, ar trebui să-ţi mulţumesc, din nou, că m-ai ajutat, dragă.

- Paedyn.

Sprâncenele lui negre se ridică uşor, întrebător.

- Numele meu este Paedyn, nu dragă.

- Paedyn, repetă el, cu un zâmbet mic, testând cuvântul.

Vocea lui profundă face ca numele meu să sune atât de bogat, atât de regal, de parcă eu aş fi cea cu sânge albastru în vene. Ne uităm unul la celălalt pentru o clipă, ochii lui de gheaţă trecând peste faţa mea îmbujorată şi nefacând nimic pentru a o răcori.

- Ştii, pot să te luminez cu privire la un alt mod de a-i mulţumi cuiva pentru că ţi-a salvat viaţa. Fac o pauză, înăbuşindu-mi un zâmbet. Răsplătindu-1.

îşi înclină capul pe spate şi râde întunecat.

- Nu te-ai ales cu destui arginţi când m-ai jefuit prima dată?

Ridic din umeri în timp ce el continuă calm:

- Chiar e nevoie să-ţi reamintesc că ai spus că o simplă mulţumire ar fi de ajuns?

- Da, o mulţumire ar fi de ajuns. Dar nu ar fi satisfăcătoare. Şi, în fine, asta a fost înainte să ştiu cine eşti.

începe să se îndepărteze în timp ce bagă mâna în săculeţ pentru a scoate o monedă. Cu o lovitură, zboară spre mine. Abia am timp să-mi întind mâna şi să o prind, când el spune:

- Ceva să-ţi amintească de mine.

Acum, e la câţiva paşi de mine, deşi ochii lui sunt încă aţintiţi asupra alor mei. A, şi, dragă...

- Paedyn.

- Ai avut dreptate.

Mai face un pas înapoi. Scot un oftat.

- Nu sunt sigură că ar trebui să ascult ce vrei să spui, pentru că nu mi te-ai adresat pe numele meu, care este...

- Paedyn, mă întrerupe sunetul numelui meu rostit de pe buzele lui, doamnele chiar mă iubesc.

Şi, tăcându-mi cu ochiul, se întoarce şi se depărtează cu paşi mari.

Capitolul 8

Paedyn

- Ce, mama molimelor, s-a întâmplat?! zice Adena sacadat.

Adena mă scutură energic de umeri, facându-mi dinţii să dănţăne. De îndată ce m-am întors la fort, confuză după evenimentele zilei şi foarte mulţumită să mă culc direct, Adena s-a năpustit asupra mea şi a cerut să-i spun fiecare detaliu.

- Ce? Cum ai...

Mă-mpiedic în propriile cuvinte, intrebându-mă cum şi de unde aflase că ziua de azi a fost diferită de sutele de zile de dinainte. Ea mă întrerupe, cu ochii mari de entuziasm şi de întrebări fără răspuns.

- Toată lumea vorbeşte despre asta! Toată piaţa zbârnâie pe seama fetei cu părul argintiu care s-a luptat cu un Anihilator!

Mă uit la ea, uluită. Ea continuă, vorbind repede şi fără să respire.

- Şi prinţul? aproape că ţipă ea. L-ai salvat pe prinţ?!
- Ei bine, nu pare să vrea să recunoască, dar, da, i-am salvat fundul prinţului.

De data asta, ea chiar ţipă.

- Dar numai după ce am furat de la el.

Rămâne cu gura căscată. Este atât de dramatic, încât nu pot să nu râd.

- *Ce-ai* făcut?
- în apărarea mea, zic eu, ridicând nevinovată mâinile, nu ştiam că el era.
- Pae, prinţul... îngrijorarea ii întunecă privirea, şi clipeşte de câteva zeci de ori înainte de a-mi spune: Este un Mânuitor. Ar putea... Ar putea să simtă că nu ai nici o putere?

O întrerup înainte să se albească şi mai rău la faţa, explicându-i rapid evenimentele din ultima jumătate de oră. Ochii Adenei sunt mari, bretonul

creţ i se lipeşte de gene, în timp ce o pun la curent cu totul, de la jefuirea prinţului până la lupta cu Anihilatorul. După ce află despre minciuna pe care i-am livrat-o viitorului Executant, stăm de vorbă încet până când aleea umbrită este înghiţită de întuneric.

- Bun, dar chiar e la fel de frumos pe cât spune toată lumea?

îi arunc o privire inexpresivă pe care mă îndoiesc că o poate vedea, dar ştiu că o poate simţi.

- Asta mori tu să întrebi după tot ce am discutat?
- Ăsta nu e un răspuns, zice ea cu glas cântat.

Mă întind pe covoarele aspre, înăbuşindu-mi geamătul cu o pătură zgrunţuroasă. Faptul că aleg să-mi ţin gura îi dă Adenei răspunsul de care are nevoie.

Ea ţipă, iar de data asta îi acopăr gura cu o pătură.

Zorii se strecoară pe acoperişuri, iar eu le imit, de jos, şi merg tiptil de-a lungul străzilor. Amestecându-mă cu haosul total care se declanşează în fiecare dimineaţă pe Loot, în mod normal, nu îmi este greu să trec neobservată în timp ce şterpelesc ceasuri de la încheieturile cumpărătorilor sau monede din buzunarele nepăzite.

Dar nu astăzi.

Astăzi, nu sunt invizibilă.

Cel mai cumplit coşmar al unui hoţ.

Ochi. Zeci de ochi, toţi aţintiţi asupra mea când trec. îi aud pe oameni şoptind între ei, arătând cu degetul şi holbându-se.

Câţiva încep să aplaude în timp ce merg pe culoarul unde-s aliniate cărucioarele neguţătorilor, privindu-mă cu uimire. Sunt zeci de feţe cunoscute în mulţime, din moment ce am crescut şi am supravieţuit alături de aceiaşi oameni. *Prieten* este un cuvânt prea mare pentru oricine altcineva decât Adena, dar îmi construiesc reputaţia de Clarvăzător de ani buni, obţinând respect şi martori ai abilităţilor mele. Mulţimea pare să se separe pentru mine, lăsând de-o parte şi de alta câte un zid de oameni care privesc.

- Salvatoarea de Argint, aud un bărbat şoptind, înainte ca alţii să-i preia vorbele.

Mă opresc, aproape împiedicându-mă când picioarele îmi par să se blocheze. Acolo, cândva obturat de magazinele pe cale să se prăbuşească, atârnă un alt afiş, acum vizibil.

Oamenii din Ilya au ales
Vă prezentăm concurenţa voştri la cea de-a şasea ediţie a întrecerilor Epurării:
Kai Azer
Andrea Vos
Jax Shields
Blair Archer
Ace Elway
Braxton Hale
Hera Colt
Sadie Knox

Ochii mi se perindă rapid peste nume. Apoi inima mi se opreşte preţ de o bătaie. Poate de vreo douăsprezece bătăi. Pentru că ultimul nume, scris cu litere mari ca să-l vadă toată lumea, îmi este mult prea cunoscut.

Paedyn Gray

Capitolul 9

Kai

Sângele mi se prelinge prin cămaşă. O parte e al meu, cu toate că cel mai mult ii aparţine Anihilatorului – sunt nevoit să ii spun în continuare aşa, pentru că ticălosul refuză să spună chiar şi un lucru neînsemnat cum ar fi numele lui. Asta deşi acţiunile mele pot fi foarte convingătoare.

Pe scurt, ¡1 torturez de ore bune pe individ. Am

făcut zero progrese, iar răbdarea mea şi-aşa la cote reduse a devenit inexistentă. Sunt enervant de uimit de câtă tortură poate să-ndure acest bărbat, cu toate că probabil durerea devine ceva familiar când le-o provoci constant altora. Devii imun la ea.

„Eu şi Anihilatorul începem să fim foarte, foarte asemănători.“

Temniţele de sub castel sunt întunecate, murdare şi mustesc a moarte – atât de opuse castelului luminos şi somptuos de deasupra. Celulele sunt aliniate de-a lungul zidurilor, unele pline de prizonieri, altele cu rămăşiţele foştilor prizonieri.

Muţenia care căptuşeşte fiecare celulă este singurul motiv pentru care încă sunt teafăr în faţa prizonierului, administrându-i suferinţe inimaginabile, în stilu-mi caracteristic. întrucât materialul a fost creat cu ajutorul Anihilatorilor, înainte de Epurare, a devenit extrem de rar, forţându-l pe rege să îl colecteze. învăţaţii s-au folosit de Transferatori şi de abilitatea lor de a plasa puteri în obiecte, punând abilitatea de înăbuşire a Anihilatorilor în materiale textile. De-a lungul anilor, această cantitate limitată de material a fost folosită pentru a căptuşi celulele, cătuşele şi scuturile din jurul tribunelor Arenei Bol.

în afară de Muţenie, sunt însoţit şi de Anihilatorul loial al tatălui meu. Pentru că, oricât ar fi de ironic, Anihilatorii se pot anihila între ei dacă unul este mai puternic. Aşa că eu îmi văd de treabă în timp ce Anihilatorul solemn asistă, iar cel de la picioarele mele ţipă.

Fără protecţia pe care mi-o oferă Muţenia şi Anihilatorul, cel mai probabil m-aş tăvăli pe jos, în agonie. Din nou. Nu pot să nu-mi derulez în minte acea scenă, amintindu-mi de durerea ce-mi cuprinsese capul. De neajutorarea pură pe care o simţeam zăcând acolo, cu totul la mila unui simplu om.

Dar atunci a apărut ea.

„Paedyn.“

O Clarvăzătoare, o luptătoare, o hoaţă. Şi totuşi, singura care a vrut să vină în ajutor, din cine ştie ce motiv. Singura *capabilă* să ajute.

„Sau, în fine, asta zice ea.”

Cu toate că sunt sceptic, demonstraţia ei a fost impresionantă. N-ar fi trebuit să ştie de Pârjol, de surghiunire, de luptă – de nimic din toate astea. Şi, cum nu ştiu absolut nimic despre Clarvăzători şi nici n-am întâlnit vreunul, nu prea pot să o contrazic. Sunt zeci de puteri la care încă n-am fost martor, din moment ce pregătirea şi antrenamentele mele au constat mai mult din abilităţi ale Ofensivilor. Tata s-a asigurat că nu-i irosesc timpul niciodată, că nu mă cobor intr-atât încât să învăţ despre puterile celor din Elitele inferioare.

Dar, chiar şi prin ceaţa durerii mele, imaginile din lupta ei au fost captivante. *Ea* era captivantă. Da, era pricepută, dar ce m-a intrigat cel mai mult a fost câtă emoţie direcţiona în fiecare lovitură. Pasiunea din fiecare pumn, furia care se desprindea din ea. Arunc o ultimă privire la bărbatul însângerat şi prăbuşit din colţul celulei, înainte de a mă întoarce spre Anihilatorul tatălui meu.

- Am terminat aici, Damion. Poţi să pleci.

Ştergându-mi mâinile însângerate de cămaşa deja plină de sânge, ies din celulă şi păşesc pe holul lung al temniţei, trecând pe lângă prizonierii care se uită după mine. Urc scările din piatră ce duc la etajul principal al palatului şi fac un semn cu capul înspre gardienii imperiali plasaţi de- o parte şi de alta a uşii metalice din capătul scărilor.

Regele aşteaptă noutăţi despre ce-am aflat la interogatoriu, ceea ce, întâmplător, e absolut nimic. Mă pregătesc pentru conversaţia neplăcută pe care urmează să o avem.

Simt sub picioare, mult prea curând, covorul uzat care acoperă podeaua din biroul lui, victimă a anilor în care s-a plimbat încoace şi-ncolo. Ochii îmi cutreieră peste biroul mare şi scaunele capitonate înainte de a poposi asupra celor două persoane care stau lângă şemineul din piatră. Mă cuprinde uşurarea la vederea fratelui meu. Părul lui blond e în dezordine, de parcă şi-ar fi trecut mâna prin el ore în şir, reflectând chipul înfuriat al tatălui.

- Ei bine, cineva se... joacă de ceva vreme cu

prizonierul.

Ionul lui Kitt e întunecat, dar ochii i se luminează când se opresc asupra mea. Oftez înainte să mă instalez în scaunul capitonat unde stau de obicei, lângă tata. îmi trec glezna peste genunchi şi mărturisesc pe un ton relaxat:

- Iar, după atâta vreme, ai zice că aş fi obţinut ceva informaţii utile.

Bufnitura produsă de hârtiile tatălui meu lovind masa e un sunet pe care am ajuns să ¡1 asociez cu dezamăgirea.

- Care pare-a fi problema?

- Prizonierul este... Pac o pauză, căutând cuvântul potrivit.... Dificil.

E cea mai bună variantă pe care-o pot oferi, şi obţin un fornăit din partea lui Kitt. Tata nu pare la fel de amuzat.

De fapt, nu pare deloc amuzat, cum n-a fost niciodată, de fapt, când vine vorba despre mine.

- Atunci fa-l să fie mai puţin dificil, Kai! îşi ciupeşte puntea nasului şi închide ochii, gest care-l face să pară mai bătrân, mai obosit. Ori il faci să vorbească, ori îl omori. N- am nici cea mai mică dorinţă să ţin un Anihilator în viaţă dacă nu are nimic să ne ofere.

Arunc o privire spre Kitt; chipul îi e grav, lipsit de amuzamentul obişnuit, în timp ce-l priveşte pe tata. Când regele nu e în apele lui, Kitt e devastat.

- E afurisita aceea de Rezistenţă, mârâie tata, iar mâna îi coboară din dreptul feţei, dezvăluind o strâmbătură.

- Chiar crezi că acest Anihilator e amestecat în Rezistenţă? întreabă Kitt, căruia i se vede îngrijorarea din liniile formate în jurul ochilor.

- Pentru ce alt motiv ar încerca să atace un prinţ? Pe fiul meu? Regele clatină din cap, privind în gol în direcţia flăcărilor din şemineu. Ei încearcă să mă atace prin orice mijloc au la îndemână. Credeam că m-am ocupat de ei. I- am surghiunit pe Fatali ca să nu ne poată face rău, să nu ne poată domina. Trage adânc aer în piept înainte să continue: Se pare că m-am înşelat. Unii au rămas, iar ei li s-au alăturat.

- Trebuie să punem capăt acestei mici Rezistenţe, zice tata aproape scuipând cuvintele, turnându-şi apoi în pahar restul de alcool. Poate vor ca Obişnuiţii să trăiască, dar asta va însemna că rasa Elitelor şi puterea lor o să moară într-un final. A-mi scăpa regatul de Obişnuiţi e un sacrificiu care trebuie făcut pentru binele oamenilor. Dar ei sunt prea al naibii de egoişti ca să vadă asta. Kai, spune el, iar privirea îi e tăioasă când o întâlneşte pe a mea, fă-l pe acest Anihilator să îşi dorească să moară înainte să-i acorzi binecuvântarea asta!
- O, dar deja plănuiam ce şi cum să fac, tată.

Sunt scăldat în sudoare. Nu e ceva neobişnuit la antrenament. Cămaşa însângerată a dispărut de mult, iar soarele îmi bate în spate în timp ce eu şi Kitt ne învârtim unul în jurul celuilalt într-unul dintre ringurile de antrenament. Ne parcurgem rutina obişnuită de a ne măsura unul pe celălalt scuipând nonsensuri înainte să începem propriu-zis lupta. Procedura bine cunoscută mă calmează şi îmi linişteşte, deocamdată, mintea agitată.

Dansăm în jurul ringului, cu săbiile lucind, râzând în timp ce il ating pe obraz cu vârful ascuţit al armei, gest pe care mi-l întoarce. Nu după mult timp, săbiile sunt abandonate, fiind înlocuite de puterile noastre. Kitt atinge cu uşurinţă mingile lui de foc, apoi stinge cu apă lemnul incandescent. Eu, pe de altă parte, mă trezesc că sunt indecis şi lipsit de răbdare: o combinaţie groaznică. Ringurile sunt pline de Elite, cu toţii murdari după lupte şi obosiţi de la antrenamente.

Parcurg abilităţile celor din jur, încercând să aleg una cu care să mă antrenez. Trec de la puterea unui Fulgerător la cea a unui Camuflat, apoi la a unei Carapace, deşi nu m- am dat niciodată în vânt după senzaţia pe care o am când pielea se transformă în piatră.

Nu par să mă pot concentra, lucru care mă frustrează şi mai rău.

Aud şuierătura din spate înainte să simt cunoscutul val de căldură ce radiază înspre spatele meu. Mă trântesc la pământ, evitând la mustaţă o undă de foc care mi-ar fi pârlit părul.

- De ce eşti aşa distras?

Mă întorc şi-l văd pe Kitt rânjind strâmb la mine.

- Hei, aproape te-am atins adineauri. N-ai mai fi aşa frumuşel cu claia aia de păr pârjolită de pe ţeastă, este?

Nu mă pot hotărî dacă să râd cu el sau să ii sar la gât – o situaţie dificilă în care mă aflu frecvent.

- Păi, probabil că a fost prea uşor să te-nving azi în ring. Iar acum, m-am plictisit.

Ridic din umeri şi iau câteva cuţite de aruncat din rastelul de arme, înainte dc-a începe să le azvârl intr-un copac aflat la câţiva metri distanţă.

- Hmm, face Kitt. Cu toate că sunt cu spatele la el, tot îi sesizez zâmbetul din glas când spune: Nu poţi să nu te gândeşti la fata care ţi-a salvat viaţa, este?

Drept răspuns politicos, mă întorc şi arunc un cuţit înspre fratele meu. Trece cu puţin pe lângă lateralul capului său, infigându-se cu zgomot intr-o ţintă cu mult în spatele lui. El clipeşte înspre mine.

- E un subiect delicat, să-nţeleg?

îmi fac loc pe lângă el şi smulg lama cuţitului din lemn.

- Şi ce anume ţi-ar lăsa impresia asta? il întreb ridicând din umeri, cu un aer nepăsător. E clar că ea nu vrea să aibă deloc de-a face cu mine.

„îmi plac provocările.“

- Şi-n plus, izgonindu-mi ideea din minte, nu e ca şi cum o s-o revăd vreodată.

Răspunsul lui Kitt e acoperit degrabă de sunetul numelor noastre strigate din cealaltă parte a curţii. Ne întoarcem ca unul, privind înspre băiatul deşirat care vine- n salturi spre noi. Văd, ca o străfulgerare, un zâmbet alb contrastând cu pielea neagră, apoi el dispare, pur şi simplu se şterge din existenţă. Până să apuc să clipesc, e fix în faţa noastră, cu un zâmbet de tântălâu care aproape că-î dislocă maxilarul. înjur în barbă.

- Dacă mai apari aşa, de nicăieri, o să-mi pun în practică ameninţarea aia veche şi o să te ţintuiesc în pământ cu ţăruşi.

- Ce *vrea* să spună fratele nostru, mă întrerupe Kitt cu o expresie amuzată, este : „Salut, Jax, ce mai

faci?“

Băieţandrul din faţa mea are doar 15 ani şi creşte ca o buruiană. E deşirat, şi e clar că încearcă să se dumirească ce să facă anume cu membrele-i lungi. Nu ştiu când a început brusc să crească, dar, sincer, nu îmi place. Băieţelul care şi-a pierdut ambii părinţi intr-un naufragiu este acum tânărul înalt pe care noi l-am adoptat ca pe fratele mai mic pe care nu l-am cerut niciodată. Dar, după atâţia ani, Jax nu doar a crescut, pur şi simplu, ci ne-a şi depăşit.

- Sunt bine, Kitt. Ce drăguţ din partea ta să întrebi!

Rânjetul acela strâmb se extinde când el se uită la mine, clipind nevinovat. îmi trec braţul în jurul gâtului său şi-l trag la pieptul meu, frecându-i cu pumnul părul scurt. El bolboroseşte şi încearcă să se tragă de lângă mine în timp ce spun:

- Nu mă-ntrebi ce mai fac, J?

Când, în sfârşit, îl eliberez, se întoarce cu faţa la mine, frecându-şi capul şi zâmbind.

- Scuze! Ce mai faci astăzi, Kai?

O spune cu o sinceritate jucată, şi nu pot să nu zâmbesc. Kitt intervine înainte să apuc să-l tachinez în continuare.

- E-n toane proaste, oftează el, apoi coboară şi mai mult vocea şi murmură: Ai grijă, Jax, se joacă din nou cu cuţitele!

Trec pe lângă ei ca să iau cuţitele cu pricina, simţind nevoia să fac ceva cu mâinile.

- Nu sunt... Mă întorc şi arunc un cuţit înspre o ţintă. ...în toane proaste.

Jax se apleacă spre umărul lui Kitt, şoptind:

- Aşa zice *mereu* când e în toane proaste.
- Excelentă observaţie, J!
- Pe toate molimele, mormăi eu, voi doi împreună sunteţi insuportabili.

Ei continuă să stea de vorbă în timp ce eu continui să azvârl cu cuţite în ţintă. E mai bine decât să arunc cu ele-n oameni, aşa că e clar că nu sunt în toane cumplite. Sunt pe cale să fac să zboare încă o lamă tăioasă, când prind cu vederea periferică o pată de culoare.

Nu observasem că Blair se antrena în cealaltă parte a curţii, dar iat-o, cu părul violet în bătaia vântului, în timp ce se luptă cu Sadie. Mă rog, cu vreo douăsprezece exemplare de Sadie, ţinând cont de faptul că e o donatoare.

Se mişcă una în jurul celeilalte înainte ca Blair să fie brusc asaltată de o baricadă de trupuri, toate înalte şi cu plete castanii. E un haos desăvârşit. Blair aruncă prin aer o copie a lui Sadie, doar cu puterea minţii, dar o alta îi sare în spate, încercând s-o pună la pământ. E aproape comic de privit, numai că ştiu de la sursă cât de mortale le pot fi puterile, ştiind cum e să le deţii.

Nu după multă vreme, Blair trece printre ringuri urmată de Sadie. Pielea palidă a lui Blair e în contrast total cu cea închisă a lui Sadie, cele două fiind opuse din toate punctele de vedere. Cu toate că au crescut împreună, nici c-ar putea fi mai diferite. Cum tatăl lui Sadie e sfetnic al regelui, familia ei trăieşte alături de ceilalţi nobili consideraţi suficient de importanţi să locuiască în acea aripă special alocată din castel. Se opresc amândouă în faţa noastră, iar Blair îşi înclină capul, spunând:

- Băieţi.

Kitt îşi trece un braţ pe după umerii lui Jax înainte de a înclina capul înspre fiecare din fete.

- Blair. Sadie.

Sadie ne oferă un zâmbet mic, sincer, dar rezervat, la fel cum e ea dintotdeauna.

- Voiam să vă felicit pe amândoi pentru că aţi fost aleşi să participaţi la întreceri.

„Corect. Azi, au fost anunţaţi concurenţii.“

Nu-i vreo surpriză că particip la întreceri. Eu şi regatul suntem conştienţi de destinul meu încă de când eram copil. Viitorul Executor trebuie să se afirme, iar întrecerile mă forţează să fac exact asta. Următoarea mea misiune e să câştig competiţia, iar dacă nu o fac... îngheţ, înţelegând abia acum cuvintele lui Sadie. „Voiam să vă felicit pe amândoi...“

Arunc o privire confuză către Kitt, convins că trebuie să fie o greşeală. întrecerile au fost mereu

soarta mea, nu a lui. Viitorul rege iese doar rareori din castel, în nici un caz. nu intr-o arenă însângerată unde Moartea l-ar putea revendica. Tata n-ar risca niciodată în felul ăsta viaţa moştenitorului său, dar cu siguranţă nu are nici o problemă să îmi rişte mie reputaţia.

- Da, măcar doi dintre fraţi vor fi împreună, zice Blair cu un rânjet, iar privirea i se plimbă de la mine la... Nu. Nu el.

- C-ce?

Vocea ii c plină de uimire, iar ochii căprui se fac mari de mirare.

„Jax."

Se uită când la Kitt, când la mine, iar pe faţă i se întinde un zâmbet.

- Am reuşit! Sunt în întreceri!

Aproape că sare-n sus de bucurie, rezistând impulsului de a se face cât ai clipi nevăzut în jurul ringurilor, de la atâta încântare. întâlnesc privirea lui Kitt, iar încruntarea lui cunoscătoare o reflectă pe a mea.

Asta va face întrecerile şi mai dificile. De-acum, n-o să mă protejez doar pe mine, ci şi pe un frate mai mic care aproape leşină la vederea sângelui.

Dar nu spunem nimic ce l-ar putea descuraja pe Jax şi ne înlocuim încruntarea cu zâmbete. A concura la întreceri e o onoare deosebită care nu li se acordă multora, iar Jax merită să sărbătorească, în ciuda îngrijorării noastre bruşte provocate de întreaga situaţie.

- Ei bine, pare-se că suntem rivali acum, zice Blair cu un surâs afectat, lăsându-şi cuvintele să se aşeze.

Nu e o modalitate prea abilă de a ne informa că şi ea, şi Sadie vor participa. Ne uităm cu toţi unii la ceilalţi. Sadie tăcută, Blair rânjind. Kitt îşi drege vocea, intervenind în discuţie:

- Ştiţi cine mai concurează?

Sadie încuviinţează din cap şi scoate dintr-un buzunar o hârtie boţită. Kitt aruncă o privire asupra numelor, apoi oftează.

- Mda. Sunt doar trei nume pe care nu le recunosc. Probabil sunt Defensivi sau dintre

oamenii de rând din oraş.

îmi înmânează hârtia, şi parcurg iute lista. Ochii îmi zăbovesc asupra unei anumite succesiuni de litere înainte să mi se taie respiraţia. Acolo, la finalul listei, e un nume la care m-am gândit de mult mai multe ori decât sunt dispus să recunosc.

Eae.

Capitolul 10

Paedyn

Aş fi rămas acolo ore în şir, holbându-mă la afişul pe care e trecut numele meu, cu litere uriaşe, dacă n-ar fi fost mulţimea de oameni holbându-se la mine.

„M-au ales.“

Sau, cu alte cuvinte, m-au ales să mor.

„Toate astea pentru că l-am salvat pe nemernicul ăla de prinţ.“

O bătaie pe umăr mă smulge din stupoare.

înţepenesc simţind brusc mirosul de scrobealâ şi mă întorc încet ca să dau ochii cu gardianul imperial. E tânăr.

Ochii îmi trec de la părul lui roşcat şi dezordonat la ochii căprui fixaţi intr-ai mei, complet nederanjat de dispreţul meu evident faţă de cei de teapa lui. îmi zâmbeşte slab şi timid. Neliniştitor. în toţi anii de până acum, n-am întâlnit un gardian imperial cumsecade, şi mă îndoiesc că el e excepţia.

- Eşti Paedyn Gray, corect?

Face un gest cu mâna înspre afişul de deasupra noastră.

- Cine vrea să ştie? i-o tai eu.
- Ââăă... face el, frecându-şi ceafa. Regele? Sunt aici ca să te însoţesc la palat, unde vei sta până se termină întrecerile.

Cuvintele nerostite plutesc în aerul dintre noi.

„Sau până mori.“

- Acum? Chiar acum? Detest cât de spartă şi de lipsită de vlagă îmi sună vocea, dar nu pot ţine-n frâu panica pe care o simt cum mi se ridică în gât. Dar întrecerile încep abia peste două săptămâni.

El arată aproape ca şi cum şi-ar cere scuze, şi urăsc asta.

- Concurenţii merg mereu la palat cu două săptămâni în avans, pentru antrenamente, interviuri şi, desigur, pentru primul bal.

Cum de-am uitat câtă paradă se face cu întrecerile astea? Capul i se mişcă în toate direcţiile, părul roşcat îi arde ca nişte flăcări în timp ce verifică dacă se uită cineva la noi. Apoi se apleacă uşor înspre mine şi murmură:

- Pot să îţi acord doar vreo... hmm, cinci minute sau pe-acolo înainte să trebuiască să plecăm.

Nu ezit o clipă şi mă năpustesc pe stradă cât mă ţin picioarele.

„Adena.“

Frânez în faţa micii noastre alei şi-mi înghit nodul din gât când o zăresc ghemuită în spatele fortului, cântând în surdină în timp ce coase. Reţin imaginea pe retină în vreme ce mă îndrept spre ea.

Fiecare lucru adunat de la gunoi pe care l-am curăţat împreună ca să ne ţină de cald noaptea. Fiecare petic de haină îngrămădit lângă ea în timp ce lucrează. Fiecare şuviţă cârlionţată de păr scăpată din cocul dezordonat de la ceafă. Sprâncenele ei întunecate încruntate deasupra ochilor căprui, cuprinşi de concentrare.

„O voi mai vedea vreodată?“

încerc să-mi alung gândul din minte în timp ce mă las la pământ şi o cuprind intr-o îmbrăţişare zdrobitoare. Icneşte surprinsă înainte să-şi lase repede baltă lucrul şi să mă strângă tare.

- Şi eu mă bucur să te văd? Râde în părul meu şi se îndepărtează, îngrijorată de manifestarea mea bruscă de afecţiune. Eşti... bine?

îi întâlnesc privirea, memorând stropii de aur răspândiţi în ochii ei.

- Plec, A.

- C-ce?

Expresia de pe chipul ei este deopotrivă temătoare şi sceptică.

- Mă trimit la întreceri. Oamenii mă vor acolo, se pare. Vorbesc fără cap şi coadă. în scop de divertisment, desigur.

îi ofer un zâmbet slab, dar nimic nu poate împiedica expresia de groază ce i se răspândeşte pe chip. îşi duce o mână moale şi brună la gură în timp ce şopteşte:

- Oh, Pae... Se opreşte, neştiind ce să spună, ce să facă. Dar tu... Nu ai nici o abilitate...

- O să fie în regulă, spun eu, încercând să o conving şi să mă conving şi pe mine, deopotrivă. Voi fi...

- Să nu-ndrăzneşti să zici că vei fi bine! pufneşte ea în timp ce furia îi domină temporar frica. Pae, întrecerile sunt oricum mortale, dar, dacă vor afla ce nu eşti, te vor...

- ... Omori, închei eu fraza în locul ei. Ştiu.

Frica inundă din nou ochii Adenei, izbind-o atât de tare, încât îmi fac griji că s-ar putea prăbuşi. Un zâmbet mic şi trist îmi ridică uşor colţurile buzelor în timp ce o privesc lung. Părăsesc unica persoană care mă cunoaşte, unica persoană în care pot avea cu adevărat încredere. Ea a fost o constantă în viaţa mea, o ancoră fără de care voi rătăci. Dar e cel mai bine aşa. Ea e mai în siguranţă fără mine aici.

- Pot să fac asta, spun încet. Pentru asta am fost făcută.

Adena încuviinţează din cap amorţită, ştiind deja asta. Ştiind cum tatăl meu a început să mă antreneze când i-a devenit evident că fetiţa lui era un Obişnuit sortit morţii. Ea ştie cum, la vârsta de cinci ani, viaţa mea s-a schimbat înainte să înceapă. 'lata m-a aşezat în poală, mi-a şoptit că sunt diferită, că trebuie să mă prefac că sunt ceva ce nu sunt dacă vreau să cresc cu el lângă mine. Era micul nostru joc, spusese el. Un joc în care ne prefăceam. Un joc în care alesese deja rolul perfect pe care aveam să-l joc pentru tot restul vieţii.

„Ce este un Clarvăzător, tati?“

Acea întrebare este încă atât de vie în mintea

mea, deşi i-am adresat-o acum mai bine de treisprezece ani. Tata doar a chicotit încet, un sunet aparent simplu, pe care îmi doresc să-l fi memorat.

„Clarvăzător, Paedyn, este un cuvânt de fiţe pentru cineva care este un observator al celor din jur. O putere care poate fi simulată cu ani de exerciţiu. Ceva cu care nu trebuie neapărat să fii înzestrat, ci o abilitate pe care o poţi deprinde.“ în acel moment, îmi bătuse vârful nasului cu degetul. „Şi am să te învăţ. Aşa o să putem fi mereu împreună.“

De-ar avea moartea vreun respect pentru promisiuni...

Sunt trasă dintr-odată într-o altă îmbrăţişare sufocantă.

- întoarce-te acasă, la mine, Pae! Te rog? Vocea Adenei este înăbuşită pe părul meu. Tu eşti tot ce mi-a mai rămas, ştii asta.

îmi doresc mai mult decât orice ca acele cuvinte să nu fie atât de terifiant de adevărate. Când mama Adenei s-a îmbolnăvit, probabil că tatăl meu a fost cel care a încercat să o trateze. Tămăduitorii sunt rari în mahalale, iar oamenii aveau nevoie de el la fel de mult pe cât îl iubeau. Dar chiar şi Elitele au limitele lor, în timp ce se pare că Moartea nu cunoaşte restricţii. Şi, din moment ce Adena nu şi-a cunoscut niciodată tatăl, el ar putea foarte bine să fie negustorul cu ochi de culoarea alunei pe care l-am jefuit în această dimineaţă.

Un râs îndurerat îmi scapă de pe buze.

- Şi tu eşti tot ce mi-a mai rămas, A.

- Bun. îşi trage nasul şi face un pas în spate ca să se uite la mine. Atunci ai face bine să găseşti o modalitate de a te întoarce la mine. Dacă cineva de prin partea locului poate scăpa din acele întreceri sângeroase, tu eşti aia. Privirea pe care mi-o aruncă e sfidător de hotărâtă. în cel mai rău caz, pierzi şi vii acasă. în cel mai bun caz, câştigi blestemata de competiţie.

Râd la gândul absurd.

- Voi face tot posibilul pentru tine, A. După ce-mi înghit nodul din gât, adaug: O să te vizitez. îţi promit! Voi găsi o cale. Vin pe jos dacă trebuie.

Ea zâmbeşte, oferindu-mi o ultimă îmbrăţişare înainte de a-mi face cu mâna în timp ce mă îndrept pe alee. Ridicându-se în spatele fortului, strigă:

- Acesta nu este un rămas-bun, ci doar o modalitate bună de a spune la revedere până data viitoare când te văd!

Este aceeaşi replică dulceagă pe care o spune de ani buni şi, lotuşi, e prima dată când chiar sună ca un rămas-bun.

- Eşti preferata mea, A! îi strig înapoi, iar vocea mi se frânge fără să-mi fi cerut în prealabil permisiunea.

- Şi tu eşti a mea, Pae!

Zâmbind, în cele din urmă, îmi desprind privirea de la ea şi o iau în grabă pe Loot, luând în calcul să fug de gardian, de întreceri, de tot. Dar gândul nesăbuit dispare la fel de repede pe cât picioarele mele aleargă pe pavaj. Voi fi vânată şi ucisă dacă voi fugi. Cel puţin, dacă merg la întreceri, am cât de cât şanse de supravieţuire. Oarecum. Gâfâind, mă întorc la gardianul imperial, căruia i se alătură acum o fetiţă care mă măsoară timid.

- Gata de plecare? mă întreabă el, privind la fiecare dintre noi două.

îi fac hatârul încuviinţând din cap, în ciuda faptului că nu am de ales în chestiunea de faţă. Mergem pe aleea Loot în tăcere, trecând pe lângă mulţimi de oameni, cu toţii aplaudând şi strigându-ne felicitări. în timp ce ne apropiem de capătul străzii lungi, văd o trăsură întunecată care aşteaptă, la pachet cu un gardian care stă pe bancheta vizitiului, cu uniforma lui albă aproape orbitoare în lumina soarelui.

Gardianul nostru roşcat ne deschide portiera înainte să se alăture şi el celui de pe banchetă. Fata urcă înăuntru şi eu o urmez, scoţându-mi capul pentru o ultimă privire la Loot înainte să fiu închisă în trăsură şi să las în urmă viaţa mea de dinainte.

Ne aşteaptă scaune tapiţate negre, cu perne, şi sunt aproape prea ocupată să admir cel mai luxos lucru pe care l-am văzut vreodată ca să-l observ pe băiatul care stă în faţa noastră. Părul lui castaniu este frumos aranjat, chiar deasupra ochilor de un

verde-închis, fixaţi acum asupra mea. După cum îi arată îmbrăcămintea, pot spune că provine dintr-o zonă mai bună a mahalalelor şi probabil că, între Elite, se încadrează în rangul Defensivilor.

Trăsura se smuceşte înainte, iar eu mă lipesc de perete. Şi-aşa nu-mi plac spaţiile mici, darămite locurile mici aflate în mişcare. îmi calmez respiraţia, forţându-mă să mă liniştesc înainte să mă uit din nou la băiatul plictisit.

- Bună, zic eu, încercând să mai elimin din tensiune. Sunt Pae...

- Ştiu cine eşti, mă întrerupe el, hotărând imediat că să se uite pe fereastră este mult mai interesant decât conversaţia noastră. Eşti fata care *l-a salvat* pe prinţul Kai.

Tonul lui sugerează că nu s-ar fi întâmplat tocmai asta. De parcă zeci de oameni nu ar fi asistat. Deschid gura, permiţând cuvintelor să scape înainte să mă pot gândi mai bine la ele.

- Corect. Şi e clar că tu nu ai o reputaţie, altfel aş fi auzit de tine până acum.

Ochii lui se îndreaptă spre ai mei, iar nările i se zbat.

- Eu sunt Ace. Ace Elway. O spune cu mândrie, indreptându-şi gulerul cămăşii în timp ce continuă: Sunt Iluzionist. Rar. De aceea sunt aici. Zâmbetul îi este la fel de rece ca ochii. Şi o să am nevoie de acei douăzeci de mii de şilingi ca să ies, în sfârşit, din mahalalele astea, aşa că sunt sigur că îmi voi face o reputaţie destul de curând.

Nu am întâlnit niciodată un Iluzionist, dar am auzit destule despre ei încât să ştiu că este periculos, chiar dacă e un Defensiv.

- Şi tu cine eşti? o întreabă pe fata de lângă mine. Ce poţi să faci?

Ea se uită când la mine, când la el şi pare că ar vrea să dispară. Şi aproape că râd când chiar o face. Era acolo acum o secundă şi în următoarea a dispărut. Mă uit la scaunul gol de lângă mine înainte ca forma ei să reapară, concretizându-se în câteva clipe.

„Camuflat.“

- Eu sunt Hera, spune ea timid.

Ochii ei adânci, căprui îi întâlnesc pe ai mei în timp ce ea îşi dă după ureche o şuviţă de păr negru, mătăsos.

Ceva din acel gest mi se pare vag familiar, făcându-mă să mă întreb dacă nu cumva e una dintre acele Camuflate celebre care fac spectacole de magie în stradă.

- Eu sunt Paedyn, zic eu peste zgomotul trăsurii care rulează pe caldarâmul neuniform.
- Care este puterea ta? mă întreabă ea curioasă.
- Sunt Clarvăzător. Ridic din umeri cu nonşalanţă. Simt în special emoţii puternice care îmi dau fulgerări de informaţii. Nu e mult, dar e tot ce am.

„Mincinoaso! Nu ai nimic."

- Serios?

Eace ochii mari, probabil şocată că cineva cu o abilitate atât de slabă ar putea ajunge la întreceri, darămite să învingă un Anihilator.

- Este o abilitate mentală de necontrolat şi singurul motiv pentru care Anihilatorul nu a putut să-mi intre în minte când l-am salvat pe prinţul Kai. Arunc o privire ascuţită către Ace. Bănuiesc că de-asta mă vor oamenii la aceste întreceri.

Măgarul de Ace pufneşte.

- Te vor în întrecerile epurării ca să te vadă cum mori, fată de rând.

Mă uit fix la el, şi, după o clipă lungă, un mic zâmbet mi se aşterne pe buze.

- O, da, cu siguranţă. Dar pe mine măcar mă vor vedea.

Capitolul 11

Paedyn

Tăcerea este singurul sunet în restul călătoriei, lăsând fereastra lângă mine să fie singura mea

sursă de distracţie.

Trecem pe lângă zeci de străzi aglomerate de străini zâmbitori, toţi fluturând mâinile şi părând stânjeniţi. Unii aplaudă şi aleargă lângă trăsură în timp ce trecem, încercând să arunce o privire la noi înainte de a ne duce spre soarta noastră.

Pe măsură ce ne apropiem de palat, casele devin din ce în ce mai mari, mai frumoase, iar străzile nu mai sunt pline de oameni tară adăpost care umblă de colo-colo. Observ vârfurile turnurilor descurajante înainte ca întregul palat descurajant să ne apară în faţa ochilor, sub ele. E uriaş. Chiar şi cu piatra gri şi exteriorul rece, este uluitor. Dealuri pline de iarbă şi grădini vibrante pline cu Hori viu colorate despre care nici măcar nu ştiam că există înconjoară zidurile castelului, îndulcind structura intimidantă.

Aud bătăile de copite în piatra netedă în timp ce intrăm într-o curte, trecând pe lângă o fântână arteziană mare, în centru, cu statui albe împrăştiate pe perimetrul ei. Când trăsura încetineşte în cele din urmă până la oprire, mă uit pe fereastră şi văd o scară mare de piatră care duce în palat, înconjurată de răsaduri de flori. Gardienii imperiali sar de pe bancheta lor şi deschid portierele trăsurii, permiţând luminii calde a soarelui să se reverse în micul nostru compartiment.

Mă arunc, practic, afară, în graba de a scăpa din trăsura înghesuită şi de compania dinăuntru. Odată ce picioarele îmi sunt din nou pe pământ şi în aer liber, respir adânc, inspirând aroma dulce a florilor şi a soarelui. Ceilalţi doi se împiedică să se aşeze lângă mine, amândoi cu ochii larg deschişi şi holbându-se. O voce ne face să tresărim şi ne smulge din contemplaţie când gardianul imperial cu părul roşu îşi drege glasul şi spune:

- Urmaţi-mă!

Urcăm treptele de piatră în spatele lui, trecând pe lângă zeci de gardieni imperiali aliniaţi pe scară. Când ajungem în vârf, încă două gărzi ies şi se alătură roşcatului care ne conduce, înainte de a trece prin uşile uriaşe.

Dacă exteriorul era frumos, până şi el păleşte în

comparaţie cu *asta.* Fiecare perete este decorat cu picturi strălucitoare şi mulaje complicate care urcă pe pereţi şi se prind de tavan. Totul este orbitor de alb, cu un strop de smarald, ici-colo, care punctează holurile pe care înaintăm, evidenţiind culoarea regatului llya. Sunt prea hipnotizată de mărimea şi frumuseţea acestui loc ca să-mi dau seama că roşcatul ni se adresează nouă, celor trei.

- ... Camerele sunt într-acolo, în aripa de est a palatului.

Face un semn către numeroasele holuri despre care presupun că sunt pline cu camere la fel de împodobite. Se întoarce pe călcâie ca să ajungă cu faţa la noi, facându-mă să frânez brusc înainte să mă izbesc de pieptul lui.

- Următoarele două săptămâni vor consta din antrenamente, întâlniri cu ceilalţi concurenţi, interviuri şi primul bal. în fiecare săptămână dintre etapele întrecerilor se va urma aceeaşi rutină. Vi se va aloca un gardian imperial pentru restul şederii aici, el vă va escorta către şi dinspre locul unde trebuie să fiţi, până când vă familiarizaţi cu castelul.

Unul dintre gardienii imperiali care stau în spatele nostru se aşază lângă Hera, în timp ce celălalt ocupă locul de lângă Ace.

- Ei bine, zice tânărul apropiindu-şi palmele şi oftând, vă vom arăta camerele voastre şi o să vă lăsăm să vă instalaţi.

Când Hera şi Ace ocolesc colţul de la capătul culoarului, mă întorc către gardianul meu personal.

- Deci tu vei fi cu ochii pe mine?
- Norocosul de mine. Chicoteşte şi se întoarce, fâcându- mi semn să-l urmez. Apropo, eu sunt Lenny.
- N-am crezut niciodată că o să-i spun asta unui gardian imperial, dar mă bucur să te cunosc, Lenny.

închizându-mi gura înainte să vărs şi alte lucruri pe care n-ar trebui să le spun, mă grăbesc şi încerc să ţin pasul cu mersul lui.

- Da, bine, nu te învinovăţesc. Majoritatea gardienilor pot fi...

îşi freacă ceafa, căutând cuvântul potrivit.

- Porci? mormăi înainte să apuc să mă gândesc de două ori.

El îşi împiedică râsul, dregându-şi rapid glasul.

- .Mda, pe aici sunt pus adesea să fiu el cel care vorbeşte. Probabil nu sunt la fel de intimidant.

îl privesc rapid de sus în jos, incapabilă să nu fiu de acord. Părul său roşcat, dezordonat, combinat cu explozia de pistrui care i se iţesc de sub mască diminuează orice speranţă de a părea ameninţător. Se opreşte în faţa unei uşi aproape de capătul unui hol lung, înainte de a o împinge şi de a face semn înăuntru. îmi muşc limba pentru a nu icni la vederea celei mai frumoase încăperi pe care am văzut-o vreodată, plină cu rafturi cu cărţi, o măsuţă de toaletă delicată, un birou şi...

„Un pat."

Un pat *uriaş.*

După cinci ani de dormit pe caldarâm cu pietre crestate, gândul de a dormi pe aşa ceva este copleşitor. Clipesc de uimire când, în sfârşit, fac un pas înăuntru. Covorul se simte grozav sub picioare, şi mă învârt ca să văd o baie ce se iţeşte în spatele unei uşi, în stânga. Mă îndrept cu paşi mari spre ea, străduindu-mă să nu zâmbesc când dau cu ochii de o cadă de baie din porţelan, imaculată, pe picioare aurii.

„Apă fierbinte, curentă."

O toaletă şi o chiuvetă la fel de strălucitoare stau pe podeaua de marmură albă pentru a completa setul. Ies încet din baie, încă holbându-mă la dormitorul din faţa mea. Cu coada ochiului, îl văd pe Lenny privindu-mă, amuzat de uimirea mea.

- Sper că găseşti camera... satisfăcătoare?
- Eh, merge, presupun.

Mă las pe pat în timp ce vorbesc, cuvintele fiindu-mi înmuiate în sarcasm.

- Ei bine, o să te las să te faci comodă, dat fiind că o să petreci mult timp aici, înăuntru, spune el, înlorcându-se să iasă.
- Ce vrei să spui cu asta?

îşi freacă ceafa, oftând.

- Vei alia destul de curând.

Lenny a avut dreptate să-mi spună să mă fac comodă. Sunt blocată în această cameră de două zile. A devenit colivia mea aurită personală, unde sunt încuiată în lux. Gărzile staţionate în faţa uşii mele nu mă consideră suficient de importantă pentru a mormăi mai mult de câteva cuvinte despre faptul că respectă ordinele ţinându- mă închisă în cameră. Aşa că am străbătut fiecare centimetru din încăpere, ocupându-mă cu răsfoitul cărţilor, înmuindu-mă în băi fierbinţi, devorând mese delicioase.

Şi, cu toate astea, nu m-am simţit niciodată mai neliniştită.

Mă doare interiorul obrazului de la muşcăturile neîncetate în încercarea de a-mi calma nervii. Şi, în ciuda faptului că dorm intr-un pat moale pentru prima dată în ultimii ani, sunt agitată. Din prima mea zi aici, nu am vorbit cu nimeni, nici măcar nu mi s-a spus ce naiba se întâmplă. Am fost lăsat să mă plimb de colo-colo pe podeaua căptuşită, întrebându-mă cu îngrijorare care îmi sunt adversarii şi ce pot face aceştia.

„Jocuri ale minţii, despre asta e vorba.“

Regelui probabil i se pare comic. îi place ideea că suntem anxioşi, neliniştiţi şi captivi în camerele noastre până zice el. Scopul e să ne împingă la limită, să ne facă să ne pierdem răbdarea. O bătaie la uşă mă face să mă opresc din mers. Capul lui Lenny se iţeşte în cadrul uşii, cu un rânjet mânzesc pe chip.

- Şi... Ce mai faci, Paedyn?

Clipesc înspre el.

- Ce mai fac? *Ce mai fac?*

îşi face loc în cameră şi rosteşte următoarele cuvinte lent:

- Bun, am impresia că nu faci... foarte bine.

Râsul îmi e amar.

- Ai putea spune asta. Au trecut *două zile.* Unde naiba ai fost?

- Regelui ii place să-i ţină pe concurenţi complet izolaţi în primele două zile, spune el înţepat. Dar, veşti bune, vei lua cina în seara asta cu ceilalţi concurenţi, împreună cu regele şi regina.

înghit în sec. După 48 de ore agitate, îi voi întâlni dintr- odată pe concurenţii care mi-au bântuit gândurile şi pe regele care mi-a bântuit coşmarurile.

- Mă întorc în curând să te conduc la cină, spune Lenny, întorcându-se spre uşă. Dacă ai nevoie de ceva, strigă! Nu voi fi departe. Oh! mai zice el» aruncându-mi o privire peste umăr, şi poate vrei să te schimbi înainte de cină.

După ce pleacă, mă strecor în baie şi mă joc cu diversele robinete de la cadă până când apa fierbinte şi aburindă începe să curgă. în câteva minute, sunt dezbrăcată şi înmuiată în apa acum plină de spumă, datorită cantităţii inutil de mari de săpunuri şi săruri pe care le-am pus în ea. îmi frec energic părul şi corpul, lăsându-mi pielea roşie şi împrospătată.

„Nu m-am mai simţit atât de curată de ani buni.“

Mintea îmi rătăceşte la numeroasele mele griji, iar apa caldă nu prea reuşeşte să mă liniştească. întrecerile îmi consumă gândurile, amintindu-mi de puterea care îmi lipseşte şi de puţina protecţie pe care o deţin. Ca să nu mai spun că, dacă întrecerile nu mă ucid, a fi demascată drept un Obişnuit cu siguranţă o va face.

Mă înmoi în apă clocotită până devine rece ca băile cu care sunt atât de obişnuită. Când, în sfârşit, îmi adun puterile să mă forţez să ies din cadă, tremur în timp ce îmbrac un halat de mătase verde. Mă întorc în camera mea, deschizând uşile albe ale dulapului uriaş de vizavi de palul meu, ca să mă uit la zecile de culori şi modele, toate atârnate frumos pe un suport. Acolo sunt agăţate, ca şi cum n-ar fi mare lucru, ţinute pentru orice tip de ocazie şi le am pe toate la dispoziţie.

„ Adena ar muri dacă ar vedea asta.“

Mă uit în gol la haine, apoi la straiele mele sărăcăcioase care zac uitate pe podea. Nu am nici cea mai vagă idee ce ar fi potrivit să port la această cină şi aş prefera să nu mă fac de râs înainte să înceapă întrecerile.

îmi amintesc că Lenny mi-a spus să strig dacă am nevoie de ceva şi intenţionez să fac fix asta. Sunt

sigură că gardianul imperial a fost martor la câteva dintre aceste mese şi va avea o idee despre ţinuta pe care e de aşteptat să o port. Mă îndrept cu paşi mari spre uşă şi o deschid, privind în jos în timp ce îmi strâng cordonul halatului. De fapt, strig:

- Lenny, cu ce mama dracului ar trebui să mă îmbrac...

Şi apoi ridic privirea. Ochii mei se întâlnesc cu ochi mari, de un verde strălucitor. Nu l-am văzut niciodată pe bărbatul din faţa mea. Mi-aş fi amintit. Părul lui dezordonat, de un blond murdar, arată uşor umed, de parcă şi el tocmai ar fi ieşit din baie. Are trăsături puternice, dar delicate, deopotrivă, cu nasul drept şi buzele moi. Mâna ii e ridicată, pregătită să-mi bată la uşă. Se repliază mai repede decât mine.

- Probleme cu garderoba?

Gura i se răsuceşte intr-un rânjet jucăuş, şi ceva din asta îmi pare atât de cunoscut, şi totuşi, deloc.

- în mod clar, spun eu cu un mic zâmbet.

Ochii lui se perindă rapid asupra mea, şi abia atunci îmi amintesc că port un halat. Mi-l strâng mai bine-n jurul trupului, luptându-mă cu roşeaţa din obraji. El îşi drege glasul.

- Ei bine, nu trebuie să-ţi faci griji. Camerista ta, Ellie, va veni în curând să te ajute să te îmbraci şi să te pregăteşti pentru cină.

Vorbeşte cu un aer autoritar, de parcă ar fi obişnuit să dea ordine. în ciuda hainelor sale simple – pantaloni negri pe picior şi o cămaşă mai strâmtă, verde, care ii scoate în evidenţă silueta suplă ştiu imediat că acest om nu este un servitor. O fi un concurent? La gândul că mă va sluji o cameristă, ii spun repede:

- Nu va fi necesar. Pot să mă ocup singură de mine, mulţumesc.

Privirea lui se plimbă de la părul meu încâlcit, din care încă picură apă, la halatul de mătase pe care îl strâng mai mult pe corp.

- în mod clar, spune el, repetând răspunsul meu la adresa lui, cu doar câteva clipe în urmă şi etalând acel rânjet ciudat de familiar.

Mă uit în jos la mine şi aproape că râd.

- Bine, poate că va fi nevoie de o cameristă până la urmă.

El râde încet înainte de a face semn către camera din spatele meu.

- M-am oprit doar ca să văd dacă totul e corespunzător.

Mă trezesc aproape râzând, din nou.

- Dacă *asta* înseamnă corespunzător, nici nu-mi pot imagina ce este considerat rafinat pe aici.

Ochii lui ii caută pe ai mei.

- Atunci adu-mi aminte să-ţi arăt grădina, într-o zi. îmi oferă o înclinare a capului. Aştept cu nerăbdare să te văd la cină, Paedyn.

Clipesc la el.

- Ciudat, spun eu încet. Dar nu-mi amintesc să-ţi fi zis cum mă cheamă.

- O, nici nu era nevoie. Rânjetul acela strâmb îi flutură din nou pe buze. Mă îngrijesc să cunosc toate fetele drăguţe care îl salvează pe fratele meu mai mic.

„Pe toate molimele, el e...“

- Apropo, eu sunt Kitt.

îmi zâmbeşte înainte de a se întoarce şi de a porni pe culoar, lăsându-mă şocată şi cu privirea fixă. Prinţul Kitt. Gen Kitt, „viitorul rege al Ilyei“.

„Care e treaba de tot dau nas în nas cu membri ai familiei regale?“

Nu ¡1 mai văzusem niciodată pe viitorul rege şi cu siguranţă nu m-am gândit niciodată că îl voi întâlni în timp ce port un halat. Ei este moştenitorul tronului, următorul conducător, gata să calce pe urmele ticălosului său tată. între el şi fratele său...

„Fratele său.“

De-asta zâmbetul lui părea atât de familiar.

Am văzut o variantă a lui pe chipul celuilalt prinţ, deşi al lui Kitt era strălucitor şi copilăros, în timp ce al lui Kai era mai arogant, mai rece. Mă uit cum o fată măruntă, cu părul negru, păşeşte timid spre camera mea, cu un zâmbet reţinut pe buze.

- Bună seara, domnişoară. Voi fi camerista dumitale cât timp vei fi aici, la palat, şi te voi ajuta cu orice vei avea nevoie.

Vocea ei este blândă şi delicată, dar cuvintele ei

exersate sunt sigure.

- Te rog, spune-mi Paedyn!

Ea mă priveşte neîncrezătoare, dar eu insist.

- Pe toate molimele, acum câteva zile, dormeam printre gunoaie, deci crede-mă când îţi zic că nu ar trebui să-mi spui „domnişoară.“

Ea se forţează să nu râdă, încuviinţând încet din cap.

- Grozav, oftez, iar acum, că am rezolvat acest aspect, mă poţi ajuta să-mi dau seama cu ce ar trebui să mă îmbrac în seara asta?

Ea îmi zâmbeşte timid, părând uşurată.

- Cu asta cred că te pot ajuta.

Ne petrecem următoarea jumătate de oră sortând ţinute înainte de a ne opri asupra a ceva relativ simplu după standardele palatului, dar care e deja cel mai frumos lucru pe care l-am purtat vreodată. Cu jumătate din garderobă întinsă pe podea, ne-am decis asupra unei perechi de pantaloni negri strâmţi, lucioşi, în combinaţie cu o bluză mătăsoasă, de un verde-închis. Este relativ decoltată şi cu mâneci căzute, care ştiu sigur că se vor înmuia accidental în mâncare. îmi strecor un pumnal mic în betelia din spate a pantalonilor, iar senzaţia dată de lama plată pe spate este răcoroasă şi reconfortantă.

După ce mi-a legat şireturile la cizmele înalte, Ellie mă duce la măsuţa de toaletă, unde începe să se joace cu părul meu. încercând să facă mopul umed să arate prezentabil.

- Aşadar, domni... îşi drege glasul şi încearcă din nou. Aşadar, Paedyn, îmi subliniază ea numele cu un zâmbet mic, ai idee cum vor fi întrecerile?

- Nici o idee. îi arunc un zâmbet rugător în oglindă, lotuşi, speram că tu ştii, din moment ce cu siguranţă îţi ajung la ureche multe lucruri în palat.

Următoarele ei cuvinte sunt rostite doar puţin mai tare decât un murmur.

- Tot ce ştiu este că anul ăsta întrecerile ar trebui să fie... diferite.

- Diferite? repet eu.

Ea ridică din umeri, cu şuviţe din părul meu prinse în pumni.

- Nu ştiu. Doar diferite într-un fel.

Mă străduiesc să văd cum poate fi diferită o ediţie a întrecerilor, văzând că fiecare este la fel de sângeroasă şi de brutală ca anterioara. Dar puţinele informaţii mă fac să mă simt şi mai nepregătită pentru ceea ce va urma, şi încerc să nu stărui asupra neliniştii care mi se răsuceşte-n pântec.

Ellie îmi lasă baltă claia de păr, oftând, hotărând să-l lase să cadă iară vlagă pe spate. Apoi îmi dă cu nişte pudră pe faţă înainte de a-mi da cu un pic de negru pe gene.

- Poftim, spune ea, studiindu-mă. Nu mai arăţi ca şi cum ai dormit în gunoaie.

Pufnesc.

- Pe toate molimele, uite că începi să ieşi din carapace.

Ea roşeşte înainte ca o bătaie în uşă să o facă să se grăbească să răspundă. Lenny se uită în jos la ea şi zâmbeşte, făcând-o să roşească şi mai intens.

- Eşti gata de plecare, Paedyn?

îşi desprinde ochii de la Ellie pentru a-i întâlni pe ai mei.

Când ies cu el pe hol, ne începem parcursul pe holurile complicat ornamentate. în timp ce mergem prin labirintul care este castelul, fac tot posibilul sâ alcătuiesc o hartă mentală a locului.

„La stânga, de două ori la dreapta, din nou o dată la stânga...“

Revenim curând în holul mare de la intrare, care se întinde până la uşile şi mai mari pe care am intrat pentru prima dată, în urmă cu două zile. I.enny mă conduce la o altă pereche de uşi, din podea până în tavan, puţin mai departe pe coridorul larg, în timp ce murmură:

- Sala tronului. Aici, vei lua masa cu ceilalţi concurenţi.

înainte să am ocazia să dau drumul la întrebări, el face semn din cap către gărzile care stau în apropiere, ordonându-le în tăcere să deschidă uşa.

La început, nimeni nu pare să mă observe.

Toţi stau în jurul unei mese lungi, din lemn, în centrul podelei de marmură, atât de în antiteză cu frumuseţea delicată a sălii tronului. Cât despre Elitele din jur, discută relaxaţi între ei, din moment

ce mulţi dintre ei probabil au crescut împreună.

Respir adânc şi încep să mă îndrept încet spre masa. Opt perechi de ochi se îndreaptă în direcţia mea, privindu-mă din cap până-n picioare în vreme ce merg spre ei.

„Normal că sunt ultima venită."

Trag un scaun la capătul mesei, lângă Ace, ezitând să mă aşez lângă el, dar uşurată să mă aşez odată, pentru ca lumea să nu se mai holbeze la mine. Numai că asta nu se- ntâmplă. Le simt privirile şi ridic ochii, incapabilă să-mi blochez cuvintele care-mi ies pe gură.

- Deci ce-avem la cină?

Oftez de uşurare când fata care stă de cealaltă parte a lui Ace pufneşte şi se apleacă peste masă să se uite la mine. Părul ei de culoarea vinului roşu, tuns bob, străluceşte în lumina soarelui amiezii târzii care bate prin fereastră, concurând cu cercul argintiu strălucitor din nasul ei.

- Asta tot întreb şi eu!

Ochii ei ca mierea par să strălucească, poznaşi.

- Eu sunt Andy.
- Paedyn, spun eu, oferindu-i un mic zâmbet.
- Ei bine, dacă facem prezentări, spune o voce profundă de la celălalt capăt al mesei, eu sunt Braxton.

Ridic privirea şi văd un băiat uriaş, cu pielea întunecată, înclinând capul spre mine.

„Un Vânjos."

încuviinţez din cap spre el în timp ce o voce masculină mai înaltă strigă:

- Eu sunt Jax!

Mă uit în josul mesei, spre el, observându-i zâmbetul timid. Nume sunt acum strigate peste masă. în afară de Hera şi Ace, care au venit din mahalale, este evident că toţi ceilalţi se ştiu bine.

- Eu sunt Sadie.

Mă întorc spre voce şi văd o fată cu pielea într-o nuanţă caldă, care mă studiază. Privirea ei este cumpănitoare, curioasă. Fata de lângă ea işi ridică bărbia şi îşi drege glasul, atrăgându-mi atenţia în direcţia ei.

- Blair. Mă bucur să te cunosc, Paedyn!

Scuipă cuvintele de parcă i-ar lăsa un gust scârbos în gură, în timp ce se uită la mine de parcă aş fi ceva lipicios pe talpa cizmei ei. Am impresia imediată că această fată nu vrea să aibă nimic de-a face cu oamenii de rând, darămite cu oricine pentru care mahalalele înseamnă acasă. Părul liliachiu i se revarsă peste umeri, contrastând cu ochii căprui care mă {intuiesc. Este superbă, dar uimitor de rece.

- Plăcerea e de partea mea, Blair, spun eu calmă.

Expresia flămândă din ochii ei mă face să mă simt de parcă voi fi următoarea ei masă. Şi apoi o voce profundă şi enervant de amuzată vine de la capătul mesei, chiar vizavi de mine.

- Iar eu sunt Kai. Dar asta ştiai deja.

Capitolul 12
Kai

„Ea e aici."

Kitt s-a stricat de râs când a descoperit exact cine era Paedyn Gray, dar o scăpărare a unuia dintre cuţitele mele l-a făcut rapid să tacă. Dar, chiar şi în timp ce îşi ridica mâinile în semn de capitulare, nu se putea opri din bolboroseală despre cât de amuzantă era întreaga situaţie.

Şi are dreptate. *E* de tot râsul. Clarvăzătoarea care a salvat fără să vrea un prinţ de care evident că nici nu-i pasă e acum răsplătită pentru asta, fiind forţată să ia parte la întreceri, care ar putea-o ucide.

Şi acum, stă chiar în faţa mea. După ce m-am spălat de transpiraţia şi sângele care însoţesc o zi lungă de antrenament şi tortură, mi-am îndreptat paşii spre sala tronului. La scurt timp după aceea, a venit Braxton, urmat de Jax, care continuă să ţopăie de entuziasm.

Restul grupului familiar a urmat la scurt timp, împreună cu un băiat şi o fată pe care nu-i recunoscusem – cei din mahalale. Scaunele din

jurul mesei s-au umplut, lăsându- le libere pe cele două din capul mesei, pentru rege şi regină, şi pe cel de lângă mine, pentru Kitt.

Dar, tocmai când începem să ne simţim în largul nostru şi începem conversaţii banale, cam aceleaşi conversaţii regurgitate de ani buni, ceva se întâmplă.

Ea se întâmplă.

Ea intră.

Ia loc vizavi de mine, fără ca măcar să se uite în direcţia mea, şi spune:

- Deci ce-avem la cină?

Vorbeşte cu un aer încrezător, cu toate că degetele i se frământă, învârtind inelul pe degetul mare.

„Interesant!“

Prezentările se fac rapid între Andy, Braxton, Jax, Sadie, Blair şi nou-veniţi, Ace şi Hera. Şi totuşi, nici măcar nu s-a obosit să se uite la mine. Lucrurile chiar nu pot rămâne aşa.

- Iar eu sunt Kai. Dar asta ştiai deja.

Asta îi atrage, în sfârşit, atenţia. Colţul gurii îmi zvâcneşte atins de fantoma unui zâmbet când ochii ei se întâlnesc cu ai mei. Genele ei sunt întunecate de machiaj, contrastând cu albastrul strălucitor al privirii ei. Valuri moi, argintii, îi cad pe umeri şi pe faţă, şi simt dorinţa bruscă şi enervantă de a-i da laoparte şuviţele din ochi, fie şi numai pentru a le putea vedea mai bine.

- Da, din păcate, ştiam deja asta.

Zâmbetul ei blând este în total contrast cu privirea tăioasă. Ochii noştri se îndreaptă spre uşile mari când se deschid gemând, atenţia mea fiind acum concentrată asupra tatălui şi asupra mamei, care trec de ele. Nu, asupra *regelui* şi *reginei* trecând cu paşi mari de uşi, arătând întocmai conform titlurilor lor. Strălucesc în lumina soarelui care intră prin ferestrele uriaşe ce înconjoară sala tronului, lumina reflectându-se pe coroanele şi bijuteriile lor în timp ce se îndreptă spre masă. Sunt obişnuit cu această formalitate, regele intr-un costum fin în timp ce regina străluceşte intr-o rochie elegantă. Tata arată sobru şi sever, în timp

ce mama arată senină cu zâmbetul ei strălucitor.

Kitt îi urmează, părând relaxat şi totuşi exact cum trebuie să arate viitorul rege. Privirea lui o găseşte pe a mea înainte de a se îndrepta spre Paedyn cu un zâmbet cunoscător pe buze. Se aşază lângă mine în timp ce regele trage unul dintre scaunele grele de lemn pentru regina lui.

- Bine aţi venit la cea de-a şasea ediţie a întrecerilor Epurării, tună el de la masă.

Mama îşi dă laoparte din ochi o şuviţă de păr negru, spunând:

- Şi felicitări tuturor pentru că aţi ajuns aici!

- Este o onoare să fii ales, spune tata. O onoare pentru regatul tău, pentru familia ta şi pentru tine. Repetă cuvintele care mi au fost vârâte în cap încă dinainte să le înţeleg. Vă sugerez să vă petreceţi timpul cu înţelepciune, pentru a vă pregăti pentru întreceri. Nu se ştie niciodată cu ce v-aţi putea confrunta. Ochii lui aterizează asupra mea, în tăcere şi nu tocmai subtil, amintindu-mi de misiunea mea de a câştiga. V-aş îndemna să vă folosiţi timpul rămas înainte de primele întreceri, precum şi fiecare săptămână din următoarele, pentru a vă antrena.

„Şi a-ţi vedea adversarii antrenându-se.“

Aproape că pot vedea cuvintele nerostite în ochii lui. Să ştii cum se luptă concurenţa ta, să înveţi cum să le citeşti
mişcările şi manevrele ar putea face diferenţa dintre viaţă şi moarte.

- Dar şi pentru a exersa paşii de dans! spune mama cu căldură, pentru că întotdeauna i-au plăcut balurile mult mai mult decât vărsarea de sânge de la întreceri.

Tata îi zâmbeşte soţiei sale. Este un gest autentic, de genul celor pe care i le dăruieşte numai ei.

- Am vorbit destul despre întreceri. Să mâncăm!

Şi, cu asta, începe să se perinde alaiul slujitorilor, toţi purtând tăvi aburinde la masă. Zeci de vase pline ochi cu mâncare sunt aşezate în faţa noastră. Curcan condimentat şi grămezi de fasole sunt puse cu lopata pe farfurii. Gail însăşi scoate o tavă cu melcişori dulci, aşezându-le înaintea lui Kitt şi a

mea, pentru a ne tachina pe noi doi. îi fac cu ochiul rapid în timp ce se îndepărtează, dându-şi ochii peste cap la mine înainte de a ieşi din cameră.

Eu şi Kitt vorbim încet în timp ce trecem de la unii la alţii tăvi cu mâncare, gonind servitorii când se oferă să ne servească. Sunt în mijlocul procesului de a îngrămădi nişte curcan pe farfurie, când ochii mei se îndreaptă spre Paedyn, care stă rigidă vizavi de mine. Are maxilarul crispat de parcă ar încerca din răsputeri să nu caşte gura. Curios, mă uit în josul mesei, la Hera, care are pe chip o expresie similară de uimire.

Până şi Ace, care părea să o ducă cel mai bine dintre ei trei, nu se poate abţine să nu se uite în tăcere la cantitatea de mâncare pusă în faţa noastră.

Privirea mea alunecă înapoi către Paedyn, care este prea ocupată să clipească pentru a se deranja să mănânce. Pot doar să-mi imaginez ce-i trece prin minte. Probabil ceva legat de cât de dezgustată este de cantitatea de mâncare pe care o risipim, în timp ce ea abia avea îndeajuns pentru a supravieţui. în timp ce mă uit la furia mascată care creşte pe chipul ei, ceva îmi spune că ar prefera să-i fie foame în seara asta.

Şi asta nu accept.

Doar pentru că vom concura unul contra celuilalt nu înseamnă că vreau să o înving din start din cauză că se înfometează până la moarte. Aşa că înţep o bucată de curcan cu furculiţa, mă întind peste masă şi o arunc pe farfuria ei. Ochii ei se îndreaptă spre ai mei, pe faţa ei citindu-se un amestec de enervare şi şoc.

- îţi place fasolea? o întreb dezinvolt, iar, când ea nu răspunde, ii pun oricum în farfurie. Ei bine, cred că voi afla. Mă aplec peste masă, adăugând cartofi la grămada tot mai mare de mâncare de pe farfuria ei, în timp ce murmur: O să mă faci să te hrănesc cu lingura sau te descurci să te hrăneşti singură?

Cu asta, ii zâmbesc intr-un mod care, tară îndoială, o va face să vrea să-mi arunce în faţă şi fasolea, şi un pumn. Ochii ei ard ca nişte flăcări albastre, practic mă ceartă doar din priviri. Dar, aşa

cum bănuiam, îşi ia fără tragere de inimă furculiţa şi îşi vâră nişte fasole în gură, cu privirea aţintită asupra mea. Mă las pe spate în scaun, zâmbind. Putea vedea în ochii mei că, de fapt, aş fi hrănit-o cu lingura dacă nu începea să mănânce, şi în nici un caz nu ar fi lăsat să se întâmple asta.

Următoarele minute sunt umplute de sunete de argintărie şi de conversaţii împrăştiate. Blair se întoarce spre mine şi Kitt, vorbind despre numai molima ştie ce. în general, Kitt este un bărbat mult mai bun decât mine, şi mai ales când vine vorba despre ea. Vorbeşte dezinvolt în timp ce eu ii ofer atenţia mea mâncării dinaintea mea. Vocea tatălui întrerupe brusc zgomotul conversaţiei.

- Deci... Ridic privirea şi văd că se uită la Paedyn, intrigat. Aceasta este fata care te-a salvat pe alee?

„Asta după ce m-a jefuit.“

Simt că ochii tuturor se îndreaptă spre noi, toţi ascultând conversaţia. Paedyn îşi lasă uşor furculiţa şi se uită la rege cu atâta intensitate în privire, incât îmi aminteşte pentru scurt timp de Blair. O anumită emoţie îi întunecă ochii în timp ce se uită la el – o emoţie pe care încearcă să o ascundă. Nu am timp să încerc să o descifrez înainte ca ea să-şi transforme trăsăturile şi să le dea un aer neutru, cât ai clipi.

- Da, i-am salvat viaţa. Nu-i aşa, Alteţă?

îşi îndreaptă atenţia spre mine, zâmbetul ei transformându-se într-o provocare.

- Deci, până la urmă, imi cunoşti titulatura. Cuvintele îmi sunt scăldate în sarcasm, în timp ce un zâmbet îmi joacă în colţurile buzelor. Vezi tu, nu eram sigur. Pentru că atunci, pe alee, mi-ai zis cumva foarte, foarte diferit.

Zâmbetul ei este doar dinţi.

- Sunt sigură că oricum te-am numit a fost justificat. O pauză. Şi precis. Un zâmbet. Şi meritat.

„Ticălos îngâmfat.“

Ochii ei, zâmbetul ei, tonul ei, toate strigă cele două cuvinte. Strigă titulatura cu care m-a gratulat.

- Şi care era titlul tău? Salvatoarea de Argint?

Pufnesc şi râd încet.

- Ţi se potriveşte. Ştiu cât de mult îţi plac

arginfii.

Zâmbetul rece al lui Paedyn păleşte din pricina sensului ascuns al cuvintelor mele.

E enervată. Sunt amuzat.

Sentimentele mamei le oglindesc clar pe ale lui Paedyn, pentru că ea îmi aruncă o privire înainte de a spune:

- Mulţumesc, Paedyn, că l-ai ajutat pe Kai. Gestul nu a trecut neobservat nici de noi, nici de oameni, din moment ce le-au dorit la întreceri.

Paedyn pleacă uşor capul şi ii zâmbeşte blând, deşi nu şi cu ochii. La sunetul vocii tatălui meu, zâmbetul ei şovăie.

- Trebuie să spun că nu am mai întâlnit vreodată un Clarvăzător. Se uită la ea curios. Puterile tale sunt... neobişnuite.

Paedyn se relaxează şi râde încet.

- Da, ei bine, tatăl meu spunea că este un dar rar, dar mic, pe care nu mulţi oameni îl au. Presupun că partea cea mai utilă a abilităţii mele este că nu sunt afectată de Anihilatori şi nici de fiul vostru, se pare.

O şuviţă de păr argintiu ii cade în ochi, iar ea şi-o trece în spatele urechii, cu un aer distras, în timp ce restul mesenilor revin la conversaţiile lor anterioare, aparent plictisiţi să o urmărească pe aceasta.

- A, da, tatăl tău. Adam Gray a fost un mare Vindecător. Un om foarte educat, spune tata, căzut pe gânduri.

Paedyn devine rigidă pe scaun.

- L-aţi... îşi drege glasul. L-aţi cunoscut pe tatăl meu?

- Da. Obişnuia să vină la palat în sezonul febrelor, pentru a-i ajuta pe medicii noştri de la curte, când erau prea mulţi pacienţi de îngrijit.

Paedyn încuviinţează din cap.

- Da, îmi amintesc că făcea asta în fiecare iarnă.

Conversaţia lor este întreruptă atunci când servitorii se revarsă din nou în încăpere pentru a elibera mesele. Iau farfurii şi argintărie înainte de a dispărea înapoi pe hol, lăsând totul fără pată în urma lor. Tata şi mama se ridică de parcă ar fi o

singură fiinţă.

- Odihniţi-vă, Elite! Antrenamentele voastre încep mâine.

Cu aceste ultime cuvinte din partea regelui, se întorc şi ies pe uşile măreţe. O undă de tăcere adie înainte ca scaunele să facă zgomot pe podeaua de marmură şi toată lumea să se ridice. Trei gardieni imperiali se îndreaptă către noile Elite, gata să le însoţească înapoi în camerele lor. Mă uit cum un gardian tânăr şi roşcat se îndreaptă spre Paedyn cu un rânjet. Şi, deodată, păşesc între ei înainte să mă pot opri.

- Preiau eu de aici.

Se uită la mine, confuz.

- Sire, trebuie să o însoţesc...

- Sunt perfect conştient. Şi sunt perfect capabil să mă asigur că ajunge în camera ei, nu eşti de acord?

- Da, Majestate.

Şi, cu asta, îşi înclină capul spre Paedyn înainte de a ieşi cu paşi mari din sală. Mă uit la ea, expresia de confuzie de pe chipul ei oglindind-o pe cea a băiatului. Şi apoi mă întorc şi ies pe uşi, fără să aştept ca ea să mă ajungă din urmă. Ea pufneşte înainte ca zgomotul cizmelor ei cu toc să înceapă să răsune în spatele meu.

- De ce impulsul brusc de a fi un gentleman? mă întreabă ea sec din spate.

Mă opresc şi mă răsucesc pe călcâie, privind-o în timp ce se îndreaptă spre mine, privirea mea trecând scurt peste ea.

- Nu te obişnui cu asta! spun eu cu un zâmbet rapid. Camera mea se întâmplă să fie vizavi de a ta, aşa că aş putea la fel de bine să fiu un gentleman doar de această dată.

îmi bag mâinile în buzunare când începem să mergem din nou, de data asta cu ea lângă mine.

- Şi de ce ar rămâne un prinţ în aripa din palat rezervată concurenţilor?

- Ei bine, în caz că n-ai observat, şi eu sunt un concurent la întreceri.

Ea râde tară umor.

- Da, am observat, întâmplător. Dar am crezut că

prinţul trebuie să aibă o cameră mare, plină de servitori care îl aşteaptă să-l slugărească, nu?

întrebarea ei este acuzatoare, cuvinte frumoase împletite cu venin.

- O, nu-ţi face griji, am şi aşa ceva, răspund eu cu detaşare şi o aud pufnind batjocoritor lângă mine.

Are dreptate doar parţial. Am o cameră mare, deşi refuz să las servitorii să se ocupe de mine.

- Toţi concurenţii trebuie să aibă aceleaşi condiţii de viaţă înaintea şi în timpul probelor. în acest fel, nimeni nu poate acuza pe altcineva că este favorizat sau că deţine un avantaj.

Ne oprim în dreptul camerei ei, iar ea se întoarce să fie complet cu faţa înspre mine. Arată ca şi cum ar da să râdă iar, dar, când vorbeşte, cuvintele îi sunt amare.

- Doar pentru că stăm în camere asemănătoare nu înseamnă că unii nu au un avantaj.

Rămân tăcut, gândindu-mă o clipă la ce a spus. Dacă aş fi un om de rând aruncat în întreceri, pus să concureze împotriva unor Elite care posedă printre cele mai puternice abilităţi, nu mă îndoiesc că m-aş simţi altfel decât ea. Puterea ei nu e ceva ce-ar putea întrebuinţa ca armă, la fel ca noi, ceilalţi. E obligată să se bazeze pe propriile puteri mai degrabă decât pe puterea unei abilităţi.

Mă gândesc brusc la cum s-a luptat cu Anihilatorul, atât de pricepută şi de sigură pe ea. Poate că are o şansă mai mare să supravieţuiască acestor întreceri decât crede.

îi văd privirea îndreptată, peste umărul meu, la uşa pe care în prezent o blochez. Deschide gura să spună ceva, atrăgându-mi atenţia spre buza ei de jos, a cărei rană se vindecă.

Dintr-un impuls pe care se pare că nu reuşesc să îl ignor, ii prind bărbia cu degetele şi îi ridic faţa înspre a mea. E prea uluită ca să facă vreo mişcare, iar eu profit de asta.

- Aş fi crezut că poţi să eviţi o lovitură directă ca asta. Poate că nu eşti o luptătoare aşa bună cum credeam.

Ridic din umeri şi îi înclin capul înspre lumină, examinându-i calm tăietura inflamată de la buză. O,

dar nu mai stă acolo uluită, nemişcată şi tăcută. Cu o mişcare iute, îmi prinde încheietura de sub bărbia ci şi mi-o răsuceşte cu o smucitură, trimiţându-mi săgeţi de durere în braţ. Apoi mă înşfacă de cămaşă şi mă împinge în perete. Mâna ei liberă îmi găseşte pumnalul prins la cingătoare, pe şold, şi îl scoate, lipind lama ascuţită de gâtul meu.

- Ai dori să afli cât de pricepută sunt în luptă?

Se uită calmă la mine, iar ochii îi sclipesc amuzaţi de situaţia în care mă aflu. îi place să-l vadă pe prinţ înghesuit la perete. Şi nu orice prinţ: viitorul Executant.

Mă sprijin de piatra rece, râzând întunecat, în timp ce îmi strecor mâinile lejer în buzunare. Asta o face doar să apese lama mai tare pe gâtul meu, ameninţând că o să curgă sânge.

„Mică şi rea, este?“

- Atenţie, Alteţă! Nu aş vrea să vărs sânge regal.

Mă ia în râs, şi este o încercare adorabilă. Mă aplec spre ea, lăsând oţelul ascuţit al propriei lame să mi se afunde în gât, trasând o linie subţire de sânge fierbinte.

- Ai grijă, dragă! Uiţi că vărsarea de sânge e ceea ce fac cel mai bine.

Ne uităm unul la altul. Mă priveşte cu o expresie pe care nu prea o pot citi, dar îşi revine repede, deturnând cu uşurinţă conversaţia.

- Unul dintre gardienii voştri mi-a tăcut asta. îşi desface pumnul de pe cămaşa mea şi face un semn spre buză. Apropo, l-ai întrebat până la urmă de mine? Sunt sigură că a avut multe de spus.

îl întrebasem, iar el chiar avusese multe de zis. După ce am vorbit cu fiecare gardian alocat rotaţiei de dimineaţă, unul a menţionat recenta lui întâlnire cu Clarvăzătoarea. Dispreţul individului faţă de Paedyn a fost mai mult decât evident, în timp ce a redat ce simţise ca de la el. Şi totuşi, nu a menţionat că a lovit-o. Poate că îl voi scăpa de una din mâini, astfel încât să nu mai aibă niciodată ocazia să o ridice asupra unei femei.

- Am vorbit cu el, da, spun eu încet. Deşi se pare că o să mai avem o conversaţie în viitorul apropiat.

Ochii ei trec scurt peste faţa mea, facându-mă să

mă simt anormal şi enervant de neliniştit sub privirea ei. îmi dreg glasul şi mă uit în jos, spre cuţitul pe care încă îl ţine ferm la gâtul meu.

- Credeam că am stabilit că ştii cine sunt, corect?

Colţurile buzelor mi se răsucesc în sus când o spun, amintindu-mi întâlnirea noastră de pe alee. Când eu eram cel care o ţintuia de zid.

- Ştiu, zice ea şi e atât de aproape de faţa mea, că îi pot observa toate nuanţele de albastru ale ochilor. Am zis-o şi o repet. Un nemernic încrezut?

Râd, ceea ce face ca pumnalul să se afunde mai mult în carnea mea.

- în plus, nu contează cine eşti. Privirea ei coboară spre podea pentru scurt timp, înainte de a se fixa înapoi asupra mea. Suntem în competiţie unul cu celălalt acum. Fără *favoritisme,* mai ştii? Tu ai spus-o.

„Prea bine. O să-i fac jocul.“

Scot o mână din buzunar şi mă întind în spatele ei, încet, susţinându-i privirea tot timpul. Se uită la mine, cu o expresie de confuzie pe chip, deşi ţine ferm cuţitul. Şi ea, şi eu ştim că nu îmi va tăia gâtul, aşa că nu sunt deloc îngrijorat în timp ce continui să-mi înfăşor braţul în spatele ei până când degetele mele se ating de mânerul rece al unui pumnal înfipt în betelia pantalonilor ei.

Ştiam că era acolo, am văzut soarele reflectat pe mânerul argintiu când ea s-a ridicat de la masă, întorcându-se cu spatele la mine.

Zâmbindu-i în timp ce mă uit în jos la ea, scot pumnalul încet, degetele mele atingându-i pentru scurt timp partea de jos a spatelui. Cred că aud cel mai slab gâfâit ieşindu-i de pe buze, în timp ce îi apăs propriul cuţit pe gât, oglindind ceea ce îmi face ea.

- Ai dreptate. Concurăm unul împotriva celuilalt acum. Râd încet. Deci cred că aş face bine să mă străduiesc.

Ne privim lung pentru o vreme. Privirea ei este neclintită, aducându-mi aminte de oceanul liniştit, de calmul de dinaintea furtunii.

- Fii atent la cuvintele mele, prinţe! Eu voi fi pierzania ta.

Mă aplec înspre ea, ignorând cuţitul de pe gâtul meu în timp ce murmur:

- O, dragă, aştept cu nerăbdare!

Trece mult prea mult timp.

Şi apoi...

încet, surprinzător, ea lasă în jos cuţitul de ia gâtul meu. Şi eu cobor pumnalul – pumnalul ei – şi îl pun în mâna ei care e în aşteptare, întinsă. Se mişcă să se îndepărteze, să plece de lângă mine şi această conversaţie, dar eu ii prind încheietura mâinii. Rămâne nemişcată la atingerea mea, iar ochii mei se fixează asupra ochilor ei, în timp ce îi ghidez mâna şi cuţitul strâns în ca spre pieptul meu. Lama pătată cu propriul meu sânge se întâlneşte cu ţesătura cămăşii mele, iar degetele ei îmi ating pieptul în timp ce îi şterg pumnalul.

- Uite că tot s-a ajuns la vărsare de sânge regal, spun cu un oftat.

Ea expiră încet.

- Urma să se întâmple mai devreme sau mai târziu.

- Deci ar trebui să mă obişnuiesc cu asta?

- Ar trebui să te aştepţi la asta.

Zâmbesc.

- Atunci aştept cu nerăbdare următoarea noastră întâlnire!

îi fac cu ochiul, iar ea îşi dă ochii peste cap înainte de *a*- mi strecura pumnalul înapoi în teacă şi de a-l vârî pe al ei în betelia pantalonilor. Iar apoi trece pe lângă braţul meu şi se îndreaptă spre uşa camerei ei.

- O plăcere, ca întotdeauna, spun eu, mergând cu paşi mari spre camera mea de partea cealaltă a holului.

- Din păcate, mă tem că nu pot spune acelaşi lucru.

Zăresc un zâmbet înainte ca ea să păşească în camera ei, închizând uşa.

De îndată ce mă aflu de cealaltă parte a uşii mele, mă plimb prin camera care se întâmplă să fie chiar vizavi de a ei. Degetele mele se îndreaptă spre gât, simţind căldura lipicioasă a sângelui meu acolo.

„Fata asta ar putea fi pierzania mea. La propriu.“

Capitolul 13

Paedyn

Transpiraţia mi se prelinge pe frunte şi mi se lipeşte de gene.

„Sunt atât de ieşită din formă.“

După trei zile lungi de antrenament, tot corpul mă doare şi ţipă la mine să mă opresc. Anii de când trăiesc pe stradă şi-au luat tributul, lăsându-mă mai lipsită de forţă decât îmi dădeam seama, în ciuda alergăturilor mele obişnuite ca să scap de gardieni şi a escaladării de hornuri.

îmi las capul în jos şi îmi duc în dreptul ochilor marginea bluzei murdare de pământ, pufnind în timp ce îmi şterg broboanele de sudoare de pe faţă. Sunt groaznic de murdară. Şi, din păcate, mă simt cel mai normal de când am ajuns la palat.

Un copac înalt, căptuşit cu material textil, se profilează în faţa mea, urmele pumnilor mei fiind încă vizibile în pernele aspre care se înfăşoară în jurul trunchiului. Sunt deja de ore bune pe terenul de antrenament, împreună cu ceilalţi concurenţi, făcând diverse exerciţii sau luptându- ne intre noi.

Terenul nici nu se compară cu ringul noroios unde am crescut şi m-am antrenat. Mă întorc şi mă sprijin de copacul căptuşit, plimbându-mi privirea asupra duzinii de ringuri mari împrăştiate în curtea cu iarbă unde se află în prezent majoritatea concurenţilor mei.

Rastele largi, din lemn, pline cu arme şi scuturi, toate noi şi care aşteaptă să fie folosite, însoţesc fiecare dintre ringuri. Nu am mai văzut aşa ceva. Atâtea arme la dispoziţia mea. Atât de multe arme care se irosesc. Ochii mi se plimbă peste terenul de antrenament. Oriunde mă uit, adversarii mei exersează, se întind, se luptă intre ei şi sunt la fel de murdari şi de asudaţi ca mine. Toţi par să evite deocamdată să se antreneze cu abilităţile lor, probabil aşteptând să-şi arate puterile abia la interviuri.

Doar gândul mă face să învârt neliniştită inelul de pe degetul mare. Mâine pe vremea asta ne vom prezenta în faţa regatului Ilya în timp ce încercăm să câştigăm simpatia oamenilor. Din puţinul pe care l-am aflat de la Eliie. interviurile reprezintă modul în care oamenii aleg pe cine doresc să susţină în întreceri. Este timpul ca Elitele să- şi arate puterea, să vorbească despre propria persoană şi să încerce să câştige voturile oamenilor.

Şi exact asta trebuie să fac şi eu: să câştig oamenii. Ei joacă un rol vital în aceste jocuri întortocheate, şi, cu cât un concurent primeşte mai multe voturi, cu atât mai mult îi creşte scorul. Oftez şi inspir aerul umed, mirosind a iarbă proaspătă, a pământ şi a transpiraţie din plin. Sunt uşurată să mă antrenez, să fac ceva cu mâinile pentru a-mi împiedica mintea să rătăcească înspre gânduri periculos de dăunătoare. Cum ar fi întrecerile şi posibilitatea – probabilitatea – morţii mele iminente.

Sunt smulsă din gânduri când ochii îmi aterizează pe o piele bronzată. Cum soarele amiezii bate puternic, băieţii au renunţat de mult la cămăşile transpirate. Şi este enervant de... dăunător pentru atenţie.

Kitt şi Kai se învârt unul în jurul celuilalt intr-un ring, zâmbind în timp ce schimbă cuvinte, părând că se confruntă verbal înainte de a începe să o facă şi fizic. Fraţii par în largul lor, mulţumiţi de acest moment împreună.

Deşi viitorul rege nu este un concurent la întreceri, asta nu pare să-l împiedice să se antreneze şi să mănânce cu noi ca şi cum ar fi unul. M-am ţinut la distanţă atât faţă de fraţi, cât şi faţă de ceilalţi concurenţi, căci tensiunea dintre noi toţi creşte pe zi ce trece.

Privirea îmi rătăceşte înapoi la băieţi, urmărind tatuajul întunecat identic, cu tuşe răsucite, chiar deasupra inimilor lor. Chiar şi de la distanţa asta, pot distinge simbolul forţei Ilyei gravat pe pielea lor. Creasta în sine este simplă, constând din vârtejuri groase, toate conectate într-un diamant lateral. Se presupune că reprezintă diferitele puteri

şi modul în care toate lucrează împreună, reprezentând, de asemenea, cele patru repere care înconjoară Ilya. Muntele Plummet la nord, Marea Puţin Adâncă la vest, Deşertul Pârjol la est şi Pădurea Şoaptelor la sud – toate se unesc pentru a crea un diamant în jurul oraşului.

Clipesc şi îmi smulg privirea de la fraţi înainte de a mâ întoarce spre copac, simţind brusc nevoia de a lovi din nou ceva. Mâ învârt şi trag o lovitură zdravănă în pernele groase, provocând o bufnitură satisfăcătoare. Transpiraţia mi se prelinge pe trup în şiroaie, chiar şi după ce m-am dezbrăcat în maioul subţire, care este acum umed şi lipit deloc confortabil de mine. Pantalonii mei negri, pe corp, sunt fierbinţi la atingere sub soarele care parcă mă găteşte, şi ii rulez aproape până la genunchi, tentată să-i smulg naibii pe nenorociţi.

Lovesc în copacul capitonat până când degetele îmi sunt roşii şi iritate, înainte de a-mi sprijini fruntea transpirată de pernă, gâfâind uşor. îmi înăbuş geamătul înainte să mă forţez să mă îndrept spre cel mai apropiat rastel de arme. Degetele îmi dansează de-a lungul frumoaselor cuţite de aruncare care zac nevinovate pe suport. Netezimea, ascuţimea pură a acestor cuţite mă fac să îmi doresc să arunc cu ele. îmi îndrept atenţia către ţinta aflată la aproape zece metri în faţa mea şi încep să îngrop mai multe cuţite adânc în lemnul aspru. Intru într-un ritm, lăsându-mi corpul să se relaxeze cu fiecare cuţit pe care îl las să zboare. Mă simt concentrată. Mă simt năucită.

„Mi-a lipsit.“

îmi las mintea să rătăcească, urmărind cum cuţitele îşi întâlnesc ţinta. Deodată, sunt din nou în curtea mea, aruncând cu lame mici şi mizerabile în coaja aspră a unui copac. Tatăl meu se plimbă prin spatele meu, punându-mi întrebări încontinuu. întrebări despre ce e în jurul meu, despre lucruri pe care ar trebui să le observ în câteva secunde, chiar dacă mintea mea se concentrează asupra lamelor care se afundă în ţinta lor.

Aproape că aud paşii tatălui meu pe pământul din spatele meu.

Vâjâitul familiar al unui cuţit spintecând aerul mă face să mă feresc instinctiv, simţind şoapta unei lame deasupra capului meu înainte de a ridica privirea exact la timp pentru a vedea cuţitul cum se afundă în ţintă.

„O aruncare frumoasă.“

Dar sunt mult prea iritată ca s-o admir. Mă îndrept şi mă învârt pe călcâie, cu ochii aţintiţi asupra ochilor cenuşii aflaţi la câţiva metri distanţă. Imaginea perfectă a nevinovăţiei: mâinile deja în buzunare, părul ciufulit sub briză şi un zâmbet leneş pe buze.

- Bune reflexe, Gray!

„înfumuratul ăsta de...”

- Ce *naiba e* în neregulă cu tine? Mă reped spre Kai, reducând distanţa dintre noi în câteva secunde. Ce se- ntâmpla dacă nu mă lăsam pe vine, ha?

El ridică din umeri. *Ridică din umeri!*

- Păi, aş fi avut mai puţină concurenţă de care să-mi fac griji-

- Deci recunoşti că sunt o ameninţare pentru tine?

- Nu am spus niciodată asta.

- Dar asta ai lăsat să se înţeleagă.

- Nu te flata singură!

Pieptul îmi saltă în timp ce ii susţin privirea. O singură gropiţă îşi face apariţia când el se uită în jos la mine, cu colţul gurii înclinat de amuzament. Iar dorinţa de a-i arde una nu face decât să crească în mine.

- Ştiam că te vei feri, Gray, murmură el, buzele zvâcnindu-i după folosirea numelui meu de familie.

Un fior rece mi se scurge pe şira spinării, în ciuda faptului că soarele îmi bate pe spate, când el se apropie şi mai mult pentru a-mi şopti ceva la ureche.

Dar nu aflu ce voia să spună. O înţepătură de durere îmi străpunge urechea, şi tresar din cauza şocului. Aud zgomotul unui cuţit lovind ţinta din spatele nostru şi ridic privirea peste umărul lui Kai pentru a o vedea pe Blair cu mâna întinsă. Un zâmbet ii răsuceşte buzele roşii, dar ochii ei întunecaţi trec de la mine la Kai. Duc o mână la

ureche, unde degetele mele sunt rapid acoperite cu sânge lipicios. Ea a aruncat cuţitul în zbor către ţintă, dar nu înainte de a- şi lăsa amprenta asupra mea.

„M-a tăiat. Dinadins.“

Un muşchi zvâcneşte în bărbia lui Kai, singurul indiciu al furiei lui. Rămâne aplecat asupra mea, refuzând să se întoarcă spre Blair, în timp ce mă acoperă pe jumătate de ea cu trupul lui.

- Cam teritorială, Blair, aşa-i? spun eu, uitându-mă de la Kai către privirea ei aprinsă.

în mod clar nu-i plăcea faptul că prinţul acorda atenţie altcuiva, chiar dacă acea atenţie însemna să arunce cuţite în direcţia mea. Poate că-i ceva care-i place ei. Ea ignoră întrebarea mea, pe un ton îngâmfat.

- M-am gândit să îmi marchez ţinta înainte de a începe întrecerile.

Apoi se răsuceşte pe călcâie şi se îndepărtează cu paşi mari, lăsându-mă să mă uit în urma ei. înghit în sec, simţindu-mă mai mică şi mai slabă decât m-am simţit vreodată. Demonstraţia lui Blair mi-a reamintit cât de uşor ar fi pentru oricare dintre aceste Elite să pună capăt vieţii mele de Obişnuit.

„Ea m-a marcat.“

- Ţi se murdăreşte părul de sânge, dragă.

Ochii mei se îndreaptă spre Kai, care încă e aplecat asupra mea, evaluându-mi rana cu privirea lui pătrunzătoare. Ridic mâna, intenţionând să-mi dau părul după urechea însângerată» când mâna lui mă prinde de încheietură.

- Nu, oftează el, iar bătăturile lui îmi ating pielea în timp ce îmi trage mâna în dreptul feţei lui şi face semn din cap spre degetele mele însângerate. Dacă nu cumva vrei şi mai mult sânge în păr.

încerc să nu rămân cu gura căscată la el, iar asta nu face decât să-i accentueze zâmbetul.

- De ce eşti...

- ... Un gentleman? îmi continuă el ideea, oftând de parcă nici el nu ar şti răspunsul. Să zicem că se întâmplă să ştiu cât de greu este să speli sângele din păr, aşa că nu te invidiez pentru actuala situaţie. Ochii lui rătăcesc peste rana care usturăşi

peste sângele pe care îl simt picurând din ea. Apoi imi lasă mâna, înainte de a-mi da cu grijă părul după ureche, mormăind: Eaci mizerie, Gray!

Clipesc la el, întrebându-mă vag dacă o rană atât de superficială m-a făcut să pierd suficient sânge încât să am halucinaţii. Ceva trebuie să fie îngrozitor de greşit, fiindcă viitorul Executant tocmai mi-a dat părul în spatele urechii, astfel încât să nu se umple şi mai mult de sânge.

- întoarce-te!

Ordinul mă readuce la realitate.

„Minunatul viitor Executant." Sprâncenele i se ridică în expectativă, aşteptând să mă supun ordinului. în schimb, cuvintele care îmi ies din gură sunt:

- Şi de ce aş face asta?

Vocea lui e plată.

- Pentru că aşa ţi-am spus eu.
- Şi asta ar trebui să însemne ceva pentru mine?

„Joc un joc foarte, foarte periculos."

El surâde slab.

- Prea bine.

Apoi trece brusc în spatele meu, mormăind:

- Mică şi-ncăpăţânată.

Degetele aspre îmi ating ceafa. Mi se laie respiraţia în timp ce îmi prinde părul în mâini, adunându-mi şuviţele de pe faţă şi ţinându-le departe de urechea mea însângerată.

- Ce tot... Mă opresc brusc, simţind modelul pe care îl ţese uşor. Nu cumva... îmi *împleteşti* părul?
- De ce pari aşa mirată? mă întreabă el simplu, fără să ştie că am gura căscată din pricina şocului. Vocea îi e plină de înfumurare şi are o undă de provocare în timp ce spune: Ce, ai nevoie să te învăţ cum se face?
- Nu, n-am nevoie să mă înveţi... Mă opresc şi trag aer în piept. Dar cum de ştii să împleteşti părul?

El pufneşte într-un hohot de râs care îmi face să fluture părul de la ceafă.

- O spui de parcă ar fi ceva greu.

Suntem tăcuţi pentru o clipă, iar atingerea degetelor lui care îmi coboară pe spate mă face să

rămân nemişcată. îmi dreg glasul.

- Parcă mi-ai spus să nu mă obişnuiesc să faci pe gentlemanul?

Practic ii aud zâmbetul din glas când spune:

- Şi îmi menţin acea afirmaţie.
- Atunci de ce faci asta?

El oftează. Degetele lui îmi alunecă pe braţ şi aproape că sar la atingerea bruscă a bătăturilor lui. Se opresc pe cureluşa înfăşurată în jurul încheieturii mele înainte de a o trage pentru a începe să-mi prindă părul.

- Poftim, zice el, trecând în faţa mea în timp ce-mi dă peste umăr coada lungă.

Apoi trage de ea, admirându-şi lucrarea cu un zâmbet care îi dezvăluie gropiţele. Mă uit în jos la împletitură şi îmi înăbuş un pufnet la vederea mai multor şuviţe care ies în afară.

- Parcă ziceai că nu-i greu pentru tine?

Râd în timp ce îi spun:

- Ştii că tot părul ar trebui prins în împletitură, corect?
- Ciudat mod de a spune „Mulţumesc", dar presupun că este cel mai bun de care o să am parte de la tine. Se apleacă mai aproape, cu buzele curbate într-un rânjet batjocoritor. Poate că, dacă tot nu mă laşi să te învăţ cum să împleteşti părul, o să iei în calcul să mă laşi să te învăţ nişte bune maniere.

Aproape că mă sufoc de râs la gândul că viitorul Executant mă va învăţa bunele maniere. Ochii lui se opresc scurt asupra urechii mele înainte ca el să facă un pas în spate, băgându-şi mâinile în buzunare.

- Ar trebui să te vindeci înainte de interviurile de mâine, spune el degajat, arătând cu capul către rana mea. Nu am vrea ca semnul lăsat de Blair să devină cicatrice.

înţepătura bruscă din acele cuvinte mă uimeşte pentru o clipă, în timp ce îl studiez în tăcerea crescândă.

- Nu, reuşesc să zic în cele din urmă, nu am vrea asta.

Privirea lui se îndreaptă din nou spre mine înainte

ca el să se întoarcă, aruncând un zâmbet peste umăr.
- Succes mâine, Gray!
Nu mă obosesc să mă străduiesc să zâmbesc.
- Dacă aş avea vreun pic de maniere, ţi-aş ura şi eu ţie succes, prinţe. Dar m-ai informat deja că nu le am.
El râde, iar sunetul îmi şerpuieşte pe şira spinării în timp ce el continuă să se îndepărteze cu paşi mari. Când el nu mai e acolo să-mi distragă atenţia, urechea mă ustură cu furie când pornesc înapoi spre castel, preocupată de un singur gând.
„Nu mi-a răspuns la întrebare.“

Capitolul 14
Paedyn

Oţelul rece al inelului tatălui meu nu prea reuşeşte să mă calmeze când îl învârt pe degetul mare. Degete blânde alunecă prin părul meu, prinzând cu agrafe şi trăgând de şuviţele dezordonate. între atingerile liniştitoare ale lui Eliie şi bancheta moale a măsuţei de toaletă pe care sunt prăbuşită în prezent, pleoapele mele căzute ameninţă să mă tragă înapoi în somnul agitat, cu toate că mintea-mi goneşte sălbatic. Probabil că Eliie vede îngrijorarea şi oboseala întipărite pe chipul meu, pentru că îmi oferă un zâmbet plin de compasiune în oglindă.
- Cum te simţi? Ştii tu, legat de interviuri?
învârtirea constantă a inelului meu nu încetineşte niciodată, deşi nici nervii mei nu se calmează niciodată.
- Ei, bine, nu am idee la ce să mă aştept. Şi, dacă merge prost...
Tărăgănez cuvintele, în timp ce Eliie încuviinţează din cap spre mine în oglindă, fără a fi nevoie să-mi termin gândul.
- Nu te gândi prea mult la asta! O să fii bine, mă asigură ea în timp ce continuă să-mi prindă părul.

în plus, oamenii nu se pot opri să vorbească despre Salvatoarea de Argint.

„Salvatoarea de Argint.“

Aproape că râd de porecla pe care am primit-o. Dacă lumea ar şti cu adevărat de ce am reuşit să opresc Anihilatorul, nu mi-ar mai spune Salvatoarea. De fapt, nu mi-ar spune nimic, pentru că aş deveni un alt Obişnuit mort care nu merită un nume, un titlu, o amintire.

Un coc elegant îmi stă la baza cefei când Eliie termină, agrafe strălucitoare îl ţin la locul lui, în timp ce cârlionţi argintii îmi înconjoară faţa pudrată şi genele întunecate. După multă deliberare, alegem o rochie de un albastru- deschis, fără mâneci. Elegantă, dar nu prea ţipătoare.

- Vei dori să faci o impresie bună, şi cred că aceasta va fi de efect, spune Eliie zâmbind.

De îndată ce mă strecor în rochie, sunt târâtă spre oglindă, astfel incât Eliie să-şi poată admira opera. Cu părul aranjat, machiată şi în rochia albastră care îmi îmbrăţişează trupul, aproape că arăt ca şi cum aş aparţine acestui loc. Ca şi cum n-aş fi dormit pe străzi în ultimii cinci ani din viaţa mea. O bătaie în uşă mă face să tresar îndeajuns încât să nu mă mai uit la reflexia mea.

- Eşti gata?

Lenny aşteaptă în afara uşii când Ellie mă împinge pe hol, aruncându-i o privire timidă înainte de a se retrage în camera mea. El îmi zâmbeşte relaxat înainte de a mă conduce înapoi la uşile principale ale castelului şi în curtea scăldată de soare de cealaltă parte a acestora. Nu suntem singuri. Majoritatea celorlalţi concurenţi se plimbă încordaţi, în vreme ce restul ies încet din castel. în curând, gardienii vin şi se alătură grupului nostru, care stă pur şi simplu.

- Ce se petrece? suflu către Lenny, care încă stă lângă mine.

- Noi, zice el făcând un gest către ceilalţi gardieni imperiali, vă escortăm pe toţi la arenă.

Ochii mei se îndreaptă spre structura care se profilează, nevinovată, în apropiere. Nu am mai fost niciodată la nici unul dintre interviurile

concurenţilor, aşa că nu am avut niciodată plăcerea de a mă înghesui în tribunele arenei alături de mii de locuitori ai Ilyei. I s-a acordat numele lipsit de originalitate de Arena Bolului datorită formei înclinate, asemănătoare unui bol, a stadionului mare, în care nu credeam că voi păşi vreodată.

Grupul stabileşte un ritm lejer în timp ce ne îndreptăm către arenă, cu gardienii flancându-ne pe toate laturile. Este la mai puţin de un kilometru şi jumătate de palat, şi sunt mulţumită să studiez împrejurimile în timp ce mergem pe poteca cu pietriş. Deasupra noastră se profilează copaci răsuciţi şi aplecaţi, încântător de ciudaţi prin felul în care soarele curge prin frunzele lor, aruncând pete de lumină pe pământul de dedesubt. Flori de un alb strălucitor, precum şi de un roz-deschis sunt presărate pe crengi în timp ce unele se scutură, aşternând petale pe jos.

Mă las să ajung la coada grupului, urmărindu-mi adversarii în timp ce ei merg în faţa mea. Toţi băieţii poartă diverse variante de pantaloni pe picior şi cămăşi colorate, cu nasturi, în timp ce fetele poartă rochii elegante, dar simple.

Braxton şi Sadie vorbesc pe un ton şoptit, cu zâmbete ezitante, în timp ce Andy îşi tot întinde piciorul ca să-i prindă glezna lui Jax, facându-l să se împiedice în timp ce ea rânjeşte. Ochii mi se îndreaptă spre Hera, care e tăcută în vreme ce se uită în jur cu uimire la tunelul de copaci care mărgineşte calea. Ace, pe de altă parte, are nasul atât de sus, încât mă îndoiesc că poate vedea ce-i în faţa lui.

în cele din urmă, privirea mi se îndreaptă spre cele două siluete înalte care merg cu paşi mari în faţa grupului. Kitt şi Kai chicotesc discret, lucru aparent obişnuit când ei doi sunt împreună. încă o dată, viitorul rege se amestecă printre concurenţi, făcându-mă să mă întreb dacă nu cumva şi-ar dori să facă parte din aceste întreceri defecte.

Blair se bagă între cei doi fraţi, râzând la ceva spus de unul din ei. Atât părul ei liliachiu, cât şi rochia bleumarin lucioasă sclipesc în lumina soarelui, creând iluzia că un reflector o urmăreşte

constant. Foloseşte orice pretext pentru a-i atinge pe băieţi, ceea ce numai subtilă n-o face. Ştie ce vrea, şi este clar că îl vrea pe unul din ei. Mai că-i admir perseverenţa.

Merg în linişte în timp ce văd petalele roz căzând din copaci, plutind spre pământ cu o adiere blândă...

- Văd că ai găsit ceva de îmbrăcat.

Vocea adâncă de lângă mine mă face să tresar, şi înjur în barbă văzând că viitorul rege e brusc lângă mine. El chicoteşte drept răspuns la expresia uluită de pe chipul meu, şi mă lupt cu dorinţa de a-l îmbrânci pentru că m-a speriat aşa. Inspir adânc înainte de a-i întâlni privirea verde precum frunzele care atârnă deasupra noastră, precum ochii tatălui său.

„Ochii regelui."

Revelaţia aceasta bruscă mă face să mă clatin. Mă forţez să-mi înghit dezgustul faţă de acest om şi de regatul corupt pe care îl va conduce precum tatăl său. Respirând adânc, îmi amintesc să fiu civilizată, politicoasă.

„Joacă rolul!"

- Da, dar nu-mi pot asuma toate meritele. Mă uit în jos la rochia mea de un albastru-deschis, care se umflă în adierea blândă a brizei. Lui Ellie trebuie să-i mulţumesc pentru asta.
- Ah, da. Rânjetul viitorului rege mă tachinează, mă surprinde. Eliie, servitoarea de care ai insistat că nu ai nevoie?
- Chiar ea, răspund eu sec. Ştii, am crezut că mă place, dar se pare că vrea să mă chinuiască, de fapt, cu pantofii ăştia.

Simt deja că picioarele incep să facă băşici de la încălţările prea strâmte, cu barele, pe care Eliie a insistat să le port. El râde din nou, un sunet luminos şi contagios care reuşeşte să mă facă să nu mă simt în largul meu.

- Nu te invidiez şi nu invidiez nici băşicile pe care o să le ai. Un mic zâmbet ii curbează buzele în timp ce face un gest înspre mine. Dar îţi vin bine.
- Mulţumesc...

Cuvântul iese sunând mai mult ca o întrebare

decât mi- am propus. întotdeauna am presupus că viitorul rege va fi rece, calculat – mai asemănător cu fratele lui, cel puţin. Dar Kitt pare a fi exact opusul, ceea ce mă încurcă, având în vedere cine este tatăl lui şi ce îi rezervă viitorul.

Pierdută în gânduri, ridic privirea şi văd silueta uriaşă a Bolului care se apropie, aşteptându-ne la capătul tunelului format din copaci. Este enorm. în afară de castel, nu am văzut niciodată o structură atât de mare.

Simt că ceva aterizează deasupra capului meu şi tresaIt speriată. Kitt scoate un hohot de râs când se întinde şi îmi ia obiectul din păr, făcându-mă să tresar. Reacţia nu trece neobservată, iar sprâncenele lui se încruntă.

„Nu joc prea bine rolul.”

Ştergându-mi expresia de nelinişte de pe chip, care cred că se vede de la o poştă, încerc un zâmbet slab în timp ce mă uit la floarea roz pe care o învârte acum între degete. Ridic privirea, văzând câteva petale agăţate de părul dezordonat al lui Kitt.

- Ştii, spune el încet, punând floarea la loc pe capul meu, şi asta îţi vine bine.

Trag adânc aer în piept şi forţez un zâmbet mai energic.

- Aş putea spune acelaşi lucru despre tine, zic eu, arătând spre părul lui blond plin de petale.

îmi întoarce zâmbetul în timp ce trece o mână prin păr, nefăcând mare lucru ca să îl scuture de florile ce-i creează o coroană în vârful capului.

- Ei bine, acum, ne asortăm, spune el simplu, cu privirea scrutătoare.

Mă uit în altă parte, simţindu-i în continuare privirea asupra chipului meu, în timp ce încerc din răsputeri să par calmă, adunată.

- Arăţi... Face o pauză, încercând să găsească un cuvânt potrivit. Neliniştită.

„Calmă şi adunată pe naiba.“

îi ofer un zâmbet rapid, care nu mi se reflectă şi în ochi.

- Ei bine, să sperăm că şi neliniştea îmi vine bine.

- Eşti agitată din cauza interviurilor sau din alt motiv?

Cuvintele lui sunt blânde, curioase.

„Pare preocupat.“

Privirea mea alunecă spre a lui înainte de a mă uita iute în lateral la vederea ochilor regelui care se uită fix la mine.

- Doar interviurile şi posibilitatea de a mă face de râs.

- O să te descurci bine. Mai ales după... incidentul cu fratele meu, pe aleea Loot. îmi aruncă acel zâmbet fermecător al lui. Ştii că oamenii încă vorbesc despre tine.

Sunt pe cale să răspund, când faţa îmi e scăldată brusc de lumina soarelui. Nu mi-am dat seama că tunelul de copaci se terminase, ceea ce mă face să clipesc repede sub lumina orbitoare.

Dar soarele dispare la fel de repede cum a apărut. Grupul e redus la tăcere când păşim în umbra aruncată de Bol. Ne îndreptăm spre unul dintre multele tuneluri mari de ciment care duc în arenă, paşii noştri răsunând din pereţii reci de piatră până când suntem duşi la cel mai de jos nivel al stadionului.

Capul mi se mişcă înainte şi înapoi, cu ochii mari în timp ce înregistrez totul. în jurul întregii arene ovale sunt zeci de rânduri largi acoperite cu bănci de beton care urcă pe partea laterală a Bolului. Ochii îmi trec peste sticla groasă care îmbracă fiecare secţiune a standurilor.

Nu, nu e sticlă.

„Muţenie.”

Am auzit doar în treacăt despre materialul rar inventat de învăţaţi, nici vorbă să-l fi văzut cu ochii mei. Prin mijloace care sunt mult prea complicate pentru mine ca să le înţeleg, acest material ce arată ca sticla împiedică Elitele din tribune să-şi folosească puterile, pentru a nu interfera cu întrecerile.

îmi desprind ochii de la ciudatul fenomen şi continui să parcurg Bolul cu ochii măriţi. Deşi stăm la nivelul solului, lângă rândul de jos de bănci, arena plină de nisip e sub noi. Mă îndrept spre

balustrada metalică groasă de la marginea potecii şi mă uit în jos. Este o cădere de cinci metri lejer până la suprafaţa plină de nisip a arenei de sub noi.

Groapa.

iar acolo vor avea loc întrecerile, în timp ce sute de ilyeni le urmăresc din tribunele care ne înconjoară.

Gardienii încep să ne conducă de-a lungul drumului, până când ne oprim lângă o cameră largă care iese în alee, înconjurată de sticlă groasă. Privind înăuntru, pot vedea trei scaune mari şi luxoase, toate aşezate pe o podea din lemn lustruit şi arătând în mare contrast cu betonul gri şi rece din restul Bolului. I.oja regelui. Deci aici stă el confortabil şi se uită cum murim.

Spre surprinderea mea, gardienii încep să ne împingă în camera de sticlă, unul câte unul. Ne aşezăm cu toţii intr-o linie şi privim cum Kai păşeşte spre colţul îndepărtat. îmi întind gâtul pentru a-l vedea ridicând un zăvor ascuns în podea, deschizând o trapă, înainte de a sări cu uşurinţă. O mână pe umărul meu mă îndeamnă să înaintez.

„Unde mergem?“

Trec prin camera sufocantă şi mă îndrept spre gaura din podea care mă aşteaptă. Camera de dedesubt e în penumbră, ceea ce face imposibil să vezi cât de departe este podeaua. Oftez înainte de a coborî de pe margine şi în întuneric. Picioarele mele lovesc pământul cu o bufnitură moale. După ceea ce am estimat a fi o cădere de aproape doi metri, sunt recunoscătoare că suprafaţa de sub sandalele mele e moale. Dar cu covoraşul care se mişcă sub mine şi genunchii îndoiţi pentru a diminua impactul căderii, nu pot să nu mă izbesc de ceva solid.

Nu. Nu de ceva. De *cineva.*

Braţe puternice mă cuprind înainte de a simţi râsul profund venit din pieptul lat de care m-am izbit. Mâini mari sunt aşezate ferm pe şoldurile mele, şi, pe măsură ce ochii mei se adaptează la întuneric, pot doar să văd curba familiară a unui zâmbet pe buzele lui Kai în timp ce se uită la mine.

- Neglijent joc de picioare, Gray. Deloc nu mi-ar

plăcea să-ţi fiu partener pe ringul de dans.

îi împing pieptul cu palmele, iar el mă eliberează iară tragere de inimă, râzând întunecat.

- Ei bine, sentimentul este reciproc.

Am roşit toată, şi urăsc asta.

- Şi am un joc de picioare fabulos, mulţumesc foarte mult... îmi dreg glasul, ferindu-mi privirea înainte de a adăuga încet: în luptă.

Are din nou dreptate. Şi, tot din nou, urăsc asta. Sunt o dansatoare de toată jena. Oi fi capabilă să dansez intr-o încăierare, dar talentul nu se prelungeşte şi în sala de bal. El râde iar, dar, înainte să aibă ocazia să facă vreun comentariu deştept pe care cu siguranţă l-aş face să şi-l regrete, Kitt apare lângă mine.

- Te joci cu concurenţa, frate?

Aud unda de amuzament din vocea lui în timp ce se îndreaptă spre o pârghie mare montată pe un perete şi o trage în sus. Luminile de deasupra noastră licăresc şi bâzâie, prinzând viaţă, amintindu-mi în mod dureros de acasă şi de puţinele felinare care bâzâie pe aleea l.oot.

- Nu mă pot abţine să nu mă joc cu concurenţa cu care e amuzant să mă joc, răspunde Kai, ridicând neglijent din umeri.

Sunt pe punctul de a spune ceva ce probabil n-ar trebui să spun, când conversaţia încetează, căci restul Elitelor cad, la propriu, în încăpere.

Privind în jur, descopăr spaţiul plin de scaune şi canapele de pluş, împreună cu o varietate de gustări întinse pe o masă lungă, arătând clar că aici vom aştepta până încep interviurile. Toată lumea umblă prin camera, lăsându-se pe scaune şi luând din mâncare. Simt atingerea uşoară a unei mâini pe umăr şi tresar, întorcându-mă pentru a întâlni o pereche de ochi amuzaţi, de culoarea mierii, care se ascund în spatele părului de culoarea vinului roşu.

- Eşti cam arţăgoasă, este?

Andy ridică dintr-o sprânceană.

- Da, ei bine, credeam că eşti Kai şi tocmai mâ pregăteam să-ţi sparg nasul.

Ea pufneşte sonor.

- E de înţeles. Vărul meu este un măgar.

Oarecum.

Ea îşi înalţă capul spre Kai, dar zâmbetul nu îi dispare de pe chip.

- Vărul... Clipesc nedumerită. Vărul tău?

- Da. Este îndeajuns de norocos să fie rudă cu mine. Zâmbeşte, iar inelul din nas sclipeşte în lumina slabă. Amândoi sunt verii mei, deşi cu Kitt sunt verişoară doar pe jumătate, presupun.

- Deci şi tu ai crescut ia palat? Cu ei?

Fac semn din cap înspre băieţii care par să-l tachineze fără milă pe Jax.

- Da, din păcate. Clatină din cap şi chicoteşte. în câte bătăi au intrat ăştia doi pentru mâncare... Se opreşte, zâmbind ca pentru sine. Oricum, sunt ceea ce ei numesc un om bun la toate la palat. Eu şi tatăl meu reparăm orice trebuie reparat în castel, şi, crede-mă, ăştia doi au stricat multe de-a lungul anilor.

în cele din urmă, ne găsim drumul către una dintre canapele şi ne lăsăm jos, vorbind cu un dram de ezitare. Suntem politicoase una cu cealaltă, mulţumite să avem o conversaţie civilizată, dar perfect conştiente, în tot acest timp, de faptul că suntem în concurenţă.

Sunetul bubuitor al sutelor de picioare care calcă greu ne reduce pe toţi la tăcere. Zgomotul umple arena de deasupra, facându-mi stomacul să se strângă. Ei sunt aici. Sute de ilyeni – chiar mii. Veniţi aici pentru a urmări interviurile, spectacolul. Veniţi aici pentru a alege pe cine vor să sprijine, cine preferă să trăiască.

Nu ştiu cât timp durează până când încetează parada paşilor care urcă pe rânduri. Dar vocile nu încetează să se audă. Ei scandează şi aplaudă, aşteptând să se arate concurenţii. Gardienii ne fac semn înapoi spre trapă, unde mă trezesc dintr-odată într-o altă coadă, aşteptându-mi rândul să ies din cameră şi să mă întorc în cutia de sticlă de deasupra noastră. Nici măcar nu îl observ pe viitorul rege de lângă mine până când nu se ridică să-mi scoată ceva din păr. Nici măcar nu am timp să tresar înainte ca el să-mi ţină o floare în faţa feţei – cea pe care o uitasem încurcată în şuviţele

argintii.

- Deşi cred că îţi vine bine, poate că nu ar trebui să apari la interviu cu asta pe cap. Face semn către floare, cu un zâmbet. S-ar putea să atragi multă atenţie. Mai ales din partea albinelor.

„Intră-ţi în rol!“

Asta trebuie să-mi tot repet. Pentru că, de fiecare dată când mă uit la el, nu îl văd decât pe tatăl lui şi văd un om care va conduce intr-o bună zi un regat corupt. Şi totuşi, în ciuda dezgustului meu, mă forţez să afişez un zâmbet.

- Mulţumesc! Că m-ai salvat şi de penibil, şi de albine.

Braxton păşeşte până sub gura de ieşire, şi sunt recunoscătoare că am o scuză să nu mă mai uit înspre viitorul rege. Vânjosul nici n-are nevoie să sară ca să apuce marginea de sus a trapei, ci se trage uşor în braţe prin ea. Unul câte unul, băieţii se descurcă să iasă singuri şi să ajungă în încăperea de deasupra, până când jos nu mai rămân decât cei doi prinţi.

Le ajută cu uşurinţă pe fete, practic ridicând-o de tot pe Hera până la deschizătură. Blair profită de situaţie şi o foloseşte drept scuză ca să fie atinsă de băieţi. După ce Sadie roagă politicos să fie ajutată, eu rămân singură cu fraţii. Mă uit în sus înspre trapă, cumpănindu-mi săritura, când Kai vine în spatele meu şi îşi coboară capul până când bărbia aproape că îi ajunge pe umărul meu.

- Prea încăpăţânată să-mi ceri ajutorul, Gray?

- Nu, spun eu cu răceală. Prea puternică să am nevoie de el.

Următoarele cuvinte mi le murmură lângă ureche:

- Asta-mi place s-aud.

Căldura pe care o transmite dispare când el face un pas într-o parte, făcând un semn înspre trapă, cu un zâmbet jucându-i pe buze. Sar, iar degetele mi se încovoaie în jurul marginii deschizăturii, în timp ce picioarele îmi atârnă în aer preţ de o clipă. Niciodată nu am fost mai recunoscătoare pentru anii de antrenament intr-ale escaladării clădirilor. Mă trag în sus, gata să-mi trec picioarele

deasupra...

- Rochia asta afurisită! pufnesc.

E strâmtă, iar materialul tare care îmi cuprinde şoldurile face imposibil să mă mişc liber.

- Haide, aud din spate vocea sarcastică a lui Kai. Cere- mi ajutorul, Gray!

îmi dau ochii peste cap la peretele din faţa mea.

- încăpăţânată, ai uitat? îl aud pe Kitt chicotind, înainte să simt mâini atingându-mi picioarele.

Speriată, mă uit în jos, iar ochii îmi aterizează asupra unui cap aplecat, plin de onduleuri negre, dezordonate. Kai apucă marginea de jos a rochiei, iar ochii îi sclipesc în sus, spre mine.

- îmi dai voie?

Vocea îi e blândă, iar tonul – amuzat.

înghit în sec, îmi dau din nou ochii peste cap şi încuviinţez împotriva propriei judecăţi. Apoi ei îmi smulge rochia. Rupe ţesătura cu uşurinţă, creând o fantă în partea laterală a coapsei mele, eliberându-mă de limitările ţesăturii. Degetele lui aspre îmi ating scurt pielea în timp ce spune:

- Sunt mai mult decât dispus să-ţi rup rochiile, Gray. Pentru a te ajuta, desigur.

Kitt pufneşte în timp ce Kai zâmbeşte.

- Nu trebuie decât să ceri.

- De ce-aş cere când eşti atât de dornic să-ţi oferi serviciile?

Râsul lui Kai mă urmăreşte în timp ce, în cele din urmă, mă ridic, cu braţele arzând de încordare. Când mă ridic în cutia de sticlă, sunt uşurată să constat că scaunele sunt încă goale. Gândul de a-l vedea pe rege, după felul blând în care a vorbit despre tatăl meu, de parcă nu ar fi ucigaşul lui, îmi face sângele să fiarbă. înainte de acea cină, nu a trebuit niciodată să mă lupt cu dorinţa de a înfige o furculiţă în jugulara cuiva.

Respir adânc înainte de a ieşi pe potecă.

Mulţimea urlă.

„lată-ne!”

Gardienii ne conduc la o mică deschidere din balustrada de vizavi de lojă, unde au fost amplasate scări, pentru ca noi să intrăm în groapa de dedesubt. Picioarele mele lovesc nisipul tare al

arenei, în timp ce mulţimea aplaudă, şi sună de parcă întrecerile au început deja.

Traversăm groapa, oprindu-ne chiar în mijloc, unde o scenă improvizată se ridică la câţiva metri de pământ. Zece scaune de pluş se aliniază în zona din spate, în timp ce alte două sunt poziţionate mai în faţă. Gardienii ne conduc pe scenă, unde luăm loc. Privirea mea o surprinde pe a lui Lenny, iar el îmi face un semn liniştitor din cap înainte de a păşi în rând cu ceilalţi gardieni.

- Bine aţi venit, fraţi ilyeni, la a şasea ediţie a întrecerilor Epurării!

Mulţimea urlă, în timp ce îmi îndrept capul spre vocea stridentă, feminină. Se întoarce spre noi, cu ochii căprui strălucind de emoţie şi buzele pline şi roşii curbate într-un zâmbet în timp ce ne primeşte.

„Tealah."

E ironic faptul că părul ei strălucitor, într-o nuanţă de albastru-verzui[1], se potriveşte cu numele ei. Nu le-am văzut niciodată pe tinerele care au realizat interviurile pentru întrecerile anterioare, dar am auzit destule despre aspectul ei unic pentru a o identifica.

- O, dar ediţia din acest an nu va fi una obişnuită! Străluceşte spre mulţime, arătându-şi dinţii albi. Pentru prima oară în istoria întrecerilor, avem printre concurenţi un viitor Executant!

Aproape că simt miile de ochi care se mută în direcţia lui Kai. El este, în mod evident, obişnuit să aibă parte de atenţie, părând complet relaxat în timp ce se înclină în scaun. Tealah continuă:

- Iar, din acest motiv, întrecerile din acest an vor fi un pic... diferite.

Publicul o ia razna. Cuvintele lui Ellie îmi răsună în minte, oglindindu-le pe cele pe care Tealah tocmai Ic-a rostit.

„Diferite."

Asta doar pentru că un membru al familiei regale concurează? Pentru a face lucrurile mai dificile pentru viitorul Executant? Nu am timp să cumpănesc mai mult, pentru că Tealah spune:

- Sunteţi pregătiţi să vă cunoaşteţi Elitele?

îşi apasă mâna pe piept în timp ce vorbeşte,

făcând ca vorbele să îi fie purtate în întreaga arenă. Abilitatea ei de Amplificator ii permite să-şi proiecteze vocea, dar şi vocile altora, cu condiţia să îi atingă. E o putere de rând, dar una utilă în zona ei de activitate. Mulţimea ovaţionează şi bate din picioare, imitând sunetul tunetelor.

- Haideţi să-l cunoaştem mai întâi pe Jax. Jax, scumpule, vino şi stai aici, lângă mine!

Jax aproape cade pe scaunul îndreptat înspre Tealah, în faţa scenei, cu un zâmbet timid pe chip. Se foieşte, iar unul din picioarele lui lungi se tot mişcă pe podea în timp ce ea îl bombardează cu întrebări banale despre viaţa lui şi despre întreceri.

- Păi... îmi place să mă antrenez cu Kitt. în primul rând, pentru că, uneori, mă lasă să câştig. Kai... nu prea face asta.

Publicul izbucneşte în râs la răspunsul pe care Jax îl dă la întrebarea despre ce-i place cel mai mult la antrenamentele pentru întreceri. El zâmbeşte mânzeşte la Tealah, iar zâmbetul i se amplifică atunci când îşi schimbă poziţia în scaun ca să îl vadă pe Kai ridicând absent din umeri.

- Nu-i aşa că e adorabil? Tealah zâmbeşte către public, apoi i se adresează iar: Spune-mi din nou, Jax, câţi ani ai?

Mâna lui Tealah e aşezată pe umărul lui, amplificându-i răspunsul:

- Am 15 ani.

„Pe toate molimele, e atât de tânăr!“

- Ai 15 ani şi deja ai onoarea de a concura la întreceri! exclamă Tealah, uitându-se înspre public pentru a-i obţine aprobarea, iar aceasta vine sub forma uralelor şi a bătăilor din picioare. Şi reaminteşte-ne care e puterea ta!

El îşi drege vocea.

- Sunt Călător.
- Ce fascinant! Povesteşte mai multe despre asta, pentru cei care n-au mai văzut această abilitate.
- Păi... zice el şi se îndreaptă în scaun, mă pot teleporta în oricare loc pe care îl văd... ei bine, cât ai clipi.

Zâmbeşte când publicul începe să râdă.

- în regulă, Jax, încă o întrebare înainte să ne

arăţi ce poţi să faci. Tealah pare brusc serioasă când spune: Ce aştepţi de la întreceri?

Capul lui Jax se înclină gânditor.

- Ei bine, nu prea ştiu în ce vor consta întrecerile, dar, orice ar fi, mă aştept să aduc onoare regatului meu, familiei mele... Face o pauză şi îi aruncă o privire lui Kai. Şi mie însumi.

Stadionul erupe în aplauze la auzul mottoului întrecerilor Epurării. Tealah se ridică şi îl conduce pe Jax pe treptele scenei până la nisipul arenei din faţa noastră.

- Scena îţi aparţine, Jax.

într-o clipă, Jax rânjeşte spre public, iar, în clipa următoare, ia-l de unde nu-i! Mă răsucesc în scaun ca să văd unde s-a dus, doar ca să îl observ stând în spatele lui Kai, cu un zâmbet poznaş pe chip. îi ciufuleşte părul şi apoi dispare, lăsându-l pe prinţ bolborosind.

Jax îşi continuă micul număr, apărând şi dispărând cât ai clipi, făcând publicul să suspine de uimire cu fiecare nouă apariţie. După câteva minute, călătoreşte înapoi la locul lui iniţial, fix între Kai şi Braxton, iar primul nu ezită să-l apuce şi să-l ciufulească fără milă.

Tealah îşi continuă propriul număr, punându-le întrebări concurenţilor, înainte de a le da drumul să-şi demonstreze abilităţile, urmând acelaşi ritual.

„Nu e nimic altceva decât o demonstraţie de talente. O demonstraţie cu scopul de-a arăta cine e cel mai puternic.“

Braxton sparge şi aruncă statui din piatră care au fost presărate în arenă pentru el. După interviul lui Ace, în care a vorbit de parcă ar fi câştigat deja întrecerile, el a păşit în groapă, infatuat ca de obicei. Iluzia pe care o creează pare atât de credibilă, încât e uşor să o iei drept realitate. A făcut să izbucnească focul, creând o linie de flăcări în nisip, reuşind chiar să producă miros de fum. Iar apoi totul a dispărut într-o secundă, la fel de repede cum a apărut, fără să lase vreo urmă.

Sadie, fiind donatoare, şi-a demonstrat puterea creând zece copii ale propriei persoane şi răspândindu-le în tribune. Fiecare copie a făcut

scurt cu mâna publicului, apoi s-a aşezat la locul ei.

Blair a urmat după interviul lui Sadie, fiind enervant de dulce cu Tealah şi cu mulţimea, deşi nu ratez nota de asprime din vocea ei atunci când vorbeşte despre câştigarea întrecerilor. Păşeşte pe nisipul dens şi o ridică uşor pe Tealah de pe pământ folosindu-şi telechinezia, şi astfel aflu că puterea ei e mai degrabă mentală decât fizică. De fapt, lama care mi-a tăiat urechea nu mai departe de ieri a fost probabil aruncată de puterea ei, nu de mâna ei.

Hera a fost timidă, foindu-se pe scaun şi vorbind doar când era necesar. Am văzut-o practic oftând uşurată când a fost, în sfârşit, liberă să-şi arate abilităţile şi să evite să vorbească cu publicul. Ea dispare şi, după un moment, dispare şi Tealah. Mulţimea aplaudă, rămasă cu privirile inspre aerul gol unde stăteau ele cândva.

Andy a fost de departe cea mai amuzantă, spunând fără pic de ruşine poveşti jenante despre copilăria ei cu Kitt şi Kai. Mulţimea a adorat-o, râzând la fiecare cuvânt pe care- 1 rostea. Dar, când a ieşit în arenă pentru a-şi etala puterea, icnetul meu de uimire a fost înghiţit de cel al mulţimii. Chiar în faţa ochilor mei, ea s-a transformat într-un tigru. Apoi într-un şoim. într-un lup. Toate de aceeaşi culoare ca de vin roşu a părului ei. Şi apoi după ce s-a transformat cu lejeritate în diverse animale, s-a transformat din nou în şinele ei uman, rochia ei liliachie fiind, nu ştiu cum, perfect intactă.

Tealah îl alege în continuare pe Kai, lăsându-mă pe mine ultima.

„Grozav!“

Cu Kai zâmbindu-i, Tealah pare îmbujorată şi tulburată. E limpede că şi-a pus masca fermecătoare în timp ce glumeşte şi interacţionează cu mulţimea. Când Tealah îl întreabă ce aşteaptă de la întreceri, răspunsul lui este acelaşi ca al tuturor concurenţilor de dinaintea lui: onoare regatului meu, familiei mele şi mie însumi.

Când prinţul termină, în sfârşit, de vorbit, ii aruncă un rânjet lui Tealah, care roşeşte toată, şi coboară de pe scenă ca să îşi demonstreze puterea.

Mă rog, puterile tuturor celorlalţi. Trece prin dreptul concurenţilor, folosind abilitatea fiecăruia şi seducând publicul. Puterile lor îi par la îndemână, familiare, efect al numeroşilor ani de antrenament.

Când ajunge la capătul rândului, ochii lui îi întâlnesc pe ai mei. Capul i se înclină uşor în lateral în timp ce mă măsoară cu privirea, ochii lui cenuşii rătăcind peste faţa mea. Nici nu pot să-mi imaginez cât de mult trebuie să-l sâcâie faptul că nu îmi poate folosi *abilitatea,* iar gândul acesta îmi aduce un mic zâmbet pe buze în timp ce mă uit la el. Apoi Kai se întoarce pe scaun, iar eu mă îndrept cu paşi mari către propria osândă.

- Şi, în sfârşit, o avem pe Paedyn Gray! răsună în arenă vocea lui Tealah în timp ce bate uşor cu palma scaunul de lângă ea, aşteptând.

„Joacă-ţi rolul!“

Capitolul 15

Paedyn

Palmele îmi sunt ude de sudoare. Mă aşez pe scaunul de lângă Tealah şi-mi netezesc fusta, fie şi doar ca să am o scuză să-mi şterg mâinile transpirate pe mătasea fină. Mă uit în sus, în public, şi respiraţia mi se accelerează. Mi-e jenă că nu i-am observat mai înainte, dar, acum, nu pot să- mi iau ochii de la imagine.

Regele şi regina şi...

„Kitt.“

Se uită la mine din loja lor confortabilă din sticlă. Regele şi moştenitorul lui stau aproape unul de altul, asemănarea dintre ei izbindu-mă ca un pumn în plex. Părul lor nisipiu şi ochii de smarald se oglindesc reciproc, semănând atât de bine, că ura mea faţă de unul din ci începe să se prelingă în celălalt.

- Aşadar, Paedyn, povesteşte-ne despre incidentul tă.u cu prinţul Kai!

Ochii mi se duc înapoi înspre cei ai lui Tealah, şi sunt aproape orbită de dinţii ei albi strălucitori şi de părul viu colorat. Se apleacă spre mine şi pune o mână blândă pe umărul meu, amplificându-mi vocea, pentru ca toţi să o audă.

- Ei bine, potrivit prinţului Kai, nu sunt multe de spus. Dar, dacă mă întrebi pe mine, cred că e un pic jenat că o fată din mahalale a trebuit să-i vină în ajutor.

Cuvintele îmi ies din gură înainte să le pot opri.

„Pe toate molimele, am nevoie ca oamenii să mă placă, iar să-mi bat joc de prinţul lor probabil nu e cea mai bună strategie dea...“

Râsete.

Spre surprinderea mea şî norocul meu, publicul mă consideră amuzantă. Arunc o scurtă privire peste umăr, la Kai, şi îi văd pe chip fantoma unui surâs.

„Ei bine, poate că, în definitiv, pot să îl iau în râs pe prinţul lor. Pot să mă descurc cu asta.“

- Nu ţi-e deloc teamă s-o zici pe-a dreaptă, spune Tealah râzând încet, apoi trece la următoarea întrebare, care, sunt sigură, e pe buzele tuturor. Aşadar, spune-ne din nou cum de-ai putut să-l învingi pe Anihilator. Adică, e limpede că poţi face faţă într-o luptă fizică, dar cum de Anihilatorul nu te-a afectat?

Trag adânc aer în piept, perfect conştientă că acest detaliu e important pentru ca toţi să înţeleagă şi să mă creadă.

- Ei bine, Tealah, sunt Clarvăzătoare. E o abilitate mentală care-mi permite să percep emoţiile puternice ale altora şi să primesc crâmpeie de informaţii. Şi, datorită acestui lucru, deţin puterea de a-mi proteja capul, de a-ini ţine mintea în siguranţă în faţa unora precum Anihilatorii. Zâmbesc slab înainte de a continua: Şi, se pare, precum prinţul Kai, întrucât nu poate să îmi folosească sau să îmi simtă mica abilitate.

- Ce fascinant! Mărturisesc că nu am cunoscut niciodată un Clarvăzător.

Are ochii mari, părând foarte intrigată de mine, aşa cum sunt convinsă că sunt şi cei din public.

- Da, ei bine, în ciuda faptului că este o abilitate banală, pare a fi destul de rară.

Zâmbesc strălucitor, de parcă n-aş minţi de îngheaţă apele.

- Bine, Paedyn, povcsteşte-ne despre viaţa ta în... se bâlbâie ea, aproape spunând mahalale înainte de a alege să spună „în llya“.

Mă gândesc să mai bag nişte minciuni, zicând că nu a fost aşa rău, spunând că e uşor să trăieşti în mahalale. Dar se pare că am, brusc, nevoia să fiu sinceră.

- Te referi la viaţa în *mahalale?*

Ea clipeşte la mine, surprinsă de replica mea abruptă.

- Nu sunt multe de spus. Viaţa pe străzi nu prea e viaţă. O privesc drept în ochi înainte de a mă întoarce spre mulţimea care a tăcut. în ultimii câţiva ani, foamea şi frigul au fost singurele constante din viaţa mea. Dar nu sunt doar eu în situaţia asta. Mai sunt şi alţii, cu zecile, care dorm pe aceleaşi pietre tari pe care am dormit eu. Zeci de oameni care vor face orice pentru un singur bănuţ. Fac o pauză şi respir. A trăi în mahalale înseamnă că cel mai abil supravieţuieşte. Deci, intr-un fel, sunt mai pregătită decât oricine pentru aceste întreceri.

Tealah se uită la mine şocată – e clar că nu se aştepta la acel răspuns. Apoi ceva asemănător cu mila îi străluceşte în ochii căprui. Urăsc asta. Nu vreau mila ei sau a mulţimii. Vreau *schimbare.* Ea trece rapid la întrebări mai uşoare, despre antrenament şi colegii mei concurenţî.

- Cine crezi că va fi principala ta concurenţă?
- Hmm.

îmi trec o şuviţă de păr pe după ureche, gândindu-mă la răspuns.

- Poate prinţul Kai, văzând că are capacitatea de a folosi orice putere? propune Tealah.
- Nu şi pe a mea, mai ştii?

Râd uşor, iar ea la fel.

- El nu va fi o problemă. De fapt, vom vedea cât de departe va ajunge în aceste întreceri fără să fiu lângă el să-l salvez.

Zâmbesc dulce în timp ce mulţimea hohoteşte de râs şi simt efectiv cum ochii lui Kai îmi ard o gaură în ceafa.

Bine, Paedyn, ultima întrebare. Ce aştepţi să obţii din întreceri?

Gura mea se deschide, intenţionând să vărs mottoul exersat al întrecerilor Epurării, aşa cum au făcut toţi ceilalţi. Aşa cum ar trebui să fac. Dar, când ochii mei se fixează asupra lojii din sticlă de deasupra mea, asupra actualului rege şi asupra celui care-i va succeda, cuvintele îmi ies din gură Înainte să pot să-mi muşc limba.

Cuvintele *greşite.*

- Supravieţuire. Mă aştept să le supravieţuiesc.

Simt mii de ochi aţintiţi asupra mea. Tealah reuşeşte sâ clipească încet, în timp ce fire de păr verde-albăstrui îi adie pe chip sub briza blândă. în cele din urmă, ea îşi drege glasul şi se ridică ţeapănă pentru a mă conduce jos de pe scenă.

- Bine, atunci, încearcă ea să se comporte natural în timp ce vorbeşte: Arată-ne ce poţi face!

Acum, clipesc eu la ea.

„Cum mama naibii aş putea să fac asta?“

- Hmm... Mă uit roată prin stadion, în timp ce spun: Ce-ar fi să alegi o persoană la întâmplare, din mulţime, şi să o... citesc.

„Pe toate molimele, ce tot spun acolo?“

Tealah zâmbeşte şi încuviinţează din cap, în mod evident fericită că are ceva de făcut. O privesc cum urcă treptele, ieşind din groapă, şi începe să treacă printre rândurile de oameni, zâmbind şi făcând cu mâna în timp ce merge. După câteva minute de cumpănire, arată în cele din urmă spre o fată tânără aşezată câteva rânduri mai sus. Biata fată pare îngrijorător de confuză, dar se ridică ezitant înainte de a coborî în groapă, condusă de Tealah.

Când se apropie cu prudenţă de mine, îmi dau seama că nu poate fi cu mult mai în vârstă decât mine. Părul ei scurt castaniu, împreună cu pistruii

care ii stropesc faţa, îi conferă un aer permanent de inocenţă. Zâmbesc şi întind mâna să o prind de mâini, hotărâtă să transform totul într- un spectacol.

- Nu-ţi face griji! Nu muşc, spun încet când ea face un pas mic înapoi.

îi ofer ceea ce sper să fie un zâmbet cald, iar gestul o face să îmi întindă încet mâinile bronzate. Prinzându-le uşor între ale mele, o măsor rapid din priviri înainte să închid ochii.

„Am tot ce îmi trebuie."

Mă gândesc la lanţul uzat din jurul gâtului ei, împreună cu inelul mare şi decolorat atârnat de el, care abia se observă în spatele faldurilor cămăşii. Şi eu am păstrat inelul tatălui meu după ce a murit, doar că îl port pe degetul mare.

- Simt... jale. Tu... îi strâng mâinile calde, trăgând adânc aer în piept, ai pierdut un bărbat care îţi era foarte apropiat. Cu ceva timp în urmă. Tatăl tău?

Deschid ochii să-i văd gura căscată.

- Da, spune ea încet, deşi are pe umăr mâna lui Tealah, pentru a-i amplifica vocea. Da, a murit acum patru ani.

- îmi pare atât de rău pentru pierderea ta! Ştiu cum este să îţi pierzi tatăl.

îmi ţin ochii asupra alor ei, deşi îmi doresc cu disperare să mă uit la rege, în loja lui strălucitoare. Un icnet colectiv răsună prin mulţime – oamenii sunt uimiţi că am putut să ştiu un detaliu atât de personal. Şi vor mai mult. Tealah alege persoană după persoană să vină în groapă, fiecare mai încântată să fie „citită" decât cealaltă. Spun chestii aleatorii şi personale despre ei, lucruri pe care un străin nu ar trebui să le cunoască.

- Tocmai ai aflat că eşti însărcinată...
- Tatăl tău este fierar...
- Ai furat pantofii pe care ii porţi...

De fiecare dată, atât persoana pe care o citesc, cât şi mulţimea de deasupra noastră sunt uimite. Icnesc, aplaudă şi aplaudă – un public complet captivat.

„Pe toate molimele, dacă ştiam că oamenilor le

place asta atât de mult, aş fi luat bani ca să îi citesc pe stradă.“

Un tânăr slăbănog stă acum în faţa mea, cu chipul luminat de un rânjet, în timp ce se uită în jos, aşteptând, închizând ochii, îmi amintesc de vagul cerc de murdărie de pe genunchiul drept al pantalonilor lui în timp ce se îndrepta spre mine. Detaliul, combinat cu conturul subtil al unei mici cutii din buzunarul hainei lui şi cu strălucirea fericită de pe chipul lui mă duc în câteva secunde la concluzie:

- Simt bucurie. Pentru că... îi eliberez una dintre mâini pentru a-mi apăsa degetele pe tâmple. Tocmai te-ai logodit. Azi.

Deschid ochii exact la timp ca să văd cum rămâne cu gura căscată.

- Da! Are dreptate! Tocmai am cerut-o în căsătorie, acum mai puţin de două ore!

Se învârte pentru a fi cu faţa la mulţime, cu un zâmbet larg pe chip, în timp ce publicul o ia razna.

- Felicitări!

Strigătul meu este înghiţit de mulţimea care aplaudă în timp ce el sare, practic, pe scări ca să se întoarcă la locul lui. Acestea fiind spuse, mă răsucesc pe călcâie şi mă îndrept înapoi spre scaun, fără să aştept ca o altă persoană să vină să o „citesc“.

- Iată, zice Tealah, făcând un gest larg în spatele ei, înspre noi, ei sunt concurenţii voştri la a şasea ediţie a întrecerilor Epurării!

Vocea îi răsună pe stadion, doar pentru a fi rapid acoperită de mulţime. Concurenţii din jurul meu stau în picioare, iar eu fac acelaşi lucru. Facem cu mâna şi zâmbim mulţimii, urmărind cum oamenii cântă, bal din picioare, îşi agită pumnii în aer.

Mă simt rău.

Mă simt folosită.

„Toate astea sunt un joc pentru ei.“

Dar dacă vreau să rămân în viaţă, trebuie să-mi joc rolul. Trebuie să îi joc *pe ei* pe degete. Să fiu un pion în jocul lor este preţul pe care trebuie să-l plătesc pentru a supravieţui. Să-i fac să creadă că îmi place asta, iar ei mă vor plăcea, la rândul lor.

Aşa că mă îndrept de spate, ţinându-mi capul puţin mai sus, în timp ce zâmbesc puţin mai luminos.

„Nu sunt pionul nimănui.“

Capitolul 16

Kai

Sângele mi se lipeşte de mâini, de haine, pătând totul intr-un roşu scârbos. Tortura tinde să fie o ocupaţie urâtă, şi, în ciuda anilor mei de practică, niciodată nu pare să devină mai uşoară. Sau mai curată.

Spre deosebire de Kitt, care a fost pregătit încă din copilărie să fie concentrat, drept şi cu atitudine regală, pregătirea mea a constat în principal din muncă *practică.*

Strategiile de luptă, asasinatele şi arta torturii au constituit o mare parte din educaţia mea. Şi, datorită acestei pregătiri unice şi extinse pe care am primit-o, sunt foarte bun la ce fac.

Mai puţin, se pare, când vine vorba despre Anihilatorul ghemuit pe podeaua temniţei, în faţa mea. Au trecut zile întregi. L-am bătut pe acest om până ce-a ajuns o masă de carne însângerată şi ce am aflat în schimb?

„Nimic.“

Să spun că sunt supărat ar fi un eufemism. Singurul cuvânt util pe care l-am tăcut să îl scape printre buze, pe lângă ţipetele şi rugăminţile întretăiate, este ceea ce presupun că e numele lui.

„Micah.“

Oftez, ghemuindu-mă deasupra trupului său sfâşiat şi însângerat. Părul lui lung, îmbibat de sânge, îi cade peste ochii căprui profunzi. Se lărgesc când ii întâlnesc pe ai mei, facându-l să

pară atât de tânăr. Nu poate fi cu mai mult de câţiva ani mai în vârstă ca mine.

- Acum, corectează-mă dacă greşesc, spun eu, înşelător de blând, dar nu cred că eşti mut. îi prind maxilarul şi îl deschid pentru a scoate la iveală sângele care i se adună în gură, peste limbă, pătându-i dinţii în nuanţe de stacojiu. Dar aş putea rezolva asta cu uşurinţă. Aş putea să-ţi tai limba.

îi las capul pe podeaua de piatră şi mă ridic să plec, conştient că am întârziat deja la cină.

Trântind în urma mea uşa celulei, îi ofer lui Damion o scurtă înclinare din cap. El pleacă încet capul înainte de a mă urma pe holul lung presărat cu celule.

Paşii noştri răsună din pereţii de piatră în timp ce urcăm scările şi pătrundem pe holul luminat de soare de deasupra temniţelor. Mă îndrept spre sala tronului chiar dacă mintea îmi rătăceşte.

întrecerile se apropie cu repeziciune, doar patru zile ne despart de primul joc mortal. în ultimele zile, am urmat aceeaşi rutină de antrenament, mâncat, vorbit şi torturat. Şi, ei bine, de jucat cu Paedyn. Ea a fost principala mea sursă de divertisment în ultima vreme. E distractivă. Cu inteligenţa şi încăpăţânarea ei, insă şi cu enervarea constantă şi evidentă pe care i-o provoc.

„Opreşte-te!“

îmi scot din minte gândurile despre Paedyn în timp ce trec prin uşile mari ale sălii tronului. Mâinile mele işi găsesc, lejer, drumul spre buzunarele mele, cu toate că sunt conştient că, acum, cămaşa mea bleumarin pătată de sânge nu se prea potriveşte prea bine cu codul vestimentar pentru cină.

Slujitorii au adus deja mâncare, de care toţi cei aşezaţi la masă se bucură cu lăcomie. Capete se întorc la auzul zgomotului pe care încălţările mele îl fac pe podeaua lustruită, mai multe perechi de ochi trecând de ia faţa mea la sângele de pe hainele mele, l.e ignor privirile, din moment ce eram prea obosit să mă schimb şi prea flămând să-mi pese.

- Ah, Kai. Mă bucur că ai putut veni.

lata pare supărat, ca de obicei, când mă aşez.

- Scumpule, zice mama încet, aplecându-se spre mine, arăţi un pic... mă rog, însângerat.

Se înfioară în timp ce îşi plimbă privirea asupra mea, evaluându-şi fiul.

- Riscurile meseriei, mamă.

îi ofer un zâmbet mic, pe cel dulce care îi e rezervat doar ei. Ea înclină capul, ezitant, înainte de a încerca să se sprijine relaxată de spătar.

Abia dacă ascult pălăvrăgeala liniştită din jurul meu. îmi termin porţia de fasole, când un zgomot mă face să ridic privirea. Şuviţe din părul argintiu al lui Paedyn îi cad în jurul feţei în bucle largi, restul fiind legat la spate intr-un coc dezordonat la baza cefei. Ochii ei sunt fixaţi asupra farfuriei, degetul mare şi inelul de argint bătând constant în masa de lemn. Iar apoi acei ochi precum oceanul alunecă spre ai mei. îmi înclin capul spre degetul cu care bate darabana.

- Te preocupă ceva, Gray?

Ea se uită la mine de parcă m-ar fi observat pentru prima dată.

- Ai ceva pe cămaşă, Azer?

Ochii ei trec peste hainele mele înainte de a se mări uşor.

- E cumva... sânge?

Sunt sigur că doar îmi imaginez scurta umbră de îngrijorare de pe chipul ei, expresia de preocupare când crede că e propriul meu sânge cel care pătează cămaşa.

- Ai grijă, dragă! Aproape că arăţi de parcă ţi-ar păsa.

îi ofer un zâmbet leneş, iar ea îşi dă ochii peste cap.

Privirea mea se îndreaptă brusc spre mama când vocea ei blândă îmi întrerupe gândurile:

- Sper că aţi început cu toţii să vă alegeţi perechea pentru primul bal!

Mă uit în jurul mesei. Doar cele trei persoane care nu au locuit până acum în castel par uşor confuze. Hera, Ace şi Paedyn nu au crescut uitându-se la aceste baluri, nici măcar nu au fost vreodată la un bal. Le invidiez.

- Conform tradiţiei, continuă mama, concurenţii

vor forma perechi pentru balurile care au loc înainte de fiecare probă. Şi, din moment ce sunteţi un număr impar, cine nu are partener va avea totuşi pe cineva drept pereche, nu vă faceţi griji! Zâmbetul ei devine mai larg în timp ce spune: Aşa că alegeţi-vă perechea şi exersaţi paşii de dans.

Kitt se mişcă lângă mine, şi îl văd aruncând o privire rapidă în direcţia lui Paedyn. îmi trec o mână prin păr înainte de a-mi întoarce atenţia asupra mâncării, având nevoie să mă concentrez la ceva.

întrucât fetele sunt mai numeroase decât băieţii, probabil Kitt va face pereche cu cine rămâne fără partener. Dar asta nu-l va împiedica să lanseze el o propunere uneia dintre ele, dacă doreşte. Este limpede că Paedyn îl intrigă. Dar, chiar de Kitt nu avea de gând să-i ceară lui Paedyn să- i fie parteneră la bal, ceea ce nu mă îndoiesc că va face, ea nu mă vrea. îmi plac provocările. Dar ea a spus foarte clar ce vrea să fim: concurenţi.

Inamici.

Şi, încă mai important, cum se face că eu nu-mi doresc asta?

Mă trezesc a doua zi dimineaţă ud leoarcă. Nu-i lucru neobişnuit, nu cu coşmarurile care tind să-mi bântuie somnul. Dar astăzi este diferit. Astăzi, e o căldură afară de dai în clocot. Sunt abia zorii zilei, iar camera mea este deja lipicioasă de la umiditate. Mă dau jos din pat şi mă îndrept spre baie, unde imi stropesc cu apă rece faţa deja udă. Numi ia mult să mă pregătesc, trăgând pe mine, fără chef, o cămaşă albă de bumbac înainte de a mă strecura pe uşă şi...

Şi iat-o!

lese din camera ei cu capul plecat, închizând uşa încet înainte de a ridica privirea şi practic sărind 1a vederea mea.

- Pe toate molimele, Kai, nu mă speria aşa!

Clipesc. Este prima dată când mă strigă pe numele mic, şi îmi dau seama în clipa aceea că m-aş obişnui cu sunetul acela rostogolindu-se de pe limba ei. Ea pare să observe ce a spus şi îşi drege glasul înainte de a porni pe hol.

- Nu te-ai trezit cam devreme pentru un prinţ?

îmi aruncă ea peste umăr. Ce, fără micul-dejun la pat?

O ajung cu uşurinţă din urmă, făcând vreo trei paşi înainte de a merge alături de ea.

- Dacă tu nu iei micul-dejun la pat, nici eu nu-l iau. Sunt doar un concurent ca oricare altul, îţi aminteşti? Nu mai sunt, deocamdată, prinţul fermecător.

- Nu c-ai fi fost vreodată.

Chicotesc în timp ce cotim, observând după colţ bucătăria care se profilează chiar în faţă. Mirosul de biscuiţi şi de ouă care pluteşte din interior este suficient să mă facă să schimb traseul.

- Deci... începe Paedyn, probabil începutul unui comentariu şmecher pe care nu voi avea niciodată plăcerea de a-l auzi, pentru că o apuc de încheietură şi o trag spre uşile bucătăriei.

Sunt sigur că şi ei ii este la fel de foame cum îmi e mie, iar micul-dejun nu va fi servit pentru aproape încă o oră. Ne fac amândurora un favor. Se pare însă că Paedyn nu îmi împărtăşeşte sentimentul. Picioarele ei se înfig în podea în pragul uşilor bucătăriei, şi mă priveşte în ochi.

- Ce tot... începe ea, adresându-mi acea privire ucigaşă cu care m-am obişnuit într-atât.

- Şşşttt!

îmi apăs uşor degetul pe buzele ei, şi cuvintele ii rămân blocate în gât.

- Presupun că, pentru totdeauna, treaba mea va fi să mă asigur că ai de-ale gurii, este, Gray?

Expresia ei tulburată mă face să râd încet înainte să aud un târşâit de pantofi, aşa că îmi mut, fără tragere de inimă, privirea de la privirea ei cu ochi mari. Ne-am atras ditamai publicul. Mai multe servitoare sunt cu ochii pe noi, urmărind scena dinaintea lor. Dar se îndepărtează repede, râzând în timp ce încearcă să pară ocupate.

- Bună ziua, doamnelor, zic eu, uitându-mă prin încăpere la slujnicele îmbujorate. Azi, am adus un musafir mult mai interesat decât Kitt.

Pun blând o mână pe spatele lui Paedyn, împingând-o uşor în faţă. E o întrebare, un test ezitant, o cerere nevinovată.

„Este în regulă?“

Mă întreb pentru o clipă dacă nu cumva se gândeşte să- mi rupă încheietura mâinii sau să-mi pună un pumnal la gât... Dar ea se relaxează, devine mai confortabilă cu atingerea mea.

Un răspuns la întrebarea mea, fără să scoată un cuvânt. „Da.“

O conduc spre mijlocul bucătăriei, unde am zărit-o pe Gail, aplecată deasupra aragazului.

- Bună dimineaţa, Gail!

Se întoarce, iar faţa i se luminează când mă vede.

- Arăţi minunat, ca întotdeauna.

Gura mi se curbează în timp ce mă ridic pe blat şi mă aşez lângă locul unde ea întoarce felii crocante de şuncă deasupra focului.

- Eşti atât de linguşitor, Kai, mă tachinează ea, biciuind uşor un prosop în direcţia mea.

Ochii ei se opresc asupra lui Paedyn, iar ea se îndreaptă de spate, aplecând scurt capul.

- Ah, domnişoară Paedyn. O plăcere.
- Te rog, oftează Paedyn, cu un zâmbet mic, fără domnişoară. Paedyn şi atât.

O văd practic pe Gail relaxându-se, probabil mulţumind molimei că nu sunt necesare formalităţi.

- Acum, ce face o fată drăguţă ca tine lângă o lepădătură ca el?

Gail arată cu degetul mare în direcţia mea, în timp ce şterpelesc o fâşie de şuncă din tigaia din spatele ei. Râd încet.

- O, dulce nu este cuvântul pe care l-aş folosi pentru a o descrie, Gail. Mi-a ţinut un cuţit la gât acum câteva zile.
- A meritat-o, spune simplu Paedyn, ridicând uşor din umeri.
- Oh, sunt sigură că da, răspunde Gail, zâmbind către ea. Probabil că aş ii făcut şi eu acelaşi lucru. Ea se uită la mine, făcând semn din cap spre Paedyn. îmi place de ea.

Paedyn îşi lasă capul pe spate şi râde. Corpul meu rămâne nemişcat în timp ce ascult sunetul care umple bucătăria. Atât de cald, atât de luminos. Apoi mult prea repede, se adună, îşi drege glasul şi se întoarce spre mine.

- Carevasăzică, tu şi Kitt sunteţi apropiaţi de Gail?

înclin capul într-o parte când mă uit la ea, ochii mei neabătându-se o clipă de la ai ei când spun:

- Inseparabili, nu-i aşa, Gail?

Bucătăreasa scapă un pufnet puternic.

- Chiar că inseparabili. Prinţii nu îmi dau niciodată pace. Ochii ei sclipesc de mândrie când îi întâlnesc pe ai mei. Eu sunt singurul motiv pentru care cei doi nu sunt slabi morţi.

- Ah, da, oftez, trebuie să le mulţumim melcişorilor dulci ai lui Gail că ne-au îngrăşat.

După ce Gail o informează bucuroasă pe Paedyn despre câteva poveşti destul de jenante din copilăria mea, vorbim lejer, o rutină obişnuită pentru bucătăreasă şi pentru mine. O întreb despre fiul ei, staţionat ca gardă lângă Pârjol, totul în timp ce şterpelesc de mâncare, iar ea mă loveşte peste mâini. Privirea mi se îndreaptă spre Paedyn, care mă priveşte curioasă, de parcă ar încerca să se dumirească în privinţa mea.

„Amuzant, în mod normal, eu sunt cel care are privirea asta.“

Sar de pe blat şi o pup scurt pe obraz pe Gail.

- Să nu-ţi fie prea dor de mine!

Apoi mă întorc către Paedyn, care se sprijină lejer de blat, un mic zâmbet curbându-i buzele. Fac un pas lent spre ea. Capul i se ridică pentru a mă privi în ochi în timp ce acopăr distanţa dintre noi, ajungând atât de aproape, încât pot simţi mirosul persistent de lavandă de pe pielea ei. îmi întind mâna în jurul spatelui ei, cu degetele atingându-i bluza. I se taie respiraţia, şi îmi simt buzele curbându-se în sus.

Când deschide gura ca să mă pună la locul meu, îmi trag încet mâna înapoi, ţinând un măr în faţa ci.

- Mă asigur mereu că ai de-ale gurii, iţi aminteşti?

Ea se uită la fruct înainte de a mi-l smulge din mână, pufnind de enervare. Apoi zâmbeşte, iar asta ii luminează faţa, în timp ce freacă mărul de cămaşa mea, chiar deasupra inimii. Muşcă din el, cu ochii adânciţi într-ai mei.

- Şi mai zici că nu eşti un gentleman.

Până ajungem la terenul de antrenament, sunt din nou lac de sudoare.

Aproape la unison, câţiva dintre noi ne dezlipim cămăşile de pe noi şi le dăm jos, neputând să mai indurăm arşiţa. Eu şi Kitt pornim în alergare uşoară pe teren. Mă uit cum concurenţii fac pereche pentru a se lupta sau se antrenează separat. Andy are în prezent forma unui leopard roşu, înconjurând mai multe Sadie intr-unui dintre ringurile de antrenament. Deloc surprinzător, Braxton este la sol făcând llotări, în timp ce Jax c ocupat să arunce pietre ca apoi să folosească abilitatea de Călător şi să le prindă înainte să atingă pământul.

în cele din urmă, ochii mei trădători alunecă spre o străfulgerare de păr argintiu. Ea loveşte acel copac căptuşit, ca de obicei. Face mereu asta. Mişcările îi sunt rapide, controlate, canalizând o emoţie pe care nu o pot identifica. Se învârte brusc, cu braţul ridicându-se înainte să-i văd încheietura mâinii fulgerând. Clipesc, şi un cuţit se afundă adânc într-un copac aflat la aproape zece metri distanţă.

Exersat. Intenţionat. Precis.

Dar nu sunt singurul care e atent la ea. Privirea lui Kitt este fixată asupra ei, aproape curios. îmi dreg glasul şi grăbesc ritmul.

- Deci cum te simţi?

Capul lui Kitt se întoarce spre mine.

- în clipa asta? Obosit.

Râd, lovindu-l uşor în stomac.

- îţi cam ieşi din formă, Pisicel.

Mă îmbrânceşte la auzul poreclei lui din copilărie.

- Ei bine, nu e ca şi cum am vreun motiv pentru care trebuie să fiu în formă, nu?

Deşi spune asta în glumă, nu îmi scapă unda de amărăciune din vocea lui. Oftez, căci ştiu deja despre ce este vorba.

- Ştii de ce nu ai cum.
- Nu am idee despre ce vorbeşti.
- Pe naiba! mormăi eu. Kitt, tu eşti următorul rege al regatului Ilya. Avem nevoie de tine în viaţă.

întrecerile nu sunt un loc pentru tine.

„La naiba!“

De îndată ce cuvintele mi au ieşit din gură, am ştiut că l-au izbit ca o lovitură fizică.

- Şi nici propriul regat nu e un loc pentru mine? Râsul îi este lipsit de umor. La naiba, nu există nici un loc în afara castelului suficient de sigur pentru moştenitor?

-Kitt...

- Ştiu, mă întrerupe el, inspirând adânc. Ştiu că îndatoririle noastre sunt diferite. Vor fi mereu. Mi-aş dori doar ca ale mele să nu fie atât de al naibii de plictisitoare.

Cu asta, îmi aruncă un zâmbet slab, într-un efort de a detensiona atmosfera. îl privesc, aşteptând să văd dacă va spune ceea ce ştim amândoi că vrea. Aştept să văd dacă îmi va spune că se simte prins în capcană, că simte că încearcă în mod constant să demonstreze că şi-ar dori să participe la întreceri tocmai ca să poată face exact asta. Dar el nu spune nimic din toate astea, zâmbetul lui este o rugăminte tăcută de a reveni la a fi doar fraţi şi nu viitorul rege şi viitorul Executant. Aşa că, de dragul lui, îmi forţez un rânjet pe faţă.

- Ei bine, măcar pot conta pe votul tău la întreceri.

Tensiunea pare să se topească din trupul lui Kitt, zâmbetul lui afişându-i emoţiile, ca întotdeauna. Oftează uşurat la schimbarea subiectului înainte de a-mi spune:

- Oh, nu ştiu dacă te poţi baza pe votul meu după ce m- ai numit gras acum câteva minute, Plăcintei.

Urăsc porecla aia, şi nenorocitul o ştie. Aşa că întind piciorul şi-l trimit pe următorul rege al regatului Ilya la pământ, cât e de lung, înainte să apuce să mă tragă după el.

Ne terminăm turele, plini de sudoare, în timp ce soarele se revarsă asupra noastră. Fac rapid exerciţii de mobilitate înainte de a intra în ring cu Kitt. Dansăm unul în jurul celuilalt, folosindu-ne atât puterile, cât şi trupurile pentru a lupta. Intrând într-un ritm familiar, mă las să rumeg ceea ce spusese Kitt, pierzându-mă în gânduri.

Lumea se dă peste cap.

Nu. Eu mă dau peste cap.

Şi apoi sunt întins pe spate, încercând să trag aer în plămânii care-mi ţipă.

„La naiba! Mi-am pierdut concentrarea.“

- Te-am pus la pământ, Kai. Kitt îmi zâmbeşte. Au trecut ceva ani de când s-a întâmplat ultima dată, nu?

îmi dau seama că e dornic să continue să savureze momentul, aşa că nu-i las oportunitatea asta. Piciorul îmi ţâşneşte în exterior, prinzându-i gleznele şi trimiţându-l la pământ lângă mine.

- Nu te obişnui cu asta, zic eu, lâsându-mi capul pe sol şi zâmbind spre cer.

După ce-şi trage sufletul, râde.

- Ar fi trebuit să mă aştept la asta... îngână el în timp ce eu mă ridic iară tragere de inimă şi îmi scutur leneş hainele de praf înainte de a-i oferi o mână.

O ia fiecare pe drumul lui, Kitt ca să se lupte cu o Blair insistentă, în timp ce eu mă îndrept către ţinte. Iau cuţitele subţiri de pe rastelul de lângă mine şi răsucesc unul în mână înainte de a-l azvârli în aer.

Arme. Luptă. *Ucidere.*

Asta am fost crescut să fac. Acesta este motivul pentru care eu voi fi Executantul şi cel care luptă în întreceri, nu Kitt. Aud lovituri de pumni şi un gâfâit înăbuşit la câţiva metri în stânga mea, acolo unde copacii căptuşiţi mărginesc terenurile de antrenament.

„Ea a luat-o de la capăt.“

Din nou, loveşte cu pumnii în copac. Sau poate că nici nu s-a oprit din capul locului. Pare frustrată, furioasă – neglijentă. Loviturile ii sunt mai slabe, atitudinea ii e mult mai puţin controlată. E obosită, iar postura ei are de suferit din pricina asta.

Răsucesc absent un cuţit în mână, clătinând din cap spre cer pentru ceea ce sunt pe cale să fac. îmi trimit lama spre ţintă, spintecând aerul, înainte de a mă îndrepta spre ea, venind din spate, în timp ce ea continuă să lovească în căptuşeală. Stau în spatele ei acum şi...

Ea pivotează dintr-o mişcare rapidă, trimiţând un cot spre faţa mea. Abia am timp să mă feresc înainte de a o strânge de braţ, oprindu-l în aer. Capul ei se întoarce, şuviţe de păr argintiu lipindu-i-se de faţă, pătate de sudoare.

Buzele îmi zvâcnesc într-un zâmbet.

- Ar trebui să te mai antrenezi înainte să-ncerci să mă loveşti.

Ea pufneşte.

- în caz că ai uitat cum te-am salvat, ştiu să lupt. N-am nevoie să *încerc* să te lovesc, prinţe.

îşi smulge braţul din strânsoarea mea şi se întoarce spre copac, ignorându-mă intenţionat.

„Ei bine, nu accept asta."

- La forma în care eşti, va trebui să încerci, Gray.
- Oh. chiar aşa?

Nu-mi dau seama dacă e amuzată sau se gândeşte să încerce să mă lovească chiar în acest moment. Poate şi una, şi alta.

- Da, chiar aşa. Eşti neglijentă. Nu îţi stă în fire, spun eu, făcând-o să pufnească.

Se întoarce din nou înspre copac şi începe să îl lovească iar, clar sătulă de conversaţia noastră. Degetele ei sunt roşii, iritate şi aproape sângerează.

„De ce îşi face asta?"

Clatin din cap, cunoscând deja răspunsul. Pentru că şi eu am făcut-o. Am lovit perne de antrenament, pereţi, *orice* până când sângele mi-a picurat din pumni. Totul pentru a găsi o eliberare pentru mânia, frustrarea acumulate în interiorul meu.

Şi asta-i exact ce face Paedyn.

încă îşi foloseşte prea mult braţele, în loc să-şi folosească întregul corp pentru avânt. E, de obicei, foarte tehnică atunci când vine vorba despre luptă, ceea ce face ca acest lucru să fie neobişnuit pentru ea. Dar e obosită şi frustrată. Şi, în ciuda faptului că ştiu toate astea, nu pot să-mi înfrânez dorinţa de a mă juca un pic cu ea. Mă apropii şi mai mult de spatele ei şi îmi pun mâinile pe şoldurile ei, răsucindu-i corpul în timp ce ea mai dă un pumn. Sare şi se împiedică în mine, cu capul lăsat pe spate pe pieptul meu gol.

- încetează să foloseşti aşa mult braţele şi ia-ţi

avânt cu tot corpul, spun cu, aplecându-mi capul ca să fiu aproape de urechea ei.

Ea trage aer în piept când mâna mea trece peste abdomenul ei, şoapta degetelor mele dansând de-a lungul bluzei ei subţiri.

- Foloseşte tot corpul, Gray.

Pieptul i se ridică. Apoi face un pas înainte, căldura corpului ei părăsindu-l pe al meu. Mâinile imi sunt incâ plasate pe şoldurile ei când ea îşi întoarce capul pentru a- mi arunca o privire iritată.

„Ştie că am dreptate. Şi urăşte asta.“

A devenit leneşă şi nu şi-a dat seama până acum, prea concentrată şi frustrată pentru a observa. Gândul mă face să-i zâmbesc în timp ce ea pufneşte, suflându-şi o şuviţă de păr din ochi înainte de a se întoarce spre copac.

- Acum, dă un pumn, murmur eu, aplecându-mă pentru a adăuga: Şi fa-o corect!

în mod şocant, nu comentează, dându-şi seama, probabil, că nu-i va servi la nimic. îşi îndreaptă umerii şi sare pe pingele. Apoi împinge, pumnul ei zburând spre învelişul matlasat ce înconjoară copacul, în timp ce eu îi răsucesc şoldurile la unison cu pumnul. Există mult mai mult avânt în spatele loviturii, şi observ că a devenit mult mai puternică în scurtul timp petrecut aici, cu mese şi antrenamente consistente. Când degetele ei se afundă în învelişul matlasat, muşchii supli ai spatelui şi ai braţelor sunt evidenţi.

- Mult mai bine, spun eu sec, cu toate că sunt impresionat. După un moment care a fost, cu siguranţa, prea lung, mi-am luat, în sfârşit, mâinile de pe şoldurile ei. Acum, fă-o pe cont propriu! Doar ca să mă asigur că ai fost atentă.

Ea încremeneşte, cu faţa spre copac.

Şi apoi apare un fulger de păr argintiu în timp ce ea se roteşte, dând o lovitură superbă înspre faţa mea.

Capitolul 17

Kai

Abia reuşesc să mă feresc la timp. Doar anii de lupte le permit reflexelor mele să reacţioneze atât de repede.

- Cum a fost? mă întreabă ea pe un ton dulce, aruncându-mi acel zâmbet uimitor.

Râd.

- Şi dacă nu m-aş fi ferit, Gray?
- Ştiam că o s-o faci, Azer.

E aproape de faţa mea acum, un zâmbet răutăcios îi curbează buzele când repetă exact fraza pe care i-am spus- o după ce am aruncat un cuţit în direcţia ei.

- Se pare că cineva doreşte o luptă.

Ochii mei poposesc asupra trupului ei, întârziind după bunul-plac. îi observ postura, văd cum stă uşor pe vârfuri, cu mâinile ridicate, fiecare parte din îmbrăcăminte lipindu-i-se de trup.

- Tocmai aşteptam o scuză să-ţi şterg rânjetul ăla de pe faţă.

Loveşte din nou înspre mine, ştiind că mă voi feri. Se joacă cu mine.

- Nu ar fi prima dată când cineva îmi spune asta, zic eu, în timp ce ne mişcăm în cerc. Ne-am retras intr-un mic spaţiu dintre ţinte şi rastelul cu arme de vizavi. Ridic braţele cu palmele înspre ea, predându-mă înainte ca lupta să înceapă. Nu vrei cu adevărat să faci asta şi nici eu nu vreau. Mai ales că nu aş vrea să-ţi stric faţa drăguţă, dragă.

Ea aproape că îşi dă ochii peste cap spre mine.

- Amuzant, pentru că eu nu voi ezita să-ţi stric faţa drăguţă.

Zâmbesc.

- Ştiam că mă consideri drăguţ.

La aceste cuvinte, ea mai îndreaptă un pumn înspre mine, pe care îl evit cu uşurinţă. Continuăm să ne mişcăm în cerc, încet. Părul umed mi se lipeşte de frunte, şi îmi trec degetele prin el, dându-

l laoparte de pe pielea lipicioasă.

- Ştii că am opt puteri la dispoziţie chiar în clipa asta, şi oricare dintre ele te-ar putea învinge.

Rânjesc în timp ce o spun, privind cum ochii ei se îngustează.

- Nu vreau să mă lupt cu puterea ta, vreau să mă lupt *cu tine.* Doar cu tine.

Privirea ei pătrunzătoare nu o părăseşte niciodată pe a mea, chiar dacă celelalte Elite îşi îndreaptă atenţia către noi, considerând această luptă mult mai interesantă decât antrenamentul lor.

- Deci mă vrei doar pe mine? Fără puteri?
- Da. Te vreau doar pe tine, respiră ea, enervată din pricina mea.

Gura mi se răsuceşte într-un rânjet strâmb.

- Ştiam că mă vrei, Gray.

Şi, cu acel mic comentariu, o lovitură înaltă cu piciorul vine zburând spre faţa mea. Blochez cu mâinile şi îi împing piciorul în jos, încă o dată surprins de forţa ei. înainte să apuc să respir, un pumn frumos se îndreaptă spre faţa mea, acesta intenţionând să-şi atingă puternic ţinta. Mă las în jos înainte de a-i apuca încheietura întinsă şi de a o trage pe spate în timp ce îi răsucesc braţul sub omoplat.

- Va trebui să te descurci mai bine de-atât, Gray, îi şoptesc la ureche, zâmbind.

Ea mormăie şi împinge cotul braţului ei liber în stomacul meu. Aerul îmi iese din plămâni, iar ea profită de asta. Pivotând, îşi înalţă cotul spre faţa mea, făcându-mi capul să se răstoarne în lateral când îmi loveşte maxilarul. Strânsoarea mea asupra braţului ei slăbeşte, iar ea se răsuceşte, scăpându-mi din mână înainte de a arunca un croşeu de dreapta în maxilarul meu, exact în acelaşi loc.

„La naiba!" îmi ţin capul întors într-o parte, limba mi se plimbă pe interiorul obrazului, în timp ce gura începe să mi se umple de sânge. Şi apoi privirea mea alunecă încet spre ea. Stă în picioare, pe vârfuri, cu mâinile încă ridicate intr-o poziţie de luptă, în timp ce se uită la mine. După care zâmbeşte, distrăgându-mi o clipă atenţia. Râd gros şi încet înainte de a scuipa sânge pe pământ.

- Mult mai bine, Gray. Zâmbesc în timp ce mă mişc în cerc în jurul ei, cu pumnii ridicându-mi-se instinctiv. S-ar putea sâ fie nevoie să ripostez.

Zâmbetul îi alunecă de pe buze înainte ca ea să se lase brusc la pământ şi să-şi rotească piciorul într-un arc larg, intenţionând să mă doboare. Sar repede peste el, dar ea se ridică într-o fracţiune de secundă, lansându-se într-o combinaţie de lovituri. Aruncă asupra mea o serie de upercuturi directe cu braţul din faţă şi lovituri semicirculare, dar eu continui să mă apăr, blocându-i pumnii. Cu mişcările ei rapide, reuşeşte, în sfârşit, o lovitură puternică în stomacul meu, tăindu-mi respiraţia.

„Bine. Dacă vrea să lupt, voi lupta.“

Nu o voi răni. Nu rău. De fapt, e destul de pricepută, şi, în ciuda faptului că o iau în râs, este o luptătoare bună. Dar, cu maxilarul şi stomacul rănite, nu mă mai joc.

Se fereşte înainte ca pumnul meu să întâlnească acrul unde mai devreme se afla capul ei. Apoi dă o lovitură de picior spre coastele mele. O prind de gleznă chiar înainte să-mi atingă trunchiul, în timp ce cu cealaltă mână ii trag un pumn în falcă. A fost o lovitură mai uşoară, dar suficient de puternică încât să-i facă capul să se smucească intr-o parte.

l-am eliberat piciorul în acelaşi moment în care îmi înfăşarăm piciorul pe după glezna ei, izbind-o zdravăn. Ea cade violent. O tuse zdravănă îi scutură trupul imediat ce spatele îi aterizează pe sol, iar ea încearcă să-şi recapete suflul.

Mă aplec deasupra ei cu un zâmbet pe buze, presupunând că meciul s-a încheiat.

Greşit.

Mă loveşte în vintre. Tare.

Mă aplec, slobozind un râset îndurerat.

- O lovitură ieftină, dragă.
- Da, dar eficientă.

Sare în picioare, respirând greu, dar cu un zâmbet şiret. Are braţele ridicate, protejându-şi faţa, în timp ce restul trupului îi e acoperit de praf. Şi începem să schimbăm lovituri şi eschive, în timp ce ne jucăm unul cu celălalt. Este ca un dans, iar ea e o parteneră aprigă.

Dar, din cine ştie ce motiv, refuz să-mi pun toată greutatea în lovituri. Mă înfrânez. Nu îndeajuns încât să nu ripostez, dar suficient cât să nu îi rup ceva. Cu toate că ea clar nu face la fel. Loveşte puternic, neîncetat, dorind sâ mă rănească. Ba flirtăm, ba ne batem – sau poate le facem pe ambele în acelaşi timp. Se pare că nu reuşesc să-i dau de cap fetei ăsteia nărăvaşe.

După minute de eschive şi de lovituri care îşi ating ţinta, gâfâim amândoi sub căldura insuportabilă. Sudoarea mi se prelinge de pe frunte şi face să mă usture ochii în timp ce grupul din jurul nostru exclamă şi murmură de fiecare dată când unul dintre noi încasează o lovitură. Abat asupra ei o combinaţie de lovituri, iar upercutul meu îşi găseşte ţinta chiar sub bărbia ei, smucindu-i capul. Continui cu o directă cu braţul din faţă, leneşă, pe care ea o evită, prinzându-mi cu o mână braţul în extensie şi umărul opus, în cealaltă. Apoi se apropie de mine, dându-mi un genunchi în burtă.

Numai că şi-a lăsat expus braţul care-mi ţine umărul, aşa că profit de asta. îmi folosesc ambele mâini ca să o apuc de antebraţ şi de încheietura mâinii, apoi mă răsucesc astfel încât spatele îmi e lipit de pieptul ei. După aceea, îmi folosesc avântul ca să o ridic de la pământ, aruncând-o peste umărul meu, până cade cu o bufnitură.

E căzută pe spate, cu răsuflarea întretăiată din cauza impactului cu pământul tare, iar eu mă uit jos înspre ea, sperând că, în sfârşit, a renunţat. Greşit, din nou. Cu o viteză surprinzătoare, mă prinde cu mâinile de glezne şi trage cu forţă. Luându-mă prin surprindere, reuşeşte să- mi tragă picioarele de sub mine, iar pământul îmi zboară spre spate.

într-o secundă, se ridică şi mă încalecă. Şi apoi îşi trage în spate pumnul însângerat, gata să lovească, iar zâmbetul ii e triumfător. O privesc în cel mai mic detaliu, însângerată şi călare pe mine.

- Dacă nu ar fi situaţia mea actuală, zic eu, uitându-mă la pumnul ei încă pregătit pentru a lovi, postura asta ar putea fi mult mai distractivă, continui încet, privind-o de sus până jos înainte de a mă uita la acei ochi albaştri care se măresc.

Concentrarea îi scapă pentru o clipă. Perfect. O prind de talie şi o răstorn. Acum, sunt eu deasupra ei, fixându-i încheieturile la pământ, de-o parte şi de alta a capului. Gâfâie sub mine, ridicându-şi privirea spre faţa mea. E plină de pământ, şi sunt sigur că nici eu nu arăt altfel. O vânătaie întunecată începe deja să-i înflorească pe pometţi, iar sângele i se scurge din nas şi din gură.

- Bună treabă, Gray, ii spun cu faţa apropiată de a ei.

Ea se foieşte, dar asta n-o ajută să-mi slăbească strânsoarea.

- Am câteva critici.

Ea rămâne nemişcată, şi urmăresc cum un zâmbet lent i se întinde pe buze.

- Din moment ce eşti viitorul Executant, nu eram sigură că eşti capabil să arăţi îndurare. în mod clar, eşti.

O privesc fix, iar faţa mi se metamorfozează în acea mască rece la auzul cuvintelor ei. Apoi ea înalţă capul de la pământ până când ne separă doar câţiva centimetri şi şopteşte:

- Ştiu că n-ai dat tot ce puteai cu mine.

„A fost atât de evident sau abilităţile ei de Clarvăzător i- au spus asta?“

Privirea mea rătăceşte iar pe chipul ei, la pământul şi sângele ce-i pătează pielea, mascând pudra vagă de pistrui care ştiu că-i acoperă nasul.

- Şi ce te face să crezi asta?

Faţa i se apropie incredibil de mult de a mea, genele îi flutură, buzele sunt curbate într-un surâs şi periculos de aproape de ale mele. Vocea îi e întretăiată, abia audibilă când şopteşte:

- Pentru că, dacă ai fi dat tot ce puteai, n-aş putea să fac asta.

Abia dacă am suficient timp să fiu confuz înainte ca ea să-şi izbească tare capul de al meu.

Când creştetul ei ia contact cu nasul meu, văd stele verzi. îşi eliberează încheieturile din strânsoarea mea şi îşi foloseşte ambele picioare ca să mă dea jos de pe ea. Un nor de praf mă împresoară în timp ce zac pe pământ, clipind ca să înlătur durerea ce pulsează. Lovitura a fost

puternică, dar nu îndeajuns cât să mă împiedice să mă ridic, clătinându-mă, şi să mă aşez cu faţa la ea, cu sângele curgându-mi din nasul spart.

Ea nu iroseşte nici o clipă.

Braţele ei îmi împresoară gâtul, iar genunchiul îmi loveşte burta, iar şi iar. Până să apuc să reacţionez, îmi foloseşte piciorul flexat ca pe-o treaptă, aruncându-şi picioarele pe după umerii mei cu o mişcare rapidă. Folosindu-şi elanul şi picioarele împletite în jurul meu, ne trânteşte pe amândoi la pământ. Mă prăbuşesc la sol în timp ce ea se rostogoleşte şi nu iroseşte nici o clipă înainte de a se căţăra pe mine. Şi apoi braţele îmi sunt iar blocate sub genunchii ei.

- Ce zici de cât de în formă sunt, prinţe? gâfâie ea cu buzele însângerate. Mai ai vreo critică?

Greutatea ei mă apasă, şi pufnesc în râs.

- Am câteva observaţii.

- Şi eu. Mâna îi fulgeră spre cizmă, scoţând o lamă subţire din pielea uzată. Pentru început, nu apreciez ca adversarii mei să fie blânzi cu mine.

îmi trece uşor vârful cuţitului peste pometi, gâdilându- mi pielea. Zâmbesc în ciuda lamei pe care ea mi-o trece pe faţă, privirea mea arzând intr-a ei. Şi apoi ochii mei trec la sângele care i se prelinge pe faţă, curgând din mai multe tăieturi şi crestături făcute de mine.

- Se pare că ţi-am cam distrus faţa drăguţă până la urmă, în ciuda strădaniei mele.

- Oh, asta nu-i nimic. Ea râde abia suflând. Ar trebui să vezi ce-am făcut eu feţei tale drăguţe.

Buzele mi se curbează într-un zâmbet în timp ce îmi înalţ capul înspre al ei.

- Oh, dragă, atât timp cât încă mă consideri drăguţ, numi pasă deloc de felul cum arăt.

Ochii aceia albaştri clipesc la mine şocaţi înainte ca ea să şi-i dea peste cap, enervată, iritată, ea se dă laoparte şi se ridică. Fac acelaşi lucru, ştergându-mi murdăria de pe corp în timp ce ea procedează asemenea. înainte să apuce să se întoarcă şi să plece, îi spun:

- Eşti un partener de antrenament mult mai amuzant decât Kitt. Ar trebui să mai facem asta

cândva.

Capul ei se înclină uşor în lateral, zâmbetul ei e viclean.

- Nu voi rata niciodată şansa de a-ţi arde o mamă de bătaie, prinţe.

Şi, spunând asta, se îndepărtează cu paşi mari, în timp ce eu rămân cu privirea la ea.

- Oh, Kai? strigă ea cu voce neutră.

Şi apoi mă feresc. S-a învârtit, aruncând cuţitul atât de brusc, încât abia am avut timp să mă las pe vine înainte ca acesta să se cufunde în ţinta de lemn, la câţiva metri în spatele meu.

- Nu vreau indurarea ta. Data viitoare când ne luptăm – şi, de unde mă aflu, îi văd ochii albaştri mocnind *impresionează-mă!*

Un fluierat prelung se aude din mulţime – este Kitt, desigur. îl ignor, clatin din cap şi rânjesc la ea în timp ce îmi întoarce spatele.

„Mică şi nărăvaşă, intr-adevăr.“

Capitolul 18

Paedyn

Sunt aproape convinsă cu nu sunt o Obişnuită. E posibil ca puterea mea să fie capacitatea de a minţi iară pic de efort. De a minţi cu privire la ce sunt, în cine am încredere şi cât sunt de bucuroasă să mă aflu aici.

Da, întrecerile sunt o serie de încercări fizice, dar presiunea e aceeaşi când vine vorba despre cele mentale. Trebuie să îi câştig pe oameni, să ii conving că ador aceste întreceri în aceeaşi măsură ca ei. Vreau voturile lor ca să rămân în viaţă, dar *am nevoie* de voturile lor dacă vreau să câştig mizeria asta.

Mă uit în jur la masa aşternută pentru cină şi remarc umerii încordaţi şi conversaţiile căznite.

Tensiunea din încăpere e aproape sufocantă şi ne sugrumă într-o tăcere jenantă umplută în cea mai mare parte de mestecatul nostru. Nu e greşit să spui că am devenit neliniştiţi în ultimul timp. Atât de mult, încât a izbucnit o ceartă între Ace şi Braxton pe terenul de antrenament, una pe care primul a declanşat-o în mod deloc surprinzător. Nu-mi pot imagina ce trebuie să fi făcut Ace pentru a afecta calmul răbdător al lui Braxton, dar la acea ceartă a fost nevoie de aproape patru gardieni imperiali ca sâ îi despartă, cu toţii îngrămădindu-se peste cei doi concurenţi.

Ochii mei alunecă asupra adversarilor mei, incet, oprindu-se la privirea verde care deja mă ţintuia. Trag aer în piept, întărindu-mă să fac faţă furiei pe care o simt de fiecare dată când mă uit la rege...

Nu, nu la rege.

Kitt se uită fix la mine cu ochi atât de asemănători cu cei ai tatălui său, încât trebuie să clipesc pentru ca imaginea regelui să îmi dispară din faţă, forţându-mă să mă concentrez, în schimb, asupra băiatului din faţa mea. Zâmbetul ii e cald, iar privirea ii rătăceşte pe chipul meu. Fac acelaşi lucru înainte de a mă uita rapid în altă parte, iar privirea îmi cade asupra unei perechi de ochi familiari.

Brusc, sunt înghiţită de furtuna acelor ochi cenuşii, oţeliţi, încadraţi de gene întunecate. Kai îşi înclină uşor capul, zâmbindu-mi într-un fel care mă face să-mi răsucesc nervos inelul de pe degetul mare.

Sper că şi el îşi pierde minţile încercând să îmi dea de cap în aceeaşi măsură în care mi le pierd eu.

Privirea lui Kai scapă scurt înspre degetul meu mare şi înspre inelul pe care îl răsucesc pe el. în ochii lui se vede o licărire când se apleacă peste masă înspre mine.

- Te agită ceva, Gray?

„Pe toate molimele, cum poate o singură persoană să fie în egală măsură enervantă şi atrăgătoare?"

- Şi ce anume ţi-ar da impresia că sunt agitată?
- Hmm, murmură el, trecându-şi o mână peste

bărbia aspră, ar trebui, oare, să încep cu faptul că învârţi inelul sau cu faptul şi mai evident că strângi intens în mână un cuţit?

Clipesc la el înainte să mă uit în jos. într-adevăr, ţin strâns în pumn un cuţit de friptură care nu ştiu cum de şi- a găsit drumul până acolo. Mă uit lung la el şi pufnesc în râs înainte de a-mi descleşta degetele de pe mâner. Când privirea mea o întâlneşte pe a lui, descopăr că e scrutătoare, dar mai blândă ca înainte.

Şi, destul de enervant, mă uit la el cu aceeaşi privire cu care se uită ei la mine, cu toate că vedem lucruri foarte diferite.
nevoie de aproape patru gardieni imperiali ca sâ îi despartă, cu toţii îngrămădindu-se peste cei doi concurenţi.

Ochii mei alunecă asupra adversarilor mei, incet, oprindu-se la privirea verde care deja mă ţintuia. Trag aer în piept, întărindu-mă să fac faţă furiei pe care o simt de fiecare dată când mă uit la rege...

Nu, nu la rege.

Kitt se uită fix la mine cu ochi atât de asemănători cu cei ai tatălui său, încât trebuie să clipesc pentru ca imaginea regelui să îmi dispară din faţă, forţându-mă să mă concentrez, în schimb, asupra băiatului din faţa mea. Zâmbetul ii e cald, iar privirea ii rătăceşte pe chipul meu. Fac acelaşi lucru înainte de a mă uita rapid în altă parte, iar privirea îmi cade asupra unei perechi de ochi familiari.

Brusc, sunt înghiţită de furtuna acelor ochi cenuşii, oţeliţi, încadraţi de gene întunecate. Kai îşi înclină uşor capul, zâmbindu-mi într-un fel care mă face să-mi răsucesc nervos inelul de pe degetul mare.

Sper că şi el îşi pierde minţile încercând să îmi dea de cap în aceeaşi măsură în care mi le pierd eu.

Privirea lui Kai scapă scurt înspre degetul meu mare şi înspre inelul pe care îl răsucesc pe el. în ochii lui se vede o licărire când se apleacă peste masă înspre mine.

\- Te agită ceva, Gray?

„Pe toate molimele, cum poate o singură

persoană să fie în egală măsură enervantă şi atrăgătoare?“

- Şi ce anume ţi-ar da impresia că sunt agitată?
- Hmm, murmură el, trecându-şi o mână peste bărbia aspră, ar trebui, oare, să încep cu faptul că învârţi inelul sau cu faptul şi mai evident că strângi intens în mână un cuţit?

Clipesc la el înainte să mă uit în jos. într-adevăr, ţin strâns în pumn un cuţit de friptură care nu ştiu cum de şi- a găsit drumul până acolo. Mă uit lung la el şi pufnesc în râs înainte de a-mi descleşta degetele de pe mâner. Când privirea mea o întâlneşte pe a lui, descopăr că e scrutătoare, dar mai blândă ca înainte.

Şi, destul de enervant, mă uit la el cu aceeaşi privire cu care se uită ei la mine, cu toate că vedem lucruri foarte diferite.

Eu văd un băiat care e zăpăcitor, captivant, încrezător şi calculat. Dar, cu cât descopăr mai multe detalii despre el, cu atât ştiu mai puţine, cred. Are o latură blândă doar pentru cei pe care ii iubeşte mult, atâta lucru e clar. Dar şi- a construit ziduri, s-a protejat, şi-a pus măşti, ceea ce-l face enervant de greu de descifrat.

Mintea îmi fuge la lupta noastră, la senzaţia mâinilor lui pe mine, sigure şi puternice. A-l vedea luptând era ca şi cum aş fi privit un dansator, pe cineva care simte muzica în suflet, până în oase. E făcut pentru bătălii. Crescut să ucidă.

„Şi trebuie să îmi amintesc asta.“

Sunt smulsă din gândurile mele când un servitor întinde mâna să-mi ia farfuria. Din instinct, mă mănâncă degetele să şterpelesc o chiflă, două, înainte să fie luate. încă nu-s obişnuită să am parte de mese regulate, ca să nu mai zic şi hrănitoare, în fiecare zi, şi mă trezesc luptându-mă constant cu instinctele mele de hoţ care urlă la mine să înhaţ orice chestie de mâncare pe care pot pune mâna.

Scaunele hârşâie pe pardoseala de marmură în timp ce oamenii din jurul meu se ridică să plece. O voce angelică şi delicată strigă peste zarvă, şi ne oprim cu toţii pentru a ne întoarce înspre sunet. Regina are mâinile încrucişate frumos în poală,

peste rochia ei bleumarin impecabilă, strălucind în lumina soarelui care apune. Ne zâmbeşte, iar sclipirea din ochii ei îmi aminteşte vag de Kai.

- Mai sunt câteva zile până la primul bal! Doamnelor, am încredere că v-aţi ales rochia sau aţi vorbit cu servitoarele voastre să vă pregătească una.

Cu siguranţă, nu am făcut încă nici una, nici alta.

- A, şi nu uitaţi să exersaţi dansul, adaugă regina zâmbind. Am încredere că veţi dori să le faceţi o impresie bună oamenilor.

„Oh, cu siguranţă voi face impresie.“

Ea ne face semn cu capul că putem pleca, iar eu mă îndrept repede spre uşă, intenţionând să mă strecor înapoi în camera mea şi să îi cer lui Ellie sfatul în legătură cu rochia.

- Paedyn.

Picioarele mi se clatină, încetinindu-mă până când mă opresc. Căldura din acea voce şi folosirea numelui meu mic îmi spun că nu Kai este în spatele meu.

Nu, este fratele lui. Mă răsucesc pe călcâie şi îl privesc pe Kitt venind spre mine, cu părul blond dezordonat şi zâmbetul fermecător. înghit în sec când se apropie de mine şi apoi mă priveşte cu acei ochi de smarald pe care îi împarte cu un criminal.

- Hei, spune el cu căldură. Te deranjează dacă te conduc la camera ta?

„Da.“

- Nu, deloc, mă aud spunând printre dinţii pe care-i dezvelesc într-un zâmbet.

Pornim pe hol, indreptându-ne spre aripa din castel unde sunt cazaţi concurenţii.

- încă nu te-am felicitat pentru interviul tău, spune el cu o undă de mândrie în voce. Nu ţi-am spus că o să te descurci foarte bine?

Mă gândesc în urmă, la interviuri, când am reuşit să fac praf singurul lucru pe care se aştepta să-l spun.

„Supravieţuire. Mă aştept să le supravieţuiesc.“

Aproape că râd la acest gând.

- Ei bine, mă bucur să ştiu că viitorul rege nu o să-mi taie capul pentru că am stricat mottoul

regatului său.

îmi muşc limba, dar e prea târziu să opresc cuvintele care mi-au ieşit deja din gură.

El râde.

Sunetul este bogat, umplându-mă de uşurare. Se freacă în spatele gâtului, chicotind în continuare, în timp ce spune:

- De fapt, asta a fost partea mea preferată.

îi arunc o privire uluită.

- Chiar aşa?

- Da. Râsul îi părăseşte vocea când rămâne pe loc să se uite la mine, oprindu-ne în mijlocul holului. A fost cel mai real lucru pe care l-a spus cineva vreodată în acele interviuri.

îi cercetez faţa, încercând să ignor asemănarea cu tatăl său.

- Vrei să spui că a fost cel mai stupid lucru pe care l-a spus cineva vreodată în acele interviuri.

Chicotul lui cald răsună din nou.

- Poate. Face o pauză, uitându-se la mine. Dar, dacă te face să te simţi mai bine, nu cred că ai greşit când ai spus că te aştepţi să supravieţuieşti acestui lucru şi te admir pentru că ai exprimat cum te simţi cu adevărat.

Sunt atât de şocată de sinceritatea cuvintelor lui, încât râd.

- Atunci înseamnă că mă admiri adesea, pentru că tind să-mi spun părerea mult mai mult decât ar trebui.

„Chiar te admir adesea."

Ochii lui par să rostească acele patru cuvinte în timp ce ii cercetează pe ai mei, exprimând ceva ce nu intenţionase să facă. Şi este prima dată când pot să-i întâlnesc privirea şi să nu-l văd pe rege uitându-se înapoi la mine. îmi dreg glasul, mă întorc şi continui să merg pe hol. Kitt e lângă mine când ne oprim în faţa camerei mele, şi deja deschid uşa în timp ce-i spun:

- Mulţumesc că ai mers cu mine! Fac o pauză pentru a-i oferi un mic zâmbet peste umăr. Acum, pot spune că am fost escortată de viitorul rege.

Trec pragul uşii când cuvintele îi ies pe gură în grabă:

- Da, şi, dacă o să îmi mai permiţi, o voi face din nou. Mă întorc şi-l văd că brusc e chiar în spatele meu.

-Ce?

Faţa lui se despică intr-un zâmbet care pare aproape prea timid pentru a fi pe buzele unui membru al familiei regale.

- Domnişoară Gray, ai vrea să fii partenera mea la baluri?

Aproape că mă sufoc cu aerul pe care îl trag în piept. Şi totuşi, în loc să răspund la întrebarea lui, una a mea, tară rost, îmi iese de pe buze odată cu un hohot de râs.

- De când sunt domnişoara Gray?

Un zâmbet viclean îl înlocuieşte pe cel timid, amintindu-mi pentru o clipă de fratele său.

- De când ai început să te referi la mine ca fiind „viitorul rege“

- Şi asta nu-ţi place? Să te numesc viitorul rege, adică.

Curiozitatea mea forţează întrebarea să-mi iasă din gură, deoarece am presupus că e destul de ataşat de titlu şi de puterea care îl însoţeşte.

- Aş prefera să nu fiu numit cu un titlu pe care nu l-am câştigat şi la nivelul căruia nu m-am ridicat încă, spune el simplu.

- De aceea te-am numit *viitorul* rege.

Zâmbeşte, mulţumit să lase liniştea să se aştearnă între noi înainte de a spune, în cele din urmă:

- Nu mi-ai răspuns la întrebare, domnişoară Gray.

Aud propunerea din vocea lui, văd întrebarea tăcută din acei ochi pe care ii evit în continuare. Dacă spun da, vom fi pur şi simplu Kitt şi Paedyn. Dacă spun nu, titlurile rămân.

Dacă spun da, joc rolul.

Dacă spun nu, îmi reduc şansele de a fi pe placul oamenilor.

Gândul de a sta la braţul viitorului rege şi de a ridica privirea înspre chipul asemănător cu al ucigaşului tatălui meu nu este plăcut pentru mine, personal, dar ar fi plăcut pentru oamenii din Ilya.

Aş avea, fără îndoială, parte de atenţia lor un gând terifiant, dar ispititor.

Un zâmbet îmi curbează buzele la imaginea unei foste fete din mahala de mână cu viitorul conducător, ilustrarea perfectă a polilor opuşi.

Cel mai puternic bărbat împreună cu cea mai lipsită de puteri.

- Ar fi o onoare să fiu partenera ta, Kitt, spun eu încet, zâmbind uşor.

„Joacă rolul!“

Kitt chicoteşte, părând uşurat.

- Speram că vei spune asta, Paedyn.

- Ellie! Ajutor! Te rog!

Mă uit ţintă la garderoba mea, înnebunind de la toate culorile şi stilurile de rochii agăţate înăuntru.

- Pe care ar trebui s-o port la bal? Trebuie să fac o impresie bună...

- Da, trebuie, şi nu o vei face cu una dintre rochiile astea, mă întrerupe Ellie, râzând încet.

îmi las capul pe spate şi gem.

- Ce e în neregulă cu ele?

Arăt înspre numeroasele rochii care-ţi iau ochii pe care le am la dispoziţie.

- Astea, zice şi arată către dulap, nu sunt rochii de bal. Cu toate acestea, cu siguranţă ai face o impresie dacă ai purta una dintre ele. Doar că nu una bună.

- Deci ce facem acum?

Nu pot împiedica enervarea să iasă din mine. în mod clar, Ellie a observat, pentru că spune încet:

- Va trebui să facem o rochie pentru tine. Imediat. Cunosc câteva croitorese excelente care ţi-ar putea pregăti o rochie frumoasă în cel mai scurt timp, va trebui doar să alegi stilul şi nuanţa de verde.

Aparent, este un fapt cunoscut că femeile tind să poarte rochii verzi la aceste baluri, din moment ce verdele smarald este culoarea regatului Ilya. Nu este o regulă stabilită, ci ceva ce toată lumea face, pur şi simplu. Tipic. Tradiţie.

„Obositor.“

Ellie continuă să vorbească despre croitoresele pe care le cunoaşte, despre cât de minunat lucrează.

Şi apoi mă loveşte. Cunosc o croitoreasă, *am trăit* alături de una. Sunt brusc zdrobită de greutatea a ceea ce am tăcut. Nu, a ceea ce *nu* am făcut.

„Adena."

Promisiunea către ea îmi răsună în minte, o amintire a modului în care *am uitat* de ea. Am jurat că o voi vizita şi, totuşi, mi-am amintit să o fac doar de îndată ce mi-a fost convenabil.

Sunt sugrumată de vinovăţie, aproape că mă sufoc din cauza strânsorii pe care o resimt în jurul gâtului. înghit în sec, blestemându-mă în tăcere pentru egoismul meu.

Dar n-ar fi prima dată când sunt egoistă când vine vorba despre Adena. Am fost egoistă în noaptea în care m-a găsit pe acoperişul unui magazin, acum doi ani, rănită şi isterică şi sperând *să înţeleagă* cineva, pur şi simplu. Ploaia îmi cădea pe faţă în timp ce mă uitam la cer, amestecându-se cu lacrimile mele şi făcând să usture rănile proaspete cu care mă alesesem de la un gardian în acea dimineaţă. Adena s-a tras la marginea acoperişului înainte de a-mi spune dintr-o suflare cât de sigură fusese că avea să mă găsească acolo sus, aşa cum era sigură că nu urma să mai fure niciodată dintr-un magazin.

Dar zâmbetul i-a dispărut când ochii ei au alunecat spre mine tremurând în ploaie, îmbrăţişându-mi genunchii. Eram obosită. Sătulă să încerc să fiu ceva ce nu eram, în vreme ce nimeni nu ştia ce eram.

Aşa că am decis să studiez cerul în acea noapte, observând asemănări între noi. Eram singură într-un fel în care îmi imaginez că şi stelele sunt, observate de toată lumea, dar prea departe pentru a fi *văzute* cu adevărat.

Şi, o dată în viaţă, am vrut să fiu văzută de cineva.

A fost egoist din partea mea să-i spun Adenei despre trecutul meu, despre prezent şi despre tot ce se afla între. Şi simplul fapt că ştie ce sunt o pune în pericol, şi, totuşi, n-am făcut decât să ne apropiem, în ciuda acestui lucru.

Ea m-a crezut. Ea a ascultat cum adevărul ieşea

din mine întretăiat de suspine, a rămas cu mine chiar şi după ce a aflat ce sunt.

Şi niciodată nu am fost mai uşurată de un moment de slăbiciune.

- Ellie, spun eu în mod voit încet. Dacă ştiu eu o croitoreasă?

Se gândeşte o clipă înainte de a răspunde, ridicând din umeri.

- Ar fi în regulă. Ai cunoscut pe cineva aici? La palat?

- Nu, e de pe aleea Loot.

Ellie îmi aruncă o privire sceptică, dar continui:

- E incredibilă. Pot să garantez că îmi va face cea mai frumoasă rochie pe care llya a văzut-o vreodată.

- Ei bine, presupun că aş putea vorbi cu Lenny să te însoţesc acolo, ca să o iei. Ea adaugă repede: Asta dacă el are voie.

Sprâncenele mi se întâlnesc.

- Să o iau?

- A, da. Dacă primeşti încuviinţare să te duci, ea va veni cu tine şi va fi angajată aici pe post de croitoreasă personală până când întrecerile se vor termina. Sau până când...

Ezită. Restul cuvintelor ei sunt înecate de sângele care mi se zbate în urechi, iar inima îmi bate atât de repede, încât mă simt de parcă aş fi în mijlocul unei lupte.

„Adena va locui aici. Cu mine."

Va fi hrănită şi *plătită.* O să o pot vedea. Va fi în siguranţă. Mă cuprinde uşurarea, făcând o încercare slabă de a înlocui sentimentul de vinovăţie pe care încă ¡1 resimt.

Ellie promite că va vorbi cu Lcnny, apoi îmi spune noapte bună înainte de a se strecura pe uşă afară.

Mă trântesc pe pat, uitându-mă la stucatura complicată de pe tavan. Nu ştiu sigur cât am zăcut acolo, lăsând speranţa şi fericirea să mă inunde la gândul de a o vedea pe Adena teafără şi în siguranţă.

Iar apoi, o bătaie uşoară în uşă îmi spulberă gândurile.

Capitolul 19

Paedyn

Trebuie să fie aproape miezul nopţii, deci, pe toate molimele, cine să fie?

Strâng mânerul pumnalului şi îl scot de sub pernă, ţinându-l aproape de corp, în timp ce păşesc pe podea. Când deschid uşa, ochii mei întâlnesc perechea gri aflată de cealaltă parte.

Privirea lui Kai coboară spre pumnalul din mâna mea înainte de a se întoarce la faţa mea, zăbovind pe obrazul meu învineţit şi pe buza despicată pe care mi le-a oferit cu atâta generozitate în lupta noastră de dimineaţă. Orgoliul meu nu le-a permis Tămăduitorilor să se ocupe de rănile mele, şi, deloc surprinzător, prinţul pare să fi avut aceeaşi problemă. Pe maxilar i-au înflorit vânătăi uşoare, o amintire a fiecărei lovituri pe care i-am aplicat-o.

- Ai de gând să mi-l pui iar la gât?

Buzele lui Kai zvâcnesc în sus când işi înclină capul spre pumnalul strâns în pumnul meu.

- Nu mă ispiti! spun eu, trecându-mi degetele peste marginea netedă şi plată a lamei. Ai venit pentru revanşă?

îşi bagă mâinile în buzunarele pantalonilor strâmţi şi închişi la culoare înainte de a-şi încrucişa gleznele şi de a se sprijini de tocul uşii.

- Nu mă ispiti!

Părul de abanos ii cade peste frunte, facându-i ochii cenuşii să iasă în evidenţă în contrast cu onduleurile de culoarea cernelii. Este clar că nu s-a bărbierit, lăsând o umbră de barbă să-i acopere maxilarul ascuţit, accentuat de vânătăile întunecate pe care i le-am provocat.

- Ce vrei, Azer?
- Şi mie mi-a fost dor de tine, Gray, spune Kai, culegând cu dezinvoltură ceva de pe cămaşa lui extrem de subţire. Apoi privirea lui se îndreaptă spre a mea, genele lungi contrastând total cu ochii săi deschişi la culoare. Sunt aici pentru lecţia ta.

Pufnesc dispreţuitor.

- Scuze, pentru *ce* anume?
- Lecţia ta.

îşi înclină capul într-o parte, nedumerit într-un mod amuzat.

- Eşti Clarvăzătoare. Nu ai simţit că se va întâmpla?
- Nu aşa funcţionează, şi ştii asta, zic eu, tonul meu fiind o combinaţie de iritare şi confuzie. Ce tot...
- Atunci chiar aveai de gând sâ mergi la bal şi să-l calci pe picioare pe fratele meu? Pufneşte şi râde. Eşti plină de surprize, nu-i aşa?
- Nu, nu l-aş călca pe picioare. Poate o să-mi dau cu stângu’-n dreptu’, dar...

Mă opresc, privindu-i zâmbetul amplificându-se. Gropiţa lui îşi bate joc de mine, ispitindu-mă să folosesc pumnalul care aşteaptă răbdător în palma mea. Şi apoi cuvintele lui capătă sens, în cele din urmă.

- Lecţii *de dans?* De-asta eşti aici?

Scap un hohot de râs, gândindu-mă că probabil glumeşte.

- Ţi-a luat ceva să te prinzi. Se desprinde de tocul uşii, făcând un pas mai aproape. Hai, nu avem toată noaptea Ia dispoziţie! Apoi zâmbeşte. Doar dacă nu cumva vrei să o avem.

Nici nu mă clintesc.

- Nu. în nici un caz. Nu vreau şi nu am nevoie de ajutorul tău. îi zâmbesc batjocoritor. Dar e bine de ştiut că eşti mereu atât de dornic să-l oferi.

Apuc marginea uşii şi încep să o închid peste el, dar strecoară un pantof strălucitor în camera mea. Deschide cu uşurinţă uşa, braţele lui puternice împingând-o înapoi, în ciuda eforturilor mele. Cu mâna încă pusă pe lemnul uşii, se apleacă suficient de aproape pentru a murmura:

- Fix ca întotdeauna, eşti prea încăpăţânată să recunoşti că ai nevoie de ajutorul meu.
- *Am nevoie* doar să ieşi din camera mea.

îi zâmbesc, dar numai cu dinţii. Şi totuşi, cu fiecare cuvânt care spune contrariul, ştiu că are dreptate. Ştiu că ar trebui să-i accept oferta şi să

exersez, ca să previn să mă fac de râs alături de viitorul rege. Dar nu-mi place că poate să aibă avantajul ăsta asupra mea, nu-mi place ideea de a mă ajuta. Din nou.

- Ce ai nevoie şi ce vrei sunt două lucruri foarte diferite. Mirosul de pin mă învăluie când el îşi apleacă uşor capul spre mine, obligându-mă să-i întâlnesc privirea. Haide, Gray, ai mai multă minte de-atât! Ştii că ai nevoie să faci o impresie bună la balul ăsta. Şi, fiind lângă fratele meu, o să ai asupra ta şi mai mulţi ochi decât în mod normal.

Parcă mi-ar fi citit gândurile, le-ar fi însumat şi mi le-ar fi scuipat înapoi. Mă uit lung la el. Ştiu că are dreptate, şi o ştie, la rândul lui. Probabil vede cum împotrivirea îmi dispare din privire, pentru că un zâmbet îi arcuieşte buzele.

- Mă bucur să văd că ţi-a venit mintea la cap. Hai să mergem!

Trec pe lângă el şi-l ating cu umărul, ţinând capul sus. Eu am ales să fac asta, nu el, şi trebuie să ţină minte asta.

- Unde mergem? il intreb, în timp ce el mă conduce pe hol.

l.a capătul lui urcăm pe o scară largă în spirală drapată cu un covor de catifea verde smarald. Umbra unui zâmbet se aşterne pe chipul lui.

- Undeva unde să ai suficient loc să cazi.

Când ajungem la capătul scărilor, sunt condusă pe un hol larg, plin cu tablouri şi stucatură sidefată care urcă de pe pereţi până la tavan. Ochii îmi alunecă asupra stratului subţire de praf care acoperă ramele tablourilor presărate pe perete.

„A trecut ceva timp de când cineva a mai fost pe-aici."

Acest etaj se întâmplă să fie unul dintre puţinele pe care nu le-am explorat încă, în condiţiile-n care m-am strecurat din camera mea de mai multe ori în toiul nopţii pentru a învăţa planul castelului şi potenţialele ieşiri. O fi personalitatea, o fi paranoia, dar faptul că nu cunosc împrejurimile mă sperie aproape la fel de mult ca întrecerile.

întrucât Lenny nu îmi păzeşte uşa, nu pot rezista nevoii de a cerceta. De fapt, nu-mi văd gardianul

prea mult şi, în mod surprinzător, gândul ăsta îmi provoacă o tresărire bruscă de tristeţe. Sunt şocată de cât de mult îmi place cu adevărat compania lui şi chiar mai şocată de faptul că aş gândi astfel de lucruri despre un gardian imperial.

Un fald al covorului îmi prinde piciorul, iar podeaua îmi zboară în faţa ochilor. Sunt pe cale să cad lată pe covorul cu model în spirală, când un braţ îmi alunecă în jurul mijlocului, ferm şi enervant de familiar.

- Iată acel joc de picioare neglijent de care încercăm să te scăpăm, spune Kai, iar rânjetul i se citeşte în glas.

Mă repune în picioare, ghidându-mă cu o mână pe care o împing tulburată şi simţind nevoia să pun ceva spaţiu între noi. îşi ridică mâinile şi face batjocoritor un pas înapoi, înainte să se întoarcă şi să păşească din nou pe hol. în timp ce continuăm să mergem, întrebarea pe care am aşteptat să o pun îmi alunecă, în cele din urmă, de pe buze.

- De ce faci asta?

Kai se opreşte în faţa mea. Se întoarce încet, părând aproape amuzat de întrebare.

- E chiar simplu. Te duci la bal cu fratele meu, iar el trebuie să dea cât se poate de bine.

îi studiez chipul, văd cum un milimetru din masca lui se sfărâmă, scoţând la iveală toată dragostea şi tot devotamentul faţă de fratele său, toate eforturile pe care este dispus să le facă pentru el. E ca şi cum ar avea o datorie de îndeplinit, de parcă deja ar fi Executantul şi ar fi vorba despre mai mult decât de a mă împiedica pe mine să-l calc pe fratele lui pe picioare.

Apoi masca lui se reface brusc, şi din nou am în faţa ochilor expresia aceea rece, lipsită de emoţia ce a fost cândva acolo. Cum nu mă pot gândi la o replică, încep să păşesc. O luăm la dreapta pe un hol mai mic şi ne îndreptăm spre ultima uşă din stânga. El apasă clanţa şi deschide, dezvăluind de partea cealaltă un dormitor luminat doar de razele lunii care se preling prin fereastră.

Dacă am crezut că am o cameră magnifică, sigur păleşte în comparaţie cu *asta.* Este cel puţin de

două ori mai mare decât a mea, făcând-o să pară mai curând o casă decât un dormitor. Deşi este dotată cu un pat cu baldachin, dulap şi un birou – la fel ca a mea –, această cameră pare locuită. Raftul este plin, cărţile fiind stivuite în unghiuri ciudate pentru a încăpea. Câteva dintre copertele lor uzate îmi spun că sunt cărţi de strategie, luptă şi... *poezie.*

„Interesant!“

Totul din cameră e mai frumos decât în a mea, dar uzat.

„Aceasta e camera lui – camera lui adevărată.“

Biroul e acoperit cu pete de cerneală închisă la culoare, iar diverse armuri sunt îngrămădite în colţ. Ochii mei scrutează crestăturile mari care acoperă stâlpii patului, de unde lipsesc bucăţi de lemn închis la culoare.

„Tăieturi de sabie.“

A lovit stâlpii cu o sabie boantă. De mai multe ori.

Presupun că este mai bine decât să abată sabia asupra unui om, deşi sunt sigură că face şi asta. Ochii mei se întorc în cele din urmă spre Kai. Stă rezemat de tocul uşii, privindu-mă curios în timp ce stau în mijlocul camerei lui, deşi nu-mi amintesc să fi ajuns atât de departe înăuntru.

Fac un semn din cap spre stâlpii de lemn ciobiţi ai patului său generos, neştiind ce să spun sub privirea lui.

- Interesant mod de a scăpa de stres!
- fel şi să dai cu pumnii într-un trunchi de copac învelit cu căptuşeală până îţi sângerează degetele.

îmi aruncă un zâmbet slab în timp ce se plimbă prin cameră spre birou, cu mâinile în buzunare, înainte de a începe să se joace cu un instrument pe care îl recunosc. Tata avea un gramofon, unul cu un corn larg de aur în care îmi băgăm capul când eram copil. Ca Tămăduitor respectat în mahalale, câştiga bani buni, dar gramofonul era totuşi cel mai frumos lucru pe care îl aveam. Cu ani în urmă, îmi punea picioarele peste ale lui ca să putem dansa prin bucătărie. Ei bine, *el* dansa. Eu doar făceam act de prezenţă. Dar nu a avut niciodată ocazia să mă

învețe cu adevărat cum să dansez fără să calc literalmente pe picioarele cuiva.

Scârţâitul acului care atinge discul este familiar, deşi sunetul valsului blând care urmează nu este. Kai se întoarce, desfăcându-şi lejer jumătate dintre nasturii cămăşii şi făcându-mi ochii să caute ceva la care să se uite, altceva decât pieptul lui bronzat şi tatuajul.

Şi apoi el e brusc în faţa mea, privindu-mă din cap până în picioare cu un zâmbet uşor care evidenţiază gropiţa mai adâncă de pe obrazul său drept. Privirea lui e ca o mângâiere, iar el îşi ia tot timpul din lume. Refuz să mă foiesc sub acea privire pătrunzătoare, ştiind cât de mult i- ar plăcea să vadă cum mă frământ. Nedorind să fiu mai prejos, îmi trec privirea peste trăsăturile puternice ale feţei lui şi peste corpul şi mai puternic. Totul la el este letal. Acel zâmbet. Acei ochi. Mintea aceea vicleană.

- Eşti sigură că te vei putea concentra asupra dansului sau o să-ţi distrag prea mult atenţia, dragă?

Cuvintele lui mă fac să tresar, iar ochii mei se întorc spre ai lui. Pufnesc.

- Cred că o să mă descurc, mulţumesc.

îmi aruncă o privire plină de îndoială.

- Presupun că vom afla, nu-i aşa?

Mă aştept să întindă mâna şi să mă tragă la dans, iar gândul face inima să îmi bată, mă pregăteşte să-i simt mâinile pe corpul meu. Dar el nu se mişcă, nu încearcă să micşoreze distanţa dintre noi.

„Bine."

- Deocamdată, o să începi doar prin a învăţa paşii pentru valsul obişnuit, spune el. în principal, pentru că nu vreau să mă calci pe picioare.

Cu mâinile încă în buzunare, Kai face un pas înainte, unul înapoi, în laterale, arătându-mi elementele de bază. E atât de graţios, atât de elegant, atât de *natural!*

„Lupta. Şi lupta e ca un dans pentru el."

Mă simt ţeapănă şi dintr-odată atât de nesigură pe mine. Chiar şi cu mâinile încă în buzunare, Kai păşeşte cu uşurinţă la unison cu mine, deşi nu

îndrăzneşte să se apropie suficient de mult cât să fie călcat de picioarele mele stângace. Oftez, iritată din cauza mea şi a prinţului zâmbitor din faţa mea.

- Relaxează-te! murmură Kai în faţa mea, cu mai mult decât un strop de amuzament în voce. Te gândeşti prea mult. Nu calcula, doar mişcă-te în ritm cu muzica!

îmi ridic privirea şi îl văd că se uită deja la mine cu un rânjet.

- De asemenea, ştii că acesta este un dans, corect? Deci nu este necesară nici o poziţie de luptă.

Abia atunci observ cât de încordat şi tensionat îmi e trupul, cu mâinile uşor ridicate, de parcă s-ar pregăti să lovească. Mă îndrept şi îmi trec o mână prin şuviţele de păr care cad din împletitură. Sunt ciudat de... *agitată.* Şi este înnebunitor de enervant.

„Ar fi mult mai uşor dacă el nu s-ar holba la mine."

Un alt vals se termină, înlocuit de o melodie lentă şi suavă. Ţin capul coborât, şuviţe de păr căzându-mi pe faţă în timp ce îmi privesc picioarele păşind în acord cu muzica. O apăsare pe talie mă face să tresar. Din reflex, mâna mea zvâcneşte spre cuţitul ascuns acum sub faldurile rochiei, dar o mână aspră îmi prinde încheietura.

- De asemenea, cuţitele nu sunt necesare pentru dans, spune Kai, râzând încet.

Cu ochii fixaţi într-ai mei, îşi lasă degetele aspre să alunece încet de la încheietura mâinii la palma mea, înainte de a-şi îndoi palma peste a mea, ridicându-mi braţul. Dar cealaltă mână a lui e cea care îmi atrage atenţia, cea care s-a aşezat confortabil în zona inferioară a spatelui meu. Cea care mă trage spre el. Prin ţesătura subţire a rochiei pe care am purtat-o la cină, simt căldura palmei lui pătrunzând în spatele meu.

Mă uit la el în timp ce mă trage aproape. Nu este ca şi cum nu ştiam că acest lucru se va întâmpla, doar că nu mă aşteptam la asta atât de brusc. Se uită la mine în expectativă înainte de a chicoti încet şi de a-şi aluneca mâna până când se desprinde de pe spatele meu, tacându- mă să mă simt brusc

înfrigurată în absenţa ei. îmi ia cealaltă mână şi o ridică la umăr, lăsându-mi palma peste cămaşa lui subţire. Simt fiecare muşchi mişcându-se sub ea în timp ce mâna cealaltă îi revine pe spatele meu, apăsând materialul rochiei.

- Hai să vedem ce-ai învăţat! spune el încet în timp ce picioarele încep să i se mişte în ritmul muzicii.

Mă străduiesc să-l urmez, reuşind ca paşii mei să-i oglindească pe ai lui. El conduce cu uşurinţă, ghidându- mă cu încredere pe parcursul dansului. Ochii îmi rătăcesc prin încăpere şi în jos, spre picioarele mele, numărând fiecare pas. Presiunea asupra spatelui meu dispare brusc când degetele lui îmi prind bărbia, ridicându-mi capul.

- N-ai să înveţi niciodată dacă te tot uiţi la picioare, Gray. Ochii la mine! Zâmbeşte, punându-şi mâna la loc pe spatele meu. N-ar trebui să fie prea greu.

îmi dau ochii peste cap la el, deschizând gura ca să fac o remarcă, doar că, în schimb, pun o întrebare:

- De unde ai ştiut că fratele tău m-a invitat să fiu partenera lui la bal?

Râsul lui Kai e lipsit de umor şi sec.

- Nu-s vreun Clarvăzător, dar n-a fost greu să pun lucrurile cap la cap. Când nu fac decât să il privesc lung, el continuă: îl cunosc pe fratele meu şi de-asta am ştiut că o să te invite.

- E un răspuns foarte prost, zic eu simplu.

- Iar tu eşti în continuare o dansatoare proastă, aşa că munca mea e departe de a se fi încheiat.

Pufnesc.

- A, adaugă Kai detaşat, şi e posibil ca el să fi menţionat că te-a invitat.

Un alt râset îmi scapă înainte să-l pot opri, şi îmi strâng buzele pentru a înăbuşi sunetul. Ochii îmi coboară spre pieptul lui, care este mult prea aproape, amintindu-mi că *noi doi* suntem mult prea aproape faţă de cum ar trebui să fie nişte concurenţi, nişte inamici din aceste întreceri.

Şi totuşi, iatâ-mă, dansând cu el în dormitorul lui. Singuri. în întuneric.

Chiar dacă nu părea posibil, sunt dintr-odată mai ţeapănă decât înainte. Kai simte că devin rigidă în strânsoarea lui şi vine incredibil de aproape.

- Eşti ţeapănă ca o scândură, Gray. Relaxează-te!

„Nu mă ajută!“

încerc – şi eşuez – să mă topesc în îmbrăţişarea lui, aşa cum ar trebui s-o facă un partener de dans. Sunt tară speranţă. Depăşită de situaţie.

Dar prinţul nu renunţă atât de uşor. Nu, îşi înfăşoară complet braţul în jurul taliei mele şi mă trage spre el. îmi târâi picioarele, nevrând să elimin distanţa mică rămasă între noi. O gropiţă înnebunitoare mi se arată, abia vizibilă în lumina slabă.

- Deci ce am învăţat astăzi? mă întreabă el, enervant de amuzat ca întotdeauna. Unu la mână, pumnalele nu sunt necesare pentru dans şi, doi la mână, chiar trebuie să fii aproape de partenerul tău în timpul dansului. Şi, în mod şocant, se pare că te chinuieşti mai mult cu aspectul al doilea.

- Ai prefera să mă chinuiesc cu primul şi să-ţi pun un pumnal la gât? Fac o pauză. Din nou.

- Atât de previzibil, chicoteşte el. Sunetul mă învăluie înainte ca el să mormăie: întotdeauna atât de nărăvaşă şi dornică să mă înjunghie.

Este foarte aproape de mine. Prea aproape de mine.

Şi, pentru că sunt atât de distrasă de acest lucru, piciorul meu aterizează deasupra piciorului lui, şi mă împiedic, ciocnindu-mă de trupul lui puternic. Mâinile lui îmi cuprind talia, ţinându-mă locului până îmi vin în fire şi îl îmbrâncesc. Un râs adânc bubuie din pieptul lui, la pachet cu un zâmbet autentic, unul pe care i l-am văzut doar în preajma fratelui său.

„Mortal.“

- Cum poate un luptător să aibă un joc de picioare atât de slab? Ochii lui dansează între ai mei. Eşti, pur şi simplu, plină de surprize.

- Ei bine, *surpriză,* am terminat cu această lecţie, spun eu categoric, ieşind din strânsoarea lui.

Sunt cu spatele la el când mă apucă de încheietura mâinii şi mă răsuceşte, trăgându-mă

înapoi.

- Dar încă îmi datorezi un dans.

Părul ondulat ii cade peste frunte, expresia din ochii lui practic mă imploră să mă joc cu el.

- Bine, zic eu, intrând în joc. încă un dans şi, la schimb, primesc răspuns la o întrebare.

I se ridică sprâncenele.

- Asta e mită, Gray?
- Sunt condiţiile mele. Acceptă-le sau renunţă, prinţe!

Singurul lui răspuns este un chicot uşor. îşi întoarce capul de la mine, gândindu-se înainte de a-mi întâlni, în sfârşit, privirea. încet, îmi ridică mâna înapoi în aer şi îşi sprijină din nou cealaltă mână confortabil pe spatele meu.

- Batem palma.

începe un alt vals lent, şi mă ţin ocupată cu muzica şi cu paşii, afundându-mă în dans. Când pare că nu mai pot ignora senzaţia pe care mi-o dau ochii lui ce mă privesc atât de intens, îi întâlnesc, în sfârşit, privirea.

- Bun, ce vrei să ştii? mă întreabă Kai, conducându-mă în timp ce dansăm.

„Nu am nici o idee.[4]*

Se uită la mine, prin mine, aşteptând un răspuns. Ochii lui cenuşii sunt ca nişte aşchii de gheaţă, ca nişte cioburi de sticlă. La fel ca ele, privirea lui e ascuţită şi pătrunzătoare. Rece, dar captivantă. Frumoasă în felul în care numai lucrurile mortale pot ii.

Şi, uite-aşa, dintr-odată, nu mă pot gândi nici măcar la un singur lucru pe care vreau să-l întreb. îmi scormonesc mintea după o întrebare, doar pentru a scoate pe gură primul lucru care îmi vine în minte.

- Ţi-ai dori să fi fost tu?

Clipeşte, genele întunecate fluturând.

- Ţi-ai dori să fi fost tu viitorul rege al regatului Ilya? Moştenitorul?

Nu este deloc întrebarea pe care am crezut că aveam să i-o pun, dar iată-ne aici!

- Nu, spune el simplu, susţinându-mi privirea.

Ridic din sprâncene într-o întrebare tăcută. Cum

el nu continuă, ii zic:
- Asta-i lot? „Nu“?
- Tu ţi-ai primit răspunsul, iar eu mi-am primit dansul. Asta ne-a fost înţelegerea, dragă.

Abia pot să respir. Braţele subţiri ale Adenei sunt înfăşurate atât de strâns în jurul gâtului meu, încât încep să văd pete în faţa ochilor. A ţipat şi a chiuit când m-a văzut aşteptând lângă fort.

Cea mai bună prietenă. Complicea mea. E în siguranţă. Frumoasă şi spumoasă ca întotdeauna.

Lenny a venit în camera mea devreme în această dimineaţă, gata să mă ducă în l.oot şi să-mi preia noua croitoreasă. Se pare că a obţinut aprobare pentru a face acest lucru, dar eram prea încântată să mă obosesc să cer detalii. E posibil ca şi eu să fi ţipat de bucurie.

- O să fiu... *ce* a ta? chiuie Adena.

Oftez, deşi îmi iese mai degrabă un hohot de râs.

- Croitoreasa mea personală. Deja i-am spus ce şi cum de vreo trei ori până acum. Asta, bineînţeles, dacă vrei slujba.
- Eşti nebună?! Bineînţeles că o vreau, Pae!

Practic ţopăie în timp ce ne îndreptăm spre trăsura care aşteaptă la capătul îndepărtat al aleii Loot. Privesc piaţa şi aleea largă din faţa mea. Casa mea arată la fel de plictisitoare şi de tristă ca atunci când am părăsit-o. Mă las învăluită de zgomotul de înjurături şi tocmeală, de mirosul de peşte şi de mirodenii. Toate cunoscute. Toate la fel.

I.enny deschide uşa trăsurii şi atât Adena, cât şi eu ne aşezăm înainte să pornim pe strada pietruită denivelată, indreptându-ne către palat.

- Nu pot să cred că se întâmplă asta, spune Adena uimită, în timp ce se uită pe fereastra minusculă. Se întoarce spre mine, analizând cu ochii mari rochia lejeră în care Ellie m-a forţat să mă îmbrac. Nu pot să cred.

Se uită de la faţa mea la rochie, înainte de a-i apuca tivul fustei şi de a o inspecta.

- Nu te obişnui cu... *asta,* spun eu tăcând un semn către rochie. De obicei, port pantaloni în timpul zilei, dar Ellie a insistat să port o rochie pentru a le face o impresie bună celor care mă văd

pe l.ool.

Şi cu siguranţă au fost mulţi oameni. Chiar dacă era atât de devreme, piaţa colcăia de bărbaţi, femei şi copii, toţi uitându-se la mine pe când treceam. Nu ştiu ce impresie le-am făcut, dar cu siguranţă am făcut una.

- Se pare că eu şi Ellie ne vom înţelege perfect, spune Adena, zâmbind strălucitor.

- Oh, sunt sigur că o veţi face. Râd înainte de a continua: Şi vei fi plătită, hrănită şi vei avea un pat adevărat în care să dormi noaptea. Mi s-a spus că există o cameră de cusut unde îţi vei petrece cea mai mare parte a timpului, plină cu orice tip de material la care ai putea visa vreodată.

Ochii Adenei devin strălucitori la acest gând.

- Raiul. Voi fi în rai.

Ii povestesc despre tot şi toate – antrenamentele, interviurile, concurenţii. Ea face acelaşi lucru, povestindu- mi despre timpul petrecut în I.oot cât am fost plecată.

- începusem să cred că m-ai uitat! spune Adena râzând, respingând ideea. Şi, acum, iată-te, luându-mă cu tine!

Un val de vinovăţie mă loveşte, ameninţând să mă înece, înghit în sec înainte să deschid gura ca să-mi cer iertare, să-i spun că îmi pare rău, să...

- N-aş putea niciodată să uit de tine, A.

„Niciodată de acum încolo.“

Ea străluceşte, în timp ce inima îmi bate sălbatic în piept. Ea este atât de bună, iar eu sunt atât de vinovată. Sunt slabă pentru că îi ascund adevărul, dar, cu fiecare bătaie a inimii mele, jur să nu o mai fac niciodată.

- Oh, stai! Cu cine mergi la bal?

întrebarea aproape ţipată a Adenei pătrunde prin gândurile confuze. Bineînţeles că Adena cunoaşte acel detaliu al întrecerilor, cum că trebuie să formăm perechi pentru baluri. Ea iubeşte genul ăsta de lucruri. îmi trec o mână prin păr, dându-l laoparte de pe faţă.

- Păi... merg cu Kitt.

Adena clipeşte. Şi apoi ţipă.

- Kitt? Adică moştenitorul?

Se hiperventilează, facându-şi vânt cu mâinile.

- Nu e mare lucru, A. Numai că trebuie să arăt bine, spun eu, încercând să o calmez.

- Ei bine, atunci ai venit la fata care trebuie, spune ea încrezătoare. Măiculiţă, bun, atunci trebuie să arăţi chiar foarte bine. îşi dă laoparte bretonul cârlionţat care îi pică pe ochi. Ei bine, sunt mai multe nuanţe frumoase de verde dintre care am putea alege. Am putea să mergem pe un verde smarald sau un verde salvie...

Ridic o mână, iar buzele mi se arcuiesc intr-un zâmbet.

- De fapt, am o altă culoare în minte.

Capitolul 20
Kai

Stau intr-o mare de negru. Sacouri negre, cravate negre, pantofi negri. Precum cerneala, bărbaţii care umplu sala de bal sunt împrâştiaţi pe pardoseala de marmură albă, ca nişte cuvinte mâzgălite în grabă pe o bucată de pergament lucios.

Slujitorii dansează prin cameră, deşi nu au muzică să-i însoţească, în timp ce se împletesc prin mulţime. îşi fac turele aducând vin, şampanie şi aperitive extravagante pe farfurii şi mai extravagante.

Văzând că întrecerile sunt *diferite* anul acesta – mulţumită mie şi testării viitorului Executant nu este surprinzător ca şi balurile să fie ieşite din comun. în mod obişnuit, balurile din întreceri sunt fix asta: baluri. Ele constau în mult prea multe ore de dans şi discuţii obositoare, ambele necesitând cantităţi excesive de alcool pentru a le depăşi.

Dar primul bal din aceste întreceri începe cu un banchet.

Corpuri îmbrăcate în negru sunt împrăştiate în toată încăperea, bărbaţi de toate vârstele amestecându-se laolaltă. Adică bărbaţi de toate

vârstele care fie sunt nobili ori de sânge regal, fie au reuşit cumva să obţină o invitaţie la primul bal al întrecerilor Epurării.

După o oră de umblat de colo-colo prin grupurile de bărbaţi, purtând conversaţii banale atât cu tineri, cât şi cu vârstnici, atât cu prieteni, cât şi cu duşmani, n-am stare şi sunt plictisit în cel mai bun caz. Eu şi Kitt ne-am retras lângă una dintre numeroasele mese frumoase care mărginesc sala de bal, pline de băuturi.

Mi-am petrecut timpul admirând încăperea mea preferată a castelului, pentru a suta oară. Coloanele de marmură şi ferestrele mari, din podea până în tavan, aliniate, ii conferă un aspect eteric. Candelabrele atârnă din tavan, picurând diamante şi eleganţă. Două seturi de scări pardosite cu smarald se oglindesc reciproc în timp ce coboară de la balconul de sus pe pardoseala de marmură. Uşi aurii şi bogate în detalii se deschid pe platforma în semicerc ce dă spre ringul de dans, care este atât de lucios, încât îmi pot vedea în el propria reflexie plictisită. Sorb din al doilea pahar de vin, dorindu-mi să fi luat ceva mai tare.

„Va începe dintr-o clipă în alta."

Mica orchestră din colţul îndepărtat al elegantei săli de bal prinde viaţă, în timp ce uşile strălucitoare din partea de sus a balconului se deschid. O femeie frumoasă, îmbrăcată în smarald mătăsos, păşeşte către balustradă şi se uită în jos.

„Mama."

Radiază, practic strălucind. Apoi începe să coboare graţios pe scara din dreapta ei, cu paşi măsuraţi şi uşori. Uneori, uit că până şi ea este o luptătoare cu capacitatea ei de Volt de a manipula electricitatea, care poate fi folosită cu uşurinţă în moduri mortale, dacă îşi doreşte.

Zgomotul tocurilor ei se aude pe pardoseala de marmură în timp ce străbate sala de bal. Bărbaţii ii fac loc, creând un culoar, în timp ce ea se îndreaptă spre tatăl meu, aşezat la capătul celălalt al încăperii. El zâmbeşte – îi zâmbeşte cu adevărat. Este o expresie rară pentru el, una pe care pare să o afişeze doar când ea este prin preajmă. Se ridică

şi îi iese în cale în mijlocul sălii înainte de a o lua de braţ. Regele se uită în jur, la bărbaţii care îl privesc, la rândul lor.

- Să înceapă primul bal al întrecerilor Epurării!

Bărbaţii aplaudă în timp ce regele şi regina merg împreună, vorbind şi salutându-i pe cei pe lângă care trec.

„Şi aşa începe."

Femeile, şi tinere, şi mai în vârstă, încep să treacă prin acele uşi aurii, una câte una. După cum este tradiţia, bărbaţii intră întotdeauna primii în sala de bal şi aşteaptă sosirea femeilor, în cinstea reginei care a apărut târziu la balul la care l-a cunoscut pe tata, iar toate privirile au fost asupra ei când şi-a făcut intrarea. De atunci fiecărei femei i s-a oferit ocazia să-şi facă intrarea în aşa fel încât toţi să o privească şi să o admire.

Zeci de femei coboară pe scări, toate purtând rochii în diverse nuanţe de verde. Imediat ce ajung jos, partenerii lor le preiau şi le conduc să ia loc la una dintre multele mese răsfirate pe latura cea mai îndepărtată a sălii de bal.

Eu şi Kitt urmărim parada femeilor în timp ce ne sorbim vinul, admirând de la distanţă. Ele nu vin într-o ordine anume, în funcţie de vreun rang sau statut. O privesc intrând pe verişoara mea, purtând o rochie verde mentă care îi contrastează cu părul roşu ca vinul. Andy îi zâmbeşte lui Jax, care o aşteaptă în josul scărilor, cu un rânjet tâmp pe faţă. Ea îl trage spre masa mare destinată concurenţilor, pusă în centru, pentru a le permite invitaţilor o vedere perfectă asupra noastră. O cină şi un spectacol.

îi privesc cum se aşază înainte de a-mi îndrepta atenţia înapoi spre balcon, spre fluxul constant de femei care începe să scadă. îi văd pe Hera şi Ace croindu-şi drum prin mulţime, nici unul dintre ei nefiind prea fericit să fie partenerul celuilalt. Ochii mei se îndreaptă spre uşi când Sadie intră, pielea ei maro sclipind în contrast cu rochia verde-deschis în timp ce coboară treptele către Braxton, care o aşteaptă.

O nuanţă de liliachiu îmi atrage atenţia,

dezvăluind-o pe Blair în capătul scărilor, privind în jos peste balustradă. Materialul verde pădure al rochiei ii îmbrăţişează talia, silueta, înainte de a coborî în falduri la picioarele ei. Părul ei este prins cu agrafe şi răsucit, iar un rânjet viclean i se formează pe buze când mă zăreşte.

- Baftă, frate! mormăie Kitt, şi nu ratez amuzamentul din tonul lui.

După ce am fost încolţit înainte de cină, în urmă cu câteva seri, Blair a insistat să mergem împreună la bal. Şi, văzând că nu am de ales în respectiva chestiune, un „da“ reticent a fost singurul răspuns pe care l-am putut da. îmi las paharul de vin în mâna lui Kitt cu un oftat enervat.

- Ai grijă de el, spun eu, înclinând capul spre paharul pe care el îl strânge acum în mână. Cu siguranţă voi avea nevoie de el.

Râsul profund al lui Kitt mă urmăreşte în timp ce mă îndrept spre trepte, întâmpinând-o pe Blair exact la timp, îi întind un braţ, pe care îl strânge cu lăcomie.

- Arăţi uluitor, Blair, spun eu încet, pentru că aşa şi arată, intr-un mod rece şi tăios.

- Ei bine, mulţumesc, Kai, zice ea gânditoare, cu genele întunecate plecate în timp ce îmi studiază ţinuta, părul, faţa. E valabil şi pentru tine.

O conduc la masă, acum aproape plină de concurenţii care stau ţepeni în jurul ei. Când mă aşez lângă Jax, el îmi adresează acel zâmbet strălucitor al lui care mereu reuşeşte să mă facă să zâmbesc la rândul meu.

- Ia uită-te la tine, J! Te-ai aranjat bine, spun eu, uitându-mă la costumul impecabil şi la pantalonii închişi la culoare care sunt, în sfârşit, suficient de lungi cât să-i acopere gleznele. Nici n-ai zice că te-am bătut măr în ring azi-dimineaţă.

O aud pe Andy pufnind de cealaltă parte a lui Jax înainte să se aplece şi să adauge:

- Nu eşti singurul.

Jax îşi dă ochii peste cap drept răspuns la tachinarea noastră, dar zâmbetul nu-i părăseşte nici o clipă faţa.

- Unde e Kitt? El este singurul dintre voi care e

drăguţ cu mine.

Andy îşi duce o mână la piept, prefăcându-se ofensată, în timp ce eu nici măcar nu mă obosesc să încerc să neg că are dreptate. în schimb, spun pur şi simplu:

- Adevărat, dar ştii bine că eu sunt mult mai amuzant.

Jax deschide gura ca să răspundă, dar, în schimb, aud o voce feminină rece.

- Chiar eşti? Pentru că eu mă plictisesc.

Mă întorc încet să o privesc pe Blair, căci uitasem şi că era acolo. Sunt un partener groaznic, deşi presupun că era conştientă de asta atunci când mi-a cerut să mergem împreună la bal, aşa că nu-mi pierd timpul simţindu-mă prost din cauza asta.

- îmi pare rău că nu te amuz, Blair! O aud pe Andy pufnind înainte să adaug: Şi ce mai faci în seara asta?

Ea zâmbeşte, aparent mulţumită că îi ofer toată atenţia mea. Şi asta este tot ce are nevoie ca să înceapă să se plângă de agrafele incomode din păr, înainte de a discuta despre materialul rochiei, insistând să pipăi şi să constat personal cât de moale este.

Jax chicoteşte lângă mine în tot acest timp, incapabil să- şi înăbuşe râsul de fiecare dată când aprob monosilabic sau încuviinţez din cap drept reacţie la cuvinte pe care nu le ascult în totalitate. Dar sunt smuls din contemplarea mea plictisită când în faţa ochilor îmi e pus un pahar.

- M-am gândit că s-ar putea să îl vrei înapoi, frate.

întorc capul şi dau de Kitt stând în spatele scaunului meu, înainte ca ochii mei să alunece spre *ea,* sclipind toată alături de el.

E Salvatoarea de Argint în toată puterea cuvântului. Materialul strălucitor, argintiu, i se lipeşte de trup. Bretele subţiri se înfăşoară peste umeri, ţinând în sus rochia cu decolteul ei adânc, dezvăluindu-i pielea bronzată şi claviculele pronunţate. Rochia i se înfăşoară pe talie şi şolduri ca nişte monede topite, amintindu-mi de cele pe care mi le-a furat când ne-am întâlnit prima dată.

Genele evidenţiate cu cărbune ale lui Paedyn flutură rapid spre mine în timp ce o privesc. Părul ei este ca o perdea care ii acoperă rochia, ceea ce face dificil să ştii unde se termină şuviţele argintii şi unde începe rochia strălucitoare. Ţesătura i se revarsă în jurul gleznelor, afişând o despicătură mare care îi alunecă pe lungimea piciorului, imitând-o pe cea pe care i-am făcut-o când i- am rupt rochia în ziua interviurilor. Şi acolo, prins de coapsa ei, este un pumnal de argint, în văzul tuturor. Mă străduiesc să îmi reţin zâmbetul la vederea armei mortale contopite cu ţinuta ei uluitoare – atât de drăguţă, dar atât de letală.

Fiecare părticică din ea este drapată în argint.

Nu verde. Nu previzibil.

Ceva frumos, îndrăzneţ, care nu se pierde-n mulţime. O declaraţie. O amintire despre cine este şi ce a făcut.

Femeilor nu li se cere neapărat să poarte verde la aceste baluri, şi se pare că Paedyn a profitat de acest mic detaliu.

Ochii ei îi întâlnesc pentru scurt timp pe ai mei, apoi Kitt o conduce de partea cealaltă a mesei. Şi asta este de ajuns ca să mă facă să-mi dau pe gât băutura şi să-mi doresc cu disperare ca această seară să se încheie. Ridic privirea, întâlnind-o pe a lui Paedyn peste masă. Ea nu pleacă ochii decât când, lângă ea, Kitt spune ceva încet, întorcându-şi atenţia de la mine şi îndreptând asupra lui ochii aceia precum oceanul.

îi privesc fără ruşine interacţionând, tară să mă intereseze cine mă vede uitându-mă. Paedyn pare încordată în timp ce ei doi vorbesc încet, ochii ei rătăcind încontinuu spre gulerul cămăşii lui, în loc să îi întâlnească privirea. Mă uit cum învârte încet inelul de pe degetul mare şi aproape zâmbesc la vederea lui în combinaţie cu rochia. Dar ea încuviinţează din cap în timp ce Kitt face la fel, fără îndoială foarte conştientă de zecile de ochi care îi privesc dinspre mesele din jur.

Slujitorii încep să se reverse în sala de bal, purtând tăvi pline cu farfurii aburinde cu mâncare. Nu trece mult până când mâncăm în tăcere somon

condimentat şi sparanghel cu unt, singurele sunete fiind zgomotul furculiţelor şi conversaţia oaspeţilor care ne înconjoară.

Şi mi-ar fi plăcut să rămână aşa, s-ar fi putut chiar să mă bucur de bal, o dată în viaţa mea, dacă am fi putut să stăm acolo şi să lăsăm liniştea să ne înghită. Numai că *partenera* mea decide să deschidă gura.

- Rochia ta e foarte frumoasă, Paedyn.

Tonul lui Blair e batjocoritor, iar buzele îi sunt arcuite într-un surâs dispreţuitor. Oftez şi ridic privirea dinspre farfurie ca să o văd pe Paedyn zâmbind uşor.

- Vai, mulţumesc! Ochii ei trec în grabă peste Blair şi ţinuta ei verde. Iar rochia ta este într-atât de... *unică,* zice ea, uitându-se fix spre sala de bal la femeile care poartă rochii în nuanţe asemănătoare.

Blair mijeşte ochii.

- Nu ştiu dacă te-au învăţat asta în *mahalale,* aşa că dă- mi voie să te luminez. Culoarea regatului Ilya e verde. Nu argintiu.

înţepenesc auzind cum a scuipat cuvântul mahalale, ceea ce i-a făcut până şi pe Sadie şi pe Braxton să îşi întrerupă conversaţia şi să privească prudent înspre masă. Pare-se că ne ţinem cu toţii răsuflarea în aşteptarea replicii lui Paedyn. Iar ea pare să nu dezamăgească niciodată. După ce ia încet o înghiţitură din pahar, întâlneşte privirea arzătoare a lui Blair.

- Hmm! Viaţa la palat te-a învăţat cum să fii o scorpie? Blair cedează.

înainte să apuc să clipesc, cuţitul de lângă farfuria lui Paedyn e în dreptul pieptului ei, iar vârful ţinteşte înspre inima ei. Imaginea îmi provoacă o undă de furie, dar vocea îmi e mult mai calmă atunci când spun:

Uşurel, doamnelor! Apelez la abilitatea Telechineticilor şi pun cuţitul la locul lui cu zgomot, în timp ce ignor privirea pe care mi-o aruncă Blair. în mod normal, nu-s eu cel care împiedică luptele, dar haideţi să încercăm să nu ne omoram când nici nu au început întrecerile.

Oaspeţii murmură în jurul nostru, urmărindu-şi

concurenţii cu expresii pline de interes. Nici nu pot să-mi imaginez ce distractiv e pentru ei să ne vadă tentativele de a fi civilizaţi unii cu ceilalţi, când mâine nu vom fi câtuşi de puţin aşa. Ace râde, sunetul fiind trufaş şi complet lipsit de umor.

- Asta intenţionezi, Kai? Să ne omori?

Când binevoiesc, în sfârşit, să mă uit la el, nu îmi scapă sclipirea din ochii lui care îi însoţeşte provocarea din voce, îl ţintuiesc cu privirea.

- Intenţionez să câştig.
- La fel ca noi, ceilalţi, răspunde Ace înainte de a-şi trece o mână peste părul uleios, chicotind. Mă rog, noi toţi cu excepţia lui Paedyn, care pur şi simplu intenţionează sd *supravieţuiască.*

îşi bate joc de răspunsul ei din interviuri. Hera se foieşte pe scaunul ei lângă Ace, evident la fel de jenată ca restul mesenilor. Iar ceea ce sunt pe cale să spun va înrăutăţi lucrurile.

- Ajunge!

Vocea lui Kitt intervine în atmosfera tensionată, întorcând toate privirile asupra lui. Dar el are ochi doar pentru o persoană, pentru fata în rochie sclipitoare de lângă el, în timp ce îi spune:

- Dansezi cu mine? Te rog?

Paedyn ezită doar o clipă înainte de a încuviinţa din cap. Şi apoi mă uit după ei în timp ce se duc pe ringul de dans, unde alte câteva cupluri au început să se învârtească în ritmul muzicii.

Blair îmi spune deodată ceva, trăgându-mă în picioare înainte de a mă târî pe ringul de dans. Nu-mi amintesc când am început să dansăm. Deodată, ea e în braţele mele, şi ne învârtim pe podeaua de marmură. Senzaţia imi este străină după nopţile petrecute cu Paedyn în braţe. Nopţi despre care încă nu i-am spus lui Kitt.

„îi făceam o favoare."

Ochii mei rătăcesc pe ringul de dans, aterizând asupra fratelui meu şi asupra fetei din braţele lui. Nu port verde, dar sunt verde totuşi. Invidia îşi înfige ghearele în mine în timp ce îi văd dansând în ritmul valsului în care am condus-o pe Paedyn chiar aseară. Arată eleganta, ademenitoare, captivantă.

„Ce naiba e în neregulă cu mine?"

Mă întorc de la siluetele lor care fac piruete, supărat pe mine însumi pentru că simt asta. Pentru că simt gelozie şi posesivitate faţă de singura fată care a spus clar ca nu e cazul să simt asta. Aşa că îmi distrag atenţia. Dansez cu Blair şi cu alte femei frumoase care mă poartă pe ringul de dans. Flirtez şi mă joc cu ele, concentrându-mă la fetele din faţa ochilor mei, nu la cea care dansează alături, cu fratele meu. O observ că se uită la mine, şi privirile ni se întretaie, iar scânteile dansează intre noi. Ea e întruparea unei decizii proaste. Pericol şi dorinţă, deopotrivă. Linia fină dintre mortal şi divin.

Şi simt cum mă înec.

Capitolul 21

Paedyn

Lumea se învârte în jurul meu, verdele şi negrul se amestecă. Gâfâi, luată prin surprindere de pirueta în care sunt prinsă» înainte de a fi trasă brusc înapoi în braţe puternice, mirosul slab de mirodenii şi râsetul adânc învăluindu-mă.

- îmi pare rău, am crezut că eşti pregătită pentru asta, chicoteşte Kitt, ochii lui verzi provocându-mă să mă uit în ei.

- O dansatoare mai bună ar fi fost, spun eu cu un zâmbet mic, privirea cutreierându-mi prin încăpere în loc să o întâlnească pe a lui.

Sala de bal nu seamănă cu nimic din ce am mai văzut până acum, cu ferestrele, stâlpii şi mulajele superbe. Sunt uluită de amploarea şi eleganţa care mă înconjoară.

Oamenii care umplu spaţiul se potrivesc perfect cu împrejurimile, toţi îngrijiţi şi graţioşi. Bărbaţii sunt imbrăcaţi în negru intens, în timp ce femeile poartă

toate nuanţele de verde.

Mă rog, toate în afară de mine.

Adena a amuţit pentru prima oară când i-am spus că vreau o rochie argintie. Trebuie să ies în evidenţă. Trebuie să le reamintesc oamenilor despre Salvatoarea lor de Argint. Şi, din moment ce nu există o regulă cum că femeile trebuie să poarte verde, singurul risc de a apărea în argintiu a fost să atrag mai multă atenţie asupra mea dacă mă împiedic pe ringul de dans.

Atâţia ochi, atât de mulţi oameni care urmăreau cum coboram scările. Atât de multe priviri asupra trupului meu, asupra rochiei cu crăpătură şi pumnalul de dedesubt. Chiar şi acum sunt urmărită. Toţi mă privesc mai mult sau mai puţin intrigaţi, unii cu curiozitate, alţii cu atenţie. Nu sunt sigură că voi câştiga voturile acestor oameni în seara asta, dar cu siguranţă mă fac memorabilă. Ridic privirea la Kitt, părul lui blond părând şi mai deschis în contrast cu costumul închis la culoare, strâns pe corp. Arată... frumos. Fermecător.

„Ca tatăl lui. Arată ca tatăl lui.“

- Eşti pregătită pentru mâine? mă întreabă el încet, încă învârtindu-mă uşor.

Ochii mei se îndreaptă spre ai lui cu de la sine putere.

- Ar trebui să fiu?

Aproape că râde, dar, în schimb, spune:

- Nu. Nu ar trebui.

- Şi ţi se pare corect? zic eu înainte de a mă putea opri. Ţi se par corecte aceste întreceri?

Cântecul se termină, la fel şi dansul nostru. îi simt privirea rătăcind peste faţa mea chiar şi după ce mă uit în altă parte, de parcă ar căuta răspunsul acolo. Apoi oftează.

- Să mă duc să aduc ceva de băut?

Clipesc. Cu toate că îmi evită întrebarea, încuviinţez din cap drept răspuns la întrebarea lui. Se uită în jur la bărbaţii care se înghesuie pe ringul de dans, dintre care câţiva privesc brusc în direcţia noastră.

- Şi presupun că te voi împărţi cu ceilalţi, fie şi doar pentru câteva dansuri.

Zâmbeşte înainte de a pleca uşor capul înspre mine şi a se îndepărta cu paşi mari. De îndată ce viitorul rege se întoarce cu spatele, un tânăr ¡nalt îmi iese în cale pe ringul de dans şi face o plecăciune. Accept politicos oferta lui de a dansa împreună şi nu am timp să fiu agitată, că braţele lui deja mă cuprind. Nu mă pot abţine să nu simt un pic de mândrie pentru că ţin pasul cu paşii lui lungi, şi discutăm nimicuri în timp ce ne învârtim pe ring.

Când acordurile unui nou vals prind viaţă, un nou partener mă fură. Sunt brusc înfăşurată de braţele unui tânăr, aparent de vârsta mea, cu părul albastru pal, coafat cu meticulozitate.

- N-aş fi ghicit niciodată că eşti o fată din mahalale, la cum arăţi, spune el, privirea rătăcindu-i cu lăcomie în sus şi în jos pe trupul meu.

Mă foiesc, căci nu sunt deloc în largul meu cu strânsoarea lui puternică în jurul taliei mele, şi simt greutatea liniştitoare a pumnalului meu legat de coapsă. Dacă n-aş încerca să obţin simpatia oamenilor, acel mic comentariu i-ar fi atras un pumn în faţă. Vocea lui este mai joasă decât înainte când spune:

- Eşti o apariţie.
- Este, nu-i aşa?

îmi stă inima preţ de o clipă. Vocea care se aude de peste umărul meu este atât de rece, încât aproape tremur. Kai mă atinge de braţ în timp ce ajunge lângă mine, înfruntându-l pe tânărul uluit care încă mă strânge lângă el.

- O voi fura acum, spune Kai simplu, perfect conştient de cât de nepotrivit este să intervină în mijlocul unui dans.

Dar, din nou, el este prinţul, următorul Executant, *un nemernic înfumurat.* Mâna bărbatului coboară încet de pe talia mea, ochii lui trecând peste mine pentru ultima oară înainte de a-i face lui Kai o plecăciune rapidă şi de a se îndepărta. Prinţul nu pierde nici o clipă. Sunt în braţele lui înainte ca muzicienii să apuce să îşi termine nota. îl simt prea familiar. Ne potrivim perfect, ca piesele unui puzzle. Nu ar trebui să îmi îngădui să mă relaxez sub atingerea lui. Nu ar trebui să las

tensiunea din corpul meu să se dilueze când mă ţine în braţe. Dar nu pot face nimic să opresc toate astea. Sunt cu totul şi cu totul lipsită de putere.

Palma lui este întinsă şi fermă pe spatele meu dezgolit, bătăturile mi se freacă de pielea încinsă.

- Păreai să ai nevoie să fii salvată, spune Kai, şi văd cu coada ochiului un mic surâs înainte ca el să mă lanseze într-o piruetă.

- O dată-n viaţă, oftez, va trebui să fiu de acord cu tine.

- Sunt sigur că m-aş putea gândi la alte lucruri asupra cărora suntem de acord.

- O, chiar aşa? Şi care ar fi acele lucruri?

- Că tipul avea dreptate, spune Kai încet. Eşti o apariţie. Sunt sigur că amândoi putem fi de acord în privinţa asta.

înghit în sec, şi inima începe să-mi bată într-un ritm rapid pe care aleg să îl ignor. Neştiind ce să-i spun, ¡1 întreb în schimb:

- Şi cu privire la ce alte lucruri suntem de acord?

- Hmm, face el distras, în timp ce privirea lui mi se plimbă pe chip. Te distrezi în seara asta?

Clipesc la el.

- Păi...

- Haide, zi, Gray!

- Bine, răbufnesc. Nu, nu mă distrez în mod deosebit.

El schiţează un zâmbet.

- Atunci amândoi suntem de acord că balurile astea sunt incredibil de plictisitoare.

Nu pot să nu râd.

- Şi ce-ai zice dacă tocmai tu ai fi motivul pentru care nu mă distrez?

- Dacă ar fi aşa, spune el rânjind, până acum m-ai fi călcat pe picioare sau ai fi scos cuţitul la mine ca să scapi.

- Nu-mi da idei, prinţe!

El chicoteşte încet.

- Ai dreptate. Nu vreau să îmi pătez costumul de sânge.

Continuăm să ne rotim în jurul ringului de dans în timp ce ignor cât de aproape e trupul lui de al meu şi mă uit în jur în încăperea plină de zgomot de

conversaţie, de râsete şi de muzică. O observ pe Andy râzând cu Jax în timp ce se poticnesc în jurul ringului de dans şi nu îmi ia mult să-i identific în mulţime şi pe alţi concurenţi.

Când privirea îmi ajunge la Kitt, sunt surprinsă să constat că el se uita deja la mine. E înconjurat de un grup de fete care se gudură pe lângă el, dar ochii ii sunt aţintiţi asupra lui Kai şi asupra mea în timp ce dansăm, iar el nu face nimic să îşi întrerupă fratele şi să-şi ia înapoi partenera. Iar acolo. în mâinile lui, sunt două pahare cu băutură, unul plin şi celălalt aproape gol.

Sunt pe cale să îmi întorc privirea către partenerul meu, când ochii mi se opresc asupra unui servilor. Părul negru, cârlionţat al băiatului ii saltă în vârful capului la fiecare pas, în timp ce duce spre mulţime o tavă cu băuturi acidulate. Ochii lui căprui parcurg încăperea ca şi când ar căuta ceva sau pe cineva.

„Băiatul de pe Loot. Băiatul cu pielea. Băiatul de la care am furat. Băiatul cu biletul al cărui destinatar era în casa mea.“

Un val de întrebări îmi inundă mintea. De ce e aici? Am crezut că e un ucenic, nu un servitor. Oare mă caută pe mine? Caută biletul pe care l-am furat?

Sunt smulsă din gânduri când Kai mă învârte, iar ochii mei se mută către ai lui, fără să le fi dat permisiunea.

Mare greşeală!

Părul lui ca noaptea îi pică pe frunte în onduleuri mătăsoase, dezordonate. Ochii grei, fumurii ii întâlnesc pe ai mei, captivanţi, dându-mi fiori. Maxilarul i se relaxează, iar buzele i se arcuiesc într-un surâs plin de îngâmfare în timp ce mă priveşte cum îl studiez.

Gropiţe. Ambele râzând de mine.

- îţi place ce vezi, Gray? murmură el, ştiind că asta îmi va provoca o ieşire.

Pufnesc şi mă uit în altă parte ca să mă lupt cu roşeaţa pe care o simt urcându-mi în obraji. Degete aspre îmi alunecă de pe spinare şi îmi apucă bărbia, ghidându-mi cu blândeţe faţa înapoi înspre a lui, în timp ce el mormăie:

- Dar, te rog, continuă! Nu m-aş priva vreodată de şansa de a mă uita la felul cum te uiţi la mine.
- Şi de ce, mă rog? îl întreb cu o nonşalanţă pe care n-o simt.

Zâmbetul ii e parşiv.
- Pentru că e mult mai distractiv să te admir când gestul este reciproc.

Aproape că mă înec râzând.
- Nu te flata, prinţe! Nu te admir şi nu-ţi admir nici gropiţele idioate, i-o trântesc eu, încercând să mă port ca şi cum nu am făcut fix asta puţin mai înainte.

Zâmbetul nu face decât să i se extindă, făcând ca acele gropiţe din obraji să i se adâncească tulburător.
- *Mincinoasa!*

Un sunet frustrat imi scapă în timp ce îi arunc o privire arzătoare, refuzând să-i dau satisfacţia de a-i evita privirea pătrunzătoare. Continuăm să dansăm pe melodia lentă, mişcările noastre încetinind, la rândul lor, când Kai mă întreabă:
- Deci care este scorul acum?

-Ce?

Sprâncenele mi se încruntă întrebător la brusca schimbare de subiect, deşi sunt totuşi uşurată.
- Te-am ajutat de... cât, de trei ori? Posibil patru acum? Ochii lui îmi studiază cu atenţie faţa. Deci asta înseamnă patru la unu, atunci.

Pufnesc şi râd.
- în primul rând, eu nu *te-am ajutat. Te-am salvat,* iţi aminteşti? Ridic din sprâncene spre el. Cu siguranţă, asta trebuie să îmi aducă mai mult decât un punct. în plus, nu ştiam că ţinem evidenţa.
- Corect. El ridică uşor din umeri. Ce-ar fi să spunem că scorul e doi la patru? E generos.

Mi se luminează ochii.
- la te uită! Prinţul a recunoscut, în cele din urmă, că l- am salvat.

Râde, sunetul bubuind din piept, încreţindu-i colţurile ochilor.
- N-am spus niciodată...

Ţipete tăioase ii înăbuşă cuvintele. Sunt blocată preţ de o clipă şi sunt smulsă din uluire doar când

durerea îmi străbate antebraţul stâng. împunsătura care mă săgeată îmi conduce ochii asupra cărnii sfâşiate şi însângerate de acolo. Un cuţit azvârlit.

Deodată, mă prăbuşesc pe podea, iar un trup puternic şi solid aterizează deasupra mea. Nu, un trup puternic şi solid mă *acoperă.* Explozii izbucnesc prin încăpere, iar urechile imi răsună de la impact. Simt un val de căldură însoţit de fum şi bucăţi de piatră care zboară spre noi.

Silueta masivă a lui Kai este deasupra mea, mâna lui cuprinzându-mă pe după ceafa ca să nu-mi zdrobesc capul de podeaua de marmură de când am fost aruncaţi la pământ. îmi protejează corpul de proiectilele şi cuţitele care zboară prin cameră. îmi recapăt treptat auzul, fiecare ţipăt amplificându-se pe măsură ce urechile îmi revin la viaţă. Aud groază şi zgomot de paşi în jurul nostru, bărbaţi şi femei care se reped spre ieşiri, încercând să scape din întreaga nebunie. Kai mă saltă în picioare, lăsându-ne apoi pe vine în timp ce mă trage spre perete, încercând să ne scoată din spaţiul deschis.

- Ce se întâmplă?! strig peste sunetul exploziilor şi peste ecourile ţipetelor.

Dar Kai este ocupat să latre ordine gardienilor şi oamenilor din jurul nostru, spunându-le ce şi cum să facă. Este întruchiparea perfectă a viitorului Executant.

Sala de bal este un haos total. Resturile provocate de explozii zac împrăştiate pe pardoseala cândva curată. Cuţitele sclipesc în timp ce zboară prin aer, aruncate de cele câteva siluete care aleargă purtând benzi negre de piele ce le acoperă doar jumătatea superioară a feţei.

Imitând măştile gardienilor imperiali.

„Cine sunt aceşti oameni?“

Câteva trupuri zac pe podea, unele pline de sânge, altele zdrobite sub bucăţile mari de piatră aruncate în urma exploziilor şi căznindu-se să se elibereze. Dar elementul- surpriză a trecut, iar Elitele care dansau în urmă cu doar câteva minute luptă acum împotriva siluetelor mascate. Gardienii năvălesc în încăpere, unii Fulgere, alţii Vânjoşi sau Arzători.

Câteva Scuturi împrăştie câmpuri violet de forţă prin încăpere, protejându-i pe cei din jur de atac, în timp ce armele se izbesc, inofensive, de cupolele strălucitoare. Fără să ezite, Kai adaptează capacitatea Scuturilor şi formează propriul câmp de forţă în jurul nostru.

- Nu-i timp să-i explic. Ochii îi sunt mari, singurul semn al îngrijorării lui. Cât de grav eşti rănită?

Se întinde spre mine, dar dau înapoi şi mă lovesc de peretele dur din spatele meu. Durerea îmi străfulgeră braţul, dar strâng din dinţi şi o ignor.

- Sunt bine, dar ce...
- Vreau să ajungi într-una dintre camerele sigure. Gardienii te vor duce...
- Kai, nu plec.

Mă lipeşte complet de perete, ţintuindu-mă, cu braţele de-o parte şi de alta a capului meu. Ochii îi sunt sălbatici, ca fumul ce se ridică dintr-un foc aprins.

- Atunci să n-ai impresia că n-o să te iau pe sus ca să te scot eu însumi de aici. Asta vrei?

Ştiu că o va face. Kai nu e genul care să arunce ameninţări goale. Mă uit peste umărul lui la cele câteva siluete mascate care încearcă să fugă şi se luptă să iasă. Par nepregătite, folosind mai degrabă arme decât puteri, provocând daune limitate contra abilităţilor folosite împotriva lor.

Asist la haosul ce rezultă, iar confuzia îmi întunecă gândurile. Unde sunt Incandescenţii care au provocat exploziile? Ochii mei cercetează încăperea, oprindu-se asupra unui obiect rotund, din sticlă, plin cu un lichid închis la culoare, ţinut strâns în mână de o persoană mascată.

„Bombe improvizate."

în acea clipă, îmi dau seama.

„Ei nu folosesc abilităţi pentru că nu au nici una."

Pentru că sunt Obişnuiţi.

- Lasă-mă să te ajut, zic dintr-o suflare, implorându-l din ochi pe Kai.

-Nu.

- Pot să-mi port singură de grijă.

Râsul lui e sec.

- Atunci dovedeşte-o! Du-te în camera sigură,

fără să crâcneşti! Acum!

- Obligă-mă!

Practic mârâi cuvintele în faţa lui, printre dinţii strânşi.

Am greşit să spun asta.

îşi întoarce privirea şi expiră, clătinând din cap.

- Eşti prea încăpăţânată pentru binele tău, Gray.

Şi atunci lumea se întoarce cu susul în jos. Mâna lui îmi apucă partea din spate a genunchilor, iar partea superioară a corpului meu este atârnată peste umărul lui, pe spatele său. Mă zbat, dar strânsoarea lui e fermă. Mă simt ca un copil mic care are un tantrum şi nici că-mi pasă.

- Lasă-mă *jos!*

Tonul meu promite o moarte lentă şi dureroasă, dar el mă ignoră.

- Dacă ai şti să asculţi ordinele, nu ar fi nevoie să te arunc de colo-colo ca pe-o păpuşă de cârpă, spune Kai rece.

Mă zbat după pumnal, periculos de furioasă.

- Kai, o să te înjunghii literalmente în spate dacă nu...

- Dacă tu crezi că o înjunghiere mă va opri, atunci îmi subestimezi serios abilităţile, dragă.

Prin perdeaua argintie de păr care cade peste cap meu, renunţ să mă mai zbat, îndeajuns cât să văd siluetele mascate rămase trecând pe lângă noi, în exteriorul câmpului nostru de forţă. Şi apoi ochii mi se agaţă de o siluetă cu bucle întunecate şi neglijente.

,»E el.“

Masca i se lipeşte de faţă ca o a doua piele, iar, când privirea lui o întâlneşte pe a mea, inspir încet. Se opreşte, privindu-mă în timp ce şi eu îl privesc.

„E unul dintre ei. Şi mă recunoaşte.“

Biletul. Locul de întâlnire.

„Pielea.“

Desigur, fiecare dintre ei e plin de veste şi măşti de piele.

„Armură. El făcea armuri pentru ei.“

Brusc, suntem lângă un cerc de gardieni imperiali care înconjoară ceva, încercând să-l ţină pe loc. Kai se împinge prin mulţime, iar eu îl surprind pe Kitt

cu coada ochiului, luptându-se cu gărzile care îl reţin.

- Credeam că ţi-am spus să-l scoţi de aici.

Vocea lui Kai este profundă, mortală.

- Sire, n-a vrut să... începe un gardian înainte ca Kitt să-l întrerupă, mai agresiv decât l-am văzut vreodată.

- Nu mă ascund de asta, Kai. E şi regatul meu.

Vocea îi e aspră, pe punctul de a-i striga drept în faţă fratelui său.

- Ei bine, n-o să mai ai ce regat să conduci dacă *mori,* Kitt, ii răspunde Kai pe un ton rece. Trebuie să stai la adăpost până când punem lucrurile-n ordine. Asta ar putea fi un atentat la viaţa ta.

- Nu mă retrag din lupta asta! răcneşte Kitt.

- Atunci rişti să ne osândeşti pe toţi! Faţada rece a lui Kai se sparge, în sfârşit, trimiţând în aer cioburi de mânie incandescente. Oftează şi îi domoleşte respiraţia. Avem nevoie de tine în viaţă, Kitt. Eu am nevoie de tine în viaţă. Doar... Se opreşte, adunându-se în timp ce işi reface masca. Stai deoparte de data asta! Pentru regat. Pentru mine.

Se privesc unul pe celălalt, comunicând în tăcere, în felul în care nu o pot face decât fraţii care sunt la fel de apropiaţi cum sunt ei. Am brusc impresia că e o confruntare frecventă intre ei, o confruntare repetată a voinţelor. Mă uit cum faţa lui Kitt se încreţeşte, iar zidurile i se prăbuşesc. îl văd cum cedează.

- Bine. Se pare că destinul meu e să stau deoparte în astfel de lupte, nu?

Kai nu răspunde şi, în schimb, mă pune uşor pe pământ în faţa lui. Fără o singură privire în direcţia mea, spune:

- Duceţi-i într-o cameră sigură, alături de ceilalţi!

Apoi fuge înapoi în toiul luptei, zeci de puteri trecându-i peste piele înainte ca el să se hotărască asupra uneia dintre ele.

Focul.

Capitolul 22

Paedyn

Kitt nu s-a oprit din umblat de colo-colo din clipa în care am fost băgaţi în camera asta sigură. Mă lupt cu dorinţa de a-l trage la podea, de a-l face să-mi explice ce se întâmplă. în schimb, în ultima oră, l-am urmărit mormăind şi înconjurând camera. I-am urmărit degetele aprinzându-se ca nişte lumânări pâlpâitoare, când furia arzătoare se scurgea din el, arătând acea abilitate a lui, de Dual.

Un strat subţire de sudoare îmi acoperă corpul, dându- mi probabil aspectul unui melcişor însiropat, glazurat. Sunt prăbuşită pe podeaua încăperii sigure săpate în piatră, iar peretele rece lângă spatele meu expus este singura mică uşurare de la căldura din camera, provocată de zecile de trupuri înghesuite laolaltă, toate purtând rochii grele şi costume la dungă.

Camera sigură este închisă etanş de o uşă puternică de metal, păzită pe ambele părţi şi menţinând înăuntru, cu noi, umiditatea sufocantă. Eu şi Kitt am fost îndesaţi în aceeaşi cameră pe care o ocupă regele şi regina, precum şi majoritatea celorlalţi concurenţi şi oricare alţi oaspeţi care au reuşit să ajungă aici. Este destul de mare, simplă şi ticsită de oameni.

Din mulţimea extinsă, doar doi Tămăduitori se află în camera aglomerată. Ei umblă de colo-colo, oblojindu-i pe cei răniţi, după ce s-au asigurat că regele, regina şi Kitt au fost îngrijiţi. După un timp, o doamnă robustă, intr-o rochie verde-închis, se îndreaptă în cele din urmă spre mine, fără să spună nimic în vreme ce vindecă rana de cuţit de pe braţul meu. Sprâncenele ei se ating datorită concentrării, în timp ce simt un val de căldură care se infiltrează în tăietură şi mă uit în jos pentru a vedea că rana aproape a dispărut, lăsând doar o cicatrice subţire, roz.

Dar inima mă doare mai mult decât rana,

simţindu-se mai tăiată şi ciopârţită decât mi-a fost vreodată corpul. L- am văzut pe tatăl meu făcând acelaşi lucru atâtor oameni. L-am văzut salvând vieţi. Oblojind răni. Oblojindu-mi *mie* rănile. Mi-aş dori să fie aici ca să îngrijească obiectul frânt, stricat care este acum inima mea. Inima care s-a frânt când m-a părăsit.

„Când a fost ucis de bărbatul care stă chiar în această cameră."

Privirea îmi trece înspre rege şi regină, care vorbesc în şoaptă, precipitaţi, urgent unul cu celălalt şi cu puţinii consilieri de încredere din jurul lor. Fără îndoială, discută despre ceea ce tocmai s-a întâmplat acolo, pe toate molimele, şi despre ce trebuie tăcut în privinţa asta. Kitt a fost chemat de nenumărate ori alături de tatăl său pentru a discuta pe ton scăzut cu consilierii, dar, după aceea, revine de fiecare dată la umblatul prin cameră.

Mă desprind de Jax şi Andy, care sunt lipicioşi de la sudoare, de-o parte a mea şi de alta, şi ies în calea lui Kitt.

- Bună, spun eu prosteşte, incapabilă să mă gândesc la o replică mai de soi.

Aproape că zâmbeşte înainte de a ofta:

- Bună.

„Dacă vreau să vorbească cu mine, trebuie să joc rolul."

Respir adânc înainte de a-i pune o mână pe braţul expus – haina lui de costum e pierdută de mult, iar mânecile lui albe îi sunt acum suflecate până la coate. Pielea lui arde, iar eu imi trag mâna cu un şuierat mic, în timp ce ochii mi se îndreaptă spre flăcările slabe care i se perindă peste degete.

Clipesc, şi focul a dispărut, lăsând în urmă doar piele aspră.

- Te-am ars? sare Kitt, părând alarmat. întinde mâna spre mine, dar se răzgândeşte şi îşi trece mâinile prin părul dezordonat. Nici măcar puterea nu mi-o pot ţine în frâu, mormăie el, întorcându-se dinspre mine.

- Nu... nu, sunt bine.

Nici nu se uită la mine. îşi trece mâinile prin păr, peste faţă.

- Hei! spun eu, dar cuvintele mele nu-i ajung la urechi.

E pe cale să înceapă să se plimbe din nou.

„Am nevoie să se concentreze.“

Dintr-un impuls, întind mâinile şi îi cuprind faţa, simţind în palme doar căldura firească a pielii lui. Mă pregătesc să fac contact vizual cu acei ochi, conştientă că trebuie să fac asta ca să primesc, în schimb, un răspuns. Privirea lui se opreşte degrabă asupra privirii mele, ochi verzi şi limpezi ca rouă ce se agaţă de iarba proaspăt tăiată. Ca un trifoi cu patru foi, ca un smarald strălucind sub razele soarelui.

„Ca ochii unui ucigaş. Ochii regelui.“

- Vorbeşte cu mine! Cuvintele mi se prăvălesc din gură, sunând mai mult ca un ordin decât aş fi vrut. Aşa că adaug degrabă: Te rog!

El oftează şi lasă capul într-o parte înainte de a-mi prinde cu blândeţe încheieturile mâinilor şi de a le îndepărta de pe chipul lui. Apoi mă conduce în colţişorul cel mai puţin aglomerat din cameră, iar mâinile lui calde mă trag pe podea, lângă el, înainte de a-şi pune braţele pe genunchii îndoiţi.

- Îmi pare rău că sunt aşa... agitat, spune Kitt intr-un sfârşit.

Nu l-am mai văzut aşa serios, aşa sobru, aşa regal.

- Nu-mi place să-mi poarte alţii bătăliile.

Aproape muşcă din cuvinte şi parcă detestă gustul pe care il simte în gură.

- Cred că e ceva cu care va trebui să te obişnuieşti când vei fi rege, îi zic blând.

El pufneşte.

- Adică, să mă obişnuiesc ca fratele meu să işi pună constant viaţa în pericol în timp ce eu stau şi mă uit?

Valuri de căldură par să il traverseze, şi mă întreb brusc dacă nu cumva el e parţial de vină pentru atmosfera înăbuşitoare din încăpere. Şi atunci văd, verdele din ochii lui e al geloziei, al invidiei. Văd acea parte din el care îşi doreşte să alerge la luptă şi să salveze situaţia, la fel cum face fratele lui. îşi doreşte să obţină aprecierea tatălui său datorită

priceperii în luptă, nu datorită creierului. îşi doreşte să fie eroul în loc să fie cel pe care eroul îl apără. Şi, cu toate astea, nu simt pic de milă pentru băiatul din faţa mea. A-l invidia pe Kai înseamnă a invidia un ucigaş.

„Joacă rolul! Joacă-l pe degete!“

- Ce vreau să spun, zic eu încet, este că tu ai îndatoririle tale, iar Kai le are pe ale lui. Amândoi luptaţi pentru regatul vostru, doar că în feluri diferite.

îl văd că nu e convins, dar îmi zâmbeşte oricum, un zâmbet care aproape că ii cuprinde şi ochii.

- Ai fi un consilier bun, ştii?

- Păi, poate că, dacă scap cu viaţă din întrecerile astea, o să mă angajezi.

El chicoteşte încet, iar eu îi zâmbesc.

- Cu toate că, zic eu oftând, consilierii ştiu ce se petrece, iar eu n-am habar.

„Haide! Vorbeşte cu mine! Ai încredere în mine!“

- Vicleană, zice Kitt şi oftează. Bine, meriţi să ştii ce se petrece, din moment ce unul dintre ei aproape că te-a lăsat tară un braţ.

îşi trece un deget peste cicatricea subţire de pe braţul meu dezgolit, iar ochii săi urmăresc mişcarea. Mă crispez la atingerea lui, iar gestul nu scapă neobservat. Kitt îşi drege glasul şi se trage mai departe de mine.

- Ei îşi spun „Rezistenţa“. Vocea ii e joasă şi controlată, cu intenţia ca doar eu să îl aud. Sunt un grup de Obişnuiţi care s-au înhăitat de ani buni. Luptă împotriva regelui şi a regatului din cauza a ceea ce li s-a făcut acelora ca ei.

„Acelora ca ei. Ca mine.“

Mă forţez să-mi înghit dezgustul şi să ascult, în timp ce el continuă:

- La început, abia dacă reprezentau o ameninţare, erau o glumă de revoluţie. Am ţinut secretul cu privire la acest mic grup, îi ţinem departe de oameni de câţiva ani deja. Până de curând, nici n-a fost greu. Dar e limpede că sunt mai mulţi şi mai puternici decât înainte.

Cred că am încetat să respir. Nu aud decât sângele bubuindu-mi în urechi în timp ce înţeleg

greutatea cuvintelor sale.

„Un grup de Obişnuiţi care se luptă cu regele şi cu regatul.“

- Cum? Cuvântul sună răguşit, aproape înecat în zgomotul din încăpere. Cum de există un grup atât de mare de Obişnuiţi? Cum de reprezintă o asemenea ameninţare acum?

- Se pare că în Ilya se ascund mult mai mulţi Obişnuiţi decât se bănuia după ce au fost alungaţi şi, atât timp cât se repopulează aici. în regat, numărul lor va continua să crească. El oftează din greu. Dar Rezistenţa pare să fie mai mult o cauză decât un grup. Sunt răspândiţi în tot oraşul, ascunzându-se la vedere. Ceea ce face lucrurile mult mai dificile, deoarece nu sunt intr-un singur loc. Şi mai rău e că nu credem că operează singuri.

Ridic din sprâncene întrebător, iar el continuă:

- Au Elite care colaborează cu ei. Puternice. Care sunt supărate pe tatăl meu, pe regat.

Fruntea mi se umple de riduri din cauza confuziei, în încercarea de a înţelege la ce se referă. Şi atunci piesele se aşază, exact în clipa în care Kitt articulează ceea ce tocmai am înţeles.

- Fatalii. Anihilatorii, Cititorii de Minte şi Controlorii. Tata i-a izgonit laolaltă cu Obişnuiţii în vremea Epurării, pentru că erau periculoşi, chiar şi pentru alte Elite, şi nu are la curte decât unul din fiecare categorie care îi este loial. Dar încă există alţii ca ei în regat şi chiar acum avem unul în temniţa de sub noi.

Face uşor semn din cap înspre mine, cu un zâmbet mic.

- Şi trebuie să-ţi mulţumim ţic pentru asta.

„Anihilatorul?

- Stai aşa, zic eu încet, încercând să pun totul cap la cap, dacă Fatalii chiar colaborează cu Rezistenţa, atunci de ce n-ar fi luptat direct în atac? Dacă ar fi luat şi ei parte, ar fi provocat pagube mai serioase.

Kitt îşi trece o mână prin păr.

- Nu suntem siguri. Poate nu intenţionau să atace. Au fost nepregătiţi şi incredibil de depăşiţi numeric, ceea ce mă face să mă intreb de ce au

venit aici din capul locului.

Cuvintele îmi ies din gură şi nu pot face nimic să le opresc:

- Şi ce părere ai despre această Rezistenţă?
- Ce părere am despre aceşti criminali? Oftează pe nas, clătinând din cap. Eu... eu înţeleg. Cred că este greşit ce fac ei, dar înţeleg de ce o fac.

Mă priveşte fix în ochi, cu intensitate.

- Dar, dacă li se permite să trăiască, atunci rasa Elitelor va muri încet. Cine ştie câte Elite au fost deja infectate de Obişnuiţii care se ascund printre ei? Sunt sigur că oamenii au început deja să simtă efectele, slăbirea puterii lor. Se opreşte, oftând. Sacrificarea Obişnuiţilor e necesară pentru binele mai mare al regatului.

„Corect. Uitasem că sunt *atinsă de boală.“*

îl privesc cu atenţie, observându-i trăsăturile puternice ale feţei, acum marcate de tensiune şi stres.

- Şi crezi asta?

Ştiu că ar trebui să-mi pun lacăt la gură, să încuviinţez din cap în loc să risc să rostesc cuvinte asociate cu trădarea. Dar e ceva la acest băiat care imi scoate la iveală o anume nesăbuinţă, o nevoie de a-i arăta cât de greşită, cât de perversă e împărăţia lui.

- Asta e ceea ce ştiu, spune el încet, privindu-mă în ochi până când imi desprind privirea, neputând să nu-l văd pe ucigaşul tatălui meu în ochii lui.
- Şi totuşi, poţi să ştii ceva şi să nu crezi. Vocea mea sună tremurătoare, şi sper că el crede că este din frică, nu din furie. Ai de ales, Kitt. Ai mereu de ales.

El chicoteşte, dar este lipsit de umor.

- Dacă aş avea întotdeauna de ales, atunci nu aş fi în această cameră sigură. Aş fi acolo, luptând alături de fratele meu.

Ochii mei coboară asupra flăcărilor care pâlpâie peste degetele iui, trădându-i frustrarea. înalţ capul şi respir înainte de a-l privi în ochi.

- Nu vrei să fii rege?

El nu ezită.

- Nu vreau să fiu un laş.

Mă forţez să-i susţin privirea, văzând toată confuzia şi gândurile ce se reflectă în ea.

- Nimeni nu m-a mai întrebat asta până acum.

- Da, ei bine, vei descoperi că pun adesea întrebări pe care nu ar trebui să le pun, ii zic, mutându-mi privirea de la el.

- Nu te opri, spune el repede, pe ton scăzut.

Privirea mea alunecă înapoi spre el pentru a se odihni pe nasturele de sus al cămăşii lui.

- întrebările tale, gândurile tale, opiniile tale – vreau să le aud pe toate.

Deschid gura să răspund, când o undă de aer rece îmi trece peste faţă, iar uşa groasă de metal se deschide cu zgomot. Capul meu se îndreaptă spre mâna de gardieni imperiali care se revarsă în cameră, îndreptându-se spre rege şi regină.

- Sala de bal este securizată, Majestate.

Vocea gardianului e gravă, capul lui e plecat spre regele care încuviinţează scurt din cap. Dacă aş vrea să-l privesc în ochi, sunt sigură că aş vedea înotând în ei toate întrebările. întrebări despre câţi morţi sunt, despre câţi Obişnuiţi au fost capturaţi, despre cât de mari sunt pagubele. Dar nu îndrăzneşte să-şi exprime gândurile, nu cu public de faţă şi mai ales când încă încearcă să muşamalizeze ceea ce se întâmplă cu adevărat.

Regele se ridică de pe scaunul său mare de lemn şi îşi drege glasul, sporind liniştea din camera deja tăcută.

- Ceea ce s-a întâmplat astăzi a fost regretabil, şi vă pot asigura că nu se va mai întâmpla.

Aproape că pufnesc la auzul promisiunii goale.

- Dar nu vom lăsa acest incident să ne sperie, să ne schilodească, să ne controleze. Din acest motiv, întrecerile vor continua conform programului.

La auzul acelor cuvinte, murmure şocate răzbesc din mulţime, deşi nu pot spune că sunt surprinsă. Trebuie să menţină impresia de putere, să nu-şi arate frica.

- Suntem Elite. Suntem puterea. Regele se opreşte, scrutând camera aglomerată cu acei ochi verzi pe care îi evit. Onoare regatului tău! Onoare familiei tale! Onoare ţie însuţi!

Oamenii din jurul meu îi redau cuvintele, recitând mottoul regatului llya. Buzele mele se mişcă odată cu ale lor, jucând rolul concurentului, al celui onorat să fie aici. Al celui care este o Elită la fel ca ei.

Gardienii încep să conducă oaspeţii şi nobilimea afară din camera lipicioasă, iar eu sunt aproape călcată în picioare de tocuri ascuţite şi pantofi lustruiţi acolo unde încă stau, pe podea, înainte de a mă ridica.

- Mi-aş dori să te pot conduce în camera ta, dar, din păcate, voi schimba această încăpere sufocantă cu o alta. Tata ne va ţine probabil pe mine şi pe Kai la reuniuni până la începerea primelor întreceri, discutând despre evenimentele care au avut loc în seara asta. Vocea lui Kitt e încordată, obosită. Dar gărzile se vor asigura să ajungi cu bine în camera ta, nu că ar exista o ameninţare reală acum.

Ochii lui alunecă în jos spre pumnalul care îmi îmbrăţişează coapsa, expus pentru ca toată lumea să-l vadă.

- Şi, chiar dacă ar exista o ameninţare, sunt sigur că te poţi descurca iară probleme.

îmi oferă un zâmbet pe care abia reuşesc să-l întorc. Ochii lui se mută din direcţia mea pentru a ateriza pe altceva, undeva în partea din spate a camerei. îi urmăresc privirea doar ca să descopăr că regele şi regina se uită fix la mine. Regele are ochii mijiţi, şi e nevoie de toată puterea mea şi antrenamentul de care am avut parte pentru a nu-i arunca aceeaşi privire.

- Ne vedem după întreceri. Vocea lui Kitt imi sfâşie gândurile. Chiar ne vom revedea după întreceri. Te aştepţi să scapi cu viaţă, mai ştii?

îmi plec uşor capul şi zâmbesc împotriva voinţei mele. Dacă reuşesc să scap cu viaţă din această primă rundă a întrecerilor, ştiu exact ce voi face. îi voi găsi pe cei din Rezistenţă. Şi, mulţumită băiatului cu părul creţ şi biletului pe care l-am şterpelit de la el, ştiu exact unde vor fi.

- Ne vedem atunci îi spun acelui nasture de sus al cămăşii sale înainte de a-i întâlni pentru scurt timp ochii.

Au o anumită căldură şi preocupare şi, cu fiecare clipire, seamănă tot mai puţin cu cei ai tatălui său.

Sunt împinsă spre uşă intr-un curent de trupuri umane şi măturată afară, pe hol. Culoarele sunt pline de gardieni şi oaspeţi, toţi grăbindu-se dintr-un loc în altul. Sunt mânată pe hol, înghiţită de marea de oameni din jurul meu. Trecem pe lângă uşile întredeschise ale sălii de bal, şi prin ele văd moloz şi podele acoperite de roşu.

Curiozitatea refuză să mă elibereze din ghearele ei. Nu este greu să scapi de gardienii imperiali, de grup. Am ajuns să stăpânesc arta de a trece neobservată, de a fi trecută cu vederea. Nu peste mult timp, deschid uşile sălii de bal, iar gărzile nici nu observă, în toată nebunia.

Sunt întâmpinată de carnagiu. Mă rog, de ce-a rămas după el. Sânge întunecat acoperă porţiuni din podea, în mare parte curăţat deja de Apoşii care bântuie de colo- colo, lăsând în urmă doar suprafeţe curate ca lacrima.

Telechineticii eliberează sala de bucăţile mari de dărâmături, iar Rafalele mişcă aerul din jur ca să zboare tot molozul şi praful de pe pardoseală. în scurt timp, încăperea va fi reparată, va reveni la starea sa imaculată. Ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

Sunt pe cale să mă strecor înapoi pe uşă, când o masă de păr negru dezordonat îmi atrage privirea. El stă de fapt, nu, nu, *e prăbuşit* – pe o lespede mare de piatră, aproape de capătul îndepărtat al sălii de bal, murdar şi plin de sânge. Inima îmi bate ca un ciocan în piept.

„E rănit. încă mai important este de ce îmi pasă?“

Cobor treptele câte două. Aproape că îmi răsucesc glezna în instrumentul mortal care sunt încălţările mele cu toc, înainte de a le arunca fără graţie din picioare, lăsându- le să cadă pe scări ca să nu fac şi eu la fel.

Brusc mă aflu în faţa lui, după ce am parcurs sala de bal în câteva secunde. Mă las în genunchi, privind în sus la faţa lui însângerată şi cu dâre de murdărie. Ochii lui cenuşii par uimiţi doar pentru o clipă, înainte de a începe să mă cerceteze, uitându-

se pe corpul meu în căutarea rănilor, în vreme ce eu fac acelaşi lucru cu el. Cuvintele mi se revărsă din gură:

- Ce s-a întâmplat? Unde eşti rănit? Mă uit în jur, cercetând încăperea. Şi unde sunt Tămăduitorii ăia blestemaţi?
- Ah, Gray. Fix persoana pe care voiam să o văd.

Scrâşneşte cuvintele printre dinţii strânşi, deşi încă se comportă ca de obicei, rece şi controlat.

- Ce s-a întâmplat? îi cer să-mi spună, privindu-i hainele sfâşiate şi pieptul expus de sub ele, acum acoperit de tăieturi.

Mâinile şi o bună parte a corpului ii sunt acoperite de sânge, deşi sunt sigură că cea mai mare parte nici măcar nu ii aparţine.

înainte să ajungem la asta... El se luptă să împiedice grimasa să-i marcheze trăsăturile. Te-a văzut un Tămăduitor?

Devine serios dintr-odată, uitând de durere, în timp ce ochii lui mă cercetează din nou. Sunt deopotrivă confuză şi enervată pe el – o stare de fapt obişnuită, se pare.

- Ce? Da. Sunt bine. îi înlătur întrebarea cu o fluturare din mână şi mă apropii, cu mâinile uşor întinse. Dar, în mod clar, tu nu eşti.
- Iar eu care mă gândeam că ne urăşti, pe mine şi gropiţele mele idioate. Sunt impresionat că îţi pasă atât de mult de bunăstarea mea, Gray.

Chiar dacă e evident că resimte dureri, tot găseşte o modalitate de a rânji. Şi de a fi un nesuferit desăvârşit.

- O, să nu-mi interpretezi greşit motivele, prinţe. Vreau doar să te menţin în viaţă îndeajuns de mult cât să îţi şterg rânjetul ăla cu un pumn. Din nou.

Există puţin venin în cuvinte, iar el râde în timp ce se mişcă pe piatră, expunându-mi mai mult din zona spatelui. Icnesc.

- Ce naiba e în neregulă cu tine?!
- Dragă, aceasta este o întrebare foarte grea.

îi ignor comentariul, neputând să-mi smulg ochii de la cuţitul de aruncare îngropat adânc în carnea omoplatului său drept.

- Ai avut un cuţit în spate în tot acest timp şi m-

ai lăsat să vorbesc? întreb eu, împroşcând cuvintele.

O gropiţă ii însoţeşte rânjetul.

- O, dar sunetul vocii tale a fost o distragere atât de binevenită de la durere.

îl ignor încă o dată înainte de a mă ridica pentru a inspecta cuţitul care i-a pătruns adânc în spate. Oftând, mormăi:

- Da, ei bine, acum, mă auzi spunându-ţi că eşti complet idiot.

- Şi tot e unul dintre cele mai frumoase lucruri pe care mi le-ai spus, aşa că o să-l accept, zice el lin, aparent nederanjat de bucata de metal care i-a pătruns în trup.

Nici nu-mi pot imagina prin ce durere a trecut ca să facă rana asta să pară atât de suportabilă.

- Bine, spun încet, zi-mi ce să fac!

Râsul lui este încordat.

- Spui asta ca şi cum de data asta chiar mă vei asculta.

- Kai, sunt pe punctul să-ţi bag şi eu un cuţit în spate dacă nu...

- Vreau doar să-l scoţi.

Clipesc. Spune asta atât de dezinvolt, încât aproape cred că glumeşte.

- Atunci trebuie să avem un Tămăduitor aici, gata să te trateze de îndată ce cuţitul e scos.

Scoate un râs încordat, făcând să i se mişte muşchii de sub cămaşa lui ruptă.

- Sunt jignit că te îndoieşti atât de mult de abilităţile mele. Există un Tămăduitor nu prea departe de mine. îi simt puterea. Mă voi trata singur.

- Corect. Bine.

Respir adânc şi apuc mânerul cuţitului.

- O să doară.

- Ştii, e păcat că nu am reuşit sâ ne încheiem dansul, spune el. A fost prima dată când am putut să mă concentrez asupra ta, în loc să evit să mă calci pe picioare...

Smulg cuţitul dintr-o singură mişcare fluidă. El geme şi se întinde pe piatră. Zâmbesc uşor, răzbunându-mă pe el pentru ceea ce a spus despre

cum dansez, oricât de adevărat ar fi. Ocolesc dărâmăturile şi mă ghemuiesc în faţa lui, cu chipul aproape de al lui, în timp ce văd durerea acoperindu-i trăsăturile frumoase. Răsucesc cuţitul în mână, încă ud de sângele lui.

- Ia zi, asta a durut la fel de tare ca atunci când te călcam pe picioare?

Râsul lui este aspru, îndurerat. Mă ridic şi privesc cum îşi întinde o mână pe după umăr, apăsând-o peste rana din care acum ţâşneşte constant sânge. Mă uit în timp ce pielea sfâşiată se lipeşte la loc. Privesc cum carnea şi muşchii i se refac în faţa ochilor mei, nelăsând decât o cicatrice zimţată care se alătură celorlalte de pe spatele lui. Tensiunea din umerii lui încordaţi se diminuează, iar el oftează uşurat.

- E mult mai bine. Mulţumesc!

Mă întreb cât de rar ii iese pe gură acel cuvânt, dar colţul gurii i se ridică, iar el se saltă în picioare.

- Cine ar fi zis că tu vei fi cea care îmi va scoate pumnalul din spate, nu cea care-l va înfige?

- încă e timp suficient pentru asta, nu-ţi face griji!

Zâmbeşte, dinţii albi sclipind pe trăsăturile sale murdare. Apoi îşi răsuceşte gâtul şi se întinde, comportându-se ca şi cum nu ar fi fost înjunghiat cu doar câteva clipe în urmă.

Palma i se întinde brusc spre mine, în aşteptare, iar eu mă uit la bătăturile ei, în gol. Cum nu fac nici o mişcare, îşi lasă încet mâna pe cea de lângă mine, degetele lui aspre prinzându-se în jurul încheieturii mele.

Bătăile inimii mi se accelerează, şi imi blestem idiotul de organ. El îmi trage braţul, mâna spre el – pe cea care încă ţine cuţitul. Apoi cealaltă mână a lui îmi atinge palma, smulgându-mi uşor mânerul dintre degete.

- Ai destule dintr-astea ca să-mi înfigi în spate, nu crezi? spune el încet, cu mâna încă înfăşurată în jurul încheieturii mele, unde probabil că poate simţi pulsul meu stupid şi haotic. Prin urmare, cred că-l păstrez eu pe ăsta.

Ies din strânsoarea lui, având nevoie să pun puţin

spaţiu intre noi.

- N-ai o întâlnire importantă la care ar trebui să fii chiar acum? ¡1 întreb, pentru că pur şi simplu nu mă gândesc la altceva de spus.

- Probabil. Oftează, trecându-şi o mână prin păr. Kitt te-a pus la curent, pesemne.

încuviinţez din cap înainte ca el să spună:

- Tata va continua cu întrecerile. Un semnal de putere, desigur. Şi va trebui să informeze, în sfârşit, oamenii despre ceea ce se întâmplă. Nu poate ascunde pe cine şi ce urmăreşte Rezistenţa, după cele întâmplate în seara asta.

- Ce s-a întâmplat? îl întreb dintr-o suflare, înainte de a mă enerva brusc pe el, amintindu-mi ce a făcut. Ce s-a întâmplat după ce m-ai scos din încăperea asta, ca un nemernic, deşi aş fi putut să te ajut?

Acum, râde spre mine.

- Se pare că tot uiţi cine sunt, Gray.

- îmi cer scuze, înălţimea Voastră! Ce s-a întâmplat după ce m-aţi scos din această cameră ca un nemernic regal?

- Ei bine, aş zice că progresăm. Zâmbeşte, uitându-se din nou la mine cu acea privire pătrunzătoare a lui. Şi, ca să-ţi răspund la întrebare, asta nu era lupta ta. Ca să nu mai spun că nu puteam risca ca un concurent să moară înainte de începerea primei runde de întreceri.

Râsul meu e amar.

- Ştii al naibii de bine că pot avea grijă de mine...

- Şi ştii al naibii de bine că mă puteam ocupa singur, fără probleme.

- Ai fost înjunghiat, îţi aminteşti?

- Riscurile meseriei.

Ne uităm unul la altul, cu feţele apropiate. Simt mirosul de transpiraţie, sânge şi murdărie de pe el, împreună cu parfumul de pin care persistă pe pielea lui. Respir greu şi, după un moment prea lung, mă îndepărtez, în sfârşit, cu un pas de el.

- Câte victime? îl întreb încet.

îşi întoarce privirea de la mine, trăgând aer în piept înainte de a spune:

- Doi morţi dintre Elite, mai mulţi răniţi. Patru

Obişnuiţi morţi şi doar doi luaţi prizonieri. Ochii lui se îndreaptă spre ai mei în timp ce spune: Au fost mai puţin de o duzină de Obişnuiţi, ceea ce mă face să mă întreb care a fost misiunea lor reală, deoarece nu cred că intenţia a fost să atace o sala de bal plină de Elite.

încuviinţez din cap distrasă, prelucrând informaţia.

- Deci unii au scăpat?

Un muşchi ii zvâcneşte în zona maxilarului.

- Din păcate.

Spunând asta, începe să se îndepărteze de mine, deşi ochii lui nu-i părăsesc niciodată pe ai mei.

- Ne vedem mâine, Gray.
- Ne vedem mâine, Azer.

în cele din urmă, se întoarce, traversând sala de bal în timp ce îi urmăresc silueta aliată în retragere. Apoi strigă peste umăr:

- Fă-mi o favoare, dragă!
- Şi care-i aia?
- Promite-mi că vei rămâne în viaţă suficient de mult încât să apuci să mă înjunghii în spate!

Râd tare.

- Ăsta mi-a fost scopul de la bun început, prinţe.

Capitolul 23

Kai

Aproape că înghit o gură de pământ ud. Genele îmi flutură, deschid ochii şi tuşesc drept în pământul ud de sub mine, care imi face hainele leoarcă să mi se lipească, deloc comod, de trup. Mă întorc pe spate şi strivesc muşchi, crengi şi pietre şi clipesc sub bătaia soarelui ce se iţeşte printre copacii inalţi, dominatori.

„Pe toate molimele, unde mă aflu?“

Sunetele melodioase ale ciripitului păsărilor m-a

trezit din somnul greu şi profund.

„Provocat de faptul că am fost drogat."

Copacii aglomerează cerul de un albastru profund de deasupra, majoritatea pini inalţi, ameninţători care întind degete de frunziş înspre nori – şi i-aş recunoaşte oriunde.

Ajungi să cunoşti copacii dacă eşti forţat să te urci în ei de nenumărate ori ca să îţi depăşeşti frica de înălţime.

Pădurea Şoaptelor.

Sunt în afurisita de pădure.

Mă ridic, simţindu-mă ameţit, stors şi drogat. O presiune ciudată pe antebraţul stâng mă face să mă uit în jos, şi văd o bandă subţire din piele în jurul braţului, cu capetele legate. Mi-ar fi blocat complet circulaţia dacă ar fi fost mai strâns legată, iar braţul mi-ar fi devenit pur şi simplu inutilizabil.

Soarele bate înspre mine în timp ce mă întorc încet pe loc, analizând împrejurimile. Nu văd nimic şi pe nimeni în afară de copaci, pietre şi solul inegal al pădurii, sub mine, ţinându-mă intr-o cuşcă de frunziş.

„De ce mama naibii sunt în Pădurea Şoaptelor?"

Evident, ştiam că încep întrecerile. Doar despre asta şi despre Rezistenţă am discutat ore în şir noaptea trecută. Sala tronului e locul unde mi-am petrecut seara şi primele ore ale dimineţii, împreună cu Kitt, cu regele şi cu sfetnicii lui.

Gâtul mă ustură şi sunt răguşit după lungile ore de ceartă şi dezbateri privind cel mai bun mod de a aborda situaţia cu această Rezistenţă, cu această ameninţare. Iar acum, mai mult ca oricând, eu şi oamenii mei avem sarcina de a-i găsi pe aceşti membri ai Rezistenţei şi de a-i termina.

încerc să îmi scutur hainele de bucăţile de pământ care încă sunt prinse de ele, în timp ce privesc atent acest loc cunoscut şi, cu toate astea, înspăimântător. Pădurea Şoaptelor nu e tocmai una ca-n poveşti. Pe suprafaţa ei uriaşă pândesc fiare mortale, iar plante chiar mai mortale răsar din ea. Chiar sunt în măsură să ştiu, dat fiind că am petrecut multe nopţi antrenându-mâ aici cu tata, care îmi lătra ordine de parcă aş fi fost soldatul lui,

nu fiul său.

„Dar de ce mă aflu aici acum?“

Mă aşteptam ca măcar să mă pot trezi în patul meu, poate să interoghez câţiva prizonieri înainte să trebuiască să pornesc spre arenă pentru prima rundă a întrecerilor. Dar cu siguranţă, la naiba, nu mă aşteptam să fiu drogat şi târât în pădure.

„Diferite.“

Asta spusese Tealah. N-au mai existat întreceri care sâ aibă loc în afara arenei, fără public, pentru a ne susţine. O creangă se rupe, şi mă întorc brusc, trecând în poziţia de luptă. Mă uit fix la individul subţire aliat la nici patru metri de mine, îmbrăcat în haine albe ce contrastează cu pielea sa închisă la culoare. Se uită şi el la mine, cu ochii ficşi şi imobili.

„Un Vizual.“

Şi atunci o simt. Simt sub piele furnicătura puterii lui. Am fost prea ocupat cu propriile gânduri ca să îi percep abilitatea, puterea de a înregistra şi de a proiecta, totodată, ceea ce vede, doar prin intermediul propriilor săi ochi. Şi exact asta face acum.

Mereu i-am găsit neliniştitori din cauza felului în care privesc fix, atunci când înregistrează ceea ce văd, dar m- am obişnuit cu ei, din moment ce sunt duzini de astfel de Elite prezente la întreceri. Aleargă în jurul arenei, consemnând evenimentele şi concurenţii, pentru a-şi folosi apoi abilităţile pentru a proiecta ceea ce văd pe ecrane uriaşe de deasupra Gropii.

Şi se pare că fac acelaşi lucru pentru această versiune a întrecerilor. Numai că acesta nu proiectează ceea ce vede, ci stochează imaginile pentru mai târziu. Probabil sunt zeci ca el alergând prin pădure, urmărindu-i pe concurenţi şi consemnând prima probă, pentru a o proiecta apoi pentru public, când se va termina totul.

Nu fac nici măcar un pas înspre el. E interzis să interacţionezi cu Vizualii, să îi atingi în orice fel pe parcursul probelor. Ei sunt, pur şi simplu, ochi şi urechi pentru un public care nu poate fi de faţă pentru a asista în persoană.

Bărbatul clipeşte, în sfârşit, iar ochii i se limpezesc un pic după ce, din câte se pare, a obţinut toate imaginile cu mine pe care le voia. Dă să plece, iară îndoială pentru a obţine şi alte imagini sau pentru a urmări alţi concurenţi. Dar se opreşte înainte să facă primul pas şi îşi atinge cu degetele lungi şi negre buzunarul pantalonilor, susţinându-mi scurt privirea înainte de a se grăbi înapoi în pădure.

Mă uit lung după el, apoi îmi desprind privirea şi mă uit în jos, spre propriul buzunar de la pantaloni. M-au aruncat aici doar cu hainele pe care le aveam pe mine când m-am împleticit în pat, în afară de încălţările pe care, în generozitatea lor, mi le-au pus în picioare. în afară de ele, singurul accesoriu adăugat trupului meu e ciudata bandă subţire de piele din jurul braţului. Mulţumesc în tăcere molimei că azi-noapte am rămas cu cămaşa cea subţire pe mine, fiind prea epuizat ca să o dezbrac.

Bag mâna în buzunarul de la pantaloni, iar degetele cuprind un petic aspru de hârtie. îi despăturesc cu grijă, şi în faţa ochilor îmi apare un scris precis, de mână:

La prima probă fii binevenit,
Cu Pădurea Şoaptelor te-ai întâlnit.
Sper că o vreme vei mai sta
Sunt în joc onoarea şi demnitatea ta.
Scopul acestui joc e clar, Câştigătorul va fi popular.
Victoria va fi a ta
Benzile de le vei aduna
De pe braţele celor cu care vei concura.

Cu mâna goală de vei reveni,
Cu mare băgare de seamă să fii.
De vrei să câştigi, Cat mai multe să ai
Şi te vom ovaţiona în alai.

Doar că finalul nu e departe
Mai sunt de jucat de şase ori câte-o noapte.
La a şasea ediţie binevenit fii
Şi roagă-te molimei să treci de inc-o zi.

Sarcina de a fura cât mai multe benzi din piele cu

putinţă pare relativ simplă; asta dacă poţi supravieţui pădurii preţ de o săptămână. Dar citesc printre rândurile poeziei.

„Ne forţează să ne luptăm între noi."

Nimeni nu va renunţa cu uşurinţă la fâşia de piele. La aceste întreceri s-a lăsat cu vărsare de sânge şi pentru mai puţin de nişte benzi de piele. Strâng hârtia în pumn şi o îndes adânc în buzunar înainte de a arunca o privire la propria bandă care-mi cuprinde bicepsul. Strâns. Atât de strâns, încât singurul mod de a obţine afurisitele astea de obiecte e să le tai de pe piele, ceea ce, inevitabil, va provoca sângerare, oricât de delicat ai face-o.

Totul e făcut intenţionat şi în mod inteligent.

„lata s-a autodepăşit anul ăsta."

Transpiraţia mi se prelinge de pe frunte, făcând să mă usture ochii. Căldura ar putea rivaliza cu cea din Pârjol, şi îmi dezlipesc cămaşa ca să-mi şterg faţa lucioasă. Gâtul îmi e deja uscat, după ce m-am copt sub soarele dimineţii.

„Trebuie să găsesc apă, întâi şi-ntâi. Şi abia apoi pe adversari."

Mă opresc, paşii scârţâindu-mi peste vegetaţia şi pământul de sub mine. Oftând, ridic privirea înspre unul dintre pinii ameninţători din calea mea. îmi rotesc capul, umerii, încercând să-mi alung nervozitatea. Apoi apuc cea mai apropiată creangă şi-mi azvârl picioarele în sus.

Da, m-am căţărat în aceşti copaci de multe ori şi, da, mi-am învins frica de înălţime. Dar doar pentru că o frică a fost învinsă nu înseamnă că este plăcut să mă confrunt cu ea iar şi iar. Şi, cu toate astea, iată-mă, căţărându-mă în copac, creangă cu creangă.

Vântul bate, iar soarele orbeşte în timp ce continui să escaladez pinul, în căutarea apei. Minute sau poate ore mai târziu, cu membrele dureroase şi inima bătându-mi nebuneşte, ajung, în sfârşit, în vârf. în fine, pe ultima creangă care îmi poate suporta greutatea. Sunt la vreo şaizeci de metri în aer acum, suspendat acolo doar de o cracă mare pe care am picioarele. Mă uit în jos doar ca să regret instantaneu.

„Controlează-te, Kai!”

O căzătură mortală în timpul unei întreceri ar fi o modalitate patetică de a muri şi mi-ar distruge complet reputaţia, chiar şi post-mortem. Cu gândul la asta, apuc trunchiul de copac devenit între timp subţire şi privesc printre crengi peste frunzişul pădurii.

Mă simt de parcă aş fi înapoi în sala de bal, privind înspre o mare de nuanţe de verde. Crengi încărcate de frunze se mişcă în bătaia vântului la fel ca femeile frumos îmbrăcate care se unduiau ieri pe ringul de dans.

„Acolo!“

Ochii mi se plimbă peste un spaţiu liber între linia copacilor, o pauză în dansul frunzelor lor. Ceva argintiu – un râu, un pârâu, o sursă de apă. în clipa asta, nu-mi pasă nici dacă ar fi o afurisită de baltă.

îmi croiesc dureros de greu drum înapoi, pe pământul stabil, şi respir gâfâit, cu dificultate. Când picioarele îmi ating, în sfârşit, pământul, soarele s-a deplasat deja pe cer, informându-mă că e deja după-amiaza târziu.

Şi atunci pornesc. Pornesc în direcţia apei la care tânjesc toţi concurenţii după ce au fost drogaţi şi nevoiţi să se târâie prin pădure ore în şir. Tata ne-a ticluit o capcană, una în care păşim cu toţii de bunăvoie.

Ore. Lungi, epuizante ore de mers prin frunziş, la asta a ajuns să mi se rezume viaţa. Am dat peste mai mulţi şerpi veninoşi şi plante otrăvitoare, ambele provocându-mă să mă apropii. Sunt atât de-al naibii de plictisit.

Ochii şi trupul îmi sunt în alertă în timp ce merg căznit înainte, cu toate că mintea îmi umblă la fel de brambura precum o fac eu însumi. Mă gândesc la întreceri, la concurenţi... Apoi gândurile mi se opresc *asupra ci.*

„încetează!”

Dacă Paedyn e atât de hotărâtă să mă urască, aş putea face să-i fie foarte, foarte uşor. Nu ar fi nevoie de mult. Dar sunt egoist, slab şi vreau să-i fie cât de greu cu putinţă să mă respingă.

E năucitoare pe cât e de amăgitoare. Gura aia

frumoasă a ci spune una, dar ochii aceia precum oceanul spun alta, îmi scoate un cuţit din spate doar pentru a-mi spune că îmi va înfige altul acolo. E zăpăcitoare, captivantă, şi suntem complet nepotriviţi unul pentru celălalt în toate felurile care contează. E o flacără, iar eu o să mă ard. Un ocean, iar eu o să mă înec.

îmi trec o mână peste faţă, dorind să dau vina pe deshidratarea mea pentru orice naiba e în neregulă cu mine.

Nu am fost niciodată atât de afectat de vreo fată, şi este absurd, absolut enervant. Dar, apoi, rânjesc, amintindu-mi de bătăile inimii ci sub degetele mele, de respiraţia ei care se poticneşte de fiecare dată când o ating, ochii ei sorbind fiecare zâmbet şi fiecare gropiţă pe care se presupune că le urăşte.

Sentimentul de enervare absolută din cauza fascinaţiei faţă de cineva este cu siguranţă reciproc, deşi sunt sigur că mi-ar nega asta cu un pumnal pus la gât.

„Atât de afurisită!“

Ceva sclipeşte în lumina soarelui care coboară, atrăgându-mi privirea. Acolo, atârnată de o creangă în dreapta mea, este o sabie în teacă, cu mânerul argintiu sclipind în lumină în timp ce păşesc spre ea. îmi ia doar o clipă să urc şi să dezleg cureaua de pe ramură înainte de a sări jos din copac.

Există probabil arme şi alte obiecte ascunse peste tot în Pădurea Şoaptelor, pe care să le folosim.

„E mai uşor să faci vărsare de sânge în acest fel. Mai uşor să faci lucrurile interesante.“

îmi prind la mijloc cureaua şi teaca înainte de a scoate sabia pentru a tăia frunzişul gros.

„Aproape am ajuns.“

Pământul este acoperit de umbre, iar, acum, am un iepure ce trebuie gătit şi un stomac ce trebuie hrănit. Am dat peste o singură stea de aruncat înfiptă adânc în scoarţa unui copac şi am folosit-o asupra iepurelui care nu bănuia nimic şi care acum e atârnat de cureaua mea. Fac o pauză, auzind-o înainte de a o vedea.

Apă minunată, susurând.

Apoi un pârâu mic şi puţin adânc devine vizibil

printre copaci, apa curgătoare trecând peste stâncile care îl mărginesc. Ezit, studiind cu privirea locul aparent paşnic.

Totul pare sigur – deocamdată.

Mă strecor până la marginea pârâului, lăsându-mă în genunchi în dreptul lui şi aruncând o privire peste umăr la fiecare câteva secunde, ftră să vreau să-mi las spatele nepăzit.

Mă stropesc cu apa rece pe faţă, lăsând-o să îmi picure pe piele şi pe pieptul gol. Pârâul clocotitor curge dintr-un mic iaz aflat la câteva zeci de metri distanţă, apa fiind curată şi rece.

„Un pârâu creat de om.“

Şi recent. Opera Apoşilor, fără îndoială – ni se oferă această mică favoare de a avea apă proaspătă. Mulţumesc molimei că apa este atât de curată, atât de purificată, încât mă scuteşte de bătaia de cap de a o fierbe cumva. Cercetez zona după o sursă de foc şi vreascuri, când aproape că mă lovesc cu capul de nişte obiecte ce atârnă de copacul de deasupra, ascunse în umbră. Bidoane. Două, legănându-se în briza serii.

Mă trezesc mulţumind încă o dată Molimei.

A freca două beţe este la fel de distractiv pe cât sună, dar, cu ani de exerciţiu şi răbdare, în curând, am în faţă un foc care trosneşte. Şi, deşi jupuirea unui iepure cu o sabie lungă este pe cât de dificilă, pe atât de enervantă, în curând, carnea se rumeneşte deasupra focului. Şi apoi...

O undă de putere îmi furnică prin corp, aţâţându-mi terminaţiile nervoase şi trimiţându-mi un fior familiar de- a lungul şirei spinării. Părul de pe ceafă mi se ridică, şi simt cum puterea, acea forţă, îmi inundă corpul.

„Vine cineva. Şi ştiu cine.“

O creangă se rupe în stânga mea. Apoi alta.

Nu-mi amintesc când m-am ridicat, dar, acum, mă balansez pe pingele, incapabil să nu simt pofta familiară de luptă, şi aştept cu nerăbdare acel dans al dominaţiei şi al distrugerii. Lupta este valsul meu preferat, şi ştiu paşii pe de rost.

Braxton dă buzna printre copaci; ochii îi sunt sălbatici când aterizează asupra alor mei. A văzut

fumul produs de focul meu şi s-a gândit că îl va prinde în ambuscadă pe cel care l-a aprins. Dar, ghinion pentru el, l-am simţit venind înainte de a-l auzi măcar gonind prin pădure.

îl văd ezitând de parcă ar cumpăni dacă să se întoarcă, mai curând, în loc să rişte o luptă cu mine. Dar incertitudinea îi dispare de pe chip în timp ce începe să se apropie încet, cu paşi mari.

Păşeşte în inelul de lumină provenind de la foc, silueta fiindu-i mare şi greoaie.

- Bună, Brax. Drăguţ din partea ta să treci pe aici!

îşi înclină capul spre mine în acelaşi mod în care a făcut-o întotdeauna.

- Seară bună, Kai!

Vânjosul nu a fost niciodată o persoană care să vorbească; în schimb, a ales să observe cu răbdare înainte de a rosti un cuvânt, lucru care îi face pe el şi pe Sadie să semene ciudat de mult. începem încet să ne înconjurăm unul pe celălalt în tăcere, măsurându-ne.

- Deci presupun că eşti aici pentru banda mea, şi nu pentru o discuţie prietenoasă, zic, făcând un pas spre el.

- Presupunerea ta ar fi corectă. Aruncă o privire către iepurele meu care se găteşte. Dacă ini-o dai, plec şi te las să te întorci la masă. Nu este nevoie ca lucrurile să devină urâte.

Nu văd să aibă arme asupra lui, aşa că mă înfrânez să o iau pe a mea. Ne cunoaştem de când eram băieţandri, şi aş dori să-l cunosc în continuare, dacă pot face ceva în sensul ăsta.

- Amândoi ştim că nu te pot lăsa să îmi iei banda, Brax.

„Pentru că e misiunea mea să câştig aceste întreceri.“

Cred că ¡1 văd încuviinţând din cap în întunericul tot mai greu, înainte de a se năpusti brusc spre mine. Mă las în jos şi mă folosesc de avântul lui pentru a-l azvârli peste umărul meu, auzindu-l cum se izbeşte de pământ cu o bufnitură puternică.

M-am antrenat cu Braxton ani în şir. Este previzibil, dar asta nu-l face mai puţin puternic. Se

saltă într-o clipită, cu pumnii ridicaţi şi gata să-mi zboare dinţii din gură.

Şi apoi se declanşează haosul calculat.

Pumnii zboară, capetele se înclină, picioarele joacă. Un dans. Un dans brutal, sângeros, frumos. în aceste momente, suntem egali în ce priveşte abilităţile, întrucât am lăsat puterea să-mi scape din vene şi să iasă la suprafaţă. Loviturile mele sunt brutale şi rapide în lumina pâlpâitoare a focului.

Pumnul lui se conectează cu maxilarul meu, aproape rupându-l, făcând sângele fierbinte să-mi băltească în gură. Mă clatin şi dau înapoi în timp ce el vine în spatele meu şi îşi înfăşoară braţul greu în jurul gâtului meu, sufocându-mă.

îi simt ezitarea înainte să îmi dau capul pe spate, craniul întâlnindu-i nasul cu un scrâşnet crunt. Acum, el e cel care se clătină, sângele curgându-i din nas în gură. Folosesc acea fracţiune de secundă să-i aplic lovituri rapide pe care abia le poate bloca. îşi revine rapid, lovindu-mi coastele cu un pumn puternic. Mă feresc de următoarea lui lovitură şi ii dau un pumn în falcă.

Este un cerc vicios. îl lovesc. Mă loveşte înapoi. Spre meritul lui, sunt impresionat. Nu l-am văzut niciodată atât de concentrat, atât de hotărât. E cea mai bună luptă pe care am purtat-o cu el până acum. Păcat că va trebui să-i pun capăt!

O mână întunecată zboară direct spre faţa mea. Fac cu uşurinţă un pas înapoi, călcâiele conectându-sc cu ceva, în timp ce fierbinţeala îmi încălzeşte totul, de la spatele picioarelor până la ceafă.

„Focul."

M-a încolţit în foc.

„Inteligent."

Mă aplec sub un pumn ce era destinat nasului meu şi îl îngrop pe al meu adânc în burta lui. El mormăie, aplecându-se, dar îmi înşfacă braţul cu o mişcare rapidă. Apoi se răsuceşte, trăgându-mi atât braţul la spate, cât şi pieptul spre foc. Durerea îmi ajunge până la umăr în timp ce flăcările strălucesc în faţa mea.

„Poate ar fi trebuit să mă străduiesc mai mult."

El mă loveşte în zona din spatele genunchilor tare, înainte ca pământul şi mai tare să-mi trimită un fior de durere în picioare când mă izbesc de el. Flăcările sunt acum aproape de mine, gata-gata să se prelingă pe pieptul meu dezgolit.

- Lasă-mă să tai banda, Kai, zice Braxton de deasupra mea, aproape ca o rugăminte!

E bine de ştiut că nu ii surâde neapărat ideea de a mă arde de viu.

- Toată chestia asta se poate încheia.

Vocea ii e profundă, dar simt uşorul tremur din ea. E cu garda jos, e şocat că mă are deasupra flăcărilor asemenea iepurelui de-acum ars de lângă mine. Am fost neglijent şi obosit, am fost nesăbuit că l-am subestimat şi, acum, il are pe viitorul Executant la mila lui.

- Este cea mai bună luptă a noastră de până acum, Brax. Sunt cu adevărat impresionat, gâfâi eu, căldura focului formându-mi mărgele de sudoare pe faţă. Dar va trebui să mă arzi înainte să te las să-mi iei banda.

El oftează.

- Am simţit că vei spune asta. Scoate un oftat. Şi mi-aş dori să nu fie aşa.

Carnea se întâlneşte cu focul.

Pielea se întâlneşte cu flacăra arzătoare şi fierbinte.

Mă aştept să-mi iasă un ţipăt din gât, dar pe lângă buze nu mi se strecoară decât un strigăt sugrumat. Genunchiul lui Braxton mi se apasă pe spate, înclinându-mi corpul şi împingând cu forţă partea stângă a pieptului în flăcări.

Ard, fierb, în timp ce el mă ţine acolo înainte de a mă trage, în sfârşit, înapoi, permiţând aerului rece să mă cuprindă. Gâfâi când el întinde cealaltă mână spre sabia de lângă mine, gata să o scoată din teacă şi să-mi taie banda de pe braţ, acum, că sunt năucit de durere.

O, dar am cunoscut dureri mult mai intense.

Braţul lui ajunge lângă mine, iar eu îl apuc, sărind în picioare în aceeaşi mişcare, adrenalina înecându-mi durerea cărnii arse. îi trag braţul peste umărul meu şi îmi aplec uşor corpul în faţă, folosindu-mă

de propriul elan şi de puterea Vânjosului pentru a-l ridica de pe pământ şi a-l arunca peste spatele meu, direct în flăcări.

El scoate un strigăt, dar nu zăboveşte mult înainte de a se rostogoli din flăcări, ţipând în timp ce se zvârcoleşte pe pământ pentru a înăbuşi focul care îi consumă hainele, pielea. Fumul ii iese din straiele arse când mă ghemuiesc deasupra lui.

- Şi eu mi-aş dori să nu fie aşa, spun încet în timp ce el gâfâie greu sub mine. Dar ai ceva de care am nevoie.

îi tai banda de pe antebraţ, neputând să mă abţin de la a-l cresta şi de la a-l face să sângereze. Respiraţia îi este răguşită în timp ce îi scotocesc în buzunare după alte benzi pe care le-ar fi putut fura pe drum, fără să găsesc nici una. Mă ridic, mă uit la el şi rostesc un singur cuvânt:

- Pleacă!

Se uită la mine pentru o clipă înainte de a mormăi de durere în timp ce se ridică, afundându-se şchiopătând în pădure cât de repede ii îngăduie trupul carbonizat. îl privesc cum pleacă, auzindu-l cum se chinuieşte să işi croiască drum prin pădurea întunecată, ştiind că nu va îndrăzni să se întoarcă. Apoi mă răsucesc, uitându-mă direct la Vizualul care clar surprinsese întreaga luptă.

- Sper că v-a plăcut spectacolul, spun cu o plecare batjocoritoare a capului.

De îndată ce cuvintele îmi ies de pe buze, femeile în alb dispar în pădure. îmi bag banda lui Braxton în buzunar, în timp ce durerea îmi cutremură corpul. O durere orbitoare, usturătoare. Mă uit în jos la porţiunea de piele roşie, inflamată, chiar deasupra tatuajului.

Adrenalina a dispărut şi nu am rămas decât cu durerea care îmi curge prin corp. Mă clatin spre bidoanele mele, desfacând unul şi turnând conţinutul rece peste arsuri. Şuier printre dinţi când apa se întâlneşte cu carnea arsă, dar tot simt o uşurare, cât de mică. îmi scot din buzunar cămaşa mototolită şi smulg cu dinţii o fâşie mare de pânză, înainte de a începe să înfăşor cu prudenţă materialul sub braţ şi peste arsură. Rezultatul este

un bandaj improvizat pentru a încerca să diminuez riscul de infecţie. Dar nu va fi suficient pentru mult timp. Trebuie să găsesc nişte ierburi, ceva, *orice,* pentru a curăţa rana.

Pentru că moartea nu este o opţiune.

Şi, cu siguranţă, nici să pierd aceste întreceri.

Capitolul 24

Paedyn

- O să-ţi sucesc gâtul dacă nu taci!

Pasărea îmi ignoră cu desăvârşire cât se poate de reala ameninţare cu moartea şi continuă gâlceava pe craca de deasupra capului meu. Cârâie de aproape o jumătate de oră, iar eu am aruncat cel puţin o duzină de pietre înspre ea.

Sunt enervată, supărată, neliniştită şi, mai presus de toate, flămândă. Desigur, toate astea sunt efecte secundare ale trezirii în mijlocul sălbăticiei cu nimic altceva decât hainele în care am dormit. Mă uit în jos la pantalonii mei strâmţi, de pânză, şi la bluza şi mai revelatoare. O chestie subţire şi mătăsoasă pe care regret că am îmbrăcat-o vreodată, având în vedere că acum va fi singura mea cămaşă pentru săptămâna ce urmează.

„O săptămână."

Atât trebuie să supravieţuiesc în această pădure. În Pădurea Şoaptelor. în acest loc ce colcăie de duşmani de toate formele şi dimensiunile, deşi este deja amiază şi singurul adversar cu care m-am confruntat până acum este şarpele care aproape că m-a muşcat de picior. M-am plimbat prin frunzişul dens din momentul în care m-am trezit cu faţa în jos pe pământ, clipind apoi des la o femeie care se holba la mine, îmbrăcată într-un alb orbitor.

Un Vizual. Se află aici pentru a spiona adversarii.

E aici pentru a înregistra aceste întreceri sângeroase. E aici pentru a înregistra ceva la care publicul nu poate să asiste direct.

Sunt sigură că restul regatului Ilya e la fel de confuz ca mine cu privire la întrecerile din acest an. Cu toate acestea, nu pot spune că nu am fost avertizaţi.

„Diferite. Acesta e lot avertismentul pe care l-am primit."

Cu excepţia faptului că „diferit" nici măcar nu începe să descrie cât de drastic s-au schimbat aceste întreceri. în ultimele trei decenii, nu a existat niciodată o întrecere în afara zidurilor arenei, departe de privirile indiscrete ale publicului. Dar numai cele mai bune, cele mai brutale şi sângeroase întreceri sunt potrivite pentru a-l testa pe viitorul Executant, presupun. Mi-aş dori doar să nu particip la asta.

Cu toţii am fost aruncaţi fără să vrem în mortala Pădure a Şoaptelor, lăsaţi să murim fie din cauza a ceea ce e în pădure, fie de mâna duşmanilor noştri. E genial. E mârşav. Şi nu ştiu dacă să aplaud sau să plâng.

„Nu ar trebui să mă aştept la nimic altceva de la rege."

Ochii mei se îndreaptă spre antebraţul drept, unde banda din piele e înfăşurată strâns.

„Victoria va fi a ta/ Benzile de le vei aduna./ Cu mâna goală de vei reveni,/ Cu mare băgare de seamă să fii."

Râd amar la golul din jurul meu. Ei vor să ne luptăm, să ne luptăm cu adevărat unii cu alţii pentru aceste fâşii de piele. Aşa că, în efortul de a rămâne în viaţă suficient de mult pentru a găsi un alt adversar, mi-am propus să găsesc apă. Copacii de aici sunt uriaşi şi înspăimântători, înălţându-se mult şi zgâriind norii joşi. Mi-a luat o grămadă să mă caţăr într-unul dintre ei ca să găsesc cea mai apropiată sursă de apă, iar ultimele câteva ore teribil de plictisitoare au constat din a merge cu greu spre ceea ce sper să fie un pârâu.

Numai că acum stau sub un copac şi mă cert cu o pasăre. Mai arunc o piatră în ea pentru orice

eventualitate înainte de a-mi îndrepta atenţia înapoi asupra mănunchiului de vreascuri de lângă mine. Culeg un alt vârf de săgeată pe care l-am procurat de-a lungul drumului, unul dintre cadourile generoase pregătite pentru a ne ajuta, şi îl fixez pe unul dintre beţe. Fac săgeţi de prea mult timp deja pentru a-mi accesoriza arcul şi tolba pe care le-am găsit sprijinite convenabil de trunchiul unui copac.

„De parcă Elitele au nevoie de arme.“

Penele furnizate de pasărea enervantă, dar utilă de deasupra completează săgeata. Mă uit la lucrarea mea cu un mic zâmbet, analizând toate cele şapte săgeţi improvizate care umplu acum tolba. Datorită tatălui meu, nu a fost prima dată când a trebuit să fac o săgeată de la zero, iar zâmbetul meu creşte la amintirea îndepărtată.

îmi arunc tolba peste umăr şi îmi trec coarda arcului de- a lungul pieptului, luându-mi rămas-bun de la pasărea cocoţată în copac. Oftez şi încep, din nou, să mă îndrept spre apa de care am atâta nevoie. Picioarele îmi sunt uşoare şi silenţioase în timp ce înaintez, cu ochii în patru după orice animal pe care l-aş putea devora.

„Acolo.“

Un iepure gras ţopăie din tufişuri la câţiva metri distanţă, complet neştiutor cu privire la intenţiile mele-n privinţa lui. Trag arcul peste cap şi las să alunece o săgeată din tolbă. O fixez, ţintesc şi respir adânc, aşa cum m-a învăţat tatăl meu. Şi apoi trimit săgeata zburând spre ţintă. Direct prin ochiul iepurelui.

Este mort înainte de a cădea la pământ. Apuc animalul, şterg vârful săgeţii de o plantă din apropiere care sper că nu e otrăvitoare şi pun săgeata la loc în tolbă.

„Găseşte apă! Fă focul! Mănâncă!“

Reluându-mi mersul, mă împiedic de rădăcinile copacilor şi mă poticnesc de pietre.

îmi las gândurile să gonească în timp ce menţin un ritm constant prin desiş, gândindu-mă la adversarii mei, la bal, la mâinile aspre pe spatele meu şi la ochii cenuşii care îmi privesc cu atenţie chipul.

Pufnesc enervată şi dau un şut într-o piatră, ceva mai tare decât ar trebui. Din gură mi se revarsă un şir de înjurături – îndreptate către piatră, către mine şi către ticălosul îngâmfat pe care îl urăsc pentru că nu îl urăsc complet.

Soarele îşi face coborârea pe cer în timp ce continui să păşesc prin frunziş, înjurând multiplele pânze de păianjen prin care trec şi păianjenii uriaşi care le însoţesc. Un Vizual mă prinde din urmă, şi mă străduiesc din răsputeri să-i ignor prezenţa. Odată mulţumit de imaginile pe care le-a obţinut, cu mine umblând şi pufnind prin pădure, se întoarce şi dispare.

Lumina caldă, de amiază târzie, se strecoară printre copaci, îmbrăcând pădurea în umbre aurii. Pentru o clipă» îmi îngădui să admir frumuseţea de rău augur a acestui loc supranatural.

Şi apoi ceva mă loveşte în faţă.

De fapt, mă lovesc de ceva. Aproape că mă împiedic şi dau înapoi, pufnind, doar pentru a descoperi că am intrat direct intr-o cămaşă mare, de bumbac, atârnată de o creangă joasă. O apuc, mormăind că nu am nevoie de *bunăvoinţa* regelui, chiar şi în timp ce imi trag cămaşa pe mine.

Merg şi iar merg. M-am plictisit. M-am plictisit în timpul unei afurisite de *întreceri.*

Şi apoi ceva captează lumina, sclipindu-mi în colţul ochiului. Schimb direcţia şi mă îndrept spre acel ceva, iar frunzele imi foşnesc sub picioare. Aproape că rămân cu gura căscată la ceea ce se află la vreo treizeci de metri de mine. Un bazin adânc cu apă cristalină scânteiază în lumina soarelui, unduindu-se uşor sub briza caldă. Primitor şi minunat. Clipesc. Nu am văzut apa asta când eram sus, în copac, scrutând împrejurimile. Pe de altă parte, apa strălucitoare este înconjurată de copaci, aproape înghiţită de frunzişul din jurul ei. Mă împiedic, practic, din graba de a ajunge la ea.

„Apă. Apă. Apă.“

Mi-e atât de sete, sunt aşa dornică să sorb cu lăcomie cât de multă pot. Apoi să fac un foc, să-mi gătesc iepurele şi...

E ceva în apă, chiar la suprafaţă.

Sunt mult mai aproape acum, soarele nu mai e într-atât de orbitor pe suprafaţa netedă, şi pot distinge conturul unei siluete deasupra. Al unei siluete *umane.* Mă strecor înainte, trăgându-mi arcul de peste piept, strângându-l în pumn.

Silueta nu se mişcă.

Silueta cu părul blond murdar lipit pe fruntea bronzată.

Silueta cu aceiaşi ochi verzi sticloşi ca regele, privind la cerul albastru, tară să-l vadă.

Un ţipăt sugrumat îmi iese din gât, făcând păsările din copacii din apropiere să zboare care-ncotro.

„Kitt."

E *mort.*

Gâfâi, mă poticnesc spre marginea apei. Cu toate că îi urăsc tatăl şi regatul pe care îl va conduce într-o zi, asta nu înseamnă că vreau să-l văd mort. Gândul mă face să tresar, având în vedere cât de mult tânjesc la acea soartă pentru regele care seamănă atât de mult cu el. Dar dacă trăsăturile lor sunt singurele asemănări dintre ei? Dacă există ceva speranţă ca prinţul să iasă din umbra tatălui său, de pe urmele lui, şi să aducă o schimbare în regat?

Mă forţez să-i întâlnesc privirea înceţoşată unde acum văd doar potenţialul prinţului mai curând decât prezenţa tatălui său. Acei ochi verzi cândva amuzaţi nu se vor mai miji niciodată de râs. în schimb, se uită în sus la nimic, largi, goi şi storşi de viaţă. Acel surâs strâmb nu-i va mai înfrumuseţa niciodată buzele. în schimb, gura îi este strânsă într-o linie subţire – albastră, sărutată de răcoarea morţii.

Sar în iaz, dorind să-l smulg din această moarte apoasă.

în schimb, picioarele mele dau de pământ solid.

Oasele îmi răsună din cauza impactului, simţind că vor crăpa din pricina forţei acestuia. Clipesc să-mi alung durerea, cu toate că gestul nu reuşeşte să-mi risipească şi confuzia. Dintr-odată, nu e nici un iaz sub picioarele mele, nici un Kitt care pluteşte mort pe suprafaţa apei. Mă uit neîncrezătoare la

murdăria de sub mine, încercând să înţeleg ce se întâmplă.

- Ajută-mă!

Pregătesc o săgeată şi arcul chiar înainte să mă întorc şi să mă trezesc faţă în faţă cu posesorul acelei voci frânte.

Simt că mă sufoc şi icnesc.

„Sunt eu.“

Ochi albaştri adânci pătrund într-ai mei – ochi trişti, înfometaţi. Plete lungi, argintii, încâlcite şi lipsite de strălucire atârnă de capul fetiţei. Este, adică sunt, mică, atât de mică! Slăbită, epuizată şi cu ochii mari în timp ce se uită fix la mine. întinde un deget osos spre mine.

- Te rog, şopteşte ea, scâncind.

Fac paşi poticniţi în spate la sunetul vocii aceleia – a vocii mele – frânte, aproape că îmi pierd echilibrul când ea face un pas tremurător mai aproape.

„Asta nu e ceva real.“

Mă întorc, gata să o iau la goană din acest coşmar, doar ca să dau peste o altă Paedyn mică, cu obrajii supţi şi cu ochii înfundaţi în orbite.

„Delirez. Sunt deshidratată.“

îmi muşc limba ca să nu ţip în timp ce mă întorc la dreapta, dând peste o altă versiune înfometată a mea care mă priveşte.

Sunt înconjurată. Sunt complet înconjurată de nişte Paedyn imploratoare.

Ele fac un pas înainte, implorându-mă să le ajut în timp ce se întind spre mine, încercând să mă apuce.

De data aceasta, nu mă obosesc să-mi înăbuş ţipătul.

Se apropie de mine, mă înghesuie. Strig, confuză şi...

„Nu, nu delirez.“

Se împleticesc spre mine, căutând un ajutor pe care nu li-l pot oferi.

„E mâna lui Ace.“

Chiar şi ştiind asta, tot nu suport să mă uit la ele, să mă uit la mine. Nu suport să le aud implorând ajutor în timp ce nu mişc un deget. Pentru că asta am fost eu. Am fost cândva fata asta înfometată şi

tristă. Pentru că, atunci când tatăl meu a murit, a murit şi o parte din mine.

„Acest lucru nu este real. Acest lucru nu este real. Acest lucru nu este real.“

Strig tare, lăsându-mă în genunchi şi strângându-mi tâmplele din cauza frustrării.

- Ştiu că tu eşti, Ace, strig eu printre dinţii strânşi.

Aud un râs trufaş amplificându-se în timp ce se îndreaptă spre mine. Inspirând adânc, mă ridic, tremurând de dezgust şi furie, în timp ce mă pregătesc să fiu înconjurată de nişte Paedyn bolnăvicioase.

Dar rugăminţile încetează, lăsându-l doar pe Ace în picioare în faţa mea. Privirea lui coboară spre săgeata îndreptată spre pieptul lui înainte de a îi reveni asupra mea. Are îndrăzneala să zâmbească.

- Bună, Paedyn! Vocea ii este îngâmfată în timp ce ridică dintr-o sprânceană. Ţi-a plăcut să reiei legătura cu versiunea ta mai tânără?

- Eşti bolnav, scuip eu cuvintele, încordând arcul.

Oftează, deja plictisit de conversaţia noastră. Ridică nasul şi spune:

- Doar lasă-mă să-ţi iau banda şi îmi văd de drum. O pauză. De fapt, chiar te voi lăsa să ţi-o scoţi singură, ca să nu te tai.

- Ce generos, mârâi, practic, la el. Dar o să-ţi refuz oferta.

îmi dezvălui dinţii şi sunt la un pas să trimit o săgeată înspre inima aia neagră a lui. Clipeşte la mine, dându-şi părul castaniu laoparte de pe faţă, pufnind iritat.

- Bine. Ochii i se întunecă. Fie ca tine. Nu mă deranjează să trebuiască să se lase cu deranj.

Şi apoi se îndreaptă spre mine cu paşi mari, încercând să mă apuce de braţ. Nu ezit înainte să fac săgeata să-i zboare în coapsă, cu scopul de a-l răni, nu de a-l ucide. Refuz să le dau regelui şi poporului ceea ce îşi doresc: moarte. Numai că săgeata nici nu îi atinge pielea, nu i se înfige în carne. Zboară prin el. Iluzia dispare precum fumul

în bătaia vântului, ispitindu-mă să ţip de frustrare. Un alt Ace iese de după un copac aflat la câţiva metri, iar frunzele îi foşnesc sub picioare în timp ce el aplaudă lent.

- Oho! Frumoasă încercare!

Ia în mână o suliţă ascuţită, rânjind ca un motan.

- Nu te mai ascunde în spatele nălucilor tale, laşule!

Fumeg de nervi, iar adrenalina îmi pulsează în vene. Asta e Ace cel adevărat, sunt convinsă. Frunzele l-au dat de gol, făcând zgomot când a păşit pe ele, spre deosebire de prima dată când a venit spre mine. El pare să simtă că am pus lucrurile cap la cap şi, fix când sunt pe cale să înfig o săgeată în el, se înconjoară de o duzină de duplicate, ascunzându-se printre ele. Cu toţii vorbesc la unison în timp ce încep să mă înconjoare, mascând zgomotul frunzelor ce se zdrobesc.

- Dacă îmi dai banda acum, n-o să te rănesc. Grav.

Ei râd, şi sunetul este cumplit de neplăcut, parcă răsunându-mi în craniu.

Mă învârt pe loc, neştiind către cine să ţintesc. Mai am dor şase săgeţi şi nu-mi permit să irosesc nici măcar una. Ei se apropie de mine, se apropie de pradă.

„Găseşte-l pe Ace cel real!“

Uşor de zis. Toţi se mişcă exact la fel, ţinând în mâini suliţe şi fiind gata să mă înjunghie, cu toate că numai cel real mă poate răni cu adevărat.

- O să-mi facă plăcere chestia asta, Paedyn, zic ei zâmbind.

Ochii îmi trec de la unul la celălalt. Mă uit cu atenţie la posturile identice, la expresiile faciale identice, la toate lucrurile identice.

„N-am să mor. N-am să mor. N-am să mor.“

Şi apoi ochii mi se opresc asupra unui Ace anume, identic cu ceilalţi.

„Te-am dibuit.“

Micile broboane de sudoare care i se preling de

pe tâmplă sunt tot ce trebuie ca să îl dea de gol, singurul semn al efortului său de a provoca nălucile. Ridic arcul înspre el exact în secunda în care el se năpusteşte asupra mea. Sar în lateral, dar nu înainte ca durerea să îmi erupă în burtă. O durere pătrunzătoare, înţepătoare, pe care o ignor în timp ce eliberez săgeata şi o las să zboare exact în carnea piciorului său.

El ţipă şi cade în genunchi, iar mâinile ii tremură în vreme ce cuprind săgeata pătrunsă în coapsă. Dar nu le arunc nici o privire nici lui, nici Vizualului care urmăreşte totul înainte de a mă-ntoarce şi de a o lua la fugă.

Nu ştiu cât de departe am reuşit să ajung. Nu ştiu câtă distanţă am reuşit să pun între noi înainte ca adrenalina să mi se scurgă din corp, reamintindu-mi că sângerez. Durerea sfâşietoare a revenit, izbindu-mă aşa puternic în plex, încât gâfâi. îmi ridic cămaşa largă ca să scot la iveală maioul de mătase de sub ea, acum însângerat, 'frag adânc aer în piept. Şi ridic bucata de material textil care mâ separă de rană, înainte de a mă cutremura la vederea acesteia. O tăietură prelungă, însângerată desface pielea de sub coastă.

O rană de suliţă.

Respiraţia îmi devine tremurată, gâfâită.

„Măcar sunt în viaţă.“

Dar, la naiba, chiar nu mă simt în viaţă. E cumplit de dureros.

Durerea e muşcătoare şi arzătoare, aprinzându-mi terminaţiile nervoase. Trag încet de cămaşa largă, tresărind şi înăbuşindu-mi ţipetele de durere la fiecare ridicare a braţului stâng. Mişcarea îmi trage de piele, de rană, facând-o să sângereze şi mai abundent. Sfâşii marginea de jos a cămăşii, pentru o bucată lată de materia textil. Lucrez cât de rapid îmi permite rana, înfăşurându-mi fâşia de material în jurul taliei şi peste rană.

Respir convulsiv din cauza durerii zvâcnitoare pe care mi-o provoacă şi clipesc ca să alung lacrimile în timp ce trag pe mine ce a rămas din cămaşă.

„Trebuie să găsesc apă.“

Oftez tremurat, iar acest fapt mărunt imi provoacă o durere ascuţită în timp ce înaintez prin pădure.

De fapt, nu, mă împleticesc.

Capitolul 25

Paedyn

„Rămâi trează! Rămâi trează! Rămâi trează!“

Genele-mi trădătoare par ca de plumb. De fiecare dată când clipesc, mă tem că nu se vor mai deschide. M-am împleticit încet prin pădurea plină de umbre înspre pârâu pentru ceea ce mi s-a părut a fi ore în şir şi sper orbeşte că încă mă îndrept în direcţia corectă.

Sunt obosită. Atât de obosită! Nu-mi doresc nimic mai mult decât să mă prăbuşesc lângă un copac şi să închid ochii preţ de un minut. Doar un singur, binecuvântat minut de pace...

„Nu!“

Mă ciupesc tare de braţ, lăcându-mi pleoapele să tresară şi să se deschidă.

Dacă adorm, probabil n-o să mă mai trezesc.

Sunt intr-o stare proastă şi nu e nevoie să fiu fiica unui Tămăduitor ca să imi dau seama de asta. Am pierdut atât de mult sânge, încât capul îmi vâjâie în timp ce încerc să pun un picior în faţa celuilalt. Clatin din cap, încercând să ignor pielea arzând de febră şi trupul ce-mi tremură. La fel cum încerc să ignor faptul că bucata de material pe care am folosit-o pe post de bandaj e deja plină de sânge, care pătează materialul în stacojiu.

Trebuie să curăţ rana – şi asta rapid. Altfel, sunt ca şi moartă.

„Ce îmi trebuie e apă.“

Fiecare părticică din mine arde. Arde de durere, de sete şi de foame. De-aş putea ajunge la o sursă de apă, aş putea măcar să spăl rana, să îmi ostoiesc deshidratarea şi să îmi revin suficient cât să fac o fiertură de ierburi ca să îmi oblojesc rana.

„Sper.“

Pe urmă, o să mă gândesc la mâncare, dat fiind faptul că abia pot să trag de arc, iar iepurele pe care l-am săgetat e de mult uitat acolo unde Ace m-a prins în ambuscadă.

I.ăsându-mă lipsită de apărare *şi* flămândă.

„Să ajung până la pârâu. Să ajung până la pârâu. Să ajung până la pârâu.“

O strălucire slabă, portocalie se iţeşte printre copacii din faţa mea, cu contururile vagi din cauza ochilor care îmi lăcrimează. Mijesc ochii înspre ea, iară să îmi dau seama dacă am sau nu halucinaţii. Strâng mai tare arcul în palma asudată, cu toate că e, practic, inutil dacă nu pot trage de el ca să azvârl o săgeată. Continui să mă strecor mai aproape de focul care pâlpâie la câteva zeci de metri, complet neasistat.

Lumina pe care o împrăştie se reflectă din ceva lucios aflat în preajmă.

„Pârâul.“

Un râset uşurat, ca un oftat, îmi scapă în timp ce continui, cu prudenţă, să înaintez. Sunt nesăbuită, desigur, dar, în momentul ăsta, nu prea îmi pasă. Cineva a pornit acest foc, şi probabil mă îndrept exact spre acea persoană. Numai că o să mor dacă nu ajung la apa aceea, cu toate că, dacă o fac, s-ar putea să fiu ucisă.

„Ambele opţiuni ar putea duce la moartea mea iminentă. Grozav!“

Acum, sunt la doar câţiva metri de foc, iar ochii mei scrutează penumbra în căutarea oricărei urme a celui care l-a aprins.

„Să ajung la apă. Să ajung la...“

- Tu chiar nu poţi să te ţii departe de mine, aşa-i, Gray?

Mă opresc, cu inima bătându-mi nebuneşte.

Aud amuzamentul din vocea lui, practic văd cu ochii minţii gropiţele iţite de o parte şi de cealaltă

a zâmbetului său. Trag aer în piept, pregătindu-mă psihic pentru durerea cruntă pe care urmează să o resimt.

Mă întorc brusc, ridic arcul şi-i trag coarda. îmi înghit strigătul de durere când simt cum rana se desface, extinzându-se din cauza mişcării.

„Nu pot să-l las să vadă că sunt rănită. Joacă teatru! Du- te la apă!“

Vârful săgeţii mele e ţintit spre inima lui, şi tocmai îi disting pieptul expus, în lumina pâlpâitoare. Pare-se că nu sunt primul oponent cu care se întâlneşte şi nici nu sunt primul adversar care ii ia inima în cătare. Şi-a înfăşurat o bucată de material sub braţ şi în jurul unei răni, exact deasupra tatuajului.

Ochii mei se întorc spre ai lui, şi îmi impun să alung agonia de pe trăsăturile mele. Vreau ca el să mă vadă ca pe o ameninţare. Se uită la mine cu o expresie pe care nu o pot descifra, dar nu am dispoziţia şi nici starea psihică necesare ca să mă dumiresc în ce-l priveşte.

- Pleacă sau trag.

Braţul începe să-mi tremure din cauza efortului şi a durerii de a ţine arcul îndreptat asupra lui. El doar chicoteşte şi face un pas spre mine.

- Şi eu mă bucur să te văd, Gray.
- Crezi că glumesc. Ce drăguţ!

Muşc cuvintele, pieptul mi se îngreunează.

- Ce, asta e? O să tragi, pur şi simplu, în mine? Buzele îi zvâcnesc. Unde este distracţia în asta?
- O, pentru mine va fi distractiv, te asigur.

Vocea îmi tremură. Eu tremur.

Kai mai face un pas spre mine, înclinând capul într-o parte. Mâinile lui sunt lejer în buzunare când mă priveşte din nou.

- Sunt confuz. îţi dai seama că scopul acestor întreceri este să-mi iei banda, corect? Zâmbetul i se lăţeşte. Sau măcar sd *Încerci.*
- Ei bine, te las să scapi ieftin permiţându-ţi *să pleci.*

Cuvintele nu sună câtuşi de puţin ameninţător. Mă clatin acum, capul mi se învârte.

„Nu mai pot face asta pentru mult timp.“

Simt sângele fierbinte curgându-mi pe burtă din rana sfâşiată, iar puncte negre imi înoată în faţa ochilor, ameninţând să mă înghită cu totul.

„O să leşin. Dacă nu mă mai trezesc? Şi dacă mor pentru că nu am fost suficient de puternică? Pentru că sunt un Obişnuit slab...“

- Gray...?

Printre pleoapele căzute, îl văd pe Kai făcând un pas ezitant către mine, expresia amuzată de pe chipul lui dispărând complet. Şi pesemne am cu adevărat halucinaţii, pentru că mi se pare că văd îngrijorarea pâlpâind în privirea lui.

- Gray, ce s-a întâmplat?

Se îndreaptă încet spre mine, dar nu mai pot să ţin arcul. Dintr-un motiv pe care nu-l pot explica, ţintesc spre pământ, nu spre el, eliberând coarda şi lăsând săgeata să zboare în pământul de ia picioarele lui înainte ca arcul să- mi scape din mâna transpirată. Cu greu aud strigătul lui Kai prin ţiuitul din urechile mele.

- Gray!

Nu-mi amintesc să fi lovit pământul.

Faţa mi se izbeşte de pământul solid, dar abia simt impactul. întregul corp îmi e în flăcări, abia respir în timp ce ard din interior spre exterior.

- Paedyn! Hei, Pae, uită-te la mine!

Mâinile aspre îmi prind părţile laterale ale feţei, forţându-mi ochii să se deschidă. Se simt reci pe pielea mea febrilă, acum alunecoasă de la transpiraţie, iar îngrijorarea e întipărită pe tot chipul frumos care gravitează deasupra mea.

Nu l-am văzut niciodată atât de îngrijorat, atât de plin de emoţie. Masca lui de indiferenţă e crăpată, spulberată, spartă într-un milion de bucăţi în timp ce îmi înalţă capul de pe pământ, trăgându-mă spre el să-mi cerceteze faţa cu ochi mari şi gri.

Şi apoi dispare.

întuneric.

- Hei, hei, hei! Mâini aspre îmi dau laoparte părul umed de pe frunte, în timp ce cuvinte sunt mormăite aproape de faţa mea. Pae, rămâi cu mine!

Vocea lui este severă, în ciuda panicii ce cuprinde fiecare cuvânt. încet, îmi forţez ochii să se deschidă în timp ce croncănesc cuvinte şoptite printre buzele crăpate, cuvinte care deodată par atât de importante.

- Nu mi-ai mai spus niciodată aşa.

L-am auzit doar o dată spunându-mi pe numele adevărat, atunci când m-a ţintuit de zidul unei alei în timp ce testa cuvântul pentru prima dată. Dar, de atunci, nu mi- am mai auzit numele trecând de buzele lui. Nu am auzit cum sună cele două silabe rostogolindu-i-se de pe limbă. Şi cu siguranţă nu l-am auzit niciodată spunându-mi „Pae“.

Mă uit în sus spre el şi îi zâmbesc acum, rânjind ca o idioată. Nu mă pot opri. Delirez. Delirez total şi incontestabil.

Dar, în acest moment, nu vreau să mor – fie şi doar pentru a-l putea auzi rostindu-mi numele încă o dată.

„Delirez. Delirez intens.“

El rămâne brusc nemişcat. Ochii lui se plimbă pe faţa mea, cu buzele uşor întredeschise în timp ce mă contemplă. Apoi clipeşte. O dată. De două ori. Genele lui întunecate flutură, ochii cenuşii se mută spre ai mei în timp ce spune:

- Adu-mi aminte să te fac din nou să zâmbeşti aşa când n-o să fii pe moarte şi o să am tot timpul din lume să memorez zâmbetul.

Acum, e rândul meu să clipesc la el. O dată. De două ori.

Aceste cuvinte au fost de ajuns pentru a mă trezi, pentru că acum ochii mei nu par să vrea să se desprindă de ai lui. Probabil l-am auzit greşit. Delirez intr-atât încât mintea îmi joacă feste, se joacă cu emoţiile mele, cu sentimentele mele. Dar cu siguranţă nu îmi imaginez mâinile care îmi trec peste corp. Aproape că mă sufoc cu respiraţia-mi neregulată când degetele lui îmi ating gleznele, urcând încet pe fiecare din picioarele mele.

„încearcă să găsească rana.“

Deschid gura să-i spun unde este, dar capul mi se învârte şi sunt pe punctul de a leşina de durere. Respir greu, încercând să-mi calmez capul şi

inima, care, ambele, pulsează intens.

Degetele lui trec peste picioarele mele, împingând şi pipăind uşor în timp ce caută rana. Odată ce e mulţumit că picioarele îmi funcţionează bine, mâinile lui alunecă spre şolduri, ridicându-mă uşor de pe sol pentru a-mi trece o mână peste partea inferioară a spatelui. Sprâncenele îi sunt încruntate de concentrare, în timp ce degetele îmi pipăie zona inferioară a abdomenului, mişcările lui fiind rapide, constante, sigure. Nu e prima dată când face asta.

Mâinile lui alunecă pe abdomenul meu, în jurul taliei...

O durere cum nu am mai simţit până acum se declanşează dinspre rană când degetele lui trec peste ea, urmată de un suspin sugrumat care mi se smulge din gât. Durerea mă orbeşte intr-atât încât sunt, cred, pe cale să-mi pierd cunoştinţa. Şi mă trezesc că îmi doresc asta, măcar pentru a nu mă mai simţi cum mă simt.

Urmăresc cu privirea înceţoşată cum îmi ridică tivul cămăşii zdrenţuite pentru a scoate la iveală bluza mătăsoasă de dedesubt, îmbibată de sânge. Oftează pe nas înainte de a ridica marginea bluzei, expunându-mi pielea febrilă în aerul răcoros al nopţii. Văd o strălucire a unui obiect mic şi ascuţit din mâinile lui când începe să taie cu grijă cârpa însângerată din jurul mijlocului meu. Maxilarul i se blochează la vederea rănii zimţate care se întinde sub cutia mea toracică, un muşchi al feţei îi zvâcneşte. Ochii lui, plini de o emoţie pe care nu am mai văzut-o la el până acum, inspectează mizeria însângerată de pe abdomenul meu.

Şi apoi propriii ochi mi se închid brusc, desprinzându- se de imaginea lui. Lăsându-l în lumea ce începe să se estompeze.

- Paedyn. Vocea lui Kai este atât de departe, atât de îndepărtată de locul în care alunec în inconştienţă. Paedyn, deschide ochii!

E un ordin ferm şi sever. Şi îl ignor. Cât de tipic pentru mine! Chiar şi în moarte, corpul meu refuză să dea ascultare ordinelor viitorului Executant.

- Deschide ochii, la naiba!

„Obosită. Sunt atât de obosită!“

Departe, foarte departe, aud o voce masculină mormăind cuvinte panicate.

- Te omor dacă mori.

Capitolul 26

Kai

Ea e prea încăpăţânată să moară, iar eu sunt prea încăpăţânat să o las. îi trec o mână peste frunte, pielea ei încinsă de febră fiind fierbinte la atingere, respiraţia fiindu-i sacadată şi superficială. E deshidratată, delirează, moartă de foame...

Moare, pur şi simplu.

Ochii mi se mută înapoi la tăietura însângerată de sub coastă, inflamată şi, fără îndoială, infectată. Scot ce-a mai rămas din cămaşa mea mototolită şi încep să tamponez rana, încercând să absorb o parte din sânge, ca să pot vedea exact cu ce am de-a face. Pielea este ruptă, sfârtecată şi probabil arată mult mai rău atunci când nu este ascunsă de umbre.

Dar ceea ce este şi mai îngrijorător este că nu am idee cum să o ajut. Nu am provizii şi nici vreo abilitate de

vindecare în jur, de care sâ mă folosesc, ceea ce mă face cu totul inutil.

îi ţin viaţa în mâinile mele inutile şi neechipate.

Mă ridic, căutându-mi bidoanele în lumina slabă.

Are nevoie de apă.

Până la urmă, pentru asta a venit aici, de asta a riscat să intre direct în tabăra amplasată de cineva. Avea nevoie de apă. Avea nevoie să bea,

să-şi spele rana. Dar asta nu o va salva.

Nu o pot salva.

Oftez din pricina frustrării, riscând să-mi pierd cumpătul în timp ce îmi trec mâinile prin păr, tot căutând acele blestemate de bidoane. însă mintea mea nu se va opri din a relua scena, nu va înceta să se tulbure din pricina a ceea ce tocmai s-a întâmplat.

Am ştiut că ceva nu era în regulă când i-am văzut braţul tremurând. L-am văzut tremurând din cauza efortului de a ţine arcul îndreptat spre mine, gata să-şi pună în practică ameninţarea de a trage. Apoi i-am văzut genunchii tremurând, am văzut focul stins din ochii ei albaştri arzători. Dar, mai presus de toate, nu se juca cu mine, nu mă tachina, nu îşi curba gura în acel zâmbet viclean al ei care îmi place atât de mult. Şi asta m-a îngrijorat cel mai tare.

Iar acum, sunt brusc furios pe ea.

Voia să plec. Voia să încerce să se ocupe de asta singură. Ar fi murit singură. E atât de încăpăţânată, încât ar alege să se lupte cu mine până când se prăbuşeşte decât să mă lase să o văd rănită. Imaginea ei chircită la pământ îmi trimite un fior rece care-mi pune o pojghiţă de gheaţă peste furia arzătoare. Ai crede că aş fi devenit deja imun când văd suferinţă, când văd moartea revendicând o nouă victimă. Dar, când ea s-a prăbuşit, ceva în interiorul meu a crăpat. Să o văd atât de slăbită, atât de vulnerabilă, atât de diferită de ea însăşi a fost suficient pentru a sfărâma o bucată din suflet pe care uitasem că o am.

Picioarele mele se împiedică de ceva în întuneric.

în sfârşit.

Mă aplec pentru a smulge bidonul, doar pentru ca degetele mele să se plieze în jurul unei cutii mici, din tablă.

Mă apropii de lumina focului, aruncând o privire peste umăr către Paedyn, care horcăie.

Nu am timp pentru asta.

Sunt pe cale să azvârl cutia cât de departe pot, de furie şi frustrare, când simbolul pictat pe capac

devine vizibil în lumină, atrăgându-mi atenţia. Un diamant decolorat, verde ii colorează partea de sus, şi nu ezit înainte de a deschide capacul pentru a dezvălui un ticălos mic de lichid precum cerneala.

Mă uit lung la el.

Mă uit lung la miracolul ce-a luat forma unui unguent vindecător creat de Tămăduitori, suficient de puternic pentru a vindeca chiar şi cele mai ameninţătoare răni. Şi apoi râd sec, incapabil să mă opresc. Absurditatea, imposibilitatea absolută a acestei întâmplări mă face isteric. Braxton a luat-o, probabil, de undeva din pădure şi i-a scăpat în timpul luptei noastre. Salvarea lui Paedyn a fost ascunsă în umbră în tot acest timp.

- Slavă Molimei, mormăi eu, clătinând din cap neîncrezător când piciorul meu se întâlneşte, în sfârşit, cu unul din bidoanele de pe jos.

Sunt în genunchi lângă ea în câteva clipe, pieptul abia i se ridică odată cu respiraţia superficială. Scot unguentul din cutie şi descopăr dedesubt un ac şi un fir gros pentru cusut rănile. Mă trezesc iar râzând.

Incredibil. Al naibii de incredibil!

Torn cu grijă puţin din lichidul închis la culoare pe un colţ curat al materialului rămas din cămaşă. O să usture, aşa că e bine că ea e inconştientă când îi apăs cârpa pe rană, lăsând unguentul să se infiltreze în tăietură. încet, îmi croiesc drum peste tăietură, urmărind cum fluxul constant de sânge începe deja să încetinească. Tamponez materialul pe o parte deosebit de adâncă a tăieturii, şi ochii ei se deschid brusc înainte ca mâna ei să zboare spre faţa mea.

La naiba!

Palma ei este şocant de zdravănă venind din partea cuiva care a fost periculos de aproape de a-şi întâlni moartea. Capul îmi e încă întors într-o parte de la şocul şi impactul loviturii ei, dar un zâmbet leneş îmi curbează buzele.

- Au!

în cele din urmă, mă uit la ea şi ii găsesc ochii albaştri sălbatici fixându-mă. Respiră greu,

evident confuză.

- Aşa îmi mulţumeşti că îţi salvez viaţa?

îi studiez chipul, uşurat că văd deja ceva culoare înflorindu-i în obraji, îi văd ochii strălucind din nou cu acel foc ce-mi e familiar.

- Eu ar trebui să zic „Au". Ce naiba e aia? Ustură.

Are suflarea întretăiată şi tremură toată. Ochii ei trec de la rana curăţată la unguentul pe care încă îl ţin strâns în mână. Şi apoi încearcă să se ridice. Este un efort bun, în ciuda faptului că geme de durere.

- Uşurel, dragă!

îi pun pe partea nevătămată o mână, ce se încadrează perfect în curbura taliei ei, în timp ce o apăs încet înapoi pe solul pădurii.

- Poţi să mă pălmuieşti cât vrei după ce te vindeci, dar, până atunci, încearcă să-ţi ţii mâinile acasă.

- Cum de sunt în viaţă?

Vocea ei este atât de scăzută, încât e aproape înecată de ciripitul greierilor care ne înconjoară. Ochii ei sunt îndreptaţi spre cer, neindrăznind să mă privească.

- Lui Braxton trebuie să-i mulţumim pentru asta. Iau bidonul cu apă şi i-l împing către buze. Bea! Eşti deshidratată. Deşi eşti destul de amuzantă când delirezi.

Se uită la mine în timp ce înclin bidonul, lăsând-o să înghită apa cu lăcomie. Ea mă priveşte, aşteptând, iar eu oftez şi detaliez:

- Braxton mi-a făcut o mică vizită mai devreme şi probabil a scăpat, în timpul luptei noastre, unguentul pe care îl găsise. Suspin. Şi mă îndoiesc că este prea fericit, dat fiind că ar fi putut să-l folosească pentru sine.

îmi dă mâna laoparte, refuzând să mai bea până nu primeşte nişte răspunsuri.

Mică şi încăpăţânată.

- Deci nu l-ai...

Ochii ei se uită când la rana bandajată, când la faţa mea, încercând să mă citească.

- Nu, nu l-am omorât, spun eu încet,

răspunzând la întrebarea din privirea ei.

îmi aruncă o privire ciudată, una pe care i-am mai văzut-o doar de câteva ori. îmi dreg glasul şi privesc în altă parte, lăsându-mă pe spate şi sprijinindu-mi palmele pe pământ, în timp ce ea continuă să mă studieze.

- Să ucid nu e un hobby pentru mine, ca să ştii.

Am simţit că e nevoie să o spun. Am simţit că am nevoie să recunosc asta faţă de ea, faţă de mine. Ceea ce fac – ceea ce am făcut – a avut un scop, un motiv. Sunt tot un monstru, dar nu genul căruia ii plac lucrurile urâte pe care le face.

Şi iată din nou privirea aceea.

E ca şi cum ea ar vedea direct prin numeroasele mele măşti, dărâmându-mi zidurile, dezgolindu-mă cu nimic altceva decât cu privirea. Urăsc asta – ador asta. Mă simt liber – mă simt prins. Gândul că o singură pereche de ochi albaştri mă poate lăsa atât de vulnerabil, atât de expus este alarmant.

Deci fac ceea ce fac cel mai bine: distrag atenţia.

îmi dreg glasul înainte să mă aplec în faţă şi să-mi apuc cămaşa zdrenţuită. După ce torn restul unguentului pe ţesătură, o apăs uşor pe rana ei. Ea şuieră, şi ochii ii zboară spre ai mei, plini de un foc care mă face să chicotesc.

- O, asta nici măcar nu e partea cea mai rea, dragă. încă trebuie să te cos.

Ea îşi calmează respiraţia tremurătoare, genele lungi îi flutură în timp ce pleoapele se închid şi mă întreabă:

- De ce faci asta?

O întrebare foarte pertinentă, deşi nu intenţionez să-i răspund până nu primesc eu unele răspunsuri. Iau acul brutal de tocit şi încep procesul migălos de a trece prin el aţa medicinală groasă.

- Nu mai bine pun eu întrebările? Privirea îmi e îndreptată spre ea, neînduplecată şi lipsită de simţire. Dar este pur şi simplu o altă mască, pentru că, în clipa asta, fierb de furie. Care dintre ei ţi-a făcut asta?

Ochii ei se deschid, şi ea pare mai confuză şi mai nesigură pe ea însăşi decât am văzut-o până acum. Dar îşi revine repede, scoţând un râs tremurat. îşi întoarce capul intr-o parte pentru a mă privi de unde stă întinsă pe un pat de muşchi, pământ şi frunze.

- Nu contează.

Şi e singurul răspuns pe care crede că mi-l dă înainte de a-şi întoarce capul înapoi spre cerul înstelat ce se anină deasupra noastră, evitându-mi privirea. Degetele mele îi găsesc bărbia. Şi apoi îi trag faţa înapoi în direcţia mea, ca să o pot privi în ochi şi îi spun:

- Voi întreba din nou. Cine ţi-a făcut asta?

Mâna mea încă ii ţine bărbia, maxilarul puternic, în timp ce îmi înfruntă privirea şi îmi spune:

- De ce iţi pasă?

Apoi râde amar, sunetul vibrând sub degetele mele.

- Pentru că nu tolerez să se joace altcineva cu jucăriile mele.

Ea va uri asta.

- Ce ale tale?! Se opreşte, cu ochii mocnind, începând să se înfurie. Asta crezi că sunt? O jucărie cu care te poţi juca?

- Da. Şi, în mod clar, una destul de fragilă.

Pe toate molimele, dacă nu era deja sigur c-o să ajung în iad, acum cu siguranţă într-acolo mă îndrept. Ea bolboroseşte. Chiar bolboroseşte. N-am mai văzut-o până acum rămasă fără cuvinte, şi trebuie să spun că este foarte distractiv.

- Ce dracu’ e în neregulă cu tine? Oh, deci crezi că sunt fragilă? O să-ţi arăt cât de fragilă sunt...

- Iată, spun eu calm, întrcrupând-o în mijlocul ameninţării. Prima cusătură este întotdeauna cea mai neplăcută, mai ales la cât de tocit este acest ac.

Clipeşte, închizând gura când se uită în jos pentru a vedea acul pe care l-am împins prin tăietură fără ca ea să- şi fi dat seama, prea furioasă pentru a simţi durerea. Exact ceea ce speram.

- Tu... Tu eşti...

Se bâlbâie din nou, aşa că sunt amabil să continui propoziţia în locul ei.

- Inteligent? Irezistibil?

- Calculat, înfumurat şi un ticălos absolut arogant, zice ea pe nerăsuflate. Asta urma să spun.

Un zâmbet îmi curbează buzele.

- Mă bucur să văd că te simţi suficient de bine încât să mă insulţi.

Apuc din nou acul şi trag pielea din jurul rănii ei mai aproape, pregătindu-mă să mai fac o cusătură la lumina focului.

- Mi-ai distras atenţia, murmură ea, de parcă încă ar cumpăni informaţiile. Apoi râde în timp ce adaugă: Mi-ai distras atenţia fiind un nemernic, dar a funcţionat.

Mă uit la ea pentru scurt timp înainte de a-i spune:

- Da, am fost un nemernic. Şi vreau să ştii că nu e adevărat ce am spus. împung acul prin piele în timp ce vorbesc, folosind cuvintele tot drept distragere a atenţiei, deşi ea scoate, totuşi, un mic şuierat de durere. Nu eşti o jucărie, darămite una delicată.

Ea mă priveşte la lucru, şi mă mobilizez să nu mă topesc sub privirea ei arzătoare.

- Spune-mi despre acasă! Despre Loot, zic eu, încercând să-i abat mintea de la acul care îi străpunge pielea.

- Loot nu a fost tocmai acasă pentru mine.

E tăcută, şi o surprind muşcându-şi interiorul obrazului înainte de a continua:

- Am avut o casă, cândva. Eram doar eu şi tatăl meu, dar... eram fericiţi. Tresare când mai fac o cusătură, dar următoarele cuvinte sunt la fel de tocite ca acul. După care el a murit, iar pentru mine acasă a devenit Adena. Ne-am tăcut o viaţă pe Loot, împreună. ?\ tăcut ca viaţa pe Loot să merite trăită.

- De cât timp trăieşti pe străzi?

- De cinci ani. Aveam 13 ani când a murit tatăl meu şi, de atunci, am trăit într-o grămadă de

gunoaie numită cu generozitate de Adena „Fortul“. Râde amar. Dar apoi am crescut. Ne-am dat seama cum merg lucrurile şi am intrat într-o rutină care ne ţinea hrănite şi îmbrăcate. Fiecare avea propriile abilităţi ca să ne ţină în viaţă.

Am lăsat cuvintele ei, povestea ei să se aşeze. Mă întreb în tăcere ce s-a întâmplat cu tatăl ei, chiar şi cu mama ei, la o adică.

- Deci tatăl tău te-a învăţat să lupţi? o întreb eu curios.

- De când eram mică. Ştia că abilitatea mea nu era una de care să mă pot folosi fizic, aşa că s-a asigurat că nu am să fiu niciodată cu adevărat tară apărare.

Vocea îi tremură în timp ce trec acul prin partea cea mai adâncă a rănii. Mâna ei se ridică şi mă prinde de antebraţ, unghiile mi se afundă în piele în timp ce îşi muşcă limba pentru a nu striga de durere.

- Şi pumnalul pe care-ţi place atât de mult să-l porţi pe coapsă, îmi dreg eu glasul, a fost al tatălui tău?

- Da, este... a fost. Râsul ii e încordat. Presupun că lui trebuie să-i mulţumeşti pentru tendinţele mele violente.

Ridic privirea şi rânjesc, înainte de a spune, ezitant:

- Şi mama ta...? Trebuie să îi mulţumesc şi ei pentru vreuna dintre minunatele tale calităţi?

- Moartă. Ionul ei e plat. A fost răpusă de boală la scurt timp după ce m-am născut. N-am cunoscut-o niciodată.

îmi amintesc de Kitt şi despre cum mama lui a murit într-un mod asemănător, o tragedie pe care ei o împărtăşesc. Strânsoarea ei asupra braţului meu se intensifică în timp ce continui să împing acul prin pielea ei, apropiindu-mă încet de capătul rănii. Are ochii închişi strâns din cauza durerii, refuzând să plângă sau să ţipe.

Atât de încăpăţânată! Atât de puternică!

- încă un pic, Pae, răsuflu eu.

Ea se înfioarâ, iar mişcarea nu îmi scapă. Poate din cauza durerii, poate pentru că i-am spus

numele, nu sunt sigur. îmi aduc aminte de clipa în care a căzut la pământ. Când eram sălbatic, frenetic, şi brusc am conştientizat că nu i-am rostit numele de când ne-am cunoscut.

Şi, în acel moment, mi-am dat seama că vreau să îl rostesc – vreau să îl audă de pe buzele mele. Mi-am dat seama că, dacă ar muri, nu aş mai putea să mă uit niciodată în acei ochi albaştri şi să rostesc acele două silabe care au fost o constantă în mintea mea.

Aşa că i-am spus numele, iar şi iar. în sfârşit, m-am lăsat să o fac. Am lăsat acea ultimă parte din ataşamentul faţă de ea să se fixeze. Doar să-i spun numele mi s-a părut intim, personal cumva. Şi acum, vreau pentru totdeauna numele ei pe buzele mele şi rostogolindu-se de pe limba mea până mâ îmbăt cu gustul şi sunetul lui.

Ce naiba e în neregulă cu mine?

Ochii ei îi găsesc pe ai mei, scânteind ca un luciu de apă în lumina focului.

- De ce faci asta?

Privirea ei îmi spune că, de data asta, nu am cum să scap de întrebare, deşi nici măcar nu sunt sigur că am un răspuns pentru ea sau pentru mine însumi. Tot ce ştiu este că am acest impuls să o protejez, să fiu cu ea, să o tachinez, să o ating. E înspăimântător.

- Care mai e distracţia în a câştiga din start? zic eu în schimb. Ce fel de gentleman aş fi dacă ţi-aş lua banda de piele şi te-aş lăsa să mori?

Ea îşi înalţă capul dinspre pământ, cu ochii câutându-i pe ai mei, în timp ce pufneşte batjocoritor.

- Deci îmi spui că ai făcut toate astea ca să te porţi ca un gentleman?
- De ce te surprinde asta?
- Poate pentru că trebuie să fii un gentleman ca să te şi porţi ca unul.
- Şi cine spune că nu sunt?
- Mi-ar plăcea să găsesc pe cineva care spune că eşti.

Zâmbesc la ea, înregistrând fiecare detaliu al feţei ei aflate sub a mea. Deschid gura ca să spun

ceva spiritual şi scandalos de nelalocul lui, când o creangă se rupe în stânga mea. Un Vizual ne urmăreşte cu ochi înceţoşaţi, înregistrând scena din faţa lui. Şi îmi e jenă că n-am nici cea mai vagă idee de când stă acolo, nu, pentru că am fost atât de distras de fata din faţa mea.

Pot doar să-mi imaginez ce-o să creadă tata despre asta – despre noi. Despre mine ajutând, salvând şi bucurându-mă să fiu cu fata din mahalale. N-ar fi prima oară când l-aş dezamăgi şi cu siguranţă nu va fi nici ultima.

Vizualul clipeşte, limpezindu-şi ochii înceţoşaţi înainte de a dispărea în noapte. Mă întorc spre Paedyn, a cărei atenţie e încă aţintită asupra locului unde a fost bărbatul. Apoi mă uit în jos la abdomenul ei expus şi la rana care acum e complet cusută. încep să ii înfăşor rămăşiţele cămăşii mari peste rană şi în jurul taliei. Ochii lui Paedyn îmi urmăresc mişcările, mâinile şi faţa.

- Nu mi-ai răspuns niciodată la întrebare, spun eu mult mai relaxat decât mă simt în clipa asta.

- Va trebui să fii mai precis decât atât, Azer!

- Am întrebat cine naiba ţi-a făcut asta.

Ea râde dispreţuitor, întorcându-şi capul dinspre mine.

- Oh, întrebarea asta. Nu contează.

- Dacă nu contează, atunci spune-mi!

îmi aruncă o privire enervată înainte de a ofta, cedând.

- Ace. Eşti fericit acum? Şi-a folosit iluziile ca să mă momească. Devine din nou palidă. M-a tăcut să văd... lucruri.

Nu am văzut-o niciodată să arate atât de bântuită şi sunt şocat de cât de mult urăsc asta.

- L-ai omorât?

- Nu, spune ea încet. Nu, nu l-am omorât.

Tăcem, şi îmi trec mâna peste bandajul ei grosier, asigurându-mă că e fixat bine în timp ce ea se uită la mine. Apoi îi întind bidonul înainte de a o forţa să înghită nişte iepure ars.

îmi fac de lucru prin mica tabără, iar, când mă uit înapoi la Paedyn de acolo de unde aţâţ flăcările focului gata să se stingă, pleoapele îi cad, genele ii

tremură cu promisiunea somnului. Apoi o surprind cum tremură uşor sub briza intensă a nopţii.

Ei bine, nu las lucrurile aşa.

îngenunchez lângă ea, luând-o în braţe înainte de a o ridica de pe pământ şi de a o duce mai aproape de foc. Ea mormăie ameţită la pieptul meu înainte să o aşez pe pământul compact, urmărindu-i pieptul ridicându-se şi coborând cu respiraţii regulate, atât de deosebite de cele sacadate şi superficiale cu care se îneca mai devreme.

Iar apoi, mă aşez acolo. Pare-se că nu pot să-mi desprind ochii de la ea în timp ce alunecă în somn lângă foc, vie şi respirând adânc. Tremură din nou, făcându-mă să-mi doresc să am o pătură pe care să i-o ofer, să am ceva de oferit. Adevărul acestui gând mă izbeşte ca o lovitură în plex.

Nu am ce să-i ofer.

Sunt nepotrivit, atât de nepotrivit pentru ea. E prea curajoasă, prea îndrăzneaţă, prea bună pentru mine. Poate aş putea fi un om mai bun. Poate aş putea fi mai asemănător lui Kitt, cu inima pe tavă şi cu fericirea afişată. Poate că viitorul Executant ar putea dărâma câteva ziduri, ar putea să devină un om care este mai mult decât măştile pe care le poartă în prezenţa poporului său.

Dar, de când a descoperit că sunt prinţ şi ne-a declarat duşmani, am intrat în joc, nevrând să fiu mai prejos. Şi e distractiv. Este, pentru amândoi, o distragere a atenţiei, prin felul în care ne jucăm şi ne tachinăm. Dar acum?

Dacă e să fiu duşmanul ei, vreau să fie pentru că se detestă că mă doreşte.

Capitolul 27

Paedyn

Mă trezesc în sunetul din păcate familiar al păsărilor care ciripesc deasupra mea.

„M-am trezit.“

Mijind ochii în soarele orbitor, îmi trec uşor mâinile peste locul unde rana mea în curs de vindecare se ascunde sub faldurile materialului ponosit.

„Sunt în viaţă. Respir. Mă vindec.“

Apoi degetele mele îşi găsesc drumul spre banda de piele strânsă în jurul braţului meu. Sunt şocată să descopăr că e încă acolo. Şocată că el nu a tăiat-o din capul locului de pe trupul meu muribund. Şocată că mi-a salvat viaţa, m-a îngrijit ca să îmi revin şi m-a lăsat să-mi păstrez pe piele banda aia idioată. Se pare că s-a străduit atât ca să fie corect, ca să dea dovadă de sportivitate, să fie un *gentleman.*

„Pe naiba!“

Bună dimineaţa. Mă rog, e aproape după-amiază, de fapt.

Capul mi se îndreaptă spre vocea profundă care vine din spate. Şi iată-l, cu mâinile în buzunare, gleznele încrucişate şi sprijinit de o creangă joasă care atârnă. Acum, că nu mai sunt la o suflare distanţă de moarte, aspectul lui şi lipsa cămăşii îmi distrag brusc atenţia. îmi abat privirea repede, deşi nu ratez zâmbetul care ii alunecă pe buze când mă surprinde privindu-1.

„Nemernic enervant, arogant!“

- Sunt surprinsă că eşti încă aici. Şi că banda mea e tot aici, spun eu, îndepărtându-mi relaxată praful de pe haine.

Scoate un râset blând în spatele meu.

- Nerăbdătoare să scapi de mine, dragă?

îmi dreg glasul şi mă întorc cu faţa la el, lăsându-mă pe spate sprijinită în palme în timp ce

îl privesc curioasă. Părul ii e dezordonat, câteva şuviţe lipindu-i-se de frunte din cauza transpiraţiei, chiar deasupra zonei unde ochii îi strălucesc ca nişte bucăţi de argint. Există o umbră de barbă pe maxilarul proeminent, şi pol doar să văd adâncitura gropiţei sale drepte, la fel de tulburătoare şi devastatoare. Mă scoate din sărite.

- Deci care-i planul? îl întreb eu, gesticulând intre noi doi.
- Planul pentru...

îşi înclină uşor capul într-o parte, uitându-se la mine, jucându-se cu mine. Ştie exact ce vreau să spun.

- Pentru noi.
- „Noi." îmi place cum sună, ţie nu?

îmi dau ochii peste cap, ignorându-1.

- Ce facem acum?
- Asta-i o întrebare cu mare încărcătură, Gray.

Clipesc. Nu mi-a spus prenumele. Şi, dintr-un motiv înnebunitor, îmi doresc s-o fi făcut. Sunt enervată atât pe mine, cât şi pe el, aşa că, în mod firesc, îmi vărs nervii pe al doilea.

- De ce nu mi-ai luat banda? Şi de ce să nu încerci să o iei acum, că m-am vindecat?

Amuzamentul îi face să i se curbeze colţul gurii în timp ce împinge ramura copacului şi se îndreaptă spre mine.

- Asta-i o altă întrebare cu mare încărcătură. Acea gropiţă din dreapta se adânceşte. în primul rând, nu eşti complet vindecată. în al doilea rând, de ce aş rata ocazia de a colabora cu tine? Ştii că facem o echipă grozavă. Iar, în al treilea rând, spune el şi se lasă pe vine în faţa mea, astfel încât să fim ochi în ochi în timp ce continuă, este drăguţ că ai spus că aş putea încerca să-ţi iau banda.

Acum, ambele gropiţe mă iau în râs.

- Ei bine, dacă eşti atât de încrezător, dă-i bătaie şi încearcă!

Faţa mea e aproape de a iui, vocea mea – plină de provocare.

- Sunt sigură că îţi aminteşti cum s-a încheiat ultima noastră luptă.

- Eşti încă rănită, ai uitat?
- Şi nici tu nu arăţi cu mult mai bine, zic eu încruntându-mă înspre umărul lui bandajat, cu toate că nici o picătură de sânge nu pătează materialul.
- îngrijorată pentru noul tău partener?

Un zâmbet afurisit i se lăţeşte pe chip în timp ce îşi mută privirea între ochii mei, de la unul la celălalt. E aproape. Prea aproape. Miroase a pin, a ploaie şi a sudoare şi, pe toate molimele, trebuie să-mi mut atenţia de la el.

îmi desprind privirea dintr-a lui, trag de arcul meu şi tremur în timp ce mă ridic. Sau mai curând mă chinuiesc să mă ridic. Kai stă lângă mine, cu o mână pe umărul meu şi cu cealaltă pe partea de trunchi unde nu-s rănită. Dau să fac un pas în lături, enervată că el crede că am nevoie de ajutorul lui. Dar îmi simt picioarele deopotrivă precum gelatina şi ca de piatră, dovedind că intr-adevăr am nevoie de ajutorul lui când mă lovesc de silueta lui puternică. Pieptul îi tremură de un râset brut, care doar mă enervează şi mai mult.

- Da, nu cred că aş avea prea multe probleme dacă «ş *încerca* să-ţi iau banda. îşi trece un deget peste cureluşa din piele, atingându-mă în treacăt.

îi prind încheietura mâinii şi ridic privirea înspre el.

- Ei bine, dacă vom fi parteneri, nu va trebui să te răneşti *încercând* să-mi iei banda.

Mă priveşte de sus în jos, cu sprâncenele uşor ridicate.

- Aşadar, eşti de acord? Parteneri?

Mă gândesc la asta, având în vedere că aş prefera să lupt alături de viitorul Executant decât împotriva lui. Mijesc ochii la el.

- De unde ştiu că pot avea încredere în tine?

El pufneşte sfidător.

- Faptul că ţi-am salvat viaţa nu a însemnat nimic pentru tine?
- Şi eu ţi-am salvat-o pe-a ta. Asta nu înseamnă că ai încredere în mine.
- Şi de unde ştii că nu am?

Ne uităm unul la altul.

„Pe toate molimele, în ce mă bag?“

Poate pentru că sunt prea slabă să mă lupt cu el sau, mai rău, poate că partea din mine care nu vrea ca el să plece mă face să spun:

- Bine. Parteneri.

Mă uit de la umărul lui rănit la ciotul înalt din spatele lui înainte de a-mi aşeza palmele pe pieptul lui, pielea lui fiind fierbinte sub a mea. îl împing în spate până când picioarele lui se ciocnesc de ciot înainte de a-i trage umerii în jos până când stă în faţa mea. O expresie de drac impieliţat îi joacă în ochii aceia fumurii în timp ce ridică privirea la mine.

- Ce faci, Gray?

- îmi oblojesc partenerul, spun simplu, începând să-i desfac bandajul improvizat. Zâmbesc înainte de a adăuga: N-o să-mi fii de nici un folos dacă eşti rănit.

- Preocuparea ta faţă de bunăstarea mea este cu adevărat înduioşătoare, spune el sec.

îl ignor şi trag de cârpa încăpăţânată care se lipeşte de pielea de dedesubt. înjur în barbă când zăresc, în sfârşit, peticul de piele arsă, cu pustule, de sub claviculă. E inflamată şi lipicioasă, şi nu a fost nevoie să-i observ contracţia maxilarului ca să ştiu că este extrem de dureros. Mă uit la el, descoperind că ochii lui sunt deja îndreptaţi asupra mea atât de intens, încât înghit în sec înainte de a-l întreba:

- Unde e pomada vindecătoare?

Expresia lui e goală.

- Nu mai e.

încerc să scap de confuzie, fără nici un rezultat.

- Ai folosit-o pe toată pe mine?

- Fără ezitare.

Cu sânge-rece, calm, adunat. Acesta e Kai.

- Ei bine, asta a fost o chestie...

Bolborosesc, încercând să găsesc cuvântul potrivit.

- Altruistă?

- Prostească, zic eu în schimb. Oftez înainte de a mormăi: întotdeauna îmi îngreunezi situaţia, este?

Mă răsucesc pe călcâie şi mă duc până la marginea pârâului. Simt ochii lui Kai asupra mea în timp ce îngenunchez, căutând anumite plante cu care să-mi fac propria pomadă improvizată. Nu îl va vindeca în mod miraculos, aşa cum ar fi tăcut-o pomada Tămăduitorilor, dar va ameliora semnificativ durerea şi inflamaţia.

Din fericire, majoritatea plantelor de care am nevoie tind să crească lângă apă, aşa că le pot găsi cu uşurinţă. Mai iau nişte iepure gătit din care să ciugulesc în timp ce îmi caut ingredientele. După o vreme în care umblu în susul şi în josul pârâului în timp ce din mine se ospătează ţânţarii, mărunţesc în sfârşit cu o piatră frunzele şi tulpinile pe care le-am găsit. Adăugând apă la plantele zdrobite, rămân cu o pastă groasă, verde.

Mă întorc şi îl descopăr pe Kai încă privindu-mă când revin la el, aproape o jumătate de oră mai târziu. Stau deasupra lui, ignorând senzaţia privirii lui asupra mea, în timp ce ţin piatra cu unguent pe ea şi mă uit încă o dată la rana lui.

- Eşti plină de tot felul de surprize! spune el arătând din cap înspre unsoarea verde ajunsă între timp pe degetele mele. Mică şi talentată, aşa-i?

îi tamponez rana, iar el şuieră când simte usturimea.

- Fiica unui Tămăduitor, mai ştii?

- Devine din ce în ce mai greu să ţin evidenţa numeroaselor tale talente. Un alt mormăit de durere înainte să adauge, enervat: Pe toate molimele, Paedyn, ce dracu* e chestia asta?

îmi scapă un pufnet.

- Cine-ar fi zis că viitorul Executant e aşa un copilaş?

îi pun mai mult unguent pe piele, iar el strânge din dinţi.

- Şi cine-ar fi zis că fata din mahalale e capabilă de tortură.

- Oh, te rog! Nu fi atât de dramatic!

- Ştii, nu sunt pe deplin convins că nu încerci să mă omori.

Ridic dintr-o sprânceană înspre el.

- Deci, până la urmă, nu ai încredere în mine?

- Nu am încredere în asta, spune el, aruncând o privire sceptică spre pasta verde pe care o frec pe rana lui.

Râd zgomotos, clătinând din cap înspre el. Deodată, rămâne nemişcat la atingerea mea, ochii lui dansând între
ai mei, un mic zâmbet trăgându-i buzele. îmi dreg glasul.

- Aşadar. Caut ceva de spus înainte de a mă hotărî, într- un final, să-l las pe el să vorbească. Ai aflat despre casa mea, aşa că spune-mi despre a ta! Cum a fost să creşti la palat?

Mă priveşte cu o expresie goală.

- Să trăieşti intr-un castel nu este atât de atractiv pe cât ar părea. Poate fi frig, aglomerat. Ca să nu mai spun că eşti în mod constant urmărit de priviri indiscrete. Buzele îi zvâcnesc într-un zâmbet. Dar eu şi Kitt l-am transformat în acasă. Pe toate molimele, noi eram stăpânii locului. Noi făceam...

Şuieră printre dinţi, întrerupându-şi cuvintele.

- La dracu, Paedyn, acum, sunt convins că încerci să mă omori.

- Ei, haide! râd eu adăugând mai multă pomadă peste rană. Doar ustură.

Mă înghionteşte în burtă, evitând cu grijă tăietura de acolo.

- Tu ai avut voie să mă pălmuieşti când te-a usturat rana, deci cred că am voie să mă plâng puţin.

îi arunc o privire.

- Asta înseamnă să te plângi un pic?

Mijeşte ochii la mine, dar văd amuzamentul din ei.

- îmi pare rău, oftez. Continuă-ţi povestea şi picul ăsta al tău de plâns!

- După cum spuneam, continuă el pufnind, eu şi Kitt am făcut din palat o casă. Ne-am împrietenit cu servitorii, am alergat pe holuri, am renunţat la baluri ca să ne strecurăm în pivniţă şi să ne îmbătăm ca să putem uita de lot şi să râdem pur şi

simplu până în zori. Probabil ne-am bătut în aproape fiecare cameră a palatului. De câte două ori. Strânge din dinţi când pun mai mult unguent pe rană şi îmi aruncă o privire enervată înainte de a continua: Aveam nevoie de astea, totuşi. Concurenţa constantă sau farsele stupide pe care li le făceam bietei Gail şi celorlalţi servitori care nu bănuiau nimic. Pentru că, atunci când nu râdeam şi nu ne abăteam atenţia, ne antrenam şi studiam. Cu toate că în moduri foarte diferite pentru noi. Se uită dincolo de mine către cerul albastru, cu ochii săi cenuşii cercetând norii în timp ce spune pe un ton plat: Nu-mi amintesc viaţa mea de dinainte să devin viitorul Executant. Nu-mi amintesc o zi anume în care au început toate testele, întrecerile şi antrenamentele. Simt de parcă a fost întotdeauna aşa. Lasă să-i iasă un râset fără umor, oftând în timp ce spune: Soarta e un lucru amuzant, capricios, care nu îţi oferă nici o alegere cu privire la felul în care trăieşti.

Am încetat să îl dau cu unguent şi, în schimb, mă uit atentă la el.

- Şi antrenamentul tău? Cum era?

Oftează, un oftat care mă face să mă întreb ce a îndurat în scurta lui viaţă.

- Educaţia mea arăta foarte diferit de a lui Kitt. Acolo unde pregătirea viitorului rege a constat în îndrumare şi lecţii despre cum să-şi conducă regatul intr-o zi, a mea a fost mult mai... practică. în calitate de viitor Executant, nu doar cream strategii de bătălii, ci luptam la propriu în ele. Nu doar învăţam arta torturii, ci o şi induram.

Mâinile mele plutesc deasupra pieptului lui.

- Tu... o îndurai?

Mă studiază o clipă, părând că decide ce vrea să spună înainte de a se hotărî la un simplu:

- Da. De multe ori.

- Cine – înghit în sec – cine îţi făcea asta?

- Nu contează, spune el cu un zâmbet uşor, aruncându- mi propriile cuvinte din seara precedentă.

Aşa că procedez şi eu la fel.

- Dacă nu contează, atunci spune-mi!

Zâmbetul lui se amplifică.

- Mă bucur să aud că mă asculţi când vorbesc, Gray.

- Ăsta nu a fost un răspuns, spun eu încet.

El expiră, zâmbetul dispărându-i.

- Păi... regele a luat asupra lui sarcina de a mă antrena constant. Am avut alţi tutori şi generali, desigur, dar, când nu eram cu ei, eram cu tatăl meu. Să spunem doar că metodele lui au fost... severe.

Nu vreau să ştiu. Nu vreau să ştiu ce i-a făcut regele fiului său, la ce orori l-a supus. îmi face rău. Şi totuşi, nu ar trebui să fiu surprinsă. La urma urmei, mi-a ucis tatăl, iar ura mea faţă de rege mă face să am nevoie să ştiu ce alte mârşăvii demente a comis. Aşa că, încet, il întreb:

- Ce a făcut?

El rămâne tăcut preţ de o clipă lungă.

- Gray, nu cred că...

- Te rog, îl întrerup încet. Nu trebuie să-mi spui dacă nu vrei, dar îţi cer să o faci dacă eşti dispus.

E ceva în liniştea pădurii, în acoperirea pe care o oferă copacii, care te face să te simţi îndeajuns de în siguranţă pentru a vărsa tolba cu secrete. Ceva din a şti că s-ar putea să nu prinzi ziua de mâine te determină să faci lucruri pe care le vei regreta dacă supravieţuieşti. întrecerile nu sunt menite să formeze relaţii de încredere, şi, totuşi, iată-ne, divulgându-ne unul altuia cele mai profunde taine ale noastre. Oferindu-le adversarilor noştri modalităţi de a ne răni mai rău decât ar putea-o face orice armă.

Apoi el îmi întâlneşte privirea, menţinând-o, şi spune:

- Te scutesc de detalii, dar mi-a arătat ce înseamnă să torturezi. Ce înseamnă să fii torturat. M-a învăţat tot ce ştiu. M-a antrenat atât mental, cât şi fizic, până când a fost mulţumit de ceea ce a creat. El trage aer în piept. Relaţia lui Kitt cu tatăl nostru este mult diferită de a mea. Ei petrec timpul parcurgând documente şi apropiindu-se unul de celălalt datorită poziţiei în care sunt, iar tata îl instruieşte pe fratele meu despre cum să-i

calce pe urme. Şi Kitt va face exact asta. Va face orice pentru a-l face pe rege mândru – şi a făcut-o întotdeauna. Eu, pe de altă parte... Kai râde, dar fără veselie. Nu sunt moştenitorul lipsit de putere. Sunt fiul dispensabil. Viitorul Executant pe care tatăl meu l-a modelat şi l-a trimis în misiune de ani în şir. Oftează, aproape zâmbind. Eu şi fratele meu avem roluri foarte diferite, relaţii foarte diferite cu tatăl nostru. Dar din acest motiv Kitt va fi un mare rege. Iar eu voi fi ucigaşul lui.

Fac o pauză, uitându-mă cu atenţie la el în timp ce spune ultimele cuvinte.

„Iar eu voi fi ucigaşul lui.“

Nimic. Nici o emoţie, nici o expresie nu-i traversează chipul.

Mă uit la el pentru o clipă, întrebându-mă dacă nu cumva măştile pe care şi le-a creat sunt rezultatul faptului că trebuie să-şi suprime emoţiile faţă de propriul tată. Şi poate câ tocmai asta şi-a dorit regele, ca viitorul său Executant să fie în aparenţă nesimţitor.

- M-ai întrebat odată dacă aş fi vrut să fiu eu cel care devine rege, spune Kai. Şi menţin ceea ce am spus. Nu vreau rolul lui Kitt pentru că refuz să i-l dau pe al meu. Eratele meu nu este un ucigaş, şi mai bine că sunt eu în loc să fie el.

îi las cuvintele să se aşeze înainte de a-mi drege glasul pentru a-l întreba:

- Şi aceste întreceri care sunt diferite anul acesta? E doar o altă misiune pe care trebuie să o îndeplineşti?

- Nu doar să o îndeplinesc. S-o câştig, spune el simplu, întrecerile sunt doar un alt mod de a-mi demonstra puterea în faţa poporului meu, de a demonstra că sunt valoros pentru rege.

îl privesc, dorind să ştiu ce gândeşte. Niciodată nu mi-a spus atât de multe despre viaţa lui, despre lucrurile prin care a trecut în copilărie – prin care trece şi astăzi. El este motivul pentru care întrecerile Epurării din acest an arată atât de diferit, iar noi, ceilalţi, suntem pur şi simplu pioni intr-un joc ce nici măcar nu ne este destinat.

îi pun mai mult unguent pe rană şi aştept până

când termină de mormăit despre cum este sigur că eu complotez să-l omor înainte de a-i pune întrebarea care nu-mi dă pace.

- Rolul tău în viaţă ca viitor Executant. Ce crezi despre el?
- Cred că este de datoria mea.

Mă încrunt.

- Totuşi, cred că ai mai multe de spus despre propria viaţă decât atât. Te întreb pe tine, Kai. Nu pe prinţ şi nu pe viitorul Executant. Doar pe tine. Eac o pauză, iar el mă studiază în timp ce repet: Ce părere ai despre asta? Despre rolul tău? Despre viaţa ta?

Tace o clipă înainte ca licărirea unui zâmbet să-i traverseze chipul.

- Dacă răspunde Kai, vei renunţa la verzitură?

Aruncă o privire ascuţită spre pasta din mâna mea. îi arunc un început de zâmbet.

- Da, o să renunţ la verzitură.

Zâmbetul lui slab se estompează, lăsând în loc o expresie serioasă.

- Atunci... adevărul?
- întotdeauna adevărul, zic dintr-o suflare.

Când, în sfârşit, răspunde, tonul îi e sec.

- Nu mi-am dorit niciodată asta. Nu mi-am dorit niciodată să fiu ceea ce sunt astăzi. Dar nu ne naştem monştri, ci devenim. Şi nu am avut de ales în această chestiune. *Nu am* de ales în această chestiune. Dar nu voi nega ceea ce sunt şi voi face ceea ce trebuie pentru regatul meu. Pentru regele meu.

Cuvintele lui mă lovesc puternic, iar semnificaţiile lor, şi mai puternic. Ştie exact ce este, ce face. Este un pion ce va fi jucat într-un joc în care este captiv pentru totdeauna, iar fiecare act oribil pe care îl comite este în numele datoriei, în numele regatului llya.

Dar băiatul acesta din faţa mea s-a uitat în ochii mei şi a recunoscut că este un monstru, a recunoscut în ce a fost modelat, fără să dea nici măcar un semn de groază. în schimb, acceptarea este vizibilă pe trăsăturile lui când recunoaşte ceea ce este şi va fi întotdeauna.

Distrasă de gândurile mele, întind mâna după mai mult unguent pe care să-l aplic pe rana lui, doar pentru ca el să- mi prindă încheietura mâinii.

- Am avut o înţelegere, Gray. S-ar putea să fiu obişnuit cu tortura, dar acest unguent al tău este insuportabil.

îmi oferă un mic zâmbet, dorind clar să destindă atmosfera. Dorind să facem ceea ce facem cel mai bine – să ne jucăm unul cu celălalt. Aşa că fac exact asta.

- Ai dreptate. O înţelegere este o înţelegere. îmi şterg rapid mâinile de iarbă înainte de a adăuga: Mulţumesc că mi-ai vorbit despre... tine.

în acel moment, scoate un râset, pe care îl întrerup repede:

- Şi adu-mi aminte să preiau din învăţămintele tale şi să renunţ la următorul bal ca să mă îmbăt cu Kitt.

Aş putea să jur că s-a crispat uşor la auzul cuvintelor mele.

- Şi de ce ai face asta, când eu sunt mult mai amuzant?

Râd uşor.

- Prin amuzant te referi la flirt? Pentru că în mod sigur eşti genul care flirtează, mai degrabă.

îmi aruncă un rânjet pervers şi larg, iar inima mea se poticneşte stupid.

- Se pare că nu mă pot abţine când sunt intr-o anumită companie.

Pufnesc batjocoritor.

- Da, dacă o anumită companie înseamnă, prin extindere, întregul regat, pentru că se pare că flirtezi cu fiecare femeie din Ilya.

Mă gândesc la numeroasele femei cu care a dansat la bal, la felul în care l-am văzut afişând acel zâmbet fermecător al lui. Ochii lui ii caută pe ai mei.

- Ce, acum mă vrei numai pentru tine...

Palma mea zboară spre faţa lui, aducându-l uimit la tăcere. Clipeşte. Confuzia şi un mic, foarte mic indiciu de amuzament trec peste faţa pe care tocmai am pălmuit-o. Când, în sfârşit, îşi întoarce capul înapoi spre mine, îmi ridic mâna în

faţa lui pentru a dezvălui insecta strivită din mijlocul palmei.

îi zâmbesc nevinovat.

- Ţânţar. Cu plăcere!

- Ce amabil din partea ta! spune el sec.

Zâmbetul îmi e plin de falsă dulceaţă în timp ce înfăşor ţesătura la loc în jurul rănii şi al umărului lui, acoperind unguentul cu bandajul ponosit.

- Doar mă îngrijesc de noul meu partener.

- Chiar aşa?

- îhâmm, fredonez eu distrasă, muşcându-mi interiorul obrazului în timp ce îmi examinez opera.

- Ei bine, în cazul ăsta...

Kai se ridică, se apropie şi mă loveşte uşor peste faţă. Râd fără amuzament, atingându-mi obrazul cu degetele. Apoi privirea mea se intersectează cu expresia lui amuzată. El ridică relaxat din umeri.

- Ţânţar.

- Dovedeşte-o! il provoc.

Colţul gurii i se răsuceşte în sus în timp ce işi ridică mâna pentru a-mi prinde faţa.

- Dovada se întâmplă să fie încă storcită pe obrazul tău.

îmi ţin respiraţia în timp ce el îşi trece uşor degetul mare peste pielea mea înainte de a-l ridica pentru a arăta insecta strivită.

- Doar mă îngrijesc de noul meu partener.

Tonul lui este batjocoritor, şi, cu toate astea, râsul începe să clocotească în mine.

Se pare că nu mă pot opri, nu pot să-mi controlez chicotul. Gândul că ne lovim unul pe altul ca nişte copii în mijlocul unor întreceri mortale este extrem de comic. Şi, pentru prima dată, sper că un Vizual urmăreşte toate astea.

Expresia de confuzie şi îngrijorare de pe chipul lui Kai nu mă face decât să râd şi mai mult, şi îmi pun o mână peste rana care-mi zvâcneşte în timp ce mă cutremur de râs.

„Poate că, în definitiv, încă delirez.“

Pufnesc tare, şi de atât a fost nevoie pentru ca şi Kai să râdă cu mine – mă rog, de mine. Sunetul este bogat şi profund, şi, destul de iritant, mă trezesc reducând vocea, ca să îl pot auzi mai bine.

Şi apoi, mult prea repede, sunetul se opreşte.

El se uită la mine, iar eu mă uit la el. Nu ştiu ce să spun, să gândesc sau să fac în timp ce ochii lui îmi parcurg înfăţişarea şi trec peste faţă, observând aspectul meu murdar şi alandala.

„El, pe de altă parte, arată la fel de enervant de atrăgător ca întotdeauna.“

îmi scutur gândul din cap, trecându-mi o mână prin părul încurcat în timp ce mă străduiesc să formez cuvinte, între timp, Kai se mulţumeşte să mă privească agitându- mă în vreme ce încerc să găsesc ceva care să rupă tăcerea grea ce s-a lăsat între noi.

Ochii îmi cad asupra rănii lui bandajate, iar cuvintele îmi ies din gură.

- Deci presupun că Braxton ţi-a lăcut asta, nu?

Kai chicoteşte în timp ce îşi trece o mână prin propriul păr, făcând ca onduleurile dezordonate şi negre să îi pice din nou peste frunte.

- Ar trebui să vezi ce i-am tăcut eu lui.

Spune cuvintele atât de dezinvolt, încât aş crede că glumeşte dacă nu aş şti de ce este capabil.

- Da, bine.

Privesc în altă parte, pe cale să spun ceva ce probabil îl va enerva pe prinţ, când el ridică o mână, liniştindu-mă.

- Nuu te mişca!

Pufnesc.

- Ce, iar am un ţânţar pe...

Mâna lui mi se aşază peste gură înainte de a mă prinde de talie, ţintuindu-mă de corpul lui solid. Sunt uluită pentru o clipă înainte să mă gândesc să muşc degetele care îmi acoperă buzele. Dar ceva în felul în care respiraţia lui se accelerează mă face să mă opresc din a-mi plănui eliberarea din strânsoarea sa. Şi, având pieptul lipit de spatele meu, îi simt inima bătând repede. Prea repede.

Observ mişcare cu vederea periferică, ochii indreptându-mi-se spre forma ce se profilează şi care se îndreaptă acum spre noi prin zidul format din copaci. Blana argintie străluceşte în lumina soarelui, unduindu-se la fiecare mişcare a corpului

puternic ce o poartă. Ochi galbeni strălucitori se întâlnesc cu ai mei în timp ce fiara se opreşte, privindu-ne de la distanţă.

„Un lup.“

Nu. Lupi.

Ochii mei scrutează copacii, şi descopăr încă patru trupuri masive acoperite de blană, în culori variate. Cei cinci ne urmăresc cu privirea, pe jumătate camuflaţi de pinii din jur, în timp ce îşi măsoară cu ochi flămânzi următoarea masă.

Inima îmi saltă în cutia toracică, respiraţia îmi e superficială şi rapidă. E bine că mâna lui Kai încă îmi acoperă gura, pentru că aproape că ţip la senzaţia bruscă a buzelor lui care îmi ating marginea urechii.

- Se pare că nu asculţi niciodată, aşa-i?

îmi ridic încet mâna, ţinându-mi ochii aţintiţi asupra lupilor, în timp ce îl prind de încheietură şi ii dau mâna laoparte de pe gura mea.

- Tehnic, am ascultat. Am vorbit, nu m-am mişcat, îi şoptesc înapoi, cu voce aspră.

îi simt gura zâmbind lângă urechea mea.

- Faci pe deşteaptă.

- Deci care e planul? Ce facem?

Vocea mea este precipitată când privesc înspre lupi.

- Nu există „noi“, spune el încet, eliberându-şi strânsoarea pentru a păşi încet până când stă în faţa mea. Eşti încă rănită, murmură el, şi nu risc să-ţi rupi cusăturile.

„în nici un caz.“

Păşesc în lateralul lui, iritată.

- Ce s-a întâmplat cu ideea de a fi parteneri?

- Ei bine, nu vom mai fi parteneri pentru mult timp dacă tu insişti să te sinucizi, mormăie el, scoţând în linişte din teacă sabia.

- Şi ai de gând să înfrunţi singur cinci lupi? Nu cred, şoptesc cu aspru.

în nici un caz nu-l las să lupte singur. »Mândria şi paranoia mea nu vor permite asta.

- Atunci clar mă subestimezi, Gray.

încet, extrem de încet, trag arcul din spate, urmărind lupii în timp ce mă mişc. Ei nu fac nici o

mişcare, deşi s-au lăsat mai aproape de pământ, gata să se năpustească asupra noastră. Scot o săgeată.

- Rana o să ţi se redeschidă, şi îţi voi fi salvat viaţa degeaba, şuieră Kai, cu o voce precipitată.

Trag înapoi coarda arcului, încordând-o, în timp ce cusăturile mele fac la fel, ameninţând să se rupă. Durerea îmi străpunge abdomenul şi coastele, dar îmi muşc limba, ignorând-o. Zâmbesc uşor în timp ce-i spun:

- îmi pare rău că îţi distrug opera, partenere!
- Pae, să nu îndrăzneşti...

Trag.

Săgeata îşi găseşte ţinta în pieptul celui mai apropiat lup, ingropându-se adânc în acea blană strălucitoare argintie. Ceilalţi lupi se îndreaptă spre noi înainte ca tovarăşul lor să atingă pământul. Am deja o altă săgeată pregătită, înclinată şi îndreptată către o siluetă neclară, maro, care se apropie. O durere fulgerătoare îmi zboară de-a lungul abdomenului în timp ce trag cu săgeata, lovind lupul în piciorul din spate.

Două dintre fiare s-au despărţit de celelalte pentru a se roti în jurul nostru, şi simt spatele lui Kai apăsat de al meu în timp ce le înfruntă. Ignor lupul şchiopătând în care am tras şi îmi îndrept atenţia către cel care se îndreaptă acum spre mine. încerc să-mi potolesc respiraţia panicată înainte de a elibera o săgeată spre creatură. înjur când îşi ratează ţinta, trecând pe lângă urechea fiarei şi înfigându-se adânc în pământ în spatele animalului.

Spatele lui Kai nu mai este lipit de al meu, lăsându-mă tară idee despre ce se întâmplă acolo. Tot ce aud sunt mârâituri şi o sabie ce se izbeşte de piele şi oase. Dar nu am timp să mă întorc spre scena din spatele meu, pentru că acum am în faţă propria fiară care mârâie. Blana sa cu pete de roşu luceşte aproape la fel de intens ca dinţii dezgoliţi, albi. Se opreşte la nu mai mult de doi metri de mine şi se ghemuieşte, târându-se mai aproape. Este masivă şi ameninţătoare şi se uită la mine de parcă aş fi următoarea ei masă.

îmi simt rana sângerând, iar durerea este cruntă. Dacă trag încă o dată de coarda arcului, probabil îmi voi rupe cusăturile, dacă nu am fâcut-o deja. Dar nu am o altă armă, nici vreo putere, nici forţa de a lupta.

Lupul se furişează înainte, mârâind în timp ce se joacă cu mâncarea.

„Ce să fac? Ce să fac? Ce să fac?**

Trag de coarda arcului.

Lupul se năpusteşte. E un salt mare, puternic, ce îl trimite în zbor spre mine cu maxilarul deschis şi cu dinţii ascuţiţi ca lama gata să mă facă bucăţi.

Impulsiv, din instinct, smulg săgeata din arc şi strâng tija în pumn înainte de a ridica vârful de metal pentru a întâlni lupul în aer. Săgeata se afundă adânc în inima lui, stropindu-mă cu sânge fierbinte, înainte ca animalul să cadă la pământ cu o bufnitură.

Gâfâi, încercând încă să procesez ceea ce tocmai s-a întâmplat, când aud un geamăt venind din spatele meu. Mă întorc la timp să-l văd pe Kai trecând tăişul săbiei pe partea laterală a trupului unui lup, despicându-l dintr-o singură mişcare fluidă.

Se întoarce repede către cealaltă fiară care se târăşte spre el, deja înjunghiată grav, dar continuând să avanseze cu un mârâit.

Când lupul se aruncă spre el intr-o ultimă încercare de a-şi înfige dinţii în carnea lui, Kai mătură aerul cu lama săbiei, într-un arc de cerc ¡nalt. Sabia taie creatura peste piept cu uşurinţă, iar, când animalul loveşte pământul, Kai prinde mânerul cu ambele mâini şi împinge vârful lamei în lateralul trunchiului lupului.

Rămâne acolo pentru o clipă, întocmai ca ucigaşul care a fost crescut să fie. Apoi smulge sabia, ştergând lama însângerată de blana animalului mort. începe să se întoarcă şi spune:

- Tu mai trăieşti acolo?

Inspir brusc când se întoarce, făcând să se vadă muşcătura adâncă de pe umăr. Sângele curge din amprenta lăsată de dinţii ascuţiţi, curgându-i în râuri pe braţ şi peste degete. Ochii lui ii găsesc pe

ai mei înainte de a se mări când văd ceva peste umărul meu.

- Ghemuieşte-te! îmi ordonă el, şi nu ezit să îl ascult.

într-o clipită, scoate o stea metalică din buzunar şi o trimite prin aer, acolo unde era capul meu cu doar o clipă înainte. Aud ceva greu lovind pământul cu o bufnitură şi mă întorc să văd lupul pe care îl rănisem la picior, aflat acum la doar câţiva metri în spatele meu, strecurându-se pentru a ucide. Abia acum zace mort pe pământ, cu o stea care i se iţeşte din ochi.

Mă ridic încet în timp ce răsuflu:

- Ai dreptate. Facem o echipă grozavă.

îşi mută privirea de la mine, clătinând din cap cu un râset sec.

- Da, cu excepţia faptului că nu urmezi ordinele.

- Ordinele? îl iau eu în râs. Nu sunt unul dintre soldaţii tăi, Kai.

- Ai dreptate, nu eşti.

Se îndreaptă spre mine, iar imaginea lui atât de plin de sânge e dintr-odată intimidantă. Dar mă forţez să rămân în picioare când el se opreşte în faţa mea, destul de aproape acum încât să-i văd ochii fumurii transformându- se în gheaţă.

- Soldaţii mei nu înseamnă nimic pentru mine. Sunt dispensabili, uşor de înlocuit. Pieptul i se ridică, ochii i se fixează asupra alor mei. Deci» da, Gray. Nu eşti unul dintre soldaţii mei.

Deschid gura, dar din ea nu ies cuvinte. El închide ochii şi oftează adânc, deschizându-i din nou doar când revine la şinele lui rece şi adunat. Orice urmă din bărbatul frenetic şi ciufulit a dispărut. îl simt că se schimbă din nou în şinele lui înfumurat şi detaşat în timp ce încearcă să destindă atmosfera. învârtindu-se încet, analizează măcelul din jurul nostru şi spune simplu:

- Ei bine, se pare că nu ne va fi foame în seara asta.

Intru în joc, dar vocea îmi e slabă.

- E bine de ştiut că nu am supravieţuit unui

atac al lupilor doar ca să murim de foame.

Ochii lui se întunecă atunci când se îndreaptă spre locul în care rana mea sângerează pe sub haine.

- Cusăturile tale. Oare...

îmi ridic bluza şi mă uit sub faldurile bandajului însângerat. Uşurarea mă cuprinde când văd firul care încă îmi ţine pielea. Avântarea în luptă doar a întins firele, făcând rana să sângereze, dar, din fericire, cusăturile nu s- au rupt. Presupun că aş fi într-o stare mult mai proastă dacă s-ar fi întâmplat.

- Nu, zic, nu s-au rupt.

îşi trece o mână prin păr înainte de a-şi băga sabia în teacă, dar nu-mi scapă uşoara tresărire pe care i-o provoacă acţiunea din cauza umărului lui rănit. Arăt spre ciotul din spatele lui şi îi spun:

- Aşază-te!

Acum, eu sunt cea care dă ordine. El îmi face pe plac, zâmbind în timp ce se aşază înainte ca eu să mă aplec deasupra lui.

- Eşti plină de sânge, remarcă el mult prea dezinvolt.

- Şi din tine picură sânge. Dar, norocul tău, zic şi zâmbesc dulce, pot să fac exact unguentul potrivit pentru asta.

El oftează, clătinând din cap şi privind spre cer.

- Sigur că poţi. Tu şi pomezile tale o să mă băgaţi în mormânt.

- Ştii, mormăi eu, examinând muşcătura îndeaproape, încep să cred că îţi place să te răneşti, doar ca să ai parte de atingerea mâinilor mele peste tot corpul tău.

Scoate un hohot de râs. îi simt, practic, privirea alunecând asupra mea în timp ce spune:

- Oh, nu te oblig să faci nimic, dragă. Poţi să mă laşi să sângerez dacă trebuie. Pentru că vreau atingerea mâinilor tale doar dacă şi tu vrei asta.

Ochii mei se îndreaptă spre cei cenuşii ai lui, deja aţintiţi asupra mea.

Joc un joc foarte periculos.

Merg pe o lamă ascuţită şi sper să nu mă tai. Mă joc cu focul şi sper să nu mă ard. înot într-un

curent periculos şi sper să nu mă înec.

El este periculos.

Şi, chiar şi cu acel gând răsunându-mi în minte, îi susţin privirea şi îl ating cu mâinile.

Capitolul 28

Kai

Au trecut trei zile de când m-a muşcat un lup. Trei zile de când Paedyn m-a atins cu mâinile după ce i-am spus să facă asta doar dacă vrea. Şi nu cred că de atunci am mai putut să-mi recapăt suflul. De fiecare dată când se uită la mine, am senzaţia că rămân fără aer. Nu-mi place.

„Mincinosule!“

Au fost trei zile lungi şi plictisitoare. Cel mai profitabil lucru pe care am reuşit să-l facem a fost să găsim o cămaşă pe care să o port – un alt cadou lăsat pentru concurenţi. Pârâul şi mica poiană din jurul lui au devenit baza noastră, deşi nu petrecem mult timp acolo în timpul zilei. Rutina noastră bătută în cuie constă în a ne despărţi drumurile în pădure şi a căuta alţi adversari. Şi totuşi, eforturile noastre de a aduna mai multe benzi nu au fost doar zadarnice, ci şi insuportabil de plictisitoare. Prefer să nu mă despart, pur şi simplu pentru că mă distrez mult mai mult când Paedyn este cu mine, dar ea a insistat că vom acoperi mai mult teren mergând separat.

„De parcă mult bine ne-a făcut până acum.“

Soarele coboară rapid, iar stelele împroaşcă cerul când se întunecă. Mă târăsc înapoi spre tabără, vărsându-mi frustrarea pe plantele care îmi aţin calea, tăindu-le cu sabia în timp ce merg.

Nimic. Nici unul din noi nu a întâlnit deocamdată un alt adversar. Singurele lucruri pe care am reuşit să le găsim sunt şerpi – şi chiar

mulţi. Ei şi coioţii sunt singurii vizitatori cu care am fost nevoiţi să luptăm în ultima vreme.

Aud pârâul clocotind chiar înainte să-l zăresc. Micul luminiş iese la vedere şi la fel şi Paedyn. Stă pe o buturugă, răsucind acel inel gros, de argint, pe degetul mare, în timp ce se uită în gol la foc, cu părul unduindu-se sub briza blândă.

Iau nişte vreascuri şi mă îndrept spre ea, aruncându-le pe foc înainte de a mă aşeza pe o buturugă vizavi de ea.

- Ei bine, nu văd nici o rană nouă, aşa că nu a fost cu noroc, presupun?

- Sunt jignită că tu crezi că n-aş putea ieşi nevătămată dintr-o luptă. După ce ii arunc o privire sceptică, ea mormăie în cele din urmă: Nu. N-a fost cu noroc azi.

O privesc îndeaproape, evaluând cum îşi muşcă interiorul obrazului, învârte oţelul pe degetul mare, bate din picior. E un ghem de energie acumulată, iar neliniştea o consumă. Dar o las să se gândească, dându-i timp înainte de a o iscodi pentru răspunsuri despre ce o face să fie atât de tensionată. Aşa că stăm în tăcere, eu rozând un iepure aţos, în timp ce Paedyn îşi roade interiorul obrazului. Soarele a coborât până la orizont, pictând cerul cu nuanţe portocalii intense şi nuanţe suave de roz, când, în cele din urmă, rup tăcerea cu un oftat.

- Bun, ce s-a întâmplat? Varsă tot!

- Hmm? Ea ridică privirea dinspre foc, întâlnind-o pe a mea, înainte de a decide că flăcările sunt mai interesante. Nimic. Sunt bine.

Aproape că râd. Am învăţat pe calea grea că acestea sunt cuvinte pe care nu vrei să le auzi niciodată de la o femeie şi este evident că ea numai bine nu e. Aprind focul în timp ce oftez:

- Eşti o mincinoasă groaznică, Gray!

în sfârşit, îndrăzneşte să se uite în direcţia mea. Şi apoi râde tare. îmi ţin respiraţia, uitându-mă la felul în care capul ei se înclină spre cer, părul argintiu ii cade pe spate, colţurile ochilor i se încreţesc de amuzament. Ea se uita înapoi la mine prea repede, şi sper că mi-am şters suficient de

rapid expresia de dorinţă de pe chip.

Este atât de uimitoare şi, în acelaşi timp, atât de încăpăţânat de oarbă faţă de modul în care apusul de soare din spate păleşte în comparaţie cu cât e ea de vibrantă.

„Ce naiba e în neregulă cu mine?“

- Ţin să te anunţ că sunt o mincinoasă grozavă.

Abia poate să spună cuvintele tară să pufnească de parcă ar fi zis o glumă, iar eu am ratat poanta.

- Hmm. îmi bag o bucată de carne în gură. Voi fi nevoit să nu fiu de acord.

- Oh, chiar aşa?

- Chiar aşa.

Se apleacă în faţă, sprijinindu-şi coatele pe genunchi.

- Luminează-mă, prinţe!

„Bun. l.asă-mă să-ţi distrag atenţia!“

Buzele îmi zvâcnesc într-un zâmbet.

- Sunt semne care te trădează, dragă.

- Ba nu.

Ea nu mai râde, şi aproape că regret că am spus ceva.

- Baţi din piciorul stâng când minţi, chiar dacă foarte uşor.

Rămâne cu gura căscată, iar eu rânjesc.

- Am început să observ asta când ai spus că-mi urăşti gropiţele. Şi, evident, amândoi ştim că este o minciună.

Mă feresc înainte ca piatra pe care o aruncă înspre mine să-mi spargă capul. Acum, eu sunt cel care râde. îşi îndreaptă atenţia înapoi spre foc, luptându-se cu un zâmbet.

- Nu mi-am dat seama că mă priveai atât de atent.

- Te priveam? Dragă, nu am încetat niciodată să fac asta!

Ea îmi întâlneşte privirea, şi o emoţie pe care nu pot să o identific tulbură undele din acei ochi oceanici ai ei. Şi iată că o face din nou, roteşte acel inel de argint pe degetul mare.

„Interesant!“

- De ce faci cu adevărat asta?

Cuvintele ei îmi întrerup gândurile, şi mă uit la

ea, deşi propria ei privire este acum fixată asupra flăcărilor din faţa
noastră.

- De ce nu mi-ai iuat banda, lăsându-mă apoi aşa? îi aud cuvintele nerostite răsunându-mi în cap. „Lăsându-mă să mor.”

Atunci ea se uită la mine cu ochii inundaţi de emoţii. Vrea un răspuns, are nevoie să ştie de ce nu m-arn comportat ca monstrul în care am fost modelat. Deschid gura, aşteptând să pice din ea un răspuns bun. Aş vrea eu, presupun, pentru că oftez şi spun:

- Ştii, nu am apucat niciodată să ne încheiem dansul.

Ea clipeşte la mine.

- Ăsta n-a fost un răspuns.
- Asta pentru că nu am dansat incă. Ar trebui să ştii cum funcţionează asta până acum, Gray. Dansăm şi iţi primeşti răspunsul. Sau nu o facem şi, ei bine, vei fi lăsată să cugeţi asupra tuturor întrebărilor tale arzătoare despre mine.

Ea râde.

- Glumeşti. Nu din nou.
- Ba da, din nou.

Mă ridic şi merg spre locul în care stă ea pe buştean.

- Deci, zic şi îi întind mâna cu o plecăciune leneşă, dansăm sau nu, Gray?

Ea işi dă ochii peste cap. încercând să-şi înăbuşe zâmbetul care ii înfloreşte pe buze.

- Bine.

îşi pune palma în a mea, şi simplul contact îmi accelerează pulsul.

„Ce mi-a făcut fata asta?“

Ne îndepărtăm la câţiva paşi de foc, sub lumina palidă a lunii strălucind şi cu stelele sclipind. îi duc o mână pe umărul meu şi i-o iau pe cealaltă, având grijă să nu-i întind cusăturile. Cealaltă mână a mea îi găseşte talia, şi îmi înfăşor braţul în jurul spatelui ei pentru a o trage aproape. Se simte atât de familiar în braţele mele, iar eu savurez fiecare detaliu, memorez fiecare mişcare.

începem să păşim în ritmul a nimic altceva

decât a sunetului bătăilor inimilor noastre şi al greierilor care cântă în jurul nostru. Suntem înghiţiţi de întuneric, simple umbre în lumina pâlpâitoare a focului.

- Nu este nici o muzică, spune ea direct, cu vocea plină de amuzament.

- Ei bine, atunci cred că nu vom şti când să ne oprim din dansat. Ce belea!

Bărbia mea i se freacă uşor de creştet înainte să o aplec pe spate, făcând-o să icnească surprinsă.

- Nu mă tenta să te calc pe picioare, ameninţă ea cu răsuflarea tăiată.

O ridic înapoi încet în timp ce ii spun:

- Oh, nu vrem asta. încă îmi revin după ultima ocazie când am dansat.

Tăcem pentru o clipă, ascultând pârâitul crengilor de sub picioarele noastre şi trosnetul focului. Prin bluza ei subţire şi jerpelită pot să-i simt căldura corpului, să-i simt pielea sub mâna mea.

„Tulburător."

Vocea îi e liniştită când rupe tăcerea, parcă aproape reticentă să întrerupă momentul.

- Deci răspunsul la întrebarea mea?

„Corect. Treaba aceea."

- E chiar atât de şocant că nu vreau să mori? Mă las puţin pe spate ca să-i pot întâlni ochii. Atât de şocant că aş ajuta pe cineva?

Ea nu ezită.

-Da.

Aproape că râd.

- Nu pot spune că sunt surprins.

- Doar că, zice ea şi apoi face o pauză, cu ochii trecând la ai mei de parcă ar căuta răspunsul în ei, am crezut că semeni mai mult cu tatăl tău.

Cuvintele ei mă izbesc. Tata este... Ei bine, este un rege. Este rece, strict şi foarte rar impresionat, chiar şi de propriii fii. Presupun că, într-un fel, m-a tăcut să fiu ca el, m-a învăţat cum să acţionez, ce să simt şi, mai important, ce să *nu* simt. Datorită lui am creat un amestec de măşti diferite pe care le pot pune şi scoate după bunul-plac.

Sunt un dezastru. Un dezastru de emoţii

reprimate şi ziduri bine construite.

Dar, pentru că nici eu nu prea ştiu răspunsul la întrebarea ei, îi adresez o întrebare la rândul meu:

- De-asta mă urăşti atât de mult? Pentru că ai crezut că sunt ca tatăl meu, pe care evident nu-l placi?

- Nu te urăsc, răspunde ea prea repede, oprindu-se pentru a se întreba dacă a spus ce trebuia, în timp ce eu mă întreb de ce nu a spus-o mai devreme.

Zâmbetul îmi e strâmb.

- Oh, nu mă urăşti? Păi atunci ce, fiecare ameninţare la adresa vieţii mele e o declaraţie de dragoste?

- Am spus că nu te urăsc, prinţe. Asta nu înseamnă că nu te dispreţuiesc.

îmi plec uşor capul, cu ochii căutându-i pe ai ei.

- Cred că dispreţuieşti faptul că nu mă dispreţuieşti.

Rămâne cu gura căscată, apoi o închide şi mă fixează cu privirea. Se pare că am lăsat-o fără cuvinte.

„Ei bine, asta-i o premieră.“

- Foloseşte-ţi cuvintele, Gray! Zâmbesc, învârtind-o înainte de a o trage înapoi spre mine. Spune-mi, greşesc?

- Credeam că eu pun întrebările, spune ea, distrăgându- mi atenţia şi abătându-mi-o cu acel zâmbet devastator şi cu vorbe ţintite.

„Şi cică eu sunt cel calculat.“

îşi îndepărtează privirea de la mine, muşcându-şi interiorul obrazului înainte de a-mi întâlni din nou privirea.

- L-ai fi ajutat şi pe unul dintre ceilalţi? O pauză. în afară de Jax sau Andy?

Altcineva decât puţinii oameni la care ţin cu adevărat.

Un zâmbet lent mi se lăţeşte pe faţă.

- Dragă, mă îndoiesc că să văd pe cineva murind m-ar afecta la fel de mult cât mă afectezi tu fiind bine, sănătoasă.

Ea înghite în sec.

- Flirtezi cu neruşinare, Azer!

- Doar cu tine.
- Hmm. Acum, se pare că eşti şi un mincinos neruşinat.

Râd liniştit înainte de a-i spune:

- E rândul meu să pun o întrebare.

Ea deschide gura, cel mai probabil să mă contrazică, dar o împiedic.

- Deci dintre toţi oamenii care mişunau prin Loot în acea zi, de ce am fost eu cel îndeajuns de norocos încât să fiu curăţat de bani?

Gura ei se închide înainte de a se despica într-un zâmbet.

- Te încadrezi într-un anumit tipar.
- Un tipar?

Zâmbetul ei numai dulce nu e.

- Da. Genul îngâmfat şi plin de monede. Astea sunt ţintele mele preferate.

Mă aplec mai aproape de ea.

- Ei bine, *această* ţintă a ştiut că a fost jefuită.
- Ai aflat prea târziu că am furat de la tine.
- Amuzant, eu par să-mi aduc aminte că te-am prins nu după mult timp.

Zâmbetul ei e îngâmfat.

- Asta doar pentru că m-am întors şi te-am salvat. Apoi râde. Deci, ce, nu crezi că aş putea să fur din nou de la tine ftră să observi?
- Cred că observ tot ce faci. Deci nu.

Ea face o pauză, cu faţa aproape de a mea, momentan uluită de cuvintele mele. Zâmbesc, bucurându-mă să o văd tulburată. Următoarele ei cuvinte sunt blânde, spuse lent:

- E o provocare, Azer?
- E un fapt, Gray.
- Chiar e? mă întreabă ea, atârnând brusc ceva între feţele noastre. Este interesant, pentru că ţi-am tăiat asta aproape imediat după ce am început să dansăm.

Mijesc ochii în lumina slabă, înjurând în barbă când îmi dau seama ce ţine ea în mână. Cureaua de piele a lui Braxton, cândva în siguranţă la mine-n buzunar, este acum prinsă între degetele ei şi se balansează în faţa mea.

- Sunt impresionat, Gray. Ridic nepăsător din

umeri înainte de a adăuga: Sunt în mare parte şocat că nu am observat, la cât de multă atenţie îţi acord.

Ea îşi dă ochii peste cap.

- Distragerea atenţiei.

Privirea mea o parcurge rapid înainte de a reveni la acel zâmbet.

- Eşti destul de bună la asta, nu-i aşa?

E tăcută în timp ce se uită la mine cu atenţie înainte de a privi în altă parte. îmi abat şi eu privirea, pregătindu-mă pentru încă una dintre întrebările ei indiscrete.

- Care e culoarea ta preferată?

Ochii mei se îndreaptă spre ai ei.

-Ce?

Aproape că mă sufoc de râs.

- Culoarea ta preferată. Care e?

Pentru prima dată, aproape că o calc pe picioare de şoc şi de mirare.

- Dintre toate lucrurile despre care m-ai putea întreba, tu mă-ntrebi care e culoarea mea preferată?

Nu pot împiedica zâmbetul să mi se întindă pe faţă. Ea îşi suflă o şuviţă de păr din ochi, enervată.

- Simt că nu ştiu multe lucruri despre tine, aşa că m-am gândit să încep cu elementele de bază.

Un oftat amuzat.

- Te las să scapi cu o întrebare uşoară, aşa că nu mă dezamăgi! Care-i culoarea ta preferată?

O învârt, fie şi numai pentru a-mi acorda puţin timp să mă gândesc. Nu m-am gândit niciodată până acum care e culoarea mea preferată. Nu mi s-a părut niciodată important.

Nu până când m-am uitat într-o pereche de ochi albaştri ca oceanul şi mi-am dat seama că înecul poate fi ceva frumos.

Nu până când m-am uitat într-o pereche de ochi albaştri infocaţi şi mi-am dat seama că poate arderea e un lucru nedureros.

Nu până când m-am uitat într-o pereche de ochi albaştri precum cerul şi mi-am dat seama că poate căderea este un lucru liniştitor.

Nu m-am gândit niciodată care e culoarea mea

preferată, pentru că nu văzusem una care să fie demnă de acest titlu.

Până acum, adică.

- Albastru, spun eu, cu voce joasă.

- Hmm. Mă priveşte gânditoare, studiindu-mă cu sinceritate. Nu aş fi ghicit niciodată.

„Nici eu."

- Dar a ta? o întreb eu, privind-o cum reflectează.

Deschide gura şi apoi o închide, gândindu-se la ceva.

- Nu am nici una.

Ridicând uşor din umeri, ea mă întreabă:

- Dar un fel de mâncare sau desertul preferat?

- Suntem în mijlocul unor întreceri şi tu mâ întrebi despre mâncarea mea preferată?

Ea mă ignoră.

- Ei bine, ştiu că nu e iepurele. Văd cum te strâmbi când îl mănânci...

- Nu... Mă opresc, rânjind. Te-ai uitat la gura mea, Gray?

Ea deschide acea gură pentru a riposta, dar se limitează la a pufni.

- Doar răspunde la întrebarea aia nenorocită, Azer!

Râd şi o învârt încet.

- E simplu. Tarte cu lămâie.

Ea pufneşte.

- Glumeşti! Tarte cu lămâie? Eşti un prinţ bogat care ar putea avea orice mâncare ar vrea, şi tu ai alege tarte cu lămâie?

- Da, tarte cu lămâie. Şi o să te fac să mănânci câteva cu mine când vom ieşi de aici.

- Peste cadavrul meu.

- Zâmbetul meu e pervers.

- Asta se poate aranja.

Şi iată că ea îşi pune în practică ameninţarea de a mă călca pe picioare, văzând că picioarele îi sunt unica armă în acest moment.

- Hopa!

- Mică şi afurisită, murmur eu în barbă.

- Nu ştii nici măcar jumătate, prinţe.

- Oh, dar sper că într-o zi voi şti.

Tăcem o clipă, studiindu-ne unul pe celălalt înainte de a spune în cele din urmă:

- Spune-mi atunci, care e mâncarea ta preferată, din moment ce se pare că e mult mai bună decât tartele cu lămâie?

- Oh, crede-mă când spun că este mult mai bună decât tartele cu lămâie.

- Ei bine, nu mă lăsa să ghicesc, Gray!

îşi înclină capul spre al meu în timp ce spune sigură pe ea:

- Caramelul.

- Caramelul, repet eu, memorând informaţia.

-Da.

Ea zâmbeşte, dar văd tristeţea din zâmbetul ei.

- Tatăl meu obişnuia să le ofere dulciuri pacienţilor săi. Şi, de fiecare dată când îmi oblojea câte o rană sau îl ajutam să oblojească rana altcuiva, mâneam apoi amândoi caramel, ca un fel de recompensă.

Suntem tăcuţi preţ de o clipă.

- Voi doi aţi fost foarte apropiaţi.

- Am fost, spune ea. Dar tu şi tatăl tău nu sunteţi, nu-i aşa? Nu după toate chestiile la care te-a supus.

Sunt recunoscător pentru lipsa de milă din vocea ei, deşi dezgustul ei e clar. Un râset liniştit şi amar îmi scapă.

- Nu. Sunt mai curând soldat decât fiu, iar el e mai curând rege decât tată. E greu să fim apropiaţi când singurele momente petrecute împreună au fost în timpul antrenamentelor – şi nu aşteptam cu nerăbdare acele întâlniri.

- Şi mama ta? mă întreabă ea încet.

- Ea e tot ce aş fi putut cere, afirm eu simplu. Tot ce am avut nevoie când eram copil. A fost una dintre singurele constante din viaţa mea, o sursă de bunătate şi grijă.

- Şi, cu toate astea, zice Paedyn pe un ton ezitant, l-a lăsat pe tatăl tău să facă ce a iâcut?

Fac o pauză, vorbindu-i apoi pe măsură ce îmi reamintesc.

- Nu prea a avut de ales. Iar a deveni viitorul Executant e datoria mea, indiferent de metodele

de care e nevoie pentru a se ajunge acolo.

Mă priveşte cu acea expresie pe care niciodată nu par să o descifrez. E întrebătoare? E confuză? Ba e ca o carte deschisă, ba, în clipa următoare, nu o pot dibui. Iar apoi mă ia la întrebări. Cele mai multe sunt întrebări oarecare, deşi toate sunt la fel de importante pentru ea. îmi povesteşte despre perioada în care a copilărit, iar eu fac la fel, ascultând-o cum râde de prostiile mele şi de ale lui Kitt.

- Aşa, ia zi-mi de buza spartă pe care o aveai când neam cunoscut, zic eu, cu sprâncenele ridicate.

Ea râde, iar sunetul îmi şerpuieşte în sus pe şira spinării.

- N-am minţit când ţi-am zis că era un cadou de la unul dintre gardienii voştri.

- Corect. M-ai informat despre asta când îmi ţineai pumnalul la gât, parcă?

- Cam aşa ceva.

- Ei bine, încă nu ştiu detaliile despre cum ai obţinut-o. Ochii mi se întunecă la acest gând. Nu reacţionez frumos când gardienii dau în femei.

- Oh? Atunci probabil ar trebui să ştii că asta nu a fost prima dată.

Cuvintele ei sunt dezinvolte, directe.

- Pe scurt, el nu credea că sunt Clarvăzătoare, aşa că î- am demonstrat. Şi, în mod clar, nu i-a plăcut ceea ce am avut de spus.

Mă uit la ea neîncrezător.

- Şi, ce, doar ai încasat lovitura?

- Da, dar nu înainte de a-i lua o parte din mândrie.

- De ce nu sunt surprins?

Ea îmi aruncă un zâmbet viclean.

- Probabil pentru că te-ai obişnuit atât de mult să te umilesc, prinţe.

- M-am cam obişnuit, da. Fac o pauză, parcurgându-i cu atenţie trăsăturile. Nu încetezi să mă uimeşti, Gray!

Zâmbesc în timp ce îi eliberez mâna pentru a-i atinge uşor vârful nasului. îmi dă degetele laoparte, pufnind.

- Iar tu nu încetezi să mă enervezi!

îi prind din nou mâna şi i-o ghidez pe braţul meu până când ambele ei palme se sprijină pe umerii mei. Apoi îmi trec mâinile în jurul taliei ei şi pe spatele ei, atent cu partea rănită, în timp ce o trag mai aproape.

Şi atunci doar ne legănăm.

Fără joc de picioare, tară vals la care să păşeşti intr-un anume ritm. Doar noi, în mijlocul unei păduri, înconjuraţi de mii de stele care clipesc. Genele îi flutură, iar apoi degetele ei sunt împletite în spatele gâtului meu.

Tensiunea dintre noi se întinde, ca o legătură invizibilă care ne conectează. Pulsul mi se accelerează, la fel şi respiraţia ei, pieptul urcându-i şi coborându-i rapid.

- Nu încetez să te enervez, nu? îi privesc faţa în timp ce o trag incredibil de aproape. Dar acum? E asta excepţia?

Ea înghite şi îşi pleacă uşor capul, fără să-mi ofere un răspuns. Zâmbesc în timp ce încerc să o fac să vorbească, o problemă cu care nu m-am mai confruntat până acum.

- Pae?

Din nou, nici un răspuns. Degetele mele ii prind bărbia, ghidându-i blând privirea pentru a o întâlni pe a mea. O expresie de confuzie e întipărită pe toată faţa ei, în timp ce scoate un râset tremurat.

- Sunt enervată că asta nu mi se pare enervant.

Mâna mea se strânge în jurul taliei ei şi e ca şi cum ar putea lua foc de la atingerea ei. Sunt jenat de cât de mult mă captivează această fată, mi-e teamă de cât de afectat sunt. Mă face să mă simt la fel de slab şi de minunat. Alarmat, dar viu.

- De ce nu ai tras în mine, Paedyn?

întrebarea îmi iese din gură, curioasă şi înceată. Ea înclină capul, studiindu-mă.

- Va trebui să iii mai precis de-atât, Azer!

„Tergiversează.“

Zâmbesc, ştiind că ea ştie la ce mă refer.

- Puteai să tragi o săgeată-n mine acum câteva zile, dar ai tras în pământ. Vreau să ştiu de ce.

Ea face o pauză, gândindu-se la răspuns. Apoi ochii ei sunt fixaţi asupra alor mei.

- Doar pentru că eram condamnată la moarte nu însemna că voiam să te iau şi pe tine.

Ochii ei cutreieră peste mine, şi îmi place senzaţia privirii ei.

Şi apoi se retrage.

Mâinile ei sunt înapoi pe umerii mei, înţepenite şi încăpăţânat de nemişcate. Apoi ochii i se aţintesc spre cer, alegând să se uite la stele mai degrabă decât la mine. Oftează, adunăndu-se în tăcere.

Şi eu fac acelaşi lucru, încercând să mă retrag după ce ea s-a îndepărtat.

Da, suntem adversari. Da, eu sunt viitorul Executant. Da, sunt un ucigaş care nu are dreptul să vrea să o păstreze. Dar mai este ceva, ceva care o face să refuze să admită această legătură confuză pe care o împărtăşim.

„Pe toate molimele, sunt supărat că eu am recunoscut-o faţă de mine însumi."

Măştile mele sunt încă la îndemână, zidurile sunt încă Ia locul lor, dar ea îmi dărâmă încet atât faţadele, cât şi fortăreţele. Şi sunt brusc supărat pe mine pentru că am permis asta. Pentru că mi-am permis să-mi pese. Pentru că mi-am permis să mă gândesc la ea în ah mod decât ca fiind concurenţa mea.

„Pentru că a spus clar că asta este tot ce sunt eu pentru ea."

- Kai, spune ea încet, sunetul numelui meu de pe buzele ei smulgându-mă din gândurile mele. Eu...

O voce blândă, feminină, îi întrerupe cuvintele.

- îmi pare rău că vă întrerup, dar amândoi aveţi ceva de care am nevoie.

Capitolul 29

Paedyn

Vocea răsună de peste tot din jurul nostru. Eu şi Kai ne desprindem, întorcându-ne instinctiv pentru a ne lipi spatele unul de celălalt. Mijesc ochii în lumina slabă, unde contururile siluetelor înalte şi întunecate încep să se profileze. Un oftat reticent răsună în întuneric, amplificat de numeroasele corpuri care ne înconjoară.

„Suntem prinşi în capcană.“

Toate siluetele fac un pas măsurat înainte, inchizându- ne într-o cuşcă umană de trupuri. Zeci de ochi de culoarea alunei strălucesc în lumina focului, cu părul închis la culoare şi pielea sclipind.

„Sadie.“

- Tot ce vreau sunt benzile voastre şi o să-mi văd de drum. Iar apoi aproape că zâmbeşte în timp ce se uită în jur la copiile ei. Mă rog, o să ne vedem de drum.

Kai oftează, aparent enervat de toate astea.

- Ştiai că nu iţi vom da benzile noastre şi totuşi ne-ai întrerupt.

- Bine, spune Sadie scurt. Atunci daţi-mi o bandă şi nu va fi nevoie să fie nimeni rănit.

Ochii mei se îndreaptă spre arcul meu întins la câţiva metri de mine – la câţiva metri de mine, dar în spatele zidului de exemplare din Sadie. Nu am nici măcar o singură armă să mă apăr şi niciodată nu m-am simţit atât de expusă. Parcă aş fi dezbrăcată. Aproape că pot simţi fantoma pumnalului tatălui meu pe coapsa mea, Ricându-mă să-mi doresc mai mult decât orice să-l am aici cu mine.

Mai multe perechi de ochi de culoarea alunei trec de la mine la el, încă spate în spate, înainte de a se fixa într-ai mei.

- Nu vreau să te rănesc, dar o voi face dacă se ajunge acolo. Face o pauză, iar vocea ei este

uniformă, nesimţitoare când spune: O voi face dacă asta înseamnă că voi câştiga.

Sunt pe cale să-mi deschid gura şi să răspund atunci când degetele cu bătături le ating uşor pe ale mele, prinzându-mi mâna la spate. Aproape mă smucesc în urma contactului, dar Kai îmi deschide pumnul, apăsându-mi ceva rece şi tare în palmă înainte de a-mi îndoi degetele în jurul obiectului. Apoi la fel de repede, mâna lui dispare.

Obiectul îmi muşcă pielea, străpungând-o cu marginile ascuţite. Mă lupt să-mi blochez zâmbetul de pe faţă când îmi dau seama ce mi-a dat.

„O armă. Mi-a dat o şansă să lupt."

E mică, dar e, totuşi, o armă.

îmi strâng în pumn steaua de azvârlit, fără să-mi pese dacă marginile ascuţite îmi străpung pielea. Acest obiect mic ar putea face diferenţa dintre viaţă şi moarte.

Singura armă pe care o are Kai este sabia în cingătoare de lângă el, dar, din nou, el însuşi este o armă. Sunt şocată că nu a simţit puterea lui Sadie furişându-se spre noi, dar presupun că nu-l pot învinovăţi, având în vedere cât de distrasă am fost cu mâinile lui pe mine, cuvintele lui cu subînţeles, bubuiturile inimii mele când el era prea aproape.

Respir adânc.

„Să ne ocupăm de probleme pe rând."

- Atunci cred că va trebui să mă răneşti dacă ai vreo speranţă să-mi iei banda, zic eu, uitându-mă la clonele de Sadie în timp ce fac un pas lent înainte.

Ea clatină din cap spre mine, ca şi cum ar fi dezamăgită de decizia mea.

- Bine. Dar să nu spui că nu te-am avertizat. Şi apoi e brusc în faţa mea, ţinându-mi vârful unui pumnal scurt la gât. înainte de următoarea bătaie a inimii mele, ea mă smulge de braţ şi mă trage cu spatele la pieptul ei. Lama pe care mi-o ţine încă la gât se afundă mai adânc în carnea mea cu fiecare respiraţie superficială. O să mai cer doar o dată. Vocea lui Sadie este aspră, spre deosebire

de tonul blând cu care sunt obişnuită la ea. Dă-mi banda ta, Kai, sau o să-i tai gâtul!

Prinţul clipeşte la scena din faţa lui, arătând complet netulburat. Ştie că pot avea grijă de mine, însă, deşi sunt flatată de asta, mi-ar fi de folos ajutorul lui în acest moment. Sânge fierbinte începe să-mi curgă pe gât şi mă mobilizez să rămân calmă. Kai pur şi simplu ridică din umeri în faţa ameninţării.

- Atunci dă-i bătaie! Face semn cu capul înspre lama lipită de gâtul meu. Vezi dacă îmi pasă. Suntem adversari, până la urmă. Mai puţină concurenţă.

O aud practic pe Sadie clipind în spatele meu. Este clar uimită de lipsa lui de îngrijorare, mai ales după ce ne-a văzut dansând împreună cu doar câteva minute în urmă. Aş fi uimită şi eu dacă nu aş fi atât de obişnuită să-i văd măştile – dacă nu aş recunoaşte-o pe cea rece pe care tocmai şi-a tras-o pe chip. Ea se crispează în spatele meu.

- Joci la cacealma, prinţe!

Simt că mâna începe să îi zvâcnească, să-mi taie mai adânc pielea.

Şi apoi lovesc.

îi înfig steaua de azvârlit, ascuţită ca un brici, în ţesutul moale al abdomenului, împingând-o adânc în timp ce îi dau laoparte mâna care încă strânge cuţitul. Ea ţipă şi se îndepărtează, facându-mă să mă împiedic de Kai. Mă rog, de unul dintre ei. Acum, există mai multe siluete musculoase, toate oglindindu-i onduleurile negre şi dezordonate şi ochii precum furtuna. Şi-a însuşit capacitatea ei.

Mă izbesc de pieptul lui înainte ca mâini puternice să mă prindă de braţe. Când ridic privirea la faţa lui, are tupeul de a-mi face cu ochiul înainte de a-mi spune:

- Bună treabă, Gray! Pot conta întotdeauna pe tine şi pe tendinţele tale violente.

Zicând asta, se învârte şi îşi înfige sabia intr-unui dintre duplicatele lui Sadie. O mulţime de Sadie îi înconjoară pe Kai şi propriile lui copii, ţinându-l ocupat şi incapabil să ajungă la cea adevărată şi să pună capăt rapid acestei lupte, îmi

amintesc de o zi petrecută la antrenamente la castel, când am văzut-o pe Sadie luptându-se cu Braxton. S-au luptat şi au dansat unul în jurul celuilalt până când Braxton şi-a croit drum spre adevărata Sadie, doborând-o în cele din urmă şi punând capăt luptei.

Şi exact asta am de gând să fac. Numai că, spre deosebire de iluziile lui Ace pe care deja am avut plăcerea să le înfrunt, Sadie şi clonele ei mă pot atinge şi mă pot răni. Cu acest gând neliniştitor în minte, mă balansez pe vârfuri, pregătită să lovesc. Mă întorc dinspre clonele care roiesc asupra lui Kai, ştiind că se poate descurca singur şi că are încredere că pot face acelaşi lucru.

Au mai rămas doar trei Sadie, dintre care două o păzesc pe cea adevărată, care în prezent îşi ţine o mână însângerată pe rana de pe abdomen. Capetele lor se îndreaptă spre mine, şi abia am timp să trec în poziţia de luptă înainte ca una dintre ele să mă atace.

Din păcate pentru mine, Sadie ştie să lupte. Deoarece poate pur şi simplu să-şi multiplice propriul corp, puterea ei se înmulţeşte cu numărul clonelor. Şi ea s-a antrenat astfel încât clonele ei să aibă putere proprie.

O lovitură de dreapta îmi zboară spre faţă, şi mă ghemuiesc sub ea, aplicând o lovitură rapidă în stomacul ei. Sadie se poticneşte înapoi cu un icnet, iar eu profit de ocazie pentru a expedia o lovitură care loveşte în lateralul trunchiului ei. Mă prinde de picior şi mă trage înainte. Exact ce speram. O prind de umeri şi sar, împingându-mi celălalt genunchi adânc în burta ei. Ea îmi eliberează piciorul cu un strigăt de durere, iar eu îmi trec inelul pe degetul mijlociu înainte de a-i aplica un pumn în tâmplă. Mormăi o înjurătură în timp ce îmi scutur mâna care mă ustură, dar ea e scoasă din joc înainte să lovească pământul.

O mână mă trage de păr, cu putere, iar capul mi se dă pe spate. Scot un gâfâit sugrumat în timp ce un braţ se prinde în jurul gâtului meu, strivîndu-mi traheea. Nu pot să respir, ameţită de durere, în timp ce pete îmi plutesc în faţa ochilor. Dar o calc

pe picior înainte de a o lovi cu cotul în stomac. Ea îşi slăbeşte strânsoarea, iar eu mă învârt, apucând-o de ceafa şi lovindu-i nasul cu genunchiul pe care îl împing în sus. Ea pufneşte şi îmi trage un pumn, reuşind să-mi scuture maxilarul. Ignor durerea pulsatilă şi mă las în jos, măturând cu piciorul înainte de a o face să cadă din picioare. Se prăbuşeşte la pământ cu o bufnitură, dar deja mi-am întors atenţia de la forma ei întinsă.

Ochii mei ii găsesc pe cei mocnind, de culoarea alunei, aparţinând adevăratei Sadie. Ea se îndreaptă spre mine, cu sângele curgându-i printre degete în timp ce işi acoperă rana.

- Să ştii că nu vreau să fac asta, spune ea, cu vocea încordată. Dar trebuie s-o fac.

Şi apoi pumnii ei zboară spre mine într-o combinaţie de lovituri. Sunt impresionată de câtă viteză şi putere mai are după ce a fost înjunghiată, forţându-mă să mă apăr. îi evit loviturile până când îi aplic eu una, direct în falcă.

Ea geme de durere înainte de a-mi da o lovitură circulară cu piciorul drept spre tâmplă. Abia o blochez, călcâiul ei atingându-mi capul, în trecere. Dansăm una în jurul celeilalte, aruncând diverse combinaţii de pumni şi lovituri. Pumnul ei îmi loveşte buza şi capul mi se smuceşte într-o parte înainte să scuip sânge. Lovesc puternic în rana ei şi ţipă de durere. Apoi ii trag o lovitură sub maxilar, o alta în rană, o lovitură cu piciorul la tâmplă.

Ea strigă, încercând să mă atingă cu un pumn leneş, dar eu ii prind cu uşurinţă încheietura mâinii, răsucind-o intr- un unghi ciudat înainte de a o lovi cu genunchiul în burtă, îi prind cămaşa într-o mână, în timp ce cealaltă este strânsă într-un pumn pregătit să lovească. îl trimit zburând spre faţa ei, gata să închei această luptă cu o ultimă lovitură.

Doar că pumnul meu nu se mişcă.

Mâini reci îmi strâng ambele încheieturi, trăgându-mă de braţe până când îmi sunt strânse la spate. Sunt atât de şocată, atât de încordată şi

de obosită, încât nu pot lupta împotriva strângerii puternice, nu pot face nimic să-mi eliberez mâinile. Capul mi se roteşte, şi sunt faţă în faţă cu o Sadie cu nasul însângerat, cea cu care m-am luptat chiar înainte.

- Uită-te la mine, Paedyn!

Capul meu se întoarce spre Sadie cea adevărată, care ţine acum un cuţit în mâinile însângerate, în faţa mea. Dau cu piciorul în picioarele lui Sadie cea din spatele meu, facând-o să mă lovească în spatele genunchilor atât de tare, încât mă prăbuşesc la pământ.

„Neajutorată. Lipsită de puteri.“

Sadie stă deasupra mea, părând să contemple ceva, în timp ce eu sunt în genunchi în faţa ei.

- Nu vei înceta niciodată să te lupţi cu mine, nu-i aşa?

Drept răspuns, mă zvârcolesc în strânsoarea ei, încercând cu disperare să mă eliberez. Ea clatină din cap spre mine, oferindu-mi o privire de scuze.

- Poate Kai avea dreptate. Cu cât mai puţină concurenţă, cu atât mai bine.

Apucă mânerul pumnalului cu ambele mâini, ridicându-l deasupra capului.

Deci aşa mor.

Am supravieţuit toată viaţa mea ca Obişnuit, şi, totuşi, aşa se termină. Cu un pumnal mizerabil. Nu pot spune dacă îmi vine să râd sau să plâng.

Sadie ţine pumnalul ridicat deasupra capului, gata să-l afunde în inima care îmi bate rapid în timp ce-mi şopteşte:

- Ţi-am spus că nu vreau să fac asta. Dar sunt nevoită.

„Kai va fi furios că mi-a salvat viaţa degeaba.“

- îmi pare rău, zice Sadie poticnit în timp ce vârful lamei se îndreaptă spre inima mea.

Şi incredibil, incredibil, sunt brusc pregătită pentru asta.

„Ne vedem curând, tată.“

Nimic.

Lama se opreşte la doar câţiva centimetri de inima mea.

Tremur, ochii mei trecând de la cuţitul care stă-

n loc la posibil ucigaşa mea. Sânge iese din gura lui Sadie, urmat de un geamăt gâlgâit care i se strecoară printre buze. Se uită în jos, cu ochii mari, iar eu îi urmăresc privirea spre sabia care ii iese acum din piept.

Pumnalul îi alunecă dintre degete în timp ce lacrimi i se preling pe obraji. Ea se împleticeşte apoi în spate, gâfâind, şi dă peste un piept mare. Kai îşi înfăşoară braţele în jurul ei şi o ghidează cu blândeţe spre pământ, un sunet groaznic, gâlgâit, alunecând de pe buzele ei. Iar apoi ea tace brusc, cu ochii de culoarea alunei privind cerul negru – largi, nevăzători şi lucioşi.

Clonele lui Sadie din jurul nostru pâlpâie, dispărând, iar mâinile îmi devin libere ca să-mi acopăr gura în timp ce gâfâi. încerc să înţeleg ceea ce tocmai s-a întâmplat, chinuindu-mă să trag aer în piept în timp ce şuier slab.

Kai se lasă în genunchi lângă mine, cu fruntea încruntată din cauza îngrijorării.

- Eşti rănită?

Ochii lui trec peste mine, precum degetele care acum mi se plimbă uşor pe trup, verificând dacă există răni, exact aşa cum au făcut-o cu câteva nopţi în urmă.

- Paedyn, uită-te la mine! Mâini aspre îmi cuprind faţa acum, îndreptându-mi privirea către el. Spune-mi, te-a rănit?

- S-sunt bine.

Nu sunt bine. Urăsc aceste întreceri, pentru că ucid oameni, iar acum tocmai am fost martoră direct la asta. Am făcut parte din asta. Nu am cerut nimic din toate astea, nu am vrut să moară nimeni. Şi acum, o altă victimă a întrecerilor zace nemişcată la doar câţiva paşi.

„Ţi-am spus că nu vreau să fac asta. Dar sunt nevoită."

Sadie nu voise să mă omoare şi, cu toate astea, aproape că-mi doresc să o fi făcut-o. Aproape că-mi doresc să o fi urât, un motiv să-i fi dorit o asemenea soartă. Dar întrecerile astea bolnave sunt cele care i-au forţat mâna tremurândă să ridice acel pumnal deasupra capului, au forţat-o să

ajungă la un pas de a curma o viaţă.

Mă uit la trupul ei însângerat zăcând atât de aproape. O imagine a tatălui meu îmi apare în faţa ochilor, înlocuind- o pe fata care a încercat să mă ucidă cu tatăl care ar fi ucis pentru mine. L-am văzut murind în mod asemănător, şi încerc să clipesc ca să alung imaginea. Dar trupul lui însângerat nu se urneşte...

- Hei, uită-te la mine, bine? Nu te uita la ea, uită-te direct la mine!

Mâinile lui Kai încă îmi ţin faţa cu blândeţe când privirea îmi alunecă înapoi la a lui, încercând să mă concentrez la altceva decât la imaginea morţii din faţa mea. Numai că prinţul însuşi pare să fie întruparea morţii, o armă bine mânuită.

- Concentrează-te la ochii mei! Ştiu cât de mult iţi place să te holbezi la ei. Privirea lui gri sclipeşte de amuzament, iar colţurile buzelor i se saltă în timp ce propria gură rămâne căscată. Mă cunoaşte îndeajuns de bine cât să ştie că sunt pe cale să încerc să îl taxez drept răspuns la acel mic comentariu, aşa că îmi lipeşte un deget pe buze înainte să am ocazia. Concentrează-te la gropiţele pe care încerci să te convingi că le deteşti, cu toate că ştiu că le cauţi cu privirea de fiecare dată când zâmbesc. Desigur, zâmbetul i se extinde, iar ochii mei trădători scapă spre gropiţele care i-l încadrează. Degetul mare pe care şi-l trece peste buza mea de jos mă face să-mi smulg privirea de la gropiţe şi să o întâlnesc pe a lui. Concentrează-te la buzele mele! Vocea ii e un murmur, o mângâiere, precum cea a degetelor care- mi trec peste chip şi peste gură. Nu fi timidă, ştiu că n-ar fi prima dată!

Ochii îmi rătăcesc spre buzele lui, insistând asupra curburii lor senzuale. El e atât de uşor de privit, de admirat. Totul la el e enervant de atrăgător, e atât de uşor să distragâ...

„Să distrag!”

Atunci ochii mi se luminează, căci înţeleg ce face el, rânjetul lui mic îmi spune că am dreptate. Băiatul ăsta calculat tocmai mi-a distras atenţia de la un cadavru iară să folosească un alt instrument

decât pe sine însuşi.

- Eşti sigur că ai făcut asta ca să îmi distragi atenţia şi nu ca să îţi hrăneşti orgoliul? îl întreb cu cu glas înşelător de calm.

- De ce nu pot fi ambele?

- Nemernicule, mormăi eu.

Nu încetează să îmi zâmbească.

- Oi fi eu un nemernic, dar sunt un nemernic care ţi-a salvat fundul. Iar apoi, fără vreun avertisment, zâmbetul îi dispare şi e înlocuit de o privire care mă studiază cu atenţie, parcurgându-mă. Cum eşti? Te-ai calmat?

Respir şi închid ochii preţ de o clipă. O imagine a cadavrului însângerat al lui Sadie îmi apare în minte înainte de a se transforma în cea a tatălui meu.

- Sunt bine acum» mint eu, detestând cât de încordată îmi sună vocea.

El clatină din cap înspre mine, mormăind:

- Ţi-am zis eu. Eşti o mincinoasă groaznică, Gray.

Un râset tremurat îmi scapă printre buze. Sunetul e atât de nepotrivit când un trup fără viaţă se află atât de aproape, dar se pare că nu mă pot controla. în acest punct, singurele mele opţiuni sunt să râd sau să plâng şi refuz cea de-a doua variantă.

Kai îmi studiază chipul, părând că vede lupta care se dă în mine. Fără un cuvânt, îşi trece un braţ pe după mijlocul meu şi mă ajută să mă ridic. Ştiu că ar trebui să-l îmbrâncesc, să-i spun că n-am nevoie de ajutorul lui. Dar sunt slabă în mai multe feluri, iar apropierea lui e singurul mic confort în clipa asta. Mă conduce la o buturugă şi mă aşază, lăsându-se pe vine ca să se uite spre chipul meu.

- Pae, spune el, pronunţând silaba atât de blând, stai aici şi calmează-te! Doar respiră, bine? Eşti încă în stare de şoc.

încuviinţez din cap, amorţită, în timp ce el mă evaluează din nou. Privirea lui nu se îndepărtează nici o clipă de a mea în timp ce ridică încet o mână ca să îşi treacă degetele peste ale mele,

părând a căuta ceva. Le opreşte pe oţelul rece din jurul degetului meu înainte de a învârti inelul pur şi simplu, oglindind o mişcare cu care sunt atât de familiarizată.

- Abate-ţi atenţia! învârte-) aşa cum o faci mereu ca să te ţii ocupată, să-ţi ţii mintea la distanţă de unele lucruri.

Clipesc la el, şocată că îmi cunoaşte deprinderile, că ştie cum să mă ajute. Sunt uimită de cât de calm şi de adunat este după ce a ucis pe cineva, cu toate că nu ar trebui să fiu. A fost crescut pentru asta, a fost modelat într-un ucigaş care e indiferent la moartea pe care o aduce. îmi împiedic un fior cu gândul la ororile pe care băiatul ăsta bântuit le-a comis. La ororile pe care le-a indurat. Kai se ridică pentru a pleca.

- Mă duc să... curăţ pe aici. Mă întorc repede. Şi, măcar o dată, zice oftând, ascultă-mă şi stai locului!

Şi pleacă, lăsându-mă să-mi învârt necontenit inelul.

Capitolul 30

Paedyn

Deloc surprinzător, nu îl ascult. Imediat ce fundul mi-a amorţit de la atâta stat pe buturugă, m-am ridicat şi am început să umblu în cerc, în jurul taberei, înainte de a-mi da cu apă rece din pârâu pe faţă şi pe corp. Apoi mi s-a făcut frig şi m-am mutat lângă foc ca să mă întind pe pământul tare ce îmi e atât de familiar.

Refuz să mă uit când Kai ridică trupul lui Sadie şi-l pune pe umăr şi dispare cu ea. Nu am idee unde a lăsat-o. Şi nici nu vreau să ştiu, mi-am dat seama. Dar îmi las gândurile să cutreiere în timp ce el cutreieră prin pădure cu un cadavru atârnat pe umăr.

De unde stau întinsă pe o parte, văd focul murind; am braţul îndoit sub cap, transformat într-o pernă nu tocmai comodă. Respiraţia îmi e

acum sub control, tremurai provocat de urmele de adrenalină şi de şoc dispărând. Probabil zac aici de ore bune, dacă mi-ar păsa să ţin socoteala.

O umbră se lasă dintr-odată asupra mea, aparţinând cuiva care stă lăsat pe vine în spatele meu.

Strâng mânerul cuţitului lui Sadie şi mă întorc dintr-o mişcare rapidă, aducând vârful lamei la gâtul cui a decis că e o idee bună să se strecoare spre mine. Ochii mi se izbesc de ochi furtunoşi ce par mai curând amuzaţi decât speriaţi.

- Uşurel, murmură Kai, apucându-mi blând încheietura, cu o mână aspră, şi îndepărtând cuţitul. Sunt doar eu. Colţul gurii i se răsuceşte când spune: Cu toate că mă îndoiesc că informaţia asta te-ar opri din a-mi menţine cuţitul la gât.

Reuşesc un zâmbet slab la acest gând, trecându-mi o mână prin părul încâlcit în timp ce mă uit în sus la el cum stă pe vine lângă mine.

- Din moment ce suntem parteneri acum, nu e nevoie să-ţi faci griji că te voi înjunghia deocamdată.

El scoate un chicot gros, şi sper că lumina scăzuta ascunde mare parte din zâmbetul pe care mi-l provoacă acest sunet.

- Şi când n-o să mai fim parteneri? Ar trebui să mă tem pentru viaţa mea?
- Aşa ar fi înţelept, da.

Abia îl aud când mormăie:

- Mică şi afurisită.

Rămânem tăcuţi preţ de o clipă, iar zâmbetul începe încet să îmi pălească. Sunt obosită şi surprinzător de comodă pe pământul compact, aşa că nu mă deranjez să mă mişc când spun:

- Ai...
- Da, mă întrerupe el, scutindu-mă de a vorbi despre cadavrul lui Sadie.

Privirea mea se aţinteşte asupra mâinilor lui şi asupra stratului subţire de praf care le acoperă. îl are sub unghii şi împrăştiat în sus, pe braţe. O nuanţă gălbuie de pe vârfurile degetelor lui îmi atrage atenţia, o pudră fină pătându-i pielea.

„Pământ. Polen."

Vocea îmi e puţin mai mult decât o şoaptă.

- Ai îngropat-o.

Kai înlemneşte lângă mine.

- Şi nu doar atât, continui, iar ochii mi se ridică uşor ca să îi întâlnească pe ai lui, i-ai şi pus flori pe mormânt.

Zâmbetul lui e aproape trist, marcat de oboseală.

- Nimic nu-ţi scapă, Clarvăzătoare mică.

Atunci întinde mâna, atingându-mi vârful nasului aşa cum o făcuse când dansam. Cumva, acest gest simplu se simte mult mai intim decât aş vrea să recunosc, de parcă ar împărţi ceva de preţ cu mine, ca şi cum ar spune ceva fără a rosti nici măcar un cuvânt. îi prind mâna înainte ca el să se îndepărteze, încercând să ignor senzaţia bătăturilor lui pe ale mele.

- Mulţumesc, Kai! A fost bine că ai făcut asta pentru ea.

Buzele îi zvâcnesc, iar ochii lui se îndreaptă spre mâinile noastre unite înainte de a se întoarce spre ai mei.

- Oh, nu am făcut-o pentru ea.

Intensitatea din privirea lui mă face să înghit în sec, dar nu îmi întorc privirea. Nu vreau să mă uit în altă parte. îşi trece degetul mare peste degetele mele, gestul fiind atât de liniştitor, atât de blând. îşi înclină capul intr-o parte, inspectându-mă.

- Cum te simţi?

Deschid gura, dar Kai mi-o ia înainte, înainte să îi dau un răspuns exersat.

- Şi nu te deranja să spui că eşti bine, pentru că amândoi ştim că e o minciună.

încă o mângâiere a degetului mare peste degetele mele.

- Eu... Ochii mi se închid, şi respir adânc. Mă simt de parcă aproape am murit azi. Mă simt copleşită şi depăşită de situaţie. Mă simt furioasă şi frustrată pentru că nu ştiu cum să mă simt în legătură cu toate astea. Mă opresc în timp ce Kai aşteaptă cu răbdare să continui.

- Şi simt că îţi datorez un „mulţumesc". Aş fi murit astăzi dacă nu m-ai fi salvat tu.

Se apleacă mai aproape, cu ochii plini de emoţii abia reţinute.

- Şi îţi voi salva viaţa iar şi iar, sperând fără sens că îmi vei permite să rămân în ea.

Ne uităm lung unul la altul.

Cuvintele acelea frumoase ale lui îmi fac inima să bată cu putere şi creierul să se-ntrebe care le-ar putea fi înţelesurile. Tensiunea dintre noi este palpabilă şi îmi taie răsuflarea în timp ce el mă cuprinde cu privirea. Bâjbâi după ceva de spus, orice, dar sunt prea ocupată să mă holbez ca să mai gândesc corect. Şi apoi o întrebare tăcută mi se strecoară printre buze, rupând tensiunea dintre noi.

- Cum de eşti aşa calm după toate astea?

Ştiu răspunsul şi, totuşi, îmi doresc să-l aud de pe buzele lui.

- Nu am fost întotdeauna aşa, spune el încet. Dar antrenamentul duce la perfecţiune, şi am avut parte de mult antrenament.

Ne uităm în tăcere unul la altui şi, din nou, mă chinuiesc să găsesc ceva de spus. Apoi îmi amintesc de banda din piele pe care i-am furat-o şi îmi strecor mâna dintr-a lui ca să o scot din buzunar.

- Ei bine, presupun că acesta este singurul mod în care te pot răsplăti. Deşi a fost a ta de la bun început.

Ridică leneş din umeri.

- Păstreaz-o!

Pufnesc.

- Nu vreau mila ta.

-Nuc milă, Paedyn. Oftează cuvintele, *numele* meu. în plus, acum mai am una, iar învingerea lui Sadie a fost un efort comun.

îi arunc o privire, pregătită să mă cert, deoarece amândoi ştim că nu avea neapărat nevoie de ajutorul meu cu Sadie. Lui nu ii scapă lupta din privirea mea.

- Doar ia blestemata de piele, Gray.

Dacă vrea să-mi ofere singurul lucru de care am nevoie pentru a mă ajuta să câştig aceste întreceri, prea bine atunci. O să iau blestemata de

fâşie. Dar nu înainte să mă distrez puţin. Un zâmbet îmi curbează buzele.

- Spune „te rog“!

îşi întoarce privirea de la mine, clătinând din cap spre cerul înstelat.

- Ai tot aşteptat să mă faci să spun asta, nu-i aşa?

- Muream de nerăbdare, să fiu sinceră.

Antebraţele lui se sprijină pe genunchii îndoiţi în timp ce se apropie şi mai mult, cu faţa plutind deasupra mea. Zâmbetul pe care mi-l oferă este la fel de leneş ca privirea lui care se plimbă peste faţa mea.

- Te rog, Pae!

Un fior mi se scurge pe şira spinării la mângâierea oferită de vocea lui.

- Ţi se pare un cuvânt străin, prinţe.

- Mulţumită ţie, am senzaţia ca mă voi familiariza cu el. Puţini au puterea de a mă face să mă rog.

înghit în sec, alegând să ignor cuvintele lui în timp ce îmi bag banda din piele în buzunar şi mă rostogolesc pentru a reveni cu faţa la foc, fiindu-mi brusc frig şi simţindu-mă mulţumită să tac, pur şi simplu. Temperatura a scăzut semnificativ în această noapte, iar bluza mea subţire nu îmi ţine de cald.

- Am o condiţie, totuşi.

îmi dau ochii peste cap.

„Normal că are.“

- Şi care ar fi? îl întreb printre dinţi, fără să mă obosesc să mă uit la el.

Un braţ îmi înfăşoară mijlocul, evitându-mi cu grijă rana în timp ce mă trage la pieptul său lat. Tresar la contactul brusc, şi aproape de urechea mea se aude un hohot de râs.

- Să mă folosesc de tine ca să-mi ţin de cald.

Există o anumită ezitare la el, genul de timiditate pe care o pot vedea doar în momente ca acestea. Mă ţine strâns, delicat, de parcă cine ştie ce sentimente fragile dintre noi s-ar putea zdrobi dacă ar fi tratate fără băgare de seamă.

O întrebare se împleteşte în fiecare atingere

persistentă, în fiecare privire prea lungă, în fiecare strat al nostru pe care alegem să îl expunem unul celuilalt. La fel şi braţul din jurul meu, care spune o mulţime de lucruri sub forma degetelor care ating ezitant şi strâng şovăitor.

„E în regulă?“

înghit în sec. Mi s-a uscat gâtul.

Răspunsul meu vine agonizant de lent pe măsură ce alunec mai aproape de el.

„E mai mult decât în regulă.“

Nerăbdarea este o emoţie pe care am reuşit întotdeauna să o pun pe seama circumstanţelor şi sper cu disperare ca nu dorinţa să fie cea care îmi dictează deciziile.

îl aud răsuflând şi abia atunci îmi dau seama că îşi ţinuse respiraţia.

Iar apoi orice urmă de ezitare dispare.

Mâna lui se aşază în partea îndepărtată a taliei mele, unde bluza mea începe încet să alunece în sus. Nu a pierdut timp trăgându-mă lângă el. îngăduindu-mi să-i simt ridicarea şi relaxarea pieptului, să ii simt bătăile constante ale inimii pe spatele meu.

- Spune-mi, te enervează *asta?* mă întreabă el încet, răsuflând întrebarea aproape de urechea mea.

îmi aruncă înapoi propriile cuvinte, şi aproape ¡1 simt zâmbind. *Vrea* ca asta să mă enerveze. Vrea ca asta să-mi intre pe sub piele şi să mă facă să fiu tulburată cu fiecare deget pe care îl are pe corpul meu.

„Ticălosul!“

Pur şi simplu nu pot permite asta. Aşa că spun cu o încredere pe care nu o simt în clipele astea:

- Deloc. Nu pot fi afectată, Azer.

- Bine, spune el detaşat. Apoi îşi pune capul pe umărul meu, părul lui moale de culoarea cernelii gâdilându-mi pielea. Cum să mai am nevoie de o pernă când te am pe tine?

Pufnesc cu ceea ce sper să sune a enervare. Datorită lui, acum sunt brusc trează şi incapabilă să mă concentrez la altceva decât la căldura corpului său lipit de al meu. în cele din urmă, îşi ia

capul de pe umărul meu şi îl pune spre spatele meu, practic îngropat în părul meu.

- Vise plăcute, Pae!
- Vise plăcute, Kai!

Mâna lui se strânge foarte uşor pe talia mea ca răspuns la sunetul numelui său rostogolindu-se de pe limba mea. Şi apoi degetul mare trece cu mişcări leneşe şi uşoare peste materialul bluzei mele subţiri. îmi suprim un fior, înghit în sec şi închid ochii.

„Culcă-te odată!“

Mai uşor de zis decât de făcut. Sunt mult prea concentrată la degetul lui mare, la braţul lui strâns în jurul meu, la pieptul lui ridicându-se şi coborând pe spatele meu.

Urăsc că nu îl urăsc.

Şi atunci mă izbeşte ceva.

„Distragerea atenţiei.“

O face din nou. îmi abate mintea de la moartea la care tocmai am asistat, de la faptul că l-am văzut cum ucide pe cineva pentru că acea persoană urma să mă omoare pe mine. El este singurul lucru care îmi ţine gândurile departe de cadavrul lui Sadie, singurul lucru care va alunga coşmarurile pentru noaptea asta, fiindcă sunt prea ocupată să mă gândesc *la el.*

Iar asta este o distragere a atenţiei care ne aduce beneficii amândurora.

Mă trezesc zâmbind când mă gândesc la băiatul calculat din spatele meu. Băiatul calculat căruia, din cine ştie ce motive, îi pasă.

Capitolul 31

Kai

Ne petrecem ultima zi în Pădurea Şoaptelor încercând să ieşim. Era după-amiază târziu când un Vizual ne-a întrerupt rutina de a mânca împreună iepure aţos. Fata era tânără şi timidă, reuşind doar să arunce o bucată de pergament împăturită pe un ciot din apropiere înainte de a

dispărea în pădure.

Biletul, Iară a surprinde, a fost incredibil de criptic. Nu a oferit detalii, ci doar ne-a informat că ne vom întâlni la marginea Pădurii Şoaptelor, la răsărit.

Aşa că, după ce neam căţărat pe un alt pin uitat de molime pentru a vedea în ce direcţie să ne îndreptăm, am pornit anevoie prin pădure. Şi, după câteva ore lungi, am devenit cel puţin neliniştiţi.

O aud pe Paedyn înjurând, împiedicându-se în spatele meu.

- Şerpii ăştia blestemaţi!

Mă întorc la timp s-o văd răsucind pumnalul în mână, ţinându-l de lamă înainte de a-l trimite fără efort în capul unui şarpe ce-i aluneca lângă picioare. Sâsâitul moare împreună cu restul creaturii înainte ca Paedyn să-i smulgă cu uşurinţă lama din craniu.

Mă întorc la poteca de frunziş des din faţa mea, cu un zâmbet curbându-mi buzele datorită fetei din spatele meu. Apoi aud o propoziţie mormăită urmată de un şir de blesteme care nu reuşesc decât să-mi facă zâmbetul să crească.

- Mă scuzi, ce a fost asta, Gray? o întreb eu, fără să mă obosesc să mă uit peste umăr.

- Suntem cu toţii forţaţi să intrăm în aceeaşi zonă pentru o baie de sânge, pufneşte ea, trecând pe lângă mine.

- Sună destul de corect, spun eu oftând.

Cerul de deasupra noastră se întunecă repede, iar, sub coroana copacilor, lumina este şi mai slabă. Se întoarce şi o văd că deschide gura ca să facă, probabil, un comentariu, înainte de a o închide când sunetul unei crengi frânte răsună în jurul nostru. Ne oprim, cu ochii cercetând copacii şi plantele nesfârşite din jurul nostru. Orice ar fi, sună precum ceva greu şi se îndreaptă spre noi. Apoi aud o voce înăbuşită intensificându-se pe măsură ce deţinătorul ei se apropie.

- Pe bune, nu ai cum să te teleportezi de aici până la marginea Pădurii Şoaptelor.

- Ba sigur aş putea. Doar că e întuneric acum,

aşa că nu pot. Ah, şi sunt prea mulţi copaci care îmi blochează vederea. Dar, dacă nu ar fi asta, aş putea.

- Da, sigur, foloseşte asta pe post de scuză.
- Cred că eşti doar invidioasă.
- Continuă să-ţi spui asta!

Aud ecoul râsului şi zgomotul picioarelor care se târâie, fără îndoială ca rezultat al îmbrâncelilor jucăuşe. Puterea celor doi adversari din apropiere mi se infiltrează în oase, dar nu am nevoie să le cunosc abilităţile ca să ştiu cine sunt.

Paedyn vine şovăitoare în urma mea când mă îndrept în direcţia lor. îmi fac loc printre copaci şi plante, şi pulsul mi se accelerează. împingând o creangă, văd cele două siluete mergând spre noi.

Andy îşi întinde piciorul şi îl agaţă de glezna lui Jax, aproape trimiţându-l lat la pământ. Râsul lor liniştit se întrerupe brusc când mă văd şi se opresc în loc.

- Ei bine, nu fiţi chiar aşa încântaţi că mă vedeţi, spun sec, făcând un pas spre ei.
- Kai?

Jax mijeşte ochii prin întunericul crescând, dar ochii i se luminează când mă recunoaşte. Ajunge în faţa mea din câţiva paşi lungi, iar eu îi prind capul în îndoilura braţului pentru a-i ciufuli părui scurt, în ciuda protestelor lui. Andy se apropie cu un zâmbet.

- Mă bucur să văd că eşti în viaţă.
- Da, e grozav, e de acord Jax, frecându-şi capul. Dar m- aş descurca fără salutul tău obişnuit.
- Deci cum ţi-a fost şederea în Pădurea Şoaptelor...

Andy se opreşte brusc, ochii ei alunecând spre ceva peste umărul meu. Paedyn păşeşte lângă mine, oferindu- mi un zâmbet şovăitor. Nu are încredere în ei, şi nu o învinovăţesc. Dar e limpede că are încredere în mine, altfel ar fi fugit în loc să mă urmeze. îmi suprim un zâmbet la acest gând în timp ce le spun:

- Am avut o şedere destul de plină de evenimente în Pădurea Şoaptelor.

Andy ii oferă lui Paedyn un zâmbet şi încuviinţează din cap, în timp ce Jax rânjeşte mânzeşte. Privirea mea se îndreaptă spre cerul care se întunecă, şi oftez.

- Mai bine continuăm să mergem dacă vrem să ajungem la marginea pădurii până în zori. Ne întoarcem şi începem să ne croim drum prin frunzişul gros, bâjbâind în întuneric. Aşadar, spuneţi-ne ce s-a întâmplat cu voi doi.

Andy râde amar.

- O întrebare mai bună ar fi ce *nu* s-a întâmplat.

- Ne-am găsit unul pe celălalt în a treia zi, intervine Jax, dar, înainte de asta, m-am cam ţinut deoparte, pentru că abilităţile mele nu se descurcă atât de bine pe un teren aglomerat ca acesta. Am văzut-o o dată pe Blair, dar m-am teleportat sus într-un copac înainte să mă poată observa şi să-mi smulgă braţul ca să-mi ia banda.

- Şi, pe toate molimele, se ştie că asta ar fi făcut, mormăie Andy în barbă, în timp ce Paedyn îşi îngână acordul.

Jax continuă ridicând din umeri.

- Dar, în afară de ea, nu am văzut pe nimeni altcineva cât am fost singur. Cea mai mare provocare a fost doar să supravieţuiesc în pădure.

- Şi tu, Andy? o întreabă Paedyn curioasă.

- Ei bine, spre deosebire de Jax, aici de faţă, am avut norocul să întâlnesc pe cont propriu doi adversari. Aproape că îşi dă ochii peste cap de enervare. Am dat peste Blair, şi lupta a fost... intensă. Dar, din păcate, ticăloasa mi-a luat banda. Şi apoi, tărăgănează ea cuvintele, cu o zi înainte să-l găsesc pe Jax, Hera mi-a făcut o vizită. M-am trezit în toiul nopţii cu un cuţit invizibil care căuta să taie banda de pe braţul meu. în cele din urmă, m-am ales cu banda ei, dar nu a fost uşor, având în vedere că nu am putut să o văd jumătate din timp.

- Atunci Andy m-a găsit şi de atunci suntem împreună.

Aud zâmbetul uşor din vocea lui Jax.

- Braxton ne-a găsit, dar, după ce noi – ei bine, mai ales Andy – l-am doborât, am constatat că nu

avea nici o bandă. Ochii lui Jax se fac mari, iar el adaugă: Oh, şi era acoperit de nişte arsuri urâte. A fost groaznic.

Îmi dreg glasul.

- Da, asta mi se datorează mie.
- Deloc surprinzător.
- Oh! Am căzut şi într-o groapă cu şerpi, intervine Jax, cutremurându-se. Chestiile alea au fost mai rele decât întrecerile în sine.

Un pufnet îi scapă lui Andy.

- Da, mă mir că n-au auzit toţi concurenţii din pădure cum ţipă Jax ca o fetiţă.

Jax pur şi simplu ridică din umeri, fără a se obosi să nege.

- Şi apoi l-am găsit pe Ace. Fiind amândoi, nu a fost prea greu să-l doborâm şi să-i furăm banda. Jax se scarpină în cap, gândindu-se la ceva. Mai ales că şchiopăta atât de rău.

Văd zâmbetul lui Paedyn chiar şi în întunericul ce începe să ne înghită.

- Iar asta mi se datorează mie.

Eu şi Paedyn le explicăm rapid celor doi ce am indurat în ultima săptămână, deşi ea evită cu grijă detaliile mai intime din timpul petrecut împreună.

- Deci Sadie este moartă? întreabă Andy, întrebarea sunând mai mult ca o afirmaţie.
- Da, spun eu simplu. Este.

Vorbim mult timp în vreme ce continuăm să ne îndreptăm spre marginea pădurii. Inevitabil, în cele din urmă, tăcem, singurul sunet provenind de la păsările de deasupra noastră şi de la foşnetul frunzelor şi trosnetul crengilor de sub noi.

Văd capătul pădurii chiar când cerul începe să se lumineze. Libertatea se căscă la sute de metri depărtare, pe măsură ce copacii încep să se rărească, iar marginea Pădurii Şoaptelor se apropie. Ritmul nostru se accelerează – cu toţii de-abia aşteptăm să scăpăm de acest loc în timp ce soarele se întrece cu noi, indreptându-se spre orizont în vreme ce noi ne îndreptăm spre libertate.

Dintre copaci apare la vedere o masă de siluete. Cam la un kilometru şi jumătate de marginea

pădurii, sute de oameni sunt adunaţi pe câmpul întins, aşteptând cu răbdare să urmărească spectacolul.

„Un public.“

Suntem cu toţii tăcuţi când păşim în cele din urmă spre liziera pădurii. Soarele şi-a încetinit ritmul, prea leneş să răsară. Deci întrecerile nu s-au încheiat încă. Privesc spre marea de oameni, toţi îndreptaţi în direcţia noastră. Deşi puterile lor îmi sunt la îndemână, simt greutatea Vizualilor peste tot în jurul nostru, pregătindu-se să înregistreze finalul.

Ceva se mişcă la periferia razei mele vizuale. Ne îndreptăm cu toţii înlr-acolo, cu arcul lui Paedyn deja încordat şi ţintit spre silueta care iese dintre copaci, în câmpul deschis de cealaltă parte.

Părul încâlcit, liliachiu adie peste chipul lui Blair, iar buzele ei se răsucesc într-un rânjet dispreţuitor, în vreme ce ne analizează pe toţi.

Privirea ei rece este fixată asupra lui Paedyn în timp ce spune:

- Nu ştii că alianţele strică toată distracţia?

Paedyn oftează.

- Aş spune că sunt bucuroasă că eşti încă în viaţă, dar se pare că sunt o mincinoasă groaznică, aşa că nici n-are rost să încerc.

Buzele mi se curbează ca reacţie la cuvintele ei când Braxton iese dintre copaci. Ochii lui trec de la unul la altul, iar el pare hotărât şi disperat să obţină o bandă înainte de încheierea întrecerilor.

Aşa că soluţia lui este să o atace pe Blair.

îmi desprind ochii de la el când aud o creangă frângându-se în spatele nostru. Mă întorc, uitându-mă la nimic în afară de aerul curat. Şi apoi Jax se încovoaie de la impactul unui pumn neaşteptat şi nevăzut.

- Au! şuieră el.

Hera e aici.

Andy trece în forma ei de lup, adulmecând aerul pentru a o găsi pe Hera, înainte de a ataca brusc în ceea ce poate fi doar direcţia ei.

îmi rotesc capul, căutând.

„A mai rămas un singur reprezentant al

Elitelor."

Şi apoi il văd. E cel mai îndepărtat de noi, stând cu braţele încrucişate peste piept, observând haosul care se desfăşoară în faţa lui cu un zâmbet satisfăcut. Ochii lui Ace se îndreaptă spre ai mei. Zâmbetul lui creşte.

„Mi-am găsit ţinta."

Scena din jurul meu este un amestec înceţoşat de sânge şi trupuri. Paedyn şi Andy se luptă cu Braxton şi Blair, în timp ce Jax şi Hera dispar şi se rotesc unul în jurul celuilalt, aruncând lovituri puternice înainte de a dispărea.

Asta mi-l lasă pe Ace mie.

Abia de clipesc la violenţa din jurul meu, în timp ce preiau puterea Herei şi dispar în haos. Renunţ la abilitate doar când sunt chiar în faţa lui, astfel încât să-mi poată vedea faţa când îi trimit un pumn în nas, cu un scrâşnet teribil. Se clătină înapoi, apucându-se de osul rupt în vreme ce privirea lui zboară spre mine.

Şi apoi, deodată, nu văd nimic. Un zid gros, de piatră mă învăluie şi, totuşi, ceva îmi străpunge lateralul trunchiului. Durerea pătrunzătoare nu face decât să-mi ascută simţurile, amintindu-mi că asta e doar o iluzie, deşi durerea din lateral numai iluzie nu e. Trec prin zid, şi acesta dispare într-un fir de fum, dezvăluindu-l pe Ace care ţine o suliţă în mâna lui însângerată.

Aceeaşi suliţă care aproape a ucis-o pe Paedyn.

Mă mişc într-o clipită în spatele lui, după ce am preluat abilitatea lui Jax, şi îmi izbesc genunchiul de spatele lui. Apoi lot rapid, mă mişc în jurul lui, lovindu-l puternic, fără ezitare. Mă joc cu el. Aş putea termina cu uşurinţă această luptă, rapid, dar nu voi nega că sunt un monstru care vrea mai întâi să se distreze puţin cu el.

După ce îi trimit o lovitură în falcă, el se multiplică brusc în faţa ochilor mei. Zeci de Ace mă înconjoară, toţi mişcându-se şi amestecându-se unul cu celălalt, lăsându- mă doar să ghicesc unde a fugit cel adevărat.

Simt pe rând puterile pe care le am la dispoziţie, cele care dansează sub pielea mea de la cei din

jurul meu. Puterea telechinetică a lui Blair îmi creşte în vene, implorând să fie folosită.

„Ar putea fi distractiv.“

Acum, trebuie doar să-l găsesc pe adevăratul...

Durerea îmi cuprinde piciorul când vârful suliţei lui se înfige în el. Strâng din dinţi şi mă întorc spre el.

- Iată-te!

Zâmbesc în timp ce îl ridic de la pământ cu nimic în afară de mintea mea. Gâfâie, sufocându-se în timp ce îi zdrobesc traheea, picioarele atârnându-i la doi metri de pământ. Gura i se mişcă, scoţând zgomote ciudate, în vreme ce încearcă să introducă aer în plămânii disperaţi. Eu încă zâmbesc.

- Ce-ai zis? Nu prea te aud.

Dublurile lui dispar în fum lângă mine, iar strigătele de luptă din jurul nostru se estompează în timp ce mă concentrez asupra lui. Asupra vieţii lui pe care o ţin în mâini, asupra minţii mele.

Dar strigătul de durere pe care îl aud apoi nu îi aparţine.

Cunosc acea voce. Am auzit acel sunet şi am sperat în tăcere să nu îl mai aud niciodată. Capul mi se îndreaptă spre corpul stâlcit care se află atât de aproape de mine, părul argintiu lipindu-se de faţa ei febrilă şi lacrimile rostogolindu-se peste pistruii ei. Sângele ţâşneşte dintr-o tăietură zimţată de sub coaste, şi ea scapă un suspin sugrumat.

- Kai... ajută-mi! Şoapta lui Paedyn este atât de slabă, la o singură suflare distanţă de moarte. Sângele ii acoperă mâinile, părul, corpul – pătând-o cu un roşu revoltător. Kai, doare!

Ţipă cuvintele în agonie, corpul fiindu-i zguduit de suspine şi spasme de durere. Nu îmi dau seama că strânsoarea mea asupra lui Ace a slăbit, că îl las să cadă la pământ până când el se află deasupra mea, blocându-mi respiraţia. Vârful suliţei lui mi se înfige în gât, picioarele lui prinzându-mi braţele. Iar apoi acel zâmbet îngâmfat revine, de parcă n-ar fi gâfâit după aer cu doar o clipă în urmă.

- Şi când te gândeşti că te credeam cel puternic. Prinţul care nu îşi lăsă emoţiile să-i stea în cale. Zâmbeşte în timp ce vârful ascuţit al suliţei îmi străpunge pielea, vărsând sânge fierbinte.

- Dar uită-te la tine, râde el condescendent, faptul că-ţi pasă de ea te-a făcut slab.

E pe cale să treacă lama peste gâtul meu.

-Kai!

Vocea lui Jax ne face pe amândoi să iresărim, iar cu îmi intorc capul intr-o parte chiar la timp pentru a-l vedea aruncând o singură săgeată spre mine. E tot ce am nevoie. O apuc şi, dintr-o mişcare rapidă, o cufund adânc în cea mai la îndemână parte din trupul lui Ace în timp ce împing tija suliţei departe de mine.

El ţipă când săgeata se afundă în carnea moale a umărului său. Strângerea lui asupra mea slăbeşte, iar eu ¡1 azvârl de pe mine înainte să sar, ezitant, în picioare, cu sânge curgând din tăietura de la gât. Mă învârt şi-l găsesc pe Ace brusc în spatele meu, în dreapta mea, în stânga mea. Sunt din nou înconjurat.

- Aici, mă strigă un Ace, şi mă învârt, scoţând din buzunar steaua, de care uitasem.

Dublurile lui Ace dispar şi reapar în timp ce îl caut fără ţintă pe cel adevărat.

- în spatele tău, îşi bate el joc, iar eu mă smucesc, furia tăcându-mi sângele să clocotească.

- Ştii ce am de gând să fac după ce te omor? mă întreabă unul dintre ei în timp ce altul şopteşte cu voce tare: O să fac acelaşi lucru cu Paedyn. Apoi un alt Ace intervine: Mare păcat! O să-mi fie dor să mă uit la ea.

Am de gând să-l omor. Acum. Gata cu jocurile! Gata cu joaca! O să o închei.

Brusc, numeroşii Ace dispar, rămânând doar unul.

Şi nu ezit înainte de a-mi ridica steaua de azvârlit pentru a o trimite prin aer spre inima lui.

îi văd ochii mărindu-se când lama se afundă în centrul pieptului său, infigându-i-se adânc în carne. Se împleticeşte înapoi, gâfâind în timp ce

se uită în jos la rana fatală. Un zâmbet strâmb îşi găseşte calea spre buzele mele.

„O să-mi facă plăcere să-l văd murind.“

îmi iau timp să trec pe lângă el, privind cum cade în genunchi. Stau deasupra lui acum, privind în ochii lui ce lucesc de lacrimi.

Zâmbetul îmi păleşte.

„Aceştia nu sunt ochii lui.“

Nu, ochii care se uită în sus la mine sunt calzi şi mari, în nuanţa profundă a ciocolatei topite. Dulci, ca băiatul căruia îi aparţin acei ochi.

Mă las în genunchi.

Pentru prima dată în ultimii ani, simt o groază adevărată, teribilă.

Iluzia se îndepărtează în briza blândă, trimiţând fire de fum pe cerul dimineţii.

Lăsând în urmă un afurisit de băiat.

Afurisitul meu frate.

Jax.

Capitolul 32

Kai

-Nu!

Cuvântul mi se smulge din gât în timp ce neîncrederea şi dezgustul mă strâng ca nişte gheare, ameninţând să mă frângă în bucăţi. Jax nu scoate nici un sunet, cu ochii mari fixaţi într-ai mei. Lacrimi tăcute îi alunecă pe obraji, lipindu-se de genele groase care înconjoară acei ochi mari căprui. Se uită la mine, îngrozit, când începe să se prăbuşească în genunchi, incapabil să nu cadă în ultimele sale momente.

„Nu el. Nu trebuia să fie el. Niciodată el.“

îl apuc de umăr şi de ceafo, coborându-l cu grijă la pământ, cu privirea înceţoşată. Mă şterg la ochi, încercând să mă calmez în timp ce îi

inspectez rana. Steaua de aruncat îi e înfiptă adânc în piept, sângele curgând din jurul ei. Sânge întunecat, gros, care nu se opreşte, nu încetineşte. Genul de sânge care însoţeşte un rămas-bun.

„Eu i-am făcut asta. O să moară din cauza mea. Pentru că sunt un monstru.“

Scutur viguros din cap, încercând să îmi alung gândul oribil şi să mă concentrez, în schimb, asupra scenei îngrozitoare din faţa mea.

- Hei, uită-te la mine Jax, bine, amice?

Vocea mea e blândă, tremurătoare, iar ochii lui îi găsesc totuşi pe ai mei.

Pot să văd rana scurgând deja viaţa din el, privirea îi e tulbure, respiraţia îi e superficială.

- O să fii bine, da?

Ochii clipesc şi se închid, iar eu îl mângâi pe obraz, forţându-l să se uite la mine, să rămână cu mine.

- Mă auzi? O să fii bine. Ochii îmi sunt plini de lacrimi, o senzaţie străină, în timp ce clipesc cu furie. O să repar asta.

Vocea mi se frânge exact aşa cum sunt şi eu pe cale să o fac.

„Fratele meu mai mic.“

Zgomotul Elitelor care se luptă în jurul nostru revine brusc, şi pot auzi clinchetul armelor şi strigătele de durere. Totul îmi revine în minte. îmi amintesc de ce sunt aici, ce se întâmplă în jurul meu şi cine i-a tăcut cu adevărat asta lui Jax.

Un râset rece şi înfiorător răsună în apropiere. Râsul *lui.* îmi rotesc capul, cercetând câmpul în căutarea unui semn al ticălosului pe care îl voi face să sângereze şi să moară violent pentru asta. Dar el nu e de găsit. îi aud din nou râsetul, venind de la doar câţiva paşi distanţă.

Nimic. Nimeni nu este acolo.

Şi apoi îmi dau seama.

„A aruncat o iluzie.“

Nenorocitul a luat forma împrejurimilor noastre, invăluindu-şi trupul intr-o iluzie care mă face să nu văd nimic, în timp ce l-a lăsat pe Jax să îi joace rolul. Dacă nu ar fi fratele meu pe moarte lângă

mine, aş străbate fiecare centimetru din acest câmp până l-aş găsi pe Ace. Şi apoi l- aş sfâşia. Lent.

Jax mormăie slab, cu ochii închişi. Privirea mea se îndreaptă spre rana lui. Dacă nu ajunge la un Tămăduitor, va muri. Şi va fi în întregime vina mea. Inima îmi bubuie în piept, capul mi se învârte. Nu există printre noi Tămăduitori de la care să preiau puterea. Jax îşi lasă capul în lateral cu un geamăt uşor.

„Frăţiorul meu! Frăţiorul meu! Frăţiorul meu!“

Mă uit la cer şi descopăr că soarele se uită înapoi la mine. S-a ridicat aproape complet deasupra orizontului şi, atunci când o va face complet, vom fi eliberaţi de aceste întreceri. Ochii mei aterizează asupra mulţimii de oameni aflaţi la mai puţin de un kilometru şi jumătate de haosul din jurul meu.

„Trebuie să fie un Tămăduitor în acea mulţime.“

îmi şterg lacrimile pe care nu-mi amintesc să le fi vărsat şi ¡1 trag pe Jax în braţe. Şi intr-o clipă mă ridic şi alerg spre mulţimea de oameni. Jax abia respiră acum. S-ar putea să fie inconştient, nu sunt sigur, dar sprintez cât de repede pot spre salvarea lui.

Preiau abilitatea de Vânjos a lui Braxton, făcându-l pe Jax mult mai uşor pentru a putea alerga mai repede. Nu trebuie să ajung până la mulţime, ci doar suficient de aproape încât să pot prelua abilitatea unui Tămăduitor şi să o folosesc pentru a-l salva.

- Jax! strig la el. Abia se mişcă. Jax, mai rezistă puţin!

Gâfâi, îngrozit că voi ajunge prea târziu. Dar mulţimea e tot mai aproape şi îi văd pe oameni arătând şi strigând în timp ce mă urmăresc sprintând direct spre ei.

Şi apoi încep să o simt – o furnicătură care se răspândeşte prin mine, prin oase, prin venele mele. Se transformă într-un zumzet înainte de a deveni un vuiet şi un val de putere. Sunt atât de multe abilităţi la dispoziţia mea, oferite de mulţimea aflată încă la zeci de metri distanţă. Mă

simt copleşit în timp ce caut abilitatea de Tămăduitor prin valul de putere care se loveşte de mine.

„Iat-o!“

Mă concentrez asupra ei, o perfecţionez şi blochez toate celelalte abilităţi care luptă să iasă la suprafaţă. întinzându- 1 pe Jax pe pământ, mă las în genunchi lângă el. Ignor faptul că nu-i văd pieptul ridicându-se şi strâng în mână partea stelei care incă îi iese din piept, fiind nevoit să o scot înainte să-l pot vindeca.

- Dacă mă auzi, Jax, să ştii că asta o să te doară ca naiba. Scuze!

Şi apoi, smucesc.

I se smulge cu un sunet care-mi face rău fizic.

El nici măcar nu se foieşte.

Ignor spaima care mi se scurge în stomac şi îmi pun mâinile peste rana deschisă, de-acum expusă. Las puterea Tămăduitorului să pătrundă în corpul lui, în tăietură, şi
încep să repar şi să modelez pielea Ia loc. îmi aduc aminte că am învăţat să repar fiecare rană pe care mi-a provocat-o tatăl meu când eram copil şi să împing acea putere în băiatul de sub mine.

Sângele se opreşte. Pielea se ţese la loc. Nu lasă în urmă decât o cicatrice mare, roz, care ii decorează centrul pieptului. Dar el nu se mişcă.

- Jax?

îl mângâi uşor pe obraz. Nimic. Apoi îl scutur energic. Nimic. Acum, strig cu glas tremurat.

- Jax!

Vocea mi se frânge în vreme ce el zace acolo, fără viaţă. Degetele mele caută frenetic pulsul.

- Nu, nu, nu, nu, nu...

„Frăţiorule! Frăţiorule! Frăţiorul meu...“

Ochii i se deschid, apoi ia o gură de aer.

Pe jumătate râd, pe jumătate suspin în timp ce îl văd clipind, mâna lui zburând pentru a simţi pielea netedă unde a fost cândva steaua mea de aruncat. Se uită în jur, şi ochii lui căprui aterizează asupra mea. Zâmbetul ii e slab, vocea ii e răguşită, dar vibrând de umor.

- Ai de gând să încerci să mă omori din nou?

Scot un râset şi îmi trec o mână pe faţă, ştergându-mi lacrimile.

- Nu am de gând, amice.

Şi apoi îl trag la pieptul meu şi îl zdrobesc într-o îmbrăţişare, ciufulindu-i părul cu mâna. Sunetul bătăilor de tobe ne face să tresărim, şi ne întoarcem spre mulţimea aflată nu prea departe de noi. Lumea ovaţionează, aplaudă, bate din picioare.

Soarele s-a ridicat chiar deasupra orizontului.

Prima întrecere s-a încheiat.

Capitolul 33

Paedyn

Sunt brusc trasă din nou la realitate, amintindu-mi de scaunul rigid pe care stau, de rochia rigidă care se lipeşte de corpul meu şi de concurenţii la fel de rigizi de lângă mine. Mă foiesc pe scaun, cu braţul atingându-l pe cel tare ce îi aparţine prinţului cu care nu am mai vorbit de zile întregi.

îmi trec o mână pe sub coastă, unde aproape că simt cicatricea zimţată pe care mi-a lăsat-o acelaşi băiat care a fost la un pas să devină cauza morţii lui Jax. Arunc o privire pe furiş către Kai, aflat lângă mine, rece şi adunat ca întotdeauna, în ciuda a ceea ce s-a întâmplat. Sau aşa pare. M-am priceput destul de bine să identific crăpăturile din măştile lui, să-i deconstruiesc faţada.

îmi dau seama dintr-odatâ că Tealah vorbeşte mulţimii, gesticulând cu mişcări entuziaste. Nu-mi pasă suficient cât să ascult ce spune, dar mulţimea îi soarbe cuvintele. Oamenilor le place asta, le plac aceste întreceri. Asta îmi provoacă silă.

- ... Acum ceea ce aşteptaţi cu toţii!

în cele din urmă, mă hotărăsc să fiu atentă la cuvintele lui Tealah, în timp ce le amplifică prin

arenă.

- După cum ştiţi cu toţii, întrecerile Epurării din acest an vor fi... unice.

Face un semn către Kai, indicând clar că el este motivul. Un alt test pentru viitorul lor Executant. Ea continuă, afişându-şi scurt dinţii orbitor de albi.

- Iar, din acest motiv, prima probă a fost în afara arenei, fără public care să asiste.

Mulţimea murmură, clar nemulţumită că nu a putut asista la violenţă.

- Dar nu fiţi nemulţumiţi, cetăţeni din Ilya! exclamă Tealah entuziasmată. Veţi putea, totuşi, să vedeţi cele mai importante momente, dar fără părţile plictisitoare. Ea râde şi mulţimea i se alătură, făcând arena să freamăte. Aşadar, iată prima probă a celei de-a şasea ediţii a întrecerilor Epurării!

Publicul urlă de entuziasm înainte de a tăcea în timp ce ne mişcăm cu toţii pe scaune pentru a vedea ecranul enorm de la capătul îndepărtat al arenei ovale, înregistrările pâlpâie şi capătă viaţă, fragmente cu fiecare dintre noi fiind oferite de Vizualii aşezaţi în linie sub ecran.

Mă privesc pe mine şi pe toţi ceilalţi adversari trezindu- ne în pădure, cu expresii de confuzie şi îngrijorare pe chipuri în timp ce citim biletul lăsat pentru noi. Asist la lupta lui Blair cu Andy înainte ca imaginea să treacă la Hera cufundându-se în nisipurile mişcătoare în care s-a blocat în adâncul pădurii. Ea ţipă şi ne roagă din priviri... nu pe noi, pe Vizualul care stă acolo iară să facă nimic.

Ea dispare de pe ecran, iar eu îl văd brusc pe Kai. Dar nu e singur. Se luptă cu Braxton lângă un foc, cărându-şi pumni în lumina slabă înainte de a se arde unul pe celălalt în flăcări.

Mulţimea ovaţionează şi priveşte în tăcere, aplaudă şi bate din picioare în timp ce urmăreşte întrecerile ca şi cum ar fi acolo. Sunt tăcută, nemişcată, cu spatele rigid, la fel ca adversarii mei de lângă mine. Ne vedem cum luptăm pentru a supravieţui.

Brusc, propria faţă îmi apare în faţa ochilor. Şi

apoi urmăresc din nou ororile acelor iluzii. Cadavrul lui Kitt pluteşte fără viaţă în piscină. Eetiţele înfometate cerşesc ajutor – eu însămi cerşesc ajutor. Văd teroarea pe faţa mea, mă văd chircită la pământ.

Corpul care stă lângă mine se mişcă, iar ochii mei se îndreaptă încet spre el. Privirea mea se loveşte de a lui Kai, ignorând maxilarul încleştat şi sprâncenele drepte. Ochii lui reci sunt cei asupra cărora mă concentrez. Nu am văzut niciodată o privire atât de îngheţată, dar totodată atât de plină de flăcări. Privirea lui este înfricoşătoare, iar eu tremur. E asemenea unor ţurţuri privirea lui. Frumoasă, dar ascuţită. Calmă, dar mortală. Captivantă, dar tăioasă.

Nu-şi desprinde privirea, iar eu înghit în sec. Apoi spune ceva, deşi gura nu i se deschide. Capul mi se îndreaptă spre ecran şi mă privesc încercând să-mi ţin arcul sus, în ciuda durerii provocate de rană. îl văd pe Kai grăbindu-se spre mine în timp ce mă chircesc la pământ. Privesc cum ceva asemănător cu îngrijorarea i se abate pe faţă în vreme ce încearcă să mă ţină trează. încearcă să mă ţină *în viaţă.*

Mă uit din nou la el, dar el este concentrat asupra ecranului, tară a se obosi să-mi întoarcă privirea. Nu mi- am dat seama că se poate uita la mine aşa. Că se poate uita de parcă *i-ar păsa.* Mă frustrează şi mă tulbură dintr- odată, dar nu pot să-mi smulg privirea de la scena care se derulează în faţa mea, în faţa întregii mulţimi.

Nu îmi dădusem seama de cât de des ne urmăreau Vizualii şi îmi simt faţa fierbinte deoarece cea mai mare parte a conversaţiei mele cu Kai, în timp ce el mă cosea, e difuzată pentru ca toată lumea să o audă. Iar mulţimii îi place. Jur că aud un oftat colectiv de fiecare dată când Kai mă atinge sau îmi spune numele, însoţit de murmure de gelozie tocmai din acest motiv.

îl privesc pe Jax apărând şi dispărând din copac în copac, apoi pe el şi Andy împreună, ţipând în timp ce zeci de şerpi îi înconjoară. O văd pe Hera dând peste Blair înainte de a începe o luptă

neglijentă, una în care aceasta din urmă ţipă de frustrare pentru că nu îşi descoperă adversarul invizibil.

Eu şi Kai revenim pe ecran şi, de data aceasta, eu îi oblojesc rănile. Mulţimea zumzăie în timp ce se apleacă pentru a ne auzi cum ne tachinăm. îi arunc o privire lui Kai, aflat lângă mine, dar nu se oboseşte să privească în direcţia mea, deşi colţul buzelor îi zvâcneşte, spunându-mi că găseşte faza *amuzantă.*

Scene cu fiecare adversar filmat de-a lungul zilelor zboară pe ecran, ei luptându-se între ei în timp ce luptă împotriva pericolelor care populează Pădurea Şoaptelor. Eu şi Kai revenim prea devreme şi...

„O, pe toate molimele, nu!“

Din fericire, Vizualul a surprins doar sfârşitul dansului nostru înainte ca Sadie să îl întrerupă, dar este îndeajuns să facă oamenii să ţipe de încântare. Nu pot spune că îi învinovăţesc. Prea multă vărsare de sânge poate deveni plictisitoare, iar asta e o întorsătură neaşteptată. Viitorul lor Executant le oferă un spectacol.

Mă uit în jos la Kai, care, spre enervarea mea, zâmbeşte acum. Vocea îmi e joasă şi foarte agitată când îl întreb:

- De ce nu mi-ai spus că sunt Vizuali în jur?

Ochii lui se îndreaptă în cele din urmă spre ai mei, ftcându-mi inima să se izbească de cutia toracică.

„Organ prost, prost’“

Se apleacă atât de aproape, încât buzele lui îmi ating marginea urechii.

- Eram un pic distras.

îi impun pulsului care a luat-o razna să încetinească şi îmi forţez privirea să se desprindă de a Iui, îndreptându- mi atenţia înapoi spre ecranul unde mă văd luptând cu Sadie.

Şi apoi o văd murind din nou.

Se pare că nici un Vizual nu a reuşit să ¡1 surprindă pe Kai ingropând-o, deşi o parte din mine se întreabă dacă nu cumva asta a fost ceva intenţionat. Regele ar fi considerat probabil că o

asemenea dovadă de decenţă e o slăbiciune, un defect al Executantului pe care l-a creat. Deci regatul nu va vedea niciodată acea fărâmă de bunătate pe care a arătat-o Kai. Se pare că secretul ne aparţine doar nouă.

O mişcare pâlpâie de-a lungul mulţimii, în timp ce oamenii din jurul nostru îşi lipesc degetul arătător şi pe cel mijlociu în dreptul inimii. Un diamant. Simbolul din Ilya pentru forţă, putere şi onoare.

Le aduc un omagiu celor căzuţi.

Concurenţii de lângă mine fac acelaşi lucru, iar mulţimea tace, complet nemişcată, până când lupta finală de la marginea Pădurii Şoaptelor luminează ecranul.

Sânge. /\ât de mult sânge! Scena este un haos total, şi nu am idee unde să mă uit sau la cine să mă concentrez. Imaginile se schimbă în funcţie de ce au surprins Vizualii care înregistrează lupta, concentrându-se la diferite Elite. Mă uit la fiecare dintre noi luptând unul împotriva celuilalt, pentru vărsare de sânge şi benzile alea nenorocite.

Apoi, în sfârşit, ajung să văd cum a murit Hera.

Ştiam că nu a ieşit în viaţă din întreceri, dar nu şi de ce. Vizualul se concentrează asupra lui Braxton, căruia îi curge sânge dintr-o rană prin înjunghiere, şi un cuţit invizibil îi străpunge pielea în mod repetat, în timp ce el răcneşte de furie şi chin.

Hera îl înjunghie în lateral, iar el ţipă, întinzând orbeşte mâna să apuce cuţitul invizibil. Degetele lui se înfăşoară în jurul mânerului şi îl smulg, intorcându-l înainte de a lovi sălbatic în faţa lui.

Aud zgomotul îngrozitor al oţelului care se afundă în piele şi oase înainte ca Hera să devină vizibilă în faţa lui, cu lama îngropată în pieptul ei mic. Ea clipeşte la el, cu lacrimi alunecându-i pe faţă înainte de a cădea la pământ.

Triunghiurile sunt apăsate în dreptul inimii pentru fata moartă, în timp ce restul luptei finale se desfăşoară pe ecran. Abia îl privesc pe Kai alergând spre mulţime, cu Jax murindu-i în braţe, înainte ca imaginea să se mute la o ultimă scenă

cu Elitele mânjite şi însetate de sânge. Apoi ecranul se întunecă, iar mulţimea tace doar pentru o clipă înainte de a izbucni în aplauze.

Abia o aud pe Tealah în timp ce începe să vorbească publicului, care ovaţionează, mulţumindu-le oamenilor că ni s-au alăturat la vizionarea primei probe a întrecerilor.

- O, şi nu uitaţi! ţipă ea. Votul vostru este mai important decât ştiţi. Onoare pentru regat, onoare pentru familia ta şi onoare pentru tine însuţi.

Mulţimea recită mottoul împreună cu ea, iar apoi toată lumea e liberă plece. Mă uit la sute de oameni care se strecoară printre rândurile de bănci şi prin tunelurile largi care duc spre ieşirea din arenă. îşi pun voturile în boluri uriaşe de sticlă lângă ieşiri, atunci când trec, fără să-şi dea seama de puterea pe care o deţin prin simplul fapt că scriu acel nume.

Urăsc lipsa de control pe care o am sau teama ce mă urmăreşte constant. Urăsc să mă simt atât de neajutorată. Atât de neputincioasă. Atât de Obişnuită. Concurez în întreceri menite să evidenţieze puterile şi punctele forte ale Elitelor – puteri pe care eu nu le deţin.

Totuşi, iată-mă! în viaţă.

Şi intenţionez să rămân aşa.

Cineva mă urmăreşte. Mă îndreptam spre camera mea, după cină, când, brusc, am simţit pe cineva în urma mea, nu departe. Mă întorc, iar mâna îmi zboară instinctiv spre pumnal. Ochii mei se întâlnesc cu nişte ochi mari verzi, speriaţi, înainte să-mi desprind repede privirea.

- Uşurel, Paedyn! zice Kitt amuzat, ridicând ambele mâini, în semn că se predă. Eşti agitată azi.

Mă răsucesc pe călcâie şi îmi reiau drumul pe hol.

- Pâi, nu te mai furişa după mine şi n-o să ai de ce să-ţi faci griji că o să fii înjunghiat.

- Am senzaţia că vei înjunghia pe cineva chiar pentru mai puţin de atât.

îi aud amuzamentul din voce, învăluindu-i cuvintele. Urma unui zâmbet mă face să îmi plec

uşor capul pentru a masca zâmbetul când mă prinde din urmă şi păşeşte alături de mine. Ne îndreptăm pe hol spre camera mea, când o mână mă apucă ferm de încheietură şi sunt trasă pe unul dintre numeroasele holuri care se ramifică în stânga. Deschid gura ca să obiectez, dar chiar şi cu spatele la mine Kitt simte asta.

- Nu mă înjunghia incă. Vreau să îţi arăt ceva.

îmi aruncă un rânjet peste umăr în timp ce mă conduce prin labirintul de holuri. Am învăţat, în sfârşit, traseele prin holurile principale, dar, când vine vorba despre zecile de holişoare presărate prin castel, sunt complet pierdută. Kitt îşi croieşte drum cu uşurinţă, când pe un hol, când pe altul, trecând pe lângă secţiuni şi camere ale castelului pe care nu le-am văzut niciodată. Sunt convinsă că şi-ar găsi drumul prin palat şi dacă ar fi orb – e un talent care vine la pachet cu faptul că a crescut în acest labirint căruia îi spune acasă.

Lumina aurie a soarelui îmi încălzeşte faţa când Kitt împinge şi deschide o uşă uriaşă, din lemn, aflată la capătul unui hol, făcând un semn din cap către gardienii imperiali care o păzesc, înainte de a păşi împreună afară în aerul parfumat al serii. Respiraţia mi se blochează. Sunt înconjurată de culoare, *de viaţă.* în faţa noastră se află o potecă pietruită lată, din care se ramifică altele, toate înconjurate de sute de flori.

„Grădinile.“

Este frumos de ţi se taie suflarea. Trăind în mahalale, înconjurată de alei triste şi culori plictisitoare, aproape că uitasem cât de strălucitoare poate fi lumea. Fiecare loc din afara aleilor pietruite este plin de flori şi de plante de toate soiurile şi culorile. Pete de fucsia şi albastru regal ies în evidenţă printre nuanţe de galben pal şi de lavandă. Statuile împânzesc grădina, iederă întunecată agăţându-se de câteva dintre ele.

Este cel mai frumos tip de haos pe care l-am văzut vreodată, cu şiruri de flori care se înghesuie în jurul potecilor, creând o balustradă de flori şi frunze. Fiecare dintre aleile pietruite se întinde într-un cerc mare, formând mai multe inele în

jurul fântânii ample din inima grădinii.

Nu am văzut niciodată ceva atât de strălucitor, atât de vibrant, şi trebuie să clipesc rapid, aproape orbită de culorile care mă bombardează. între clipiri, îl văd pe Kitt privindu-mă curios, mulţumit.

îşi drege glasul şi face un pas pe potecă, ghidându-mă să păşesc lângă el.

- Am promis că într-o zi o să-ţi arăt grădinile.

Ochii mei parcurg florile în timp ce mergem încet pe o potecă. Kitt se mulţumeşte să umple liniştea, povestindu- mi despre Kai şi aventurile lor chiar în această grădină, arătând spre statuile pe care le-au răsturnat sau spre fântâna în care nu s-au putut abţine să nu se scalde. Pufnesc la poveştile lui în ciuda eforturilor de a fi reţinută şi îmi pun o mână peste gură pentru a înăbuşi sunetul. Mă opresc brusc, renunţând la prudenţă când curiozitatea învinge.

- De ce? De ce faci asta?

- De ce fac ce, mai exact?

El încearcă să nu râdă de mine în timp ce eu încerc să nu-l lovesc tocmai din acest motiv.

- Mă aduci aici. îmi spui lucruri personale şi...

Mă împleticesc în propriile cuvintele, frustrată, îndrăznesc să arunc o privire la acei ochi verzi care se potrivesc cu frunzişul din jurul nostru, când el spune încet:

- La... viitorul pe care ¡1 am, e greu să cunosc oameni. Să cunosc *cu adevărat* oameni. Să fac cunoştinţă cu ei. Majoritatea oamenilor de acolo, zice şi arată spre zidul de piatră al castelului, vor ceva. Şi vor spune orice cred ei că vreau să aud pentru a obţine acel ceva. Dar tu...

Râsetul meu sec îl întrerupe.

- Dar eu tind să spun lucruri pe care probabil nu ar trebui să le spun.

- Şi mie îmi face plăcere să aud aceste lucruri, spune el încet.

Ochii mei rătăcesc peste flori în loc să-i întâlnească privirea.

- Atunci voi ţine cont de asta data viitoare când vreau să te muştruluiesc.

îmi muşc limba de îndată ce cuvintele îmi ies din gură. Pot să-i spun orice vreau lui Kai, dar Kitt este viitorul rege. Dacă vreau să-mi păstrez capul pe umeri, va trebui să învăţ să-mi ţin gura. Dar băiatul de lângă mine doar râde, părând mai puţin regal de la o secundă la alta.

- Bine, chicoteşte el, pentru că am ceva de întrebat şi nu aştept decât un răspuns brutal şi sincer de la tine.

Eu înghit în sec.

„Nu există nimic sincer la mine."

- întrecerile... spune el încet. Gândurile tale?

Mă sufoc în timp ce pufnesc batjocoritor. Cu siguranţă nu asta era întrebarea la care mă aşteptam.

- Gândurile mele? Adică, în afară de ceea ce este evident?

Se opreşte din mers pentru a face un pas mai aproape de mine, micşorând distanţa dintre noi.

- Şi care ar fi partea evidentă?

Ochii mei sunt aţintiţi la nasturele de sus al cămăşii lui, aşa că nu trebuie să mă uit în ochii tatălui său.

- Că aceste întreceri sunt un mod dement de a sărbători o tragedie.

Şi iată-mă din nou muşcându-mi limba prea târziu. Dar există ceva la acest prinţ care mă face nesăbuită, mă face să vreau să-i spun exact ce este în neregulă cu tot ce ia el de bun.

- Tragedie, repetă el, cu vocea egală. Vrei să spui Epurarea.

- Da, Epurarea, respir eu. Exilarea a mii de oameni şi uciderea continuă a acestora care a urmat. Practic mă fac vinovată de trădare, dar nu mă pot opri acum, că am început, aşa că adaug: Aceştia sunt oamenii tăi, Kitt. Oameni nevinovaţi care încă sunt ucişi din cauza a ceva asupra căruia nu au control.

El se uită la mine în timp ce eu mă uit la gulerul lui, evitându-i privirea.

- Epurarea trebuia făcută, Paedyn. Şi ştii asta.

Vocea lui este blândă, în timp ce a mea numai blândă nu e.

- De ce? Pentru că cei Obişnuiţi sunt *bolnavi?* Se presupune că le slăbesc puterile Elitelor? Chiar dacă au trăit alături de Elite decenii la rând?

El clipeşte.

- Crezi că nu sunt bolnavi?

„Joc un joc foarte periculos?

îmi închid gura, ştiind că am spus prea multe. A răspunde sincer la această întrebare presupune un risc pe care nici măcar eu nu sunt dispusă să mi-l asum, aşa că trag aer în piept înainte de a mă grăbi să schimb subiectul.

- Cred doar că, în calitate de viitor rege, există o mulţime de lucruri la care trebuie să te gândeşti.

Nu mă uit la el, dar ii simt ochii pe mine.

- Şi ai de gând să mă lămureşti cu privire la aceste lucruri? Să mă luminezi în legătură cu propriul regat?

„Joacă rolul! Joacă rolul! Joacă...“

Scot un râset amar.

- Nu fi un nemernic şi nu te preface că îţi cunoşti regatul! Ai văzut mahalalele? Ai văzut scindarea, cetăţenii înfometaţi? Cetăţenii *tăi* înfometaţi.

Cam asta a fost cu jucatul rolului. Ridic mâinile, clătinând din cap spre răsadurile cu flori.

- M-ai asculta măcar dacă aş încerca să te luminez, dacă aş încerca să-ţi spun să faci o schimbare?

El stă acolo, tăcut şi nemişcat. Aşa că îl întreb din nou, cu voce precipitată:

- Ei bine? O să mă asculţi?

Mâinile lui îmi cuprind brusc faţa şi o ghidează spre el, în timp ce mă lupt cu impulsul de a tresări.

- Dacă te ascult, te vei *uita* la mine?

Mi se blochează respiraţia în gât.

- Uită-te la mine, Paedyn! Te rog!

Iar blândeţea, rugămintea din vocea lui mă fac să respir şi să închid ochii pentru o clipă. Când, în sfârşit, îi deschid din nou, văd atât de multă compasiune şi îngrijorare în ochii lui verzi. Şi pentru prima dată îmi îngădui să studiez acei ochi.

Pentru că niciodată nu au arătat mai puţin ca ai regelui. Căldura din ei mă cuprinde, mă copleşeşte.

- În tot acest timp, spune el încet, am căutat o privire pe care nu mi-ai oferit-o, aşteptând să vrei să te uiţi în ochii mei. Se opreşte pentru a trage aer în piept. De ce îmi eviţi privirea, de ce *mă* eviţi?

„Deci, în mod clar, m-am descurcat groaznic la a-mi juca rolul."

- Tu... înghit. Mi-ai amintit de cineva din... trecutul meu. Dar, cu cât ajung să te cunosc mai mult, cu atât păreţi mai diferiţi.

îl studiez o clipă, surprinsă de onestitatea mea. Regele şi moştenitorul său pot arăta asemănător, dar nu au părut niciodată mai puţin asemănători ca în acest moment. îmi zâmbeşte blând.

- Asta înseamnă că vei începe să mă priveşti în ochi?

- Doar dacă începi să mă asculţi, răspund eu cu un mic zâmbet.

- S-a făcut, spune el simplu înainte de a începe încet să ne reluăm mersul pe potecă. Am o altă întrebare pentru tine.

Aproape că râd.

- Şi probabil eu am un răspuns pentru tine.

Zâmbeşte înainte ca expresia lui să devină brusc serioasă şi îşi pune mâinile la spate în timp ce mergem.

- în întreceri, Ace te-a făcut... să mă vezi. Şi văzându- mă mort, păreai...

El clatină din cap, căutând cuvântul potrivit. îmi aduc aminte cum a privit acea scenă derulându-se pe ecranul din Arenă, mi-a observat expresia de pe chip când l-am văzut, a auzit ţipătul care mi s-a smuls din gât.

- Tulburată? spun eu slab. Ba chiar îngrozită? Pentru prima dală, mă uit la el până când îmi întâlneşte privirea. Când te-am văzut mort, cred că am văzut dintr-odată tot potenţialul tău murind odată cu tine. Tot potenţialul de a fi un rege mai bun pentru Ilya, de a face schimbări, de a guverna cum *ar trebui* şi nu cum *ţi se spune.*

în sfârşit, am ajuns în centrul grădinii, unde ne oprim lângă fântână. Acum, că sunt în sfârşit dispusă să mă uit la el, ochii lui Kitt nu par să vrea să-i părăsească pe ai mei.

- Mulţumesc, spune el zâmbind. Ştiu că pot conta întotdeauna pe această sinceritate brutală a ta. Eşti prima persoană *reală* pe care am avut plăcerea să o cunosc de ceva vreme.

Aproape că râd la asta.

Dacă-ar şti. Sunt o mincinoasă şi o trişoare care l-a folosit drept partener pentru a putea atrage atenţia oamenilor. Stau în faţa lui ca un Obişnuit, pe care l-ar fi ucis dacă ar fi ştiut adevărul, şi aş muri de mâna viitorului său Executant faţă de care sunt prea încăpăţânată să-mi recunosc atracţia. Iar, la final, nu ar conta cât de *reală* credea că sunt.

Dar ii ofer ceea ce sper să fie un zâmbet dulce înainte de a mă întoarce spre frumoasa fântână arteziană care este atât de mare, că înţeleg acum de ce prinţii nu au putut lupta cu dorinţa de a înota în ea. Mă aplec peste margine, uitându-mă la apa cristalină care îmi reflectă chipul.

„Monede."

Pesemne că sunt sute zăcând pe fundul fântânii. îmi aduc aminte cum m-am simţit în prima mea noapte aici, după ce am văzut toată mâncarea irosită. Mi se face rău. Atâţia bani stau degeaba. Si pentru ce? Pentru ca bogăţii să-şi pună micile şi măruntele lor dorinţe?

îmi înghit dezgustul.

„Joacă rolul!"

- Bine, ce este? mă întreabă Kitt cu mai mult decât o urmă de amuzament.

- Hmm? Nimic. Mă opresc şi mă uit la el. Ce vrei să spui?

El scoate un râset profund.

- Te lupţi cu dorinţa de a mă certa, nu-i aşa?

Clipesc la el înainte de a pufni:

- Cum de...

- Faci chestia asta, îţi încreţeşti nasul înainte de a începe o dispută. E un semn care te trădează.

Deschid gura, şi, în premieră, nici un cuvânt nu

pare să iasă. Zâmbeşte în timp ce mă priveşte luptându-mă cu mine însămi înainte ca, în sfârşit, să-mi dreg glasul şi să-i spun:

- Bine. Strâmb din nas, zic şi ii arunc o privire supărată pe care probabil n-ar trebui să o am, din cauza tuturor monedelor.

Când nu mai spun nimic, Kitt mă îndeamnă:

- Continuă!

- Ei bine, banii ăştia ar putea hrăni zeci de ilyeni din mahalale preţ de săptămâni, chiar luni, spun eu pe un ton egal. Şi totuşi, iată-i zăcând aici, irosindu-se pentru *dorinţele* pe care şi le pun oamenii.

Kitt îşi îndreaptă privirea spre fântână şi se încruntă.

- Ai dreptate. Voi vedea cum îi scoatem şi ii distribuim.

Inima îmi sare în piept.

- Adevărat?

încruntarea lui se transformă într-un rânjet larg.

- Am ftcut o înţelegere, iţi aminteşti? Tu te uiţi în continuare la mine, iar eu te ascult în continuare.

Aproape că pufnesc înainte de a mă întoarce spre fântână. îmi amintesc mie însemi că această mică victorie cu monedele ar putea să nu însemne nimic. De fapt, scoaterea lor şi distribuirea în mahalale s-ar putea să nu aibă loc niciodată. Dar el mă ascultă, şi acesta este un progres. Există potenţial. îmi apropii faţa de suprafaţa apei, încercând să văd bănuţii de dincolo de suprafaţa apei.

- Câţi bani crezi că sunt acolo...

Cuvintele îmi sunt întrerupte de apa rece care se ridică din fântână până întâlneşte faţa mea, stropindu-mă uşor. Mă îndrept, mă întorc şi îl văd pe Kitt râzând, cu mâna uşor ridicată lângă el.

„A naibii abilitate de Dual a lui.*’

- Ai avut dreptate, spun eu cu un zâmbet înşelător de dulce. Voi înjunghia pe cineva pentru mai puţin decât că s- a furişat după mine. Poate chiar pentru că m-a stropit cu apă pe faţă.

El îşi ridică nevinovat mâinile şi chicoteşte, un

zâmbet larg luminându-i faţa bronzată.

- Hei, tu eşti cea care m-a făcut nemernic mai devreme.

Rămân cu gura căscată când îmi dau seama că, de fapt, i-am spus asta viitorului rege al regatului Ilya. Expresia de pe chipul meu îl face să râdă şi mai tare, şi nu stau să mă gândesc înainte de a-mi cufunda mâna în apă şi de a-l stropi zdravăn.

A fost o greşeală. Ar trebui să ştiu mai bine decât să încep o luptă cu apă cu un Dual care ar putea să mă înece dacă ar avea chef. După ce Kitt termină să mă stropească, apa îmi picură din pâr şi mi se lipeşte de gene. Şi apoi râd văzându-mă udă în mijlocul grădinii castelului.

încă îmi dau şuviţele de păr de pe faţă când îi spun:

- N-a fost o luptă foarte corectă.

Capitolul 34

Paedyn

Duhoarea familiară a mahalalei Loot îmi umple nasul, şi îmi suprim senzaţia de vomă.

„Casă, dulce casă’“

Strada lungă şi largă este aruncată în umbre, eliberată pe timpul nopţii de căruţe de neguţători şi de cerşetori. Trec pe lângă pâlcuri de oameni fără adăpost care se înghesuie împreună pe aleile adiacente ce dau dinspre Loot, jucând jocuri de noroc sau folosindu-şi puterile pentru a se distra.

E deja aproape un sfert de oră după miezul nopţii şi, iritată, grăbesc pasul. Pentru că în noaptea asta am un loc unde trebuie să fiu şi întrebări la care să mi se răspundă.

în noaptea asta găsesc Rezistenţa.

Nu a fost greu să scap din palat, mai ales că Lenny nu îmi păzeşte uşa pe timpul nopţii. Nici

gardienii imperiali care mişună prin palat nu au fost o problemă, dat fiind că sunt obişnuită să mă furişez, nevăzută. M-am strecurat prin grădină şi am urmat drumul de lângă arenă până pe Loot, deoarece nu am nici cea mai vagă idee cum să călăresc un cal şi mi-am dat seama că, în seara asta, nu era cel mai bun moment să descopăr cum se face.

Trec pe lângă aleea unde l-am întâlnit prima dată pe Kai şi zâmbesc la amintirea plăcută de a-l fi uşurat de nişte bani.

„Vremurile bune.“

îmi alung gândurile despre el, căci nu îmi permit să fiu distrasă în timp ce merg pe o stradă cunoscută. Strada mea. Cea pe care se află coliba mică şi albă zisă casă. îmi înghit nodul din gât la vederea ei. Nu m-am mai întors aici de când am fugit, acum cinci ani. Când eram acoperită de sângele tatălui meu şi eram sufocată de durere.

Dar aici m-a condus biletul acelui băiat, cel despre care ştiu acum că face parte din Rezistenţă. Deodată, stau la uşă, respirând greu, în timp ce mă uit la crăpăturile şi găurile familiare din lemn.

„încercarea moarte n-are.M

Respir adânc şi trag de uşă.

E încuiată.

Dar uşile cu şuruburi sunt o joacă de copii pentru un hoţ. Scot pumnalul tatălui meu şi desfac încuietoarea cu uşurinţă, dat fiind că el m-a învăţat această deprindere exact cu această uşă şi exact cu această lamă, în urmă cu mulţi ani.

Uşa se deschide, scârţâind din balamalele ruginite când trec de ea. îmi ţin strâns pumnalul în timp ce mă uit cu atenţie prin vechea mea casă. Arată complet obişnuit, exact la fel. Mobilierul vechi se află în acelaşi loc în care l- am lăsat, crăpăturile din pereţi încă urcă până la tavan. Pânzele de păianjen se agaţă de aproape orice suprafaţă a casei, dând senzaţia că nu a mai fost nimeni aici de ani buni.

„Poate m-am înşelat.“

- Ei bine, ei bine, ei bine. Uite ce-a adus

molima.

Am cuţitul ridicat, îndreptat şi gata să îl azvârl în silueta care stă în umbră în spatele meu.

în întuneric, văd conturul întunecat al mâinilor ridicate în semn de capitulare. Ochii mei se adaptează la lumina slabă, surprinzând un fulger de păr roşu şi ciufulit care pică peste o frunte pistruiată.

- Lenny? şoptesc, cu gura căscată.

Face un pas lent în faţă, iar ochii lui căprui familiari şi zâmbetul sunt evidente acum.

- Unicul şi singurul.

Vocea lui sună la fel de uşoară şi plăcută ca întotdeauna la palat. Dar asta nu înseamnă că las din mână lama încă ridicată. Sunt confuză, dezorientată şi am nevoie de răspunsuri chiar *acum.*

- *Ce* se întâmplă? cer să ştiu, privindu-l bănuitoare. De ce eşti aici?

„Face parte din Rezistenţă? Asta trebuie să fie, dar...“

- Da, zice el şi îşi freacă timid ceafa, avem multe cu care să te punem la curent.

Clipesc.

- Să mă puneţi? Adică nu tu, ci voi?

- Da. Arată cu degetul către scândurile scârţâitoare de sub picioarele noastre. Noi.

Mă uit doar la el, aşteptând o explicaţie despre ce naiba se întâmplă, de ce naiba este aici şi cu cine naiba este. Privirea lui trece de Ia faţa mea la cuţitul încă gata să zboare în inima lui.

- Şi, odată ce pui cuţitul jos, îţi voi arăta despre ce vorbesc.

Rosteşte cuvintele încet, de parcă ar încerca să liniştească un animal înnebunit, şi sunt sigură că arăt exact ca unul. Las jos cuţitul şi încuviinţez din cap cu o singură mişcare. El respiră uşurat, iar umerii lui mai pierd din tensiune.

- Pe toate molimele, chiar eşti înspăimântătoare uneori, ştii? Adică, da, sigur, eu sunt gardianul imperial aici, dar, frate, probabil mi-ai tăbăci fundul...

- O, şi chiar asta s-ar putea să fac dacă nu-mi

spui ce se petrece, zic eu cu dinţii încleştaţi.

- zXtât de pretenţioasă, se plânge Lenny, facându-mi semn să il urmez. Dacă mă gândesc mai bine, eşti mai potrivită ca faţă regală decât ca gardă imperială, aşa-i, prinţeso?

îmi aruncă un zâmbet peste umăr în timp ce se întoarce spre birou. Biroul tatălui meu. încăperea unde a fost asasinat. Simt că mi se strivesc plămânii, că inima îmi e stoarsă când intrăm în încăpere.

Obişnuită. Absolut obişnuită, la fel ca mine. Nu-i nici o urmă de sânge care să împroaşte podeaua sau scaunul...

„Scaunul în care a fost ucis."

A dispărut. O împunsătură de tristeţe mă izbeşte în timp ce ochii mei parcurg camera, încercând să găsesc scaunul în care îi plăcea atât de mult să stea să citească. Obişnuiam să stau la picioarele lui sau la el în poală în timp ce-mi spunea poveşti despre lumi mai bune, pline de magie, despre eroi şi despre fete care nu erau nevoite să ascundă cine erau cu adevărat.

Lenny se îndreaptă spre biblioteca înclinată din colţul încăperii, plină de cărţi acoperite de praf şi de pânze de păianjen. Sunt pe cale să-l întreb ce face mai exact, când el apucă brusc o margine a bibliotecii şi trage. Privesc uluită cum raftul din lemn se dă cu uşurinţă la stânga pe un soi de şină amplasată sub el. iar în spatele lui coboară o scară din piatră.

„Nu am mai văzut asta niciodată."

Lenny îmi aruncă încă un zâmbet, facându-mi semn spre întunericul care se întinde în spatele bibliotecii.

- întâi doamnele!

Ar fi trebuit să-i râd în faţă înainte de a-l face să coboare primul scara, dar am aruncat precauţia pe fereastră şi am înlocuit-o în grabă cu curiozitatea. Sunetul paşilor mei pe piatră răsună în timp ce îmi sprijin o mână de peretele murdar şi continui în jos în întuneric. Când ajung pe o piatră netedă şi solidă la baza treptelor, mă opresc.

Lenny se izbeşte de mine, cât pe ce să mă dărâme.

- Oh, la dracu... adică, îmi pare rău... nu te-am văzut oprindu-te.

- Da, ei bine, asta pentru că nu putem vedea nimic, răspund eu, presupunând că mă uit la faţa lui în întuneric.

- Cu asta pot eu să vă ajut.

O voce feminină care vine din întuneric mă face să tresar, şi mă ciocnesc din nou cu Lenny. Aud apăsarea unui comutator şi zumzetul luminilor slabe aprinzându-se. Apoi clipesc, încercând să înţeleg ce văd.

Stau intr-o cameră mare şi umedă, plină de mese cu diagrame, hărţi şi rechizite. Notiţe şi hârtii sunt fixate pe pereţi, formând un soi de tapet ciudat. De cealaltă parte a camerei sunt scaune desperecheate împrăştiate în cerc, cu hârtii aruncate pe ele, iar mici paturi murdare sunt aliniate pe peretele din partea opusă.

Şi, probabil cel mai important detaliu, în cameră se află oameni. Pe unul îl recunosc imediat drept băiatul de la care am furat, acelaşi băiat de la bal. Bărbatul din dreapta lui este mai în vârstă, având cam câţi ani ar fi avut tatăl meu, cu părul blond pai şi ochii de un albastru-deschis care mă urmăresc îndeaproape. Fata de lângă el pare cu doar câţiva ani mai în vârstă decât mine, fiind pur şi simplu copia bărbatului de lângă ea.

„Fiica lui."

Apoi ochii mei aterizează pe fata zâmbitoare de lângă comutator. Pielea ei măslinie pare să strălucească în contrast cu negrul bogat al părului ei până la talie, iar ochii săi căprui adânci mă privesc curioşi.

- îmi pare rău că te ţin în întuneric, zice ea şi oftează. Fata îşi încrucişează braţele peste tunica portocalie, analizându-mă. Urechile de liliac ale lui Lenny au auzit uşa deschizându-se, aşa că ne-am cufundat în întuneric, pentru orice eventualitate.

Lenny îi aruncă un rânjet sarcastic înainte de a răspunde la întrebarea mea nerostită.

- Sunt un Hiper. Am simţuri intensificate, de care unora le place să-şi bată joc. Chiar dacă le-au salvat viaţa de câteva ori.

îi arunc o privire confuză.

- Eşti un om de rând? Dar gardienii imperiali...

în mod normal, sunt Elite Ofensive sau Defensive, mă întrerupe el oftând. Crede-mă, ştiu. Mi-a luat o veşnicie să urc în ierarhie pentru a ajunge la poziţia pe care o am.

Ei bine, asta a clarificat doar într-o oarecare măsură una dintre zecile de întrebări care îmi gravitează prin minte.

- Bun, poate cineva să-mi spună, vă rog, ce *dracu' se* întâmplă?

Lenny scutură din cap lângă mine, murmurând:

- Atât de pretenţioasă!

- M-am întrebat când îţi vei găsi drumul spre acest loc, zice băiatul de la bal, care intervine înainte să-i pot trage lui Lenny un şut în fund, aşa cum am promis. Adică, după ce mi-ai furat jumătate dintre arginţi şi biletul din buzunar, m-am gândit că vei apărea în cele din urmă. E amuzat. Ţi-a luat ceva timp.

Deschid gura doar ca să descopăr că am rămas fără cuvinte.

„Pe toate molimele, ce se petrece?“

Bărbatul blond îşi drege glasul înainte de a spune:

- Finn, vrei să-i oferi lui Paedyn un scaun, te rog? Avem multe cu care să o punem la curent.

Finn încuviinţează din cap şi face întocmai, adăugând un alt scaun în cercul care ne aşteaptă. Cei patru străini se apropie şi se aşazâ iară vreun alt cuvânt. O mână poposeşte pe umărul meu, ca în clipa următoare să o răsucesc intr-un unghi ciudat din pur instinct.

- La naiba, Paedyn! Uşor! gâfâie Lenny.

Clipesc, mă uit la ce am făcut şi-i las mâna.

- îmi pare rău, mormăi eu. Sunt cu nervii cam la limită, îşi freacă braţul dureros, privindu-mă cu precauţie.

- .Aşadar, să reţin, prinţesei nu-i place să fie atinsă...

- Nu-mi mai spune prinţesă, Lenny.

- Bine, deci prinţesei nici nu-i place să i se zică prinţesă.

îl fixez cu privirea, dar el continuă:

- Bine, iată! Vei afla o mulţime de informaţii în noaptea asta. Informaţii care te vor şoca. Deci doar... Ochii lui îi caută pe ai mei. Ascultă, bine?

- Desigur. Sunt un ascultător grozav.

El pufneşte.

- Mai vedem noi.

- De ce sunteţi aici? îi întreb brusc, cu vocea mai calmă decât mă simt.

- Răbdare, prinţeso! îţi voi spune asta în curând.

El pune încet o mână uşoară pe umărul meu, privindu- mă pentru a se asigura că nu-i rup încheietura. Când se consideră în siguranţă, mă conduce cu blândeţe către cercul de scaune şi se aşază lângă mine. Bărbatul blond stă în faţa mea, oftând în timp ce mă priveşte.

- Pesemne o moşteneşti pe mama ta, pentru că nu semeni prea mult cu tatăl tău.

Inima mi se opreşte, ochii mi se fac mari la cuvintele lui.

- Dar ai spiritul lui, voinţa lui. Acest lucru este evident din modul în care ai apărut în seara asta.

Deschid gura ca să dau frâu liber întrebărilor, dar el mă întrerupe:

- Şi văd că încă ai pumnalul tatălui tău. Bun. Face semn din cap către cuţitul încă strâns în pumnul meu, iar mânerul este acum alunecos din cauza sudorii. Draga mea, ai...

Ochii lui îi fixează pe ai mei cu atâta intensitate, încât mă lupt cu dorinţa de a privi în altă parte.

- ... Atât de multe întrebări. Pentru început, eu sunt Calum. Bun venit în Rezistenţă! Mă rog, o mică parte din ea. Am aşteptat cu răbdare sosirea ta.

- Aţi aşteptat? încep eu.

- Bun ascultător pe naiba, mormăie Lenny lângă mine.

îi arunc o privire care îi face pe Calum să chicotească şi pe Lenny să se foiască, privind

pumnalul încă strâns în mâna mea.

- îţi promit că îţi voi răspunde la toate întrebările, Paedyn. Dar, mai întâi, să facem prezentările. Aceasta este fiica mea Mira, zice şi face semn către fata blondă de lângă el, care abia îmi oferă un zâmbet, iar aceasta este Uena, adaugă şi arată cu capul spre fata cu părul ca pana corbului lăsat elegant pe spate.

- Eşti mai măruntă decât credeam, spune Leena, cu capul înclinat în lateral. Acum, sunt şi mai impresionată că ai supravieţuit primei probe din întreceri.

Tonul nu îi e batjocoritor, ci mai degrabă curios.

- Sunt mai puternică decât par, te asigur. Cea mai puternică armă pe care o are la dispoziţie o femeie e faptul că este adesea subestimată, răspund cu un mic zâmbet. Iar eu mă folosesc de asta tot timpul.

Faţa I.eenei este străbătută de un zâmbet frumos care îi luminează trăsăturile în timp ce nu se adresează nimănui în mod special:

- îmi place. O păstrăm, nu-i aşa?

- Nu e un câine, mormăie Mira, dându-şi ochii peste cap.

- Şi deja l-ai cunoscut Finn, intervine Calum.

Finn îmi face cu ochiul rapid, şi aproape că pufnesc.

- Acum, am multe lucruri de explicat în foarte puţin timp, aşa că voi trece imediat la subiect. El respiră adânc. Eu şi tatăl tău am fost foarte apropiaţi.

„Şi totuşi, nu l-am mai văzut în viaţa mea pe acest om.“

- Şi ştiu că nu ştii cine sunt. Cuvintele lui îmi întrerup gândurile. Şi asta pentru că tatăl tău m-a păstrat... ei bine, secret. Aşa cum a ţinut Rezistenţa secretă faţă de tine.

Capul mi se învârte şi dintr-odată sunt recunoscătoare că stau jos.

- Dar tatăl tău nu doar că ştia despre Rezistenţă. Vezi tu. Rezistenţa există de aproape un deceniu, iar Adam a fost unul dintre liderii ei iniţiali. Este tocmai motivul pentru care suntem

încă în această casă, folosind-o ca sediu, aşa cum am fiicut şi când era el în viaţă.

- Atunci de ce a ţinut toate astea secrete faţă de mine?

Ignor privirea cu care Lenny mă săgetează când îl întrerup.

Calum oftează.

- Nu doar de tine a ţinut secretă Rezistenţa. în acei ani de început, ne ţineam ascunşi, răspândind discret vestea despre cauza noastră printre cei în care puteam avea încredere. Era periculos pentru tine să faci parte din Rezistenţă, aşa că a vrut să aştepte până când aveai să fii mai mare pentru a te alătura. Face o pauză înainte de a adăuga încet: Dar nu a mai avut şansa să-ţi spună. Iar când l-am găsit pe tatăl tău... tu plecaseşi.

Reuşesc să încuviinţez uşor din cap, înghiţindu-mi nodul din gât înainte să-l întreb:

- De aceea La ucis regele? Pentru că a aflat despre rolul lui în Rezistenţă?

O expresie de confuzie traversează chipul lui Calum în timp ce continuă să mă privească. Intensitatea privirii sale e aproape neliniştitoare înainte de a şi-o desprinde şi de a încuviinţa încet din cap.

- Asta presupun, da.

înghit în sec, sperând că mă voi simţi mai uşoară, fiindcă, în sfârşit, am descoperit motivul morţii tatălui meu, după ani de vină şi presupuneri. Şi lotuşi, nu mă simt aşa.

- Tu şi majoritatea celor din llya abia acum începeţi să auziţi despre noi pentru că am crescut, continuă Calum. Am crescut ca mărime şi putere. Am ţinut Rezistenţa ascunsă mulţi ani, timp în care am câştigat mai mul ţi membri şi am găsit mai mulţi Obişnuiţi. Dar regele întâmpină dificultăţi în a ne gestiona acum. Dificultăţi în a ne ţine ascunşi şi sub control.

- Deci unde sunteţi ceilalţi? Adaug rapid: *Cine* sunteţi ceilalţi?

- Suntem *peste tot,* zice Mira, dar privirea ei pătrunzătoare spune mult mai multe.

Este limpede că nu are încredere în mine.

Calum continuă:

- în timpul Epurării de acum trei decenii, au rămas în llya, după alungare, mai mulţi Obişnuiţi decât se credea iniţial. S-au ascuns chiar sub nasul regelui. Există membri ai Rezistenţei răspândiţi în toată llya, deoarece este atât nesigur, cât şi nepractic să locuim cu toţii într-o singură zonă. Nici măcar eu nu ştiu unde sau cine sunt toţi. Avem lideri repartizaţi în diferite zone ale regatului, permiţându- ne să răspândim informaţii în rândul membrilor Rezistenţei iară probleme şi fără a trezi bănuieli. Cuvântul circulă rapid atunci când liderii discută şi transmit informaţii membrilor din secţiunea lor.

- Şi de aceea ne-am întâlnit aici în seara asta, spune Leena însufleţită. Pentru a pune la punct planurile şi apoi a le transmite secţiunilor noastre.

Clipesc spre ei.

- Toţi sunteţi lideri? Adică, sunteţi atât de... tineri!

- Şi frumoşi, comentează Finn. Dar, da, suntem câţiva dintre liderii care au reuşit să ajungă în seara asta. Sincer, suntem doar porumbei voiajori glorificaţi care transmit informaţii în secret, astfel încât Rezistenţa să poată rămâne unită, în ciuda faptului că nu este capabilă să ii adune pe toţi.

- Eu nu-s nici un porumbel voiajor, pufneşte Mira.

- Nu sunt sigur de ce vorbim despre *păsări,* oftează Lenny, dar, da, ei supraveghează informarea membrilor Rezistenţei în anumite secţiuni ale regatului. Şi nu este o sarcină simplă. Obişnuiţii încă sunt ucişi în mod constant, iar, dacă informaţiile despre cine face parte din Rezistenţă sunt dezvăluite, vor muri şi mai mulţi.

- Deci sunteţi Obişnuiţi?

Finn rânjeşte.

- Eu sigur sunt.

- La fel, spune Leena mândră.

Mă uit la ei doi, la aceşti oameni care sunt la fel ca mine, la fel de Obişnuiţi. Ochii mei se îndreaptă spre Mira când ea spune:

- Iar eu sunt un Anihilator.

Calum intervine înainte să mai pot sări cu întrebări:

- Obişnuiţii din Ilya tind să adapteze capacitatea Hiperilor, deoarece este o putere destul de uşor de imitat.

La acele cuvinte, Leena îi aruncă lui Lenny o privire superioară.

- Când Obişnuiţii ne găsesc şi se alătură Rezistenţei, îi ajutăm să-şi construiască o viaţă, ii învăţăm cum să supravieţuiască. îmi oferă un zâmbet trist. Nu toată lumea a avut un tată ca al tău, care să-i înveţe *să devină* cu adevărat puternici. Abilitatea ta de Clarvăzătoare a fost antrenată în tine încă de când erai copil, şi este cea mai convingătoare acoperire pe care am văzut-o vreodată. Se opreşte o clipă, adunându-şi gândurile. Cu privire la cine suntem, ei bine, evident, cei mai mulţi dintre noi suntem Obişnuiţi. Dar avem şi Elite de partea noastră.

- Fatalii, şoptesc.

- Da. Pare să se crispeze auzind acea denumire. Şi se pare că ai întâlnit deja unul.

Anihilatorul cu care m-am luptat pe alee îmi vine în minte când spun încet:

- El era...

- Da, era membru al Rezistenţei.

Calum ridică o mână, reducând la tăcere scuzele pe care dau să le rostesc pentru că l-am doborât pe unul dintre membrii lor.

- Nu-i nevoie să-ţi ceri scuze, Paedyn. Nesăbuinţa lui Micah a fost cea care a dus la prinderea sa.

- întotdeauna a fost un repezit, mormăie Lenny. Şi un fraier. Un fraier nesăbuit. Să creadă că l-ai putea doborî pe prinţ, viitorul *Executant,* fără să existe consecinţe...

Ochii mei dansează între ei cinci.

- Apuc şi eu să aflu exact de ce acest Micah este un fraier nesăbuit?

- Pentru că l-a văzut pe prinţ deja slăbit, iar furia i-a întunecat judecata, spune Mira, cu expresia lipsită de empatie. Pe scurt, prinţul Kai a ucis pe cineva foarte drag lui Micah, iar

Anihilatorul a devenit consumat de furie şi de dorinţa de răzbunare. Când l-a văzut pe prinţ pe acea alee, obosit şi îngândurat, a profitat de ocazie pentru a încerca să-l doboare. Mă fixează cu o privire. Dar, în schimb, l-ai doborât tu pe el.

- La acea vreme, nu ştiam cine eşti, adaugă Lenny. Am pus lucrurile cap la cap când am văzut numele tău pe bannerul din Loot şi te-am văzut la interviuri.

- Am crezut că eşti moartă, Paedyn, spune Calum cu seriozitate. Şi apoi ai apărut brusc la întreceri şi am găsit-o pe fiica lui Adam. Mă rog, tu ne-ai găsit.

- Cine ar fi crezut că fiica lui Adam Gray, fiica unui lider al Rezistenţei, va fi cea care mă va uşura de bani şi va găsi acel bilet? spune Finn oftând. Biletul care te-a condus direct la noi şi înapoi în propria casă. El ridică privirea spre tavan şi zâmbeşte în sinea lui. Când te-am zărit la bal, te-am văzut recunoscând cine sunt, am ştiut că nu va dura mult până să vii şi să ne găseşti aici.

înghit în sec, incapabilă să trec peste subiectul anterior.

- îmi pare rău pentru Anihilator... pentru Micah. Nu pot să nu mă simt vinovată, dat fiind că eu sunt motivul pentru care a fost prins. Ştiţi dacă mai este în viaţă?

Expresia lui Calum devine sumbră.

- Nu suntem siguri. Dar, dacă este, probabil nu va mai rezista mult. El continuă înainte să pot încerca din nou să- mi cer scuze: Şi nu e nevoie să te simţi vinovată, Paedyn. Micah şi-a făcut-o cu mâna lui. Respiră adânc înainte de a continua conversaţia pe un ton detaşat: Acum, aşa cum ziceam, Rezistenţa e formată atât din Obişnuiţi, cât şi din Elite, inclusiv din Anihilatori, Cititori de Minţi şi Controlori. întrucât regele a încercat să-i omoare pe Fatali şi a continuat să facă acest lucru, şi ei vor dreptate. Alte Elite s-au alăturat cauzei din propriile motive. Cei cărora le pasă suficient cât să se gândească la asta nu acceptă ideea că Obişnuiţii au fost alungaţi brusc din cauza unei boli.

- Aşadar, membrii Rezistenţei nu cred că Obişnuiţii slăbesc Elitele, spun eu, privind cum Calum încuviinţează din cap. Are cineva dovezi ce pot fi folosite împotriva regelui şi a Tămăduitorilor săi?

Ochii lui Calum îi cercetează pe ai mei înainte ca el să ofteze.

- Nu, nu avem dovezi.

Lenny adaugă:

- Suntem doar ilyeni cărora le pasă suficient de mult încât să îşi dea seama că ceva nu se potriveşte. Obişnuiţii au trăit alături de Elite timp de zeci de ani înainte de Epurare şi chiar şi acum ei se ascund sub nasul regelui şi trăiesc alături de Elite, fără ca acestea să se plângă de o scădere a abilităţilor. Oftează. Dar numai pentru că regele şi Tămăduitorii săi au spus că Obişnuiţii sunt bolnavi, majoritatea Elitelor nu se vor gândi de două ori dacă puterile şi viaţa lor sunt în joc.

încuviinţez încet din cap, în timp ce creierul meu este din nou asaltat de întrebări.

„Care este, mai exact, scopul Rezistenţei şi ce le-aş putea eu oferi?“

Deschid gura să întreb asta, dar Calum mi-o ia înainte:

- Rezistenţa este, în sfârşit, gata să ia măsuri. Şi, spre deosebire de ceea ce a spus regele despre noi, noi nu suntem radicali care ucid din pură distracţie. Vrem dreptate. Vrem să fie spus adevărul. Ne dorim ca Obişnuiţii şi Fatalii să trăiască iar în pace cu restul Elitelor. Să nu fie vânaţi şi ucişi pentru lucruri pe care nu le pot controla, doar pentru că regele vrea o societate formată numai din Elite şi este dispus să mintă în legătură cu Obişnuiţii pentru a o obţine. Deci acesta e scopul nostru. ?\ceasta e cauza noastră.

Iar asta e exact ce îmi doresc, exact ce am sperat toată viaţa. Să fiu acceptată şi *liberă.*

Conştientizez atunci cât de mult îmi doresc să fac parte din asta. Cât de mult vreau să ajut şi să fac diferenţa. Cred că am aşteptat toată viaţa să găsesc un astfel de scop.

- Dar balul? întreb pe negândite. De ce aţi

atacat la bal?

Lenny şi Calum schimbă o privire înainte ca acesta din urmă să ofteze şi să spună:

- Atacul nostru a fost o surpriză atât pentru noi, cât şi pentru oaspeţi.

îmi aduc aminte cât de nepregătiţi arătau cei câţiva membri ai Rezistenţei, cum încercau să lupte ca să iasă din sala de bal.

- Nu a făcut niciodată parte din plan, îmi explică Lenny în timp ce eu ridic dintr-o sprânceană, îndemnându-l să continue. Aşadar, balul era, practic, acoperirea perfectă pentru a te strecura înăuntru intr-un grup mic şi a scotoci castelul, folosind festivitatea pentru distragerea atenţiei. Şi, în fine, să spunem că au fost prinşi.

Privirea mea alunecă spre Finn.

- Ai fost acolo şi ai scăpat. Ce s-a întâmplat?

Finn îşi drege glasul.

- Nu te voi plictisi cu detaliile, dar un gardian m-a găsit pe un hol lăturalnic în timpul căutării mele şi i s-a părut suspect ca un băiat care serveşte să fie atât de departe de festivitate. Aşa că, atunci când a pus întrebări indiscrete, bineînţeles, am minţit de-am rupt. îşi plecă uşor capul spre podea şi clatină din el. Abia după ce m-a târât înapoi în sala de bal, am descoperit câ era o Cacealma şi putea simţi fiecare dintre minciunile mele.

- Dar Finn nu a fost singurul prins, intervine Mira, cu un aer sumbru. Se pare că în jurul castelului erau mult mai mulţi gardieni imperiali decât se anticipase.

Finn oftează din rărunchi.

- Toţi eram echipaţi cu bombe care să provoace daune reduse, cuţite şi capsule sinucigaşe, deşi nu ne doream să fim nevoiţi să le folosim. Dar ne-am purtat discret armura de piele şi am avut măştile ca măsură de precauţie, în cazul în care ar fi trebuit să luptăm pentru a ieşi. Şi exact la asta s-a ajuns. Un gardian a fost primul care a declanşat una dintre bombele noastre, fără să ştie ce este, şi atunci în sala de bal s-a stârnit haosul. Am încercat să scăpăm, dar Elitele au început să lupte

cu noi, şi tot ce am putut face a fost să încercăm să ne luptăm pentru a ieşi. El se opreşte, inghiţindu-şi tristeţea. în cele din urmă, am folosit toţi bombele, iar cei care au fost prinşi au folosit capsulele sinucigaşe.

Chipul drăguţ al Leenei este schimonosit de jale, următoarele cuvinte fiind rostite cu veneraţie.

- Secretele noastre sunt prea valoroase pentru a le pierde, iar ei au fost prea loiali pentru a le divulga. Ştiau că oricum aveau să îşi piardă viaţa.

Camera se cufundă în tăcere, de parcă ar ţine brusc un moment de reculegere pentru a onora viaţa celor pe care i- au pierdut.

- Nu intenţionam ca regatul să afle despre Rezistenţă în acea noapte sau în acel fel, dar se pare că soarta a avut alte socoteli, spune Calum încet. Din păcate, uneori, este nevoie de martiri pentru a le arăta oamenilor că există ceva pentru care merită să lupte.

Las informaţia să se aşeze, stând în tăcere înainte de a exprima întrebarea care mi s-a strecurat în prim-planul minţii.

- Ce anume căutaţi în seara aceea?

Lenny este cel care îmi oferă un răspuns.

- în calitate de gardian, am fost informat că proba finală va avea loc în Arena Bolului şi că acolo ne vom arăta întregului regat llya. Bun, castelul este plin de pasaje secrete şi de tuneluri care duc în diferite locuri. Trebuie sâ- 1 găsim pe cel care duce chiar sub loja din arenă. Securizarea regelui este cea mai dificilă parte a acestui plan, aşa că trebuie să folosim elementul-surpriză împotriva lui, în timp ce restul Rezistenţei poate veni prin numeroasele tuneluri care duc în arenă.

Sprâncenele mi se împletesc din cauza confuziei.

- De unde ştii că există într-adevăr un tunel care duce în sala de aşteptare de sub lojă?

Nu-mi amintesc să fi văzut o uşă acolo înainte de interviuri, dar, din nou, presupun că am fost destul de distrasă.

- Pentru că l-am văzut, spune simplu Lenny.

Deschid gura, dar el mă întrerupe repede:

- Şi toate astea sunt bune şi frumoase, mai puţin faptul că uşile tunelului se deschid doar din interior, şi nu am idee unde este celălalt capăt al pasajului.

- Oh, spun eu încet.

Râsul lui Lenny e sec.

- Chiar aşa. Oh!

Mă uit de la unul la altul, cu un aer expectativ.

- Deci ce, eu trebuie să găsesc tunelul care duce acolo? Răspunsul lor vine, practic, la unison:

-Da.

Mă înec deodată cu un râset.

- Dacă Lenny încă nu a reuşit să-l găsească, nu sunt sigură că...

- Da, ei bine, ar fi mult mai uşor dacă l-aş avea la degetul mic pe viitorul rege, murmură Lenny în barbă.

îi arunc o privire în timp ce Calum spune încet:

- Relaţiile tale cu prinţii sunt... valoroase. Mai exact, *legătura* ta cu prinţul Kitt. Se apleacă înainte, îndemnându-mă să înţeleg. Paedyn, cred că ai mult mai multă influenţă asupra acelui băiat decât crezi.

Nu sunt sigură că are dreptate în privinţa asta, dar încuviinţez încet din cap, luând în calcul cuvintele lui.

- Vrei să-l folosesc pe Kitt ca să găsesc tunelul.

- Bingo, spune Finn.

- Deja a început să aibă încredere în tine, insistă Calum. Deci foloseşte-1! Cum ai spus mai devreme? „Cea mai puternică armă pe care o are la dispoziţie o femeie e faptul că este adesea subestimată.“ Aşa că lasă-l să te subestimeze! El este un mijloc pentru un scop. Fă-l pe băiatul ăsta să se încline dacă trebuie!“ Ochii lui sunt aţintiţi intr-ai mei. Doar du-ne în arenă! Plănuim asta de mult timp, şi va fi prima dată când cea mai mare parte a Rezistenţei va fi într-un singur loc. Deci trebuie să meargă *bine.*

încuviinţez din nou din cap. Pot s-o fac. Am s-o fac. Urmează o clipă de tăcere înainte să întreb: Care-i, mai exact, planul?

- Este într-adevăr destul de simplu, spune Calum. Cei mai mulţi dintre noi ne vom aduna în cele din urmă laolaltă şi le vom arăta oamenilor din llya cine suntem şi ce avem de spus. Le vom arăta că nu reprezentăm o ameninţare, amintindu-le şi pe cine ucid de zeci de ani. Regele va trebui fie să-şi recunoască minciunile despre Obişnuiţi, fie pur şi simplu să ne elibereze. Şi ne vei ajuta să facem asta.

- Trebuie să găseşti tunelul, îmi cere Lenny. Voi fi acolo pentru a ajuta cu orice ai nevoie, sigur, şi ne vom întoarce în curând cu Calum în recunoaştere.

„Deci Calum este liderul suprem?"

- Da, presupun că ai putea să-mi spui aşa, deşi nici unul dintre noi nu are cu adevărat titulaturi, spune Calum cu calm, trecându-şi o mână prin păr.

„Pe toate molimele. El este un..."

- Da, sunt un Cititor de Minţi, Paedyn.

Respiraţia mi se accelerează.

„Mi-a citit gândurile tot timpul. Probabil le citeşte chiar acum."

- Da, ţi-am citit gândurile tot timpul şi, da, tocmai le- am citit din nou.

Nu încerc să-mi şterg de pe chip sentimentul că am fost trădată, lucru care doar îi îmblânzeşte expresia.

- îmi pare rău că ţi-am invadat gândurile, dar trebuia să mă asigur că eşti cu adevărat de partea noastră. Cu adevărat dispusă să ne ajuţi.

„Ieşi imediat din capul meu!"

Aproape că zâmbeşte.

- Atât de încăpăţânată, la fel ca tatăl tău. Dar acum, că văd că eşti de încredere, te voi lăsa cu gândurile tale.

Lenny îşi drege glasul şi se ridică, oferindu-mi o mână.

- Ar trebui să mergem. Avem mult de lucru. Şi trebuie să petreci cât mai mult timp cu viitorul rege, ca să ne poţi găsi culoarul de trecere.

- Da, încă trebuie să-mi dau seama exact cum voi obţine acea informaţie de la el, recunosc eu.

- Flirtează, intervine Finn.

în acelaşi moment, Lenny spune:

- Flutură din gene sau ceva.

Pufnesc înainte ca Lenny să-mi facă semn spre scări.

- Haide! Trebuie să te ducem înapoi în camera ta.

Fac un semn din cap către micul grup din faţa mea.

- Vă mulţumesc! Mi-aţi dat ceva pentru care să lupt.

Şi, spunând asta, mă întorc, îndreptându-mă spre treptele de piatră din spatele lui Lenny.

- Paedyn?

Mă răsucesc pe călcâie şi-l văd pe Calum privindu-mă.

- Tatăl tău ar fi mândru.

Capitolul 35

Kai

Antrenamentele şi tortura m-au ajutat să îmi păstrez minţile în ultimele două zile, deşi ştiu foarte bine că doar o persoană care nu e întreagă la minte ar recunoaşte asta.

A trecut aproape o săptămână de când s-a încheiat prima probă a întrecerilor.

Aproape o săptămână de când am afundat o lamă în pieptul lui Jax.

Aproape o săptămână de când mă abţin să ii fac acelaşi lucru lui Ace.

Aşa că mă menţin ocupat lovind cu pumnii în suprafeţele matlasate pentru antrenament pentru a nu lovi faţa cuiva, dat fiind că nu îl mai pot bate pe Anihilator.

Păcat că l-am omorât!

Sunt sigur câ avea informaţii, da, dar nu sunt

genul care face ameninţări goale, l-am promis lui Micah că îl voi omorî dacă nu dovedeşte că viaţa lui este demnă să fie salvată. Şi, când nu a reuşit să-mi ofere informaţiile pe care mi le doream, m-am ţinut de promisiune.

Era un element de risc, prea periculos pentru a fi păstrat în viaţă pe post de sac uman de box pentru mine. Ştiam că nu are de gând să-mi spună ce vreau să aud şi nu aveam nici o intenţie să-mi pierd timpul.

Deşi chiar îmi lipseşte să-mi vărs furia şi frustrarea asupra lui.

în ciuda acestui fapt, incă îmi petrec majoritatea zilelor cu Anihilatorul tatălui meu.

Abilitatea lui este una dintre puţinele cu care nu m-am antrenat niciodată, nici măcar nu am întâlnit-o până acum o lună. Aşa că mă antrenez cu Damion ore în şir, încercând să înţeleg şi să dezvolt cât pot de bine această nouă putere. Nu vreau să mă simt niciodată neputincios, aşa cum m-am simţit când Micah m-a prins în ambuscadă pe aleea Loot. Nu, vreau puterea lui. Vreau să o pot folosi şi să o abat, astfel încât să nu mai pot fi niciodată schilodit astfel.

Mai uşor de zis decât de făcut.

Antrenamentul este plictisitor şi obositor. A învăţa să foloseşti abilitatea Anihilatorului este mult mai uşor decât să te aperi de ea. Sunt sufocat zilnic de puterea lui în timp ce încerc să o folosesc, încercând să o întrebuinţez împotriva lui. E puţin spus că mă chinuiesc, în ciuda faptului că sunt hotărât şi dispreţuiesc că mă simt atât de neajutorat. Dar nu am linişte.

Mă ţin ocupat toată ziua în speranţa că ale mele coşmaruri vor fi prea epuizate pentru a mă urmări noaptea în somn.

Lama săbiei mele se afundă adânc în lemnul manechinului de antrenament pe care îl ciopârţesc în prezent.

Oftez enervat şi apuc mânerul greu cu ambele mâini, smulgând oţelul ascuţit din lemnul crăpat. Răsucesc absent arma înainte de a da lovitură după lovitură în bucata de lemn, lăsându-mi

mintea să se concentreze asupra puterii şi preciziei fiecărei răsuciri – concentrându-mă la cum se simte să mânuiesc moartea, să o ţin în palmă, să o controlez după bunul meu plac. Şi, cu toate astea, e nevoie doar de un râs familiar pentru a spulbera această concentrare.

Ea stă sprijinită de acel copac căptuşit în care îi place atât de mult să lovească, iar Kitt e aproape. Ceva începe să ardă în interiorul meu, dar ignor, fără să mă obosesc să recunosc gelozia care mă colorează în culoarea regatului Ilya.

Ochii mei sunt aţintiţi la ei doi în timp ce vorbesc relaxaţi. Paedyn pare să fie mult mai în largul ei cu Kitt în ultima vreme, petrecând timp cu el în afara antrenamentelor şi a meselor. îi ordon geloziei să mi se scurgă din oase, să dispară pur şi simplu, dar ea mă roade şi mă sâcâie cu fiecare gând la cei doi împreună.

Paedyn încuviinţează din cap către Kitt cu un zâmbet, înainte ca el să se întoarcă şi să revină în castel, în timp ce eu mă străduiesc să mă concentrez din nou asupra antrenamentului. Tai şi tai lemnul cu sabia, tensiunea din umeri scăzând cu fiecare lovitură.

- Ce zici de o revanşă?

Lovesc puternic lemnul, tăind adânc cu sabia peste pieptul manechinului. Paedyn aşteaptă răbdătoare în timp ce mă întorc încet, balansând sabia în cercuri lente alături de mine. Nu mă obosesc să zâmbesc în timp ce spun degajat:

- Cineva e în dispoziţie de înfrânt.

Umbra unei încruntări ii trece peste faţă în timp ce îşi încrucişează braţele.

- Iar cineva e în dispoziţie proastă.

Râd fără umor.

- Dragă, nu sunt eu într-o dispoziţie proastă. Ar fi mult mai mult sânge dacă ar fi aşa.

Ea îmi aruncă un mic zâmbet.

- Ei bine, nu va trebui să te cred pe cuvânt, pentru câ, după ce te voi bate, sunt sigură că voi putea fi martoră la una dintre proastele tale dispoziţii.

Oftez, cedând.

- Bine. Din nou corp la corp?
- Nu, spune ea încet, mă gândeam că putem face ceva diferit.
- Şi ce anume? Mă apropii cu un pas de ea, aplecându- mă în timp ce-i spun: Lupta corp la corp iţi distrage atenţia pentru că trebuie să fii atât de aproape de mine?

Ea reuşeşte cumva să facă un pas şi mai aproape.

- Deloc. Nu mă distragi, Azer.
- Sună ca o provocare.
- Doar dacă eşti în dispoziţie de înfrânt.

„Pe toate molimele, fata asta."

Ea îmi zâmbeşte.

- Deci ce zici de tir cu arcul? Dacă, desigur, orgoliul tău poate suporta înfrângerea în faţa mea. Din nou.
- Oh, asta nu va fi o problemă. Pentru că nu voi pierde.

îmi smulg faţa din apropierea feţei ei şi îi ating umărul când trec. Ştiu ce face ea, iar abaterea atenţiei e binevenită. Faptul că *ea* constituie abaterea atenţiei e binevenit.

Trag un arc de pe unul dintre suporturile pentru arme şi arunc o mână de săgeţi pe pământ, între noi. Paedyn are deja arma în mână, stând cu faţa către ţinta uzată aflată la cincisprezece metri distanţă.

- Trei runde, spune ea, fără a-şi lua ochii de la ţintă. Fiecare are trei trageri pe rundă. Cine obţine cel mai mare scor câştigă.
- Destul de corect.

Mă întind spre ea ca să ne strângem mâinile şi să pecetluim regulile, după cum se face. Ea mă prinde încet de mână, ţinând-o ferm în timp ce bătăturile ei se ating de ale mele. Apoi o trag spre mine, la pieptul meu, de unde îi murmur aproape de ureche:

- Mult noroc, Gray!

Ea îşi dă ochii peste cap la mine, dar ai mei sunt blocaţi asupra ei.

- Nu am nevoie de noroc atunci când concurez cu tine, spune ea cu răceală, cu zâmbetul tot mai

îngâmfat.

Nu pot să nu râd. După o clipă prea lungă, îi dau drumul, iar ea se întoarce spre ţintă cu un zâmbet. Când nu mă mişc să iau o săgeată, ea îmi aruncă o privire de expectativă, la care eu răspund cu un gest către ţintă.

- Doamnele au prioritate.
- Oh, corect. Uitasem că eşti un *gentleman.*

Pufneşte înainte de a pregăti o săgeată. îmi înclin capul intr-o parte, privind-o în timp ce ţine arcul ca şi cum ar fi
stângace, deşi ştiu că nu este.

„Interesant!“

Clipesc, iar o săgeată porneşte prin aer, aterizând extrem de aproape de mijlocul ţintei. Ea pune o altă săgeată în arc şi se trage înapoi, inspirând adânc. închide ochii pentru o clipă, trăgând doar când îi deschide. Punct ochit, punct lovit. O privesc urmând aceeaşi rutină cu ultima ei săgeată. îi privesc cum se încordează braţul în timp ce trage înapoi coarda arcului. îi privesc ochii clipind şi inchizându-se pentru a se concentra. Privesc cum respiră adânc înainte de a trimite o altă săgeată, care se înfige în centrul ţintei.

„La naiba!“

Trasul cu arcul nu a fost niciodată preferatul meu, şi, în mod clar, Paedyn nu simte acelaşi lucru. E un talent înnăscut. Atât de încrezătoare, atât de controlată, ca şi cum arcul ar fi aproape o prelungire a braţului ei. Săgeata o ascultă pentru că ea vrea ca aceasta să aterizeze exact unde doreşte.

Şi mă gândesc deodată că are dreptate. S-ar putea să pierd.

- Tu urmezi. Se dă înapoi lângă mine şi, cu o şoaptă batjocoritoare, spune: Mult noroc, Azer!

„Molima ştie că am nevoie.”

Mă ridic şi îmi pun o săgeată în arc. îi simt ochii asupra mea, urmărind fiecare mişcare pe care o fac, iar chestia asta e enervant de perturbatoare. Trag coarda arcului înapoi, ţintesc şi trag. Apoi înjur în barbă, pentru că am ratat cu puţin centrul

ţintei, înainte să pregătesc o altă săgeată. Aceasta urmează acelaşi tipar, iar acum sunt frustrat şi simt nevoia copleşitoare de a lovi ceva. Trag ultima mea săgeată, şi în sfârşit aterizează unde vreau eu. Cu greu. Vârful ei argintiu se înfige în cea mai îndepărtată margine a centrului ţintei, ghidat de pur noroc pentru a ajunge acolo.

Paedyn nu spune un cuvânt în timp ce apucă şi trage următoarele trei săgeţi. La fel ca înainte, două au lovit centrul, una a fost la un milimetru. Este fascinant să o privesc, să observ cum foloseşte această armă.

„O să pierd. Nu-mi place să pierd."

Iar Paedyn ştie asta. Trece pe lângă mine, zâmbindu-mi de parcă ar fi câştigat deja. Şi probabil că a ftcut-o. îmi iau timp să trag următoarele trei săgeţi, încercând să mă concentrez şi să-mi calmez respiraţia înainte de a le lăsa să zboare către ţintă.

Nu ajută. Două pe inelele circulare, una fix la ţintă. Mă uit la ţintă în timp ce Paedyn rânjeşte. Ia o săgeată şi spune:

- Acum, înţeleg de ce voiai luptă corp la corp. Ştiai că ai şanse mai mari să câştigi.

Nu greşeşte. Tirul cu arcul nu a fost niciodată preferatul meu sau punctul meu forte. Ea incă zâmbeşte în timp ce îşi concentrează atenţia asupra ţintei, calmându-şi respiraţia înainte să tragă înapoi coarda arcului.

„Nu am cum să câştig."

Mă lupt cu un mic zâmbet la ideea ce mi s-a iţit brusc în minte.

„Dacă tot pierd, măcar să mă distrez."

Fac un pas spre ea. Apoi trec încet în spatele ei – foarte aproape de ea. Pieptul meu se apasă de spatele ei în acelaşi moment în care îmi las mâna să-i găsească alene talia. Ea tresare la contactul brusc, iar eu râd încet, aproape de urechea ei.

- Ce faci?

Cuvintele sunt spuse cu răsuflarea tăiată, dar ea nu se mişcă, încremenită aşa cum e, lipită de mine. Buzele mele sunt aproape de urechea ei în timp ce murmur:

- Te distrag.

Ea scoate un râset forţat, încercând să mimeze încrederea.

- Ţi-am spus... Cuvintele îi mor pe buze când mâna mea începe să exploreze mai departe de-a lungul taliei ei, a abdomenului, deasupra bluzei ei subţiri. Ea înghite în sec. Ţi-am spus că nu pot fi distrasă.

- Da. Degetele mele încep să traseze cercuri leneşe în sus şi în jos pe lateralul trunchiului ei. Şi aş fi putut să jur că ai bătut din piciorul stâng în timp ce ai spus-o. Mă aplec şi mai aproape, şoptindu-i la ureche: Şi amândoi ştim că asta înseamnă că minţi.

Adevărul este că eu sunt cel care minte. Piciorul ei este ultimul lucru la care sunt atent. Dar ştiu că totuşi minte şi
o voi dovedi.

- Ei bine, zice şi îşi drege glasul, încercând să se concentreze la a forma cuvinte şi nu la degetele mele, te înşeli.

Şi, cu acea remarcă nesigură, îşi ridică arcul şi trage coarda. îmi înfăşor un braţ în jurul taliei ei, încet, şi las cealaltă mână să-mi hoinărească de la degetele curbate în jurul coardei arcului până la umărul ei tensionat. Cu corpul ei încă apăsat de al meu, simt un fior care ii urcă pe coloana vertebrală, în timp ce degetele mele dansează încet în sus şi în jos pe braţul ei. îi zâmbesc la ureche şi ştiu că şi ea simte asta, deoarece pufăie de enervare.

O simt că inspiră adânc, tremurat, în timp ce încearcă să se calmeze, să se adune. Iar apoi, trage. Chicotesc în urechea ei când săgeata aterizează cel mai departe de centrul ţintei dintre toate încercările de până acum. Ea întoarce capul, astfel încât feţele noastre să fie la doar câţiva centimetri distanţă, şi se încruntă la mine. Sunt amuzat, zâmbind în timp ce îmi las ochii să rătăcească peste faţa ei, surprinzând fiecare pistrui şi genele întunecate care ii încadrează ochii albaştri.

Apoi acei ochi oceanici se smulg dintr-ai mei

când ea se întoarce spre ţintă, apucând o altă săgeată. Dar nu încearcă să se elibereze din strânsoarea mea. E prea încăpăţânată. Dacă se dă laoparte acum, ştie că asta nu va face decât să demonstreze cât de mult îi distrag atenţia.

Aşadar, pregăteşte următoarea săgeată şi respiră în timp ce briza îi aruncă o şuviţă de păr argintiu pe faţă. Mă întind în jurul ei şi, uşor, încet, îi dau şuviţa după ureche în timp ce ii şoptesc:

- De ce tragi cu mâna stângă?

Este o întrebare aleatorie, folosită pentru a distrage atenţia şi pentru a-mi satisface curiozitatea. Ea respiră adânc înainte de a-mi răspunde:

- M-ai crede dacă aş spune că o fac pentru că am vrut să iţi dau un avantaj?

Râd, clătinând din cap înainte de a-mi sprijini bărbia pe umărul ei.

- Mincinoaso! Nu mi-ai da niciodată un avantaj.

- Ai dreptate în privinţa asta, zice şi râde tremurat.

- Tatăl meu m-a învăţat să trag cu ambele mâini şi, după rana din întreceri, m-am gândit că ar trebui să exersez mai mult cu stânga.

Şi, cu asta, nu ezită înainte de a trage săgeata, lovind departe în afara centrului, cu o bufnitură uşoară.

- Nu spune o vorbă, mormăie ea sacadat printre dinţi, tară să se obosească să se uite la mine în timp ce apucă furioasă o altă săgeată.

- Nu aveam de gând să spun nimic, zic eu, mimând nevinovăţia.

- Mincinosule! Practic, te *simt* zâmbind.

Buzele mele sunt pe marginea urechii ei – şi, de fapt, zâmbesc.

- Nu mă pot abţine când am dreptate.

încă se luptă furioasă cu săgeata, cu vocea înşelător de dulce când spune:

- Ei bine, dacă mai rânjeşti aşa, mă voi întoarce şi voi îndrepta această săgeată spre inima ta.

Zâmbesc, degetele mele continuând să deseneze cercuri peste abdomenul ei. Inspiră iar superficial,

pregătită să se tragă înapoi şi să azvârle săgeata când eu bâigui:

- Da, măcar ai putea să-mi loveşti inima, spre deosebire de centrul...

Nu sunt surprins când simt împunsătura unui cot în burta mea. Aerul iese din mine, dar, de îndată ce îmi trag răsuflarea, râd. Paedyn pufneşte, şi o trag mai aproape de mine, folosind acest joc drept scuză pentru a o ţine, pentru a o atinge.

Capul ei se sprijină pe pieptul meu în timp ce examinează ţinta, respirând adânc. Şi eu fac la fel. Pieptul meu se ridică – faptul că o simt lipită de mine e aproape prea mult ca să respir corect. Ne potrivim perfect, atât de bine. Cu greu pot să gândesc, să respir sau să mă mişc în vreme ce degetele mele alunecă pe pielea ei, pe talia ei, pe corpul ei.

Apoi ea îşi înalţă capul. îşi ridică arcul şi lasă săgeata să zboare. Punct ochit, punct lovit. Dar la limită. Mă aplec şi îmi sprijin încă o dată bărbia pe umărul ei, admirând săgeata care a ajuns, în cele din urmă, la ţintă.

- Era şi timpul, Gray.

- Hai să vedem dacă tu te descurci mai bine, mă ia ea în batjocură, retrăgându-se în timp ce ii dau drumul, fără tragere de inimă.

Oftez şi apuc o săgeată, aşezând-o pe coardă. Trag repede, lovind inelul circular cel mai aproape de mijlocul ţintei, înjurând în barbă. Apoi apuc alta, hotărât să fac săgeata să aterizeze unde vreau eu. Ceva mă atinge pe braţ, ca o şoaptă pe pielea mea. Capul mi se îndreaptă într-o parte, ochii izbindu-se de cei albaştri de mai jos. Ea ridică privirea la mine, cu ochii arzând în ai mei, plini de foc. Mâna ei pluteşte chiar deasupra pielii expuse de pe braţul meu, tachinând fără să atingă.

- Ce faci, Gray? o întreb, întorcându-mi atenţia înapoi spre ţintă.

- îţi distrag atenţia, spune ea încet, lungind silabele.

Mâna ei îmi atinge din nou braţul, uşor. Atât de uşor! Zâmbesc.

- Dragă, va trebui să faci mai mult decât atât.
- Nu, spune ea calmă, nu cred că trebuie.

Vârfurile degetelor ei se întâlnesc cu pielea mea. Le lasă să umble pe braţul meu, oprindu-se la încheietura mâinii înainte de a o lua în sus, dureros de încet. Degetele ei îşi găsesc drum pe sub manşeta cămăşii mele de bumbac, urcă şi...

Dispar.

Atingerea ei dispare, lăsându-mă să tânjesc ca ea să îşi pună mâinile pe mine. Atunci îmi dau seama.

Ea are dreptate. Nu mai trebuie să facă nimic pentru a- mi distrage atenţia.

Simplul gând că e atât de aproape şi că abia mă atinge face să mi se învârtă capul. M-am topit din pricina promisiunii pe care mi-au facut-o degetele ei, promisiunea a ceva mai mult, promisiunea a *ceva.* Nimic. Ea nu va pune mâinile pe mine. în schimb, mă va înnebuni tachinându- mâ cu atingerea ei, doar ca să mi-o răpească, lăsându-mă să vreau mai mult. Lăsându-mă să-mi fie frig fără focul pe care degetele ei mi-l declanşează de-a lungul pielii.

Expir, observând cât de nesigur pare acest lucru, cât de tremurător mi-a devenit corpul. Trag înapoi coarda arcului în timp ce un alt deget mă atinge sub antebraţ.

Săgeata mea aterizează la două inele întregi distanţă de centru, dar mintea mea este în altă parte, la atingerile fantomatice care îşi croiesc drum în sus şi în jos pe braţul meu. Nu-mi amintesc să fi luat o altă săgeată, dar, când mă uit în jos, văd că mi-a fost pusă în arc.

încet, atât de încet, îşi lasă degetele să alunece peste pielea mea, mai apăsat decât înainte. O singură atingere nu m-a ftcut niciodată să mă simt atât de înflăcărat. Şi ea ştie *exact* ce face. Ştie că mă va înnebuni intr-un mod pe care nu-l pot explica, intr-un mod pe care nu l-am simţit niciodată până acum.

- Eşti mică şi crudă, ştii?

Vocea mea e adâncă, disperată.

- Dar abia te-am atins cu un deget, spune ea

încet, subliniindu-şi cuvintele cu un singur deget care îmi urmăreşte antebraţul.

- Exact.

Poate am făcut-o intenţionat. Poate că am ales să-i distrag atenţia pentru că ştiam că este prea încăpăţânată ca să nu facă acelaşi lucru cu mine. Poate că am făcut totul doar pentru că voiam şi mâinile ei pe mine. Pentru că era o scuză să o ţin în braţe, să mă ţină în braţe. Şi acum, că nu o mai face, tânjesc după atingerea ei. Tânjesc după ea.

Trag săgeata, fără să mă obosesc să aştept şi să văd unde aterizează înainte să arunc arcul la pământ, să mă întorc şi să-i apuc încheieturile. O trag spre mine, uitându-mă în ochii ei uluiţi. Buzele ei se despart, fie de surprindere, fie pentru că e pe cale să-mi zică vreo două, nu sunt sigur.

- Nu... Mă opresc, înghit, expir încet. Nu te juca aşa cu mine!

Se uită la mine. Gura i se deschide şi se închide din nou, sperând clar că vorbele vor ieşi.

îi susţin privirea în timp ce ii ghidez una din mâini spre braţul meu, lăsându-i să cadă cealaltă încheietură pentru a o trage mai aproape de talie. Palma ei se întâlneşte cu pielea mea şi e ca şi cum îmi amintesc cum să respir din nou. îmi apăs mâna peste a ei, ţinându-i pielea ferm apăsată de a mea. Zâmbesc acum că, în sfârşit, mă atinge complet, în loc să mă tachineze cu vârfurile degetelor.

O singură atingere a ei sau lipsa ei este de ajuns ca să mă înnebunească.

„Ce mi-a făcut?“

îmi iau mâna de pe a ei, degetele întârziind pe braţul ei înainte de a o lăsa să cadă pe lângă mine. Dar ea nu o lasă pe a ei, menţinând palma în acelaşi loc. Se uită la zona unde pielea ei se întâlneşte cu a mea înainte ca privirea să îi ajungă în cele din urmă la faţa mea. Zâmbeşte, dar zâmbetul este la fel de slab ca vocea ei.

- Nu mi-am dat seama că o singură atingere te poate afecta atât de mult.

- Nici eu.

Ochii ei se îndepărtează de ai mei, aproape timid, în timp ce îşi lasă mâna să-mi întârzie pe

braţ înainte de a o trage jos. Apoi îşi întinde gâtul, privind la ţinta din spatele meu.

Zâmbeşte la ceea ce vede.

- Ai pierdut, Azer.

Capitolul 36

Paedyn

- Concentrează-te, Paedyn! Doar calmează-te şi concentrează-te! Poţi să faci asta.

încuviinţez din cap drept răspuns la cuvintele liniştitoare ale lui Kitt, închizând ochii înainte de a respira adânc. După o clipă, mă uit la el şi încuviinţez din nou din cap.

- Bine. Sunt gata.

Kitt oftează dramatic, cu ochii plini de amuzament. Apoi spune încet:

-Trei...

îi zâmbesc cu subînţeles.

- Doi...

îmi las capul pe spate.

- Unu.

într-o clipită, aruncă ceva în aer. Deschid gura în aşteptare, gata să savurez dulceaţa ciocolatei, doar ca aceasta să-mi aterizeze pe nas înainte de a sări pe podea.

Râsetul lui Kitt răsună între pereţii bucătăriei aglomerate, şi îi surprind pe servitori zâmbind la sunetul familiar. Ridică o mână spre mine când încep să vorbesc, şi e clar că are nevoie de un moment pentru a se aduna înainte să se uite la mine. Dar când, în sfârşit, se îndreaptă şi îmi întâlneşte privirea, râde din nou.

- Bine, deci coordonarea mea când vine vorba despre a prinde mâncarea în gură nu este... grozavă, mormăi eu, incapabilă să-mi opresc zâmbetul să se lăţească.

- Nu este grozavă? Kitt îşi trece o mână prin părul dezordonat, încă sufocându-se de râs. Spune-i asta lui Gail, care şi-a irosit pe tine jumătate dintre bomboanele de ciocolată.

îmi încrucişez braţele sfidător.

- Ei bine, nici tu nu ai prins fiecare bucată de ciocolată, *Majestate.*

Kitt se apropie şi îmi zâmbeşte.

- Adevărat. Dar măcar am mâncat dovezile. Tu, pe de altă parte – privirea îi alunecă spre podeaua acum plină de dulciuri –, nu ai făcut-o.

Pufnesc, mă las pe vine şi încep să adun de pe podea micile bomboane de ciocolată şi să le pun în palma făcută căuş. Kitt se ghemuieşte brusc în faţa mea, ajutându-mă să le pun în palma ce aşteaptă. Mă uit la el pentru o clipă, incă uluită de fiecare dovadă de bunătate sau zâmbet împărtăşit. Dar, cu tot timpul petrecut cu el în ultima vreme, diferenţele dintre rege şi fiul său par să mă surprindă din ce în ce mai puţin.

Un parteneriat pe care l-am acceptat doar ca să fiu observată de oameni a înflorit acum într-o prietenie ce era puţin probabilă. Nu este greu să-mi umplu majoritatea zilelor vorbind şi petrecând timp cu viitorul rege pentru a găsi tunelul pentru cei din Rezistenţă. Nimic din toate acestea nu e greu, deşi vinovăţia care mă roade este. Mă trezesc dorindu-mi în mod egoist ca el să fie mai asemănător tatălui său, pentru că asta ar face trădarea mult mai suportabilă.

O servitoare scundă şi frumuşică trece pe acolo, icnind surprinsă la vederea noastră.

- Ştiu, ştiu, oftează Kitt. E complet nepricepută la a prinde lucruri în gură.

- Nu, nu, Excelenţă! Servitoarea se repede, cu o expresie alarmată întipărită pe toată faţa. Vă rog, nu vă deranjaţi! O să curăţ asta imediat!

înainte să pot vorbi, ea s-a lăsat deja jos lângă mine şi a început să-mi smulgă ciocolata din palmă.

- Mulţumesc, Liza, spune Kitt, ridicându-se.

El îmi întinde mâinile, iar eu le iau, lăsându-l să mă tragă în picioare. Liza ii zâmbeşte prinţului ei.

- îmi face plăcere, Excelenţă.

„Bineînţeles că îşi cunoaşte slujitorii pe nume.“

Zeci dintre ei mişună în jurul nostru, ciocnindu-se unii de ceilalţi în graba lor de a ajunge acolo unde trebuie, în timp ce o voce tunătoare ne strigă.

- Kitt, te iubesc, dragă, dar nu cred că bucătăria mea poate suporta încă o persoană!

O văd pe Gail privindu-ne din cealaltă parte a încăperii, zâmbind la ceea ce vede. Apoi gesticulează, indrumându- ne spre uşă.

- Dar, din moment ce te dau afară, va trebui să vii din nou să mă vizitezi în curând.

Kitt chicoteşte şi pune o mână blândă pe spatele meu, iar eu nu mă îndepărtez Ia atingerea lui. Mă îndrumă spre uşă în timp ce strigă:

- Oh, nici n-ai putea să mă ţii departe, Gail.

Holul este plin de servitori, toţi ocupaţi şi agitaţi, pregătind cele necesare pentru următorul bal de mâine- seară – o amintire a timpului care mi-a mai rămas pentru a găsi tunelul care duce în lojă. Mi-am petrecut zi după zi cu Kitt, câştigându-i încrederea în timp ce elaboram un plan pentru a obţine informaţiile de care am nevoie. Aproape că dau peste un servitor sau, mai bine zis, aproape că dă el peste mine. Băiatul deşirat îşi strigă scuzele înainte de a se grăbi spre locul unde ar trebui să meargă.

„Fix la momentul potrivit. încercarea moarte n-are.u

Mă întorc spre Kitt şi mă forţez să râd.

- Nu ai nevoie niciodată de o pauză de la haosul castelului?

Chiar în timp ce vorbesc, ştiu deja răspunsul. A recunoscut că s-a simţit captiv în palat când eram înghesuiţi împreună în camera sigură. Şi totuşi, iată-mă, folosind împotriva lui acele informaţii pe care a avut încredere să mi le împărtăşească. Se uită la mine, ochii lui părând să-i cerceteze pe ai mei cu o anumită tristeţe.

- Nici n-ai idee.

¡mi arunc braţele, exasperată.

- Şi-atunci de ce nu iei o pauză? Ai putea să

vizitezi mahalaua Loot pentru o zi. Desigur, există la fel de mult haos acolo ca în castel, dar... e un alt tip de haos. Te amesteci cu el. Laşi haosul să te cuprindă până când devine un sentiment familiar. Până când devii o parte din el, eşti înghiţit de el.

„Haide! Spune da!"

Kitt se uită la mine de parcă nu-i vine să creadă ce vede. Un zâmbet lent i se întinde pe buze, ochii verzi trecând peste faţa mea de parcă s-ar fi temut că aveam să încetez să mă mai uit la el.

- Ce? întreb eu, puţin îngrijorată.

Clipeşte şi clătină uşor din cap, încercând să şi-l limpezească.

- Nimic. E doar... felul în care vorbeşti despre I.oot.

îşi îndepărtează privirea, mormăind ceva de genul: „La naiba, pur şi simplu felul în care vorbeşti". Nu insist, înainte de a întreba încet:

- Deci... asta înseamnă da?

Zâmbetul ii ezită.

- Mi-aş dori să văd Loot. Cu adevărat. Nu am mai fost de când eram băiat. înainte să fiu...

- Captiv aici? completez cu glas blând.

Nu mi-am dat seama că ne-am oprit din mers până când Kitt nu mă trage din mijlocul holului, ca să nu fini căleaţi în picioare de servitorii ce zoresc de colo-colo.

- Exact, spune el, cu un zâmbet mic. Eşti unul dintre puţinii oameni care înţeleg asta.

încuviinţez încet din cap, zâmbind uşor.

- Kitt, sunt pe cale să îţi fac morală, bine?

El râde.

- Nu m-aş aştepta la nimic mai puţin de la tine. Continuă!

- Ca viitor rege, ar trebui să-ţi vezi poporul. Să vezi cum trăiesc oamenii în mahalale. Să vezi cum *supravieţuiesc.*

- Ştiu, spune el pe un ton gol.

- Deci ce te opreşte?

Scoate un râset fără umor, frecându-şi ceafa în timp ce spune pur şi simplu:

- Actualul rege. Nu părăsesc castelul decât dacă este absolut necesar, şi să-mi văd poporul nu

intră în categoria asta, potrivit lui. Sunt moştenitorul tronului, şi nu va risca să mă lase să părăsesc palatul, darămite să ajut, aşa cum am încercat când Rezistenţa a dat atacul de la bal.

încerc să nu mă crispez din pricina ignoranţei lui, din pricina ideii că oamenii din Rezistenţă au *atacat* la bal. Dar cel mai bine e să nu-i fac morală prinţului despre chestiuni despre care nu ar trebui să ştiu nimic.

- Şi eşti de acord cu el? îl întreb cu băgare de seamă.

- îl înţeleg. Şi îl respect...

- Şi nu vei înceta niciodată să încerci să-i demonstrezi de ce eşti capabil, aşa că vei face ce-ţi spune. Ştiu. Există o notă de amărăciune în vocea mea, pe care încerc repede să o acopăr. Atunci doar o noapte, Kitt. Du-te să-ţi vezi poporul! Vezi cum a fost pentru mine în mahalale. Nu rămâne ţintuit aici!

Kitt îşi lasă capul pe spate, rezemat de perete, şi râde.

- Nu prea pot pleca, Paedyn. Sunt paznici peste tot şi nu am voie să ies pur şi simplu.

Şi exact asta am sperat să îl aud spunând, 'lotuşi, îi arunc o privire inexpresivă.

- Dar tu eşti prinţul.

- Da, în fine, uneori, sunt prinţ doar cu titlul, nu şi cu privilegiile. Nu pot să ies pur şi simplu pe uşa din faţă.

- Atunci ieşi pe altundeva. Mă apropii cu un pas, ridicându-mi mâinile doar pentru a le lăsa să-mi cadă pe lângă corp, mimând nonşalanţa. Nu poţi să-mi spui că nu există o cale de ieşire de aici despre care nimeni nu ştie. Vreo uşă care nu e păzită?

Tonul îmi e complet degajat, şi par doar curioasă.

„Haide! Ai încredere în mine! Spune-mi!“

Daca pot să-l fac să vorbească despre tuneluri, să-l fac să mă ducă prin ele, există şansa ca el să-mi spună despre cel pe care trebuie să-l găsesc. M-aş comporta ca şi cum aş fi doar curioasă, aş pune întrebări despre celelalte tuneluri pentru a

afla despre unul în mod special. Nu e cel mai solid plan al meu, dar e un început.

Mă priveşte intr-un mod care îmi aminteşte vag de Kai. îmi alung gândurile despre celălalt frate, alegând, în schimb, să mă concentrez la cel din faţa mea. Cel pe care este uşor să îl ai în preajmă, cu care e uşor de vorbit...

„Care e uşor de păcălit, trădat, folosit...“

- Oh, da. Există o mulţime de moduri prin care să ies nevăzut din castel, spune Kitt zâmbind, pătrunzându-mi prin gândurile stridente.

Inima îmi bate cu putere, vocea mea e liniştită când spun:

- Te duc acolo. într-o noapte. Vei vedea I.oot şi poporul tău. Cum sunt oamenii, cum e viaţa lor...

Se uită la mine atât de atent, încât mă opresc o clipă, înghiţită de acei ochi de smarald la care acum câteva zile nu îndrăzneam să mă uit.

- Un rege care nu îşi cunoaşte poporul nu poate fi un rege *pentru* poporul său.

în ciuda adevărului din cuvintele mele, simt un gust amar în gură din cauza motivului ascuns pentru care le- am exprimat.

Nu trebuie decât o sământă de îndoială, un grăunte de incertitudine pentru a înflori şi a creşte. Şi tocmai l-am plantat. îi ofer un zâmbet liniştitor, de parcă nu aş minţi de-ngheaţă apele.

„Ai încredere în mine!“

- Poate, spune el, studiindu-mă.

Mă lupt cu imboldul de a încerca să-l conving, având grijă să nu par disperată sau să atrag suspiciuni.

- Mă voi gândi la oferta ta.

- Kitt.

Părul de pe ceafa mi se ridică la sunetul acelei voci. Al acelei voci reci şi aspre. Mă răsucesc încet pe călcâie ca să-l văd pe rege la capătul holului, îndreptându-se spre noi. îi fac cea mai mică reverenţă posibilă, muşcându-mi limba în timp ce îi ofer un mic zâmbet.

- Kitt, am nevoie de tine în birou, pentru a ne termina discuţia cu consilierii.

Ochii lui mă cercetează, considerându-mă în

cele din urmă demnă de privit. Sunt de acelaşi verde strălucitor ca ai lui Kitt şi, totuşi, nu ar putea fi mai diferiţi, mai... reci. Aproape că tremur amintindu-mi motivul pentru care abia puteam privi în ochii fiului său. Privirea regelui se întoarce spre Kitt înainte ca el să adauge:

- Acum.

Deşi nu pare prea încântat, Kitt răspunde scurt:

- Desigur, tată.

Păşeşte lângă rege, gata să meargă cu el înapoi în birou.

- Ia-o înainte, fiule! Ne vedem acolo.

Vocea lui severă nu lasă loc de ripostă, iar Kitt încuviinţează încet din cap drept răspuns înainte de a-mi arunca un mic zâmbet şi de a se răsuci pe călcâie.

Abia îndur să-l privesc, dar îmi forţez ochii să-i întâlnească pe cei ai ucigaşului tatălui meu. Se uită la mine de parcă aş fi gunoiul pe care şi l-a curăţat de pe talpa pantofilor lui strălucitori. Nu pot suporta, dar mă forţez să stau nemişcată, mai degrabă decât să mă foiesc sub privirea-i scrutătoare. Aşa că ii ofer un zâmbet strălucitor în timp ce mă întreb dacă pare că îmi dezgolesc dinţii spre el.

- Majestate, zic înainte de a păşi ca să îl ocolesc, să scap de acest om şi de gândurile mele furioase şi răzbunătoare.

Pantofii lui se lovesc de podeaua de piatră în timp ce păşeşte şi-mi blochează calea. Mă opresc, privind în sus la silueta lui masivă. Este foarte sănătos pentru vârsta lui, şi e lesne de văzut de unde au moştenit fiii lui constituţia puternică şi trăsăturile frumoase. Asemănările dintre Kitt şi tatăl său sunt uluitoare, dar mă concentrez asupra capacităţii de Vânjos a regelui, care îmi aminteşte faptul că ar putea să-mi rupă gâtul cu uşurinţă.

- Domnişoară Gray, mă bucur să văd că ai ieşit în mare parte nevătămată din primele întreceri. Nu pare deloc bucuros de bunăstarea mea. Ei bine, mulţumită fiului meu, la o adică.

îmi pot doar imagina reacţia regelui când a văzut filmările cu mine şi Kai. Ştiu că i-a displăcut

profund, l-a displăcut că fiul lui m-a ajutat pe mine – un nimeni, un om de rând, o fată din mahalale.

„O Obişnuită.“

- Da, sunt recunoscătoare că l-am avut pe Kai drept partener, spun eu cu un aer calm, neştiind încotro se îndreaptă această conversaţie.

- Hmm.

Regele se uită în jos la mine, mijind ochii. înainte să poată spune altceva, adaug:

- Şi aştept cu nerăbdare următoarea întrecere. Şi pe cea de după aceea.

Minciuni. Am vrut doar să văd expresia de pe chipul lui când par aşa încrezătoare pentru că am supravieţuit atât de mult. îmi închei declaraţia cu un zâmbet fals, gata să-l părăsesc şi să las în urmă această conversaţie, când el spune:

- Lasă-mă să fiu sincer, Paedyn! Nu o să câştigi.

Mă crispez.

- Poftim?

- Ştiu că asta vrei. Să câştigi întrecerile Epurării şi să ai o viaţă mai bună pentru tine şi pentru prietena ta croitoreasă. Râde amar şi muşcător. Că veni vorba, ar trebui să te felicit pentru mica ta ispravă cu rochia de la bal. Cu siguranţă ai obţinut ceea ce ţi-ai dorit. Să le aminteşti oamenilor despre Salvatoarea lor de Argint.

Privesc în altă parte, nemaiputând să mă uit la el, în timp ce continuă cu o mişcare a mâinii.

- Spune-mi, ai văzut sondajele?

Le-am văzut. La o zi după prezentarea primei probe din întreceri, punctajele concurenţilor şi voturile oamenilor au fost combinate şi numărate. Clasamentele celor şapte adversari rămaşi erau peste tot, afişate pe bannere şi fluturaşi în tot oraşul. Kai era în frunte, urmat de Ace, iar Andy se afla la mică distanţă, pe al treilea loc. Asta ne-a lăsat pe mine şi Blair la egalitate pe locul patru, Braxton şi Jax la egalitate pe ultimul loc.

Se pare că regatul Ilya nu prea ştie ce să facă cu mine. Cei din mahalale vor vota probabil pentru Salvatoarea lor de Argint, în vreme ce cei din afara mahalalei probabil se aliază împotriva mea,

sperând să-l vadă pe concurentul din mahalale având parte de o moarte distractivă. Şi, dacă primesc voturi de la cei din afara mahalalelor, este iară îndoială pentru că mă găsesc amuzantă.

- Da. Am văzut sondajele, spun printre dinţi.

- Bun. Mă îndoiesc că vei urca în clasament, aşa că ce mă preocupă cel mai mult este relaţia ta cu fiii mei. Nu au nevoie să-i tragi în jos sau, mai rău, să-i influenţezi.

Mă uit la pieptul regelui, privind cum îşi aranjează manşetele jachetei.

- Mă îndoiesc că trebuie să-ţi readuc aminte care ţi-e locul, aşa că stai departe de ei şi nu vom avea probleme. Ai înţeles?

Pumnalul băgat în cizma mea nu m-a ispitit niciodată mai mult, torturându-mă cu gândul de a-i înfige lama în piept, aşa cum i-a făcut el tatălui meu. Dar nu mi-a ucis doar singurul părinte în acea zi, ci a ucis şi o parte din mine.

Şi din cauza asta nu am urât niciodată pe cineva într- atât, din toată inima.

Pumnii îmi sunt strânşi de-o parte şi de alta a trupului, unghiile mi se afundă în palme. Dar îmi forţez faţa să capete o expresie supusă şi dulce când spun:

- Am înţeles, Majestate.

„Dacă înainte nu voiam să câştig, acum, cu siguranţă vreau."

- Bine, spune el scurt. Atunci ar trebui să mulţumim molimei că eşti în viaţă şi sănătoasă, nu-i aşa?

Există o anumită provocare care răzbate din tonul lui, care-i luceşte în ochi. îi oglindesc zâmbetul, chiar dacă îmi înghit mândria. Nu am spus niciodată lozinca mizerabilă şi am jurat că nici nu o voi face. Şi totuşi, iată-mă, deschizând gura pentru a lăsa cuvintele să cadă ca şi cum nu ar fi străine pe limba mea. De parcă nu mi-ar lăsa un gust neplăcut în gură.

- Da, mulţumesc, intr-adevăr, molimei.

Stai nemişcată sau o să-ţi scot ochiul.

Mormăi în timp ce Ellie doar rânjeşte. încă îmi

trece o vergea peste gene, în ciuda faptului că e suficient de aproape încât să mă orbească din greşeală. îi place să dea vina pe foiala mea, iar mie îmi place să dau vina pe mâinile ei nesigure.

- Bun, e timpul să sugi burta.

Adena clocoteşte de emoţie în spatele meu, prinzând cu mâinile şireturile rochiei mele. îmi îngăduie o ultimă respiraţie înainte de a strânge legăturile, blocând aerul din cutia toracică strivită. Manevrează şireturile, trăgând încet corsajul, tot mai strâns, pentru ca spatele să fie parte pe parte. Prinzând scaunul din faţa mea, icnesc.

- Mai trage o dată, A, şi cred că o coastă îmi va perfora plămânul.

Mă îndoiesc că Adena mă poate auzi peste ţipetele-i de încântare.

- Pae, este perfectă! Ştii, eram puţin îngrijorată de tiv, dar uită-te! Se încadrează exact, şi, oh, croiala este incredibilă... Face o pauză, oftând. Of, uită-te! Doar uită- te la tine!

Mâinile ei mă prind de braţe în timp ce mă învârte spre oglindă, cu faţa ei strălucitoare privind peste umărul meu. Clipesc, iar fata din oglindă face Ia fel.

Rochia argintie pe care am purtat-o la primul bal a fost uluitoare, seducătoare, pe când aceasta este pur şi simplu frumoasă, uimitoare. Ţesătura de un roşu-închis mă învăluie, revărsându-se pe podea. Este strălucitoare şi iară mâneci, dar corsajul, în loc să fie rotunjit în partea de sus, are marginile terminate în colţuri ascuţite elegant. Este strâmtă, strânsă în talie cu şireturile de la spate, acum legate într-o fundă îngrijită, şi îmi expune pielea între materialul care ţine rochia la un loc. Fusta este amplă, dezvăluind fanta mare de pe piciorul meu drept, unde pumnalul tatălui meu este la vedere, pentru ca toţi să-l privească şi să fie derutaţi de el.

- Adena, îmi place la nebunie...

Mă întrerup în timp ce ochii îmi trec peste materialul care îmi îmbrăţişează corpul. Apoi privirea mea întâlneşte ochii emoţionaţi, în nuanţa

alunelor, din oglindă, şi mă întorc să fiu cu faţa la cea mai bună prietenă a mea.

- Te iubesc, Adena!

Ea radiază, privindu-mă cu un aer strălucitor.

- Şi eu te iubesc, Pae! Zâmbetul ei devine viclean. Şi toată lumea te va iubi în această rochie. Mai ales un anumit prinţ...

Nu-i greu să-ţi dai seama că se referă la Kai. îi arunc o privire, nedorind în mod deosebit să vorbesc despre asta.

- Adena...

- Ce? mă întreabă ea, mult prea inocentă. în caz că ai uitat, am urmărit desfăşurarea întrecerilor. Am văzut ce s- a întâmplat între voi doi. Ea ridică dintr-o sprânceană. Şi am aşteptat să vii şi să-mi vorbeşti despre asta.

- Ei bine, nu e nimic de spus.

Ea imi aruncă o privire inexpresivă, forţându-mă să adaug:

- Bine, nu ştiu *ce* să spun. El este derutant şi captivant, iar eu nu reuşesc, lamentabil, să menţin distanţa.

- Corect, spune ea încet. Pentru că tu eşti... tu.

- Iar el este... el, oftez.

„Pentru că eu sunt o Obişnuită, iar el este viitorul Executant."

Adena pufneşte dramatic.

- Ei bine, nu te învinovăţesc că nu poţi sta departe. Adică, uită-te la el!

îmi dau ochii peste cap, râzând în ciuda voinţei mele. în încercarea de a evita conversaţia curentă, mă minunez în oglindă de felul în care m-au transformat fetele. Părul îmi e strâns într-o împletitură complicată pe spate, combinată cu un machiaj întunecat care îmi încadrează şi îmi umbreşte ochii, iar buzele mele au un luciu strălucitor.

„Făuritoare de miracole. Asta sunt ele."

Vorbim şi râdem când se aude o bătaie puternică în uşă. Lenny fluieră când mă vede.

- Ia te uită! Chiar arăţi ca o prinţesă, prinţeso.

Capitolul 37

Paedyn

- Dacă mă aleg cu înţepături, pe tine dau vina, mormăie Lenny. Mă conduce prin grădină, trecând pe lângă zeci de oaspeţi care se holbează. Rochia ta nu atrage doar multă atenţie, ci şi o mulţime de albine.

încerc să-mi înăbuş un pufhet în timp ce mă uit în jos la rochia mea care se potriveşte cu trandafirii ce mărginesc poteca de piatră pe care mergem. Oaspeţii cutreieră prin grădini, croindu-şi drum spre peticul larg decorat de iarbă de dincolo de fântână, unde l-am stropit pe viitorul lor rege, cu doar câteva zile în urmă.

întrucât întrecerile în sine nu sunt singurele lucruri diferite în acest an, al doilea bal are loc în grădinile unde soarele ce apune străluceşte din paharele de şampanie, înmuind lotul într-un auriu monoton. Ieşim de pe potecă şi păşim pe marginea ierbii bogate, uitându-ne la mesele cu deserturi şi la ghirlande grandioase prinse de copacii înclinaţi din jur. Muzicienii sunt ascunşi sub o salcie căzută, pe jumătate nevăzuţi în spatele perdelei de frunze legănate, în timp ce cântă o melodie însufleţită. în centrul festivităţilor se află covoare cu model suprapuse pe iarbă, toate variind în dimensiune şi stil, pentru a crea un ring de dans colorat, unde mai multe cupluri se învârt deja.

- Ei bine, din păcate pentru tine, nu sunt eu partenerul tău, spune Lenny, oftând dramatic. Deci aici trebuie să-mi iau rămas-bun.

Râd.

- Cum voi trece de noaptea asta fără tine?

Se înclină intr-o plecăciune batjocoritoare.

- Ştiu. Eii curajoasă, prinţeso! Acum, du-te şi găseşte-ţi prinţul!

Şi apoi se îndreaptă, face cu ochiul şi dispare în grădini. Scutur din cap înspre silueta lui care se

retrage înainte să respir şi să merg mai departe în sala de bal improvizată pentru acea seară. Cercetez vârtejul de trupuri care dansează, încercând să-l găsesc pe Kitt printre ele.

- Bine că porţi rochia asta, altfel poate că nu te-aş fi găsit niciodată.

Tresar la sunetul vocii lui Kitt în spatele meu şi mă învârt spre el, cu fustele mişcându-mi-se în jurul picioarelor. Zâmbeşte şi clătină din cap, privindu-mă din cap până în picioare.

- Deşi, chiar dacă ai fi îmbrăcată în verde, mă îndoiesc că ai deveni una cu mulţimea.

înghit în sec, nesigură ce să spun înainte de a mă rezuma la un:

- Mulţumesc.

îşi întinde mâna.

- Dansezi cu mine?

îmi pun palma într-a lui şi încuviinţez din cap înainte de a fi condusă pe ringul de dans. Simt că dansez cu un băiat complet diferit de cel cu care am dansat la balul anterior. Numai că singurul lucru care s-a schimbat este perspectiva mea faţă de el. Vorbim lejer în timp ce dansăm şi este o uşurare să-l pot privi în ochi, să nu tresar îndepărtându-mă la atingerea lui.

- Tatăl meu ţi-a spus ceva ieri? După ce am plecat? mă întreabă Kitt curios când se termină melodia.

Deschid gura, gata să torn o minciună, când o voce rece intervine:

- Pot să vă întrerup?

Respir adânc, enervată, înainte de a întoarce capul către Blair, care aşteaptă să-mi răpească partenerul. Ea şi-a combinat surâsul afectat cu o rochie de un verde intens, decorată cu mărgele complicate, care i se agaţă de trup. Privirea pe care mi-o adresează Kitt e comică. îmi înăbuş râsul în timp ce ochii lui îi fixează pe ai mei, rugându-mă să nu-l părăsesc. îi ofer un mic zâmbet, sperând că va vedea scuzele în ochii mei în timp ce-i spun:

- Desigur. E al tău cu totul.

El clatină din cap spre mine, fixându-mă cu

privirea în timp ce mă desprind din braţele lui şi sunt rapid înlocuită de Blair.

- Distracţie plăcută, adaug, neputând să-mi ascund zâmbetul.

Kitt îmi aruncă o privire care promite răzbunare şi mă sufoc de râs la vederea acesteia. Mă răsucesc pe călcâie, încă zâmbind...

Şi mă ciocnesc de ceva solid.

Nu, de *cineva* solid.

Ceva umed îmi stropeşte obrazul în timp ce mă îndepărtez de corpul de care m-am ciocnit cu atâta lipsă de graţie. Mirosul de vin amestecat cu cel de pin mă loveşte, şi înghit în sec, ştiind exact cine stă în faţa mea înainte de a ridica privirea ca să-l întâlnesc.

Kai zâmbeşte, arătând în egală măsură sălbatic şi frumos în razele finale ale soarelui care apune. Părul îi e mai dezordonat decât în mod obişnuit, cu valurile lui ciufulite şi de culoarea cernelii care cad oriunde doresc. Ochii lui au o nuanţă de gri strălucitor, tulbure, aprinşi de amuzament. Costumul pe care îl poartă şi cămaşa de un alb sclipitor de dedesubt nu sunt doar uşor şifonate, ci şi parţial pătate de un roşu intens.

Stropi de vin roşu joacă în paharul strâns în mână. Ei bine, a mai rămas doar puţin, din moment ce acum poartă pe el cea mai mare parte din vin, şi asta datorită mie.

Ochii mei se îndreaptă spre ai lui când izbucneşte în râs.

Câţiva dintre oaspeţii din jurul nostru aruncă priviri uluite în direcţia noastră, auzind izbucnirea lui neobişnuită. Şi sunt sigur că expresia mea o oglindeşte pe a lor. Umerii îi tremură de râs, iar eu mă opresc, ţinându-mi respiraţia. Grimasa lui e amplă, sălbatică, afişând un zâmbet uluitor însoţit de gropiţe adânci.

Sunt brusc îngrijorată.

Vinul îi picură de pe marginile costumului, şi nu se poate opri din râs îndeajuns pentru a observa sau chiar pentru a-i păsa că stângăcia mea i-a stricat hainele. îmi dreg glasul, uitându-mă la invitaţii care se uită la noi în timp ce-i spun:

- Kai – un alt hohot de râs adânc la auzul numelui său –, de ce nu mergem să te curăţăm?

îl apuc de mână înainte ca el să aibă ocazia să se opună sau să râdă mai tare şi ne îndreptăm spre copacii de la margine, fiind conştientă de ochii care ne urmăresc fiecare mişcare. Smulg un şervet de pe una dintre mesele lungi înainte de a ne strecura sub ramurile plecate ale unei sălcii întunecate, ferindu-ne de oaspeţii bârfitori. Kai se sprijină de trunchiul aspru, zâmbindu-mi răutăcios. îl evaluez din nou rapid, estimând daunele pe care le-am provocat hainelor lui, precum şi comportamentul lui ciudat. Se apleacă prea aproape, studiindu-mă în amănunt.

- Ştii, respiră el cuvintele într-un mod care îmi dă un fior pe şira spinării, nu era nevoie să verşi băutură pe mine ca să fim undeva doar noi doi. Puteai să mă inviţi la dans.

îi întâlnesc privirea înainte ca aceasta să înceapă să-mi coboare leneş pe corp. îmi ţin respiraţia, simţind practic dâra fierbinte lăsată de privirea lui. Apoi, încet, atât de insuportabil, senzual, scandalos de încet, privirea lui îşi croieşte drum înapoi la a mea.

- Ba, mai mult, m-ai fi făcut să vin la tine mai devreme sau mai târziu, în rochia asta.

înghit în sec.

Ochii mei ii scrutează, observând hainele şifonate, râsetele sonore, divagaţiile cu tentă de flirt – deşi presupun că nu e nimic nou.

- Eşti beat.

Oftez cuvintele, clătinând din cap înspre el. îmi zâmbeşte din nou, deşi mai sălbatic decât zâmbetele cu care m-am obişnuit atât de mult.

- Poate un pic.

îmi dau ochii peste cap, ridicând şervetul pe care l-am apucat, şi încep să-i desfac nasturele hainei de la costum pentru a încerca să şterg cămaşa de dedesubt cât pot de bine.

- Mă dezbraci, Gray?

Faţa lui e din nou aproape de a mea, respiraţia lui îmi gâdilă obrazul.

- Adică nu pot să spun că nu credeam că va

veni ziua asta. El adaugă cu o şoaptă amuzată: Nu mi-ai putut rezista, dragă?

Mă uit în sus la el, afişând propriu-mi zâmbet ce denotă o încredere pe care nu o simt.

- Oh, te rog, pufnesc, singurul lucru la care *rezist* când sunt în preajma ta este dorinţa de a-ţi pune un pumnal în gât.

Ochii lui sunt aţintiţi în ai mei.

îmi place când ameninţi că mă omori, ştii asta?

- Oh? Şi de ce, mă rog?

Colţul gurii îi zvâcneşte.

- Pentru că, de fiecare dată când nu o faci, dovedeşti doar că nu vrei.

Şi apoi îmi strânge vârful nasului cu un zâmbet mulţumit.

îi îndepărtez mâna cu un pufnet, tulburată şi frustrată, şi urăsc din suflet că el este motivul stării mele de slăbiciune. îmi fixez atenţia pe cămaşa iui pătată, ţesătura lipindu-se acum de corpul musculos de dedesubt.

„Pe toate molimele, ei bine, asta nu ajută.“

încep să tamponez pata roşie, forţându-mă să mă concentrez mai degrabă la sarcină decât la băiatul din faţa mea. încerc să uit că pe el il ajut, în acelaşi timp încercând să-mi amintesc de ce îl ajut din capul locului.

Apoi îmi prinde bărbia, iar respiraţia mi se accelerează.

Kai îmi înclină capul în sus pentru a-i întâlni privirea, degetele dansând de-a lungul maxilarului meu.

Se uită la mine cum s-ar uita cineva la un tablou – absoarbe fiecare detaliu, bucurându-se de originalitatea lui, considerând întregul o operă de artă.

îmi înclină capul într-o parte, întorcându-mi obrazul spre lumină.

„Ar trebui să-l îmbrâncesc.“

Degetul lui îmi mângâie maxilarul.

„Nu vreau să-l îmbrâncesc.“

El chicoteşte, şi este un sunet de beţie încântător.

- Am uitat cât de talentată eşti. Am reuşit să-mi

vărs băutura peste noi amândoi.

Degetul lui mare îmi trece peste obraz, ştergând vinul despre care uitasem că mi-a fost stropit pe faţă.

- Ei bine, poate, dacă ţi-ai fi ţinut ochii pe ringul de dans şi nasul afară din pahar, nu am fi în această situaţie, spun eu rece.

- Oh, dragă, ochii mei erau pe ringul de dans, zice el degajat. Au fost pe tine, în vreme ce dansai cu fratele meu. Apoi râde, întinzându-şi gâtul pentru a clătina din cap la baldachinul de frunze de deasupra noastră. De ce crezi ca am băut?

Inima îmi bate cu putere în cutia toracică, în spaţiul strâmt al rochiei, ameninţând să rupă cusăturile atent făcute de Adena. El se uită din nou la mine, ridicând neglijent din umeri.

- în plus, asta – îşi coboară privirea la cămaşa pătată – a fost, cu siguranţă, opera neîndemânării tale.

îl fixez cu privirea, dorindu-mă să nu zâmbesc.

- O, chiar aşa?

- Şşşttt!

Degetele lui îşi găsesc drumul înapoi sub bărbia mea, pe maxilarul meu, cuprinzându-mi faţa. Ochii cenuşii se abat asupra gurii mele. Şi apoi îşi trece degetul mare de-a lungul buzei mele de jos.

Vin.

îl simt incă pe degetul mare pe care mi-l trece pe gură. Sunt uluită, nemişcată, stană de piatră, în timp ce ochii lui urmăresc acolo unde degetul lui se plimbă, atât de încet, înainte şi înapoi.

„Ar trebui să-l îndepărtez."

Dar n-o fac.

în schimb, îl privesc cum mă priveşte. îi privesc ochii trecând peste faţa mea. îi privesc pieptul cum se ridică uşor, cu respiraţii tremurate. Privesc cum un muşchi al obrazului îi zvâcneşte. Privesc cum un zâmbet ii face buzele să se curbeze.

Următoarele lui cuvinte sunt un murmur, de parcă şi-ar mormăi gândurile cele mai intime, în timp ce degetul mare continuă să rătăcească peste buza mea.

- Vei fi mereu premiul pe care încerc fără noimă să-l câştig?

Inspir brusc, ţintuindu-l cu privirea în timp ce îi spun:

- Doar asta sunt pentru tine? Un trofeu?

Un mic zâmbet îi curbează buzele în timp ce clătină din cap înspre mine.

- O, dragă, un trofeu înseamnă că l-am câştigat, e a al meu pe drept, îl *merit.* Se apleacă mai departe, un soi de reverenţă reflectându-se în privirea lui. Dar, dacă ajung să te am, va fi pentru că m-ai lăsat.

înghit în sec, simţindu-mi, deodată, gura prea uscată.

„Sunt doar bâiguielile unui om beat, asta-i tot."

Degetul lui mare îmi urmăreşte conturul gurii, şi îmi îngădui încă un moment pentru a păstra senzaţia.

Iar apoi îl resping.

Una din palmele mele îi găseşte pieptul, forţând puţin spaţiu între noi, în timp ce cealaltă îl prinde de încheietura mâinii. îi smulg degetele de la gură, buzele încă furnicându-mi din cauza atingerii lui. Mă simt ameţită, de parcă m-aş putea îmbăta doar din atingerea Iui.

„Periculos!"

- Nu eşti treaz. înclinând capul, îi zâmbesc. Deci nu ai voie să mă atingi.

Mă imită, înclinând capul într-o parte, în timp ce se uită în jos Ia locul în care îl ţin de încheietură.

- Dar tu mă atingi.
- Da, păi, eu sunt trează.

Un zâmbet îi joacă pe buze.

- Deci vrei să spui că am voie să te ating când sunt treaz?

Tonul lui sună mai degrabă a provocare decât a întrebare. Cuget la spusele lui. Apoi râd.

- Spun da numai pentru că mă îndoiesc că de dimineaţă iţi vei aminti mare parte din această conversaţie.

Privirea lui trece de la gura mea la ochii mei şi înapoi, un zâmbet de beţiv curbându-i buzele.

- Oh, dragă, mă îndoiesc că aş putea uita asta.

Clatin din cap înspre el, fără să mă obosesc să-mi suprim zâmbetul înainte de a-mi aminti că încă îl ţin de încheietura mâinii. O cobor încet, lăsând-o să cadă în lateralul lui în timp ce îmi distrag atenţia evaluând din nou pata. Oftez, exasperată.

- Evident, acea pată nu va ieşi aşa. Va trebui să-ţi dai jos cămaşa şi să o înmoi.

Zâmbetul lui este parşiv.

- încerci să mă dezbraci? Din nou?

Spune asta mult prea tare, şi sunt sigură că mult prea mulţi îl aud. îl lipesc de copac, apăsându-i o mână peste gură, astfel încât să nu mai iasă prostii din ea.

încerc să nu râd şi eşuez lamentabil. Pufnesc şi-mi duc o mână la gură, cutremurată de un râset nu tocmai silenţios în faţa situaţiei mele actuale. Cu acel gest, simt buzele lui Kai surâzând sub palma mea şi-mi trag mâna înainte să apuc să mă răzgândesc.

- Nu te opri, murmură el.

Aproape că mă înec cu râsetul.

- Să nu mă opresc din ce?
- Din asta. Din râs.

înlemnesc la cuvintele lui, incapabilă să mă împiedic să devin tăcută. El mă priveşte, incruntându-se uşor.

- Nu asculţi niciodată de mine, aşa-i?

Şi, cu asta, sunt trasă spre ringul de dans pardosit cu covoare.

- Ce fa... mă bâlbâi eu în timp ce el se opreşte brusc la marginea zonei unde cuplurile dansează şi se învârt. Cuvintele mă părăsesc în clipa când îmi ridică dosul mâinii la buze, sărutându-mi degetele. Apoi gura lui găseşte degetul mare, buzele sale apăsându-l uşor înainte să dispară atât de repede, încât mă întreb dacă nu cumva mi-am imaginat totul.

Sunt uluită şi redusă la tăcere.

Kai pare mulţumit de asta. încă ţinându-mă de mână şi zâmbind larg, el se înclină într-o plecăciune surprinzător de stabilă în timp ce spune:

- Pot să am acest dans?

Nu am ocazia să răspund înainte ca el să îmi apuce braţul, trăgându-mă înspre el şi pe ringul de dans. Sunt cuprinsă în braţele lui, lipită strâns de el. Gura lui este brusc la urechea mea, murmurând:

- Nu era o întrebare, de fapt.

Mă trag înapoi ca să mă pot uita batjocoritor la faţa lui.

- Parcă ziceai că eşti un gentleman?
- Doar când vreau să fiu.

Ochii mei se îndreaptă spre cămaşa lui pătată, vizibilă pentru toţi cei din jurul nostru.

- Kai, cămaşa ta. Poate ar trebui să te schimbi...
- Dragă, mă întrerupe el. pufnind cu umor, sunt obişnuit să fiu acoperit de lichide roşii şi lipicioase mult mai rele decât vinul.

Adevărat.

încerc să alung gândul sângeros şi îl las să mă poarte peste covoare. Soarele a apus, aruncându-i pe oaspeţii de lângă noi în umbră şi lumină pâlpâitoare. Este atât de familiar – senzaţia de a ne simţi unul pe celălalt, jocul de picioare, flirtul.

Familiar.

Dar ceea ce mă uimeşte cel mai mult este cât de ferm şi sigur este Kai pe picioarele lui. Cât de stăpân pe el reuşeşte să fie chiar şi în stare de ebrietate. Presupun că unele măşti nu par să alunece niciodată. Şi apoi se întâmplă, în sfârşit. Kai se împiedică, chiar dacă doar pentru o clipă. O uşoară scăpare a picioarelor lui.

- Ia uite cine arc acum un joc de picioare stângaci.

Zâmbesc, nefiind conştientă de cât de mult mi-am dorit să-l văd chinuindu-se în timpul unui dans. în timpul oricărui lucru. îmi aruncă o privire plictisită.

- Da, ei bine, asta se întâmplă când eşti beat.
- Ai spus că eşti doar puţin beat, iţi aminteşti?
- Bine. Atunci poţi să mă menajezi *puţin.* Mă priveşte, clătinând din cap la ceea ce vede. în plus, rochia ta distrage foarte mult atenţia. îmi place.

Râd.

- E o scuză groaznică.
- Era un compliment, nu o scuză.
- Ei bine, atunci a fost un compliment groaznic.

Văd provocarea fulgerând în ochii săi înainte să o aud în vocea lui.

- Atunci de ce nu-mi dai tu un exemplu de compliment bun, Gray?

Ar fi trebuit să anticipez asta. Bineînţeles că va folosi totul ca o scuză pentru ca eu să-l măgulesc, în sfârşit – doar că nu o voi face.

- Bine, spun eu scurt. Părul tău arată foarte... moale.
- Moale? repetă Kai, cu o tuse care ar fi putut fi un râset. Oh, haide, poţi mai bine de-atât! Se apleacă mai aproape, iar vocea îi e batjocoritoare în timp ce adaugă: Şi, dacă vrei să-ţi treci degetele prin părul meu, nu m-aş opune...
- Zâmbetul tău. îl întrerup înainte ca oferta lui să înă poată tenta. îmi place când zâmbeşti cu adevărat. Când nu porţi masca viitorului Executant sau pe a prinţului şi pur şi simplu îmi permiţi să te văd pe tine. Este un zâmbet pe care mi-aş dori să-l afişezi mai des.

înghit şi tac. Nu a fost deloc ceea ce am vrut să-i spun, şi, totuşi, asta nu face să fie cu nimic mai puţin adevărat. La vederea acelui zâmbet, e uşor să uiţi cine este şi ce face. La vederea acelui zâmbet, văd un băiat în loc de pionul mortal al regelui. La vederea acelui zâmbet, văd pe cineva care este mai mult decât un prieten, în loc de cineva care m-ar ucide dacă ar şti ce sunt. Şi, dintr-odată, acel zâmbet pare foarte periculos.

- Chiar şi cu gropiţele mele idioate, tot iţi place zâmbetul meu?

Cuvintele lui Kai sunt blânde, uşor gâtuite, iar răspunsul meu este la fel.

- Chiar şi cu gropiţele tale idioate, Azer.

Buzele lui afişează o variantă a acelui zâmbet pe care nu ar trebui să-l caut, deşi este mai blând decât cele pe care le- am văzut până acum. El deschide gura şi...

- Malakai.

Ochii ni se îndreaptă spre regina care stă acum

la câţiva metri distanţă, cu un zâmbet plăcut pe trăsăturile ei uimitoare.

- împarte-o şi cu ceilalţi gentlemeni, bine?

-Ea mea pentru seara asta, mamă. Ochii lui Kai se întorc asupra mea. Un preţ mic de plătit pentru că mi-a distrus hainele.

Dar regina a plecat, purtată de oaspeţii care vorbesc şi de siluetele care dansează, înainte ca vorbele să iasă din gura lui Kai. Clipesc la el, ncputându-mi împiedica zâmbetul care mi se întinde pe buze.

- Numele tău e *Malakai?*

- Da, ei bine, am fost numit şi diabolic de frumos, devastator de puternic şi, mai recent, un nemernic îngâmfat.

- Cine te-a numit aşa pesemne te cunoaşte destul de bine.

- Da, mai mult decât îmi place să recunosc, spune el încet

Sunetul viorilor umple liniştea care se lasă între noi. Când, în sfârşit, Kai vorbeşte, întrebarea lui este tăcută.

- Eşti pregătită pentru mâine?

îmi amintesc de aceeaşi întrebare a lui Kitt adresată mie la balul anterior şi ii spun:

- Tu eşti?

Expiră încet.

- Trebuie să fiu.

Urmează o pauză lungă. Zâmbetul pe care i-l ofer este trist.

- Nu asta am întrebat.

- Faci pe isteaţa, mormăie el în barbă, reuşind să mă facă să zâmbesc cu adevărat. Atunci... adevărul?

- Adevărul întotdeauna.

- Atunci nu. Nu sunt pregătit, oftează el, apropiindu-şi capul de al meu. Dar vom fi bine. Mereu suntem.

Mereu.

încuviinţez din cap amorţita, neavând nevoie ca el să-mi explice ce vrea să spună. Ambele noastre vieţi au fost o serie de încercări de care am avut parte pentru a supravieţui. Numai că acum trecem

printr-una împreună, una din care ne vom lupta să ieşim cu bine, aşa cum am tăcut şi în trecut.

De parcă ar fi vrut să-şi sublinieze spusele, el se întinde şi îmi strânge vârful nasului, împărtăşind cu mine acel zâmbet al lui. Şi, în loc să-l împing aşa cum ştiu că ar trebui, mă trezesc zâmbindu-i înapoi.

Ne instalăm într-o linişte confortabilă în timp ce ne învârtim. Grădina este acum scăldată în lumina lunii, iar lămpile pâlpâie o lumină caldă peste feţele care se învârt alături de noi. Kai mă lasă brusc pe spate, degetele lui trecându-mi peste pielea goală ce se iţeşte din despicătura rochiei mele înainte de a aluneca leneş în sus pe pumnalul rece care se sprijină de pielea mea fierbinte. Mă muşc să nu scot un ţipăt surprins în timp ce el doar râde.

- Nu ţi-am spus că nu e nevoie de pumnale pentru dans?

Mă pune din nou pe picioare în timp ce eu răspund pe nerăsuflate:

- Depinde cine-i partenerul.

Urăsc că mă face să simt că încerc mereu să-mi trag răsuflarea. Şi ceea ce urăsc şi mai mult este că el ştie asta.

„Nu-mi place. Nu-mi place. Nu-mi place."

îmi repet acele cuvinte în gând, forţându-le să intre în căpăţâna mea tare. Refuz să mă las atrasă *de el.*

Probabil e capabil să vadă bătălia care se poartă în mintea mea, pentru că rânjeşte.

Gropiţe.

Nenorocitele alea de gropiţe.

Practic gâfâi acum, încercând să respir, străduindu-mă să-l ignor pe băiatul din faţa mea. încercând să ignor zâmbetele lui orbitoare şi trecutul dificil despre care ştiu acum atât de multe. Latura lui grijulie şi fermecătoare, lucrurile mărunte care îl alcătuiesc, *mâinile lui care sunt pe mine...*

„Nu-mi place. Nu-mi place. Nu-mi place."

Ochii cenuşii privesc în ai mei, îngrijorarea reflectându- se în ei.

- E totul în regulă?

Nu observasem cât de precipitat respir, cât de repede încerc să înghit aer şi cum eşuez lamentabil. Kai pare brusc complet treaz şi dintr-odată serios, ceea ce presupun că înseamnă că poate vedea panica întipărită pe toată faţa mea. Braţul lui se strânge uşor în jurul meu, atât de protector!

„Nu-mi place. Nu-mi place. Nu-mi place.“

- Pae...

„Oh, de ce nu pot să-l urăsc?“

- Ce s-a întâmplat?

Vocea lui e gravă, pătrunzând prin momentul meu de panică. Sunt atât de multe corpuri în jurul meu, atât de aproape, atât de apăsătoare. Aerul se simte atât de subţire, atât de fierbinte în plămânii mei. Mă simt aşa privată de libertate, captivă. Corpul blocat, inima tresărind, mintea râzând de cât de slabă sunt.

Mi se învârte capul şi noi facem la fel. Mă opresc – partenerul meu, gândurile, respiraţia, toate oprindu-se odată cu mine. Nu pot să-mi stăpânesc panica, nu pot înghiţi aerul, nu-mi pot înghiţi mândria pentru a recunoaşte în sinea mea că ceva nu este în regulă.

„Calmează-te! Eşti bine.“

Deodată, sunt din nou acea fetiţă neputincioasă. Cea cu tatăl mort şi visele ucise. Cea care este bătută lipită de un stâlp pentru că a furat ca să supravieţuiască, alergând pentru a scăpa de amintirile bântuitoare. Cea care s-ar ghemui în poziţie fetală, schilodită de durere şi mistuită de panică. Cea care nu ar putea fi în mulţimi mari sau în spaţii mici fără să gâfâie după aer sau să se lupte pentru a scăpa. Slabă din cauza îngrijorării, neputincioasă din cauza panicii. Nu, doar *lipsită de putere.*

„Calmează-te! Eşti bi...“

Am un atac de panică. Rochia este brusc prea strâmtă, îmi strânge coastele, mă sufocă, îmi forţează aerul afară din plămâni. Mulţimea din jurul meu face dintr-odată acelaşi lucru: mă strânge, mă sufocă, mă apasă, nepăsându-i de

cum mă împietreşte brusc grădina plină de oameni.

- Eu... nu pot să respir. Cuvintele sunt un icnet, şi sunt jenată că trebuie să recunosc faţă de el, faţă de mine, o
teamă care nu m-a mai bântuit de ani buni. Claustrofobă.

Abia reuşesc să scot cuvântul, rămasă fără suflu, dar el nu aşteaptă ca eu să mă chinuiesc să vin cu o explicaţie înainte să mă lipească de el şi să mă conducă până la liziera copacilor.

- încă un pic mai încolo. Rezistă, murmură el, Ricându- ne loc prin mulţime şi înapoi sub salcia întunecată.

Simt pe spate scoarţa aspră a unui trunchi şi deschid ochii, fără să-mi dau seama că ii avusesem închişi. în penumbră, abia îl pot desluşi pe Kai stând în faţa mea, afişând acelaşi aspect ca atunci când sângeram pe jos în pădure, în faţa lui.

- Respiră, Pae! Respiră!

El însuşi pare să se lupte pentru aer, ochii lui cercetându-mi faţa în timp ce ai mei cutreieră frenetic.

- Hei, hei, hei! Uită-te la mine, spune ei încet, mai încet decât l-am auzit vreodată vorbind.

Şi măcar de data asta ¡1 ascult. Clipesc rapid, studiindu-i chipul umbrit în întuneric, încercând să mă calmez. Deşi, tehnic vorbind, el a fost, de fapt, motivul pentru acest atac de panică. M-a făcut să intru în panică. Mă *face* să intru în panică. Mi-am lăsat mintea să scape de sub control, fobia mea adânc înrădăcinată, claustrofobia ieşind la iveală ca urmare a panicii cauzate de el.

Cauzată de sentimente frustrante pentru el.

încă respir greu, străduindu-mă să introduc suficient aer în plămâni. A păstrat distanţa faţă de mine, dându-mi spaţiu. Dar, acum, îmi strecoară un braţ în jurul spatelui, uşor, încet.

- Ce faci?

Aerul îmi inundă plămânii de parcă aş fi fost sub apă în tot acest timp şi abia am străpuns suprafaţa. îl înghit, cu lăcomie, bucurându-mă de

cum se simte să respir din nou pe deplin. Panica începe să se dizolve, mintea mea liniştindu-se, în sfârşit, după ce a fost scăpată de sub control.

- Eşti mult mai bine, sunt sigur.

Kai pare uşurat, deşi cel mai slab zâmbet ii curbează buzele.

Şi atunci o simt.

Rochia mea *se mişcă.*

Mă uit în jos şi aproape icnesc la ţesătura căscată care era cândva întinsă strâns pe pieptul meu. Talia rochiei este slăbită, nu mai e strânsă pentru a-mi evidenţia silueta. Rochia e pe cale să cadă de pe mine. îmi prind partea de sus a rochiei iară mâneci şi o trag în sus, uitându-mă la el.

- Ce-a fost în capul tău...

- Mă gândeam, zice Kai vârându-şi mâinile în buzunare, întruchiparea perfectă a nonşalanţei, că nu poţi respira. Şi, oricât de mult îmi place rochia aceea pe tine, m-am gândit că vei arăta la fel de bine în ea şi cu şireturile desfăcute. îşi înclină capul şi zâmbeşte ca pentru el, aparent amuzat de asta. Asta ca să poţi respira, desigur.

îmi face cu ochiul. *Îmi face cu ochiul.*

Scot fum de enervare.

-O să...

- ... îmi mulţumeşti? mă întrerupe el, trăgând de manşetele hainei.

Ochii mi s-au adaptat la lumina scăzută şi nu mă mir de amuzamentul reflectat în ai lui atunci când îmi întâlneşte privirea. Nu există nici o urmă din bărbatul îngrijorat de acum câteva clipe. Am o mână care ţine partea superioară a rochiei în sus, în timp ce cealaltă prinde cele două bucăţi ale spatelui împreună, deoarece, din cauza lui Kai, şireturile nu mai fac asta.

- Dacă aş avea mâna liberă chiar acum, spun printre dinţii strânşi, mi-aş scoate pumnalul la tine.

- Mă bucur să văd că te simţi suficient de bine încât să mă ameninţi din nou.

îşi înclină capul, aruncându-mi o privire cercetătoare. Are dreptate. Ar trebui să-i mulţumesc. Nu mi-am dat seama de cât de

strâmtă era rochia până când panica m-a făcut să gâfâi după aer. Nu mi-am dat seama că pur şi simplu posibilitatea de a respira din nou adânc îmi va limpezi mintea mai mult decât am crezut vreodată că e posibil. Dezlegarea şireturilor a fost o mişcare genială. Dar nu sunt dispusă să-i spun asta.

„Distragere.“

Cuvântul îmi răsună în cap, şi încep să mă întreb dacă asta face Kai. Din nou. Folosind jocul ca tampon. Abătându-mi atenţia de la panica mea şi fixând-o asupra lui. Folosindu-mi furia şi enervarea pentru a-mi distrage atenţia, pentru a mi-o abate. Dar nu mă mai şochează meticulozitatea lui, ci grija lui. Faptul că înţelege exact de ce am nevoie.

- Pae. E mai aproape de mine acum, tot amuzamentul fiind şters de pe chipul lui. Eşti bine? Cu adevărat?

- Da. Mulţumesc.

Buzele ii zvâcnesc.

- Nu pentru că m-ai dezbrăcat, zic dintr-o suflare, ci pentru că... m-ai ajutat.

El ridică din umeri.

- E totuna.

îmi dau ochii peste cap în timp ce mâna mea se joacă agitată cu şireturile rochiei, deşi ştiu că nu le voi putea lega.

- Poţi... Oftez, enervată că trebuie să-i cer asta. Poţi să- mi legi la loc şireturile?

Mă studiază o clipă lungă.

- Ar trebui să te retragi pentru seara asta. Să te odihneşti.

- Ei bine, atunci va trebui să reuşesc să mă întorc în camera mea fără ca această rochie să cadă de pe mine.

Buzele îi zvâcnesc, şi îl cunosc suficient de bine încât să ştiu că probabil se abţine să spună ceva extrem de nepotrivit drept răspuns. Dar, când face un pas spre mine, spune doar:

- Destul de corect.

- Nu trebuie să fie strânse complet, spun eu, intorcându-mă încet spre copac. Dar am nevoie ca

rochia să rămână pe mine.

Abia îi aud paşii uşori în spatele meu înainte de a-i simţi degetele atingându-mi spatele gol în timp ce strânge şireturile. Trage uşor de legături, aproape de parcă ar fi nesigur pe el. Mai că râd. Gestul pare mult prea timid ca să-i aparţină prinţului din spatele meu.

- Trebuie să admit că sunt mult mai bun la desfăcut şireturile decât la legat, spune el distras.

Pufnesc.

- Sigur că eşti.

Râsul lui liniştit îmi face părul să fluture, şi rămân nemişcată. Trage de panglicile rochiei pentru ultima dată înainte de a le lega rapid, bătăturile lui atingându-mi în
treacăt pielea. îmi suprim un fior şi mă întorc spre el, netezind poalele rochiei. Privirea aceea cenuşie alunecă pe corpul meu înainte de a-mi întâlni ochii, vorbind cu voce aspră:

- Nu te sufoci?

- Nu, zic eu amuzată, respir bine. Mulţumesc!

Dau să ies de sub ramurile plecate ale sălciei, când Kai păşeşte lângă mine.

- O să te conduc în camera ta, spune el simplu.

- Nu trebuie să faci asta.

- Ai dreptate. Nu trebuie. îmi trece braţul prin al lui în timp ce începem să mergem prin grădina aglomerată, înspre castel. Dar vreau să o fac.

îmi plec uşor capul şi zâmbesc.

- M-aş putea obişnui cu tine fiind un gentleman, Azer.

El rămâne tăcut atât de mult timp, încât cred că s-ar putea să nu răspundă. Dar, când o face, aud zâmbetul din vocea lui.

- Iar eu m-aş putea obişnui să fiu unul pentru tine, Gray.

Capitolul 38

Kai

- Eşti groaznic la jocul ăsta!

Kitt răspunde cu un râset sonor care se întrerupe doar când duce sticla la buze şi ia o înghiţitură. După ce înghite, pufneşte.

- Jocul presupune să bei de fiecare dată când Jax o calcă pe picioare pe Andy. Cum pot fi groaznic la asta?

Observ părul ciufulit şi obrajii îmbujoraţi ai fratelui meu, ştiind că probabil arăt la fel. Stăm pe iarbă şi ne uităm la oaspeţii care se învârt pe covoarele colorate sub cerul înstelat de aproape o oră. Scoarţa aspră a copacului de care mă sprijin îmi sapă în spate acum, că mi-am dat jos haina, purtând doar tunica pătată.

Kitt îmi aruncă o privire, încă aşteptând cu răbdare un răspuns la întrebarea lui. Şi nu ezit să-i dau unul.

- Eşti groaznic la asta pentru că iţi tot ratezi gura.

Râdem amândoi când Kitt şterge whisky-ul care i se scurge pe bărbie. Se pare că nu ne-am depăşit tradiţia de a bea în timpul acestor baluri şi mă bucur să văd că unele lucruri nu se schimbă niciodată.

- Aşteptaţi... murmură Kitt, cu ochii îndreptaţi asupra lui Andy şi Jax, care dansează alături de celelalte cupluri.

Jax se împiedică râzând, picioarele lui lungi încurcându- se în paşii de dans înainte ca piciorul să-i aterizeze peste al lui Andy.

- Şi iată-1! Nu dezamăgeşte niciodată.
- Noroc! oftez, luând sticla de la el pentru încă o înghiţitură care îmi arde gâtul.

Kitt mă priveşte.

- Eşti sigur că ar trebui să continui să bei, dat fiind că mâine ai întreceri?
- Ai puţină încredere în Executantul tău, frate.

M-am confruntat cu lucruri mai rele decât mahmureala.

Când nu răspunde, îi urmăresc privirea, găsind-o aţintită la tata şi mama legănându-se încet.

- Nu l-am mai văzut aşa fericit de... ei bine, de ani buni, spune Kitt încet, cu toate urmele de umor dispărute din voce.

încuviinţez din cap, privindu-l pe rege zâmbindu-i reginei sale în felul în care o face doar pentru ea. Nu eşuează niciodată în a-i oferi afecţiunea pe care nouă nu ne-a oferit-o niciodată. Pe care nu mi-a oferit-o mie. Cu acest gând în minte, mai iau o înghiţitură din sticlă.

- Poate că, odată ce se va rezolva cu Rezistenţa, va deveni un om mai fericit, adaugă Kitt, ridicând neglijent din umeri. Că veni vorba, continuă el, desprinzăndu-şi privirea de la dansatori pentru a se uita la mine, ai obţinut vreo informaţie de la Anihilator?

- L-am omorât, spun eu, ridicând la fel de neglijent din umeri.

El nu este deloc afectat de asta.

- Deci răspunsul e nu?

- Da, e nu.

- Hmm.

Kitt se încruntă.

- Şi cum a rămas cu Obişnuitul de lângă Loot pe care ai fost trimis să-l găseşti? Ai primit vreo informaţie atunci?

Chipul fetiţei îmi fulgeră în minte, părul ei roşu strălucitor ca focul din ochii ei.

- Obişnuitul era un copil. Mă îndoiesc că ştia ceva despre Rezistenţă.

Tăcem o clipă înainte ca fratele meu să îşi dreagă glasul.

- Cât de tânăr?

- Prea tânăr.

El încuviinţează încet din cap.

- Deci nu ai mers până la capăt?

Mă crispez uşor. Eu şi Kitt nu vorbim niciodată despre asemenea lucruri. Nu vorbim niciodată despre momentul în care m-a găsit în grajduri, plin de sânge şi vomitând, după una dintre

primele mele misiuni în oraş pentru a ucide un Obişnuit. Eram un puşti, aveam doar 14 ani când am luat viaţa unui copil nu cu mult mai mic decât mine. Şi am jurat că nu am să o mai fac niciodată.

Regele m-a trimis în nenumărate misiuni de atunci, toate făcând parte din pregătirea mea. O fi Kitt cel captiv în palat, dar eu nu am cunoscut niciodată libertatea de a ucide sau nu. N-am cunoscut niciodată posibilitatea de a alege. Aşa că îmi fur înapoi singurul crâmpei de sănătate mintală, exilându-î pe Obişnuiţii copii împreună cu familiile lor.

Chiar dacă e tot o formă de a-i condamna la moarte.

- Nu, nu am mers până la capăt, răspund încet, având încredere în fratele meu pentru a împărtăşi greutatea acestor cuvinte.

I-au trebuit ani buni să pună lucrurile cap la cap înainte să vină în camera mea să bea într-o noapte, confruntându- se cu mine când nu mai puteam vedea sau gândi limpede. Distrugerea este datoria mea, iar regele m-a tăcut să devin indiferent când ucid. Dar, când vine vorba despre copii, mă forţez să simt. Chiar şi monştrii pot avea moralitate. Oftez, ducând sticla la buze.

- Nu sunt suficient de beat ca să vorbesc despre asta acum.

- Nici eu. Kitt îmi smulge sticla din mână cu un rânjet înainte ca ochii să cadă pe pata de pe cămaşa mea, de parcă ar fi observat-o pentru prima dată. Ce dracu s-a întâmplat cu tine?

- Paedyn. Oftez din nou. Paedyn mi s-a întâmplat.

Kitt chicoteşte, dar sunetul este încordat.

- Ea e cu siguranţă... intr-un anume fel.

- Ce te mai pricepi la cuvinte, Kitt.

El clatină din cap şi îşi trece o mână peste faţă.

- Nici măcar nu am cuvinte să o descriu, dar, pe toate molimele, ea nu rămâne niciodată tară cuvinte în ce mă priveşte.

Umerii mi se încordează, dar mă forţez să par relaxat.

- Chiar aşa?

El scoate un râset.

- Da. E singura persoană care nu-mi spune ce vreau să aud şi nu se teme să-şi spună părerea. Şi destul de des, aş putea adăuga.

- Ţi-ar plăcea să îţi fac morală mai des, frate? îl întreb dezinvolt. Asta aud de la tine?

îmi dă un ghiont leneş, ignorându-mi comentariul.

- Ea are acest fel de foc. Chiar şi zilele trecute m-a numit nemernic.

Buzele îmi zvâcnesc în ciuda tensiunii care mă străbate.

- Sună destul de corect.

- E ciudat, spune el încet, cercetând cu privirea grădina aglomerată. Nu o cunosc de mult timp şi totuşi îmi doresc să o cunosc pentru mai mult timp.

Tăcerea se lasă între noi, cuvintele lui atârnând în aer.

- Poate că m-am înşelat, spun eu ţeapăn. Poate chiar te pricepi la cuvinte.

Se întoarce spre mine cu un rânjet strâmb.

- Şi tu ce crezi despre ea, hmm?

Ochii îmi cad la pata de pe cămaşă. Miros a vin, a whisky şi a cea mai vagă notă de lavandă care se lipeşte mereu de Paedyn. Şi, la felul în care s-a agăţat de mine în seara asta, parfumul ei dulce s-a infiltrat în hainele mele pentru a mă distrage.

Ce cred eu despre ea?

„Când nu mă gândesc la ea?"

Iau sticla dintre degetele lui Kitt şi repet cuvintele pe care le-am spus mai devreme.

- Nu sunt suficient de beat ca să vorbesc despre asta acum.

Minciuni.

Chiar şi când sunt treaz, ea face să mi se învârtă capul. Nu am nevoie să fiu beat ca să recunosc ce mi-a fâcut, cum m-a făcut *să mă simt.*

Foşnetul fustelor şi zumzetul conversaţiilor încântate mă fac să privesc în sus. Mă uit cum oaspeţii încep să iasă din grădini şi să se îndrepte spre terenurile de antrenament. îi arunc lui Kitt o privire confuză, la care el răspunde:

- Habar n-aveam.

Ne ridicăm, doar puţin nesiguri, şi urmăm mulţimea. Chiar înainte să ajungem în zona de antrenament luminată cu torţe, observ platforme ridicate în jurul unui ring mare de pământ, unde oaspeţii încep să ia loc. Tealah iese în mijlocul ringului şi se învârte uşor, zâmbindu-le invitaţilor din jurul ei.

- Cât e de distractiv! Nu doar că avem parte de un bal, dar avem şi o luptă!

„Cu siguranţă nu plănuiam să lupt în seara asta.“

Mulţimea aplaudă şi tot aplaudă în timp ce se uită în jur, probabil căutând concurenţii. Şi eu fac la fel. Nu e nici un semn de fete, doar Jax, Braxton şi Ace de partea opusă. îmi trec o mână prin păr, ameţit brusc de alcool şi de toate puterile care mă apasă. Sticla devine udă de transpiraţie în mâna mea şi îmi doresc să nu fi băut atât de mult, chiar dacă mă gândesc să dau peste cap şi ce-a mai rămas în ea. Când mă îndrept spre concurenţi, o mână mă apucă de braţ.

-Kai.

Mă întorc şi găsesc ochii lui Kitt aţintiţi asupra mea.

- în caz că nu te văd înainte de ziua de mâine...

- Ştiu, spun eu, nefiind nevoie să aud cele două cuvinte ca să ştiu că asta simte cu adevărat. Ştiu.

- Ai grijă, zice el cu un zâmbet. Şi să nu îndrăzneşti să mori!

- Nu îţi face griji. N-o să poţi scăpa de mine atât de uşor, Kitty.

Capitolul 39

Paedyn

- Ce durează atât de mult? Ştii, chiar eşti o prinţesă uneori.

Mormăitul lui Lenny e înăbuşit de uşa care îl desparte de camera mea în timp ce îmi scot rochia.

- Calmează-te, mormăi eu înapoi. încerc să nu-mi sfâşii rochia.

Da. Sună a ceva ce ar spune o prinţesă.

îmi dau ochii peste cap şi îmi trag pantalonii subţiri de antrenament, asortându-i cu o cămaşă lejeră din bumbac.

- Ei bine, s-ar duce o prinţesă la luptă pentru a distra oaspeţii la un bal?

îmi trag cizmele, iar mâinile mă mănâncă să-mi inşfac pumnalul şi să-l las să alunece într-una din ele. Dar, când Lenny a venit să îmi bată la uşă ca să mă informeze că au nevoie de mine pe terenul de antrenament pentru o luptă improvizată, a avut grijă să menţioneze şi că armele din exterior sunt interzise. Oftez la vederea pumnalului meu de argint, dorindu-mi să-l pot avea asupra mea fie şi doar pentru confort.

Când deschid uşa, Lenny aproape că se răstoarnă, fiindcă stătea sprijinit cu tot corpul de ea. Pufnesc, iar el îmi zâmbeşte sarcastic înainte să pornim cu paşi iuţi pe hol.

- E ceva normal? îl întreb într-o şoaptă tăcută, aplecându-mă lângă el, astfel încât nici unul dintre ceilalţi gardieni imperiali să nu poată auzi. Să ne facă să ne luptăm la bal? Şi chiar înainte de o întrecere?

îmi aruncă o privire şi, chiar dacă masca albă îi ascunde jumătate din faţă, îi văd îngrijorarea în ochi. Emoţiile lui Lenny sunt mereu la vedere, mereu scrise pe trăsăturile lui.

- Nimic legat de probele din acest an nu este normal.

încuviinţez din cap în timp ce o luăm pe după colţ şi ne îndreptăm spre terenul de antrenament. Platformele care se ridică din jurul ringului de pământ sunt pline de oaspeţi imbrăcaţi elegant în verde şi negru, care arată nelalocul lor pe terenul noroios. Torţe înconjoară ringul, aruncând umbre ciudate peste feţele emoţionate din mulţime.

- Ai primit vreo informaţie de la prinţul tău? Poate despre un anumit tunel? mă întreabă Lenny încet.

Oftez şi îi arunc o privire.

- Nu în cele câteva ore de când m-ai întrebat ultima dată.

El zâmbeşte, dar zâmbetul îi dispare repede când ajungem la ring şi la mulţimea din jurul lui. Ochii mei privesc scena, observând-o pe Tealah în centru şi văzând mulţimea care se apleacă pentru a-i auzi fiecare cuvânt, în ciuda faptului că vocea îi este amplificată.

- Din moment ce nu puteţi fi martori direcţi la întreceri, aşa cum eraţi de obicei, avem o trataţie specială în seara asta!

Mulţimea aplaudă în timp ce Tealah continuă:

- Concurenţii vor fi selectaţi la întâmplare pentru a lupta, iar rezultatul vă poate ajuta să decideţi pentru cine să votaţi!

Inima îmi ratează o bătaie.

„Nu numai că voi pierde, dar voi pierde şi voturile lor."

Cercetez mulţimea după colegii mei concurenţi, observându-i de cealaltă parte a ringului. Se pare că doar fetele aveau voie să se schimb – rochiile le-au dispărut în timp ce băieţii incă poartă pantalonii şi cămăşile lor.

Ochii mei trec de la Andy, care face întinderi, la Blair, care e ţeapănă. Alături de ele, Jax şi Braxton vorbesc liniştiţi, în timp ce acesta din urmă începe să-şi suflece mânecile pentru a-şi dezvălui braţele masive. Ace stă mai departe, mulţumit să-şi ţină nasul pe sus şi să observe mulţimea.

Şi apoi ochii mei se opresc asupra lui, rătăcind peste pantalonii lui suflecaţi şi peste cămaşa acum transparentă care i se lipeşte de corp. Şi-a aruncat apă pe el în încercarea de a-şi reveni după băutură, iar un zâmbet slab îmi curbează buzele la vederea lui scuturându-şi părul ud.

Când Tealah îi strigă numele, Kai îşi înalţă capul şi întâlneşte ochii adversarului său. Braxton se uită înapoi la prinţ pentru o clipă înainte de a-i face un semn din cap şi de a păşi în ring. în următoarele câteva bătăi frenetice ale inimii mele, băieţii pornesc o încăierare.

Deloc surprinzător, Kai este mai neglijent decât în mod normal, ceea ce e de aşteptat, deoarece

nu-i tocmai treaz. Dar, cu tot dezavantajul lui, anii de antrenament îl repun repede pe picioare în timp ce ajunge la un ritm familiar. Lupta este acerbă, captivând mulţimea cu fiecare pumn şi eschivă. Numai când Kai reuşeşte cu greu să-l ţină pe Braxton la pământ pentru câteva secunde, mulţimea erupe. Gardienii îi despart repede, înainte de a mai putea provoca daune.

Numele lui Andy şi Ace au fost strigate următoarele, iar lupta lor a fost una rapidă. După ce a păşit în ring, Andy s- a transformat într-un lup cu blană elegantă, vişinie. A mârâit când Ace şi-a folosit trucul tipic de a-şi înconjura adversarii cu iluzii identice ale propriei lui persoane. Dar Andy, fiind în forma sa de animal, şi-a ridicat nasul în aer şi a simţit mirosul adevăratului Ace printre ei, năpustindu- se asupra lui înainte ca el să poată reacţiona. L-a doborât la pământ şi şi-a înfipt ghearele în pieptul lui, arătând mult mai animalic decât Andy.

- Urmează Blair Archer şi...

Tealah se uită pe cartonaşul ei înainte de a spune:

- Paedyn Gray!

Scot o răsuflare tremurată în timp ce inima îmi izbeşte cutia toracică.

„Normal că e ea.“

Mă îndrept spre ring, gata să-mi înfrunt soarta, când degete aspre îmi înfăşoară încheietura mâinii şi mă fac să mă întorc pe loc. Coada împletită îmi zboară peste umăr şi aproape că mă loveşte în faţă când mă răsucesc şi îl văd pe Kai privindu-mă. Abia văd tăieturile sângerânde şi vânătăile care încep deja să-i înflorească pe faţă înainte să mă tragă la el.

Pentru oricine altcineva, pare că m-am împiedicat de prinţ.

îşi înclină capul, astfel încât buzele lui să îmi atingă urechea în timp ce începe să vorbească pe un ton jos şi grăbit:

- Stai pe vârfurile picioarelor şi mişcă-te întruna! Eşti mai bătăioasă decât ea, aşa că foloseşte-ţi capul şi foloseşte tot ce poţi. Ea este

slabă psihic, iar tu nu eşti, aşa că profită de asta! Apoi se lasă suficient de mult pe spate pentru ca eu să mă uit în acei ochi fumurii în timp ce murmura: Distrage-o! Eşti bună la asta.

Iar apoi degetele lui găsesc partea de jos a împletiturii mele, trăgând blând de ea înainte de a-mi face cu ochiul rapid şi de a pleca.

Clipesc, încercând să-mi limpezesc capul în vreme ce mă întorc şi intru în ring.

Ochii mei scrutează mulţimea, oprindu-se doar când se întâlnesc cu cei ai regelui, acolo unde stă el pe un scaun din lemn sculptat lângă regina lui. Nu cred că îmi imaginez pâlpâirea de satisfacţie care ii traversează faţa, lăcându-mă să mă întreb cât de întâmplătoare sunt cu adevărat aceste perechi. Nu m-ar surprinde deloc dacă asta ar fi mâna regelui, dorind să o vadă pe Blair fâcându-mă bucăţi la fel de mult cum o doresc oamenii.

Zâmbetul lui Kitt nici că putea arăta mai diferit decât al tatălui său. îmi face un mic semn din cap, încurajându-ină cu un gest discret. Un fulger liliachiu îmi atrage atenţia înapoi asupra ringului şi asupra adversarei care stă în faţa mea. Părul ei e legat acum cu o cureluşă, balansându-se înainte şi înapoi în timp ce înaintează cu paşi mari.

în momentul în care picioarele ei se întâlnesc cu pământul, jocul începe.

Un cuţit şuieră peste capul meu chiar când mă las la pământ. Aud un hohot de râs cinic din gâtul ei, în timp ce un topor se învârte prin aer spre mine. Ea aruncă înspre mine cu arme din rastelele care înconjoară ringul şi, deşi nu sunt pe deplin sigură că e permis, nu e ca şi când am timp să mă gândesc la asta, cu toate eschivele pe care le fac.

Mă arunc în lateral, în timp ce un cuţit mic, ascuţit rău, spintecă aerul, tăindu-mi pielea. Durerea fierbinte şi arzătoare provocată de lamă îmi trece peste pometi.

- Oare abilităţile tale de Clarvăzător nu te-au avertizat că se va întâmpla asta? murmură ea, continuând să arunce spre mine cu diverse arme.

Pot să disting vag strigăte venind dinspre mulţimea care ne înconjoară, din cauză că sângele

îmi bubuie în urechi. Singurul lucru pe care l-am realizat până acum în această luptă este să mă obosesc. E clar că nu vrea ca meciul să se termine prea curând, altfel m-ar sufoca şi asta ar fi tot. Nu, mai întâi, vrea să se distreze cu mine, vrea să arate mulţimii ce poate face.

Nu mai pot sta mult în defensivă, dar nici nu vreau să ajung ca o pernă de ace, înţepată cu cuţite.

„încercarea moarte n-are."

Mă năpustesc asupra ei. Dar, în loc să alerg drept în faţa ei, o fac în zigzag. Ochii ei se măresc un pic, clar că nu se aştepta la asta, dar îşi revine repede şi continuă să arunce cu arme, ramuri şi pietre în mine.

„De-aş putea pune mâna pe ea..."

Nu este o luptătoare şi ştie asta. De aceea se ascunde în spatele puterii sale, aşa cum o fac majoritatea Elitelor. Acest meci s-ar fi încheiat deja dacă nu ar fi avut acea abilitate. în ciuda tuturor eschivărilor mele, ea mă tot împinge spre marginea ringului. Nu pot câştiga teren deloc din pricina obiectelor ascuţite care vin spre mine şi mă forţează să le evit.

O piatră mă loveşte puternic în umăr.

Gândesc. *Gândesc.*

Blair îşi opreşte atacul cu obiecte zburătoare doar pentru a mă ridica de la sol cu o mişcare din încheietura mâinii. Un strigăt sugrumat îmi iese din gât în timp ce plutesc la un metru deasupra pământului compact.

Şi apoi îmi dă drumul.

Lovesc pământul cu o bufnitură. Aerul îmi iese brusc din plămâni, lăsându-mă să tânjesc după aer proaspăt. Un nor de praf se ridică de unde zac, sufocându-mă în atmosfera umedă.

„Ridică-te!"

Totul doare, dar mă salt în picioare, în timp ce Blair pare uşor surprinsă, chiar nemulţumită.

„Distrage-i atenţia!"

Cuvintele lui Kai îmi răsună în cap, urmate de o idee.

Iau o piatră de pe pământ, cea care este

probabil cauza durerii mele de umăr, şi o strâng în pumn. Ea a reînceput să arunce cu obiecte în mine, şi, în timp ce mă feresc, fandez şi mă rostogolesc, degetele mele găsesc un cuţit în ring, alături de alte câteva arme.

Cu o mişcare rapidă, îmi trag braţul înapoi şi azvârl cuţitul spre faţa ei înainte de a arunca piatra imediat după. Ea blochează totul şi îşi ridică leneş mâinile pentru a opri lama şi piatra înainte să o atingă, amuzată că asta e tot ce pot face.

Sau aşa crede ea.

în vreme ce atenţia ei e concentrată la oprirea obiectelor, eu nu pierd timpul. O plachez în zona mijlocului, şi ne prăbuşim la pământ. Cu o bufnitură, aerul îi este forţat afară din plămâni, dându-mi câteva secunde înainte ca ea să mă azvârle de pe ea.

Dar asta este tot ce am nevoie.

Niciodată nu a fost vorba despre a câştiga, ci despre a puncta. Demonstrându-ne mie şi tuturor celor care urmăresc că încă sunt o ameninţare. Indiferent dacă am o putere ca a lor sau nu, voi găsi o modalitate de a-i răni.

Pumnul meu se loveşte de maxilarul ei, dându-i capul intr-o parte. Probabil nu este familiarizată cu durerea care însoţeşte un pumn, nu este obişnuită ca oamenii să ajungă atât de aproape încât să poată măcar să încerce. Este uluită. Reuşesc o altă lovitură puternică în nasul ei perfect şi mic şi sângele începe să curgă din el. Ridic din nou pumnul...

Dar în sfârşit şi-a revenit în fire.

Cu un ţipăt, mă aruncă în aer ca pe o păpuşă de cârpă. Mă izbesc de pământul tare şi mă trezesc din nou privind în sus spre cerul înstelat, gâfâind după aer.

O aud ţipând de frustrare, probabil frecându-şi maxilarul dureros şi strângându-şi nasul însângerat. Sunetul cizmelor care se îndepărtează cu furie îmi spune că se grăbeşte la un Tămăduitor, refuzând să fie văzută cu răni pe faţa ei impecabilă. Mai ales când eu sunt cea care i le-

a provocat. Ea nu ar îndrăzni să fie văzută rănită de o fată din mahalale.

Aud aplauze, ovaţii şi agitaţie prin public. Un zâmbet îmi curbează buzele şi, înainte să-mi dau seama, tremur de râs. Nu pot să-l opresc să clocotească din mine în timp ce stau întinsă la pământ.

„Poate că am pierdut meciul, dar Blair este cea care şi-a pierdut mândria.“

Capitolul 40

Kai

M-am trezit la poalele unui munte.

„Muntele Plummet.“

Ştiu asta doar pentru că am mai fost aici cu tata, învingând fără îndoială mai multe frici şi altele asemenea.

Dar nu sunt singur.

Andy geme lângă mine, ochii ei clipind înainte de a se ridica, rotind capul în timp ce cercetează împrejurimile exact aşa cum am făcut eu cu câteva minute înainte.

îmi bubuie capul. între tot alcoolul, luptele de aseară şi drogul care m-a doborât ca să fiu târât aici, m-am simţit mai bine pe câmpul de luptă. Dar, când am ajuns la Plummet, primul lucru pe care l-am observat a fost mâzgăleala de pe mână. Scrisul meu înclinat şi grăbit mi se desfăşoară pe palmă, transmiţând un mesaj foarte important:

„Ea a spus că aş putea să o ating când sunt treaz.“

Sunt şocat că nu-mi aduc aminte că am scris asta, având în vedere cât de viu îmi amintesc totul legat de noaptea trecută. Paedyn lipită de mine, conversaţia noastră, panica ei înainte să-i dezleg şireturile rochiei. Buzele îmi zvâcnesc la gândul ăsta înainte de a-mi înăbuşi un zâmbet când îmi amintesc cum a imobilizat-o pe Blair în timpul luptei lor şi a făcut-o să sângereze.

- Pe toate molimele, ce se întâmplă?

Braxton este treaz acum, clipind în soarele după- amiezii. Părul liliachiu al lui Blair străluceşte în spatele lui în timp ce ea se ridică, părând la fel de confuză şi încordată. Ne privim unul pe celălalt, amintindu-ne cât de brutal ne am luptat noaptea trecută şi cum am fost forţaţi să ne descleştăm înainte de a putea termina.

Scot biletul mototolit din buzunar şi îl arunc pe pământ în faţa noastră.

- Am rămas cu ăsta.

O aud pe Blair pufnind în timp ce smulge hârtia şi citeşte cu voce tare, pe un ton plictisit:

La proba a doua fii binevenit
Pentru niuncă-n echipă monientu-a sosit
Ai 12 orc în vârf să ajungi
Pe ceilalţi să-i baţi, înălţimi tre să-nfrângi.

- Cred că e o glumă, mormăie Andy lângă mine, trecându-şi mâinile peste faţa murdară.

- îmi pare rău, răsuflă Blair, trebuie *să colaborăm?*

lata se distrează jucându-se cu noi.

Ne-a pus să ne luptăm aseară pentru a alimenta tensiunea dintre concurenţi şi pentru a ne face să vrem să ne sfâşiem. Am fost forţaţi să trecem prin mai multe runde de lupte împotriva adversarilor aleşi la întâmplare, care au durat până seara şi ne-au făcut doar să obosim şi mai mult. Iar acum, suntem forţaţi să lucrăm cot la cot în timp ce luptăm cu dorinţa de a termina ceea ce am început aseară.

Mă ridic, cu capul zvâcnindu-mi în timp ce scrutez cerul. Soarele îmi spune că este aproape mijlocul după- amiezii, ceea ce înseamnă că vom urca pe parcursul nopţii.

„Ţintuiţi.“

Pierdem lumina zilei, spun eu oftând. Haideţi să ne mişcăm!

Apoi începem să urcăm, derutaţi de această probă şi de faptul că e de aşteptat să lucrăm împreună, mai curând decât să ne sfâşiem intre noi. Plummet nu este un munte enorm, dar este cel puţin intimidam. Deocamdată, străbatem

bariera groasă de copaci şi terenul stâncos de la baza ei. Odată ce ajungem mai sus, copacii se vor rări, fiind înlocuiţi cu stânci mai ascuţite şi pante alunecoase, în afară de terenul său mortal, Plummet găzduieşte animale şi mai mortale. Vom urca 12 ore în şir, fără mâncare, apă, arme şi iară încredere unii în ceilalţi.

Observ cu coada ochiului Vizuali, rapizi şi tăcuţi lângă noi, în timp ce ne înregistrează evoluţia. Trebuie să fie cu zecile, amplasaţi de-a lungul versantului muntelui, schimbându-se între ei, aşteptându-ne să intrăm în raza lor.

Blair şi Braxton se caţără ţepeni în apropiere, privindu- se unul pe celălalt cu cantităţi egale de suspiciune, în timp ce Andy stă aproape de mine, liniştindu-mă cu privire la loialitatea ei. Ea a devenit singura mea sursă de distracţie, divagaţia ei luându-mi gândurile de la muntele care se profilează deasupra. O ascult plângându-se că s-ar fi transformat deja intr-un şoim şi ne-ar fi lăsat pe toţi aici în praf dacă nu ar fi fost legată de noi prin povestea asta cu munca în echipă.

- Bine, spune ea, rămasă cam fără suflu după un urcuş de aproape două ore, eu spionez...

- Oh, pe toate molimele, fă-o să se oprească! se plânge Blair, ridicând cu puterea minţii un con de pin şi aruncându-l spre Andy. Joci „Eu spionez“ de aproape o oră, cu toate că eşti singura care joacă. Sunt tentată să uit de munca în echipă şi să-ţi rup gâtul.

Practic mârâie în timp ce Andy zâmbeşte.

- Ştii, spune Andy cu un zâmbet înţelept, nu te-ai schimbat deloc, Blair. Ridică din umeri. Odată căţea, mereu căţea, presupun.

La aceste cuvinte, Blair ridică de pe pământ o armată de conuri de pin, într-o ameninţare tăcută.

- Dacă aş fi în locul tău, mi-aş ţine gura! Sau s-ar putea să găseşti doar un con de pin înfipt în gât...

- Nu faci decât să îmi confirmi punctul de vedere, cântă Andy.

Blair a abandonat conurile de pin pentru una dintre multele pietre uriaşe care împânzesc

pământul. îl trimite zburând către Andy şi, inevitabil, zboară spre mine. Cu o lovitură de mână şi împrumutând abilităţile lui Blair, fac bolovanul să îşi schimbe direcţia, zburând departe de noi şi izbindu-se de un trunchi de copac din apropiere.

- Ajunge, doamnelor! Tonul meu e plictisit, rcflectându- mi starea de spirit actuală. Aş prefera să nu fiu în mijlocul poveştii ăsteia.

Braxton mormăie în acord, şi alunecăm intr-o tăcere tensionată în timp ce continuăm să urcăm. Soarele se târăşte pe cer într-un ritm lent, lovindu-ne până când transpiraţia mi se scurge pe faţă şi mă doare gâtul de sete. Apoi un ţipăt spulberă tăcerea. Mă întorc şi dau de Andy strângându-şi gambele, cu ochii aţintiţi la pământ.

- Kai. Vocea îi este un pic mai mult decât o şoaptă. Nu te mişca!

îi urmăresc privirea spre locul în care zeci de ochi ca mărgelele şi negri se uită înapoi la mine, iar limbi bifurcate se iţesc. Şerpi. Uriaşi şi flămânzi. Nici măcar nu pot să-mi dau seama câţi sunt, din cauza tufişurilor şi a pietrelor care împânzesc pământul, dar ştiu că sunt destui ca să-mi fac griji. Blair îşi muşcă buzele ca să nu scoată un ţipăt când observă creaturile alunecătoare din jurul nostru, în timp ce Braxton înjură în barbă.

- Bine, spun încet, fără să-mi ridic ochii din pământ, de asta va trebui să ne ocupăm noi doi, Blair.

Ea îşi întoarce ochii mari spre mine, comportamentul ei rece dezgheţându-se din pricina fricii.

- Ce facem? şopteşte ea cu asprime, încercând să-şi ascundă groaza.

Expir, nefiind sigur dacă am un răspuns pentru ea. Şarpele cel mai apropiat de mine se apropie cu fiecare secundă, şi îl privesc cu mintea năucită.

- O să mă descurc cu şerpii de aici, spun şi fac semn din cap spre locul unde stăm eu şi Andy, iar tu ii manevrezi pe cei de acolo.

- îi manevrez? şuieră ea, sunând ca unul dintre şerpii care ne înconjoară.

- Da. îi manevrezi. Oftez. Nu este un plan grozav, dar... aruncă-i, pur şi simplu.

- Să-i arunc?

- Gata? întreb eu, ignorându-i întrebarea.

Ea mormăie ceva, iar eu iau asta ca pe un da.

- Bun. Fac o pauză. Dă-i drumul!

Mă năpustesc orbeşte cu puterea lui Blair asupra şerpilor care alunecă la picioarele noastre. Ridic de la pământ trei dintre corpurile lor masive şi le trimit să zboare departe, în josul muntelui. Aud un cor de sâsâituri şi observ încă doi înainte de a-i trimite să navigheze prin aer după prietenii lor.

Sunt zeci.

Eu şi Blair trimitem şerpi care zboară în stânga şi în dreapta, cu toţii ne ferim şi dansăm pe vârfurile picioarelor când se apropie prea mult. Aud un ţipăt dinspre Andy şi mă întorc ca să văd un şarpe care se repede spre ea, cu gura larg deschisă şi colţii gata să se cufunde în carne. îi suspend în aer înainte să adauge încă o muşcătură în piciorul lui Andy. După ce, în cele din urmă, reuşeşte cu greu să se ridice şi se grăbeşte departe de cuibul de şerpi, Andy se clatină, iar eu sunt alături de ea într-o clipită.

- Ai fost muşcată. Nu este o întrebare. Stai să văd!

Faţa îi e palidă în timp ce îşi dă deoparte mâna de pe picior, dezvăluind două răni adânci de colţi, sângele picurându-i pe picior şi în încălţări. îi dau laoparte o şuviţă de păr de un roşu intens de pe fruntea lipicioasă, cercetându-i ochii.

- Cum te simţi?

- Ei bine, se sufocă ea într-un râset, mândria mea pare să sufere mai mult decât mine. Nici măcar nu am văzut şarpele venind. Şi apoi au apărut ceilalţi şi... îmi pare rău!

Vocea i se stinge, iar ea se concentrează asupra soarelui care acum începe să se scufunde în spatele muntelui.

- Hei, nici unul dintre noi nu i-a văzut, îţi aminteşti? Dar am nevoie să-mi spui cum te simţi.

„Pe toate molimele, vă rog, nu fiţi veninoşi!“

- Mă simt bine. Doare ca naiba, dar sunt bine.

„Deocamdată.“

Cuvintele nerostite stau suspendate în aer între noi. Sper că singura noastră problemă este durerea pe care o simte şi nimic mai mult. Sper că nu sunt la un pas de a pierde încă unul dintre puţinii oameni pe care nu-mi permit să îi pierd.

- Poţi să mergi? o întreb.

Ea face un pas, cu faţa schimonosindu-i-se de durere.

- Da. Sunt bine.

- Rahat, mormăi eu înainte de a mă ghemui în faţa ei. Haide! Treci în spatele meu. îi arunc un mic zâmbet peste umăr. Ca în vremurile bune.

Ea râde răguşit.

- Serios, sunt bine...

- Ei bine, e limpede că nu eşti, intervine vocea agitată a lui Blair. Aşa că urcă-te naibii la el în spate, ca să putem merge mai departe.

începe urcuşul, mormăind ceva de genul: „Pe toate molimele, urăsc munca în echipă“.

- Aş putea încerca să mă transform într-un animal mic, astfel încât să fiu mai uşor de transportat? Andy pare să se îndoiască. Dar nu sunt sigură că aş putea menţine mult timp acea stare...

- Conservă-ţi energia! Haide! Hopa sus!

O ajut să mi se urce în cârcă, prinzându-i partea din spate a genunchilor în timp ce mă apucă de umeri. E înaltă şi slăbănoagă; greutatea ei abia dacă mă deranjează.

„Pentru moment.“

Şi apoi ne reluăm urcuşul.

Capitolul 41

Paedyn

E o piatră în pantoful meu. Aceeaşi care a fost acolo în ultima jumătate de oră, dar mâinile îmi sunt prea ocupate să mă ferească să cad mortal ca să fac ceva în privinţa asta.

Urcăm de ore întregi. Acum, sunt mult mai puţini copaci, lăsând loc pantelor abrupte acoperite de plante alunecoase. Mâinile îmi prind bolovani mari în timp ce îmi trag suflul, intorcându-mi privirea către destinaţia noastră.

Vârful.

în ciuda urcării noastre constante, încă se profilează mult deasupra noastră. Jax e lângă mine, gâfâind la fel de tare ca mine.

- Cred că nu suntem în formă, spun eu pe nerăsuflate, îmi aruncă un zâmbet înainte de a spune cu glas găjâit:
- Zici?

Râd în timp ce îmi forţez picioarele să se mişte din nou. Picioarele îmi tremură, încordate din cauza căţărării fără oprire, preţ de ore întregi, fără mâncare şi apă care să ne ajute. îi întind o mână lui Jax, ajutându-l să treacă peste o porţiune de stâncă deosebit de abruptă, intorcându-i favoarea pe care mi-a făcut-o de mai multe ori.

- Ce drăguţ!

Eu şi Jax înţepenim la sunetul acelei voci, având în vedere că proprietarul ei a încercat să ne omoare pe amândoi. îmi muşc limba, forţându-mă să îndepărtez flacăra furiei ce se aprinde în mine şi să-l ignor. Ace oftează dramatic în timp ce continuă să urce în apropiere.

- Ei bine, ce ciudat! Noi trei împreună pentru a fi o *echipă.*

„Nu e ciudat – este intenţionat."

Iot ce face regele este deliberat. Distorsionat. Iar aceste întreceri nu fac excepţie. Luptele, echipele şi tensiunea dintre concurenţi sunt,

toate, calculate.

- Ce? Aveţi de gând să mă ignoraţi până ajungem sus? susură Ace din spatele nostru.

Sunt recunoscătoare că Jax se întâmplă să fie cealaltă Elită cu care sunt asociată, aşa că nu trebuie să lupt cu dorinţa de a-mi ucide ambii colegi de echipă. Totuşâ, acesta poate fi un lucru rău, având în vedere că probabil am prea multă încredere în Jax. Dar ignor gândul, la fel ca pe băiatul din spatele meu, şi continui să urc cu băgare de seamă.

- Cel puţin... Cuvintele lui Ace se pierd înainte ca el să strige: Paedyn! Atenţie!

Mă întorc ca să ajung cu faţa la el şi, în schimb, văd şarpele uriaş alunecându-mi în jurul gleznelor. Un ţipăt sugrumat mi se smulge din gât înainte să-l pot opri, şi mă împiedic. Glezna mea se prinde de o stâncă şi mă dezechilibrez, căzând pe spate...

Ultimul lucru pe care îl văd înainte de a fi pe cale să cad de pe munte şi probabil să mor este şarpele care se dezintegrează în umbre când piciorul meu îl atinge.

„Iluzie."

Dar e prea târziu. Corpul meu cade, şi mă voi rostogoli în jos pe pantă fără nici o modalitate de a mă opri.

„Ce mod jalnic de a muri..."

Simt brusc nişte mâini pe spatele meu, împingându-mă şi trăgându-mă în picioare înainte de a apuca să mă ciocnesc de stânci şi de a mă rostogoli în jos.

- Te-am prins, zice Jax în spatele meu. Cred.

întind o mână şi înhaţ cea mai apropiată stâncă zimţată ca să mă ridic. Când sunt aproape dreaptă pe picioarele nesigure, Jax se teleportează într-o clipită înapoi în faţa mea, transpirat şi gâfâind. Sunt sigură că nu arăt diferit, dar îi ofer un zâmbet slab şi sper că vede recunoştinţa din privirea mea. Băiatul ăsta a ales să rămână în urma adversarului său pentru a mă salva de...

Gândul îmi dispare din minte, împreună cu oricare altul raţional care ar fi putut sălăşlui acolo. Mă întorc spre Ace chiar în timp ce mă agăţ

de o stâncă, iară a avea încredere în corpul meu tremurător. Zâmbetul lui e rece.

- Fii atentă! Nu aş vrea să fie rănit coechipierul meu.

- *Tu!* scuip cuvântul.

Sunt pe cale să mă las să alunec pe pantă şi să-l sugrum cu mâinile goale...

- Nu, spune Jax încet. Nu încă.

Ezit, întorcându-mi încet ochii la cei întunecaţi ai lui. După o pauză lungă şi o respiraţie adâncă, încuviinţez din cap. Jax nu numai că are dreptate amintindu-mi că nu pot să-l ucid pe coechipierul nostru, dar este în mod clar mult mai bun decât mine în a-şi controla furia. Aşa că mă întorc ţeapănă înapoi înspre munte, concentrându-mi toată atenţia asupra escaladării lui. Urcăm în tăcere pentru o clipă înainte de a-mi drege glasul uscat şi de a spune încet:

- Mulţumesc, Jax. Nu trebuia să mă ajuţi, dar ai facut-o.

- Normal că te-am ajutat, spune el, ridicând din umeri, în plus, nu sunt sigur că fraţii mei m-ar ierta dacă nu aş fi făcut-o.

„Fraţii lui."

Seara în care eu şi Kai am dansat în timpul primei probe a întrecerilor – noaptea în care am vorbit atât de deschis despre viaţa noastră – atunci am aflat pentru prima dată cât de apropiaţi sunt cu adevărat prinţii de Jax. Kai mi-a povestit pe scurt despre naufragiul consilierilor pe Marea Puţin Adâncă şi despre cum l-au luat ei pe fiul lor pe când avea doar şase ani. Scot forţat un râset domol.

- Nu ştiu, sunt sigură că pe Kai nu l-ar deranja să aibă mai puţină concurenţă.

îmi aruncă o privire ciudată, încercând clar să nu râdă.

- Nu şi dacă acea concurenţă eşti tu.

Eu pufnesc drept răspuns, dar Jax continuă vesel:

- Că veni vorba de Kai, mă întreb cum se descurcă cu asta.

- Cu ce?

Jax se trage peste o stâncă zimţată cu un icnet, înainte de a spune, cu răsuflarea tăiată:

- Cu muntele. Când expresia mea rămâne confuză, Jax adaugă: Urăşte înălţimile.

- Ce? mă înec eu. Dar l-am văzut căţărându-se intr-unui dintre pinii din Pădurea Şoaptelor, în timpul primei probe a întrecerilor. Părea...

- în regulă? continuă Jax pentru mine, râzând. Chiar calm? Da, se pricepe destul de bine să ascundă ceea ce simte.

- Doar o altă mască pe care şi-o pune pe chip, mormăi eu în barbă.

Jax încuviinţează din cap, făcând să se rostogolească pe faţă o broboană de sudoare.

- Totuşi, face faţă mult mai bine înălţimilor, dar asta numai datorită tuturor antrenamentelor prin care La forţat regele să treacă.

Ştiam destule despre antrenamentele demente ale regelui, dar Kai nu pomenise niciodată nimic despre frica lui de înălţime.

- Ce a făcut regele?

- El... l-a pus să se caţăre în cei mai înalţi copaci din Pădurea Şoaptelor, iar şi iar, până când s-a convins că şi-a depăşit frica.

-Ce?

Vocea mea este la fel de tremurătoare ca picioarele care mă poartă în sus pe acest munte.

„Propriul său tată l-a forţat să-şi retrăiască cea mai mare frică din nou şi din nou.“

Se pare că tortura despre care vorbea Kai nu a fost doar fizică.

- Eram mic atunci când Kai a parcurs cea mai mare parte a pregătirii sale pentru a fi viitorul Executant, dar nu voi uita niciodată nopţile în care venea acasă plin de sânge şi de lacrimi.

Jax se uită în jos la picioarele lui, deodată mai serios decât l-am văzut vreodată până acum.

- Cred că i-a fost teamă că o să mă sperii de el, aşa că în fiecare seară se furişa în camera lui. Dar tot l-am zărit, l- am auzit izbind stâlpii patului cu o sabie.

Urcăm în tăcere pentru o clipă şi îmi ignor gândurile care ţipă la fel cum îmi ignor strângerea

din gât şi presiunea din spatele ochilor. Apoi un zâmbet obosit se întinde pe buzele lui Jax în timp ce spune:

- Dar n-aş putea cere fraţi mai buni.
- Regret să vă întrerup frumoasa conversaţie, zice Ace, tărăgănând cuvintele, dar sunt singurul care simte asta?

Sunt pe cale să ignor ceea ce este probabil o altă încercare de a mă păcăli cu o iluzie, când încep să simt şi eu. Un uşor tremur mă străbate, provenind de la munte. Stâncile mici zdrăngănesc în jurul nostru, iar eu mă aplec mai aproape de pământ, apucând strâns ceva de care să mă ţin.

- Alunecare de stânci, zic dintr-o suflare.

Spaima mă inundă, urmată rapid de hotărâre.

„Nu voi muri azi. Şi în nici un caz nu din pricina unor stânci."

îmi înghit panica la auzul zgomotului bolovanilor grei care se prăbuşesc spre noi, ciocnindu-se unul de celălalt în timp ce gonesc ca să ne zdrobească.

- Aşadar, gâfâie Jax lângă mine, care-i planul?
- Să nu murim, spun eu simplu.
- Ce incredibil de util, mormăie Ace, mult prea relaxat pentru situaţia noastră actuală.

Bubuitul stâncilor devine mai puternic în timp ce privesc bolovanii care se prăbuşesc spre noi. Evitarea lor este mult mai uşor de spus decât de tăcut. Panta muntelui este abruptă, ceea ce face greu să sari tară teama de a cădea înspre moarte. Mă apuc de plante şi de peticele de iarbă din stâncile de sub mine în timp ce mă mut cu greu din calea bolovanilor care se rostogolesc.

Jax îşi foloseşte abilitatea ca să fugă din calea stâncilor care cad, apărând şi dispărând în şi din faţa ochilor mei. Ace este undeva în spatele meu şi, dacă am noroc, un bolovan l-a făcut deja să se prăbuşească în josul muntelui.

Mă grăbesc spre dreapta şi abia reuşesc să îmi salvez braţul de la a fi zdrobit. Apoi sar la stânga şi...

Ceva mi se ciocneşte de partea laterală a capului.

Pete îmi dansează în faţa ochilor. Sunt ameţită,

confuza, înţelegând doar vag că îmi e strigat numele. Ridic privirea la timp ca să văd că sunt pe cale să fiu turtită de un bolovan. Mă feresc din calea lui, aterizând dureros în timp ce mă apuc de orice găsesc la îndemână. Şi, la fel de repede cum s-a pornit, muntele pare să se oprească sub mine, în timp ce stâncile îşi stopează încet alunecarea.

Mă chinuiesc să mă ridic, clipind ca să îndepărtez lichidul fierbinte şi greu care ameninţă să mi se reverse în ochi. Simt sângele curgându-mi pe o parte a feţei, simt durerea puternică provocată de rana de acolo. Sunt aproape sigură că am suferit o comoţie, la fel cum sunt aproape sigură că o să vomit.

- Jax? Eşti bine? strig eu, tăcând un pas înainte şi întinzând mâna pentru a mă sprijini de stânci.

„Da, cred că o să mi se facă rău.“

- Sunt bine, strigă el, apărând într-o clipită în faţa mea.

Amândoi suntem plini de zgârieturi şi vânătăi care deja încep să ne înflorească pe piele.

- Mulţumesc de întrebare, Paedyn. Eu sunt destul de bine, spune Ace, cu vocea lipsită de orice inflexiune sau tandreţe.

îmi trec dosul palmei peste ochi, curăţându-i de sângele care îmi curge din rană.

- Ce păcat!

Capitolul 42

Kai

Totul mă doare. Picioarele. Spatele. *Corpul.*

Sunt îngrozitor de obosit, de flămând şi dureros de conştient de cât de enervat sunt pe mine însumi din cauza asta. Am îndurat torturi, m-am confruntat cu cele mai mari temeri ale mele, am condus armate în luptă şi, totuşi, escaladarea unui

munte la mahmureală mi-ar putea însemna sfârşitul.

Nici Andy agăţată de spatele meu nu mă ajută. Nu greutatea ei este problema, mai ales că împrumut puterea lui Braxton. Ci faptul că este atât de deşirată, încât membrele ei lungi îmi stânjenesc urcuşul.

- Este absurd cât de osoasă eşti, mormăi eu, alegându- mă cu un pumn slab în umăr.

Bun. Măcar are puterea să mă lovească.

- Când vom scăpa de aici, continui cu dezinvoltură, voi face chiar eu melcişori dulci pentru a te îngrăşa.

Ea îşi mormăie aprobarea faţă de această idee, iar vocea ii e slabă. Se estompează repede. Pielea ii este bolnăvicios de palidă, paloare evidenţiată şi mai mult de lumina lunii, iar respiraţia ii e rapidă şi superficială.

Cunosc diferenţa dintre durere şi venin şi, cu siguranţă, e vorba despre cel din urmă.

Aşa că o ţin trează, o ţin ocupată. Vocea mea este joasă în timp ce vorbesc cu ea încet, tachinând-o şi amintindu- mi de vremurile de demult. Ea răspunde de cele mai multe ori cu râsete suflate sau cu un semn din cap, dar mă voi mulţumi cu orice în locul tăcerii.

Luna este singurul nostru ghid, aruncând o lumină palidă care nu face nimic pentru a ilumina muntele pe care îl escaladăm din momentul în care ne-am trezit. Terenul este atât de abrupt acum, încât Andy se lipeşte de mine, cu picioarele înfăşurate în jurul taliei mele, eliberându-mi mâinile pentru a mă ajuta să urc.

îi simt capul trântit pe umărul meu, fiind copleşită de epuizare şi de durere chinuitoare.

- Hei, spun încet, împungând-o uşor ca să o ţin trează. Aproape am ajuns. încă puţin.

O simt că încuviinţează obosită din cap şi încerc să grăbesc pasul.

Văd platoul plat al vârfului care se profilează deasupra noastră.

„Suntem aproape acolo.“

Urc, mâinile zgâriind piatra şi stâncile alunecându-mi de sub picioare. Mi-am pierdut echilibrul de mai multe ori şi aproape era să cădem înspre o moarte nefericită. Dar suntem aproape acolo. Acest coşmar este aproape de sfârşit. Suntem aproape liberi.

Văd umbrele siluetelor aliniate în jurul nostru. Ne aşteaptă. Vizualii se uită în timp ce ne grăbim spre vârf, fără suflare şi plini de sudoare, înfometaţi şi epuizaţi.

„încântaţi.“

Am reuşit. Mă târăsc peste margine, Andy lipindu-se cu înverşunare de mine. Doar demnitatea mă obligă să mă ridic, deşi oboseala ameninţă să mă schilodească.

- Am reuşit, răsuflă Braxton lângă mine, în timp ce stăm cu toţii uimiţi.

Platoul este o placă mare de rocă neuniformă şi pământ, care se întinde pe o suprafaţă mult mai lată decât se vede de jos. Mă uit în jur, cercetând împrejurimile, observând zeci de Vizuali presăraţi pe culme.

Apoi ochii mei parcurg un stâlp înalt din lemn, îngropat în pământ la capătul îndepărtat al culmii muntoase. Un steag verde atârnă în vârf, biciuit de vânt.

„Ce joc mai e şi ăsta?“

Observ cu coada ochiului o mişcare şi mijesc ochii în lumina slabă pentru a mă concentra asupra siluetelor care urcă pe partea opusă a platoului, alăturându-ni-se. Şi, în ciuda întunericului, ştiu exact cine sunt.

Jax. Ace. Paedyn.

Ne uităm cu toţii unii la ceilalţi, fiecare grup uluit şi nemişcat.

Un Vizual face un pas înainte, cu vocea limpede în timp ce citeşte un mesaj de pe hârtia zdrenţuită din mână.

Ca unul să lucraţi aţi învăţat,
Ne bucurăm, dar proba nu s-a terminat.
Regulile jocului un pic s-au schimbat, înşfacă primul steagul şi vei fi câştigat.

îşi drege glasul înainte de a continua:

Dintre voi toţi, doar unul victoria va deţine
Şi singura necunoscută e cine?

Tăcere.
Nemişcare.
Cuvintele sale pătrund în creierul meu. Nu ar trebui să fiu surprins. Va rezulta un divertisment de primă mână, după ce am conlucrat doar pentru a ne sfâşia apoi unul pe celălalt, în cele din urmă.
Pentru că a fost prea uşor, în ciuda efortului necesar pentru a ajunge în vârful Muntelui Plummet. Şi ar trebui să ştiu deja că există întotdeauna un clenci, întotdeauna un preţ. Propriul meu tată m-a învăţat asta.

Ne uităm cu toţii unul la altul, cu ochii trecând de la concurenţa noastră la steagul zdrenţuit care a devenit dintr-odată atât de vital pentru victoria noastră. Şi apoi ne întoarcem unul contra celuilalt.
Haos.

Capitolul 43

Paedyn

întunericul şi distrugerea sunt tot ce ştiu. Cele două grupuri se încleştează, puterile se ciocnesc, strigătele străpungând noaptea. Dar, când ochii mei ii găsesc pe ai lui în lumina slabă, nu ezit înainte ca pumnul meu să se ciocnească de maxilarul lui.
Ace se împleticeşte înapoi, uluit de forţa şi furia pe care le-am transpus în pumn. Zâmbesc la acea imagine. Toată ziua m-a mâncat să fac asta. în fiecare zi.
Lupta din jurul nostru dispare. Tot ce văd sunt

el şi roşul care îmi înceţoşează vederea, amestec de sânge şi furie.

„Am să-l omor.“

Piciorul meu se afundă în stomacul lui, forţând aerul afară din plămânii lui înainte sâ-i aplic o lovitură în nas, simţind cu o încântare groaznică trosnetul. Corpul meu este singura mea armă. Nu am nici cuţite, nici arc, nici săbii după care să mă ascund. Dar nici n-aş vrea să fie altfel. Vreau să fac asta cu mâinile goale.

Sunt aproape impresionată de cât de pervers şi talentat este regele în a pune în scenă un spectacol. El ştia că am intrat în aceste întreceri sperând să ne răzbunăm şi, în schimb, ne-a pus să lucrăm împreună. Aşa că duşmanii noştri au devenit colegii noştri de echipă. Dar, acum, regele ne oferă nouă şi oamenilor ceea ce ne dorim, ceea ce îşi doresc.

Ne sfâşiem unii pe ceilalţi.

Ace şi-a recăpătat răsuflarea, gâfâind în timp ce rânjeşte la mine, cu mâinile sprijinite pe genunchi.

- Oh, ce-ai mai aşteptat să faci asta, nu-i aşa?

- De la acel drum cu trăsura până la castel, ca s-o zic pe- a dreaptă, spun eu, amintindu-mi cât de mult mi-a displăcut chiar şi atunci chiar înainte să încerce să mă omoare.

De două ori.

- Ei bine, nici mie nu mi-a plăcut niciodată prea mult de tine, scuipă el în timp ce sângele îi curge din nas şi i se prelinge până la bărbie.

Mă mişc, încercând să-i trimit o lovitură în tâmplă, dar sunt brusc învăluită în întuneric. E ca şi cum mi-ar fi aruncat o pătură grea peste cap, înăbuşind lumina din jurul meu.

Acum, sunt supărată şi enervată.

Dar ştiu cum funcţionează acest joc şi flutur braţele, făcând câţiva paşi înainte. Iluzia se desface şi, precum fumul. întunericul zboară în vânt. Clipesc, ochii ajustându-se în timp ce încerc să-l găsesc pe Ace în întreaga zarvă.

Iar apoi mă sufoc.

Aerul nu îmi ajunge în plămâni, traheea îmi este

zdrobită. Un obiect dur şi aspru e apăsat pe gâtul meu, forţându-mă să icnesc în timp ce încerc să înghit aer. Apuc obiectul care mă apasă pe gât, obiectul care face diferenţa dintre viaţă şi moarte.

îi trag un şut lui Ace în spatele meu, răsucindu-mă şi luptând să scap din strânsoarea lui. Scoarţa aspră îmi muşcă unghiile în timp ce o sfâşii, încercând să scap de strânsoarea care mă sufocă. Sunt sugrumată cu un băţ.

„Un băţ.“

Vederea mi se umple de pete, rana de la cap îmi pulsează, palpită, plămânii îmi ţipă după aer.

„Nu. Nu astăzi. Moartea mă poate revendica atunci când găseşte o modalitate mai puţin jalnică de a-mi pune capăt existenţei.“

îmi opresc din mişcare mâinile frenetice şi nu mă mai lupt, dorind să mă prăbuşesc, să mă aplec, să nu mai arăt de parcă sunt în viaţă şi clocotesc de furie. îmi las genunchii să cedeze, creanga alunecându-mi de pe gât în timp ce mă prăbuşesc la pământ.

„Nu uita niciodată că inteligenţa ta este o armă ce poate fi mânuită doar dacă mintea îţi e la fel de ascuţită ca lama.“

Cuvintele tatălui meu îmi răsună în cap, amintindu-mi că nu toate bătăliile sunt câştigate prin forţă. Aşa că o voi câştiga pe asta prin puterea minţii.

Membrele mele stau încâlcite pe pământul murdar, iar capul mi-a aterizat dureros pe o piatră zimţată. Dar pot să respir din nou. Cu greu. Mă forţez să respir superficial, dorind ca atacatorul meu să se apropie şi să termine treaba.

Cizmele scrâşnesc peste pietrele alunecoase înainte ca un corp să se ghemuiască lângă trupul meu inert. Un oftat profund, istovit mă învăluie şi o slabă atingere pe fruntea mea aproape că mă face să tresar.

- Păcat că cele drăguţe sunt întotdeauna nişte *căţele.*

Ace îmi trece o şuviţă de păr în spatele urechii, aproape cu blândeţe. Mi se face rău.

- Aşa păcat! Aşa o irosire.

Mâna lui începe să se tragă înapoi, şi ştiu că trebuie să acţionez. Ochii mei se deschid şi ai lui fac la fel în timp ce mă priveşte şocat. E ghemuit deasupra corpului meu, una din mâinile lui fiind prinsă de a mea, iar cealaltă strângând un pietroi doar cu puţin mai mic decât dimensiunea capului meu.

Urma să-mi sfiirâme craniul.

Cu o mişcare rapidă, ii răsucesc braţul intr-un unghi ciudat, auzind osul pocnind şi un ţipăt smulgându-i-se din gât. îmi ridic picioarele şi mi le împing în pieptul lui, aruncându-l în lateral cu o împingere puternică. Se prăbuşeşte pe spate lângă mine, bolovanul căzându-i din mână.

Sunt deasupra lui în următoarea bătaie a inimii mele bubuitoare.

Genunchii mei îi fixează braţele la pământ, lăsându-mi toată greutatea să se aşeze pe pieptul lui. îmi cobor mâna pe încheietura lui, apăsând pe osul rupt care ii iese acum din piele. N-am crezut niciodată că un ţipăt imi poate aduce atâta bucurie.

- Păcat că nu am cuţitul ca să-ţi scot din piept inima neagră. Zâmbesc, savurând ura pură ce-i arde în ochi, ştiind că sigur vede acelaşi lucru reflectat în propria mea privire. Aşa păcat!

„Când am devenit atât de rea?“

Observ ceva, şi atenţia îmi se îndreaptă spre siluetele firave care ne înconjoară acum.

Sunt eu.

Zeci de Paedyn bolnăvicioase şi palide. Se poticnesc mai aproape, cu braţele în faţă, întinzându-se spre mine. Se împing spre mine în timp ce îmi cer ajutorul, cer să le fie curmată suferinţa. Mă uit la ele, iar ele se uită la mine.

Şi apoi zâmbesc trist şi încet.

- Nu îmi mai e frică de mine, îi şoptesc.

Fata aceea – fata aceea bântuită şi slabă care cerşeşte ajutor, dragoste – sunt *eu.* Fără ea, nu aş fi cine sunt astăzi. Sunt incă bântuită, poate că incă sper la dragoste, dar nu mai sunt slabă din cauza asta. Şi, când privirea mea alunecă înapoi spre Ace, nu mai zâmbesc.

- Crezi că te poţi folosi de mine împotriva mea? Din nou? Râsul meu este lipsit de umor. Mă păcăleşti o dată, să îmi fie ruşine. Mă păcăleşti de două ori... ei bine, nu vei avea ocazia să faci asta, nu-i aşa? îmi înclin capul, uitându- mă la faţa lui acum contorsionată de durere. Iau piatra ce fusese destinată craniului meu şi o ridic deasupra lui. La revedere, Ace, spun pe nerăsuflate, întrebându-mă dacă ar trebui să simt vreo remuşcare pentru acest băiat.

Ceva se schimbă la vederea mea periferică.

Iluziile au dispărut acum, s-au îndepărtat, în timp ce Ace devine tot mai slăbit sub mine, din cauza durerii, permiţându-mi să îndrăznesc să arunc o privire la silueta din apropiere.

El este plin de sânge – cea mai mare parte probabil nici măcar nu-i aparţine. Ochii ni se întâlnesc, şi sunetul luptei din jurul meu, care a fost cândva atât de asurzitor, începe să se stingă. Conexiunea este electrică, chiar dătătoare de putere, în timp ce mă priveşte, dar nu face nimic să-mi stea în cale. Nu face nimic pentru a încerca să mă convingă să nu iau o viaţă. Nu face nimic pentru că ştie că mă descurc singură.

Kai nu face nimic, pentru că nici el nu ar face altfel.

Băiatul de sub mine a încercat să-i omoare fratele, a încercat să-l convingă pe Kai să o facă pentru el. Şi, în timp ce mă uit în ochii cenuşii ai prinţului, ai viitorului Executant, ai aducătorului morţii, ştiu că a aşteptat cu răbdare să-l omoare. A aşteptat cu răbdare răzbunarea.

Şi totuşi, pur şi simplu stă acolo, cu sângele picurând, şi nu face nimic pentru a mă împiedica sâ-i răpesc răzbunarea.

„Nu eu am dreptul să iau viaţa asta.“

- Te-aş ucide...

Vocea mea este aspră şi puternică, suficient de tare să audă Kai.

Văd că ochii lui Ace se luminează la presupunerea că sunt prea slabă pentru a merge până la capăt. Cât de mult greşeşte.

- Dar nu eşti al meu de ucis, închei eu, privind

cum ochii lui se întunecă, ura înlocuind speranţa.

Privirea mea o găseşte din nou pe a lui Kai, cu ochii lui strălucitori în lumina lunii şi mocnind ca fumul dintr-un foc. Un muşchi îi face maxilarul să zvâcnească, mâinile îi tresar de-o parte şi de alta a trupului. îi fac un singur semn din cap, incet.

Şi apoi se îndreaptă spre noi, cu silueta învăluită în umbră.

Abia am timp să mă dau laoparte de pe Ace înainte ca prinţul să-l tragă în picioare cu braţe puternice.

- Eşti norocos că în clipa asta nu am timpul sau răbdarea să-ţi smulg mădularele unul câte unul.

Apoi ochii lui Kai se îndreaptă spre mine, mă parcurg. Viitorul Executant rezistă impulsului de răzbunare şi, în schimb, îmi cercetează corpul în căutarea unor răni. Gândul mă face să-mi înghit nodul din gât, în timp ce privirea lui zăboveşte asupra tăieturii de la cap, din care sângele curge încă, înainte de a aluneca încet spre gâtul meu, care este probabil deja învineţit. Apoi ochii lui se îndreaptă spre ceva mult în spatele meu.

Steagul.

Nimeni nu a ajuns incă acolo, prea ocupat cu lupta şi concentrat asupra răzbunării pentru a se desprinde. Când mă uit înapoi la Kai, ochii lui sunt deja îndreptaţi asupra mea.

- Du-te, murmură el, arătând cu capul înspre steagul care îmi va aduce victoria. Câştigă nenorocirea asta, Gray!

Clipesc la el, dar atenţia lui este deja din nou asupra sarcinii din faţa lui. Aşa că mă întorc spre steag. Cizmele zgârie stâncile de sub picioarele mele în timp ce mă îndrept cu paşi mari spre acea bucată de pânză aparent nesemnificativă.

Ţipetele se alătură urletelor şi strigătelor de luptă şi nu trebuie să mă întorc ca să ştiu că el a început să se ocupe de Ace. îl ignor, concentrându-mă doar asupra steagului.

Şi apoi stau brusc sub el şi mă uit în sus la premiul meu. Privind în sus la victoria mea.

Şi nimeni nu mă opreşte când smulg steagul.

Capitolul 44

Kai

E amuzant cum uciderea cuiva mă face să mă simt viu. Mă simt mai uşor decât m-am simţit în ultimele zile. Mintea îmi e mai limpede, mai iute, acum, că gândurile despre Ace nu o mai consumă.

Singurul meu regret este că nu am avut mai mult timp să mă joc cu el – şi, dacă aş fi fost un om mai bun, acest gând mi-ar fi provocat repulsie.

Revederea întrecerii a fost plictisitoare, constând în mare parte din imagini cu fiecare echipă urcând muntele în tăcere. Dar lupta finală de pe platoul din vârf a fost îndeajuns pentru ca mulţimea plictisită să aplaude. Haosul a fost înregistrat de Vizuali şi redat pentru ca eu să îl retrăiesc.

Am văzut-o pe Paedyn privindu-mă în ochi şi oferindu- mi un cadou.

Darul unei vieţi. Darul de a lua o viaţă.

Ea mi l-a oferit pe Ace, în ciuda faptului că voia să pogoare ea însăşi moartea asupra lui. M-a lăsat să mă răzbun tară să ştie că a fost în parte pentru ea. Deoarece, înainte să vreau să-l ucid pe Ace pentru că era cât pe ce să- 1 ucidă pe Jax, am vrut să-l ucid pentru că era cât pe ce s-o ucidă pe Paedyn.

Moartea nu-mi este străină. Am ucis mai mult decât pot număra, iar sângele care se lipeşte de mâinile mele şi care îmi pătează sufletul nu va putea fi niciodată curăţat. Şi totuşi, ea s-a uitat la mine de parcă l-aş fi meritat pe Ace, aş fi meritat bunătate, aş fi meritat...

„Aş fi meritat-o pe ea. Vreau doar să o merit pe ea."

Am văzut cum moartea a revendicat o altă victimă. Blair a fost cea care i-a curmat cu brutalitate viaţa lui Braxton. Mă rog, ea nu îşi poate atribui întregul merit. Poate că am ajutat şi eu. Puterea minţii ei i-a trimis în piept o creangă

tocită care zăcea pe pământ. Carnea şi oasele s-au sfărâmat, făcând loc corpului străin care i-a străpuns trupul. A stors încet viaţa din ochii lui surprinşi înainte să cadă la pământ.

Dar surpriza din privirea lui Braxton a reflectat-o pe cea a lui Blair.

Ea nu ţintise spre Braxton. Nu, acea moarte brutală şi boantă se îndrepta spre fata cu părul argintiu care păşea spre victorie, fără a bănui nimic. Poate am păcălit moartea şi i-am răpit o victimă, dar i-am dat o viaţă, totuşi. Am împrumutat puterea lui Blair şi am abătut soarta în altă direcţie. Şi l-a găsit pe Braxton.

Dar nu aş ezita să o fac din nou, şi din nou, şi din nou pentru a o salva pe fata aceea cu părul argintiu.

Ce mai echipă facem, eu şi moartea.

Dar am avut trei zile să mă recuperez după întrecere. Trei zile lungi petrecute pe terenul de antrenament, acoperit de sudoare sau încuiat intr-un birou cu Anihilatorul tatălui meu, unde probabil sunt tot ud de sudoare. Damion mă forţează intens, sufocându-mă cu abilitatea Iui, în timp ce eu lupt să o folosesc împotriva lui.

Fie că mă doare corpul, fie că mă doare capul din cauza oricărui tip de antrenament, întâmpin cu bucurie asta. Distragerea atenţiei este cea mai bună formă de a petrece timpul, şi se pare că am o mulţime de lucruri de la care îmi doresc să fiu distras în aceste zile.

- Kai, mă asculţi, băiete?

îmi scutur capul, revenind la conversaţia de faţă.

- Cu atenţie, tată.

Regele oftează adânc, iar Kitt îmi aruncă o privire. Suntem îngrămădiţi în biroul lui de ore bune, discutând totul, de la rotaţiile gărzilor până la Rezistenţă, despre care nu avem informaţii noi, căci cei câţiva prizonieri din atacul de la primul bal sunt acum toţi morţi. Dar tata nu pare deosebit de preocupat de acest fapt acum şi, în schimb, a vorbit despre întreceri mult mai mult decât am ascultat eu. Ne priveşte pe amândoi în

timp ce ne întreabă încet:

- E *interesant* cum a câştigat fata din mahalale această ultimă probă, nu credeţi?

Mă crispez şi cred că e posibil ca şi Kitt să fi făcut la fel.

Eu aproape i-am înmânat victoria, alegând răzbunarea în loc să câştig. Tortura în loc de triumf. Mă întreb dacă tata ştie asta. Dacă ştie că am lăsat-o să se îndrepte spre acel steag fără să mă gândesc de două ori. Dacă ştie că am zâmbit văzând-o puternică şi sigură, în timp ce ridica acel steag în aer.

- /\ câştigat corect. Nu mi se pare *interesant.* Cuvintele îmi ies din gură înainte să mă pot gândi mai bine la ele. Un chicot lipsit de umor umple camera. Tocmai asta e, spune tata, ochii verzi străpungându-mă intr-un mod în care ai lui Kitt n-ar putea niciodată. Cei din mahalale nu câştigă.

Mă crispez la cuvântul pe care îl scuipă, dar nu îndrăznesc să-mi desprind privirea.

- Şi totuşi, ea a facut-o.

Kitt îmi aruncă o privire, dar ochii mei sunt aţintiţi asupra regelui în timp ce el spune:

- Şi ai face bine să nu laşi asta să se întâmple din nou. Nu uita că tu eşti cel care trebuie să câştige aceste întreceri şi, dacă ai nevoie să-ţi amintesc ce se va întâmpla dacă nu se va întâmpla asta, o voi face. Se apleacă înainte, cu vocea letală. Te-am antrenat pentru asta, aşa că nu mă vei dezamăgi! Ai înţeles, Executantuie?

Ameninţarea din tonul lui e clară şi o aud ţiuindu-mi în urechi.

„Dacă pierzi, vei fi un nimic."

- Am înţeles, Majestate.

Şi, spunând asta, mă ridic şi ies cu paşi mari pe uşă. Mă plimb pe hol, simţind că trebuie să lovesc ceva, că trebuie să-mi înfig sabia în stâlpul patului pentru a suta oară. După toţi anii de antrenament şi control asupra măştilor, tatăl meu a fost întotdeauna singurul capabil să mă facă să îmi pierd stăpânirea de sine. îmi trec mâna prin păr în timp ce mă întorc spre camera mea, adunându-mă cu fiecare pas.

-Kai.

îmi trec o mână peste faţă, oftând în timp ce mă întorc pentru a ajunge faţă în faţă cu un Kitt foarte nefericit.

- Ce naiba a fost aia? mă întreabă el aspru.

Aproape că râd.

- A fost una dintre cele mai civilizate conversaţii pe care le-am avut, şi ştii asta.

Kitt oftează, părând obosit.

- Uite, ştiu că relaţia ta cu tata este... dificilă. înţeleg. După tot antrenamentul la care te-a supus şi aşteptările pe care le are de la tine acum, crede-mă, înţeleg de ce voi doi aveţi probleme să vă înţelegeţi. Dar tot ce face este ca să fie bine.

Pufnesc batjocoritor şi clatin din cap spre tavan, întrebându-mă dacă Kitt va înceta vreodată să mai încerce să-l impresioneze pe rege.

- Ştii, poate ai gândi altfel dacă te-ar fi tăiat pe când erai mic şi te-ar fi privit încercând să-ţi coşi rana. Fac un pas spre el. Sau poate, după ce ai fost forţat să-ţi înfrunţi cele mai mari temeri din nou şi din nou, îţi vei da seama că nu tot ce face el este ca să fie bine. Râd cu amărăciune, iar Kitt aproape tresare la auzul sunetului. M-a tăcut un ucigaş, m- a transformat într-un monstru. Dar asta a fost ca să fie bine, nu? îi înfig un deget în piept în timp ce îi spun: A fost spre binele tău, ca să mă poţi folosi când devii rege. La fel cum a făcut-o el.

N-a fost bine să spun asta.

Cuvintele l-au izbit ca o lovitură fizică. Văd că şocul şi durerea i se instalează pe chip în timp ce mă forţez să fac un pas înapoi, să mă calmez. îmi pierd cumpătul din motive pe care nici măcar nu le înţeleg şi asta nu face decât să mă înfurie şi mai mult. E ca şi cum fiecare parte blocată din trecutul meu se luptă pentru a se elibera, pentru a ieşi la suprafaţă.

-Kai...

- Cred că vei fi un rege grozav, Kitt, spun eu încet, intrerupându-1. Şi cu mândrie te voi servi. Dar trebuie să înveţi să gândeşti singur, pentru că, într-o bună zi, tata nu va fi acolo să o facă pentru tine. Aşadar, iţi sugerez să începi să îţi dai

seama ce crezi *tu* că c bine.

Şi, spunând asta, mă întorc şi pornesc de-a lungul holului.

Capitolul 45

Paedyn

Grădinile sunt liniştite noaptea. Doar corul de greieri şi vâjâitul blând al vântului mă urmăresc în timp ce mă îndrept spre salcia familiară care mărgineşte gazonul unde a avut loc ultimul bal.

Am venit aici des din acea noapte, găsind confort la adăpostul sălciei întunecate, atunci când nu pot dormi. M- am obişnuit să stau acolo ore în şir, pur şi simplu ingăduindu-mi timp să mă gândesc.

Dând deoparte ramurile care atârnă, păşesc pe sub baldachinul de frunze. Oftez, simţindu-mă brusc mai liniştită în timp ce respir aerul cald al nopţii.

Dar pacea pe care o simt este de scurtă durată când o umbră se mişcă lângă trunchi.

Mă întorc, degetele mele zburând spre pumnalul de la coapsă, doar pentru a fi prinse de o mână aspră.

- Uşor, Gray, sunt doar eu!

Clipesc prin întuneric în timp ce ochii mei se adaptează la lumina slabă, aterizând pe cei cenuşii amuzaţi din faţa mea.

- Ce faci aici? pufnesc.
- Te-aş putea întreba acelaşi lucru.

- Iar eu puteam să te înjunghii!

Sprâncenele lui Kai se ridică.

- Deci nu ai de gând să încerci? Aş spune că e un progres.

- Oh, dar ar trebui să o fac pentru că m-ai speriat în halul ăsta.

îmi dă drumul încet la mână, studiindu-mă tot timpul.

- Eu te-am speriat pe tine? Tu eşti cea care a dat buzna peste mine.

- Ei bine, nu e ca şi cum ştiam că vei fi aici, şoptesc eu aspru.

- în mod clar, spune el cu un zâmbet ce-i curbeaz-ă buzele. Dar eşti mai mult decât binevenită să rămâi.

Şi apoi se aşază pe pământ, părând să stea destul de confortabil cu braţul îndoit sub cap. Mă uit fix la el.

- Ce faci?

- Aştept să te laşi jos şi să mi te alături.

Stau în picioare acolo, privind zâmbetul lent răspândit pe chipul lui.

- E din cauza rochiei? mă întreabă el în timp ce se ridică şi începe să-şi scoată haina de la costum. Când ii alunecă de pe umeri, o pune pe pământ lângă el. Poftim, acum, nu te vei murdări toată.

Mă uit în jos la rochia simplă de mătase pe care am pus- o pe mine la cina noastră cu regele şi regina. E destul de confortabilă, şi mi-a fost mult prea lene să o dau jos înainte de a veni aici. Kai trebuie să fi simţit la fel, deoarece încă e îmbrăcat în ţinuta elegantă.

Dar ezitarea mea de a mă alătura lui nu are nimic de-a face cu faptul că mi-aş murdări rochia, ci cu faptul că nu ar trebui să rămân aici. Ceea ce ar trebui să fac este să mă răsucesc, să-i urez noapte bună şi să mă duc înapoi în camera mea fără un alt cuvânt. Şi totuşi, picioarele mele nu fac nici o mişcare pentru a mă purta departe de el.

El bate cu palma peste haină, în aşteptare, iar priveliştea mă face să eliberez pe lângă buze un râset înăbuşit.

- Un gest de gentleman din partea ta, dar haina aia nu e suficient de mare pentru a-mi salva rochia de la murdărire.

- Pot să-mi dau jos şi cămaşa şi să o întind pentru tine, dacă vrei, spune el degajat.

- Dacă mă gândesc bine, mormăi eu, haina va fi suficientă.

El chicoteşte, iar eu mă îndrept brusc spre el, ignorându-mi gândurile care urlă să nu fac asta. Mă aşez şi mă întind încet lângă el, cu umerii atingându-ni-se. Suntem liniştiţi pentru o clipă lungă, amândoi mulţumiţi să privim în sus la baldachinul de frunze de deasupra în timp ce ascultăm greierii care cântă lângă noi. Sunt aproape reticentă să întrerup liniştea confortabilă, dar îl întreb încet:

- De ce eşti aici?

Aproape că râde.

- Vin aici de când eram copil. De fapt, am căzut chiar din acest copac după ce Kitt m-a provocat să mă caţăr în el. Mi-am rupt şi mâna...

Un hohot de râs îmi alunecă de pe buze, întrerupându-1:

- Râzi de mine, Gray?

încearcă să se lupte cu propriul zâmbet în timp ce adaugă:

- Mă bucur că găseşti durerea mea atât de amuzantă.

îmi dreg glasul, încercând să mă liniştesc.

- Deci, ce, ai venit aici pentru amintiri dragi?

- Ceva de genul. Oftează. Vin aici ca să mă gândesc, să mă răcoresc. întotdeauna mi-a plăcut liniştea de aici. Evadarea din palat. Se uită la mine înainte de a mă întreba: Tu de ce eşti aici?

Zâmbesc uşor şi repet cuvintele lui.

- Ca să mă gândesc. îmi place liniştea. Evadarea. îi văd cu coada ochiului buzele zvâcnind, şi rămânem tăcuţi o clipă înainte să-l întreb: Există vreun motiv pentru care m- ai tras aici, pe pământ?

Mă uit la chipul lui învăluit în umbre în timp ce se uită la ramurile de deasupra noastră.

- Ca să vorbesc. Ca să zac aici în tăcere. El ridică leneş din umeri. Nu e important, de fapt.

Mă uit în altă parte.

- Deci vrei doar să-ţi ţină cineva companie?

- Nu cineva. Tu.

îi simt ochii asupra mea, dar nu mă întorc să mă

uit la el.

- Vrei companie tăcută sau companie vorbăreaţă?

Scoate un sunet care ar fi putut fi un râset.

- Doar tu mi-ai cere să-mi exprim preferinţa pentru compania ta.

într-un final, îmi întorc capul să-i întâlnesc privirea.

- Acesta nu a fost un răspuns. Rămâne tăcut pentru o clipă lungă, părând să-mi studieze faţa, să-mi cerceteze ochii. Vorbeşte cu mine!

Mă uit 1a el, cu vocea brusc foarte liniştită, când, în cele din urmă, îl întreb:

- Despre ce?

Văd cum un zâmbet slab ii curbează buzele.

- Orice. Tot. I.a ce te gândeşti chiar în acest moment, dragă.

Aproape că râd.

- Ei bine, în prezent, mă gândesc că această haină pe care sunt întinsă este mult prea aspră ca să fie purtată de un prinţ. El chicoteşte în timp ce adaug: Şi, de asemenea, mă întreb câte oase v-aţi rupt tu şi Kitt.

- Prea multe, oftează Kai, clătinând din cap. în mare parte, eu eram cel cu oasele rupte şi cu rănile, deşi nu toate s-au datorat ideilor geniale ale lui Kitt. Face o pauză. Majoritatea au fost de la antrenamentele mele. Mai ales când învăţam să folosesc abilitatea unui Tămăduitor.

Când înţeleg semnificaţia cuvintelor lui, înţepenesc.

- Doar nu vrei să spui că... Mă opresc înainte de a încerca din nou. Doar nu erai nevoit să...

- Ba da, spune el simplu, privindu-mă drept în ochi. A trebuit să-mi rup oasele şi apoi să le vindec. Sau, uneori, eram tăiat cu o sabie şi trebuia să învăţ cum să-mi cos pielea la loc.

Zice asta atât de dezinvolt, încât nici nu pot începe să- mi imaginez ororile prin care a fost forţat să treacă.

- Cum să nu-l urăşti? şoptesc eu.

Tăcerea se lasă între noi.

Micul zâmbet pe care îl afişează este trist.

- Pentru că m-a făcut puternic.

Spune asta mult prea calm, şi vreau să-l scutur de calmul lui rece. Nu contează cât de puternic l-a tăcut regele. Prinţul din faţa mea nu a fost altceva decât un pion creat de omul pe care îl numeşte tată. Gândul îmi face rău, îmi vine să ţip.

Şi totuşi, înţeleg.

Cuvintele lui mă lovesc, ajungând intr-un loc cunoscut. Vieţile noastre par să împărtăşească asemănări triste, sorţi nefericite. Copilăria amândurora a constat din pregătirea pentru a deveni ceea ce trebuia să fim, nici unul dintre noi nu a crescut aşa cum ne-am dorit. Cu excepţia faptului că părinţii care ne-au crescut nu ar putea fi mai diferiţi – unul făcând totul din dragoste, celălalt, din lăcomie.

Oamenii nu se nasc puternici; sunt tăcuţi să devină puternici. Iar eu şi prinţul ştim asta mai bine decât majoritatea.

Kai continuă cu dezinvoltură, de parcă vorbele lui nu mi-ar fi golit plămânii de aer.

- Ei bine, eu şi Kitt am suferit mai multe răni din cauza prostiei noastre, dar nu toate jocurile noastre erau periculoase. De fapt, pentru că activităţile noastre preferate ca băieţi implicau cel mai adesea un soi de violenţă, profesoara mea ne-a făcut să stăm şi să jucăm jocuri pe care ea le considera sigure. El oftează. Nouă ni se păreau plictisitoare.

- Oh, chiar aşa? râd eu. Ce jocuri?

- Ei bine, zice şi întinde o mână ca să o apuce pe a mea, favoritul personal a) doamnei Platt pentru a ne tortura a fost jocul de-a războiul degetelor mari. Cu toate astea, am găsi o modalitate de a-l face violent chiar şi pe ăsta.

- Războiul degetelor mari? Sprâncenele mele se încreţesc de confuzie. Include cuvântul război şi este considerat un joc sigur?

Nu l-am văzut niciodată pe Kai să arate atât de nedumerit şi aproape că râd din nou.

- Nu ai auzit niciodată despre războiul degetelor mari?

Propriul lui deget mare îmi mângâie degetele,

forţându- mă să mă concentrez asupra următoarelor mele cuvinte.

- Ei bine. în mahalale, singurul joc pe care aveam tendinţa să-I joc era să încerc să ghicesc câte monede erau în buzunarul cuiva înainte să i le fur.

Un colţ al gurii lui saltă uşor.

- Şi ai jucat acel joc înainte să mă jefuieşti?

- Nu, dar aş fi pierdut dacă aş fi făcut-o, recunosc şi pufnesc. Aveai mult mai mulţi arginţi decât văzusem eu vreodată intr-un singur loc.

- Ei bine, doar până când ai furat jumătate din sumă.

Zâmbesc ia asta, iar el mă urmăreşte în linişte pentru o clipă. Când ochii îmi coboară acolo unde el încă mă ţine de mână şi îmi distrage atenţia cu degetul mare alunecând peste degetele mele, el îşi drege glasul şi, în cele din urmă, spune:

- Ei bine, jocul pe care o să-l înveţi de la mine nu este nici pe departe la fel de distractiv ca al tău, sunt sigur. Apoi clatină din cap spre mine, mormăind în barbă: Nu pot să cred că nu ştii ce este războiul degetelor mari.

- Păi, din felul în care vorbeşti despre asta, nu pare că am ratat mare lucru.

- Foarte corect. Buzele ii zvâcnesc într-un zâmbet. Şi tocmai de aceea o să te învăţ, ca să putem suferi împreună. Se răsuceşte pe o parte şi se sprijină pe un cot, privind cum fac şi eu la fel. Regulile acestui joc foarte captivant sunt simple. El ne uneşte degetele în timp ce mă uit. Apoi chicoteşte şi întinde cealaltă mână pentru a-mi trage degetul mare în aer. Acum, câştigi dacă ţintuieşti degetul mare al celeilalte persoane în jos, dar trebuie să menţii mâna şi braţul nemişcate. Se uită la mine şi mă întreabă: înţelegi?

Mă uit încruntată la mâinile noastre unite.

- încep să înţeleg de ce acest joc ţi se pare plictisitor.

El râde înainte să mormăie:

- Start!

Nici măcar nu am timp să reacţionez înainte ca

degetul lui să îl zdrobească pe al meu, fixându-l de mână. Când ridică privirea la mine, zâmbetul îi e îngâmfat.

- Chiar credeam că reflexele tale vor fi mai rapide de- atât, Gray!
- Nu eram gata, Azer.
- Ei bine, asta e şi ideea *cu reflexele.*

îmi dau ochii peste cap.

- Eşti insuportabil.
- Şi totuşi, eşti încă aici, spune el încet, cu ochii strălucitori chiar şi în lumina slabă.

Suntem tăcuţi preţ de o clipă, în timp ce evaluez cum să- 1 înving la acest joc. De obicei, distragerea atenţiei pare a fi cea mai bună opţiune, aşa că îi spun:

- Zi-mi ceva ce nu ştiu despre tine!

Pare numai uşor surprins de cererea mea întâmplătoare, dar îi ia doar o clipă să răspundă.

- Afinele. Nu-mi plac.

îmi înec râsetul.

- Nu îţi plac afinele?
- Nu, îmi retrag cuvintele. Se opreşte, părând că se gândeşte la ceva. Urăsc afinele.
- Există un motiv pentru acest dezgust?
- Le-ai încercat? mă întreabă el, iar eu încuviinţez din cap drept răspuns. Atunci poftim! Asta e motivul. Sunt dezgustătoare.

Râd, iar, când deschide gura să spună ceva, îl întrerup spunând încet:

- Start!

Degetul meu aterizează peste al lui şi sunt pe cale să mă laud cu victoria mea, când el se strecoară cu uşurinţă de dedesubt. Şi apoi, încă o dată, mi-a prins degetul mare.

- Adorabil efort de a-mi distrage atenţia, dragă.

Oftez frustrată.

- înţeleg de ce urăşti acest joc.
- Nu, urăsc acest joc pentru că este plictisitor. Tu urăşti acest joc pentru că eşti slabă la el.

Mă uit la Kai, iar el îmi zâmbeşte. Degetul lui se plimbă pe lungimea degetului meu, iar eu refuz să-mi desprind ochii dintr-ai lui.

- Acum, spune el încet, zi-mi ceva ce nu ştiu

despre tine!

- Simplu. îi ofer un zâmbet strălucitor. Eu *ador* afinele.

Kai geme.

- Normal că da.

- Sunt pur şi simplu *delicioase.* Adică, e amestecul perfect de acru şi dulce şi...

- Nu voi auzi niciodată sfârşitul, nu-i aşa?

- ... Sincer, cred că ar putea fi cel mai bun fruct. Aş putea să le mănânc la fiecare masă şi...

Kai se apropie şi oftează exasperat:

- Paedyn. Sunt mulţumit să te ascult vorbind cu orele, dar, dacă trebuie să vorbeşti despre fructe, măcar alege unul care să ne placă amândurora.

îmi strâng buzele pentru a-mi înăbuşi zâmbetul. Viitorul Executant este dispus să mă asculte pălăvrăgind despre fructe. Gândul mă aduce în punctul de a izbucni în râs şi de a mă înroşi din cap până în picioare.

- E destul de corect, spun eu simplu. Ce zici despre portocale?

El se strâmbă.

- Nu-mi place pulpa.

- Bine. Banane?

- Urăsc textura.

- Există vreun fruct care îţi place? pufnesc, clătinând din cap înspre el. Eşti cel mai mofturos prinţ pe care îl cunosc.

- Sunt unul din cei doi prinţi pe care îi cunoşti şi, crede- mă, Kitt nu este cu mult mai breaz decât mine.

îi arunc o privire tăioasă.

- încă aştept să aud un fruct pe care nu-l găseşti respingător.

E tăcut pentru o clipă, gândindu-se la răspuns, în timp ce degetul mare trece leneş peste al meu.

- Căpşune.

Clipesc la ei.

- îmi plac căpşunele.

Un zâmbet lent îi ridică buzele.

- Şi mi se pare că nu sunt respingătoare.

- Bine.

- Bine.

- Start!

Cuvântul îmi scapă din gură şi profit de surprinderea lui. Determinarea mă conduce în timp ce mă lupt să-i ţin degetul mare în jos, mişcându-mi mâna şi braţul în timp ce fac asta. Aproape cad peste el pentru a-mi face, în sfârşit, degetul mare să aterizeze peste al lui, deşi am încălcat regulile.

Şi apoi sunt brusc strâns lipită de corpul lui.

Mă apucă de braţ, trăgându-mă suficient de aproape pentru a-i putea număra genele întunecate din jurul ochilor.

- Ai trişat, Gray!
- Am făcut ce trebuia pentru a câştiga, Azer.
- Hmm, fredonează el, şi simt sunetul vibrând prin pieptul lui. Bănuiesc că este vina mea că am uitat cât de mică şi afurisită eşti.
- Ei bine, eu...

Cuvintele îmi mor în gâtlej când îşi despleteşte mâna de a mea şi işi trece degetele pe braţul meu. îmi suprim un fior la atingerea lui bruscă, dar zâmbetul care îi curbează buzele îmi spune că nu a trecut neobservat.

- îmi retrag cuvintele, spune el încet. Acest joc nu e deloc plictisitor când îl joc cu tine.

Privirea ii coboară la degetele care alunecă peste braţul meu, iar eu rămân nemişcată sub atingerea lui blândă.

Nu sunt sigură cât timp stăm aşa, ascultând vântul ce face să foşnească frunzele deasupra noastră în timp ce ne studiem unul pe celălalt. Şi, abia când degetele lui îmi trec pe gât pentru a-mi da după ureche o şuviţă rătăcită, îmi revin, în sfârşit, în fire.

- Ar trebui să plec.

Cuvintele nesigure atârnă între noi, abia mai mult decât o şoaptă pe care vântul aproape că o fură.

- Nu sumă deloc a ceva ce vrei să faci, murmură el.

Refuz să înţeleg fie şi ce vreau să fac, aşa că spun în schimb:

- într-una din zilele astea o să te înving corect

intr-un război al degetelor mari, şi atunci nu o să ţi se mai pară aşa distractiv.

Chicoteşte încet, urmând un murmur la fel de blând.

- Nu câştigul e distractiv pentru mine, 'fu eşti, dragă.

După o clipă prea lungă, mă desprind din strânsoarea lui şi mă ridic încet în capul oaselor. Noaptea a devenit mai rece şi, fără căldura trupului lui Kai lângă al meu, rochia mea subţire nu îmi ţine de cald. Kai se ridică lângă mine şi îşi înfăşoară haina în jurul umerilor mei.

- Ai dreptate. Haina asta e mult prea aspră ca să o poarte un prinţ. Apoi buzele îi zvâcnesc intr-un zâmbet. Aşa că te las pe tine s-o porţi, în schimb.

Capitolul 46
Paedyn

îmi pun mâinile peste urechi, ferindu-le de ţipetele puternice.

- Bun, ce părere ai?

Adcna radiază, gesticulând însufleţit către rochia parţial gata, întinsă pe patul meu.

- Uau, murmură Ellie, aplecându-se peste umărul meu pentru a vedea mai bine. Este...

Se întrerupe în timp ce ochii ei parcurg materialul.

- ... Perfectă, închei eu pentru ea. Absolut uimitoare. Te-ai întrecut pe tine, A.

îi adresez un zâmbet larg ce exprimă mirarea că o persoană poate fi atât de talentată.

- Ei bine, pufneşte ea, smulgând rochia de pe pat şi aşezând-o din nou în poală, încă nu e gata. Mai sunt doar două zile până la balul final, şi trebuie să fie absolut perfectă...

- A. îi arunc o privire cunoscătoare. Nu te stresa, va fi perfectă. Apoi pufnesc, clătinând din

cap. M-ai putea pune intr-un sac de faină şi cumva l-ai face să arate bine.

- Nu te-aş pune niciodată intr-un sac de făină. îşi bate un deget pe buze, gânditoare. Şi nu numai pentru că ar arăta hidos, chiar şi pe tine, ci şi pentru că materialul este mult prea aspru, prea rigid pentru a...

Ochii ei mari de culoarea alunei trec de la Ellie la mine, în timp ce noi încercăm fără succes să ne înăbuşim zâmbetele.

-Ce?

Mâinile îi sunt pe şolduri, sprâncenele încruntate, picioarele încrucişate şi acoperite cu material. Nu am văzut niciodată pe cineva încercând să fie atât de sever, în timp ce arată atât de inocent şi de dulce.

îmi face bine să râd, să fac orice altceva decât să mă antrenez şi să iscodesc prin castel în speranţa de a găsi tunelul. Dar se pare că singura cheie este Kitt, şi sunt neajutorată fără ca el să-mi arate culoarul de trecere. Neajutorată dacă nu are încredere în mine. Mi-am petrecut aproape fiecare zi cu el, având grijă să nu par disperată când menţionez întâmplător detalii despre Loot, încercând să-l atrag să meargă pe furiş cu mine.

Nimic.

Vorbim în linişte, când o bătaie la uşă ne face pe toate să tresărim. Ellie îmi aruncă o privire, întrebând în tăcere dacă aştept pe cineva, la care eu ridic din umeri neştiutoare. Se grăbeşte spre uşă şi o deschide ezitant, dezvăluind o siluetă înaltă şi zâmbitoare.

Kitt.

Ellie face o reverenţă, iar eu sunt deodată lângă ea, cu un zâmbet uşor batjocoritor pe buze în timp ce-i spun:

- Alteţă, ce surpriză neaşteptată!

Kitt îşi înclină capul cu graţie spre mine.

- Păi, domnişoară Gray, sper că nu deranjez.

Privirea lui amuzată trece de la Ellie la patul meu, unde stă Adena, cu ochii mari şi acoperită cu material.

- Domnişoară Ellie, domnişoară Adena, v-ar

deranja dacă v-aş răpi-o pe Paedyn?

Ellie îi oferă un zâmbet timid în timp ce Adena încearcă să-şi înăbuşe un ţipăt înainte de a striga:

- Nu, Alteţă, deloc!

îmi aplec uşor capul, încercând să-mi suprim un zâmbet atât de jenă, cât şi de amuzament. Kitt se uită deja la mine când ridic privirea spre el, cu buzele înclinate într-un zâmbet.

- Mergem?

Chicotul lor ne urmăreşte pe hol, iar eu oftez înainte să-l întreb:

- Deci mă răpeşti ca să mă duci unde?
- De fapt, Kitt se uită agitat în jur, speram că m-ai putea răpi tu pe mine.

Clipesc la el, inima începând să-mi bată rapid. Dar îmi controlez expresia, mimând confuzia.

- Nu sunt sigură că înţeleg.

Kitt încetineşte şi ne conduce într-un colţ înainte de a se apleca asupra mea. Sunt surprinsă de această întorsătură a evenimentelor, de apropierea lui neaşteptată şi de bruscul miros de mirodenii care mă învăluie. Capul lui se pleacă spre al meu, iar vocea ii coboară şi ea spre o şoaptă scăzută.

- Loot.

Şi iată! Acel simplu cuvânt îmi face inima să bată nebuneşte.

- Vreau să mă duci.
- Intr-adevăr?

Cuvântul iese dintr-o suflare şi puţin prea dornic după gustul meu. Kitt nu pare să observe, fiind prea ocupat cu cercetarea coridorului pentru a se asigura că nimeni nu ne poate auzi.

-Da.

Ochii lui sunt din nou asupra alor mei, cercetători.

- Nu ar trebui, dar... ar trebui. Ceea ce ai spus era adevărat. Totul. *Trebuie* să-mi văd poporul. Nu pot conduce un regat pe care abia il cunosc, nu pot domni asupra unor oameni care au nevoi despre care nu ştiu. Face o pauză, gândindu-se la ceva. Trebuie să încep să decid ce cred *eu* că este mai bine. Oftează. Trebuie să fac asta. Oricât n-aş

vrea să acţionez contrar voinţei tatălui meu şi oricât de mult ştiu că asta e o idee îngrozitoare, chicoteşte el, dar sunetul este încordat, ştiu că, dacă nu fac asta acum, n-o voi face niciodată. Şi trebuie să-ţi mulţumesc că mi-ai amintit ce fel de rege nu vreau să fiu niciodată.

Bucuria care mă încălzise cu doar câteva clipe în urmă a dispărut, înlocuită de degetele îngheţate ale vinovăţiei. îmi amintesc dintr-odatâ de bunătatea lui, de toleranţa lui faţă de mustrările mele, de disponibilitatea lui de a asculta.

Şi uite unde l-au dus.

La trădare.

înghit nodul care mi se ridică în gât.

- Faci ceea ce trebuie. Şi aş fi bucuroasă să-ţi arăt casa mea, deoarece mi-ai arătat-o atât de amabil pe a ta.

Zâmbesc, încercând să par dezinvoltă şi deloc calculată, în timp ce aştept ca el să-mi arate singurul lucru pe care l- am căutat. Tunelurile. El încuviinţează încet din cap, părând brusc serios.

- Eşti sigur că mă poţi duce acolo şi înapoi fără să mă identifice careva?

- Ai încredere în mine?

Cuvintele au gust de cenuşă în gura mea şi totuşi îmi alunecă de pe limbă precum mătasea. Pieptul mi se strânge, şi totuşi respir puţin mai profund. Genunchii ameninţă să îmi tremure, şi totuşi stau puţin mai dreaptă.

„Trădezi un om pentru a salva viaţa a sute. Pentru a salva viaţa oamenilor tăi.“

Zâmbetul lui Kitt este blând.

-Da.

E uimitor cât de sever poate condamna pe cineva un singur cuvânt.

Şi apoi mâna mea este intr-a lui, în timp ce, fără sâ vrea, mă conduce spre primul pas întru salvarea poporului meu.

Nu mi-am imaginat niciodată că salvarea ar fi în temniţe.

Kitt împinge o uşă mare, grea, conectată la unul dintre coridoare, înainte să coborâm în viteză scara din spatele ei. Aerul devine tot mai

impregnat cu miros de mucegai şi rece cu fiecare pas pe care îl facem. El înclină din cap către paznicii presăraţi în această temniţă umedă de sub castel, arătând complet dezinvolt. De parcă şi-ar aduce mereu prietenele aici în vizită. Trecem pe lângă zeci de celule murdare, întunecoase, dintre care unele sunt încă decorate cu oasele locatarilor din trecut, în timp ce altele sunt ocupate de cei vii. Ei ne privesc în timp ce trecem, ochii lor înţepându-mi pielea, braţele intinzându-se printre gratiile ruginite.

- Aici, spune Kitt, îndreptându-mi atenţia înapoi asupra sarcinii în desfăşurare.

Capul lui se mişcă la stânga şi la dreapta pe hol şi, după ce apreciază că drumul e liber, păşim în ultima celulă. Inima îmi sare în gât. şi înghit în sec. Pasajul este intr-o celulă. Genial, într-adevăr. N-aş fi ghicit niciodată că o evadare din castel ar fi legată de singurul loc din care nimeni n-ar vrea să evadeze.

- Nu ţinem prizonieri în această celulă, iar ceilalţi nu ar putea ajunge niciodată pe coridor, chiar dacă ar şti că există o scăpare pe aici, murmură Kitt în timp ce mâinile lui alunecă peste perete.

împinge o piatră mare aflată chiar deasupra capului său, una care arată identic cu celelalte. Alunecă înapoi cu aproximativ un centimetru, şi imi desprind privirea de la el în timp ce număr pietrele, marcându-le locul pe perete.

Kitt are în mână un inel de chei zgomotoase, metal strălucitor sclipind în lumina slabă, în timp ce o apucă pe ultima de pe inel. Este mare şi învechită, cu desene în relief unduindu-se în vârf. Kitt îmi aruncă un zâmbet peste umăr în timp ce introduce cheia într-o gaură mică ce a devenit vizibilă numai după ce a împins piatra înapoi. Vorbeşte dezinvolt în timp ce bâjbâie cu cheia.

- Cum spuneam, chiar dacă am ţine prizonieri în această celulă şi chiar dacă ar găsi această piatră, tot nu ar putea ieşi. întotdeauna am inelul cu chei asupra mea. Aud un clic metalic dinspre perete. M-am gândit că cel mai sigur loc pentru el

este propria persoană.

Reuşesc un murmur drept aprobare, şi pulsul îmi bate rapid, în aşteptare. Kitt lasă cheia înapoi pe inelul său de argint înainte de a le vârî pe toate în interiorul buzunarului.

Apoi împinge o secţiune a peretelui, şi acesta se deschide drept răspuns.

Pietrele care odată păreau absolut obişnuite au devenit acum o uşă camuflată. Kitt mă apucă de mână şi mă trage după el înainte de a închide uşa şi de a ne cufunda în întuneric deplin. Bezna cade peste noi ca o pătură grea şi apăsătoare.

Nici măcar nu-mi văd mâna în dreptul feţei, aşa că tresar când se atinge de pieptul lui. /Xcelaşi piept se cutremură de râs înainte ca flăcările să se aprindă în mâna lui, aproape orbindu-mă cu strălucirea lor.

- Mergem? mă întreabă Kitt, zâmbind.

Pornim printr-un tunel larg, umed şi vâscos, ecoul paşilor noştri răsunând dinspre pereţi. Mă gândesc cu atenţie la următoarele cuvinte, ştiind că trebuie să le fac să sune ca şi cum aş fi pur şi simplu curioasă, mai curând decât disperată.

- Unde duce acest tunel, mai exact? Şi sunt multe ca acesta, ca un labirint sub labirintul care e deja castelul? îl întreb eu, păstrându-mi vocea degajată.

Picioarele îmi ezită când ajungem la o bifurcaţie a tunelului. Kitt se opreşte cu mine, răspunsul lui fiind la fel de degajat ca întrebarea mea.

- De fapt, acesta se întâmplă să fie unul dintre tunelurile principale, motiv pentru care am o cheie. Câteva dintre ele sunt blocate sau prea periculoase pentru a fi folosite acum.

îmi menţin o expresie neutră pe chip, în ciuda grijilor care îmi incovoaie umerii. Ce se întâmplă dacă pasajul care duce la arenă este unul dintre tunelurile inactive? Ce se întâmplă dacă a fost blocat sau s-a prăbuşit ori...

Kitt face semn din cap în direcţia tunelului din stânga, întrerupându-mi gândurile în timp ce spune:

- Acela duce lângă terenul de antrenament, dar

nu poţi deschide uşa de la exterior. Apoi face semn spre tunelul din dreapta. Şi cel pe care îl parcurgem duce la Arena Bolului şi în camera de sub lojă. Camera în care am stat inainte de interviuri.

Aproape mă sufoc. între reprize de tuse, dau vina pentru izbucnire pe aerul murdar şi nu pe informaţiile pe care mi le-a împărtăşit atât de uşor. Informaţia *exactă* de care aveam nevoie.

Mi se învârte capul. Am venit cu ideea ca el să folosească unul dintre tuneluri pentru a vedea Loot tocmai ca să aflu unde sunt celelalte, mai ales pe acela care duce ia arenă. Şi iată-ne, parcurgând întâmplător exact tunelul pe care trebuia să-l găsesc.

Kitt mă trage în josul tunelului ce duce spre arenă, şi sunt inundată de uşurare după ce, în sfârşit, descopăr pasajul. Mergem şi vorbim timp de aproape zece minute înainte ca lumina focului lui Kitt să lumineze o uşă grea.

„lată! Salvarea.“

O deschide, dezvăluind camera întunecată de sub lojă, înainte de a sprijini uşa deschisă cu o piatră mică, astfel încât să putem intra înapoi la întoarcere. Apoi ne îndreptăm spre trapa din tavan, împingând-o înainte ca să mă trag din nou în sus prin ea. Simt atingerea slabă a mâinilor lui pe spatele meu înainte să urc în cutia de sticlă. Kitt mă urmează rapid, şi ieşim în arena goală.

- Cum anume plănuim să ajungem în mahala? îl întreb, ridicând din sprâncene înspre el.

- Din moment ce băieţii de grajd nu au cum să ştie că ne vom îndrepta călare înspre apus, zice Kitt şi îmi zâmbeşte, ne ducem către câmpul de lângă arenă, unde mulţi dintre cai pasc în timpul zilei.

Ne croim drum în afara arenei printr-unul dintre numeroasele tuneluri de beton, de rău augur chiar şi în absenţa unui public batjocoritor. Când ajungem, în sfârşit, în spaţiu deschis, căldura soarelui este blocată de arena care se profilează lângă noi.

Un cal alb frumos galopează pentru a ne

întâmpina, în mod evident entuziasmat şi el să scape de locul urgisit de molimă. îmi dreg glasul şi îmi înghit mândria înainte de a mormăi:

- Nu ştiu să călăresc.

- Atunci ai face bine să te ţii strâns, răspunde Kitt cu un zâmbet, iar ochii lui ii întâlnesc pentru scurt timp pe ai mei.

Fără şa, Kitt mă ajută să mă ridic pe cal înainte de a încăleca, la rândul său, graţios. Nu ştiu unde să-mi pun mâinile, simţindu-mă brusc stânjenită cu pieptul apăsat pe spatele lui. îşi întoarce capul să mă privească, cu părul auriu strălucind în lumina soarelui.

- Eşti sigură că poţi să mă răpeşti?

- Te rog, murmur, sunt hoţ de profesie. Furtul e lucrul la care mă pricep cel mai bine.

Kitt nu s-a oprit din tuşit de când am ajuns în Loot.

- Pe toate molimele, duhneşte aici.

îşi înăbuşă tuşea, încercând să-şi cureţe plămânii de aerul gros.

- La naiba, pufnesc, privindu-l cum cercetează noile împrejurimi, încercând încă să înţeleagă totul.

Privirea lui trece peste căruţele jerpelite ale negustorilor, împrăştiate prin Loot, toate decorate cu bannere decolorate sau semne rupte. Se uită la clădirile şi magazinele gata să se prăbuşească ce mărginesc strada largă, urmărind cum oamenii lui se îndreaptă spre şi dinspre ele.

Capul i se învârte în direcţia fiecărui strigăt, şi ascultă cum un bărbat îşi face reclamă pentru captura proaspătă de peşte, în timp ce altul se tocmeşte zgomotos cu o femeie pentru preţul unei ţesături. Peste tot în jurul nostru este haos, un fel de nebunie fericită. Şi stăm în mijlocul ei, înconjuraţi de un roi de oameni care îşi văd de viaţă. Vânzând şi cumpărând. Trăind şi încercând să trăiască. Loot pare să zumzăie de oameni, şi, totuşi, tot ce văd este zgomotul *existenţei.*

Ridic mâna şi trag şi mai jos pălăria care se sprijină pe capul lui Kitt. Am şterpelit-o, laolaltă cu o cămaşă uzată, ca să le pună pe el, deşi mă

îndoiesc că cineva ne acordă atenţie. îmi întoarce gestul în mod natural, chicotind în timp ce îmi trage propria pălărie peste ochi, fire argintii de păr căzându-mi în jurul feţei. Pufnesc şi îmi rearanjez pălăria cu un zâmbet curbându-mi buzele înainte de a-l conduce mai departe pe stradă, evitând copiii care râd şi se amestecă printre picioarele noastre.

Kitt încearcă să cuprindă totul, să absoarbă fiecare parte din I.oot. Fiecare banner mohorât, decolorat, fiecare persoană care se loveşte de noi pe strada aglomerată. E acolo un Camuflat care face un număr de magie pentru câţiva privitori, uimind mulţimea şi folosindu-şi puterea pentru a câştiga câţiva arginţi. Elitele Defensive se descurcă întotdeauna bine în această parte a mahalalelor, remarcându-se printre numeroşii oameni de rând.

îl privesc pe Kitt în timp ce se uită pe aleile şi străzile ce se ramifică din Loot, zărind corturi improvizate şi siluetele celor fără adăpost care se înghesuie în ele. înţepeneşte la vederea unor copii mici şi singuri care umblă printre căruţe, ale căror mâini tânjesc să înşface ceva ca să mănânce.

- Vor fi biciuiţi când vor fi prinşi, spun eu pe un ton plat.

Ochii lui sunt îndreptaţi spre ai mei acum.

- *Când* sunt prinşi?

- Da. Când. Oftez şi continui să-l conduc pe strada aglomerată. Cei mici sunt nesăbuiţi şi prea nerăbdători pentru a fi hoţi buni la vârsta asta. Şi, din moment ce majoritatea Elitelor din mahalale sunt oameni de rând, puterile lor sunt probabil inutile atunci când vine vorba despre supravieţuire. Ştiu asta din proprie experienţă.

Mă opresc şi îl opresc şi pe el în faţa stâlpului însângerat din centrul mahalalei I.oot, unde hoţi şi criminali deopotrivă sunt bătuţi.

- Aici, e locul unde gardienii tăi îi vor pedepsi pe acei copii pentru infracţiunile lor.

îmi smucesc capul către paznicii de pe stradă, care cercetează mulţimea pentru următoarea lor victimă. Kitt se apropie de mine, reducând

distanţa dintre noi. Ochii lui verzi sclipesc de o emoţie pe care nu încearcă să o ascundă.

- Ai fost vreodată...

- Da. Am fost unul dintre acei copii cândva. Mai mult de o dată. Şi am cicatricile pentru a dovedi asta.

Dungile ce se întind de-a lungul spatelui meu par să mă mănânce la pomenirea şi amintirea lor. Kitt mă priveşte cu atâta durere, cu atâta milă în ochi, încât, pentru prima dată de la plimbarea noastră în grădină, nu suport să-i susţin privirea. Aşa că îl trag de acolo înainte să mai poată spune un cuvânt.

- Haide! Vreau să-ţi arăt ceva.

îl trag pe stradă, ţinându-l de mână ferm, ca să nu fie luat pe sus de mulţime. Nimeni nu îl bagă în seamă pe viitorul rege care se plimbă printre ei sau pe Obişnuitul care îl conduce.

Mă opresc la capătul unei alei cunoscute. Căsuţa mea improvizată este încă ascunsă în colţul unde sunt şocată să o găsesc neatinsă. Amintiri dulci-amărui ies la suprafaţa minţii mele în timp ce păşesc spre bariera de gunoaie şi covoare pe care o cunosc drept Fort. Kitt este deodată lângă mine, cu braţul atingându-l pe al meu în timp ce priveşte peste movilă.

- Aici ai dormit.

Nu e o întrebare.

- Casă, dulce casă, şoptesc eu, surprinsă de cât de încordată sună vocea mea.

Şi apoi faţa mea este brusc în mâinile lui, iar vocea lui a căpătat un fel de severitate blândă.

- îmi pare atât de rău! îmi pare atât de rău că a trebuit să trăieşti aşa! Oftează în timp ce ochii lui ii cercetează pe ai mei. Mulţumesc! Mulţumesc că mi-ai arătat asta. Mahalaua. Poporul meu. Face o pauză. *Pe tine.* îţi mulţumesc că mi-ai încredinţat amănunte *despre tine.*

Gâtlejul îmi zvâcneşte când vinovăţia mă loveşte din nou, forţându-mă să lupt pentru a-mi păstra vocea sub control în timp ce spun:

- Nu, eu îţi mulţumesc că ai încredere în mine, Kitt.

Capitolul 47
Paedyn

- Ce îi ia atât de mult? Pe toate molimele, îngheţ aici.

îmi clănţâne dinţii din cauza nopţii neobişnuit de reci, iar cămaşa mea subţire nu face nimic pentru a împiedica briza rece să-mi sărute pielea.

- Răbdare, prinţeso, mormăie Lenny lângă mine.

îl îmbrâncesc cu un zâmbet enervat înainte să termine de rostit cuvintele. îşi înăbuşă dorinţa de a mă împunge înapoi, şi îi ofer un rânjet parşiv, ispitindu-l să facă exact asta. Şi, chiar când cred că lucrurile sunt pe cale să devină interesante, uşa se deschide.

îmi pare rău că vă întrerup cearta, dar e destul de frig aici, iar voi doi chiar ar trebui să intraţi înainte să răciţi.

Vocea lui Calum este plină de amuzament în vreme ce se dă laoparte pentru a ne lăsa să intrăm în casă. Casa mea. Ne îndreptăm spre birou şi coborâm scările secrete până la subsol. Am fost aici de mai multe ori din noaptea în care m-am aventurat pentru prima dată înapoi la casa mea şi am devenit amorţită la vederea biroului tatălui meu. Sunt mai puţin bântuită, dar încă departe de a fi vindecată. Presupun că până şi trauma se satură de chinul său nesfârşit, chiar dacă pentru puţin timp.

O voce profundă şi batjocoritoare mă întâmpină când ajung la capătul scărilor.

- lat-o!

îi fac cu mâna lui Finn acolo unde se află, cu gleznele încrucişate peste o masă şi cu braţele în spatele capului. El zâmbeşte ca răspuns, iar privirea mea se îndreaptă spre Leena, care stă pe podeaua plină de hărţi.

Pe lângă faptul că sunt lideri ai Rezistenţei din llya, am ajuns să învăţ că fiecare dintre ei are un scop, ceva cu care contribuie la cauză. Leena este o artistă talentată, iar toate hărţile noastre detaliate i se datorează, în timp ce Finn e grozav

la proiectarea armurii şi a măştilor din piele. Lenny reprezintă ochii şi urechile lor în castel, în timp ce Mira este un Anihilator, ceea ce o face, evident, valoroasă. Leena zâmbeşte când mă vede şi îşi lasă treaba deoparte pentru a ni se alătura, Finn urmându-ne şi aşezându-se în cercul de scaune.

- Nu e şi Mira astăzi? întreb, uitându-mă în jur în camera mare plină cu mese pline de documente şi pătuţuri acoperite cu lenjerie dezordonată.

- Nu e şi Mira astăzi, spune Calum încet. O îngrijeşte pe mama ei acasă.

Mă gândesc la întrebări pe care probabil nu ar trebui să le pun, însă Calum redirecţionează rapid conversaţia.

- Deci, Paedyn, ce ai pentru noi? Ai ceva?

Aud în vocea lui aceeaşi disperare care a fost acolo de fiecare dată când am venit şi a trebuit să-mi recunosc eşecurile. Dar nu astăzi.

- Am găsit tunelul. Mă rog, de fapt, Kitt m-a condus fix prin el astăzi.

Sunt practic fără suflare, dând, în sfârşit, glas cuvintelor. Toţi se apleacă în faţă, cu ochii mari în timp ce le vorbesc despre planul meu şi despre imposibilitatea ca acesta să funcţioneze. Când termin, Finn este cel care rupe tăcerea:

- Ştiam că ¡1 vei avea pe viitorul rege la degetul tău mic.

- Sunt mândru, prinţeso, zice Lenny cu un rânjet strâmb.

Acestea fiind spuse, mă cufund într-o explicaţie despre tot ce am văzut şi exact unde începe şi unde se termină pasajul.

- După ce intri în tunel prin ultima celulă din stânga, cam la jumătatea drumului vei vedea o bifurcaţie. Culoarul din stânga duce la uşa de lângă terenul de antrenament, iar cel din dreapta duce până la Bol şi la camera de sub.

Leena mâzgăleşte cu lăcomie informaţiile, preia fiecare cuvânt al meu şi îl transferă pe hârtie. în câteva minute, ei ştiu unde este pasajul, unde duce şi cum să-l găsească.

- Există o singură problemă, adaug, învârtindu-

mi îngrijorată inelul de pe degetul mare. E nevoie de o cheie pentru a intra în pasaj, şi se întâmplă să fie mereu asupra lui Kitt.

Finn pufneşte.

- Simplu. Dezbracă-1!

îi arunc o privire înainte de a mă întoarce spre Calum.

- Pot să o iau. La bal, voi lua cheia şi i-o voi da lui Lenny. întrucât întrecerile au loc a doua zi, Kitt nu va apuca să-şi dea seama de dispariţia cheii înainte de probă, îmi mestec interiorul obrazului înainte de a adăuga: Sper.

- Mie îmi sună a plan, spune Lenny, căscând.

îl fixez cu privirea.

- Oricine va trece prin tunel şi va intra în lojă trebuie să pătrundă pe uşa de lângă terenul de antrenament. Aşadar, Lenny, va trebui să-i Iaşi să intre, deoarece uşa se deschide doar din interior, şi, de acolo, te poţi îndrepta în tunel spre Bol. Ai înţeles?

Lenny îmi face un semn scurt din cap.

- înţeles.

Vorbim cel puţin încă o oră, stabilind detaliile. Iar apoi eu şi Lenny ne ridicăm să plecăm, întinzându-ne corpurile înţepenite înainte să fluturăm din mâini în semn de rămas-bun şi să ne îndreptăm spre ieşire.

Când păşim afară, briza rece mă asaltează, şi mă trezesc din nou tremurând. Lenny îmi pune un braţ în jurul umerilor şi mă strânge aproape, ciufulindu-mi părul cu cealaltă mână în timp ce face asta. Râd, impingându-i mâna deoparte, în timp ce încerc să netezesc firele argintii nebuneşti care mi se revarsă acum peste umeri.

- Balul e mâine, spune Lenny, aproape solemn.

- Balul este mâine, răspund, vocea mea abia fiind mai mult decât o şoaptă.

- Şi apoi e proba finală a întrecerilor.

Se uită în sus la stelele care ne privesc. Expir un râset tremurător, aparent incapabilă să-mi găsesc propriile cuvinte, deoarece spun:

- Şi apoi e proba finală a întrecerilor.

Lenny se uită la mine, cu ochii râzând.

- Ce eşti tu, un papagal sau o Paedyn?

Pufnesc şi imi las capul să cadă pe spate pentru a privi cerul înstelat. Răspunsul meu este liniştit, gânditor:

- Nu ştiu ce sunt.

Simt o strângere pe umăr şi mă întorc să-l văd pe Lenny zâmbindu-mi.

- Eşti Paedyn Gray. Salvatoarea de Argint, cu limba ca argintul-viu şi care nu ezită să-şi înfigă pumnalul argintiu în oameni.

Capitolul 48

Kai

Ţipete.

Ţipete teribile, de tortură îmi bubuie în craniu, le aud ecoul în mintea mea.

Ea.

E *ea.*

Alerg prin holurile castelului, transpirând, căutând, strigând după ea.

Singurul răspuns e un strigăt de ajutor, o implorare de milă.

Deschid larg uşa camerei ei, intru şi cercetez întunericul.

Ceva argintiu sclipeşte în lumina lunii care se prelinge prin fereastra ei deschisă.

„Acolo."

Părul ei. Trebuie să fie părul acela frumos, argintiu al ei.

Dar acel ceva pe care îmi aterizează ochii nu este frumos.

Nu, e *defect.*

Ea e plină de sânge, zăcând într-o baltă de sânge. Lacrimile îi curg pe chipul acum contorsionat de agonie.

Durere dincolo de ce se poate crede.

Suferinţa dincolo de salvare.

Văd din nou acea sclipire argintie, dar nu este părul ei strălucitor, cum credeam.

Pumnal.

E *pumnalul* ei.

Vârful lui ascuţit este apăsat pe pieptul ei, făcând ca sângele să i se scurgă pe corp şi oglindind lacrimile care i se preling pe chip.

Ce simetrie înfiorătoare!

Sunt brusc lângă ea, îngenuncheat într-o baltă de sânge. Sângele *ei.*

Ea nu mă vede, nu vorbeşte, nu face altceva decât să ţipe.

Chin.

N-am văzut niciodată un asemenea chin.

- Paedyn! Pac, uită-te la mine!

Nimic. Nici o reacţie. Şi mai multe suspine. Mai mult sânge. Apuc mânerul alunecos al pumnalului pe care şi-l apasă incet în inimă.

E acoperit de sânge.

Sânge atât de lipicios, încât îmi mânjeşte mâinile, mi se târăşte în sus pe braţe, mă acoperă cu singurul lucru pe care nu îl voi putea spăla niciodată.

„Nu mi-am dorit niciodată sângele ei pe mâini. Niciodată sângele ei.“

Capul ei se întoarce, atât de încet, faţa ei plină de lacrimi fiind acum înclinată spre a mea.

- Fă să se oprească!

Scânceşte.

Paedyn nu scânceşte.

- Doare atât de tare! Fă să se oprească, te rog! Pune-i capăt! Pune-i capăt!

Suspinele îi zdrobesc corpul, iar eu ţin cuţitul nemişcat în timp ce ea se străduieşte cu disperare să-l afunde în inima ei frumoasă.

- Inima mă *doare.*

Mai multe suspine. Mai multe strigăte să o las să moară.

E greşit. Acest lucru este foarte greşit.

Paedyn este prea puternică, prea încăpăţânată, prea *specială.*

Nu poate muri. Nu voi permite. Nu de mâna ei şi nici de a altcuiva.

Ţipetele ei îmi despică sufletul, capul, inima.

„Nu mai pot indura. Nu mai suport.“

Simt că lacrimile îmi fac ochii să usture, curgându-mi pe faţă.

Acum, *eu* cerşesc.

O implor să rămână. Să trăiască. Pentru mine.

S-ar putea chiar să ţip şi eu, să plâng şi eu, să tremur şi eu.

- Kai?

Capul meu se învârte şi, prin ceaţa isteriei mele, disting o siluetă slabă care se profilează deasupra mea. Există un rânjet familiar de băieţel pe faţa lui, în ciuda sângelui care îi curge din pieptul unde o stea de aruncare este înfipta adânc.

El cade în genunchi, cu ochii strălucitori în timp ce s-au fixat asupra alor mei.

De data asta, aud ţipătul smulgându-mi-se din gât în timp ce mă arunc spre el, îl legăn, îl implor să trăiască.

Paşi răsună dinspre pereţi, şi ridic privirea ca să văd zeci de cadavre care mă înconjoară. Toate sângerând şi implorând. Se uită la mine, ura arzând în privirea lor în timp ce privesc la bărbatul care i-a ucis.

Cunosc fiecare dintre acele feţe. Fiecare dintre rănile pe care le-am provocat.

Mă înconjoară. Vulturi care anticipează o moarte.

Apoi aud un sunet pe care îl cunosc prea bine. Scrâşnetul dezgustător al metalului ce taie prin os, al tendoanelor care se rup, al muşchilor care se despart în jurul unei lame.

Ea se prăbuşeşte la pământ – pumnal în inimă, zâmbet pe buze.

Tip.

O ridic în braţe, ii dau părul însângerat pe spate, spun ceva, dar nu ştiu ce.

Mintea îmi e amorţită. Inima îmi e amorţită.

„Totul e amorţit."

Ea zâmbeşte în moarte, parcă fericită că scapă de viaţă.

Fericită că scapă *de mine.*

Sunt durere. Sunt suferinţă.

Sunt şi chin.

Cred că s-ar putea să fiu şi mort.

Descompunându-mă pe dinăuntru.

Capitolul 49

Paedyn

Ţipete. Nu am auzit niciodată agonie într-o formă atât de brută.

Abia m-am băgat în pat după ce m-am întors din Loot, doar ca să arunc cuverturile şi să sar în picioare. Mă poticnesc prin camera întunecată, impiedicându-mă de cizmele mele aruncate, întinse nepăsător pe podea.

Când degetele mele se înfăşoară, în sfârşit, în jurul mânerului rece al uşii, o deschid şi ies pe holul învăluit în umbre.

Un strigăt răsună, iar eu încremenesc la auzul lui.

Eel.

Nu ştiu de unde ştiu, pentru că nu l-am auzit niciodată pe viitorul Executant ţipând până acum, dar ceva mă trage în direcţia camerei lui. Picioarele mele se mişcă de la sine, ghidându-mă mai aproape de el cu fiecare pas.

Mă opresc în faţa uşii lui, forţându-mi picioarele insistente să se oprească.

„Ce fac?"

Nu pot să intru pur şi simplu în camera lui. Corect?

„Greşit."

E o idee proastă. Da, dar e o idee proastă pe care vreau să o pun în practică.

Un alt strigăt de agonie i se smulge din gât, şi nu ezit înainte să deschid uşa. întunericul mă cuprinde în timp ce mă împleticesc din nou printr-o cameră, cu ochii încordaţi ca să văd, cu mâinile întinse pentru a mă orienta.

Conturul unui pat apare la vedere, împreună cu conturul corpului din el. Mă îndrept spre el,

clipind în timp ce ochii mi se adaptează, în cele din urmă, la lipsa luminii, doar pentru a hoinări peste pieptul lui expus, tremurând şi alunecos de la sudoare.

Capul ii este aruncat pe spate pe o pernă, cu şuviţe de păr de culoarea cernelii lipite de frunte. Respiră tremurat, superficial, fiecare centimetru din el fiind încordat. Nici nu pot să încep să-mi imaginez ce-i bântuie somnul, ce-i fură odihna şi-l lasă atât de frânt. Ce coşmar este atât de teribil încât nici prinţul nu se poate apăra?

Buzele lui se mişcă cu vorbe murmurate pe care nu le pot înţelege, iar acum sunt cu adevărat îngrijorată.

„Sunt îngrijorată pentru el.“

Las gândul să se interiorizeze pentru o clipă, înainte de a-i pune o mână blândă pe umăr, şi aproape să icnesc din cauza căldurii pielii. Arde.

- Kai, spun încet, căci nu vreau să-l sperii.

Nimic.

- Kai.

îi rostesc numele mai tare de data asta, scuturându-l de umăr pentru a încerca să-l smulg din coşmar. El strigă din nou, iar eu aproape că fac la fel. Acum, gâfâi, intru în panică, îl implor să se trezească, să putem reveni la glume în loc să-l implor să deschidă ochii.

Mă urc pe patul lui, pctrecându-mi un picior peste corpul lui, astfel încât să fie prins între coapsele mele, în timp ce îmi pun ambele mâini pe pieptul lui alunecos.

- Kai! îl scutur tare, vrând să-l fac să se trezească. Kai!

Sunt enervată că îmi pasă atât de mult. Enervată că îmi pasă dacă suferă sau nu. Enervată că nu suport să-l văd aşa...

Şi apoi, ochii aceia gri se deschid.

Mâini puternice mă prind brusc de talie şi mă aruncă de pe el. Spatele meu este lipit de saltea în timp ce el mă prinde, mâinile îmi zdrobesc braţele, corpul lui îl zdrobeşte pe al meu.

Şi apoi ceva rece îmi este apăsat pe gât.

Aş recunoaşte senzaţia unui pumnal oriunde,

aşa că nu mă obosesc să mă uit în jos la cel pe care el il afundă acum în gâtul meu. Respir greu, ţinându-mi ochii aţintiţi la cei sălbatici ai lui şi menţinându-mi vocea blândă.

- Kai, sunt eu.

Forţa lui e şocantă, şi nu cred că m-aş putea smulge de sub el nici dacă aş încerca. Gâfâie la fel de tare ca mine, fiind practic paralizat deasupra mea.

- Kai. r\ fost doar un coşmar. îmi păstrez vocea calmă în timp ce îmi ignor inima bubuitoare care spune că numai calmă nu sunt. Kai, sunt eu. Paedyn.

El clipeşte. Şi apoi clipeşte din nou, iar şi iar, de parcă şi- ar limpezi mintea. De parcă m-ar vedea pentru prima dată. Aer rece îmi acoperă gâtul în timp ce el trage pumnalul laoparte, fără ca ochii să se abată vreo clipă de la ai mei.

- Sunt eu. Pae. Vocea îmi tremură, abia un pic mai mult decât o şoaptă acum. Kai?

Apoi vocea mi se frânge şi ceva pare să se frângă şi în interiorul lui. Respiră cutremurat, uitându-se la ce a făcut. Eliberându-mi braţul din strânsoarea lui teribilă, strecoară pumnalul înapoi sub pernă în timp ce încearcă să-şi calmeze respiraţia. Masca lui rece s-a crăpat, s-a fisurat din cauza panicii lui, şi pot vedea fiecare emoţie ce îi apare pe faţă.

Nu l-am văzut niciodată atât de dat peste cap, atât de dezorientat, atât de dezgustat de el însuşi.

Ochii lui sunt bântuiţi, plini de groază, în timp ce rătăcesc prin cameră, refuzând să-mi întâlnească privirea, îmi dau seama că e pe cale să scape de mine fără un cuvânt şi refuz să las să se întâmple asta. Refuz să uit acest moment de când prinţul era doar un băiat.

Acei ochi fantomatici şi gri se închid la senzaţia mâinii mele pe obrazul lui. îi cuprind faţa, timid, tandru, în timp ce mă minunez tăcut de cum se simte în palma mea. Maxilarul îi e încordat şi un muşchi îi tresaltă în el în timp ce îmi alunec degetul mare peste obrazul lui. îşi apleacă uşor capul, cu ochii încă strânşi, astfel încât să nu fie

nevoit să-i întâlnească pe ai mei.

- Uită-te la mine!

Cererea mea este deopotrivă blândă şi severă, sigură şi tremurătoare. Cealaltă mână a mea este pe faţa lui acum, ajutându-mă să i-o înalţ pentru a-mi întâlni privirea. Respiră adânc, tremurător, înainte de a deschide ochii, aspectul lor oţelit fiind pe cât de surprinzător, pe atât de uimitor.

- Nu te ascunde de mine, spun, brusc incapabilă să-mi trag răsuflarea din pricina felului în care mă priveşte. N-o mai face!

Vreau să mă uit la faţa lui, cea tară mască, pe care i-ani zărit-o de atâtea ori înainte. Mă uit cum ochii lui se plimbă peste mine, peste corpul meu încă apăsat de al lui, peste părul meu împrăştiat pe perna lui.

Aproape ca şi cum m-ar încredinţa memoriei sale, înghit în sec sub privirea lui, ceea ce nu face decât să-i abată ochii asupra gâtului meu, unde pot simţi cum se formează o roşeaţă. Nu, nu doar o roşeaţă. Gâtul mă ustură. Amintindu-mi brusc că mâinile mele sunt incă pe faţa lui, le las încet deoparte şi îmi duc degetele la gât. Mâna lui rapidă îmi prinde încheietura mâinii înainte de a-şi trece uşor degetele peste gâtul meu. Abia îmi înăbuş un fior la atingerea lui, la senzaţia bătăturilor lui care îmi trec peste pielea îmbujorată.

- Uite ce am făcut!

Vocea ii este aspră, incă marcată de rămăşiţele somnului şi afectată de strigătele care i s-au smuls din gâtlej. îşi trage înapoi degetele, acum pătate de sânge lipicios. Pare atât de îndurerat de gândul că m-a crestat cu un pumnal, încât scot un hohot de râs, în ciuda situaţiei actuale. Pare alarmat de izbucnirea mea, lucru care nu reuşeşte decât să mă facă să râd şi mai mult.

- Amuzant, pufnesc, de obicei eu sunt cea care îţi apasă un pumnal în gât.

îmi doresc în tăcere să-i provoc un zâmbet, ca acele gropiţe să iasă la iveală şi să mă ia în râs. Dar el se uită la mine înainte de a-mi spune încet:

- O să-ţi ajungă sângele în păr.

Aş fi putut râde din nou la aceste cuvinte dacă degetele lui nu ar fi fost la gâtul meu, facându-mă să tac. El se ridică uşor în capul oaselor, alunecând încet o mână la ceafa mea înainte de a-mi ridica uşor capul de pe pernă şi de a-mi da părul pe spate cu cealaltă. Nu se grăbeşte deloc, lăsându-şi degetele să treacă printre şuviţele argintii, în timp ce îmi ţine capul.

- Ţi-aş împleti părul din nou, dar m-ai informat că nu mă pricep la asta, spune el aspru, în contradicţie cu modul blând în care îmi aşază capul înapoi pe pernă.

Fără ezitare, ia colţul unei pături şi începe să-mi şteargă încet sângele rămas pe gât.

- Ai nevoie doar de ceva mai mult exerciţiu, asta-i tot.

Suntem amândoi încremeniţi, mulţumiţi să lăsăm liniştea să se întindă între noi.

El se uită în jos la mine, iar eu în sus la el. Sunt pierdută în această clipă, pierdută în ochii lui. Nu e nici un zâmbet de văzut, nici un zâmbet de împărtăşit, nici o replică sarcastică de spus. Suntem doar noi doi, cu inimile bătând sălbatic, cu respiraţiile tremurând.

Clipesc, conştientizând ce fac, ce se întâmplă, ce se întâmplă intre noi. Aşa că îmi dreg glasul, mişcându-mă incet sub el. Respiră, înţelegând ce vreau, şi se îndepărtează încet de mine. Abia când mă loveşte aerul rece, îmi dau seama de cât de îmbujorată sunt, de cât de încălzită mi-a devenit pielea.

Mă ridic, aranjându-mi bluza în timp ce mă fac să alunec spre marginea patului lui. îi simt privirea pătrunzătoare asupra mea în timp ce mă ridic, conştientă dintr-odată de puţinul material care îmi acoperă corpul.

Fac un pas să mă îndepărtez.

încă unul.

Degete îmi trec peste interiorul încheieturii.

- Rămâi!

înţepenesc. Timpul se blochează. Respiraţia încetează. Este uimitor cât de grav poate afecta pe cineva un singur cuvânt.

- Te rog!

Inima mea se poticneşte la sunetul acelor cuvinte pe buzele lui.

- Puţini au puterea să mă facă să mă rog.

Greutatea pe care o deţin următoarele cuvinte mă apasă, zdrobi ndu-mi plămânii, astfel încât nici un sunet să nu poată ieşi din gură. Ceea ce spun în continuare ar putea fie să creeze o ruptură intre noi, fie să ne apropie. Prea mult.

„Rămân? Plec?“

Mintea îmi strigă să fac ceva, dar inima îmi bate cu putere, implorându-mă să fac altceva. în ciuda tăcerii care se întinde între noi, gândurile mele încurcate sunt asurzitoare. Chiar şi cu spatele la el, pot să-i simt ochii asupra mea, să simt fantoma mâinilor lui asupra mea, să simt ce îmi face.

„Dacă nu spun nimic?“

Cuvintele pot doar condamna dacă sunt rostite.

Aşa că exact asta voi face. Nu voi vorbi, nu voi gândi – voi simţi. Voi îneca gândurile insistente şi voi *simţi* pur şi simplu.

Mă întorc încet şi îi întâlnesc privirea. îşi ţine respiraţia, privirea i se înmoaie.

Nu credea că aveam să rămân.

„Se aşteaptă ca toată lumea să-l părăsească.“

Şi, cu acest gând sfâşietor în minte, nu ezit când ridic cuverturile de pe patul lui. El urmăreşte mişcarea, îmi urmăreşte mâinile când pliază păturile, îmi urmăreşte trupul când mă bag sub ele.

Nu cred că respiră, şi mi se învârte capul atât de mult, încât cred că nici eu. Mă afund în salteaua lui, în pernele lui moi, în parfumul care le acoperă. El. Sunt împresurată *de el.* Mă ghemuiesc pe o parte, cu inima bătându-mi în timp ce simt că patul se mişcă lângă mine.

Şi apoi chiar sunt împresurată de el, *la propriu.* Pieptul lui se atinge de spatele meu, întrebând în tăcere să ştie dacă ¡1 vreau mai aproape sau mai departe. înghit în sec înainte de a mă sprijini de el, atât de uşor, ca răspuns.

„Te vreau mai aproape.“

El nu ezită.

Braţul lui este înfâşurat în jurul mijlocului meu şi mă trage lângă el înainte să am ocazia să-mi trag răsuflarea. Sunt lipită de corpul lui puternic, cuibărită între pături şi el. în braţele lui mă simt mai păzită, mai în siguranţă şi mai alinată decât m-am simţit de ani buni.

Simt.

Ceva legat de asta, de noi pare diferit. Intenţionat. Amândoi ne-am dorit asta. Nu am fost forţaţi să stăm unul lângă altul din cauza frigului sau a unei răni. Aş fi putut să plec, dar am ales asta. Nu, *noi* am ales asta. Ne-am ales unu) pe altul.

Şi asta mă îngrozeşte.

Degetul mare îi desenează cercuri la întâmplare pe abdomenul meu, iar bluza mea nu face nimic pentru a opri căldura degetelor lui să se prelingă. Ochii mi se închid, simţindu-mă cumva obosită, dar prea teribil de conştientă de corpul lui lipit de al meu ca să mai dorm.

îşi sprijină capul în curbura gâtului meu, respiraţia lui gâdilându-mi pielea în timp ce murmură:

- Mulţumesc.

Cuvântul mă surprinde îndeajuns de mult încât să-mi întorc iute capul să mă uit la el. Mă întreb cât de rar se întâmplă ca prinţul, viitorul Executant, să rostească atât de serios acel cuvânt.

Faţa lui este aproape de a mea şi mi-o studiază gânditor, în amănunt, de parcă ar avea tot timpul din lume să o facă. îşi înclină capul intr-o parte, împingându-mi uşor o şuviţă de păr în spatele urechii. Mi se blochează respiraţia când degetele lui trec pe partea laterală a gâtului meu, iar el zâmbeşte, blând, dulce şi mulţumit. Atât de mulţumit în acest moment. Un zâmbet pe care l-a creat doar pentru mine.

- Te şochează? Că ţi-aş mulţumi? mă întreabă el, cu voce joasă şi liniştită.

Studiez trăsăturile chipului său, perfecţiunea pe care el o reprezintă.

- Nu trebuie. Nu *mai* trebuie.

înghit în sec în timp ce adevărul acelor cuvinte

pătrunde în mine. Am ajuns să ¡1 cunosc, am ajuns să văd omul din spatele multor măşti, omul care e mai mult decât cel în care l-a modelat tatăl său.

Nu sunt sigură de cât timp îl studiez când îmi dau seama de cât de grele mi-au devenit pleoapele. Clipesc, încercând din răsputeri să scap de somnul care mă loveşte cu disperare, ca să pot continua încă un pic să-i memorez chipul.

El face la fel, cuprinzând fiecare centimetru din mine cu o privire uimită. Clipesc, iar pleoapele mele ameninţă să nu se mai deschidă, somnul îndrăznind să mă tragă departe de acest moment. Buzele lui sunt dintr-odată la urechea mea şi asta este tot ce am nevoie pentru ca ochii să mi se deschidă.

- Oricât de tentant este să te văd privindu-mă toată noaptea, spune, şi vocea lui este o mângâiere, îmbiindu-mă cu o singură propoziţie, dormi, Pae!

Reuşesc să-i adresez un rânjet ameţit înainte de a-l întreba:

- Tu o să dormi?
- O, dragă, deja visez.

Mă trage incredibil de aproape, iar eu îmi întorc uşor capul. Ochii mi se închid, bătăile constante ale inimii lui fiind ca un cântec de leagăn. îi simt degetele pieptănându- mi părul, împletind şuviţe în timp ce şoptesc:

- Ce faci?

îşi apropie capul de al meu, şi îi simt buzele atingându- mi părul când murmură:

- Exersez.

Mă las în voia senzaţiei pe care mi-o dă gestul lui de a- mi împleti părul, întrebându-mă vag dacă ar trebui să-ini fie frică de cât de în siguranţă mă simt cu el. Dacă ar trebui să-mi fac griji că mă simt mulţumită şi mângâiată în braţele lui.

Mă simt fericită, simt cuvinte murmurate în ureche şi şoapta degetelor care imi mângâie părul.

Şi apoi tot ce simt este un somn fericit.

Capitolul 50

Kai

Nu-mi pot desprinde privirea de la ea.

Nu-mi pot abate gândurile de la ea.

Nu pot să-mi desprind corpul de ea.

Lumina soarelui de dimineaţă care se revarsă de la fereastra mea străluceşte pe părul ei, şuviţele argintii sclipind. Ochii ei sunt închişi în somn, genele întunecate întinse pe obraji şi ascunzând privirea albastră ca oceanul care ştiu că înoată dedesubt. Respiră adânc, doarme profund. E un amestec de membre încurcate şi păr împrăştiat.

O capodoperă dezordonată.

Număr pistruii care îi pudrează nasul. O dată. De două ori.

Douăzeci şi opt.

Ea se mişcă, iar eu rămân nemişcat în timp ce ea îşi bagă mâinile sub o parte a feţei, acum acoperită cu şuviţe argintii. Sprijinit intr-un cot, îmi trec uşor degetele peste pielea ei netedă, indepărtându-i părul, astfel încât să pot continua să admir chipul pe care îl memorez.

O învinuiesc pentru oboseala care mi s-a instalat în oase. E vina ei că nu am dormit prea mult. Am stat treaz cea mai mare parte a nopţii, ascultând-o cum respiră – respirând-o. Exact cum fac de mult mai mult timp decât vreau să recunosc. E captivantă, chiar dacă este şifonată şi revendicată de somn.

în vreme ce oftez, degetele îmi trec printr-o ultimă şuviţă de păr argintiu înainte de a mă da jos din pat şi de a mă strecura spre uşă. îmi pun pantalonii subţiri şi îmi trag o cămaşă peste cap înainte de a păşi pe hol, îndreptându- mă spre bucătărie. Măcar atât pot să fac, să o las să se trezească în mirosul de mâncare proaspătă, mai ales după ceea ce a tăcut pentru mine aseară.

După un coşmar în care i-am ţinut cadavrul rece, să mă trezesc şi să o găsesc foarte vie şi

caldă deasupra mea a fost cel puţin uimitor. Şi am reacţionat fără să mă gândesc. Am *rănit-o.* Deşi o mică zgârietură nu înseamnă nimic pentru fata care e obişnuită să sângereze, pentru mine înseamnă totul. Să ucid e ceea ce fac. Să ucid şi să rănesc e ce am fost antrenat să fac, ce am fost modelat să fac, controlat să fac.

Dar nu cu ea.

Am fost la un pas de a-i ţine în braţe cadavrul real, şi totuşi ea nu a făcut nimic să riposteze. Mi-a ţinut faţa în mâini, în timp ce eu îi ţineam viaţa în propria mână. S-a uitat la mine de parcă aş fi demn să fiu văzut, de parcă *arfi vrut* să mă vadă. Iar când mi-a spus numele, sunetul rostogolindu-i-se de pe limbă, mi-a făcut în cele din urmă capul să se limpezească, inima să-mi gonească, gândurile să lucreze. Şi apoi i-am cerut ceva ce nu am mai cerut nimănui până acum.

„Rămâi!“

în câteva minute ies pe uşa bucătăriei şi ţin în echilibru pe hol o tavă cu mâncare fierbinte. Privirea pe sub sprânceană pe care mi-a oferit-o Gail mă face să zâmbesc şi nu trece mult până când mă sprijin de uşă şi pătrund în cameră, ţinând strâns tava în faţa mea.

Mă întorc şi...

Un pantof este aţintit spre chipul meu.

Ea stă la marginea patului, cu o mână strângând o pătură în jurul umerilor, în timp ce cealaltă strânge pantoful meu, un înlocuitor penibil pentru o armă. Braţul îi e tras înapoi, pregătit să se apere de intrus aruncând încălţămintea. O văd expirând uşurată când îşi dă seama că sunt eu şi coboară fără tragere de inimă mâna cu pantoful. Dar cu greu.

- Nu e arma la care apelezi în mod normal.

Zâmbesc, înăbuşindu-mi râsul. Paedyn îmi aruncă o privire exasperată cu care am ajuns să mă obişnuiesc.

- M-ai speriat. Dă pe spate perdeaua de păr care îi acoperă ochii, cu un zâmbet îngâmfat. Şi sunt sigură că aş putea produce multe pagube cu un pantof.

- Oh, nu mă îndoiesc.

Sunt în faţa ei acum, deşi nu-mi amintesc să mă fi mişcat ca să ajung acolo. întinzându-mă în spatele ei, aşez tava pe pat, sucul curgând peste marginea cănilor şi biscuiţii rostogolindu-se. Apoi mă îndrept de spate, uitându-mă în ochii care ameninţă să mă înece.

- Bună dimineaţa, Gray.

O minusculă încruntătură îi mişcă buzele când mă aude folosindu-i numele de familie.

- Revenim la formalităţi, aşa-i?

O spune dezinvolt, dar ochii ei rostesc o întrebare pe care nu o va exprima niciodată.

„Ce se întâmplă între noi?“

- Ei bine, tocmai erai pe cale să mă ataci. Formalităţile par cinstite.

Mă apropii cu un pas, iar ea îşi întoarce capul în spate pentru a-mi susţine privirea.

- Da, bine, ar trebui să te fi obişnuit cu asta până acum.

- Oh, dar mă îndoiesc că mă voi obişnui vreodată cu tine sau cu tendinţele tale violente, dragă.

Ea îmi oferă un zâmbet viclean.

- îmi place să consider că e o formă de a te ţine în priză, prinţe.

- Da, pentru că viaţa este mult mai distractivă când nu te aştepţi la un cuţit în beregată sau la un pantof peste faţă. Privirea mea coboară spre pantoful menţionat, pe care încă îl ţine strâns. Că veni vorba, încă plănuieşti să îl foloseşti împotriva mea?

- încă deliberez.

Zâmbetul pe care i-l ofer este unul real, o raritate care a devenit recent ceva destul de obişnuit când sunt în prezenţa ei. îşi întoarce capul pentru a face semn spre tava de pe patul meu.

- Mi-ai adus mâncare.

îmi încrucişez braţele peste piept.

- Şi de unde ştii că nu e pentru mine?

- Terci cu afine, Azer.

Vreau în continuare să mă joc cu ea, aşa că ridic

din umeri.

- După ce ai îndrugat verzi şi uscate despre fructe, m-ai convins de cât de delicioase sunt afinele.

Ea râde de-a dreptul.

- Atunci asta ar însemna că recunoşti că am avut dreptate, ceea ce e foarte puţin probabil.

- Mă cunoşti atât de bine, oftez, zâmbindu-i. Normal că mâncarea e pentru tine. Nu m-aş atinge de acel terci.

Un zâmbet i se întinde pe buze.

- Prinţul cel mofturos.

- Pae cea isteaţă.

Ne uităm unul la altul, amândoi zâmbind uşor. Ochii mei coboară spre mâna ei liberă, încă strângând o pătură în jurul umerilor, strânsoarea sporind când privirea mea trece peste ea.

- Ţi-e frig?

Ea se crispează uşor.

-Nu.

- Atunci ce-i asta?

Mă uit la pătură înainte ca degetele mele să treacă peste ale ei, încă înfăşurate sălbatic în pliurile de material. Privirea ei se mută de la faţa mea la mâna mea care acum se plimbă alene peste degetele ei, peste încheietura mâinii, peste pumn şi ţesătura din el. Felul în care i se blochează respiraţia face să-mi stea inima în loc.

- E o pătură.

Râsul meu este liniştit.

- Văd asta, isteaţo.

Degetele mele se plimbă leneş pe braţul ei, deşi mişcarea îmi face mintea să stea în loc şi pulsul neregulat. Fiecare atingere e îmbătătoare, fiecare privire împărtăşită e captivantă.

- Pari îmbujorată, Gray.

Degetele mele prind o şuviţă de păr lung care cade peste umărul ei.

- Probabil e de la pătură.

Simt zâmbetul răspândindu-mi-se pe faţă în timp ce-i spun:

- Dacă nu cumva sunt eu motivul roşeţii tale.

Văd emoţiile succedându-se pe faţa ei. în primul

rând, ceva asemănător cu ceea ce sunt sigur că se reflectă în propria mea privire – dorinţă. Apoi clipeşte şi zăresc şoc, conştientizare şi negare înainte ca ea să opteze pentru enervare.

- Nu, cu siguranţă sunt doar supraîncălzită.

E încrezătoare ca întotdeauna, în ciuda tensiunii din vocea ei. îmi înclin capul, cu ochii oscilând între pătură şi privirea ei rece.

- Atunci presupun că te voi ajuta încă o dată, doar că de data asta va cădea pe podea o pătură, nu rochia ta.

Zâmbesc cu gândul la ultimul bal, dar, înainte ca degetele mele să se poată închide în jurul alor ei, ea lasă pătura să îi pice la picioare.

Stă atât de aproape de mine, purtând nimic altceva decât pantaloni scurţi mici şi o bluză mătăsoasă. Tachinându- mă, râzând de mine, jucându-se cu mine. Nu reuşisem noaptea trecută să disting ţesătura neagră agăţată de corpul ei, amestecându-se cu întunericul din jurul nostru. Dar, acum, pot să o văd, să o văd clar. Există un foc în ochii ei, arzător şi uluitor.

- Doar ca să fiu bine înţeleasă, prinţe, nu am nevoie de ajutorul tău – la dezbrăcat sau la orice altceva.

- Oh, sigur că nu. Visam şi eu, presupun.

Ea râde.

- Iar tu nu te poţi abţine să nu flirtezi cu neruşinare, aşa-i?

- Se pare că nu, când sunt cu tine.

- Oh? Şi cum mai eşti când te afli în preajma mea, hmm?

Mă face să înghit în sec, mă face *să mă agit.*

- Prost.

Zâmbetul pe care mi-l oferă este la fel de amuzat şi de ademenitor.

- Doar când eşti în preajma mea?

- Doar *pentru* tine.

Ochii ei se întâlnesc cu ai mei în timp ce rămâne tăcută, brusc nemişcată. Fac un pas mic înainte doar pentru ca ea să facă un pas înapoi, cu picioarele lipite acum de marginea patului. înghit în sec, ascunzându-mi încruntarea.

„De ce se retrage?“

- Şi, din moment ce sunt, de asemenea, cumva mai amabil când sunt în preajma ta, ar trebui să-ţi mulţumesc. Din nou.

Nu cred că am mai vorbit vreodată cuiva atât de blând, atât de liniştitor. Şi ceea ce mă sperie şi mai tare este că nu cred că o voi face vreodată cu nimeni în afară de ea. Mâna mea ii atinge brusc încheietura mâinii şi o văd urcându-i pe braţ, fantoma unei atingeri călătorind pe pielea ei. Pielea de găină urmează calea pe care alunecă degetele mele, aducându-mi un zâmbet pe buze. Apoi îmi învârt din nou acea bucată de păr mătăsos în jurul degetului.

- Mulţumesc, Pae. Pentru noaptea trecută.

Ea se înfioară şi, cu toate astea, roşeaţa ei este încă foarte prezentă. Nu mă pot lupta cu zâmbetul care mi se întinde pe faţă în timp ce murmur:

- în ciuda faptului că vreau să te ajut, tot pare că te *supraîncălzeşti.*

- Şi pare în continuare că tu eşti de vină pentru asta.

Aproape că muşcă vorbele, aparent supărată pe ea însăşi. îi trec şuviţa de păr argintiu în spatele urechii cu un rânjet leneş, lăsându-mi degetele să zăbovească.

- Deci recunoşti că te-am făcut să roşeşti? Că *te-arn agitat?*

- Că m-ai enervat? propune ea. Pentru că faci asta, cu siguranţă.

Mă uit în altă parte, clătinând din cap.

- Mincinoaso!

Piciorul meu stâng a fost cei care m-a dat de gol sau ai ajuns singur la această concluzie? mă întreabă ea pe un ton egal.

Privirea mea se mută înapoi spre a ei, albastră şi uluitor de frumoasă. Apoi ochii mei coboară la buzele ei moi şi prinse într-o încruntare pe care pare că se luptă să şi-o păstreze pe faţă. Mă apropii şi mai mult. Ea se apleacă înspre mine.

- Nu pot să-mi iau ochii de la tine suficient de mult cât să-mi pese de ce face piciorul tău. Deci, da, am ajuns singur la această concluzie.

Privirea ei arde, fixată intr-a mea, implorându-mă să mă apropii.

Aşa că asta fac.

Nu pot sta departe de ea.

Nu *vreau* să stau departe de ea.

îi dau laoparte părul din ochi, lăsându-mi degetele să-i treacă peste piele. Simplul gest de a o atinge provoacă o undă de şoc ce mă traversează, îmi face inima să gonească. Şi ştiu că şi ea simte asta. Ochii ei oscilează intre ai mei şi gura mea, genele fluturându-i. Nu mai pot. Nu mă pot împiedica să-mi doresc asta. Să o doresc pe ea. Mă apropii, buzele ei se desfac şi... Şi ceva mi se înfige în gât.

„Ce naiba!“

Are blestematul de pantof lipit de gâtul meu.

- Ar trebui să plec.

Cuvintele ei sunt abia mai mult decât o şoaptă murmurată pe buzele mele, ca şi cum ar vorbi singură, amintindu-mi de timpul petrecut sub salcie când a rostit aceleaşi cuvinte nesigure. îmi dreg glasul, îmi scot mâinile din părul ei şi mă îndrept.

„Ce naiba tocmai s-a întâmplat? Şi de ce naiba nu s-a întâmplat ceva?“

- Corect. Ai nevoie de mult timp să te dichiseşti pentru fratele meu în seara asta.

Nu mă obosesc să-mi maschez amărăciunea, gelozia, confuzia. Vrea să mă vadă fără mască? Prea bine. N-are decât să vadă totul. Să-mi vadă frustrarea faţă de sentimentele pentru care este de vină.

Ea tresare.

Fata care a ucis lupi, a escaladat munţi şi a supravieţuit în mahalale tocmai *a tresărit.* Nu am mai văzut aşa ceva. Nu m-am gândit niciodată că s-ar putea întâmpla. Priveliştea imi face inima să se frângă, mă face să vreau să o trag în braţe şi să o ţin acolo.

Dar, în schimb, mă trezesc făcând un pas măsurat înapoi, punând distanţă între noi. Nu am încredere în mine în preajma ei. Nu am încredere că nu merg spre ea şi nu o ating, nu o gust.

Ea deschide gura, luptându-se cu vorbele pe care vrea cu disperare să le spună. Pe care nu le aud niciodată pentru că îşi strânge maxilarul, sigilându-şi gândurile faţă de mine.

O privesc câteva secunde lente. O privesc cum respiră adânc înainte de a ridica spre mine o privire calmă.

- Cu plăcere! spune ea încet. Pentru noaptea trecută. Nimeni nu ar trebui să îndure singur teroarea propriilor gânduri. Coşmarurile pot fi cel mai rău duşman al nostru. Ştiu cum e.

Şi apoi mă apucă de mână şi pune pantoful în ea înainte de a ieşi cu paşi mari din cameră.

Mă gândesc să mă imbăt din nou.

Alcoolul care se învârte în paharul strâns între degete este tentant, provocându-mă să-l termin înainte de a continua cu încă vreo câteva. Toate doar ca să trec peste acest ultim bal.

Cuplurile au început să danseze acum, când sosirea femeilor a încetinit semnificativ. Se pare că acest bal final va fi singurul indiciu de normalitale în întrecerile din acest an.

l-am predat-o pe Blair unui tânăr domn şi am înlocuit-o cu un pahar de vin şi mă întreb de ce nu am facut-o mai devreme. în timp ce mă gândesc dacă să dau peste cap conţinutul rămas în paharul meu, ridic privirea şi văd un grup de doamne în jurul meu, toate îmbrăcate în diferite nuanţe de verde. Sunt toate numai chicoteli şi zâmbete în timp ce eu înclin din cap şi vorbesc politicos, plictisindu- mă de cât de banal sunt.

Sunt pe punctul de a ieşi din conversaţie folosind o scuză mediocră, când cineva îmi atrage atenţia.

Cineva care mă uimeşte şi mă face să mă holbez.

Cineva care stă într-o mare de negru.

Drapată în material textil negru ca noaptea, sclipirile discrete împrăştiate pe rochie scânteiază precum lumina stelelor. Ca o umbră, ţesătura se lipeşte de corpul ei. Ca o a doua piele, îi contureaza curbele în timp ce ea coboară scările.

Braţele şi pieptul ei bronzate strălucesc în

contrast cu ţesătura ca de cerneală înfăşurată în jurul ei. De la talie în sus, rochia are un corset detaliat, strângând-o şi evidenţiindu-i pieptul şi clavicula. Partea de pe abdomen a corsetului este transparentă, cu modele florale învolburate şi mărgele care contrastează cu pielea bronzată de dedesubt.

Fâşii largi de mâneci negre şi complicate se leagă de partea superioară a corsetului şi atârnă de umerii ei. Straturi de satin se revarsă de la talie pe podea într-o cădere amplă în jurul ei. Ochii mei urcă pe picioarele ei goale, expuse prin despicături care traversează ambele părţi ale rochiei şi se termină sus pe coapse. Iar acolo, prins şi afişat pentru ca toată lumea să-l vadă, este pumnalul ei argintiu, cu mânerul învolburat asortat cu ţinuta ei.

Părul argintiu ii e strâns intr-un coc lejer la baza gâtului, şuviţe din el căzându-i pe spate şi în jurul feţei, ispitindu- mă să-mi învârt degetele prin ele, să i le dau după urechi.

Fiecare parte din trupul ei este îmbrăcată în întuneric, învelită în noapte. Mă trezesc mulţumind în tăcere molimei pentru ţinuta ei diferită, întunecată, pentru că nu aş vrea ca ea să se amestece cu celelalte. N-aş vrea să se piardă în mulţime.

Nu că ar fi avut vreodată această problemă.

Nu că aş fi avut vreodată probleme să o depistez.

Vederea ei în negru pur e suficientă să mă facă să nu mai disting alte culori, să nu văd nimic şi pe nimeni în afară de ea. Picioarele ii alunecă prin despicăturile rochiei în timp ce coboară scara, cu pumnalul vizibil. Sute de ochi îi urmăresc fiecare mişcare, şi sunt brusc gelos că toţi ceilalţi ajung să fie martorii prezenţei ei alături de mine.

Ea nu îmi întâlneşte privirea, şi, pentru prima dată de când mi-a ieşit în cale pe aleea aceea, cred că nu a fost nicicând atât de laşă.

E speriată. Speriată de orice ar fi acest ceva dintre noi. Mereu a fost. De aceea a ales să fie duşmanul meu, rivalul meu, mai degrabă decât să

se lase să simtă – lucru cu care, de altfel, nici eu nu sunt obişnuit.

Pe ea o învinovăţesc pentru asta. O învinovăţesc pentru că mi-a spart masca atent construită, facând-o bucăţi prin simpla prezenţă. Niciodată nu am simţit atât de mult, niciodată nu m-am temut atât de mult. Dar, dacă trebuie să suport consecinţele pe care le aduce faptul că simt ceva faţă de ea, atunci şi ea trebuie să facă acelaşi lucru.

Este ca o legătură tangibilă între noi, această conexiune consumatoare.

îi cer cu puterea minţii să-mi întâlnească ochii, iar, când o face…

Scântei.

Electricitate.

Tot ce e frumos, tot ce e îndrăzneţ, tot ce e uluitor – asta simt în privirea ei.

Asta şi groaza. E îngrozită de ceea ce îmi face.

Este o apariţie, un coşmar, un vis.

Un secerător îmbrăcat în negru, venit să-mi răpească sufletul şi inima. Nu am văzut niciodată ceva atât de frumos, atât de îndrăzneţ, atât de evident de nepotrivit pentru mine.

E un diavol.

E o zeitate.

E forma umană a îngenuncherii unui bărbat.

E îngenuncherea *mea.*

Apoi ochii ei se îndreaptă spre Kitt.

Conexiunea se întrerupe.

Şi mă simt gol, rămas doar cu gelozia care creşte în interiorul meu.

De ce m-am gândit vreodată că o pot avea pe ea, de ce m-am gândit vreodată că mă va avea?

Pentru că bestiile nu se aleg cu frumoasa.

Capitolul 51

Paedyn

îl evit. Nu este cel mai bun mod de a face faţă unei probleme, recunosc. Dar Kai este o problemă foarte presantă. O distragere foarte dorită.

Aşadar, mă ţin ocupată, deşi reuşesc totuşi să observ că şi el face la fel. Fată după fată, care mai de care mai frumoasă, îşi găseşte drum în braţele lui şi pe ringul de dans, toace afişând zâmbete strălucitoare şi rochii verzi.

îngrop emoţia pe care nu vreau să o identific ca fiind gelozie, deşi mă împunge.

„Am o treabă de tăcut."

îmi întorc atenţia către partenerul meu, pentru a zecea oară. Kitt zâmbeşte, continuând conversaţia noastră lejeră de la care mintea mea tot vrea să se abată. Mă forţez să mă concentrez la cuvintele lui, mai degrabă decât la lucrul pe care trebuie să-l fur. Ne învârtim şi zăresc brelocul de chei în interiorul buzunarului hainei lui. Degetele îmi zvâcnesc, mă mănâncă să dau curs instinctelor de hoţ pe care le-am tot înăbuşit de când sunt la castel – în cea mai mare parte.

- Arăţi superb!

Tresar la cuvintele blânde ale lui Kitt, forţându-mi privirea să o întâlnească pe a lui. Zâmbeşte la expresia de pe chipul meu în timp ce-mi spune:

- Nu ar trebui să fii atât de şocată de asta.

Suntem tăcuţi pentru o clipă înainte să formez, în sfârşit, cuvinte.

- Tu mă şochezi.

-Eu?

- Da, răspund eu sincer, nu eşti ceea ce mă aşteptam.

Zâmbetul lui pare aproape prea copilăros pentru a aparţine viitorului rege.

- Te-am dezamăgit?

„Aş fi vrut eu."

- Nu. Zâmbetul lui se lărgeşte la auzul

cuvântului, şi mă grăbesc să adaug: Nu încă.

Apoi imi plec uşor capul înspre podea, iar el chicoteşte deasupra mea în timp ce eu icnesc surprinsă. Mă ţine acolo, şi mi se arată ocazia. Acesta este momentul de care mă temeam, pe care îl plânuiam. Haina lui de la costum este deschisă, ochii îi sunt aţintiţi asupra mea şi gândurile lui sunt la orice în afară de cheile din buzunar.

Aşa că fac lucrul la care mă pricep cel mai bine: jefuiesc.

Bâjbâi, prefăcându-mă că alunec, deşi este destul de credibil, având în vedere pantofii pe care îi port. îmi arunc mâinile ca să mă stabilizez, una pe umărul lui şi una pe piept, lângă buzunarul din interiorul costumului lui.

Braţele lui se înfăşoară mai strâns în jurul taliei mele în timp ce îi susţin privirea, zâmbind chiar şi când îmi bag mâna în buzunarul lui. Zâmbind chiar dacă îl trădez pe băiatul care nu a fost decât bun cu mine. Zâmbind chiar şi când brelocul cu chei se desface, iar eu o desprind de pe el pe cea mare din capătul legăturii, simţind cum vârtejurile în relief mă apasă în palmă.

El mă trage încet în sus, braţe puternice mă repun pe picioare. Dar mâna mea e deja scoasă din buzunarul lui şi se odihneşte pe umărul lui, nevinovată şi neînsemnată.

- Şi eu care credeam că ai devenit mai pricepută la dans, spune Kitt cu un zâmbet care mă tachinează.

- Şi *eu care* credeam ca mă vei avertiza înainte de a mă trimite în zbor spre podea. Expir, zâmbind în timp ce adaug: Iar acum mi-ar prinde bine o băutură.

- Nu prea mult. Abia ţii minte paşii oricum. îmi aruncă un zâmbet înainte de a se întoarce spre masa cu băuturi. Dar o să-ţi aduc totuşi una.

Expir tremurat în timp ce îl privesc intrând în mulţime, simţindu-mi corsetul brusc mult prea strâns. Cheia mi-e alunecoasă în palmă, fierbinte pe pielea mea.

- îmi acorzi acest dans?

Mă întorc şi ajung cu faţa aproape de una presărată cu pistrui. Părul de obicei dezordonat al lui Lenny este pieptănat, şuviţele roşii fiind îmblânzite în această seară. E îmbrăcat intr-un costum negru fin, amestecându-se cu restul bărbaţilor din jurul nostru.

- Desigur, îi răspund, forţându-mi un zâmbet pe buze.

Mâna lui îmi găseşte talia, a mea îi găseşte umărul şi apoi mâinile noastre libere se întâlnesc. Cheia e prinsă între palmele noastre, iar Lenny îmi oferă un zâmbet larg când o simte.

- Treabă bună! A fost uşor, nu?

Vocea mea este îndepărtată, distrasă.

- Da. Uşor.
- îţi aminteşti planul?

Oftez.

- Ei bine, chiar fac mare lucru, nu-i aşa? Acum, tot ce trebuie să fac este să supravieţuiesc ultimei probe a întrecerilor.
- Da, ei bine, asta ar putea fi cea mai grea sarcină dintre toate.

încuviinţez din cap o dată, concentrându-mă asupra siluetelor care se învârt în jurul nostru, zărind-o pe Andy dansând cu o fată îmbujorată pe care nu am mai văzut-o până acum. Ochii mei se îndreaptă spre locul unde Kitt şi Jax râd, primul ciufulind părul fratelui său mai mic, cu un rânjet larg. Am văzut-o pe Blair mai devreme, deşi nu e greu să o depistez din nou cu rochia ei verde strălucitoare care îmi arde ochii. Privesc în altă parte înainte să mă trezesc căutând din nou un anumit prinţ în mulţime.

Mai suntem doar cinci.

Mă întreb pentru o clipă câţi vor supravieţui pentru a vedea soarele apunând mâine. Mă întreb care părinţi îşi vor jeli copilul. Moarte e ceea ce aduc aceste întreceri – nu onoare, nu glorie, nu fericire. Doar moarte.

- Eşti bine?

Vocea blândă a lui Lenny mă învăluie, iar eu îmi intorc atenţia către ochii lui mari căprui.

- E vreunul dintre noi bine?

Ridică din umeri.

- Bună observaţie!

Dansul se termină şi mâinile noastre coboară, dar nu înainte ca Lenny să-şi transfere cheia în palmă şi apoi în buzunar.

- Fii atentă mâine!

Vocea lui este o şoaptă joasă, împletită de îngrijorare.

- Ah, eşti îngrijorat pentru mine, Lenny? murmur eu.

- Poate un pic, prinţeso. Aproape că îşi dă ochii peste cap. Nu muri, bine?

- Nu pot face nici o promisiune, dar, de dragul tău, voi încerca să rămân în viaţă. N-aş vrea să fii nevoit să trăieşti fără mine.

Zâmbeşte şi clătină din cap spre mine, dar îl apuc de braţ înainte să se poată întoarce.

- Hei, mult noroc! Şi amintiţi-vă ce v-am spus despre pasaj. A, şi...

Râsul lui mă întrerupe.

- Pe toate molimele, ai puţină încredere în mine, Paedyn! Am totul sub control.

Oftez şi încuviinţez uşor din cap înainte ca el să se întoarcă şi să dispară în mulţime. Netezesc o mână transpirată peste corsetul gros al rochiei mele înainte de a o trece peste ţesătura moale care se unduieşte dedesubt. Apoi mă răsucesc pe călcâie, picioarele alunecându-mi uşor prin despicăturile fustei – am rugat-o pe Adena să le înalţe mai mult ca să nu mă simt îngrădită de material. Poate că este din cauza claustrofobiei sau poate pur şi simplu imi place să am opţiunea de a da o lovitură cu piciorul spre faţa cuiva, dacă e nevoie.

Aproape că mă ciocnesc de Jax pe ringul de dans, iar el zâmbeşte la vederea mea.

- Paedyn, bună! Vrei să dansezi? Andy m-a lăsat baltă. Ca să nu mai spun că a băut mult prea mult vin şi nu sunt convins că nu ar cădea peste mine.

Râzând, încuviinţez din cap înainte să începem să ne învârtim pe podea. A început un vals lent, genul cu paşi specifici şi parteneri care se schimbă genul pe care încerc de obicei să-l evit.

Dar îmi las picioarele să mă ghideze, având încredere în mine că îmi amintesc paşii corecţi în timp ce încerc să uit motivul pentru care pot face asta, încerc să uit cum am fost ţinută în braţe în întuneric, condusă de braţe puternice şi...

Gata!

„Pe toate molimele, adună-te!“

Mă uit la băiatul din faţa mea, care e tot un zâmbet şi entuziasm.

- Arăţi elegant, Jax!

Zâmbetul lui se transformă în ceva asemănător cu timiditatea.

- Mulţumesc! Hmm. Tu arăţi...

Ne învârtim, şi sunt trasă în braţele unui alt domn, înclin politicos din cap către tânăr, iar el face la fel în timp ce dansăm în acelaşi ritm. înainte să-mi dau seama, sunt trecută de la un partener la altul, ţinută în braţele unor bărbaţi pe care nu i-am mai întâlnit până acum. Valsul este unul lung, ceea ce mă face să regret că am păşit pe ring.

„Mă omoară picioarele.“

Apoi ajung lângă un alt trup, cuprinsă de nişte braţe aparţinând unui Kitt zâmbitor.

- lată-te! Ştiam că o să te recapăt.

Buzele mi se curbează într-un mic zâmbet.

- Ţi-a luat destul de mult timp.

îl aud râzând înainte de a fi trasă de un nou partener.

- Mă eviţi.

Inima îmi tresaltă la auzul acelei voci, fluturii din stomac fac la fel, în timp ce mirosul vag de pin mă cuprinde. Clipesc înspre pieptul lat, foarte conştientă de trupul masiv care se ascunde sub cămaşa albă, curată. Inspirând adânc, îmi ridic privirea pentru a o întâlni pe a lui.

Ah, şi îmi doresc să nu fi tăcut asta.

Ochii lui sunt fascinanţi, ca oţelul topit, precum ceaţa dimineţii. Mă străpung de parcă nu i-ar fi teamă să vadă fiecare parte din mine. Privirea i se simte fix aşa cum trebuie, familiară. Şi, când ochii lui se întâlnesc cu ai mei, mă întreb de ce mă deranjez vreodată să mă uit Ia altcineva.

Nu. Nu. *Nu.*

în ciuda senzaţiei că îmi e atât de potrivit, mă simt atât de nelalocul meu şi atât de confuză. Nu şi-a luat ochii de Ia mine, iar greutatea privirii lui este apăsătoare în timp ce mă urmăreşte cu răbdare cum desluşesc lucrurile. Cum desluşesc aceste *sentimente.*

- Nu aş zice că te... evit.

Sună foarte neconvingător – şi, pe bună dreptate, pentru că fix asta am tăcut. Şi, chiar dacă viaţa mea e o minciună, se pare că abilităţile mele de a înşela oamenii s-au epuizat pentru seara asta, pentru că pe el nu-l păcălesc.

Un colţ al gurii îi zvâcneşte în sus, şi trebuie să fac un efort conştient să nu mă uit la buzele lui. Dar, la fel ca dimineaţă, mă trezesc că vreau să mă apropii de el. Nu ştiu ce s-ar fi întâmplat dacă aş mai fi stat în camera lui, şi totuşi, toată ziua m-am mustrat pentru că nu am aflat.

A fost nevoie de toată puterea pe care o aveam să îl împing de lângă mine, când imi doream atât de mult să-l trag mai aproape. Dar apoi îmi amintesc cine este, ce este. Că el este prinţul, viitorul Executant, fiul omului pe care îl urăsc, iar eu sunt o fată din mahala, o Obişnuită, întruparea a ceea ce a fost învăţat să urască.

Gândurile mi se împrăştie care-ncotro când o gropiţă îmi atrage atenţia.

- Atunci lumineazâ-mă! Cum i-ai zice, Gray?

Mă învârte cu o mână înainte de a mă trage înapoi înspre el, spatele meu atingându-se de pieptul lui. Mâinile ii sunt încrucişate peste mijlocul meu, el mă ţine din spate, trupurile noastre legănându-se împreună în ritmul muzicii.

- Păreai *preocupat* şi nu am vrut să te întrerup, spun eu, amintindu-mi de femeile cu care a dansat.

Râsul lui îmi spune că şi el îşi aminteşte. Atingerea maxilarului lui pe părul meu îmi face inima să prindă viteză. Se apleacă astfel încât faţa lui ajunge lângă a mea, buzele atingându-mi conturul urechii.

- Hmm. Vrei să ştii ce cred eu? Mă apucă de

mâini, trăgându-mă mai aproape. Cred că eviţi să dansezi cu mine pentru că îţi e greu să fii atât de aproape.

Aproape că mă sufoc cu râsul care îmi scapă.

- Te rog. Nu am nici o problemă să fiu aproape de tine.

Minciuni! Minciuni! „Mincinoaso!“

Se pare că abilitatea mea de a înşela a revenit.

- Chiar aşa?

Buzele lui sunt lângă urechea mea, degetele împletite cu ale mele, corpul apăsat de al meu.

Sunt caldă şi rece, da şi nu, corect şi greşit. Sunt întruchiparea contrariilor, un amestec de confuzie şi contradicţii.

„Vreau asta.“

Nu vreau asta.

îşi înclină capul astfel încât bărbia lui să se sprijine pe umărul meu.

„Oh, cu siguranţă vreau asta.“

Oh, dar cu siguranţă nu ar trebui.

- Atunci de ce mă îndepărtezi?

înlemnesc. E atât de multă emoţie în vocea lui, atât de multă incertitudine pură în timp ce cuvintele îi părăsesc buzele. Mă învârte ca să ajung cu faţa la el, iară să se obosească să facă un pas înapoi sau să pună spaţiu între noi.

Pieptul mi se ridică, inima îmi bubuie. Ochii lui se aţintesc în ai mei, şi îmi permit sâ-l contemplu, să-l admir pe acest băiat pe care am ajuns să îl cunosc.

E devastator. Totul la el este uimitor şi precis şi îmi taie respiraţia. Dar felul în care mă priveşte e cel care face dintr-odată ca gestul de a înghiţi să semene cu o luptă, respiraţia să pară o corvoadă. Nu am fost niciodată privită ca şi cum a fi în prezenţa mea e un privilegiu, a mi se susţine privirea e o onoare, a fi zărită e un dar. Nu înainte să ¡1 întâlnesc.

Masca lui alunecă, se sfărâmă, se sparge, lăsând doar un băiat care priveşte o fată ca şi cum ar fi demnă de dorinţa lui.

Şi ceea ce mă îngrozeşte şi mai mult este că e posibil ca şi eu să mă uit la el la fel, să mă uit la el

cu aceeaşi dorinţă. Oricât aş încerca să lupt, nu pot să nu tânjesc după acest băiat care mi-a salvat viaţa de mai multe ori decât vreau să recunosc. Acest băiat care este deopotrivă calculat şi fermecător, detaşat şi grijuliu. Cel care mi-a oblojit rănile, a aflat despre trecutul meu, a fost distragerea mea când am avut cea mai mare nevoie.

Cel care mă înţelege.

Şi apoi inima mea se opreşte, pulsul scade.

„Dar nu o face, nu-i aşa?“

Nici măcar nu ştie cine sunt eu cu adevărat. Ceea *ce* sunt cu adevărat. Şi, dacă ar şti, m-ar ucide. Pentru că asta ar face un Executant. Pentru că asta ar face fiul regelui. Pentru că pentru asta a fost creat.

Şi din acest motiv îl îndepărtez. Pentru că, dacă nu o fac, îl voi trage mai aproape. Şi, dacă il trag mai aproape, se va încheia doar cu un pumnal înfipt în inima mea. Inima care bate puţin prea repede când el este prin preajmă, se frânge puţin prea uşor şi tânjeşte puţin prea mult după el.

Mă uit înapoi la el, fără să ştiu ce să spun sau să fac, şi... sunt brusc luată din braţele lui şi ajung într-ale altuia înainte să am şansa să răspund.

„La fix.“

- Arăţi superb, zice iute Jax, rânjind cu gura până la urechi. Asta urma să spun mai devreme.

îşi umflă uşor pieptul, mândru de el pentru că a exprimat, în sfârşit, complimentul.

- Mulţumesc, Jax, spun eu, zâmbindu-i.

Când melodia se termină, plec repede de pe ringul de dans. Sunt dornică să scap de apăsarea trupurilor în timp ce smulg o băutură de pe tava unui servitor şi mă îndrept spre marginea sălii de bal. Numai că nu pot scăpa de mulţime. Oriunde mă uit e plin de grupuri de oaspeţi bârfitori sau de servitori tăcuţi.

Privirea îmi trece peste sala de bal plină, oprindu-se asupra ferestrelor mari, cu aerul proaspăt aşteptând chiar dincolo de ele. Tânjesc după un moment singură, o clipă departe de camera aglomerată şi închisă.

îmi sorb vinul, uitându-mă la oaspeţii care fac piruete înainte de a aşeza paharul pe masă şi de a mă îndrepta spre holul de dincolo de sala de bal. Sunt forţată să mă strecor printre corpuri, urând senzaţia dată de înghesuială.

Respir adânc în timp ce mă îndrept spre uşile uriaşe şi grandioase care dau înspre curte. Sunetul tocurilor mele care lovesc podeaua umple tăcerea în timp ce mă apropii de uşile intimidante.

Mâna mea este întinsă, şi sunt la un pas să le smucesc pentru a le deschide, când un Fulger se grăbeşte să se interpună între mine şi salvarea mea.

Capitolul 52

Paedyn

Zâmbetul gardianului este rece când se uită la mine, uniforma lui albă fiind apretată şi mirosind a amidon.

- Nu te pot lăsa să faci asta, domnişoară.

Tonul lui depreciativ mă face să muşc înapoi replica ce îmi urcă pe buze.

„Nu am chef de-aşa ceva."

- Am nevoie doar de câteva minute afară, pentru un pic de aer curat.

Dacă aş fi în Loot chiar acum, nici nu m-aş deranja să fiu politicoasă.

- După cum am spus, nu te pot lăsa să faci asta. Zâmbeşte, şi câţiva dintre gardienii imperiali de pe hol chicotesc odată cu el, aparent parte dintr-o glumă care îmi scapă. Nu ai permisiunea să fii în afara castelului, domnişorico.

îmi strâng pumnii în lateral, rezistând impulsului de a-l provoca să-mi spună încă o dată

domnişorică şi să vadă ce se întâmplă.

- Nu cer decât câteva momente afară.

- Serios? Şi ce eşti dispusă să faci pentru asta? Se apleacă înspre mine, iar mirosul de alcool din respiraţia lui este evident în timp ce-mi spune: Mie ce-mi iese?

Apoi îmi pune un braţ în jurul taliei, trăgându-mă spre el.

Greşită mişcare!

Degetele mi se înfăşoară în jurul mânerului pumnalului, simţind oţelul rece pe care sunt pe cale să...

- Ai grijă, o să îţi apese lama pe gât. Ştiu despre ce vorbesc.

Eu rămân nemişcată, întorcându-mi uşor capul, şi il văd pe Kai stând la câţiva metri distanţă, cu mâinile băgate în buzunare.

- Acum, las-o să treacă şi deschide uşa!

Vocea lui este precum oţelul pumnalului meu, rece şi ascuţită. Gardianul doar se bâlbâie.

- Dar, domnule, avem ordine să nu lăsăm concurenţii să părăsească...

- Iar acum, aveţi noi ordine. Aşa că îţi sugerez să deschizi blestemata de uşă.

Chipul lipsit de expresie al lui Kai nu s-a schimbat în ciuda tonului său mortal. Chiar şi acum stă sprijinit de perete, cu mâinile încă îndesate în buzunare. Imaginea perfectă a puterii.

- Oh, adaugă el, şi, dacă vrei să-ţi păstrezi slujba, mâna şi capul pe umeri, îţi sugerez să-i dai drumul domnişoricii.

Aproape că zâmbesc la asta. Gardianul nu iroseşte nici o secundă înainte să se arunce, practic, departe de mine. Ştie la fel de bine ca mine că ameninţările lui Kai nu sunt niciodată goale. Trece rapid pe lângă Kai, dar nu înainte ca mâna prinţului să-l prindă de cămaşă şi să-l izbească de perete.

- Am minţit, mormăie Kai, aproape de faţa bărbatului. O să fii norocos dacă te las să îţi păstrezi capul pe umeri, darămite mâna pentru că ai atins-o chiar şi cu un deget.

Uşile se deschid, fâcându-mă să îmi desprind

privirea de la scena la care nu sunt sigură că vreau să asist. Aerul umed şi lipicios mă loveşte în momentul în care încep să cobor treptele în curtea de dincolo. Cerul este întunecat şi plin de nori grei care huruie cu promisiunea ploii.

Respir adânc, savurând aerul proaspăt şi spaţiul deschis din jurul meu. Ceva umed mă stropeşte pe obraz, şi îmi întorc faţa spre cerul înnorat care acum începe să îşi verse picăturile peste mine. îmi întind braţele şi înclin capul în sus, încântată de senzaţia pe care mi-o dă ploaia lovindu- mi-se de piele.

Apoi ploaia uşoară se transformă în rupere de nori. Toarnă cu găleata în timp ce eu zâmbesc prosteşte. îmi simt capul mai limpede decât mi l-am simţit de zile bune în vreme ce apa rece îmi acoperă pielea, rochia, părul. Mă învârt pe loc, fusta îmi foşneşte în jurul gleznelor, iar eu mă simt ca o idioată şi ador asta, pur şi simplu.

îmi scot pantofii din picioarele care mă dor şi păşesc prin băltoace aşa cum faceam când eram fetiţă, amintindu-mi de o perioadă în care eram mai tânără şi tânjeam după dragostea unui tată care nu mai era cu mine. Când eram îngrozită şi teribil de traumatizată. Străzile aglomerate din Loot mă sufocau în mod constant, făcându-mă să mă simt captivă şi daustrofobă.

Dar apoi urcam pe acoperişurile magazinelor vechi şi ale clădirilor, doar cu stelele pe post de companie. Mă simţeam mai liberă sub cerul deschis, mult mai împăcată. Am făcut asta timp de luni, ani, înainte ca teama mea să dispară, iar Loot să devină mai mult o casă şi mai puţin o sursă de frică.

Râsul iese din mine. Isteric. Sunt complet isterică.

„Pe toate molimele, cât vin am băut?“

Ploaia îmi lipeşte şuviţe de păr de faţă şi imi picură pe vârful nasului în timp ce zâmbesc prin ea, uitând momentan de necazurile mele şi pur şi simplu îngăduindu-mi o clipă pentru *a exista.*

- Nu ştiu dacă am trăit vreodată înainte de a pune ochii pe oameni ca tine.

Mă întorc, clipind prin fluxul constant de ploaie înainte ca ochii mei să-i găsească pe cei cenuşii amestecându-se cu şuvoiul de apă care cade peste noi. Părul ii e ud leoarcă, ondulat şi ciufulit. Cămaşa lui albă cu nasturi este lipicioasă şi transparentă, scoţând în evidenţă un piept tatuat şi un trunchi bronzat. Iar vederea lui mă face să zâmbesc.

- Sunt sigură că le spui asta tuturor *domnişoricilor* care iţi atrag atenţia, zic eu, pe jumătate râzând, pe jumătate isterică.

- O, dar nu am ochi decât pentru o domnişorică şi nu pot să mi-i desprind de la ea.

Pieptul lui se ridică şi coboară la fel de repede ca ploaia, în timp ce inima mea tună la fel de tare ca furtuna. E brusc serios, scrutându-mi faţa.

- Ai avut nevoie de aer curat? De o pauză de la încăperea aglomerată?

Şi iată-l din nou, înţelegându-mă.

- Da, răspund eu încet. Mă simt mult mai bine aici. Mai liberă.

Se apleacă lângă rândurile de flori de lângă scări şi smulge una din pământul ud înainte de a se ridica.

- Bine, spune el încet, pentru că o să mă apropii foarte, foarte mult de tine.

Expir încet când face un pas spre mine. Apoi, altul. Şi altul. Este suficient de aproape acum încât să-i simt căldura corpului, să simt căldura care se răspândeşte prin mine când el se apropie prea mult. îmi înclin capul în sus pentru a-i întâlni privirea, clipind la el în timp ce încerc să văd prin ploaie. îmi şterg ochii, conştientă dintr-odată că machiajul mi se prelinge, probabil, pe faţă, înainte de a decide că nu-mi pasă cu adevărat. Buzele lui sunt curbate de un zâmbet în timp ce ridică floarea spre mine, lăsată şi din care picură apă. Petalele sale mici sunt de o nuanţă uimitoare de albastru vibrant, care bate înspre violet.

- O floare de nu-mă-uita, din moment ce se pare că mereu uiţi cine sunt, spune Kai cu un zâmbet delicat, un râset blând.

Ridică mâna, punându-mi floarea după ureche

înainte de a-şi lăsa degetele să-mi treacă prin părul ud.

- Oh, ştiu cine eşti, spun eu pe nerăsuflate. Un ticălos îngâmfat.

El clatină din cap inspre mine, degetele incă jucându-i- se cu şuviţele de păr.

- Nu mă interesează dacă uiţi cine sunt ca titlu, atât timp cât îţi aminteşti cine sunt *pentru tine.*

Mă uit la el, şi ceva trebuie să fie amuzant, întrucât cu ochii ale căror gene clipesc rapid văd un zâmbet lent întins pe buzele lui Kai. Deschid gura să spun ceva, doar ca să o închid când începe să-şi dea jos haina de la costum. îi alunecă de pe braţe, făcându-l să rămână în faţa mea intr-o cămaşă albă complet udă.

„Ei bine, asta nu distrage deloc atenţia."

Se apropie şi mai mult şi, cu haina drapată peste braţe, o ţine deasupra capului meu pentru a mă feri de ploaie.

- Kai...

Zâmbetul care ii luminează chipul mă face să mă opresc, îmi taie respiraţia. E unul dintre acele zâmbete rare şi reale ale lui pe care am mărturisit că vreau să le văd mai des. Un zâmbet care îmi aparţine.

Gropiţe.

Ambele la vedere. Ambele distrag atenţia. Ambele devastatoare.

- Ce? întreb, cu vocea plină de amuzament.

El ridică din umeri, cu zâmbetul încă pe faţă.

- îmi place pur şi simplu sunetul numelui meu venind de pe buzele tale.

îmi dreg glasul, căci gâtul mi-a devenit brusc mult prea uscat.

- Ei bine, Kai nu este numele tău adevărat, nu-i aşa?

Tace, nimic altceva decât un zâmbet şi o intensitate bruscă în ochii lui, provocându-mă să-i spun numele complet. *Dorind* să-i spun numele. Şi se pare că şi eu doresc să îl spun, pentru că, atunci când deschid gura, cade un cuvânt.

- Malakai.

Ochii i se închid, capul i se lasă pe spate,

permiţând ploii acces complet la faţa lui. Zâmbetul de pe buzele lui şi coloana gâtului său mă fac să înghit în sec. Capul lui este încă înclinat spre cer, vorbindu-i în timp ce spune:

- Numai tu poţi face ca numele meu să sune demn de a fi rostit.

- Ei bine, cum ai vrea să te numesc? Kai? Malakai?

Vocea mea sună atât de slab şi de aproape, că mi-aş dori să pot da vina pe un atac de panică. Răspunsul lui este simplu, direct, în timp ce îşi înclină capul să se uite la mine.

- Spune-mi oricum vrei! Nu voi rata niciodată şansa de a-ţi auzi vocea, dragă.

Simt un zâmbet curbându-mi buzele.

- Bine, atunci ticălos îngâmfat să fie!

Nu eram pregătită pentru râsul care îi scapă. E un sunet bogat şi frumos, pe care mi-aş dori să am timp să-l memorez.

- Ai grijă, Kai, zic eu, şi rânjetul lui creşte la sunetul numelui său rostit încă o dată, te porţi din nou ca un gentleman!

Privirea mea se îndreaptă spre haina neagră pe care încă o ţine deasupra capului meu pentru a mă proteja de ploaie.

- Dar ştii că sunt deja leoarcă, nu?

- Păi, da. Oftează şi îşi apleacă uşor capul, astfel încât să fim ochi în ochi. Chiar dacă arătai adorabil clipind la mine în ploaie, vreau să mă vezi clar când îţi spun asta.

Urmează fluturarea aia stupidă în pieptul meu.

- Am vorbit serios. Nu pot să-mi iau ochii de la tine. Nu pot să-mi iau mintea de la tine.

îmi feresc ochii de privirea lui arzătoare, clătinând din cap în timp ce mormăi:

- Kai, eu...

- Paedyn.

înlemnesc. Tremur. îmi spune numele ca şi cum ar fi sacru, ca şi cum ar fi un jurământ pe care îl face. îşi înclină capul într-o parte, cu ochii trecând peste faţa mea.

- Zi-mi, cum vrei să-ţi spun?

Ochii mei îi întâlnesc pe ai lui, confuzi din

pricina întrebării lui.

- Tu cum vrei să-mi spui?
- Vreau să te numesc *a mea.*

Ne uităm unul la altul. Amândoi respirăm greu, fiecare contemplându-l pe celălalt. Ploaia încă îl împroaşcă pe Kai, lipindu-se de genele sale groase şi picurându-i de pe maxilar.

- Ştiu că şi tu simţi asta, spune el incet.
- Că simt ce?
- Că te simţi vie. Că te simţi arzând. Că *simţi.*

Există o intensitate în ochii lui, în vocea lui, care îmi face inima să bată şi mai repede. îşi îndepărtează privirea, înjurând în barbă înainte ca ochii să i se aţintească iar spre ai mei.

- Pae, când te privesc... Sunt devastat. Mă înec. încerc cu disperare să-mi recapăt suflul.

Aerul îmi părăseşte plămânii, şi acum clipitul meu nu are nici o legătură cu ploaia. Următoarele lui cuvinte sunt aproape o şoaptă.

- Uită-te la mine şi spune-mi că nu simţi la fel!

Tăcere. Şi apoi...

- Nu simt la fel, Kai.

Minciuni! Minciuni! „Mincinoaso!“

îşi apleacă uşor capul şi, când îl ridică pentru a se uita din nou Ia mine, zâmbetul lui este strâmb. Apoi coboară încet haina care mă fereşte de ploaie şi mi-o înfăşoară în jurul umerilor, cu degetele zăbovind pe claviculele mele goale şi trimiţând un fior prin mine.

Haina e mult prea mare, iar mâinile lui se curbează în jurul materialului înainte de a trage, tăcându-mă să vin atât de aproape, încât corpul meu este lipit de al lui. El încă ţine strâns partea din faţă a hainei, degetele lui îmi ating pielea goală înainte ca buzele lui să fie lângă cochilia urechii mele.

- Acum, răspunde din nou, zice cu un murmur amuzat, dar de data asta fără să baţi din piciorul stâng.

Rămân cu gura căscată. Buzele lui îmi zâmbesc la ureche, iar eu încerc să nu mă concentrez asupra senzaţiei.

- Eu... Eu nu...

Chicotul lui gros mă întrerupe:

- Doamne, eşti uimitoare! Degetele aspre nu s-au simţit niciodată atât de blânde pe pielea mea, în timp ce îmi îndepărtează o şuviţă de păr udă din ochi. Dar atât de al naibii de încăpăţânată.

Nu mai pot face asta. *Nu* pot să nu cedez ispitei. Dintr- odată sunt incapabilă să mă gândesc la un singur motiv pentru care să mă lupt cu asta, pentru care nu ar trebui să reduc diferenţa dintre noi chiar acum. Vreau să...

Buzele Iui se întâlnesc cu ale mele.

Abia le ating.

Este şoapta unui sărut, o promisiune a pasiunii. Şi totuşi, aproape că mă topesc din cauza contactului. Mâna lui îmi cuprinde faţa, degetul mare mă mângâie pe pometţi şi apoi...

Nimic.

Se trage înapoi.

Aproape că icnesc, dorind să-l apuc, să-l trag mai aproape, să-mi apăs buzele pe ale lui. Şi sunt pe cale să fac exact asta, când îmi amintesc brusc de o perioadă în care rolurile noastre erau inversate. Când eu eram cea care îl tachina cu atingeri.

Acum, înţeleg exact cât de afectat a fost Kai de lipsa atingerii mele în timpul jocului nostru de tir cu arcul şi de distragere a atenţiei. Senzaţia de ceva şi apoi de nimic este un lucru crud pe care să-l faci cuiva, şi m-a lăsat arzând din cauza asta.

Cealaltă mână a lui şi-a croit drum în jurul taliei mele, pe sub haina lui mare, iar căldura palmei lui prin corsetul meu e ca o arsură cu fierul înroşit. îşi înclină capul, studiindu-mă cu un mic zâmbet.

Ştie exact ce face.

Şi totuşi, mă absoarbe cu privirea de parcă nu ar vrea să grăbească acest moment. Degetul lui mare mi-a găsit buza de jos şi acum întârzie leneş acolo, aprinzând un foc în interiorul meu.

- Ai promis că te pot atinge când voi ii treaz.

Respiraţia mi se opreşte, iar colţul buzelor lui zvâcneşte drept răspuns. Nu mă aşteptam să spună asta. Nici măcar nu mă aşteptam să-şi amintească promisiunea mea aruncată în grabă la

ultimul bal.

îşi lasă capul în jos, iar gura lui, brusc, e din nou la o suflare distanţă de a mea.

- Numai că nu sunt niciodată treaz în preajma ta, Pae. Sunt mereu îmbătat de fiecare detaliu legat de tine.

Am rămas fără cuvinte. Cu totul fără cuvinte în faţa faptului că băiatul acesta ar putea simţi atât de mult.

Să simtă atât de mult *pentru mine.*

- Dacă te sărut – te sărut cu adevărat, aşa cum mi-am dorit, aşa cum am tot aşteptat ar trebui să mă aştept la un pumnal la gât?

Vocea lui este răguşită, privirea ii e lacomă. Şi apoi imi ridic încet mâna şi îi ciupesc vârful nasului. De data aceasta, îmi iau un moment să memorez zâmbetul pe care mi-l oferă.

- Cred că va trebui să mă săruţi ca să afli.

Capitolul 53

Kai

Ea mi-a ciupit nasul. Nu am ştiut niciodată că o inimă poate simţi atât de mult, că poate fi atât de afectată de mişcarea unui deget.

„Cred că va trebui să mă săruţi ca să afli."

Ah, şi intenţionez să fac exact asta.

Abia m-am reţinut să nu-mi doresc să o ţin.

E atât de frumoasă, încât cu greu îmi vine să cred, cu greu respir. Sufletul ei este uluitor. Fiinţa ei cu totul este strălucitoare şi îndrăzneaţă şi atât de incredibil de bună, mai bună decât mine. Ea este un lucru bun inaccesibil mie, unul pe care nu sunt demn să îl întrezăresc, cu atât mai puţin să il apuc. Şi totuşi, iat-o aici, în ciuda acestui fapt.

Alegându-mă pe mine.

Este un privilegiu să privesc în acei ochi, să mă

înec în esenţa care este ea.

Pentru că totul la ea este prea bun şi totul la mine este prea greşit. Dar sunt egoist. Iau ceea ce vreau, iar ceea ce vreau s-ar putea, de data asta, să mă vrea la rândul său.

Haina mea e încă pe umerii ei, iar ploaia se rostogoleşte pe faţa ei, pe părul ei, lipită de genele ei lungi şi de machiajul care se prelinge. Mărgelele de apă se alătură pistruilor discreţi care ii prăfuiesc nasul, toţi cei douăzeci şi opt.

Şuvoiul constant de ploaie plesneşte pavajul de la picioarele noastre, udându-ne până în măduva oaselor.

- îmi asum riscul, murmur în timp ce degetele mele îi prind bărbia, înclinându-i faţa în sus spre a mea.

Gura ei se curbează într-un zâmbet blând care nu face decât să-mi apropie buzele de ale ei.

Ea nu se retrage.

Poate că bestia poate câştiga frumoasa, până la urmă.

Ochii ei se închid sub ploaia care cade necruţător asupra noastră, şi nu cred că am asistat vreodată la un moment mai frumos.

- Frumoasa mea Pae, ce mi-ai făcut? murmur, cu nasul atingându-l pe al ei.

„Oare asta înseamnă să simţi cu adevărat?“

Mai aproape. Scânteile dintre noi sunt aproape palpabile, şerpuindu-şi drum în sus pe corpul meu şi şocându-mă.

Mai aproape.

Buzele noastre se ating uşor.

- Excelenţă.

Mă opresc.

Apoi oftez pe buzele ei, facând-o să se cutremure.

Abia dacă mă trag înapoi, cât să îmi mut privirea de la ochii ei la gura pe care aveam toată intenţia să o explorez leneş. Nici măcar nu-l recunosc pe gardianul care a îndrăznit să-mi distragă atenţia de la ea. Ochii mei sunt aţintiţi asupra lui Paedyn, vocea mea înşelător de calmă când spun:

- Sper că orice ai de zis merită riscul de a-ţi pierde limba pentru că ne-ai întrerupt.

îl văd cu coada ochiului pe gardian mişcându-se de pe un picior pe celălalt, deopotrivă agitat şi îngrijorat.

- Domnule, hmm, sunteţi, uh...

Paedyn pare că vrea să-l înjunghie, şi mă gândesc să o las să facă exact asta. încă nu îl consider suficient de demn de privit, aşa că vorbesc către Pae în timp ce îi spun gardianului:

- Scuipă ce ai de zis înainte să te oblig eu. Sau înainte să o las pe această doamnă să facă onorurile.

Buzele ei zvâcnesc, şi gestul mă face să-mi pierd controlul, mă face să-i trag faţa spre a mea, ignorându-1
complet pe paznicul care se holbează.

- Este regele, scapă bărbatul, ştiind, fără îndoială, că numi va putea atrage din nou atenţia odată ce gura mea o va întâlni pe a ei. Este urgent.

Nu era, de fapt, urgent.

Şi, de fapt, mă gândesc serios să-i tai limba gardianului din cauza asta. Chiar dacă ştiu că nu este de vină, trebuie să-mi vărs furia pe cineva, iar acesta nu poate fi chiar tatăl meu.

- Nu am nevoie să mă supraveghezi ca pe un copil mic, oftez, fără să mă obosesc să-mi ascund enervarea.

- Atunci încetează să te mai porţi ca un copil mic şi poate voi înceta să te tratez ca pe unul.

Privirea tatălui meu este pătrunzătoare, ţintuindu-mă. Amintiri de când eram băiat îmi revin, amintiri ale acelor ochi severi care mă urmăreau în timp ce înduram test după test. Mă urmăreau în timp ce el mă obliga să torturez pe cineva pentru prima dată, mă obliga să mă lupt cu el. Un râs rece îmi urcă în gâtlej doar ca să se piardă în sunetul muzicii şi al vorbăriei care umple sala de bal.

- E o prostie.

- Nu, e necesar. Vocea i se ridică, facându-i pe oaspeţi să se întoarcă rapid în cealaltă direcţie,

evitându-l pe regele temperamental. Ce e o prostie este că supuşii mei tocmai l-au văzut pe prinţul lor, viitorul lor Executant, fugind de pe ringul de dans după o fată din *mahalale.*

Scuipă cuvântul de parcă gustul lui îl dezgustă.

- Cât de repede ai uitat că cei din mahalale sunt şi ei poporul tău, tată. Poporul *meu,* îi arunc înapoi, cu pumnii strânşi în lateral, ca să nu fac ceva ce o să regret.

Dar cu siguranţă nu regret că am alergat după ea.

El se întoarce complet cu faţa spre mine, cu pieptul ridicându-se şi coborând de furie, promiţând pedeapsă. Dacă aş fi fost cu aproximativ cinci ani mai tânăr şi vreo zece centimetri mai scund, acest aspect ar fi putut să mă sperie. Dar nu mai e cazul.

- Nu voi sta să văd cum renunţi la respectul regatului tău pentru o fată. Pentru fata *aceea,* spune el, cu voce joasă şi letală. îţi voi găsi o altă jucărie drăguţă, care nu este dintre oamenii de rând, dacă de asta ai nevoie.

încă o dată, sunt nedumerit de ura lui clară faţă de Paedyn şi de ura ei clară faţă de el. Dar, ştiind că nu va răspunde la această întrebare, ¡1 întreb în schimb:

- Deci l-ai trimis pe unul dintre propriii mei gardieni să mă spioneze? Să-l mintă pe prinţul său şi să-i spună că este ceva urgent? Vocea îmi coboară, şi fac un pas spre el. Un om nevinovat îşi va pierde limba din cauza ordinului pe care i l-ai dat.

- Faptul că nu crezi că acest lucru este urgent mă alarmează. Nările regelui se măresc într-un fel pe care am ajuns să îl asociez cu pedeapsa ce va să urmeze. Credeam că te-am antrenat mai bine de-atâl, băiete. Poate mai ai nevoie de nişte *lecţii.*

La aceste cuvinte, aproape că zâmbeşte.

- îndatoririle tale sunt faţă de aceşti oameni, faţă de regatul tău. Locul tău e aici, eşti parte a acestui bal, unde toată lumea te poate vedea. îşi poate vedea viitorul. Buzele lui se curbează intr-un rânjet. Nu afară, jucându-te cu *jucăria* ta nouă

şi drăguţă.

Mă uit în jos la el, şi sângele începe să-mi fiarbă.

- Ce crezi că s-ar putea întâmpla între voi doi, hmm? Râsul tatălui este rece în timp ce continuă: Cine ştie, s-ar putea să ai plăcerea de a o ucide în următoarea întrecere.

Ceva din mine se rupe.

Puterea îmi trece prin vene în timp ce fiecare abilitate din încăpere mă apasă, implorându-mă să eliberez una. Când sunt atât de mânios, este mai greu să mă controlez, mai greu să suprim toată puterea care zvâcneşte în mine. Cuvintele regelui îmi răsună în cap, batjocorindu-mă, facându-mă să mă simt slab pentru că mi-am lăsat controlul să-mi scape.

„Credeam că te-am antrenat mai bine de-atât, băiete. Poate mai ai nevoie de nişte lecţii.“

O mână puternică mi se lasă pe umăr.

- Uşurel, frate, mormăie Kitt în barbă înainte de a păşi intre mine şi tata. Zâmbetul lui pare să atenueze tensiunea, aşa cum o face întotdeauna. Nu e prima confruntare dintre noi pe care o întrerupe. Kitt îşi strânge mâinile în faţa lui cu un aer degajat, de parcă nu ne-ar fi văzut pe mine şi pe tata aproape gata să ne sfâşiem unul pe celălalt. Scuze că vă întrerup! Tată, arăţi de parcă ţi-ar prii o băutură. Şi poate un dans sau două cu manta.

Zâmbetul pe care i-l oferă este acelaşi pe care îl oferă de când eram copii. Zâmbetul care strigă să fie considerat vrednic în ochii tatălui nostru. Zâmbetul pe care şi-l lipeşte pe chip sperând să-l facă pe rege mândru de el. Sperând să se ridice la înălţimea aşteptărilor şi să i se potrivească pantofii gigantici cu care trebuie să umble.

întotdeauna a tânjit după aprobarea, după atenţia regelui. Kitt iubeşte să fie iubit şi chiar şi el simte o lipsă a acestui sentiment atunci când vine vorba despre propriul nostru tată, în ciuda relaţiei mult mai bune pe care o au. Aşadar, va face tot ce este necesar pentru a o obţine.

Şi nu-l condamn pentru asta. Poate că, dacă nu aş fi crescut cu un tată care m-a torturat cu

antrenamentele, l- aş iubi suficient de mult încât să vreau să mă iubească la rândul lui. Dar Kitt a crescut cu o versiune diferită a regelui, una care instruia şi preda cu o mulţime de documente întinse între ei în loc de o lamă ascuţită. Una care l-a învăţat cum să fie rege mai degrabă decât torţionar. Una care l-a modelat pe Kitt mai curând intr-un bărbat decât intr-un monstru.

Kitt pune o mână încurajatoare pe braţul tatălui, indemnându-l spre băuturi şi deserturi. Amândoi îmi aruncă o ultimă privire, una amabilă şi cealaltă fix opusul.

Din fericire, nu am fost niciodată genul care să tânjească după dragoste. Cu atât mai puţin după dragostea tatălui nostru. Am renunţat la asta în ziua în care lama lui mi-a întâlnit pentru prima dată pielea.

Mă uit în încăpere după Paedyn, ştiind deja că nu o voi găsi. Probabil a fost dusă în camera ei pentru a se retrage mai devreme în noaptea asta, din ordinul regelui. Aproape că râd de încercările lui firave de a mă ţine departe de ea.

Dacă eu nu pot să mă ţin departe, în nici un caz nu va putea el să o facă.

Capitolul 54

Kai

Arena e plină până la refuz de oameni. I.e-am auzit strigătele şi bătăile din picioare încă de la castel, în timp ce mergeam pe poteca mărginită de copaci, spre proba finală a întrecerilor.

Pentru a treia oară, ne confruntăm cu ceea ce ar putea fi ultima noastră zi.

Cel puţin pentru această întrecere nu am fost drogaţi înainte de a fi târâţi într-o locaţie aleatorie. M-am trezit cu o bubuitură în uşă,

urmată de un bilet strecurat pe sub ea, care mă anunţa că proba finală urma să aibă loc în arenă.

Asta nu mi-a lăsat timp să vorbesc cu Paedyn, cu atât mai puţin să mă gândesc la ea înainte de a fi escortat în tăcere afară din castel.

Avem public în direct de data asta, iar mulţimea urlă când păşim în arena uriaşă. Gardienii se apropie din toate părţile, conducându-ne la balustrada ce dă spre groapa aflată la câţiva metri dedesubt. Aud o respiraţie colectivă de la colegii mei concurenţi, toţi cu privirea fixată la ceea ce se află sub noi.

Este un labirint.

întregul fund nisipos al gropii este acoperit cu şiruri de gard viu împletit şi plante. Pereţii sunt denşi şi înalţi, umplând întregul fund al arenei ovale.

Este enorm.

Suntem conduşi în jos pe treptele largi care coboară spre labirint. Sunt ultimul din rândul concurenţilor şi, când picioarele mele se afundă uşor în nisip, ne oprim.

- Bine aţi venit, tinere Elite, la proba voastră finală!

îmi îndrept atenţia către cutia confortabilă de sticlă aşezată în partea de jos a tribunelor, decorată cu cele trei scaune cu perne. Kitt stă în dreapta, cu ochii cercetând labirintul înainte să pară a se opri asupra mea. îi văd capul înclinat uşor, urându-mi în tăcere baftă. După ce încuviinţez din cap spre el, ochii mei alunecă spre locul unde regina arată elegantă ca întotdeauna, picior peste picior şi cu chipul relaxat, în timp ce îşi priveşte soţul stând la marginea balustradei, uitându-se la noi în timp ce vorbeşte.

- Deşi cu toţii aţi ajuns până aici, continuă tata, Tealah proiectându-i vocea în vreme ce stă lângă el, ţinându-i blând o mână pe umăr, nu poate fi decât un câştigător.

Mulţimea aplaudă, sunetul fiind ca un strigăt de luptă cu care sunt mult prea familiarizat.

- Ultima voastră probă din întreceri vă este întinsă în faţa ochilor. Un labirint. Amuzamentul

rece îi schimonoseşte faţa. Deşi nimic nu e aşa simplu precum pare.

Atunci labirintul se schimbă. Surprind mişcarea cu coada ochiului şi îmi îndrept capul spre ea, urmărind cum pereţii de frunziş se pliază şi îşi schimbă forma. Gardurile vii se răsucesc în direcţii noi, modificând potecile şi creând altele noi.

lerbari.

îi zăresc acum, zeci de siluete stând de-a lungul marginilor labirintului, cu braţele întinse. Ei au creat această probă pentru noi şi acum o controlează.

- Pentru a câştiga această probă, îmbunătăţindu-ţi astfel şansele de a câştiga întrecerile Epurării, trebuie să fii primul concurent care ajunge în centrul labirintului aflat în mişcare. Regele se opreşte. Dar asta nu este tot.

„Există întotdeauna un clenci."

- Nu numai că trebuie să fii primul concurent care ajunge în centru, dar trebuie şi să omori persoana care te aşteaptă acolo.

Murmure răsună prin mulţime, dar vocea plină a tatălui le depăşeşte cu uşurinţă.

- Persoana de acolo îşi merită pedeapsa. A comis crime împotriva regatului şi va plăti cu viaţa.

Nu sunt surprins. în acest fel, regele va garanta cel puţin o moarte, pentru a distra mulţimea în timpul acestei probe. Parcurg mental toţi prizonierii despre care ştiu că putrezesc în temniţele noastre, intrebându-mă ce suflet rău îşi va găsi azi sfârşitul.

- Fie ca toţi să aduceţi onoare regatului vostru, familiei voastre şi vouă înşivă!

Mulţimea repetă cuvintele regelui în timp ce un gardian ne conduce pe fiecare dintre noi la o deschidere separată a labirintului. Ochii mei traversează groapa, cercetându-i pe gardieni şi pe concurenţii escortaţi de aceştia.

Şi atunci o zăresc.

Părul argintiu strâns, legănându-se cu fiecare

pas. Douăzeci şi opt de pistrui imprăştiindu-i-se pe nas, deşi nu pot să-i număr de aici. Buze pe care încă nu le-am gustat cu adevărat, lipite, şi ochi precum oceanul izbindu- se de ai mei.

Atunci ii ofer ceva – un zâmbet. Unul care ii e destinat numai ei.

Nu pot să-i spun nimic, nu am timp să o tachinez în cuvinte, fie doar pentru a mă asigura că va rămâne în viaţă suficient de mult încât să mă pocnească în faţă când totul se va termina.

Aşa că nu spun nimic.

Ridic mâna şi nu ciupesc nimic în afară de aerul din faţa mea în timp ce îi susţin privirea.

Pe toate molimele, zâmbetul strălucitor pe care mi-l oferă este superb.

Ea îşi ridică mâna, ciupeşte aerul şi…

Şi apoi dispare.

Capitolul 55

Paedyn

Astăzi este ziua cea mare. De fapt, astăzi ar putea fi ultima mea zi.

Gardianul mă ghidează către o deschidere de lângă cealaltă parte a labirintului, lăsându-mă acolo să mă uit Ia pereţii de frunziş care mă provoacă să intru. Mă provoacă să mă pierd în întorsăturile de acolo.

„Supravieţuieşte astăzi, atât! Asta este tot ce trebuie să faci.“

Sunetul crenguţelor care se rup şi cel al gardurilor vii răsucite din interiorul labirintului îmi dau de înţeles că potecile se schimbă din nou. Labirintul se mişcă.

Mişcarea spre stânga îmi face capul să se

îndrepte către o fată tânără, cu ochii înceţoşaţi şi care nu clipeşte, în timp ce mă priveşte cu mâna ridicată deasupra noastră, proiectând ceea ce sper să fie o expresie lipsită de emoţii pe unul dintre ecranele uriaşe, unde va fi văzută de toată lumea. Trebuie să fie zeci ca ea care ne aşteaptă cu răbdare în labirint, gata să transmită vărsarea de sânge.

îmi menţin chipul lipsit de expresie în timp ce mă întorc la deschiderea labirintului din faţa mea, deşi sunt nerăbdătoare să alerg înăuntru şi să termin cu asta.

Totul se va schimba după ziua de azi.

- Să înceapă întrecerea finală!

Abia aud cuvintele regelui răsunând prin arenă înainte ca strigătele nebuneşti ale mulţimii să le înăbuşe. Clipesc şi mă smulg din gândurile mele, clipind în sus la deschiderea din faţa mea şi la pereţii care aşteaptă.

Iar apoi alerg.

Imediat ce păşesc în labirint, sunt învăluită de perdeaua de umbre. E întuneric şi umed, dar nu slăbesc ritmul. Alerg pe poteca de plante şi de pereţi din tufişuri, frânând brusc în clipa când ajung să mă confrunt cu prima decizie.

„Stânga sau dreapta.“

Nu am vreme să-mi cumpănesc opţiunile, aşa că fac la stânga şi sunt imediat confruntată cu aceeaşi decizie.

Dreapta.

Alerg şi alerg şi...

Fundătură. O iau înapoi, fiicând stânga în loc de dreapta, şi grăbesc ritmul în ciuda faptului că gâfâi uşor. Intru într-o rutină a ghicitului, refteându-mi paşii şi înjurând la greu.

- La naiba! ţip la nimic altceva decât a şasea fundătură peste care am plăcerea să dau.

Mă răsucesc pe călcâie şi mă întorc pe traseul pe care am venit, abia aruncând o privire înspre Vizualul care tocmai a asistat la mica mea izbucnire şi mi-a înregistrat- o. Pufnesc, simţurile fiindu-mi amorţite în labirintul ăsta umed. Strigătele publicului de afară sunt estompate,

amortizate de straturile de frunziş des care mă separă de mulţime.

E straniu de linişte aici, înăuntru; doar sunetul paşilor mei, bubuitul inimii mele şi respiraţia mea gâfâită umplu
tăcerea.

Iar apoi labirintul se modifică.

Poteca pe care mă aflu se strâmtează, tufişurile din laterale apăsându-mă.

Sunt pe cale să fiu strivită.

Acesta e coşmarul meu.

Coşmarul meu cel mai terifiant, claustrofobic. Sprintez spre capătul potecii, unde mă aşteaptă o alta, una care nu se mişcă şi care nu o să mă zdrobească dacă ajung la timp. Plămânii îmi ard, picioarele mi se cufundă în nisip la fiecare pas.

Crengi, frunze şi frunziş verde îmi ating umerii de o parte şi de cealaltă, ameninţând să mă înghită cu totul în timp ce continuă să se închidă. Dar continui să alerg spre salvarea mea, spre poteca aceea ce mă aşteaptă la numai câţiva metri.

Crengi şi spini pe care nu i-am mai văzut până acum îmi zgârie pielea expusă a braţelor, în timp ce pereţii continuă să mă strângă. Nu peste mult timp, voi fi captivă în frunziş, cu crengi şi spini infipţi în mine.

Moartă.

O să fiu moartă dacă nu ies. „Acum."

Mă arunc înainte.

Aterizez cu putere pe poteca dură şi mă rostogolesc pentru a atenua impactul. Şi atunci durerea îmi erupe în picior.

întinsă pe o parte, cu pieptul îngreunat, urmăresc senzaţia de usturime până la piciorul meu stâng – cel prins între două tufe care acum s-au îmbinat.

Un ţipăt gâtuit îmi scapă de pe buze, şi îmi apăs mâna peste gură ca să îl înăbuş. Mă ridic în şezut, încercând să- mi calmez respiraţia, în timp ce întind mâini tremurătoare spre glezna care abia îmi mai e acoperită de gheata de- acum sfâşiată.

Mă aplec în faţă şi bâjbâi prin amestecul de

crengi, frunze şi spini care-mi ţin piciorul captiv. După ce cu greu reuşesc să rup o creangă, simt că nu mi-am dorit nicicând mai mult să am pumnalul asupra mea.

Acest labirint este opera Ierbarilor, opera Elitelor. Puterea umple frunzişul care creează aceşti pereţi, împletiţi cu crengi, frunze şi spini pentru a fi mai groşii, mai rezistenţi şi mortali.

înghit o gură de aer, forţându-mă să ignor durerea arzătoare din picior. Mâinile mi se înfăşoară în jurul gambei. Inspir tremurat. Iar apoi trag.

E precum arsura focului. Durerea e atât de fierbinte, atât de sfredelitoare. îmi muşc limba până când simt gust de sânge, urmărind cum trag la vedere o porţiune mai mare din piciorul meu în timp ce scot gheata distrusă din picior. Mă opresc, chinuindu-mă să respir şi să scap măcar un pic de durere.

Fără gheata care să mi-l protejeze de spini şi de crengile ascuţite, piciorul meu e o masă sfâşiată de carne vie. Mă rog, cel puţin partea din el pe care o pot vedea. Cealaltă jumătate a labei piciorului meu este în continuare înghiţită de tufişurile acum îmbinate, care refuză să mă elibereze.

îmi înghit ţipătul de durere când îmi trag din nou piciorul. Mai multă carne sfâşiată apare la vedere, însângerată şi cu dâre roşii săpate adânc în piele. Dar, cu o smucitură finală urmată de un strigăt, piciorul îmi e eliberat.

Cad pe spate, icnind după aer şi de durere. Clipesc spre cerul de deasupra, ingăduindu-mi un moment de respiro înainte de a mă ridica în şezut şi de a-mi rupe poalele cămăşii. Materialul grena se amestecă acum cu sângele din rană în timp ce mi-l leg în jurul piciorului, cât de bine pot.

Adena ar fi deopotrivă fascinată şi îngreţoşată de cât de bine se potrivesc culorile.

Mă împing de pe sol şi mă ridic, clătinându-mă.

Durere. Durere ascuţită şi un potop de înjurături.

Şchiopătez înainte, încercând să ignor durerea

zvâcnitoare din laba piciorului, care urcă înspre gambă. Dar pot merge, ceea ce dovedeşte că rana putea fi cu mult, mult mai gravă.

Sudoarea se lipeşte de mine, îmbibând bluza care acum, ruptă, e periculos de scurtă, dezvăluind o porţiune mare de piele deasupra beteliei pantalonilor. Şi, în ciuda brizei umede şi răcoroase care adie printre pereţii labirintului, mă simt neplăcut de încinsă şi de lipicioasă.

Merg mai departe, dezechilibrată de durere şi de lipsa ambelor ghete. Bezna sporeşte pe măsură ce mă îndrept tot mai mult spre ceea ce sper că este centrul labirintului şi ceea ce mă aşteaptă acolo. Iar dacă ajung acolo prima, viaţa cuiva va fi în mâinile mele.

„Stânga. Dreapta. Stânga. Stânga. Fundătură. Dreapta. Stânga. Fundătură.“

Claustrofobia mea mă face să mă simt de parcă tufişurile s-ar apăsa asupra mea...

încetinesc până mă opresc. Chiar se apasă.

Panicată, îmi întorc capul în toate direcţiile, încercând să găsesc o potecă unde să nu fiu complet înghiţită. Fără succes. Mă forţez să pornesc într-un soi de alergare împiedicată, luând-o pe poteci la întâmplare şi descoperind că toate se modifică.

„Chestia asta nu poate fi în regulă.“

Regele nu i-ar arunca pur şi simplu pe concurenţi în labirintul ăsta doar ca să ii strivească pentru distracţie, aşa-i? Partea distractivă nu era, teoretic, să ne urmărească nimicindu-ne intre noi?

Fac o pauză şi îmi îngădui să gâfâi, să intru în panică. Dacă regele intenţionează să mă strivească între boscheţi, atunci nu e nimic de făcut. Aşa că mă opresc şi mă uit lung la pereţii de verdeaţă care se apropie de mine din ambele direcţii.

Apoi închid ochii şi mă pregătesc.

„Se pare că va fi un Obişnuit mai puţin pentru care lumea să-şi bată capul.“

Crengi mi se freacă de umăr, şi înţepenesc, pregătită brusc şi cu tristeţe să întâmpin moartea.

„Ne vedem în curând, tată.“

Nimic.

Deschid un pic un ochi, doar ca să descopăr că am în faţă un perete de verdeaţă. Clipesc. Tufişurile nu se mai mişcă. Mă întorc, iar o creangă îmi prinde tricoul când fac mişcarea.

Poteca e acum doar un pic mai largă decât umerii mei.

Mă poticnesc înspre capăt şi cotesc pe altă potecă, descoperind că e la fel de îngustă. înghit, făcând brusc stânga pe o potecă exact la fel de strâmtă.

Cât de crud şi de viclean e regele. Aproape că vreau să îl aplaud pentru jocul ăsta odios. Am avut dreptate.

Distracţia la întreceri este să fim priviţi cum ne nimicim între noi.

Un ţipăt străpunge liniştea, răsunând preţ de o clipă înainte de a fi redus la tăcere în clipa următoare, provocându-mi un fior pe şira spinării.

Din nou, suntem forţaţi să luptăm. Şi pe potecile astea e suficient spaţiu cât să treacă un singur trup.

Trag tremurat aer în piept, simţind claustrofobia cum mă apasă la fel ca pereţii care îmi ating umerii.

Doar un concurent poate încăpea pe o potecă. Aşa că dacă dau peste unul...

- Mulţumesc molimei – din vocea din spatele meu picură venin îmi făceam griji că nu apuc să te ucid înainte să se termine întrecerile astea.

Capitolul 56

Kai

Dreapta.

Dreapta.

Stânga.
Fundătură.
„Rahat!“
îmi las capul pe spate înspre cerul înnorat aflat deasupra, undeva departe – pare mai întunecat văzut din interiorul acestui labirint. Trăgând adânc aer în piept, mă întorc şi pornesc înapoi, în alergare uşoară, pe traseul pe care am venit, alegând de data asta să o iau la dreapta.
Greşit!
încă o fundătură mă tentează să imi înfig pumnul în ea, deşi ştiu că asta îmi va face mai rău mie decât plantelor. Grăbesc pasul şi trec degrabă pe lângă un Vizual, ignorându-i pe el şi căutătura lui fixă, neliniştitoare. Sunt într-o dispoziţie proastă. Nu e tocmai surprinzător, dat fiind că am tot alergat prin labirint, în căldură, nimerind numai peste fundături şi simţind că înnebunesc.
în afară de a evita să fiu zdrobit de pereţi mişcători şi de a întâlni câteva duzini de şerpi alunecând de sub ei, m-am ţinut relativ ocupat cu alergarea constantă. Am pierdut noţiunea timpului aici, dar, cu inima ce-mi bate rapid şi respiraţia gâfâită, ştiu ca fac asta de ceva vreme.
Nisipul mi se mişcă sub picioare, iar apoi tufişurile se mişcă în lateral, de ambele părţi ale mele.
Aud strigătele estompate de încântare ale mulţimii în timp ce labirintul începe din nou să se reaşeze, aşa că mă năpustesc de pe potecă pe o alta care se îngustează şi ea la fel de rapid. Făcând dreapta, nu dau cu ochii decât peste alte tufişuri care se apropie unele de celelalte.
Mă întorc, iar ochii îmi cutreieră. Oriunde mă uit văd promisiunea morţii din pricina plantelor. Un mod penibil de a muri. Stau pe potecă, privind pereţii apropiindu-se de mine. Nu m-am simţit niciodată atât de neputincios, atât de incapabil să fac ceva ca să împiedic această soartă fatală inerentă.
Iar apoi pereţii se opresc. Umerii mi se împing de cele două tufişuri care ameninţă acum să mă zdrobească. Păşesc înainte, cu braţele frecându-

mi-se de pereţii prea inguşti de frunziş aflaţi de-o parte şi de cealaltă.

Un râset amar îmi scapă, sunetul fiind înghiţit de pereţii groşi.

„Inteligent, tată!“

Oftez, împingându-mă în faţă în labirint, ştiind că, dacă dau peste un alt concurent, nu există decât o cale pentru a trece de el.

Stânga.

Dreapta.

Dreapta.

Jaguar.

Clipesc.

Nu la asta mă aşteptam. Jaguarul clipeşte şi el la mine, cu blana de culoarea intensă a vinului, cu ochii de culoarea mierii dulci.

- Salut, Andy.

Ea îşi înclină capul într-o parte, manierismele ei oglindindu-le pe cele ale unei pisici jucându-se cu un şoarece. Iar asta mă îngrijorează. Nu ştiu de cât timp este în forma animală, dar văd că e de suficient de mult cât să înceapă să se piardă în ea.

Abilitatea lui Andy este la fel de periculoasă pentru ea pe cât este pentru ceilalţi. Cu cât stă mai mult timp transformată, cu atât mai greu îi e să-şi ţină firea. Este exact motivul pentru care s-a antrenat atât de mult cu abilitatea sa şi exact motivul pentru care eu nu o folosesc foarte des. Când eram copii, stătea uneori şi cu zilele în forma animală, incapabilă să se transforme la loc până când, într-un final, se trezea în forma umană, tară să aibă nici o amintire despre cele întâmplate.

De-a lungul anilor, a învăţat să o controleze, a învăţat să îşi păstreze raţiunea chiar şi când se află într-un alt trup. Dar, cu toată adrenalina ce pulsează prin forma ei de jaguar, controlul pare să îi scape. Şi tocmai acesta e motivul pentru care se uită la mine ca la o bucată de carne.

- Uşurel, Andy!

Ridic încet mâinile, făcând un pas înapoi.

Ea face un pas înainte. Nu, se *aruncă* înainte.

„Rahat!“

Poteca asta e aşa îngustă, că în nici un caz nu ar putea trece paşnic pe lângă mine, chiar dacă ar dori s-o facă. Nu că ar fi ceva paşnic în felul în care mă priveşte, în felul în care se lasă în jos pe nisip.

Nu vreau să o rănesc, dar, la naiba, ea vrea să mă rănească. Mă ţintuieşte cu privirea ca un prădător care îi promite prăzii sale o moarte dureroasă.

Caut o abilitate din preajmă, aşa cum am tăcut de multe ori de când am păşit în labirint. Molima ştie că am încercat să preiau puterea unui Ierbar ca să dau jos pereţii ăştia până în centrul labirintului. Şi exact asta aş face dacă ei nu ar sta în mod deliberat în afara razei mele de acţiune. Zumzetul abilităţii lui Andy este copleşitor, singura suficient de aproape ca să o simt...

Stai aşa!

Simt un freamăt slab în vene, senzaţia unei puteri care se apropie. O apuc şi...

Andy sare la atac.

Gheare scoase care-mi ţintesc gâtul, colţi ascuţiţi ca lama scoşi la iveală, un ghem grena năpustindu-se asupra
mea.

Iar apoi sunt în spatele ei.

Andy se prăbuşeşte în nisip, acolo unde intenţionase să se izbească de mine. Scoate un răget de frustrare şi abia reuşeşte să se întoarcă în loc pe poteca îngustă. Doar o felină agilă ar putea să se întoarcă pentru a ajunge cu faţa la mine într-un spaţiu atât de mic.

Cu un alt răget, se năpusteşte din nou asupra mea. Şi, intr-o altă clipită, folosind abilitatea lui Jax, sunt în spatele ei. Din nou. Repetă aceeaşi abordare de a se întoarce pentru a încerca iar să-şi afunde colţii în mine.

Iar atunci puterea lui Jax scade în venele mele.

„Nu, nu...“

Şi dispare.

Acum, el e prea departe de mine, pierdut în labirint şi luându-şi abilitatea cu el.

„Ei bine, asta-mi lasă la dispoziţie o singură

opţiune."

Cu doar o abilitate la dispoziţia mea, mă folosesc, în sfârşit, de ea.

Mă transform.

Pe toate molimele, uitasem cât detest asta. Văd o fulgerare de lumină înainte ca oasele să îmi înceapă să se modifice, muşchii să se întindă, fiecare parte a trupului meu fiind dureros de conştientă de transformare. Sunt aproape de sol, cu trupul suplu şi puternic acoperit cu blană lucioasă. îmi simt caninii lungindu-se, ascuţiţi în colţi mortali. Vederea mi se ascute odată cu ei, focalizându-se asupra jaguarului mai mic din faţa mea.

„Păstrează-ţi mintea limpede! Păstrează-ţi mintea limpede! Păstrează-ţi mintea limpede!"

Cu puţinul antrenament de care am avut parte în comparaţie cu Andy, e mult mai uşor pentru mine să mă las absorbit de ce tocmai am devenit. Aşadar, cu cât se termină mai repede lupta asta, cu atât mai bine.

Andy pare doar vag surprinsă că m-am transformat din om în jaguar, devenind pe măsura ei. oglindind-o. Dar îşi revine rapid, iar atacul brusc al ghearelor ei imi prinde lateralul feţei. Ea sfârtecă în sus, ratându-mi la mustaţă ochiul.

Gem de durere. Nu, *mârâi* de durere.

Sar spre ea, atacând cu propriile gheare ascuţite ca briciul. I le trec peste piept, iar ea scoate un strigăt de durere înainte de a sări peste mine.

Aceasta ar putea fi cea mai ciudată luptă în care am fost vreodată prins. Iar asta spune multe.

Şi totuşi, mă simt atât de firesc în acest corp. Ghearele şi caninii mei ştiu exact ce să facă în timp ce o lovesc. Sângele roşu se amestecă acum cu blana ei vişinie în timp ce ne rostogolim unul peste altul, mârâind şi sfâşiindu-ne carnea oriunde putem.

Ne luptăm la propriu ca nişte animale turbate.

Am lăsat instinctul să preia controlul, permiţându-mi să ating un pic mai mult acea parte animală.

„Păstrează-ţi mintea limpede! Păstrează-ţi mintea limpede! Păstrează-ţi mintea limpede!“

Ea este deasupra mea, şi colţii mei muşcă, întâlnind pielea moale a gâtului ei. Ea ţipă, iar eu o arunc de pe mine, uitându-mă cum se prăbuşeşte în nisip şi se loveşte de un gard viu. Mă strecor spre ea, cu labele călcând silenţios în timp ce mă apropii de prada mea.

„Nu. Nu prada mea. Familia mea. Andy.“

Ea dă să se ridice, încercând să mă sfâşie cu ghearele şi colţii când mă apropii. Mă ghemuiesc deasupra ei, acest mic jaguar care a îndrăznit să mă înfrunte. Colţii imi sunt descoperiţi şi un mârâit imi creşte în gât.

„Sunt Kai Azer, prinţ şi viitor Executant al regatului Ilya. Sunt Kai Azer, prinţ şi vii...“

Durere.

Colţii ascuţiţi sunt strânşi în jurul umărului meu, sfâşiindu-mi carnea şi blana. Urlu şi îmi ridic braţul nevătămat, gata să termin asta cu o lovitură. Un fulger de lumină îmi orbeşte pe moment ochii ageri, şi mă clatin în spate, uluit când îmi revin în fire.

„Eram gata să o ucid.“

Trebuie să mă schimb la Ioc. Acum.

Clipind, mă uit în jos la locul unde Andy ar trebui să stea întinsă sub mine. Dar nu e nimic acolo. O umbră bruscă se profilează deasupra, atrăgându-mi atenţia spre cer. Ei bine, spre unde ar fi cerul, dacă l-aş vedea.

Viţele şi frunzişul gros au creat o barieră peste vârful labirintului, o cupolă de verdeaţă care ne înconjoară complet. Aud foşnetul penelor şi un fulger de aripi roşii ca vinul bătând pe tavanul gros.

S-a transformat intr-un şoim, încercând cu disperare să zboare peste acest labirint, dar fără succes. Un efort curajos, dar pe care Ierbarii nu-l pot îngădui.

Andy ţipă, încercând să se prindă cu ghearele de ramurile care o ţin captivă în această cuşcă. Apoi coboară înspre nisip, orbindu-mă cu o lumină fulgerătoare. Clipesc, şi ea revine la forma ei de

jaguar, iară să-mi arunce o a doua privire înainte de a pleca şchiopătând.

Nu mai pierd nici o secundă înainte de a mă transforma la loc. Hainele îmi sunt încă intacte, dar îmbibate, probabil, cu sânge. Sunt acoperit de tăieturi adânci – cea de pe faţă mă usturǎ în timp ce sângele mi se prelinge în ochi. Dar urma muşcăturii e cea care îmi atrage atenţia. Este adâncă şi din ea curge sânge, urma unui şir de colţi ascuţiţi fiind imprimată în pielea umărului meu.

Şi doare ca naiba.

Smulg o fâşie de material din poalele cămăşii şi o înfăşor în jurul rănii, încercând să opresc fluxul constant de sânge. Chiar şi oasele par să mă doară în timp ce mă deplasez din nou prin labirint, după ce am pierdut mult prea mult timp scoţând ghearele la verişoara mea.

Dreapta.

Stânga.

Stânga.

Ţipete.

înlemnesc.

încă un ţipăt.

Dreapta.

Stânga.

Dreapta.

Mă opresc brusc.

O foarte vagă furnicătură a unei puteri îmi bolboroseşte în vene. Mă concentrez asupra ei, cerându-i să devină mai puternică. Şi o face. Nu ezit să o apuc.

Un zâmbet îmi apare pe faţa însângerată.

„Se pare că un Ierbar s-a apropiat prea mult.“

Capitolul 57

Paedyn

- Nu-ţi face griji, voi rezolva repede. Din păcate, nu am suficient timp să mă joc cu tine.

Mă învârt încet pe poteca îngustă, înfruntând

deţinătorul acelei voci reci şi cu ochi căprui şi mai reci.

- Blair, spun eu cu răceală.

Ea se îndreaptă spre mine cu un zâmbet curbându-i buzele.

- Bună, Paedyn!

- Eşti sigură că vrei să faci asta? o întreb cu calm. Ai uitat deja ce ţi-am făcut la nas ultima dată când ne-ani luptat?

- Nu, practic mârâie ea, nu am uitat.

Fac un pas în spate, cu ramurile agăţându-mi ca nişte gheare braţele, cu piciorul protestând de durere. Deschid gura ca să scot o altă remarcă, pentru a câştiga mai mult timp, dar nu iese nimic. De fapt, aerul nu intră.

Şi apoi picioarele mele părăsesc pământul.

Gâfâind, imi duc mâna la gât, deşi ştiu că nici o mână nu îmi strânge traheea. Nu, aceasta nu este opera a nimic altceva decât a minţii perverse a lui Blair. Mişcarea ei caracteristică. Atârn în aer, la câţiva metri de pământ, sufocându-mă.

- Doar pentru că o să fac asta rapid nu înseamnă că nu va fi dureros. Ea îşi ţuguie buzele la mine. îmi pare rău, Paedyn. Nu obţinem întotdeauna ceea ce ne dorim, nu-i aşa?

Privirea mi se înceţoşează, făcând dificil să văd mâna întinsă spre mine sau zâmbetul răutăcios care îi curbează buzele. Abia pot să respir. în ciuda promisiunii ei de a face acest lucru rapid, ea trage de timp.

„Gândeşte! *Gândeşte!“*

Trebuie să mă apropii suficient de ea pentru a-i aplica o lovitură. Antrenamentul nostru împreună de după bal m-a învăţat tot ce trebuie să ştiu despre faptul că evită lupta fizică. Dacă m-aş putea apropia de ea...

De-aş putea măcar *sâ respir.*

- ’IU chiar ştii multe despre cum e să nu obţii ceea ce iţi doreşti.

Vocea mea este un cârâit, o scuză jalnică pentru cât de pasiv îmi sună glasul. Faptul că am folosit aerul limitat pe care ¡1 am pentru a rosti acele cuvinte îmi face capul să se învârtă, mă face să mă

rog ca ea să muşte momeala.

Strângerea ei slăbeşte. Doar puţin.

Există o întrebare în ochii ei, la care intenţionez să răspund.

- Kai.

Numele lui iese din gura mea, gâtuit.

Privirea lui Blair este mai tăioasă decât pumnalul meu, pe care mi-aş dori atât de mult să-l am acum.

- Prinţii, continui cu o tuse. Kai şi Kitt, amândoi. Nu îl poţi avea pe nici unul din ei. Fac o pauză înainte de a continua sugrumat: Pentru că ei nu te vor.

Sunt trântită la pământ.

Puţinul aer pe care l-am avut iese din mine. Rămân gâfâind, cu faţa pe jumătate îngropată în nisip.

„Ridică-te!“

îmi salt capul şi împing în braţele tremurânde de sub mine, ajungând încet în picioare. Şi, în mod alarmant, Blair mă lasă să fac asta. Un acces de râset cu tuse îmi scapă când ochii mei îi întâlnesc pe ai ei. îi susţin privirea, acum arzând de furie.

„Asta e. Enervează-te suficient de tare cât să vrei să mă răneşti cu mâinile tale.“

- Spune-mi, cum e? Să fii respinsă iar şi iar şi…

Nici măcar nu am ocazia să-mi termin propoziţia înainte de a fi din nou aruncată în aer şi să mă prăbuşesc înapoi în nisip. Tuşind şi încercând să respir, încep să mă rostogolesc pe spate.

O durere orbitoare îmi trece prin coaste.

Mă ghemuiesc, singura mea apărare împotriva cizmei dure care mă loveşte în burtă. Deschid un ochi, zărind chipul livid al lui Blair deasupra mea, contorsionat de furie.

„Nu uita niciodată că inteligenţa ta este o armă ce poate fi mânuită doar dacă mintea îţi e la fel de ascuţită ca lama!“

Zâmbesc în ciuda durerii.

„Am adus-o exact acolo unde o vreau.“

Piciorul ei mi se îndreaptă din nou spre burtă, şi de data asta il prind. O aud gâfâind de surpriză când i-l răsucesc înainte de a-l trage spre mine,

făcând-o să se prăbuşească la pământ.

Am trântit-o de-am lăsat-o fără suflare, ceva ce ştiu că nu este obişnuită să simtă, nu când a avut întotdeauna abilitatea în spatele căreia să se ascundă. Mă târăsc deasupra ei intr-o clipă, prinzându-i braţele pe sol, sub genunchii mei. Ea mârâie la mine, cu privirea plină de o furie guturală.

Ştiu că am timp doar pentru o lovitură înainte ca ea să- şi revină şi să mă arunce cu puterea minţii. Aşa că fac ca lovitura să conteze.

îmi alunec inelul tatălui meu pe degetul mijlociu şi îi dau un croşeu zdravăn drept în tâmplă, lovind fără milă acel punct sensibil de la cap.

Şi imediat îşi pierde cunoştinţa.

Dar nu pentru mult timp. Se va dezmetici în următoarele două minute, însă, până atunci, voi fi pierdută în labirint şi, sper eu, departe de tot. Pentru că, data viitoare când ne întâlnim, am senzaţia că îmi va zdrobi inima pe loc.

Mă poticnesc, cu trupul dureros. Fiecare centimetru din mine ţipă în semn de protest, se clatină la fiecare pas. Dar mă forţez să înaintez, mă străduiesc să prind viteză.

Sunt pierdută din nou în nebunia labirintului, ezitând ia fiecare cale aleasă, intrebându-mă dacă cealaltă n-ar fi dus la victoria mea.

Stânga sau dreapta?

Stânga. Cu siguranţă stânga.

Cu siguranţă nu, văzând că este o fundătură.

La fiecare câteva minute, aud un strigăt de durere sau sunete de luptă amestecate cu strigătele mulţimii aflate mult dincolo de aceste ziduri. Pe poteci stau Vizuali, speriindu-mă atât de tare, încât aproape că-i iau la pumni pe jumătate dintre ei. Dar, de îndată ce mă văd venind, se dau laoparte din calea mea cât pot de bine. îmi pare rău pentru ei, îmi pare rău că lucrurile la care au fost martori le-au fost întipărite permanent în creier.

Labirintul se rearanjează pentru a zecea oară, forţându- mă să părăsesc poteca şi să o iau pe una nouă.

îmi vine să ţip.

Fac la dreapta pe o potecă aleasă la întâmplare înainte de a derapa în încercarea de a mă opri.

Acolo, la capătul acestei poteci înguste, se află un cerc de nisip deschis.

Centrul.

Victoria.

Victoria mea.

Capitolul 58

Kai

însuşi pământul este sub controlul meu. S-ar putea spune că ţin lumea în palmă, deşi este o interpretare foarte dramatică a puterii mele. Ei bine, a puterii pe care o împrumut.

Peretele labirintului din faţa mea se prăbuşeşte. Viţele şi frunzişul care alcătuiesc gardul viu se afundă înapoi în pământ, alunecând sub nisip. Alerg înainte, folosind puterea Ierbarului pentru a dărâma pereţi sau pentru a-i despica în două.

Distrug fiecare bucată din labirintul de lângă mine, descâlcind viţe şi ramuri.

Creez o cale clară şi largă, în timp ce sper că alerg în direcţia corectă. Şi nu încetinesc. Gardurile vii se topesc pentru ca eu să alerg prin ele, în timp ce altele alunecă înapoi în pământul de unde au încolţit.

Strigătele mulţimii se amplifică la fiecare zid pe care îl dărâm. Sunetul numelui meu răsună prin public, dar ¡1 ignor, concentrându-mă la abilităţile mele.

Concentrându-mă la abilitatea care pâlpâie.

Puterea din interiorul meu se estompează.

lerbarii şi-au dat seama, în sfârşit, de ceea ce fac eu şi, fără îndoială, fug din labirint, încercând să iasă din raza mea de acţiune.

Despic un perete în faţa mea, creând o cale prin care să alerg. Creşte şi creşte şi apoi...

Se opreşte.

Abilitatea mi se scurge din oase, lăsându-mă neputincios şi cu o mână întinsă inutil înspre gardul viu. îmi forţez drumul prin spărtura pe care am creat-o, spini şi ramuri zgâriindu-mă.

Aud labirintul reconstruindu-se în spatele meu în timp ce lerbarii încearcă să repare daunele pe care le-am provocat. Dar e prea târziu.

Am ajuns deja la centru.

Intru în cercul deschis, plin de nimic altceva decât nisip şi cele două siluete din el. Prima a venit de pe o potecă opusă potecii mele, iar fulgerarea de argint care sclipeşte în lumină îmi spune exact cine este.

Paedyn şchiopătează. întregul ei corp pare să se târască, deşi îl împinge să fugă. Piciorul şi corpul ei sunt însângerate, învineţite.

Avansez.

Dar privirea ei nu o găseşte nici o clipă pe a mea. Nu, acei ochi albaştri sunt fixaţi pe silueta din centrul cercului. Paşii lui Paedyn se clatină, neatenţi, de parcă s-ar fi intors în dormitorul meu, unde am învăţat-o să danseze.

Şi apoi sprintează spre criminalul care este sortit să moară.

Capitolul 59

Paedyn

Deodată nu mai pot să respir şi mă întreb vag dacă Blair s-a întors, scoţându-mi aerul din plămâni cu strânsoarea ei invizibilă.

Mă legân pe loc, cu picioarele afundate în nisipul de sub mine, la marginea cercului.

Am vedenii. Probabil am vedenii.

Mă clatin înainte, alergând împleticit. Mă forţez să mă mişc mai repede, ignorând protestul durerii care îmi fulgeră în picior.

- Adena?

„Nu e cu putinţă. Nu se poate să se întâmple asta.“

Silueta ei frumoasă este frântă şi sângerează. Genunchii i se cufundă în nisip, iar mâinile ii sunt strâns legate la spate. Lacrimile îi curg pe pielea cândva strălucitoare, închisă la culoare, acum ternă şi mânjită de sânge.

Un suspin cutremurat îi scapă, iar inima mea ameninţă să mă abandoneze la auzul acelui sunet. Nu am auzit-o niciodată pe Adena plângând. Nici măcar după ce şi-a pierdut părinţii, la fel ca mine, după ce a fost bătută pentru că a încercat să fure acei melcişori dulci pe care îi iubeşte atât de mult, după ce a tremurat pe străzi – nimic nu a frânt-o vreodată. Nimic nu a stins vreodată lumina care este *ea.*

Ea este lumina *mea.*

Mă poticnesc spre ea, deopotrivă amorţită şi îngreţoşată.

„Nu se poate. Nu are cum să...“

- Paedyn!

Vocea i se frânge, şi cred că la fel şi inima mea. Se chinuieşte să se ridice, încercând să păşească spre mine, cu toate că picioarele îi sunt legate. Panica ii picură din următoarele cuvinte rapide, frenetice.

- Pae, îmi pre atât de rău, eu...

Timpul pare să stea în loc.

Scena pare să încetinească, să se desfăşoare atât de viu, atât de violent.

Şi ştiu în clipa asta că o voi revedea de fiecare dată când voi închide ochii.

Nu e nevoie decât de o creangă brutal de boantă.

O singură creangă frântă ca să o frângă.

Lemnul noduros zboară, condus de o forţă nevăzută, înainte de a-i întâlni spatele, infigându-i-se în piept. Ţipătul nici n-a putut să-mi iasă din

gâtlej suficient de repede.

- Adena!

Ea se leagănă, clipind în jos către creanga însângerată care ii iese din piept. Apoi privirea i se ridică încet înspre a mea în timp ce mă poticnesc intr-un sprint, lacrimile inceţoşându-mi vederea.

Sunetul ţipetelor îmi umplu urechile.

Cred că e posibil să fi venit dinspre mine.

Ea se chirceşte.

Şi, când o face, remarc cu coada ochiului zâmbetul strâmb şi părul liliachiu, de cealaltă parte a cercului, cu mâna întinsă. Mâna care a condus şi a oferit darul morţii, folosind nimic altceva decât mintea pentru a-şi atinge ţinta.

-Nu!

Strigătul meu e brutal, smulgându-mi-se din gâtlej.

Ajung la Adena înainte să atingă pământul, luând-o în braţe în timp ce o cobor cu blândeţe în nisip. îi mângâi capul în vreme ce trupul însângerat îi e întins în poala mea. Lacrimile mi se preling pe faţă. Ţipetele mi se înghesuie în gâtlej.

Pielea ii e lipicioasă de la sudoare în timp ce îi dau cârlionţii întunecaţi de pe faţă, mângâind bretonul inegal pe care mă pusese să i-l tai în Fort, cu mâini nesigure. Acei ochi mari, de culoarea alunei, se uită fix intr-ai mei, umezi de lacrimi nevărsate.

- O să fii bine, A. Mâinile îmi tremură în timp ce ating cu blândeţe rana, vocea îmi tremură în timp ce cuvintele se varsă din mine la fel de repede precum lacrimile. Mă auzi? O să fii bine, şi atunci o să îţi aduc atât de mul ţi melcişori insiropaţi, că n-o să ii mai suporţi. Bine? Ridic frenetic privirea şi strig: Ajutor! Vă rog, să vină cineva în ajutor!

Dar strigătele mele sunt înecate de ovaţiile publicului, şi sunt lăsată să îmi şoptesc rugăminţile.

- Ajutaţi-o! Vă rog! *Vă rog!* Mă uit în jos la Adena, printre lacrimile din ochii mei. Trebuie să rămâi cu mine. Vocea mi se frânge. Eu mă frâng. Trebuie să îmi promiţi că rămâi...

Adena respiră aspru, slab şi tremurat.

- Pae.

Suspinul care îmi iese de pe buze când imi rosteşte numele, atât de mângâietor şi de dulce. De parcă eu sunt cea care are nevoie de mângâiere.

- Ştii doar că nu fac promisiuni pe care nu le pot respecta.

Vocea îi e tot mai înceată cu fiecare cuvânt, energia îi e consumată. Şi, cu o altă respiraţie şuierătoare, îşi curbează buzele crăpate intr-un zâmbet. Chiar şi în faţa morţii, ea zâmbeşte.

„Moarte."

Ea e *pe moarte.*

- Nu. Nu. Nu... Cuvintele mele sunt un suspin, un strigăt tremurător. Nu spune asta! Eşti bine. Totul va fi bine!

Ea încă îmi zâmbeşte în timp ce lacrimile ii alunecă pe faţă din acei ochi calzi, de culoarea alunei, care acum par să nu se mai poată concentra.

- Promiţi că o vei purta pentru mine?

Clipesc la ea, ceea ce doar îmi umple ochii cu şi mai multe lacrimi.

-Ce?

- Vesta. Vocea ei e doar o şoaptă, forţându-mă să mă aplec în faţă ca să o aud în timp ce spune: C-cea verde cu buzunare. Respiră şuierător inainte ca o tuse aspră să-i zguduie corpul. Sângele îi pătează buzele şi ii alunecă din colţurile gurii, dar ea continuă, hotărâtă ca întotdeauna. Cusăturile mi-au luat o veşnicie şi nu mi-ar plăcea deloc ca toată... m-munca mea să se irosească.

Un amestec de suspine şi râset isteric îmi scapă printre buze.

- Promit, A! O voi purta în fiecare zi pentru
tine.

Ea zâmbeşte, genul de zâmbet trist pe care ai zice că-l afişează soarele atunci când apune. Cald şi minunat. Epuizat şi obosit. Gata să-şi ia rămas-bun, să ia o pauză de la a fi o sursă constantă de lumină. Apoi uşurarea dată de gândul la odihnă.

Ochii i se mişcă rapid şi se închid, şi sunt dintr-

odată atât de înspăimântată că nu voi mai vedea niciodată acea privire de culoarea alunelor.

- Te rog, şoptesc, trăgând-o mai aproape de mine. Te rog nu mă părăsi. A! Tu eşti tot ce mi-a rămas.

Ea este singura persoană care mă *cunoaşte.*

Inima mă *doare.*

Moartea este prea întunecată pentru Adena, prea sumbră pentru strălucirea ei, prea nemeritată pentru sufletul ei orbitor.

Pleoapele i se întredeschid, dezvăluind o fâşie din acei ochi precum aluna, ca să-i văd pentru ultima dată. Se străduieşte să vorbească, se chinuieşte să respire superficial.

- Acesta nu este un rămas-bun, ci doar o modalitate bună de a spune la revedere până data viitoare când te văd!

Corpul îmi e cutremurat de suspine în timp ce îi mângâi faţa frumoasă, amintindu-mi acele cuvinte, aceleaşi pe care mi le-a spus înainte să plec din Loot. Numai că atunci fraza ei fusese însoţită de zâmbete şi de fluturări din mână, căci era sigură că urma să mă revadă.

Iar acum, nu o va mai face niciodată.

Ar fi trebuit să fiu eu. Trebuia să fiu eu. Eu am fost cea menită să moară în aceste întreceri, nu ea. Oricine în afară de ea.

Un val de vinovăţie se prăbuşeşte peste mine, ameninţând să mă înece la fel ca lacrimile mele. E doar vina mea. Ea este aici doar din cauza neatenţiei mele, a egoismului meu. Am adus-o aici după ce *am uitat* de ea. Am adus-o să-şi întâmpine moartea.

- Vreau să ştii că nu te voi uita niciodată, A. spun printre suspine. Nu în această viaţă şi nici în următoarea.

„Niciodată."

Ea abia reuşeşte să încuviinţeze din cap înainte ca ochii să i se închidă.

Plâng, trupul meu prăbuşindu-mi-se peste ea în timp ce îmi apăs fruntea de fruntea ei.

- Eşti preferata mea, A.

Cu buzele curbate intr-un zâmbet blând, o aud

respirând tremurat. Trăgându-şi ultima suflare.

Lăsându-mă să tremur.

Lăsându-mă să ţip.

Lăsându-mă să plâng.

Părăsi ndu-mă.

Capitolul 60

Kai

Angoasă pură.

Agonie profundă.

Singurătate deplină.

Asta aud în plânsul ei.

Sunt înlemnit locului, incapabil să-mi smulg picioarele din nisip sau ochii de la silueta ei chircită. Abia am văzut ramura înainte să se înfigă în criminal.

Nu, nu e un criminal – e Adena. Confuzia îmi întunecă gândurile în timp ce un alt strigăt al lui Paedyn zboară prin aer. Adena nu ar fi trebuit să fie aici. Nu era prizoniera mea şi, cu siguranţă, nu era nici un criminal demn de această moarte.

Paedyn se afundă în nisip, legănându-se înainte şi înapoi în timp ce strânge la piept trupul fără viaţă al celei mai bune prietene a ei. Am auzit nenumărate poveşti despre ele două împreună în timpul primei întreceri. Dragostea lui Paedyn pentru prietena ei era evidentă atunci, dar acum este scrisă pe faţa ei, marcată de fiecare strigăt. Nu mi-am imaginat niciodată că o voi vedea plângând, dar chiar şi cei mai puternici dintre noi se prăbuşesc, împovăraţi şi îngropaţi de durere.

Vreau să mă duc la ea. Vreau să-mi încolăcesc braţele în jurul ei, să-i distrag atenţia, să o consolez aşa cum ştiu că ar trebui, dar nu sunt sigur cum. Să rănesc e ceea ce ştiu să fac, nu să ajut.

Mulţimea a izbucnit în urale şi scandări. Blair păşeşte mai în interiorul cercului, rânjind ca reacţie la actul îngrozitor pe care l-a comis. Tocmai a câştigat această probă a întrecerilor, iar

mulţimea o laudă pentru asta.

S-a terminat.

„S-a terminat totul.“

Mă îndrept spre Paedyn şi intru mai adânc în ringul deschis. Văd capul lui Jax ieşind din spatele unui perete înainte ca el să ajungă într-o clipită în mijlocul cercului. Cu coada ochiului, o zăresc pe Andy clătinându-se în cerc, în formă umană, acoperită de sânge. îşi apasă capul cu mâinile, dezorientată după ce a reuşit, în sfârşit, să revină la forma umană. Durerea de la rănile pe care i le-am provocat i-a zguduit mintea cel mai probabil, permiţându- i totuşi să gândească suficient de clar pentru a se preschimba.

Sunt suficient de aproape de Paedyn ca să văd lacrimile curgându-i pe faţă, peste murdăria şi sângele care îi acoperă pielea. Fruntea ii este lipită de a prietenei ei, are ochii închişi şi planşetele îi scutură trupul.

Strigătele mulţimii sunt asurzitoare în timp ce mă îndrept abil spre ea, gata să cad în genunchi şi...

Ceva la mulţimea care bate din picioare *se schimbă.*

Strigătele de bucurie şi entuziasm se transformă în ţipete cumplite de groază. Eram prea concentrat la Paedyn ca să-l aud mai devreme, dar acum sunetul se loveşte de mine, mă derutează.

Aud în apropiere strigătul unui gardian care gâfâie, vocea sunându-i zdrobită, de parcă ar fi fugit până aici.

- Tunelurile! Au intrat prin tuneluri în lojă!

Mă învârt, aproape la fel de agitat ca mulţimea care umple tribunele. Toţi strigă deodată, ţinuţi captivi la locurile lor de siluete cu măşti negre care blochează ieşirile din fiecare tribună. Iar cu Muţenia care ii acoperă, oamenii nu au puterea să riposteze. Ochii mei trec peste feţele lor speriate înainte de a ateriza asupra cutiei de sticlă unde stau părinţii mei şi Kitt.

Şi apoi văd. *îi* văd.

Pe cei din Rezistenţă.

Un bărbat stă lângă tatăl meu, purtând o mască

neagră şi ţinându-i un cuţit la gât. în cutie sunt alţi membri ai Rezistenţei, inconjurându-i pe rege, pe regină şi pe Kitt. 1i ţin aproape cu silă, cu pumnale în mâini, deşi nu par dornici să le folosească. Ceea ce nu poate însemna decât un singur lucru.

Ei sunt Anihilatori.

Poate chiar şi alţi Fatali.

Altfel, tatăl meu le-ar fi smuls membrele până acum, Kitt le-ar fi dat foc, iar mama i-ar fi ajutat electrocutându-i dacă puterile nu le-ar fi fost suprimate sau controlate.

Abia le disting feţele schimonosite, strâmbându-se din pricina puterii unui Fatal care ii zdrobeşte. Dar cunosc prea bine agonia. Agonia când tot ce eşti este suprimat, în timp ce toată puterea pe care o deţii îţi este luată. Ştiu expresia de pe chipurile lor pentru că am avut-o de multe ori.

Sunt înăbuşiţi de Anihilatori.

Şi atunci şi eu sunt la fel.

Capitolul 61

Paedyn

- Te rog! Continui să mormăi cuvintele, iar şi iar, de parcă ar putea-o aduce înapoi la mine. Ca pe o rugăciune, o implorare. Te rog, te rog, te rog!

Abia dacă aud mulţimea care ovaţionează peste durerea asurzitoare din capul meu, din inima mea. O lipesc strâns de mine, cu fruntea sprijinită de buclele ei moi. încă simt foarte vagul miros de miere pe ea, lipindu-i-se de păr şi de corp. Mereu a mirosit a miere. Mereu a mirosit a acasă.

Faţa îmi e amorţită şi nu mai simt lacrimile curgându- mi pe obraji. O ridic uşor, încadrându-i spatele ca să o pot ţine mai aproape. Ochii mei înceţoşaţi se opresc asupra mâinilor ei legate la

spate, iar vederea lor îmi provoacă un suspin cutremurător.

I-au rupt degetele. Sunt îndoite în unghiuri ciudate, sângerând, cu vânătăi. Mâinile acelea mici şi zvelte sunt distruse, o batjocură a ceea ce au fost cândva, a ceea ce puteau face. înainte de moarte, lucrul care o tacea să se simtă cu adevărat vie i-a fost luat.

Mâinile cu care cosea. Degetele ei talentate.

Frânte.

Apoi au frânt-o pe ea.

Un val de furie albă, încinsă mă cuprinde, înăbuşind vinovăţia şi tristeţea pentru a le înlocui cu o furie

incandescentă.

Ea a frânt-o.

Blair.

Am să o ucid.

Clipesc la silueta neînsufleţită a Adenei. Chiar şi în moarte ea este frumoasă, strălucitoare, uluitoare. Doar vederea ei atât de nemişcată, atât de tăcută, sporindu-mi furia, redirecţionând-o către un alt criminal.

El a frânt-o.

Regele.

A adus-o aici pentru a fi ucisă. Adena nu este – Adena nu era – un criminal. Ura mea pentru el se aprinde. A făcut asta intenţionat. M-a avertizat că nu voi câştiga aceste întreceri şi s-a asigurat de asta. Nu când trebuia sâ- mi ucid cea mai bună prietenă pentru a face asta.

Acest om mi-a luat totul.

Acest rege a ucis singura familie pe care am cunoscut-o vreodată. Mai întâi pe tatăl meu, iar acum pe Adena.

Ţipetele mulţimii îmi ajung, în sfârşit, la urechi, smulgându-mă pentru o clipă din starea mea patetică. Ridic privirea şi văd că pereţii labirintului au dispărut, lăsându-mă în centrul gropii de nisip.

Ceilalţi concurenţi se află în apropiere, cu toţii părând la fel de confuzi. Mulţimea este

înnebunită. Elitele ţipă şi arată cu degetul şi...

- Tunelurile! Au intrat prin tuneluri în cutie!

înlemnesc.

Ei sunt aici.

Ochii mei cercetează mulţimea după cineva cunoscut înainte de a ateriza pe cutia de sticlă. Destul de sigur, îl văd pe Calum conducându-l pe rege afară, cu o mână ţinându- i un pumnal la gât, în timp ce cu cealaltă îl strânge de braţ. Un bărbat pe care nu l-am mai văzut până acum, despre care pot doar să presupun că este un Anihilator, îi urmează îndeaproape până la balustrada ce dă înspre groapă.

- ... Au venit prin tuneluri! aud un alt strigăt de gardian prin mulţime, lătrând şi ordine împreună cu el.

Dar sunt puţine gărzi care să nu fi fost blocate de Muţenia ce căptuşeşte tribunele unde membrii Rezistenţei blochează ieşirile. Şi câţiva gardieni imperiali care sunt liberi nu par a se grăbi în ajutorul regelui lor. Nu pot. Nu iară teama că gâtul liderului lor va fi tăiat dacă ei se apropie prea mult.

Pentru prima dată în viaţă, Elitele se simt cu adevărat fără putere.

Şi atunci îi simt ochii arzând asupra mea.

Sunt ca smaraldele verzi, ascuţite şi tăioase din locul de unde îmi întâlneşte privirea, din interiorul cutiei de sticlă. Cât de mult am greşit când am crezut că ochii lor nu seamănă.

Pentru că, atunci când privirea lui o străpunge pe a mea, nu-l văd pe el. îl văd pe tatăl lui.

Viitorul rege ştie că asta e din vina mea.

Ştie pentru că mi-a arătat acel tunel şi cheia lui.

Ştie pentru că a avut încredere în mine cu aceste informaţii.

Kitt ştie că l-am trădat. îmi susţine privirea, arătând rănit, îngrozit, plin de ură. Ochii lui sunt atât de reci, încât aproape că mă înfior sub privirea lui. Băiatul care se uită la mine este lipsit de orice strop din căldura, din farmecul pe care am ajuns să i le cunosc. Este rece. Este insensibil. Este aşa din cauza mea.

El este tatăl lui.

Aud nisipul mişcându-mi-se sub picioare, îmi smulg ochii de la Kitt şi văd patru Anihilatori mergând spre noi, cu mâinile întinse, cu puterea apăsând asupra noastră.

Gemete răsună dinspre concurenţii de lângă mine, iar privirea mea aterizează asupra lui Kai, aflat la doar câţiva paşi distanţă, cu ochii închişi în faţa durerii. Inima mi se frânge când îl văd ţinându-se de cap, afundându-se cu genunchii în nisip. Blair, Jax şi Andy fac acelaşi lucru, strâmbându-se din cauza durerii provocate de sufocarea puterilor lor, înăbuşite, stăpânite.

- Şi asta încheie cea de-a şasea ediţie a întrecerilor Epurării.

Vocea lui Calum răsună peste arenă, calmându-i şi reducându-i la tăcere pe toţi cu o singură propoziţie. Tealah este lângă el, părând îngrozită, cu mâna lipită de braţul lui. Regele, pe de altă parte, arată aproape înşelător de calm, în timp ce încearcă să pară complet neafectat de pumnalul de la gât şi de oamenii din Rezistenţă care îl înconjoară.

- Mulţi dintre voi s-ar putea să nu ştiţi cine suntem, continuă Calum cu o voce limpede, cu ochii străbătând mulţimea. Şi asta pentru că suntem cel mai mortal secret al regelui vostru. Cel mai murdar secret al lui. Suntem Obişnuiţi. Suntem Fatali. Noi suntem Rezistenţa.

Un suspin general răsună prin tribune, şocul instalându-se peste mulţime. Oamenii nu pot face altceva decât să urmărească scena care se desfăşoară, cu puterile suprimate în arenă şi de membrii Rezistenţei care le blochează evadarea.

- Astăzi, ieşim din întuneric şi vă arătăm cine suntem. Ce vrem să schimbăm.

Nu mă pot mişca, cu ochii aţintiţi la Calum, în timp ce se întoarce să-l privească pe rege. Fiecare gardian, fiecare cetăţean urmăreşte în tăcere, uluit, neputând opri asta.

- Totul s-ar putea încheia. Gata cu moartea, gata cu lupta! Face acum un semn către mulţime, fluturând o mână. Suntem peste tot. Nu am fost

exterminaţi din acest regat, în ciuda a ceea ce regele vostru v-a lăsat să credeţi. Nu am încetat să creştem, nu am încetat să luptăm împotriva nedreptăţilor pe care le-a adus Epurarea. Şi neam adunat aici astăzi.

Oamenii par îngroziţi de perspectiva ca atât de mulţi Obişnuiţi bolnavi să trăiască printre ei. Este clar că Elitele vor face orice pentru a-şi păstra puterile, pentru a supravieţui, iar, dacă vor continua să creadă că cei Obişnuiţi îi vor ucide, atunci vor continua să ne omoare.

îl rog în tăcere pe Calum să le spună minciuna regelui, să le spună că suntem sănătoşi şi întregi. Poate că nu avem dovezi, dar faptul că trăim printre ei de zeci de ani tară izbucniri de boală sau pierderea puterilor Elitelor va trebui să fie de ajuns pentru moment. Deşi se pare că majorităţii locuitorilor regatului nu le pasă îndeajuns de Obişnuiţi ca să ia în calcul aşa ceva. Ei pur şi simplu au avut încredere orbeşte în regele lor uneltitor.

Privirea lui Calum trece de la viitorul rege din cutia de sticlă la viitorul său Executant, care se strâmbă de durere lângă mine.

- Putem să ne unim paşnic sau nu. Aş crede că viaţa singurilor tăi moştenitori ar fi de ajuns pentru a te convinge să-ţi laşi mândria deoparte şi să ii reuneşti pe toţi oamenii regatului Ilya, toţi împreună.

Inima mea se opreşte înainte să ţâşnească înapoi la viaţă.

îi vor ucide pe prinţi dacă regele nu cedează. Ei joacă la ruletă viitorul regatului Ilya. Joacă jocuri de noroc cu vieţi.

„Nu mi-au spus asta.”

Nu. Nu. *Nu.*

Răspunsul mulţimii este un vuiet furios. Nu aşa trebuia să decurgă totul. Ameninţarea la adresa vieţii prinţului nu va face decât ca furia oamenilor să se îndrepte spre noi, spre cauza noastră. E contraproductiv, nu e de ajutor.

Capul mi se învârte în timp ce ilyenii strigă în semn de protest.

Vocea lui Calum este aspră.

- Oameni din Ilya, bun-venit acasă! Nu suntem o ameninţare pentru...

O respiraţie puternică din spate mă face să tresar, distrăgându-mi atenţia de la Calum şi de la rege. Anihilatorul care stă în faţa lui Kai înţepeneşte. Are ochii mari, transpiraţia ii alunecă spre frunte. îşi deschide gura de parcă ar fi pe cale să strige ceva, un avertisment. Iar apoi...

Kai erupe în flăcări.

Capitolul 62

Kai

îmi simt mintea blocată, capul înceţoşat. „E cu neputinţă să se întâmple asta.“ Patru Anihilatori stau în faţa fiecăruia dintre noi, sufocându-ne puterile.

Fiecare concurent, cu excepţia lui Paedyn, simte că îi crapă capul. Ştiu că nu este afectată de puterea Anihilatorului, dar de ce nici un membru al Rezistenţei nu o atinge măcar, nu o păzeşte, nu se apropie de ea?

Gândul îmi alunecă din minte când un alt val din ceea ce pot descrie doar ca fiind *apăsare* se izbeşte de mine.

Durerea şi agonia sunt greu de suportat, chiar şi cu tot antrenamentul pe care l-am făcut cu Damion. Capul ce îmi zvâcneşte mă împiedică să mă concentrez asupra bărbatului de lângă tata, chipul lui înotând în ochii mei.

Din ce pot auzi prin ţiuitul din urechi, discursul lui e despre modul în care Obişnuiţii vor să trăiască, fie şi în ciuda bolii pe care o vor răspândi în rândul Elitelor.

„Dar, dacă printre noi trăiesc atât de mulţi Obişnuiţi pe cât spune el, atunci de ce nu am

simţit efectele? Pierderea puterii?“

Capul îmi zvâcneşte şi mai tare în timp ce încerc să mă dumiresc. Bărbatul continuă să vorbească, dar eu îmi dezvelesc dinţii şi îl blochez. Respir adânc, împingând durerea deoparte, pentru a mă concentra asupra senzaţiei puterii de sub ea. Mă concentrez la bărbatul care mă anihilează în prezent, în vreme ce furnicăturile abilităţii lui cresc sub pielea mea.

închid ochii, întinzându-mă spre acea putere, aşa cum am tăcut de atâtea ori înainte, cu Damion.

Desigur, nu am reuşit niciodată să o fac...

„Asta nu ajută.“

Adrenalina se amestecă acum cu acea senzaţie slabă de putere, atât de uşoară sub pielea mea.

Mă prind de ea.

Este ciudat să mă gândesc că acea putere pe care o foloseşte Anihilatorul pentru a-mi suprima capacitatea este totuşi puterea mea.

Agăţându-mă de abilitatea Anihilatorului, simţind-o cum îmi inundă corpul, o arunc înapoi spre el.

Ochii i se fac mari când îşi simte propria putere luptând cu el. Nu era pregătit pentru asta, nu se aştepta la aşa ceva. A lăsat garda jos.

„ Doar un Anihilator poate învinge un Anihilator.“

Şi exact asta fac.

îl înving cu propria sa abilitate.

Greutatea anihilării pe care o exercită îmi alunecă de pe umeri.

Şi apoi îi consum în llăcări.

Capitolul 63

Paedyn

Ţipete umplu aerul. Anihilatorii sunt împroşcaţi cu flăcări, iar mirosul de carne arsă mă face să icnesc.

Anihilatorii se rostogolesc în nisip, încercând să

înăbuşe flăcările care le pârjolesc pielea, arzându-le hainele. Anihilarea pe care au exercitat-o asupra concurenţilor s-a rupt, şi ei sunt eliberaţi.

încă nu am idee cum s-a întâmplat, cum de Kai a reuşit să scape de sub controlul Anihilatorului şi a preluat abilitatea de Dual a lui Kitt. Explozia lui de foc, atacul său brutal a trimis din nou întreaga arenă în haos. Ochii mei se îndreaptă spre tribunele unde mulţimea începe să respingă Rezistenţa, şi urmează o luptă.

Imperialii se revarsă brusc în arenă pentru a se alătura luptei, şi sunt şocată de cât de mulţi au sosit atât de repede, îmi întorc uşor capul, conştientă că numărul siluetelor cu măşti negre este în scădere.

Nu ne aşteptam la asta. Nu eram pregătiţi să luptăm, să pierdem.

„Trebuie să plec de aici. Acum.“

Ideea de a fugi intr-un moment ca acesta îmi întoarce stomacul pe dos, dar viitorul rege ştie ce am făcut. Gândul îmi trece prin cap în timp ce cercetez arena în căutarea lui. La momentul ăsta, el işi face loc cu forţa prin mulţimea adunată acum în jurul cutiei de sticlă, după ce au învins Rezistenţa şi s-au împrăştiat. Flăcări îi ling braţele în timp ce se luptă cu oricine se apropie de ei.

Kai a dat fuga să se alăture luptei, cu mişcările sale precise, perfecte, în timp ce azvârle membri ai Rezistenţei în stânga şi în dreapta. Imaginea îmi face rău. Habar n-am unde este Jax, dar zăresc păr scurt grena în marea de oameni şi ştiu imediat că îi aparţine lui Andy.

Şi, norocul ei, pe Blair nu o pot găsi.

„Oh, dar o voi face. Şi îmi va plăcea să o ucid.“

Dau să mă ridic şi mă opresc brusc la senzaţia unei greutăţi în poală.

Adena.

Lacrimile îmi înţepă din nou ochii, dar clipesc să le îndepărtez, forţându-mă să-mi păstrez firea. Mă uit de la chipul ei calm, nemişcat, la haosul din jurul nostru şi la lupta sângeroasă care e în plină desfăşurare. încerc s-o ridic odată cu mine, dar e grea – greutate moartă. Literalmente. Mă sufoc la

gândul acesta, în timp ce o împing din poala mea şi o aşez pe nisip.

Nu o pot lua cu mine.

Nu va avea niciodată parte de o înmormântare cum se cuvine. Nu va avea parte de un rămas-bun aşa cum merită.

- îmi pare atât de rău, A, ii şoptesc, sărutând-o pe frunte. îmi pare atât, atât de rău! Mă ridic, ştergându-mi lacrimile pe care am încercat să le împiedic să cadă. încep să mă îndepărtez de corpul ei fără viaţă, nemaiputând să mai îndur să îl văd. Te iubesc.

Şi apoi fug.

„Laşă. Exact ca atunci, cu tata.“

Asemănarea dintre modurile în care au murit amândoi este îngrozitoare.

Amândoi străpunşi în piept.

Amândoi sângerând în faţa mea.

Amândoi rămaşi întinşi la pământ, lăsaţi să putrezească fără înmormântare.

Ambele morţi s-au încheiat cu mine alergând.

îmi vine să ţip.

La mine însămi. La ucigaşii lor. La lume.

Mă împing printre oameni, prin mulţimea ce luptă în groapă, pe scări, în tribune. Măştile albe şi cele negre se ciocnesc în timp ce membrii Rezistenţei luptă împotriva gardienilor. Dar lupta nu este corectă. Sunt atât de mul ţi gardieni imperiali, şi, chiar şi cu puterea Fatalilor alături de Obişnuiţi, Rezistenţa este depăşită numeric.

Mă împleticesc printre cadavre şi mă feresc de lovituri în timp ce urc scările aglomerate care duc afară din groapă şi pe o potecă la fel de aglomerată de deasupra. Numeroşii mei ani de eschivă şi de trecere neobservată prin Loot îmi servesc bine, deoarece picioarele îmi intră într-un ritm familiar, păşind discret, rapid.

Strigăte trec pe lângă mine, ţipete răsună prin arenă. Lupta este un vuiet slab în urechile mele, dar mă forţez să urmez fluxul de oameni care încearcă să scape de luptă, mai degrabă decât să i se alăture. Vreau să mă întorc. Vreau să lupt alături de Rezistenţă, de oamenii mei.

„Ce bine le-ai putea face?“

Acele cuvinte mi se strecoară în cap, iniăşurându-niă atât de strâns, încât simt că risc să mă sufoc. Strângerea copleşitoare a acestui gând nu face decât să sporească atunci când treisprezece litere se înşiră, creând un cuvânt la fel de devastator ca întrebarea de mai devreme.

„Neputincioasă.“

în toate sensurile cuvântului.

Curentul uman în care m-am lăsat să fiu trasă mă aruncă în cele din urmă în afara arenei. Vântul îmi flutură în păr când ieşim la suprafaţă, revărsându-ne pe poteca lungă şi largă mărginită de copaci. Calea care duce la palat.

Ilyenii din jurul meu se împrăştie. Se reped, alergând în jurul exteriorului arenei, până când picioarele lor găsesc un alt drum care se îndreaptă în direcţia opusă. Drumul care duce la oraş.

încep să-i urmez, picioarele mele mişcându-se de la sine, conducându-mă la Loot. Conducându-mă acasă.

Şi apoi mă opresc.

Mă doare ceva în piept – inima.

„Vesta Adenei.“

Mă învârt pe loc, uitându-mă la castelul ce ţine promisiunea pe care am făcut-o.

„O voi purta în fiecare zi pentru tine.“

Promisiunea îmi bubuie în cap, şi este tot ce am nevoie pentru a începe să sprintez pe poteca mărginită de copaci. Florile roz şi petalele delicate care s-au scuturat asupra mea prima dată când am mers pe această potecă au dispărut de mult. Acum, sunt moarte şi călcate în picioare, lăsând doar muguri goi şi ramuri cu frunze legănându-se deasupra mea în timp ce alerg pe sub ele.

Afurisite fie rănile şi piciorul însângerat. Acei câţiva gardieni care m-au urmărit în Loot pentru furt nu m-ar fi putut determina să alerg atât de repede, atât de departe.

Când picioarele mele mă conduc în curtea pietruită, nu mă obosesc să încetinesc. Alerg pe pavaj, în timp ce picăturile de ploaie încep să-mi

înţepe pielea şi să facă să alunece pământul sub mine. Urc treptele de piatră care duc la uşile uriaşe, aurite, ale castelului.

„Du-te înăuntru! Ia vesta! Ieşi în Loot şi...“

- Domnişoară Gray!

Tresar, ridicând privirea, şi văd patru gardieni imperiali staţionaţi în afara uşilor grele spre care fusesem prea ocupată să sprintez ca să îi observ. Un bărbat în vârstă se grăbeşte să mă întâmpine, îngrijorarea increţindu-i ochii în jurul măştii albe pe care o poartă.

Domnişoară, sunteţi bine? S-au oprit luptele? A fost învinsă Rezistenţa?

Ochii lui îi cercetează pe ai mei, căutând răspunsuri. Deci ei ştiu clar ce se întâmplă în interiorul zidurilor arenei şi totuşi sunt blocaţi aici. Fără îndoială, au primit ordine clare să rămână de pază aici, împreună cu mulţi alţi gardieni care mişună, cu siguranţă, prin castel. Cei de care trebuie să trec pentru a ajunge în camera mea.

- Da, sunt...

Am nevoie de un plan. Rapid.

Şi îmi vine în minte unul de care nu sunt mândră.

îmi las corpul moale în timp ce mă împiedic pe trepte, îmi întind mâinile ca să-mi atenuez căderea, dar gardianul mi-o ia înainte. îmi înfăşoară un braţ în jurul mijlocului pentru a mă stabiliza, iar eu îmi suprim dorinţa de a i-l rupe în două.

Mă întind în jos şi mă apuc de picior şi de cârpa îmbibată de sânge înfăşurată neglijent în jurul lui, acum aproape căzută de la toată alergarea. îmi pun pe chip cea mai bună grimasă, deşi nu este greu, cu adrenalina care se scurge încet din corp pentru a fi înlocuită iar de durere.

- Sunteţi rănită.

Ochii lui se îndreaptă spre piciorul meu când şuier de durere.

„Cât de perspicace!“

- Da, dar sunt bine. Eu doar... îmi pun piciorul înapoi pe treaptă şi icnesc dramatic de durere.

Chiar profit la maximum de situaţie. Degetele mele cuprind uniforma albă, cu miros de amidon, a gardianului, cu ochii implorând. Abia am reuşit să ies de acolo. Este haos. Iar eu sunt – inspir tremurat – sunt atât de speriată, şi mă doare piciorul atât de tare, şi nu ştiu ce să fac...

„Pe toate molimele, nu-mi vine să cred că m-am coborât intr-atât.“

Vocea imi e isterică, şi exact asta am urmărit. Gardianul ridică ochii către prietenii săi din capătul treptelor înainte de a-şi întoarce privirea îngrijorată spre mine.

- De ce nu vă ducem înapoi în camera dumneavoastră, ca să vă puteţi odihni şi să vă vindecaţi piciorul? Toate astea se vor termina în curând.

O lacrimă imi curge pe obraz în timp ce încuviinţez din cap către el, sperând să arăt speriată şi uluită, deşi nu sunt aşa. Doar am nevoie de el ca să pot ajunge în camera mea ţără să par suspectă. Fără a atrage atenţia celorlalţi gardieni care vor pune întrebări la care nu am răspunsuri. Dar, dacă am un gardian imperial ca escortă, problema va fi deja rezolvată şi sub control.

încă două lucruri care nu se pol spune şi despre mine.

- Ranken, du-o pe domnişoara Gray în camera ei. Apoi informează un Tămăduitor că are nevoie de ajutor.

Gardianul face un gest către un bărbat lat în umeri, cu muşchi bombaţi evidenţi chiar şi prin uniforma rigidă pe care o poartă.

Un Vânjos.

El încuviinţează din cap şi se îndreaptă spre mine, spunând cu o voce profundă:

- Totul va fi mai rapid şi mult mai puţin dureros pentru tine dacă facem asta în felul meu.

Aparent, felul lui implică să mă ia pe sus şi să mă ducă ca pe un copil incompetent. Mâinile lui sunt sub genunchii mei şi în jurul spatelui meu, şi mă ţin de el în timp ce păşim prin uşile mari şi în holul de dincolo. Primul meu instinct este să-mi

balansez picioarele peste umerii lui şi să-l prind într-un cleşte sufocant înainte de a-l arunca la pământ. Dar asta a fost înainte ca instinctul meu mai inteligent şi mai strategic să-mi aducă aminte că asta e ce îmi doresc, nu şi ce trebuie să fac.

Aşa că îmi înghit mândria şi îl las să mă poarte. îl las să păşească pe fiecare hol, cu mine în braţe şi cu zeci de gardieni imperiali zumzăind în jurul nostru. Mă lupt să- mi stăpânesc zâmbetul când abia îşi abat ochii în direcţia noastră.

înainte să-mi dau seama, bărbatul mă pune pe patul meu, mormăind ceva despre trimiterea după un Tămăduitor. Aştept până când zgomotul paşilor lui se îndepărtează înainte să mă dau jos din pat şi să deschid uşile dulapului.

înşfac rochiile şi echipamentele elegante de antrenament de lux, până ajung la un raft din spate. Pantaloni şi cămăşi comode sunt bine împăturite acolo, opera lui Ellie şi rezultatul ordinii ei constante. Când ajung cu mâna sub un teanc de cămăşi de bumbac, degetele mele se ating de materialul aspru familiar.

Inima mi se strânge când scot vesta pe care am ţinut-o ascunsă. Materialul ei măsliniu este tern şi, cu toate astea, nu am văzut niciodată ceva mai perfect. îmi trec degetele de-a lungul buzunarelor care căptuşesc atât interiorul, cât şi exteriorul vestei, iăcând-o accesoriul ideal pentru un hoţ.

Respir adânc înainte de a o trage peste bluza mea tăiată, acum alunecoasă de la sudoare. Apoi iau o pereche nouă de cizme şi sunt pe cale să le strecor în picioare, când uşa scârţâie, dezvăluind un bărbat robust care nu poate fi decât Tămăduitorul.

- Am auzit că ai fost rănită?

- Da, mă grăbesc să răspund, apropiindu-mă şontâc de el. Piciorul meu.

-Văd.

Bărbatul se apropie cu paşi clătinaţi, făcându-mi semn să mă aşez pe pat. Mă gândesc să-l elimin înainte de a decide să profit mai întâi de vindecarea lui rapidă. îmi ia uşor piciorul în mâini, şi mă uit cum degetele lui dansează peste

tăieturile zimţate care mi se caţără pe gleznă. Vederea cărnii mele unindu-se la loc îmi trimite amintiri despre tatăl meu, mult mai dureroase decât rana. Le îndepărtez clipind când Tămăduitorul termină, lăsând doar linii roz slabe ca dovadă a rănilor mele.

- Ei bine, dacă asta e tot...

îmi scot pumnalul de sub perna de lângă mine, iar Tămăduitorul e deja inconştient când mânerul pumnalului ii loveşte tâmpla. încerc din răsputeri să-i amortizez căderea, dar aproape că mă zdrobeşte când se prăbuşeşte pe podea. Trec peste corpul lui, strecurându-mi cizmele şi şoptindu-mi mulţumirile, deşi nu le va auzi niciodată.

Mă strecor pe hol. Gardienii cred că sunt în siguranţă în camera mea, plângându-mă despre rana suferită, şi, deşi această imagine mă înfurie, aş vrea să rămână aşa. Dacă sunt văzută, acoperirea mea e distrusă.

Din fericire, mă pricep să trec neobservată.

Merg pe vârfurile picioarelor, gata să sar într-o încăpere sau să schimb direcţia la orice semn de mişcare. Mă avânt pe holuri, evitându-le cât pot de bine pe cele mari, mai des folosite.

Cei câţiva gardieni care se întâmplă să-mi traverseze calea sunt distraşi şi uşor de ocolit în timp ce mă îndrept spre evadarea mea – spre grădini. E cea mai apropiată ieşire faţă de locul unde mă aflu, precum şi singura care este, probabil, nepăzită. Cu tot haosul în desfăşurare, care face ca personalul castelului să fie subdimensionat, pariez că gardienilor numai la ieşire nu le stă mintea.

Şi am avut dreptate.

Ajung la uşa care duce la peisajul de dincolo şi o deschid. Ploaia este necruţătoare, continuându-şi căderea dinspre cerul înnorat. Mă grăbesc pe potecile mărginite de flori de toate culorile, mărimile şi formele. Apoi trec razant pe lângă fântâna unde eu şi Kitt ne-am stropit unul pe celălalt cu aproape jumătate din apa...

„Kitt.“

îmi alung gândul de la el şi de la trădarea mea, concentrându-mi toată atenţia la a mă întoarce în Loot cât mai repede posibil. Ceea ce nu va fi deloc repede, având în vedere că va trebui să ajung acolo pe jos.

Sunt iar pe drumul care duce spre arenă, îndreptându- mă spre cea care duce către Loot. Gâfâi, cu picioarele depunând efort, în timp ce sprintez din nou pe poteca mărginită de copaci. Durerea şi furia se amestecă acum cu adrenalina, făcându-mă să mă simt deopotrivă energizată şi epuizată.

Arena Bolului arată mai descurajantă ca oricând. Grinzile metalice şi betonul se înalţă deasupra mea, iar strigătele şi sunetele luptei din interior nu fac decât să se adauge prezenţei sale intimidante. Fiecare cetăţean care nu s-a alăturat luptei trebuie să fi dispărut de mult, lăsându-i pe oamenii Rezistenţei şi pe gardieni să lupte în arenă.

Trec pe lângă un tunel care duce în arenă. Şi apoi pe lângă altul.

îmi ţin privirea asupra drumului spre casă, pe măsură ce se apropie din ce în ce mai mult.

Silueta amplă a unui bărbat se clătină pe drumul pe care încerc cu atâta disperare să ajung. Se strânge de cap, deşi nu-i pot distinge trăsăturile în timp ce clipesc rapid în ploaie.

Tot ce ştiu este că îmi stă în cale.

Se întoarce, cu mâna încă lipită de tâmplă, şi mă zăreşte. Nu mă obosesc să încetinesc. Oricine ar fi acest om, nu voi ezita să-l dobor dacă încearcă să mă oprească.

Alerg, apropiindu-mă, totul în timp ce mijesc ochii prin ploaie, încercând să îi disting chipul.

El îmi zâmbeşte.

Este genul de zâmbet care îţi trimite un fior pe şira spinării. Genul de zâmbet care este oricum numai amabil nu. Genul de zâmbet care îmi spune că acest bărbat ştie exact cine sunt.

Picioarele mi se clatină. Mai puţin de zece metri ne despart acum.

Şi atunci observ.

Observ ochii verzi, mai reci decât ploaia care se îmi înmoaie hainele subţiri.

Observ părul auriu, mai tern decât cerul înnorat.

Observ buzele răsucite intr-un zâmbet mai nimicitor decât furtuna care năvăleşte deasupra noastră.

- Ah, Paedyn Gray, îmi strigă el prin vântul ce suflă tare, cu vocea deopotrivă aspră şi mătăsoasă.

- Sau ar trebui să te numesc membru al Rezistenţei? O Obişnuită? O trădătoare?

Mă apropii, deşi ştiu deja exact cine stă în faţa mea.

îl văd pe rege.

Mânia nu este un cuvânt suficient de puternic pentru emoţia care curge prin mine când mă uit la acest om – acest monstru, acest criminal.

Ochii lui sunt cuprinşi de nebunie, părul îi e însângerat de la o tăietură adâncă de lângă tâmplă din care încă picură sânge. Mă depăşeşte cum a reuşit să scape de mulţimea din interiorul arenei. Şi totuşi, iată-l poticnindu- se direct în calea mea. Singur.

Regele este complet singur.

Aproape că vreau să-i mulţumesc molimei pentru acest cadou. Aproape.

Continui să merg înainte, refuzând să fug de el, de această oportunitate. Sunetul alunecării de oţel cântă prin tunetul bubuitor în timp ce regele scoate o sabie din teaca din lateralul său.

- Oh, nu te preface atât de şocată că mi-am dat seama, spune el, făcându-mi sângele să fiarbă. Ştiam că urmează să se întâmple asta. Ţi-ai croit drum în mintea fiului meu naiv, în inima lui şi ai obţinut ceea ce aveai nevoie pentru mica ta Rezistenţă. Cât despre faptul că eşti o Obişnuită, ei bine, ştiu de ceva timp. Un zâmbet îi schimonoseşte faţa la expresia mea şocată. Ca să nu mai spun că ştiam cine a fost tatăl tău, din ce făcea parte. Ştiam multe lucruri despre el înainte de sfârşitul lui nefericit. Zâmbetul lui este răul întrupat. înjunghiat în piept, nu?

Devin rigidă, fiecare parte din mine fiind plină de furie. Dar îmi forţez o mască rece peste trăsături, ignorând ultima lui afirmaţie şi referindu-mă la prima.

- Iar eu cum ar trebui să *te* numesc? Rege sau laş? Mincinos sau criminal? Toate ar fi potrivite, nu crezi?

El râde, şi eu abia îmi pot controla furia la auzul sunetului. Mâinile îmi tremură în timp ce le strâng în pumni de-o parte şi de alta a trunchiului, cu unghiile înfipte în palme. Cuvintele îmi ies din gură înainte să le pot opri:

- Ai ucis-o.

Pufneşte de parcă asta l-ar amuza.

- Pe cine, pe mica ta prietenă? Ochii lui fulgeră, trădând furia pe care a ţinut-o îngropată. Nu. *Tu* ai ucis-o. Te-am avertizat despre întreceri. Te-am avertizat să stai departe de fiii mei! Mi-ai făcut regatul să pară slab. Mi-ai făcut moştenitorii să pară *slabi.* Scuipă cuvântul, dezgustat de cei care sunt sânge din sângele lui, carne din carnea lui. L-ai făcut pe Kai să te ajute în întreceri, să alerge după tine în timpul unui bal. Ai ajuns să-l ai la degetul mic pe viitorul rege, să-ţi împărtăşească toate secretele şi informaţiile de care aveai nevoie. *Tu* eşti ucigaşa, Paedyn. Face un pas spre mine, iar eu sunt ca prinsă în rădăcini, clătinând din cap. Uiţi ce eşti, fată din *mahalale!* O Obişnuită condamnată să moară. Eşti un *nimic.*

- Atunci de ce nu m-ai ucis? îi strig eu. Dacă ştiai ce sunt, de ce nu m-ai omorât, aşa cum ai tăcut cu orice alt Obişnuit?

- Pentru că aveam nevoie de tine în viaţă, spune el simplu. Dar, acum, nu-mi eşti de folos şi, din moment ce întrecerile nu te-au omorât, am eu plăcerea să fac asta. Face o pauză, şi un rânjet îi răsuceşte buzele. Poţi „citi“ ce am de gând să fac în continuare, cu acea abilitate de *Clarvăzătoare* a ta?

O străfulgerare bruscă de argint se amestecă deodată cu ploaia.

O sabie se înclină spre mine.

Capitolul 64

Kai

Un genunchi mi se izbeşte de coloana vertebrală. „Ei bine, cineva s-a săturat de viaţă."

Mă învârt, infigând cu uşurinţă cuţitul pe care l-am luat de la ultimul bărbat pe care l-am ucis în pieptul acestuia de acum, străpungându-i pielea dură folosită drept scut. Simt modul familiar în care sângele îmi stropeşte hainele, faţa. Sunt acoperit de el. Scot lama, lăsând bărbatul să cadă la pământ cu o bufnitură.

„Toţi s-au săturat de viaţă."

Arena este un haos desăvârşit. Gardienii şi membrii Rezistenţei se ciocnesc, unii în alb, alţii în piele. Obişnuiţi, Elite şi Fatali luptă cot la cot.

Este ciudat.

Este, totodată, singurul motiv pentru care această luptă nu s-a încheiat încă. Dacă nu ar fi fost Fatalii şi Elitele care s-au alăturat Rezistenţei, ar fi fost o baie de sânge. Dar ei tot sunt semnificativ depăşiţi numeric prin comparaţie cu gardienii care acum umplu arena. O siluetă cu mască neagră se îndreaptă spre mine, cu armura de piele îmbibată de sânge şi de ploaia ce se revarsă asupra noastră, îmi fixez picioarele pe betonul alunecos, lăsându-l pe cel din Rezistenţă să vină la mine. Cea mai grea parte a acestei lupte este să nu ştii dacă te vei confrunta cu un Obişnuit, o Elită sau un Fatal. Abia am suficient timp să-mi întind puterea înainte ca el să fie asupra mea.

Nu simt nimic. Un Obişnuit.

Dar nu trebuie subestimat.

Scoate două cuţite, ascuţite mortal şi mânuite cu pricepere. Pumnalele lui taie cu mişcări rapide, forţându- mă să mă retrag. Mă eschivez de o lovitură care era menită să-mi taie gâtul şi expediez o lovitură rapidă în abdomenul lui. Geme, dar pielea care ii acoperă pieptul şi

abdomenul atenuează lovitura. Trec printre puterile care mă înconjoară, simţind zeci de zumzete sub piele.

De ce simt că e greşit să lupt cu un Obişnuit intr-un mod neobişnuit? Până acum, am folosit doar propria forţă pentru a-i ucide, evitând utilizarea vreunei abilităţi. Se simte ca şi cum aş trişa, şi îmi place să-mi câştig luptele în mod corect. Nici măcar nu am atins vreuna dintre puterile Fatalilor, deşi le simt intense şi puternice. Folosirea corectă a uneia dintre abilităţile lor ar putea necesita ani de antrenament, aşa că rămân la ceea ce ştiu, ucid cu mâinile mele şi cu abilităţile familiare din jurul meu.

El încearcă să mă înjunghie în piept.

„Previzibil."

îi prind încheietura şi i-o răsucesc, auzindu-i vag strigătul de durere în timp ce celălalt pumnal se repede în sus, ţintind spre inima mea. Mă întorc, ratând la limită înjunghierea mortală, şi, în schimb, mă aleg cu o zgârietură mică de-a lungul coastelor.

încă ţinându-i braţul răsucit, îndoi lama înapoi spre el în timp ce il apuc de umăr. Apoi îl trag în faţă. Propriul cuţit i se îngroapă adânc în piept, iar ochii i se măresc în timp ce se uită în jos la mânerul din mână şi la lama acum înfiptă în pieptul său.

Clătinându-se, cade pe poteca de beton, dar mi-am întors privirea înainte ca trupul lui să lovească pământul.

Apăsând o mână deja însângerată pe noua tăietură de peste coaste, scrutez mulţimea. Privirea mea aterizează asupra lui Kitt, urmărindu-l cum ii învăluie în flăcări pe cei din jurul lui.

Ceva nu este în regulă.

Nu l-am mai văzut niciodată pe fratele meu aşa. Aşa însetat de sânge, aşa brutal. De obicei, aceste cuvinte sunt rezervate pentru mine, viitorul Executant, nu pentru Kitt, viitorul rege bun şi grijuliu. Dar în clipa de faţă pare furios, sălbatic într-un fel cum nu l-am mai văzut până acum.

Continui să lupt prin mulţime, încercând să îi văd pe tata şi pe mama. Sunt deopotrivă uşurat şi îngrijorat când nu ii zăresc, sperând că gardienii au ajuns primii la ei şi i- au escortat înapoi la castel.

Abia atunci observ cât de mult s-a redus mulţimea. Ochii mei se îndreaptă spre o siluetă care aleargă printr-un tunel şi dincolo de arenă. Urmează alta, îmbrăcată în piele şi purtând o mască neagră.

„Ei încearcă să scape."

Şi intenţionez să îi urmez.

Capitolul 65

Paedyn

Oţelul ascuţit îmi taie adânc antebraţul. Sărisem din calea lamei, deşi tot am primit o tăietură usturătoare de-a lungul braţului pentru eforturile mele. îmi muşc un strigăt de durere şi mă ghemuiesc, smulgându-mi pumnalul din cizmă şi strângându-l în palma transpirată.

Regele râde, îndreptând încă o lovitură de sabie spre mine, forţându-mă să mă mişc necontenit pentru a evita să fiu tăiată în fâşii. Este clar că are avantajul armei mai lungi care să-i însoţească abilitatea de Vânjos. Dar, în ciuda acestui fapt, e instabil pe picioare din pricina rănii de la tâmplă.

Aşa că fac exact ce mi-a sugerat în batjocură: ¡1 „citesc".

Se balansează la fiecare lovitură, nevoit să se stabilizeze înainte de a încerca să dea încă o lovitură. Piciorul lui drept face un pas în faţă la fiecare mişcare a săbiei, urmat de o mică jumătate de pas cu piciorul stâng. îşi ţine sabia cu mâna dreaptă, dar la cingătoare are două teci, ceea ce-rni spune că a mai avut o armă la un moment dat

şi că poate lupta şi cu stânga.

Loveşte din nou, o lovitură înaltă de data asta, obligându-mă să mă feresc şi să mă rostogolesc la dreapta. Ne înconjurăm unul pe celălalt, zâmbetul lui strâmb fiind vizibil chiar şi prin perdeaua de ploaie.

„Trebuie să mă apropii de el. Trebuie să-i distrag atenţia.”

Pentru că nu plec de aici până nu îl ucid pe acest ucigaş..

Poate că asta nu mă face mai bună decât el.

- Tu l-ai ucis! Mi-ai ucis tatăl! strig peste tunetul care se rostogoleşte deasupra noastră.

Mă apropii, şi sabia lui se balansează intr-un arc larg care m-ar fi despicat în două dacă nu m-aş fi eschivat la timp. Se leagănă aşa cum ştiam că o s-o facă după o lovitură de genul ăsta şi folosesc ocazia pentru a-mi trece pumnalul razant peste pieptul lui. îi trasează o linie prin cămaşă, prin piele, lăsând sângele să coloreze o dâră.

Ceva dur se întâlneşte cu tâmpla mea, şi vederea îmi e asaltată de pete. Mă poticnesc înapoi, clipind. Prin privirea înceţoşată, văd pieptul însângerat al regelui şi sabia pe care o ţine, cu mânerul încă întins după ce m-a izbit cu el în craniu.

El râde. Dar ii aud tremurai. E îngrijorat. Urăşte că eu – o fată din mahalale, o Obişnuită, un nimeni – tocmai mi- am lăsat amprenta asupra lui.

„Oh, voi face mult mai mult decât să las o cicatrice.“

- Da, ei bine, un prieten mi-a spus despre intenţiile lui şi despre această *Rezistenţă* din care făcea parte. Vocea lui este plină de amuzament. Aşadar, am făcut ceea ce trebuia să fac.

O altă lovitură a săbiei lui mă prinde cu garda jos şi îmi face o tăietură superficială peste abdomen înainte să mă
ghemuiesc la pământ.

- Nu-ţi face griji, Paedyn, nu ţi-am ucis tatăl doar din cauza unor bârfe, deşi am ucis bărbaţi pentru mai puţin de atât. L-am omorât pentru a mă asigura că societatea mea de Elite rămâne.

Nu pot să înţeleg ce spune, dar asta se poate datora furiei care îmi întunecă şi ultima urmă de raţiune.

- Recunoaşte, scuip eu, ai minţit pentru a-ţi crea societatea de Elite. Nu există nici o boală răspândită de Obişnuiţi. Nu slăbim Elitele sau puterile lor.

- Am tăcut ce era necesar, şi nu ai nici o dovadă.

- Eşti un monstru, zic cu glas sugrumat.

Gestul pe care îl face este ca un soi de ridicare din umeri.

- Un monstru? Poate. Cel mai puternic rege pe care l-a avut Ilya vreodată? Cu siguranţă. Nici un oraş nu este ca Ilya, nici un popor nu-i ca Elitele mele. Şi intenţionez ca lucrurile să rămână aşa.

Mă arunc spre el, secerând cu cuţitul. Oţelul săbiei lui se întâlneşte cu oţelul mult mai scurt al pumnalului meu – dur. Foarte dur. Chiar şi atunci când este slăbit, este un Vânjos cu o putere mult mai mare decât a mea. Pumnalul îmi zboară din mână, doborât la pământ de forţa loviturii.

Nici măcar nu ezit, nici măcar nu-mi dau timp să intru în panică înainte să-i apuc încheietura întinsă şi să-mi ridic genunchiul pentru a-i izbi cotul. Trosnetul dezgustător al fracturii se combină cu un tunet care bubuie deasupra noastră.

Sabia îi alunecă din mână şi loveşte pământul în timp ce el urlă.

Şi apoi pământul se grăbeşte să mă întâlnească.

M-a aruncat la pământ folosind toată puterea de Vânjos şi furia brută pe care o poate aduna. Ceafa mea loveşte pământul, şi văd din nou pete.

„Nu pot vedea."

Clipesc cu disperare, încercând să-mi limpezesc vederea. Capul îmi pulsează intens, simt că se crapă în două, şi poate că aşa şi este. Ceva fierbinte şi lipicios îmi curge de la ceafa şi, chiar şi cu mintea înceţoşată, sunt sigură că nu e un semn bun.

Vederea începe încet să îmi revină, limpezindu-se suficient pentru a vedea ce se profilează

deasupra mea.

Regele, cu sabia strânsă în mâna nevătămată, cu un zâmbet curbându-i buzele crăpate.

„Nu.“

Mă străduiesc să mă ridic, dar o greutate mare mă împinge înapoi la pământ. Piciorul şi cizma lui îmi zdrobesc coastele, ţintuindu-mă neputincioasă la pământ.

„Nu aşa. Refuz să mor aşa.“

- Doar de asta iţi pasă? Vocea mea îmi sună străină, aspră şi speriată. De putere? De conducerea unui regat de Elite? Viaţa umană nu înseamnă nimic pentru tine?

- Obişnuiţii sunt o scuză penibilă pentru viaţă. O jenă, mârâie el. Ar fi trebuit să moară la molimă, dar, în schimb, sunt o molimă pentru noi. Plănuiesc ziua asta de mult timp, aşteptând să mă pot dezbăra de această Rezistenţă. Şi presupun că trebuie să-ţi mulţumesc pentru prăbuşirea ei. Zâmbetul lui este diabolic, iar capul imi bubuie în timp ce încerc să înţeleg ce spune. Doar cei mai puternici, cei mai înzestraţi vor învinge. Se apleacă uşor, cu privirea sa rece intr-a mea în timp ce îmi spune: E despre supravieţuirea celui mai bine pregătit – în acest caz, Elitele. El se îndreaptă, cu cizma încă strivindu-mă. Deci unde rămăsesem? Râde de parcă ar fi spus ceva amuzant. A, da. îmi scăpăm regatul de încă un Obişnuit lipsit de valoare.

îndreaptă spre mine vârful săbiei, şi mă foiesc sub cizma lui. E atât de puternic, iar eu sunt atât de slabă...

- Din păcate, Kai a devenit mai priceput decât mine când vine vorba despre a se juca cu prada. A învăţat chiar foarte repede. L-am învăţat tot ce ştie, ţi-a zis? Mie trebuie să-mi mulţumească pentru cruzimea lui.

Mă cutremur când vârful ascuţit al săbiei lui întâlneşte pielea obrazului meu, chiar deasupra maxilarului.

Iar apoi îl trage în jos.

Se prea poate să fi ţipat – nu sunt sigură. Tot ce ştiu e durerea lentă, sfâşietoare, ce-mi coboară de

la maxilar înspre gât. Sânge fierbinte curge din tăietură şi mi se adună pe gât în timp ce ploaia face să usture rana deschisă. îmi simt gura mişcându-se, dar nu aud nimic ieşind, doar zgomotul din urechi.

Zâmbeşte când, în cele din urmă, opreşte sabia la clavicula mea.

- Este foarte distractiv. Dar poate ar fi trebuit să-l las pe Kai să facă onorurile, hmm?

Mi se face rău, şi tot ce miros este parfumul metalic al propriului meu sânge. Oţelul rece se întâlneşte din nou cu pielea mea, facându-mă să înţepenesc – la fel şi stomacul meu agitat. A ales zona de sub cealaltă claviculă a mea, chiar deasupra inimii mele. Plescăie cu limba.

- Sunt aproape impresionat că această inimă patetică a ta încă bate. Cu toate trădările, suferinţa şi experienţele la un pas de moarte pe care le-ai îndurat ca Obişnuit.

- Tot ce-am îndurat a fost din cauza ta, mârâi eu, ridicându-mi capul de la pământ, deşi îl simt foarte greu.

- Hmm. Sună aproape gânditor. Foarte adevărat.

Durerea orbitoare îmi zvâcneşte din nou în corp când sabia lui crestează o linie deasupra inimii mele. Un ţipăt sugrumat îmi scapă, aproape înecându-i cuvintele.

- Atunci îmi voi lăsa amprenta asupra inimii tale, ca să nu uiţi cine a frânt-o.

Tăieturile lui sunt adânci şi dezgustător de lente. Parcurge fiecare linie pe care o crestează iar şi iar, în timp ce ţipetele îmi erup din gâtlej. închid ochii în faţa rânjetului care ii schimonoseşte chipul, incapabilă să mai suport să mă uit la acest bărbat. Nu, nu bărbat. *Monstru.*

Lacrimile îmi alunecă pe obraji împotriva voinţei mele, amestecându-se cu ploaia şi cu sângele împroşcat pe faţa mea. Ştiu exact ce crestează în pielea mea, pot simţi cu fiecare lovitură a săbiei lui. Mă marchează înainte de moarte, şi asta doare şi mai rău decât agonia care îmi zguduie corpul.

Nu ştiu cât timp a trecut, când, în sfârşit, ridică

sabia pentru a-şi admira opera.

- Poftim. Detaşat. Sună atât de detaşat, atât de crud. Ceva care să-ţi amintească de mine în viaţa de apoi.

Apoi îşi ridică sabia, îndreptând vârful spre pieptul meu.

„Nu. Nu, nu, nu...“

Zâmbeşte.

- înjunghiată în piept. La aşa tată, aşa fiică.

„Nu pot muri.“

Regele se înalţă peste mine, strângând mânerul săbiei, ridicând-o, sus, sus...

„Nu voi muri.“

Sunt disperată, mânată de nebunie. Chiar şi ridicarea braţelor îmi provoacă o durere fulgerătoare în corp, dar o ignor în timp ce degetele mi se înfig în cizma de pe pieptul meu, cu o mână în Jurul gleznei lui şi cealaltă în jurul vârfului de piele al cizmei.

Şi, cu fiecare picătură de forţă care mi-a rămas, mă răsucesc.

Mormăie de durere, legănându-se nesigur.

Perfect.

îi trag piciorul în faţă, cu putere. Rănile la cap, combinate cu rănile pe care i le-am dăruit cu atâta bunăvoinţă, l-au slăbit, l-au tăcut să se clatine.

Şi aterizează cu o bufnitură puternică pe pământul ud.

Nu ezit înainte de a mă îndrepta spre sabia care i-a scăpat din mână. Mă târăsc, durerea şi adrenalina amestecându-se pentru a crea o combinaţie periculoasă de nesăbuinţă. O mână aspră se închide în Jurul gleznei mele, târându-mă înapoi prin noroi.

Ţip, frustrată şi speriată, în timp ce degetele mele ating mânerul săbiei înainte de a fi trasă departe. Capul mi se învârte, şi văd faţa regelui contorsionată de furie, mânjită de sânge şi noroi. Lovesc cu piciorul cât de tare îmi permite trupul frânt, iar, când aud un trosnet, ştiu că al meu călcâi şi-a găsit ţinta.

Regele ţipă, sunetul gâlgâind în timp ce sângele care i se revarsă din nasul zdrobit îi curge în gură.

îmi smulg glezna din strânsoarea iui şi mă arunc spre sabie, strângându-mi în cele din urmă degetele în Jurul mânerului ei.

Mă târăsc în picioare, fiecare mişcare fiind dureroasă. Sunt îmbibată de sânge, îmbibată până la oase de ploaia torenţială. Mă clatin spre rege, respirând sacadat în timp ce târăsc sabia prin noroiul din spatele meu.

Acum, *eu* stau deasupra *¡ui.* E amuzant cât de repede ni s-au inversat rolurile. Eu, pe cale să iau o viaţă. El, pe cale să fie viaţa pe care o iau.

Dinţii pe care îi dezgoleşte către mine sunt pătaţi de sânge.

- Nu vrei să ştii cine l-a ucis pe tatăl tău, Paedyn?

Acea singură frază blochează sabia pe care sunt pe cale să i-o înfig în piept. Scoate un râset înainte de a se sufoca cu propriul sânge.

- Ştiu deja cine a fost, zic printre dinţii strânşi. Te-am văzut trecându-i sabia prin piept.

îmi întorc atenţia la arma strânsă în mână, incapabilă să mai suport asta şi gata să...

- Greşit!

înlemnesc înainte să-l întreb, ca un ecou:

- Greşit?

Scoate un alt râset şuierător, şi nu aştept ca el să înceteze să tuşească sânge înainte de a-mi înfige vârful lamei în pieptul lui, în timp ce ii spun încet:

- *Tu* ai fost.

Tuşeşte următoarele cuvinte.

- E amuzant cum mintea ne poate face să vedem ceea ce ne dorim. Deja mă urai pentru ce le-am făcut celor de felul tău, aşa că trebuie să fi fost uşor să te convingi că eu am fost cel care a împins acea lamă prin pieptul tatălui tău. Un zâmbet însângerat i se întinde pe buze. Dar nu am fost eu.

- Mincinosule, respir, apăsând sabia mai adânc în pieptul lui.

Următoarele lui cuvinte sunt puţin mai mult decât o şoaptă isterică:

- Să spunem doar că prima ta întâlnire cu un

prinţ nu a fost atunci când l-ai salvat pe Kai pe alee.

Nu. *Nu.*

- A fost când ţi-a ucis tatăl.

Lumea se învârte în jurul meu, ameninţând să mă arunce la pământ. Nu se poate aşa ceva. El minte. El este un mincinos. El este...

- A fost şi prima lui ucidere. Regele continuă cu un zâmbet însângerat, amintindu-şi: A fost prima misiune în care l-am trimis, şi cred că se prea poate ca el să fi plâns după aceea. Uite cât de departe a ajuns! Uite cât de bine l- am antrenat! Acum, ucide la comanda mea şi abia de clipeşte la zecile de morţi aduse de mâinile lui.

Abia pot să respir. Băiatul care m-a învăţat să dansez, care mi-a vindecat rănile, care m-a întrebat, sub stele, care este culoarea mea preferată...

- Minţi, zic sugrumat.

El scoate un hohot de râs.

- Nu, *tu* te minţi singură, Paedyn.

Amintirea nopţii în care a murit tatăl meu pare brusc atât de neclară, atât de în ceaţă. Acolo unde credeam cândva că văd chipul regelui, văd acum o siluetă înceţoşată. Nu pot desluşi nici un detaliu, nu pot să-mi amintesc nimic despre ucigaşul tatălui meu.

Clatin din cap. Nu mă pot gândi la asta acum. Refuz să las gândurile mele poticnite despre Kai să-mi distragă atenţia de la sarcina pe care o am.

Pentru că acum *ii* voi ucide tatăl.

Din nou, asemănările mi se pare bolnăvicioase.

„Nu voi da greş."

Zâmbetul regelui este însângerat.

„Nu voi şovăi."

Urmează râsete isterice, batjocoritoare.

„Nu voi simţi remuşcări."

- Slabă. La fel ca tatăl tău...

Sabia pe care i-o înfig în piept îl face să tacă naibii.

Următoarele mele cuvinte sunt cinice, îngrozitor de calme:

- Asta e pentru tatăl meu.

Scoate un icnet slab, şuierător, în timp ce îşi saltă capul de pe pământ pentru a se uita la rana pe care i-am provocat-o. Ochii i se fac mari la vederea propriei sale săbii îngropate adânc în piept. Un bolborosit urmează după icnet, sângele revărsându-i-se pe la colţurile gurii şi ţâşnind din rană.

Nimic – nu simt nimic pentru acest om care moare la picioarele mele, ucis de mâna mea.

- Şi asta, zic şi răsucesc mânerul săbiei, provocându-i un ţipăt regelui în timp ce carnea lui este străpunsă şi sfâşiată, este pentru Adena.

Scoate un suspin sugrumat când smulg sabia, aruncând- o la pământ. Mă învârt şi îmi găsesc pumnalul zăcând la câţiva metri distanţă. Fiecare pas către el mă face să mă simt mai puternică, în ciuda rănilor care îmi slăbesc teribil corpul.

Mânerul involburat argintiu al pumnalului tatălui meu este mânjit de apă de ploaie, sânge şi noroi – la fel ca mine.

Picături de apă îmi curg pe faţă, înţepându-mi rănile deschise, în timp ce întorc pumnalul pe care îl am în mână. îl răsucesc o dată, de două ori, simţindu-i greutatea familiară.

- Iar asta e pentru mine, nenorocitule!

Las pumnalul să zboare.

Capitolul 66

Paedyn

Lama îşi găseşte ţinta, ghidată acolo de ura mea, de inima mea frântă, de lipsa mea de milă. Se cufundă în centrul gâtului lui, oprindu-i instantaneu respiraţiile chinuite.

Tremur din toate încheieturile, uitându-mă la cadavrul unui ucigaş care se uită înapoi la creatura care tocmai a devenit şi ea criminală.

Capul regelui este înclinat într-o parte, cu pumnalul tatălui meu înfipt în gât, cu ochii mari şi vigilenţi. O lacrimă îmi alunecă pe obraz, amestecându-se cu mărgelele de apă de ploaie care mi se rostogolesc pe faţă. O şterg cu mâinile însângerate, neştiind de ce îmi vine să plâng.

„Este regret?"

Nu. Nici un regret. Nici o remuşcare. Nimic apropiat de vinovăţie.

E uşurare.

Fac un pas nesigur către el, intenţionând să-mi iau pumnalul şi s-o tulesc.

Ceva îmi atrage atenţia. Mă învârt spre mişcare, în ciuda faptului că trupul meu ţipă în semn de protest. Ochii mei aterizează pe nişte ochi strălucitori, care nu clipesc. Fata este micuţă, cu pielea închisă la culoare şi părul şi mai întunecat. Ea clipeşte, şi ochii i se limpezesc înainte ca o expresie de groază să i se întipărească pe chip.

Iar apoi sprintează.

„Un Vizual."

Clipesc în ploaie, uitându-mă după silueta în retragere a fetei care probabil tocmai m-a înregistrat ucigându-l pe rege. Abia am timp să procesez asta înainte să aud paşi grei răsunând din tunelul de piatră din dreapta mea.

Ezit.

Pumnalul meu.

Am nevoie de el. Trebuie să-l am. Eu...

Oricine se îndreaptă prin acel tunel vine repede. Trebuie să plec de aici acum. Nu am idee dacă această persoană e prieten sau duşman şi nu am nici o intenţie să aflu.

Nu am nici un moment de pierdut. Nici o secundă să- mi înşfac preţuita posesiune, iar inima mea frântă este acum cea mai dureroasă rană a mea.

Apoi alerg.

Fiecare parte din mine arde. Corpul meu ţipă, traversat de dâre de sânge, clătinându-se de slăbiciune. Dar nu mă pot opri. Odată ce voi

ajunge mai departe pe drum, vor fi păduri în dreapta mea şi...

Un cuţit şuieră pe lângă mine, trecându-mi peste antebraţ cu lama lui ascuţită.

întorc capul şi mă opresc împleticit, şocată de ce văd.

Fiecare fragment din corpul lui este acoperit de sânge. Părul lui este un amestec de onduleuri precum cerneala, lipicios de sudoare şi traversat de dâre de sânge. O lamă subţire îi este prinsă între degete, cu mâna ridicată, gata s- o trimită în zbor spre mine.

Iar ceva se aşază la locul lui în clipa când îl văd.

Sunt deodată în vechea mea casă, ascunsă în spatele unei uşi întredeschise, în timp ce privesc o sabie pătrunzând în pieptul tatălui meu. Sabia ţinută de un băiat cu părul negru ondulat, un băiat cu ochi cenuşii plini de frică, un băiat care tocmai a devenit criminal.

Mă infior când ochii mei parcurg acelaşi păr negru, aceiaşi ochi gri şi acelaşi criminal din faţa mea. Vederea lui acum îmi face dintr-odată amintirea acelei nopţi mai limpede decât a fost vreodată.

Bucăţi din puzzle-ul pe care îl formează memoria mea încep să se aşeze la loc.

în acea noapte, cu atâta vreme în urmă, mintea mea m-a făcut să cred că regele a fost cel care ini-a ucis tatăl, m-a tăcut să dau vina pe bărbatul pe care il uram deja. Şi, într- un fel, regele a fost cel care l-a ucis, doar că nu cu propria mână. Fiul lui a fost cel care a înfipt tăişul în pieptul tatălui meu.

Mi se frânge respiraţia când mă uit la el.

Brusc, totul are sens.

Atracţia. Conexiunea. *Familiaritatea.* Am fost atât de uşor atrasă de el pentru că, în adâncul meu, îl cunoşteam, l-am recunoscut, mi-am amintit de el. îmi era familiar.

Iar, acum, ucigaşul tatălui meu o să mă ucidă.

Ne uităm unul la altul, şi ¡1 văd pe băiatul care a fost toată viaţa lui instrumentul morţii pentru rege, pregătit şi controlat să fie un ucigaş. El a fost făcut astfel. Făcut pentru a oglindi monstrul

care este tatăl său – care *a fost.*

Dar asta nu-l face mai puţin un criminal.

Ochii îi sunt mai şocanţi decât înfăţişarea zdrenţuită şi marcată de furie. Privirea aceea cenuşie este ca fumul care se ridică din focul cel mai fierbinte şi, totuşi, rece ca aşchiile de gheaţă, străpungătoare ca vârfurile de ţurţuri. Ochii aceia trădează groaza pe care o simte, arătând ca în noaptea în care l-am văzut luând prima viaţă.

Eu i-am făcut asta. L-am ucis pe tatăl lui.

„Dar, mai întâi, el l-a ucis pe al meu."

Ştie ce am făcut. Mă îndoiesc că va uita aspectul distinct al pumnalului pe care i l-am apăsat de gât de atâtea ori – acelaşi pumnal care iese acum din gâtul tatălui său.

Şi totuşi, cuţitul lui m-a ratat.

Kai nu ratează. Decât dacă vrea.

- Ce mi-ai făcut?

Cuvintele lui sunt pierdute în furtună, dar mă îngheaţă până în oase, mai mult decât ar putea-o face vreodată ploaia. Am mai auzit exact acele cuvinte alunecându-i de pe buze şi înainte, când le atingeau uşor pe ale mele. Am simţit că ploaia îmi răcoreşte pielea încinsă când eram la câţiva centimetri unui de celălalt. Am mai avut privirea lui cenuşie asupra mea – când era plină de căldură mai degrabă decât de ură.

„Frumoasa mea Pae, ce mi-ai tăcut?"

Cum poate un singur moment să îl oglindească pe altul într-un mod atât de morbid? Oare chiar ieri buzele lui formau acele cuvinte cu dor, iar azi, cu dezgust?

Numai că singurele asemănări dintre noaptea trecută şi acest moment sunt focul şi forţa sentimentelor care îi umplu ochii. Cu masca picată, este lipsit de protecţie, permiţându-mi să văd clar durerea care îi îmbracă trăsăturile.

Mâna lui care ţine cuţitul, gata să lovească, tremură în aer. Aproape că pot vedea piesele potrivindu-se în mintea lui, realitatea a ceea ce sunt şi a ceea ce am făcut căpătând sens.

îşi ridică braţul mai mult, gata să-şi afunde lama în pieptul meu. Ochii mi se închid, şi îmi înfig

picioarele în pământ, acceptându-mi soarta.

Sufăr, 'fotul doare. Poate că merit această moarte. Poate chiar mi-o doresc...

Gândurile mele jalnice sunt întrerupte de un strigăt sugrumat de frustrare care mă face să deschid ochii. Kai îşi trece mâinile prin păr, cu capul plecat. Când ochii lui îi întâlnesc în cele din urmă pe ai mei, tăind prin ploaie şi prin distanţa care ne desparte, văd lupta dezlănţuită în ei.

El ştie ce trebuie să facă şi totuşi nu o face.

Vocea lui Kai tremură precum mâinile lui.

- Ar trebui să-ţi îngrop lama asta în gât.

Şi ar putea să o facă fără oprelişti. Nu am arme, voinţă, energie pentru a încerca să-l opresc. Vocea mea sună la fel de frântă precum mă simt.

- Atunci ft-o!

El clatină din cap la mine, arătând la fel de dezgustat de el însuşi ca de mine.

- Am s-o fac. *Ar trebui.*

Se strâmbă în timp ce strânge pumnalul îndreptat direct spre mine. L^{T}n alt sunet frustrat i se smulge din gâtlej. îşi trece ambele mâini însângerate prin păr, clătinând din cap.

- Atunci de ce nu pot să o fac?

Acum, se uită la arma din mână, la arma cu care mi-ar putea lua viaţa cu uşurinţă.

- De ce, când vine vorba despre tine, sunt dintr-odată un laş? De ce, când vine vorba despre tine, îmi pasă brusc?

De ce nu pot arunca acest blestemat de cuţit în *ucigaşa* tatălui meu!?

Pieptul i se ridică şi coboară rapid cu fiecare respiraţie neregulată. Eu, pe de altă parte, cred că am încetat complet să mai respir când el zice:

- Ţi-am spus că sunt un prost când e vorba despre tine şi se pare că am dreptate. Râsul lui este muşcător. Sunt un prost când vine vorba despre tine. Următoarele cuvinte din gura lui sunt ca o osândă, dar înşelător de calme. Poate că, atunci când voi scăpa de tine, îmi voi găsi curajul. Aşa că îţi dau un avans.

Clipesc înspre el. Picioarele mele par să fi prins rădăcini. Nu mă mişc un centimetru, prea şocată

şi speriată ca să fac altceva decât să mă uit.

- Măcar ţi-ai ţinut promisiunea. Ai rămas în viaţă suficient de mult încât să mă înjunghii pe la spate. Râde amar, amintindu-şi atacul de după primul bal, când i-am îngrijit rana. Iar acum promit să-ţi întorc favorul! Vocea i se încordează de emoţie. Fugi, Paedyn! Pentru că, atunci când te voi prinde, nu voi rata! Nu voi ezita! Nu voi face greşeala de a avea *sentimente* pentru tine!

Sunt îngheţată, încă stând în ploaia rece.

- Du-te! strigă el, cu vocea frântă. Du-te înainte să găsesc pe cineva care nu este un laş, cineva care nu este un prost şi să îl las să îţi înfigă pumnalul în spate chiar aici, chiar acum.

Mă împiedic pe terenul denivelat înainte să mă întorc dinspre el. Şi apoi alerg din nou, aşa cum am facut-o toată ziua, toată viaţa. Arunc o privire peste umăr, zărindu-l pe Kai căzând în genunchi lângă rege, cu ochii aţintiţi asupra mea.

îmi înghit emoţiile care îmi prind gâtlejul ca nişte gheare, ameninţând să se scurgă din ochii care mă înţeapă.

Nu mă uit înapoi.

Capitolul 67

Kai

Cum de-am putut fi atât de orb, atât de inconştient?

îi văd silueta care se retrage şi devine tot mai mică, o văd scăpându-mi – scăpând de un ucigaş.

Numai că nu m-am comportat precum singurul lucru pentru care m-am născut.

Nu m-am comportat precum criminalul în care am fost modelat.

Am lăsat-o să scape.

„Am lăsat-o să scape.“

Mă uit în jos la pumnalul ei strâns în pumnul meu, cu lama lui ascuţită mânjită de sânge.

Sângele tatălui meu. Ochii mei se îndreaptă spre corpul lui neînsufleţit, spre ochii care se uită sticloşi la locul de unde trebuie să-şi fi aruncat Paedyn cuţitul. întind mâna cu degetele tremurânde şi îi închid, incapabil să suport să văd ochii lui Kitt atât de lipsiţi de viaţă.

Nu am vărsat nici o lacrimă.

Mă simt amorţit.

Mă simt şocat.

Mă simt trădat.

A fost ceva real pentru ea? A fost totul o minciună? O prefăcătorie?

Ştiu că gândurile mele ar trebui să se îndrepte către regele mort lângă care stau în genunchi, dar ele continuă să-şi dorească să se întoarcă la ea.

Nu i-am putut simţi niciodată puterea. Era de neatins pentru Anihilatori. Cei din Rezistenţă nu au atins-o cu un deget când au atacat.

Pentru că este o Obişnuită.

Pentru că face parte din Rezistenţă.

Mă rog, /ticeu. Nu prea mai are din ce să facă parte după ziua de azi.

Cum de n-am putut să văd mai devreme?

Clatin din cap, cunoscând deja răspunsul la întrebare. Pentru că am fost orbit de tot ce este ea.

„Ea l-a ucis. Ea l-a ucis pe rege. Ea mi-a ucis tatăl."

Şi totuşi, am lăsat-o să plece. Dar nu pentru mult timp. Mă ridic, uitându-mă în jos la regele mort, înainte ca privirea mea să se întoarcă spre pata care este ea, acum abia vizibilă prin ploaie.

Titlul de Executant nu a cântărit niciodată atât de mult pe umerii mei.

Va trebui să o găsesc.

Şi, când o voi face, îmi voi fi găsit curajul.

Capitolul 68

Paedyn

Nu mă opresc din alergat până când mă împleticesc în pădurea de lângă drumul care duce spre casă. Alergarea îmi devine poticnită atunci când rădăcinile îmi prind gleznele şi pietrele îmi înţeapă degetele de la picioare. Ploaia nu şi-a încetinit încă încercarea de a mă îneca, asaltându-mi fiecare dintre rănile deschise.

Degetul meu îşi face loc spre tăietura care iese din falcă şi coboară pe gât, urmând cu blândeţe traseul scrijelit şi însângerat despre care ştiu că nu va mai arăta niciodată ca înainte. Apoi degetele îmi bâjbâie pe piept, oprindu-se doar când întâlnesc pielea sfâşiată chiar deasupra inimii. Tresar şi mi-aş dori să fie din cauza durerii.

„Oh!"

Urmăresc liniile zimţate care formează acea singură literă. Acea singură literă care va forma o cicatrice pentru totdeauna, o amintire *a lui* şi a ceea ce sunt eu. O de la Obişnuită.

Marcajul e la fel de sfârtecat ca inima care abia bate sub el.

Mă clatin înainte, cu mâna apăsată pe O-ul crestat în pielea mea, cu toate semnificaţiile din spatele literei aparent simple.

O pată de culoare îmi atrage privirea, strălucitoare pe frunzişul întunecat al pădurii umede. Inima mi se sfâşie la vederea lui, plămânii strângându-se şi picioarele tremurând. Chiar ieri vederea sa m-a făcut sa zâmbesc, chiar ieri simbolul mi-a fost strecurat în păr de mâini puternice, cu degete sigure.

„O floare de nu-mă-uita, din moment ce se pare că mereu uiţi cine sunt."

Mă uit la mănunchiul de flori albastre, batjocorindu-mă cu amintirea atingerilor furate, a promisiunilor tăcute. Acum, au rămas doar strigăte de răzbunare, ochi oţeliţi care nu promit

nici o milă şi un pumnal de argint furat, atât de drag mie, dar care e foarte probabil să devină tăişul ce-mi străpunge inima.

„Nu mă interesează dacă uiţi cine sunt ca titlu, atât timp cât îţi aminteşti cine sunt *pentru tine.*"[1]

Deschid gura să râd, doar pentru ca un suspin să îmi scape pe lângă buze, corpul meu hotărând să tremure mai degrabă de durere decât de amuzament.

Oh, îmi amintesc cine este el pentru mine. Cum aş putea să-l uit pe ucigaşul tatălui meu?

Mă împiedic, clipind prin şuvoiul constant de ploaie şi lacrimi.

Lichidul gros şi fierbinte curge pe marcajul meu, pe corpul meu, pe însăşi fiinţa mea.

„Miere."

Asta îmi spun.

„E doar miere."

Epilog

Kitt

Au trecut trei zile de când l-am văzut pe tatăl meu zăcând mort în noroi.

Trei zile de când am dormit ultima dată.

Trei zile de când am putut închide ultima oară ochii fără să-i văd trupul însângerat.

Trei zile de când Rezistenţa a atacat la întrecerea finală.

Trei zile de când fata în care aveam încredere, fata pe care ajunsesem să o vreau, a devenit ucigaşă şi trădătoare.

Trei zile de când am devenit rege.

Coroana de pe capul meu este grea, aşa cum grele mi-au devenit şi pleoapele, la fel cum se simte greutatea regatului aruncată acum pe

umerii mei. Clipesc să mă trezesc, amintindu-mi ce voi vedea dacă voi ceda oboselii.

„Singurul meu părinte adevărat, mort. Părintele pe care toată viaţa am încercat să-l mulţumesc, să-l fac mândru, întins fără viaţă lângă mine. Genunchii mi se afundă în noroi, în timp ce lacrimile îmi cad pe pieptul lui însângerat, pe gâtul lui tăiat...“

Reduc la tăcere gândurile urlânde care mi-au răsunat în craniu preţ de zeci de ore. Privirea mea se întoarce spre scaunul preferat al tatălui, pielea maro fiind uzată de anii petrecuţi aşezat acolo. Descopăr că îl studiez destul de des, o făceam chiar şi când el era în viaţă şi stătea pe el, semnând tratate şi concepând strategii.

Am studiat tot ce a făcut.

înainte de a fi ucis cu brutalitate.

- Kitt.

„Kai.“

Executantul meu.

Intră în birou după ce bate uşor cu degetele în uşa deschisă, sunând aproape timid. Aproape că râd la vederea lui Kai încercând să fie precaut în jurul meu. Este un efort curajos, deşi nu i-am cerut milă.

Nu sunt precum Kai. Nu sunt detaşat şi adunat şi nu port constant o mască atent construită în preajma celor mai mulţi. Emoţiile mele sunt la vedere, îmi ţin inima pe tavă. Sunt Kitt, fratele care ar trebui să fie bun şi fermecător. Despre care se spune că va deveni cel mai blând rege pe care l-a văzut Ilya vreodată.

Greşit!

Mă simt oricum, numai blând nu. Mă simt *în toate felurile,* numai blând nu. Simt furie şi durere. Mă simt inadecvat şi gol. Simt disperare şi...

- Voiai să mă vezi?

Cuvintele fratelui meu sunt blânde, iar el pare uşor îngrijorat.

Şi ar trebui să fie. Kitt cel drăguţ nu se comportă ca un nebun. Kitt cel drăguţ este blând, nu un ucigaş.

Kitt cel drăguţ s-a schimbat.

„Durerea este o nenorocită.”

- Da. Ia loc!

Fac un semn relaxat către scaunul obişnuit al lui Kai. Ochii lui se îndreaptă spre cel uzat al tatălui înainte de a se aşeza, încrucişându-şi o gleznă peste genunchi. Se apleacă înainte, cu ochii cercetându-i pe ai mei după răspunsuri pe care nu le va găsi.

- Ce mai faci, Kitt?

îngrijorarea care îi umple vocea frânge ceva în inima mea – cea care a devenit atât de rece în ultimele 72 de ore. Privirea mi se îmblânzeşte uşor, devenind momentan mai mult a lui Kitt şi mai puţin a regelui. El este fratele meu, singura rudă de sânge care mi-a rămas. Poate chiar singura persoană care mi-a mai rămas.

- Eu... fac.

„Fac? Ce naiba de răspuns a fost ăsta?”

îmi dreg glasul.

- Ce face... Ezit. Mama?

„Nu este mama mea. Mama mea a murit, la fel ca tatăl meu.“

- Ea... face. Kai îmi oferă un zâmbet slab. Nu vrea să iasă din camera ei. E ca şi cum, încet, durerea de a-l pierde o...

Se opreşte, indreptându-şi atenţia din nou spre scaunul uzat al tatălui, pentru a-şi abate atenţia de la cuvintele nerostite.

- înţeleg.

Chiar am înţeles. înţeleg cum se simte. Cum e să fii atât de înghiţit, atât de sufocat de durere.

Ochii mei se îndreaptă spre Kai, privindu-i umerii rigizi, degetele învineţite şi însângerate.

„îmi este milă de omul sau de obiectul pe care l-a lovit pentru a-şi abate mintea de la anumite lucruri.”

Aproape că plescăi din limbă înspre el, vrând să-l pedepsesc pe fratele meu mai mic pentru că poartă acea mască rece a lui în prezenţa mea. Nu face niciodată asta, nu îmi blochează niciodată accesul la sentimentele lui, aşa cum face acum.

Nu sunt sigur ce a simţit Kai pentru tatăl nostru, dar ştiu că nu a ţinut niciodată la el cum ţin eu...

cum *am ţinut* eu. Poate că a fost un amestec de dragoste şi dezgust pe care l-a simţit faţă de bărbatul care l-a (Acut să devină ceea ce este. Omul care a fost un rege pentru el, nu un tată.

Dar pentru mine tata a fost fundaţia mea. El era cine m- am străduit să devin, cel de care îmi doream să fiu iubit, însă acum a murit, şi încă sunt dispus să fac tot ce este necesar pentru a-l face mândru. Mi-am petrecut întreaga viaţă aşteptând să-i calc pe urme şi iată-mă, încercând brusc să-l înlocuiesc. Şi voi face ce trebuie făcut pentru ca după moarte să fie mândru.

Mă uit la fratele meu, ştiind că şi el simte durerea. în ciuda relaţiei lor cu asperităţi, Kai l-a pierdut totuşi pe bărbatul căruia îi spunea tată, chiar dacă numai cu numele. Pot zări acea durere, vizibilă subtil în încordarea maxilarului său, în încreţirea constantă a frunţii, în mişcarea ritmică a genunchiului.

Dar ştiu că el jeleşte mai mult de o persoană.

„Ştiu că eu o fac.“

- Kai. Atenţia lui se îndreaptă spre mine. încoronarea mea s-a încheiat, înmormântarea tatălui a fost rezolvată – fac o pauză, având nevoie de un moment pentru a-ini înghiţi nodul de emoţie din gâtlej –, iar acum eşti cu adevărat Executantul meu.

El încuviinţează încet din cap, ştiind deja toate aceste informaţii.

- Aşadar, e timpul pentru prima ta misiune.

El încuviinţează din nou din cap, la fel de încet. E o formalitate. Amândoi ştim că nu ar putea refuza nici dacă ar vrea. A jurat să îşi pună serviciile în slujba mea, oricât de al naibii de stranie a devenit dinamica noastră. Ştiam că într-o zi aveam să domnesc asupra fratelui meu, doar că nu credeam că acea zi urma să vină atât de curând, atât de brusc.

l.e impun trăsăturilor să pară neutre.

- Găseşte-o!

Şi iată cum cade masca lui Kai. îi alunecă, şi faţa îi e inundată cu sentimente care dispar prea repede pentru ca eu să le interpretez. Dar nu sunt

orb. Am văzut cum l-a afectat ea. Am văzut cum a lăsat garda jos în preajma ei, ceva ce obişnuia să rezerve doar pentru mine. Se pare că ea a luat tot ce era mai bun din noi doi înainte de a ne înjunghia pe amândoi pe la spate, injunghiindu-l pe tata în piept şi în gât.

„Singurul meu părinte adevărat, mort. Părintele pe care toată viaţa am incercat să-l mulţumesc, să-l fac mândru, întins iară viaţă lângă mine. Genunchii mi se cufundă în noroi, în timp ce lacrimile...“

- Vreau să o găseşti, spun eu peste suferinţa urlătoare din capul meu, şi vreau să mi-o aduci.

Kai nu se uită la mine în timp ce îşi pleacă uşor capul într-un singur gest solemn.

- Da, Majestate.

Titlul îmi sună străin de pe buzele lui, dar descopăr că- mi place rezonanţa lui. Mă ridic de pe scaun şi mă îndrept cu paşi mari spre cel cu piele maro decolorată, plin de amintirea unui rege mort.

Şi apoi mă aşez, încet.

- Adu-mi-o pe Paedyn Gray, Executantule!

Mulţumiri
>

înainte să încep să îmi exprim recunoştinţa pentru oamenii care au făcut posibilă scrierea acestei cărţi, aş dori să îmi iau un moment pentru a mă speria oficial de faptul că am ajuns într-atât de departe încât sd *scriu o* pagină de mulţumiri. Călătoria până la finalizarea acestui manuscris a fost una lungă, o aventură pe care mă temeam că nu o voi putea termina. Şi, tocmai din acest motiv, dintre toate miile de cuvinte pe care le-am scris înainte de acestea, să scriu „Mulţumiri“ în partea de sus a acestei pagini ar putea fi lucrul de care sunt cel mai mândră.

Acestea fiind spuse, voi începe să-mi revârs recunoştinţa.

Cel mai important, şi cel mai evident, vreau să încerc mai întâi să-mi exprim recunoştinţa şi aprecierea faţă de părinţii mei răbdători. Mamă şi tată, m-aţi susţinut la fiecare pas făcut în această călătorie nebună şi cu adevărat nu aş fi putut realiza acest vis fără voi doi. Vă mulţumesc că aţi crezut în mine, vă iubesc pe amândoi extrem de mult.

Iot în sfera familială mai sunt trei persoane cu care sunt înrudită şi care merită mulţumirile mele. Nikki, îţi mulţumesc nu numai pentru că m-ai ascultat bălmăjind despre punctele slabe ale intrigii, ci şi pentru că m-ai ajutat să găsesc modalităţi de a le rezolva. îţi sunt datoare la greu. Josh, nu aş fi putut cere un fals agent mai bun. îţi mulţumesc pentru disponibilitatea de a mă ajuta şi pentru înţelepciunea de care ai dat dovadă pe parcursul acestui proces, Foo. Jessie, dragostea şi sprijinul pe care mi le-ai oferit cu bunăvoinţă înseamnă mai mult decât ştii. Entuziasmul tău faţă de mine şi visul meu este cu adevărat contagios.

De data asta se pare că nu mai am cuvinte când vine vorba despre a-mi exprima imensa apreciere pentru incredibila mea editoare, Michelle Rosquillo. Sunt atât de incredibil de recunoscătoare pentru toată dăruirea şi munca grea cu care ai susţinut acest roman, Michelle. îndrumarea şi înţelepciunea ta m-au ajutat să îmi transform manuscrisul în ceea ce este astăzi şi nu aş fi putut cerc o femeie mai potrivită care să se ocupe de sarcina de a edita această carte lungă. îţi sunt recunoscătoare că ai ftcut acest proces distractiv şi incitant şi că ai îndurat convorbirile telefonice de patru ore avute cu mine. Pur şi simplu, eşti cea mai bună.

Coperta uluitoare a cărţii este doar mulţumită lui Stefanie Saw de la Seventhstar Art. Eşti cu adevărat magică, şi voi fi pentru totdeauna fascinată de munca ta. în ceea ce priveşte harta superbă de la începutul acestui volum, JoJo Elliott este cea către care se îndreaptă mulţumirile. Sunt

uimită de fiecare dată când admir felul în care amândouă mi-aţi adus lumea la viaţă.

Acum, dacă ar fi să scriu despre fiecare persoană care m-a ajutat să ajung unde sunt astăzi, prin încurajări sau ajutor, mă tem că ar mai ieşi o carte. Aşadar, aş dori să aduc mulţumiri colective, dar din inimă prietenilor mei incredibili. Bucuria voastră pentru mine şi dorinţa de a mă asculta divagând despre scriitura mea sunt mai mult decât aş putea să cer vreodată. Vă mulţumesc din suflet că m-aţi suportat – o sarcină care nu este pentru cei slabi de înger.

Bun, a venit timpul să le mulţumesc câtorva mii de oameni care au jucat un rol *imens* nu numai în scrierea cărţii, ci şi în viaţa mea. Pentru familia haotică pe care sunt suficient de binecuvântată să o am prin intermediul TikTok – voi toţi sunteţi motivul pentru care am ajuns să scriu această pagină. Romanul de faţă nu ar exista fără sprijinul şi dragostea care mi s-au arătat de când am postat primul meu videoclip pe BookTok. Sunteţi ameninţările mele preferate, şi nu voi putea niciodată să vă mulţumesc suficient fiecăruia dintre voi pentru că mi-aţi oferit această oportunitate. Sunteţi cu toţii personajul principal, nu uitaţi asta!

Aş vrea să-i mulţumesc acum Celui care mi-a dăruit dragostea pentru cuvinte şi dorinţa de a scrie. Cu adevărat nu aş fi acolo unde sunt astăzi fără Domnul şi Mântuitorul meu, şi îi mulţumesc lui Dumnezeu pentru oportunitatea pe care mi-a oferit-o.

Bine, aproape că am încheiat cu sentimentalismele. Acesta este un „Mulţumesc“ adresat ţie, dragă cititorule. Pur şi simplu, nu pot înţelege o lume în care oamenii vor să-mi citească bălmăjelile, aşa că apreciez că ai petrecut timp în lumea pe care am creat-o cu ajutorul personajelor de care sunt nesănătos de ataşată. Eşti inspiraţia mea, şi sper să am privilegiul de a continua să scriu pentru tine.

Acum, prefă-te că te îmbrăţişez!

XO, Lauren

în limba engleză, în original, nuanţa este *teul,* (n.red.)